stephen donaldson

războiul uriaşilor

CRONICILE LUI THOMAS COVENANT, NECREDINCIOSUL

Stephen R. Donaldson s-a născut în 1947, în Cleveland, Ohio, în copilărie, a petrecut 12 ani în India, unde părinţii săi, misionari medicali, se ocupau de îngrijirea leproşilor. Donaldson a absolvit Colegiul Wooster în 1968, apoi a lucrat în spitalul din Akron City între 1968 şi 1970. În 1971 a predat la Universitatea de Stat Kent, apoi a fost redactor şi instructor la un atelier literar, înainte de a fi publicate *Cronicile lui Thomas Covenant Necredinciosul* în 1977. Seria a apărut sub forma a două trilogii, între 1977 şi 1983, după care a urmat o tetralogie plasată în acelaşi univers. Potrivit actualului său editor, Putnam, primele două trilogii s-au vândut în peste 10 milioane de exemplare. În anul 1977 Donaldson a obţinut Premiul British Fantasy pentru *Blestemul Nobilului Foul,* iar în 1979 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor tânăr. A mai publicat numeroase romane science fiction şi poliţiste, unele sub pseudonimul Reed Stephens. Dintre lucrările sale amintim: *The Wounded Land* (1980 – Balrog Fantasy Award), *The One Tree* (1982 – Balrog Fantasy Award şi Saturn Award), *Daughter of Regals and Other Tales* (1984 – Balrog Fantasy Award), *The Mirror of Her Dreams* (1986 – Science Fiction Book Club Award şi Julia Verlanger Award), *A Man Rides Through* (1987 – Science Fiction Book Club Award), *Reave the Just and Other Tales* (1998 – World Fantasy Award). A fost, de asemenea, recompensat cu Atlanta Fantasy Fair Award, în 1992, pentru realizări deosebite, WIN/WIN Popular Fiction Readers Choice Award pentru autorul favorit de fantasy, în 1991, şi President’s Award acordat de Internaţional Association for the Fantastic în the Arts, în anul 1997.

STEPHEN DONALDSON
Rãzboiul Uriaşilor

Traducere din limba engleză
Roxana Brânceanu

Stephen R. Donaldson
THE ILLEARTH WAR
1977
Nemira, 2011

...frumuseţea şi adevărul să dispară complet...

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎNAINTE

Thomas Covenant este un autor de succes şi fericit până când o infecţie de nesimţit duce la amputarea a două degete. Apoi doctorul îi spune că are lepră. Boala este oprită în leprozerie, dar întorcându-se acasă descoperă că a devenit un proscris. Soţia a divorţat şi temerile ignorante fac ca toţi vecinii să-l evite. Ajunge un paria singuratic, amărât.

Revoltându-se, pleacă în oraş. Acolo, imediat după ce se întâlneşte cu un cerşetor ciudat, se împiedică şi cade în faţa unei maşini de poliţie. Confuzia îl copleşeşte. Îşi revine într-o lume stranie unde glasul răutăcios al Nobilului Foul îi dă un mesaj batjocoritor de osândă care trebuie transmis Nobililor Tărâmului. Când Foul pleacă, o tânără pe nume Lena îl duce în casa ei. Acolo este tratat ca un erou legendar, Berek Jumătate-de-Mână. Descoperă că aurul alb al verighetei lui este un talisman cu mare putere în Tărâm.

Lena îl tratează cu un nămol numit argilă de leac, care pare să-i vindece lepra. Senzaţiile vindecării sunt mai puternice decât poate el îndura şi pierzându-şi controlul o violează pe Lena. În pofida acestui fapt, mama ei, Atiaran, acceptă să-l conducă la Piatra Sărbătorii; mesajul este mai important decât ura ei faţă de el. Ea îi povesteşte despre străvechiul război dintre Vechii Nobili şi Foul care a dus la mii de ani de profanare pentru Tărâm.

Covenant nu poate accepta Tărâmul, unde există mult prea multă frumuseţe şi unde piatra şi lemnul sunt supuse magiei. El devine Necredinciosul, pentru că nu îndrăzneşte să relaxeze atenta disciplină de care un lepros are nevoie pentru a supravieţui. Pentru el, Tărâmul este o evadare din realitate creată de mintea lui rănită şi probabil în delir.

La Râul Alinării, un uriaş prietenos îl duce pe Covenant cu barca până la Piatra Sărbătorii, unde se întâlnesc Nobilii. Acolo Nobilii îl acceptă drept unul dintre ai lor, numindu-l Prim-Nobil. Dar mesajul din partea Nobilului Foul îi întristează. Dacă Drool Viermele-de-Piatră, trogloditul diabolic, deţine suprema putere a Toiagului Legii, poziţia lor se află într-un real pericol. Ei nu mai au nici măcar puterile Vechilor Nobili pe care Foul i-a învins. Din Cele Şapte Părţi ale înţelepciunii Vechiului Nobil

Kevin nu se mai păstrează decât prima, pe care ei o înţeleg doar parţial.

Se hotărăsc să caute Toiagul, ascuns de Drool în cavernele de sub Muntele Tunetului. Covenant îi însoţeşte printre atacurile protejaţilor Nobilului Foul. Pornesc spre sud, spre Câmpiile lui Ra, unde poporul ramen îi slujeşte pe ranyhyni, semeţii cai liberi. Acolo ranyhynii se pleacă în faţa puterii inelului lui Covenant. Ca un fel de recompensă pentru ce îi făcuse Lenei, el le porunceşte să o viziteze în fiecare an.

Apoi Nobilii pornesc spre Muntele Tunetului. Acolo, după mai multe ciocniri cu creaturi ale răului şi magie neagră, îl înfruntă pe Drool. Înaltul Nobil Prothall îi smulge Toiagul lui Drool. Scapă din catacombe atunci când Covenant reuşeşte să se folosească de puterea inelului lui – dar fără să înţeleagă cum.

După ce Nobilii scapă, Covenant începe să pălească treptat. Se trezeşte pe un pat de spital la câteva ore după accidentul lui. Lepra i-a revenit, sugerând că totul a fost o iluzie. Însă acum nu poate accepta niciuna dintre realităţi. Însă, nefiind grav rănit, este eliberat din spital. Se întoarce acasă.

Acesta este un scurt sumar al *Blestemului Nobilului Foul,* prima dintre Cronicile lui Thomas Covenant, Necredinciosul.

Partea I

PIATRA SĂRBĂTORII

1

VISELE OAMENILOR

Când Thomas Covenant ajunse acasă, povara a ceea ce i se întâmplase devenise deja de netolerat.

Când deschise uşa, se pomeni iarăşi în ordinea bine planificată a salonului său. Totul era exact acolo unde îl lăsase – ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum nu ar fi petrecut ultimele patru ore în comă sau într-o altă lume unde boala lui fusese anulată, în ciuda faptului că aşa ceva era imposibil, imposibil. Degetele de la mâini şi picioare îi erau amorţite şi reci; nervii lor muriseră. Asta nu putea fi niciodată schimbat. Salonul lui… toate camerele erau astfel organizate, tapetate şi cu covoare pentru ca măcar să încerce să se simtă în siguranţă în faţa loviturilor, tăieturilor, arsurilor şi vânătăilor întâmplătoare care l-ar fi putut afecta letal fiindcă el era incapabil să le simtă, să ştie că au apărut. Acolo, zăcând pe măsuţa pentru cafea din faţa canapelei era cartea pe care o citea în ziua precedentă. O citise în timp ce încerca să rişte o ieşire în oraş. Era încă deschisă la o pagină care pentru el avusese un înţeles complet diferit cu numai patru ore în urmă. Spunea: „… modelarea materialului incoerent şi vertiginos din care sunt compuse visele era cea mai dificilă misiune pe care şi-ar putea-o asuma un om.” Iar pe o altă pagină scria: „… visele oamenilor; aparţin lui Dumnezeu.”

Nu putu suporta. Se simţea epuizat ca şi cum Căutarea Toiagului Legii avusese loc în realitate, ca şi cum tocmai ar fi supravieţuit chinurilor din catacombe şi de pe versanţii muntelui şi şi-ar fi jucat rolul involuntar în smulgerea Toiagului de la slujitorul nebun al Nobilului Foul. Dar pentru el însemna sinucidere să creadă că astfel de lucruri se întâmplaseră, că astfel de lucruri se puteau întâmpla. Erau imposibile, ca şi sănătatea nervilor pe care o simţise în timp ce evenimentele se strecurau pe lângă el sau prin el. Supravieţuirea lui

depindea de refuzul său de a accepta imposibilul.

Pentru că era obosit şi nu avea o altă cale de apărare se culcă şi dormi adânc, fără vise şi singur.

Timp de două săptămâni, se târî prin viaţă de la o zi la alta într-un fel de somnolenţă. Nu putea spune de câte ori îi sună telefonul, cât de des persoane anonime îl sunau ca să-l ameninţe, să-i reproşeze sau să-l insulte pentru că îndrăznise să vină în oraş. Se învăluia în gol ca într-un bandaj şi nu făcea nimic, nu gândea nimic, nu recunoştea nimic. Uită de medicamente şi neglijă SVE (supravegherea vizuală a extremităţilor – disciplina autoinspectării constante despre care doctorii îl învăţaseră că depinde viaţa lui). Petrecea majoritatea timpului în pat. Când nu era în pat, era practic tot adormit. Mişcându-se prin camere, îşi freca în mod repetat degetele de marginile meselor, de uşi, spătarele scaunelor, accesorii, în aparenţă încercând să şteargă ceva de pe mâini.

Părea să fi intrat într-o ascunzătoare – hibernare emoţională sau panică. Dar aripile de corb ale dilemei sale personale băteau neîncetat aerul în căutarea sa. Apelurile telefonice deveniseră mai furioase şi mai pline de frustrare; lipsa lui de reacţie îi irita pe cei care sunau, le refuza orice uşurare efectivă a ostilităţii lor. Şi adânc în miezul somnolenţei lui ceva începu să se schimbe. Din ce în ce mai des se trezea cu convingerea ştearsă că visase ceva ce nu-şi putea aminti, ceva ce nu îndrăznea să-şi amintească.

După acele două săptămâni, situaţia lui îşi revendică subit drepturile. Îşi văzu pentru prima dată visul. Era un foc mic – câteva flăcări fără localizare sau context, dar cumva pur şi absolut. Sub privirile lui deveniră o explozie, o conflagraţie. Iar el alimenta focul cu hârtii – hârtii scrise de el, atât bestsellerul publicat cât şi noul roman la care lucrase atunci când îi fusese descoperită boala.

Era adevărat; îşi arsese ambele lucrări. După ce aflase că are lepră – după ce soţia sa, Joan, divorţase de el şi îi luase fiul, pe Roger, într-un alt stat – după ce petrecuse şase luni în leprozerie – cărţile lui îi păruseră atât de oarbe şi infatuate, atât de distructive, încât le arsese şi renunţase la scris.

Dar acum, privind acel foc din vis, simţi pentru prima dată mâhnirea şi revolta de a-şi fi văzut munca distrusă. Se trezi

brusc cu ochii larg deschişi şi transpirat, şi constată că încă mai auzea trosnetul lacom al flăcărilor.

Grajdurile lui Joan ardeau. De luni întregi nu mai trecuse prin locul unde ea îşi ţinuse caii, dar ştia că acolo nu era nimic de la care să se fi putut aprinde focul spontan. Însemna vandalism, răzbunare; asta stătea în spatele tuturor acelor telefoane de ameninţare.

Lemnul uscat ardea cu furie, ridicându-se în abisul întunecat al nopţii. Şi în el văzu Woodhelven înalt în flăcări. În amintire putea simţi mirosul morţii fumegânde a satului-copac. Se putea percepe pe sine însuşi ucigând troglodiţi, incinerându-i cu o putere imposibilă care părea să izbucnească din aurul alb al verighetei sale. Imposibil!

Fugi de foc, se repezi înapoi în casă şi aprinse luminile, de parcă becurile electrice ar fi fost singurul său scut împotriva nebuniei şi a beznei.

Păşind nenorocit în jurul siguranţei salonului său, îşi aminti ce i se întâmplase.

Mersese – lepros proscris necurat! — În oraş, de la Haven Farm unde locuia, ca să-şi plătească factura de telefon, s-o plătească personal în semn de exprimare a umanităţii sale fireşti împotriva ostilităţii şi repulsiei şi a milei înăcrite a concetăţenilor săi. În timpul acelei ieşiri căzuse în faţa unei maşini de poliţie.

Şi se trezise într-o altă lume. Un loc care nu era posibil să existe şi către care nu ar fi putut călători chiar dacă exista: un loc în care leproşii îşi recăpătau sănătatea.

Acel loc se numea „Tărâmul”. Fusese tratat ca un erou datorită asemănării lui cu Berek Jumătate-de-Mână, legendarul Nobil Părinte, şi datorită inelului său de aur alb. Dar el nu era un erou. Pierduse ultimele două degete de la mâna dreaptă nu în luptă, ci printr-o operaţie chirurgicală; îi fuseseră amputate din cauza cangrenei provocate de instalarea bolii. Iar inelul îi fusese dat de o femeie care divorţase de el pentru că era lepros. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr decât credinţa Tărâmului în el. Şi, pentru că se afla într-o poziţie falsă, se purtase cu o subtilă infidelitate care acum îl făcea să fie agitat.

Cu siguranţă niciunul dintre acei oameni nu merita lipsa lui de corectitudine. Nu Nobilii, păzitorii sănătăţii şi frumuseţii

Tărâmului; nu Lup de Mare Navigatorul Spumei, uriaşul cu care se împrietenise; nu Atiaran, soţia lui Trell, care îl condusese în siguranţă spre Piatra Sărbătorii, oraşul din munţi unde trăiau Nobilii; şi nu, o, nu, nu fiica ei, Lena, pe care el o violase.

Lena! Strigă el involuntar, lovindu-şi din mers degetele amorţite de lateralele corpului. Cum am putut să-ţi fac asta?

Dar ştia cum se întâmplase. Sănătatea pe care i-o dăruise Tărâmul îl luase prin surprindere. După luni de impotenţă şi furie reprimată, nu fusese pregătit pentru brusca izbucnire de vitalitate. Iar această vitalitate avusese şi alte consecinţe. Îl sedusese determinându-i o colaborare condiţionată cu Tărâmul, cu toate că ştia că ceea ce i se întâmpla era imposibil, era un vis. Din cauza acelei sănătăţi, le dusese Nobililor de la Piatra Sărbătorii un mesaj de osândă transmis de cel mai mare duşman al Tărâmului, Nobilul Foul Dispreţuitorul. Şi mersese cu Nobilii în Căutarea Toiagului Legii, toiagul sculptat al lui Berek care fusese pierdut de Înaltul Nobil Kevin, ultimul dintre Vechii Nobili, în lupta sa cu Dispreţuitorul. Noii Nobili considerau această armă ca fiind unica lor speranţă în confruntarea cu duşmanul lor; iar el, fără să vrea, fără să creadă, îi ajutase s-o recâştige.

Apoi aproape fără tranziţie se pomenise pe un pat din spitalul oraşului. Trecuseră numai patru ore de la accidentul cu maşina poliţiei. Lepra sa era neschimbată. Pentru că părea în esenţă a nu fi rănit, doctorul îl trimisese acasă la Haven Farm.

Iar acum fusese trezit din somnolenţă şi patrula prin casa luminată ca o insulă de normalitate într-o noapte de beznă şi haos. Iluzie! Fusese înşelat. Însăşi ideea de Tărâm îi făcea rău. Sănătatea era imposibilă pentru leproşi; asta era legea de care depindea viaţa lui. Nervii nu se regenerează, iar fără simţul pipăitului nu există apărare împotriva rănilor şi a infecţiilor, a pierderii membrelor şi a morţii – nu există nicio apărare, cu excepţia legii exigente pe care o învăţase la leprozerie. Medicii de acolo îl învăţaseră că boala era realitatea finală a existenţei sale şi că dacă nu i se dedica total, cu inima, mintea şi sufletul, pentru propria lui protecţie, inevitabil va ajunge infirm şi putred înainte de urâtul sfârşit.

Acea lege avea o logică pe care acum o găsea mai infailibilă ca oricând. Fusese sedus, deşi condiţionat, de o iluzie; iar

rezultatele erau letale.

Deja de două săptămâni pierduse complet dorinţa de supravieţuire, nu îşi luase medicamentele, nu efectuase nicio SVE sau alt exerciţiu, nici măcar nu se bărbierise.

O greaţă ameţitoare se răsuci în el. Verificându-se, tremura incontrolabil.

Dar cumva părea că scăpase de rău. Pielea sa nu prezenta zgârieturi, arsuri, contuzii, niciuna dintre fatalele pete purpurii ale întoarcerii leprei.

Gâfâind de parcă abia ar fi supravieţuit unei scufundări în oroare, se hotărî să încerce să se agaţe din nou de viaţă.

Rapid, urgent, luă o doză mare de medicament – DDS, diamino-difenil-sulfonă. Apoi se merse la lumina alb-fluorescentă din baie, îşi ascuţi vechiul brici şi duse lama lungă şi ascuţită la gât.

Bărbieritul în acest fel, cu lama strânsă între cele două degete şi degetul mare de la mâna dreaptă, reprezenta un ritual personal pe care şi-l impusese pentru a se disciplina şi a-şi înăbuşi imaginaţia nereţinută. Îl liniştea aproape în ciuda lui. Primejdia metalului ascuţit ţinut atât de nesigur îl ajuta să se concentreze, îl ajuta să scape de visele false şi de speranţe, progeniturile ispititoare şi sinucigaşe ale minţii lui. Consecinţele unei alunecări erau ca un acid – îi ardeau creierul. Nu putea ignora legea leprei sale atunci când era atât de aproape de a se tăia, provocându-şi o rană care ar putea reînvia putreziciunea adormită a nervilor, să-i cauzeze infecţii şi orbire, să-i roadă carnea de pe faţă până devenea prea scârbos ca să mai fie suportat.

După ce îşi rase barba de două săptămâni, se studie un timp în oglindă. Văzu un bărbat cărunt, slab, lepros, călătorind pe imaginile din spatele ochilor lui ca o navă a molimei pe o mare rece. Asta îi dădu o explicaţie pentru iluziile sale. Era opera subconştientului lui – disperarea orbească a laşităţii unui creier lipsit de tot ceea ce îi dăduse cândva un sens. Repulsia semenilor săi umani îl învăţase să-i fie silă de sine, iar acest dispreţ îl copleşise în clipele în care fusese neajutorat după accidentul cu maşina poliţiei. Îi cunoştea numele: era dorinţa de moarte. Lucrase în subconştientul lui pentru că mintea conştientă era atât de trist devotată supravieţuirii, evitării

deznodământului bolii sale.

Dar acum nu era neajutorat. Era treaz şi-i era teamă.

Când se făcu în sfârşit dimineaţă, îşi sună avocatul, pe Megan Roman – o femeie care se ocupa de contractele şi de problemele lui financiare – şi îi povesti ce se întâmplase cu grajdurile lui Joan. Îi putea auzi limpede stânjeneala prin conexiunea telefonică:

— Ce vreţi să fac eu, domnule Covenant?

— Aduceţi poliţia să investigheze. Aflaţi cine a făcut-o. Asiguraţi-vă că nu se întâmplă din nou.

Ea rămase tăcută un moment lung, incomod. Apoi rosti:

— Poliţia n-o s-o facă. Vă aflaţi în jurisdicţia şerifului Lytton, iar el n-o să facă nimic pentru dumneavoastră. El este unul dintre cei care consideră că ar trebui să fiţi alungat din ţinut. A fost şerif aici mult timp şi e foarte protector cu ţinutul „lui”. Vă consideră o ameninţare. Între noi fie vorba, nu cred că e în el mai multă omenie decât îi e necesar ca să fie reales la fiecare doi ani.

Vorbea repede ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să spună ceva, să se ofere să facă ceva.

— Dar cred că îl pot determina să facă ceva pentru dumneavoastră. Dacă îl ameninţ, spunându-i că o să veniţi în oraş să depuneţi plângere, îl pot face să se asigure că nu o să se mai întâmple vreodată ceva asemănător. Îşi cunoaşte teritoriul. Putem paria că el deja ştie cine v-a dat foc la grajduri.

Grajdurile lui Joan, replică în sinea sa Covenant. Mie nu-mi plac caii.

— El îi poate împiedica pe oamenii ăia să mai facă ceva. Şi o s-o facă, dacă îl sperii aşa cum trebuie.

Covenant acceptă. Nu părea să aibă de ales.

— Întâmplător, unii oameni de pe aici au încercat să găsească mijloace legale ca să vă determine să vă mutaţi. Le-am spus că e imposibil, sau cel puţin implică mai multă bătaie de cap decât merită. Până acum cred că cei mai mulţi dintre ei m-au crezut.

Închise cu un fior. Îşi acordă o SVE minuţioasă, controlându-şi corpul din cap până în picioare după semne periculoase. Apoi continuă misiunea de a încerca să-şi recupereze toate

obiceiurile autoprotectoare.

Timp de aproximativ o săptămână făcu progrese. Păşea prin curăţenia organizată a casei sale ca un robot în mod curios conştient de maşinăriile din interior, căutând în ciuda funcţiunilor limitate ale programului său un răspuns bun pentru moarte. Iar când ieşea din casă mergea pe alee să-i ridice proviziile sau se plimba ore în şir prin pădurile de pe malurile Righters Creek din spatele Haven Farm, mişcându-se cu grijă extremă, testând fiecare piatră, ramură şi adiere ca şi cum le-ar fi suspectat că ascund ceva rău.

Dar treptat începu să se uite în jur, şi făcând asta încrâncenarea lui slăbi. Aprilie sufla prin păduri – primele semne ale unei primăveri care ar fi trebuit să-i pară frumoasă. Dar în momente neaşteptate vederea i se întuneca deodată de regret, amintindu-şi primăvara Tărâmului. În comparaţie cu aceea, unde însăşi sănătatea lăstarilor şi bobocilor era vizibilă, palpabilă, perceptibilă prin atingere, miros şi sunet, pădurile prin care se plimba acum păreau trist de superficiale. Copacii, iarba şi colinele nu aveau savoare, nu aveau o profunzime a frumuseţii. Nu puteau decât să-i amintească de Andelain şi de gustul *alianthei.*

Apoi alte amintiri începură să-l tulbure. Timp de câteva zile nu şi-o putu scoate din minte pe femeia care murise pentru el în lupta de la Woodhelvenul înalt. Nu-i ştiuse niciodată numele, nici măcar nu o întrebase de ce i se devotase lui. Ea fusese ca şi Atiaran, Navigatorul şi Lena; presupunea că el avea dreptul la astfel de sacrificii.

Ca şi Lena, la care arareori suporta să se gândească, ea îl făcea să se simtă vinovat; odată cu vinovăţia venea şi furia – vechea furie familiară de lepros de care depindea atât de mult rezistenţa lui. La naiba! Spumega el. Nu au dreptul. Nu au dreptul! Apoi inutilitatea patimii lui se întorcea împotriva lui şi se vedea obligat să-şi recite ca şi cum ar fi citit din catehismul bolii lui: inutilitatea este caracteristica definitorie a vieţii. Durerea este dovada existenţei. În extremismul solitudinii sale morale nu avea alte răspunsuri.

În astfel de momente găsea o consolare amară în studiile psihologice în care subiectul era izolat de orice stimul senzorial, orb, surd, mut şi imobil, şi ca rezultat începea să

experimenteze cele mai oribile halucinaţii. Dacă oamenii normali conştienţi se puteau lăsa atât de mult la dispoziţia propriului lor haos interior, cu siguranţă un lepros abject aflat în comă putea avea un vis mai rău decât haosul – un vis anume creat ca să-l înnebunească. Cel puţin ceea ce se întâmplase cu el nu depăşea defel înţelegerea.

În consecinţă, într-un fel sau altul supravieţui zilelor timp de aproape trei săptămâni după incendiu. Din când în când era aproape conştient că stresul nerezolvat din sufletul său înainta spre o criză; însă în mod repetat îşi reprimă această informaţie, îşi înăbuşi ideea prin furie. Nu putea crede că ar putea îndura un alt chin; se descurcase atât de greu cu primul.

Însă chiar şi vitriolul concentrat al mâniei lui nu era destul ca să-l protejeze pe termen nedefinit, într-o dimineaţă de joi, când se privi în oglindă să se bărbierească, criza izbucni brusc şi mâna începu să-i tremure atât de puternic, încât trebui să arunce briciul în chiuvetă ca să nu-şi taie jugulara.

Evenimentele din Tărâm nu se încheiaseră. Recâştigând Toiagul Legii, Nobilii făcuseră exact ce voia Nobilul Foul să facă. Acela nu era decât un prim pas în comploturile lui Foul care începuseră atunci când chemase inelul de aur alb al lui Covenant în Tărâm. Nu avea să termine până nu obţinea putere de viaţă şi moarte asupra întregului Pământ. Ca să reuşească asta, Foul avea nevoie de magia sălbatică a aurului alb.

Covenant îşi fixă cu disperare imaginea din oglindă, încercând să se agaţe de propria sa realitate. Dar în ochii lui nu văzu nimic în stare să-l apere.

Fusese înşelat o dată.

Se putea întâmpla din nou.

Din nou? Strigă, cu un glas atât de deznădăjduit încât suna ca plânsul unui copil abandonat.

Din nou? Nu putuse controla ceea ce i se întâmplase în prima iluzie; cum ar putea să supravieţuiască unei a doua?

Era pe punctul de a-i suna pe doctorii de la leprozerie – să-i implore! — Când îşi regăsi o parte din intransigenţa leprei. Nu ar fi rămas atât de mult timp în viaţă dacă nu ar fi posedat un fel de capacitate fundamentală care să refuze înfrângerea dacă nu şi disperarea, şi această capacitate îl opri acum. Ce-aş

putea să le spun pentru ca ei să creadă? Scrâşni el. Nu cred eu însumi.

Oamenii Tărâmului îl numiseră Necredinciosul. Acum constata că era nevoit să-şi câştige acest titlu indiferent dacă Tărâmul exista în realitate sau nu.

Următoarele două zile se strădui să-l câştige cu o tristeţe care era extrem de aproape de curaj. Făcu un singur compromis: întrucât mâinile îi tremurau foarte tare, se bărbierea cu un aparat electric, trecându-l cu brutalitate peste faţă de parcă ar fi încercat să-şi şteargă trăsăturile. În afară de asta, nu acceptă nimic. Noaptea, inima îi tremura tangibil în piept şi nu putea dormi; dar îşi încleştă dinţii şi se descurcă fără somn. Între sine şi amăgire ridică un zid de DDE şi SVE; şi ori de câte ori iluzia ameninţa să spargă apărarea el o alunga cu blesteme.

Dar veni dimineaţa de sâmbătă şi el tot nu reuşea să reducă la tăcere groaza care îi făcea mâinile să tremure.

Atunci se hotărî în sfârşit să rişte să mai meargă încă o dată printre semenii lui. Avea nevoie de realitatea lor, confirmarea realităţii pe care el o înţelegea, chiar de repulsia lor faţă de boala lui. Nu cunoştea alt antidot pentru iluzie; nu mai putea să-şi înfrunte singur dilema.

2

JUMĂTATE-DE-MÂNĂ

Dar această hotărâre în sine era plină de temeri, iar el nu acţionă pe baza ei până seara. Petrecu cea mai mare parte a zilei curăţându-şi casa ca şi când nu s-ar fi aşteptat să se mai întoarcă la ea. Apoi, după-amiaza târziu, se bărbieri cu aparatul electric şi făcu un duş meticulos. În numele prudenţei, îşi puse o pereche de blugi groşi şi se încălţă cu ghete solide; dar peste tricou purta cămaşă, cravată şi un sacou sport, astfel ca informalitatea blugilor şi a ghetelor să nu cântărească prea greu împotriva lui. Portofelul, în general atât de inutil, încât nu îl purta la el, şi-l puse în buzunarul sacoului. Într-un buzunar de la pantaloni înghesui un briceag mic şi ascuţit – o lamă pe care de obicei o lua cu el în caz că ar fi pierdut controlul asupra concentrării lui defensive şi ar fi avut nevoie de ceva periculos care să-l facă să-şi reîndrepte atenţia asupra lui însuşi. În cele din urmă, când soarele apunea, porni pe lunga alee către şosea, unde ridică degetul mare ca să facă autostopul îndepărtându-se de oraş.

Următoarea localitate se afla la vreo şaisprezece kilometri de Haven Farm şi era mai mare decât oraşul unde avusese loc accidentul lui. Se îndreptă într-acolo fiindcă era mai puţin probabil să fie recunoscut. Dar prima lui problemă era să găsească un mijloc de transport sigur. Dacă îl depista vreunul dintre şoferii locali, ar fi avut din start necazuri.

În primele câteva minute trecură trei maşini fără să oprească. Ocupanţii se uitau la el din goana maşinii ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie minoră, dar niciun şofer nu încetini. Apoi, când ultima lumină a soarelui se transforma în amurg, un camion mare veni spre el. Făcu semn cu degetul mare şi camionul opri chiar lângă el, într-un şuierat puternic de frâne pneumatice. El urcă până la uşă şi i se făcu semn să între în cabină lângă şofer.

Bărbatul mesteca un trabuc negru gros, iar aerul din cabină era plin de fum. Prin ceaţa mată Covenant putu vedea că era înalt şi corpolent, cu o burtă revărsată şi un braţ greu care se mişca peste volan ca un piston întorcând uşor camionul. Avea

un singur braţ; mâneca dreaptă era goală şi prinsă cu ace de siguranţă de umăr. Covenant înţelegea ce înseamnă să fii mutilat şi simţi un impuls de simpatie pentru şofer.

— Încotro, amice? Întrebă bărbatul masiv lejer.

Covenant îi spuse.

— Nicio problemă, răspunse el inflexiunii ezitante din tonul lui Covenant. Trec chiar pe acolo.

În timp ce transmisia automată şuiera accelerând, scuipă trabucul pe fereastră, apoi lăsă volanul să revină la poziţia normală şi aprinse unul nou.

Cât avu mâna ocupată, fixă volanul cu burta. Lumina verzuie a panoului de bord nu-i atingea faţa, dar strălucirea focului trabucului îi ilumina faţa masivă atunci când inhala. În lumina roşie, chipul lui arăta ca o grămadă de bolovani. Fumând, îşi odihni braţul pe volan ca un sfinx şi începu brusc să vorbească. Avea ceva în minte.

— Locuieşti pe aici?

Covenant răspunse neutru:

— Da.

— De mult? Cunoşti oamenii?

— Nu foarte bine.

— Îl cunoşti pe leprosul ăla… Thomas cumva… Thomas Covenant?

Covenant tresări în penumbra cabinei. Ca să-şi ascundă tulburarea, îşi schimbă poziţia pe scaun. Şovăielnic, întrebă:

— De ce te interesează?

— Pe mine? Nu mă interesează. Doar că treceam pe aici – îmi mut fundul acolo unde sunt pus să duc încărcătura. Nici măcar n-am mai fost prin zonă. Dar în oraş am auzit vorbindu-se despre tipul ăsta. Aşa că am întrebat-o pe gagica de la bar şi ea mi-a împuiat dracului urechile. O simplă întrebare şi-mi vine pe gât tot ce am mâncat. Ştii ce e un lepros?

Covenant se foi.

— Oarecum.

— Ei bine, e o mizerie, îţi spun eu. Bătrâna mea citeşte tot timpul despre asta în Biblie. Cerşetori murdari. Necuraţi. Nu ştiam că există aşa mizerii în America. Dar spre asta ne îndreptăm. Ştii ce cred eu?

— Ce crezi? Întrebă Covenant posac.

— Cred că leproşii ar trebui să-i lase în pace pe oamenii cinstiţi. Ca tipa de la bar. Ea e-n regulă, chiar cu gura aia mare, dar uite unde a ajuns, fiartă din cauza unui ticălos bolnav. Covenant ăla ar trebui să înceteze să se gândească numai la el. Ceilalţi n-au nevoie de o problemă în plus. Ar trebui să se ducă la un loc cu toţi leproşii şi să-şi vadă de treabă, să-i lase în pace pe oamenii cumsecade. E pur şi simplu egoism să te aştepţi ca tipi obişnuiţi ca mine şi ca tine să se ocupe de asta. Mă înţelegi?

Fumul de trabuc din cabină era gros ca tămâia şi îl făcea pe Covenant să se simtă uşor ameţit. Continua să se foiască de parcă falsitatea poziţiei sale făcea scaunul incomod. Dar discuţia şi uşorul vertij îl făcură să devină răzbunător. Pentru o clipă uită de simpatie. Îşi răsuci cu forţă verigheta pe deget. Pe când se apropiau de periferiile oraşului, spuse:

— Merg la un club de noapte chiar pe strada asta. Nu vrei să vii cu mine la un pahar?

Fără ezitare camionagiul răspunse:

— De acord, amice. Niciodată nu refuz o băutură pe gratis.

Când se aflau încă la câteva intersecţii de club, Covenant îl întrebă pe şofer ce se întâmplase cu braţul lui.

— L-am pierdut în război. Opri la un semafor potrivindu-şi trabucul între buze şi rotind de volan. Patrulam, şi am călcat chiar pe una dintre minele antipersonal. A aruncat în aer toată echipa. Am fost nevoit să mă târăsc până în tabără. Mi-au trebuit două zile – o cam luasem razna, mă înţelegi? Nu ştiam întotdeauna ce făceam. Până să ajung la doctor a fost prea târziu ca să-mi mai salveze braţul. La naiba, n-am nevoie de el. Cel puţin aşa zice bătrâna mea, şi ea ar trebui să ştie. Chicoti: Nu-i nevoie de două braţe pentru treaba aia.

Nevinovat, Covenant întrebă:

— Ai avut probleme să obţii permis de conducere pentru utilajul ăsta?

— Glumeşti? Pot să manevrez puişorul ăsta cu burdihanul mai bine decât ai putea tu cu patru braţe şi treaz.

Rânji pe lângă trabuc, bucurându-se de propriul său umor.

Cordialitatea omului îl emoţionă pe Covenant. Deja îşi regreta duplicitatea. Dar ruşinea întotdeauna îl făcea furios, înverşunat – reflexul condiţionat al unui lepros. Când camionul

fu parcat în spatele clubului, deschise uşa cabinei şi sări jos parcă grăbindu-se să scape de tovarăşul lui.

Călătorind în întuneric, uitase cât de departe era pământul. Îl cuprinse un moment de ameţeală. Ateriză nesigur, aproape căzu. Picioarele lui nu simţiră nimic, dar izbitura adăugă un puls durerii din gleznele lui.

Prin ameţeală, îl auzi pe şofer spunând:

— Ştii, cred că ai luat-o înainte cu băutura.

Ca să evite să întâlnească privirea aspră, speculativă a bărbatului, Covenant trecu în faţa lui pornind spre intrarea în clubul de noapte.

Dând colţul, aproape că se lovi de un bătrân ponosit, cu ochelari de culoare închisă. Bătrânul stătea cu spatele la clădire, întinzând o cutie îndoită de tinichea spre trecători şi urmărindu-le mişcările cu urechea. Ţinea capul sus, dar îi tremura uşor pe gâtul subţire; şi cânta „Blessed Assurance” de parcă ar fi fost la parastas. Sub un braţ ţinea un baston vopsit în alb. Când Covenant îl ocoli, zdrăngăni din cutie aproximativ în direcţia lui.

Covenant n-avea încredere în cerşetori. Îi aminteau de fanaticul zdrenţăros care îl acostase ca o introducere sau pregătire chiar înainte de instaurarea iluziei lui. Amintirea îl făcu să fie atent la o subită tensiune a nopţii. Se apropie de orb şi se holbă la faţa lui.

Cântecul cerşetorului nu-şi schimbă inflexiunile, dar întoarse o ureche spre Covenant şi împinse cutia în pieptul lui.

Camionagiul se opri în spatele lui Covenant.

— La naiba, mârâi, ăştia mişună pe aici. Sunt ca o boală. Haide. Mi-ai promis ceva de băut.

În lumina felinarului stradal, Covenant putea vedea că acesta nu era precum celălalt cerşetor, cel fanatic. Totuşi orbirea omului îl afectă. Simpatia pentru cei schilozi crescu în el. Scoţându-şi portofelul din sacou, luă douăzeci de dolari şi îi îndesă în cutia de tinichea.

— Douăzeci de parai! Izbucni şoferul. Eşti prost sau ce? N-ai nevoie de băutură, amice. Ai nevoie de un paznic.

Fără să-şi întrerupă cântecul, orbul întinse o mână noduroasă, mototoli bancnotele şi le ascunse undeva printre zdrenţe. După aceea se întoarse şi porni indiferent pe trotuar,

asigurat în misticismul lui privat şi cântând despre „o mostră a gloriei divine”.

Covenant urmări cum spatele lui dispare în întuneric apoi reveni la tovarăşul lui. Şoferul era cu un cap mai înalt decât Covenant şi îşi purta soliditatea masivă pe picioare groase. Trabucul lui sclipea ca un ochi de-al lui Drool Viermele-de-Piatră.

Drool, îşi aminti Covenant, servitorul sau pionul nebun, troglodit, al Nobilului Foul. Drool găsise Toiagul Legii şi fusese distrus prin el sau de către el. Moartea lui îl eliberase pe Covenant din Tărâm.

Covenant împunse cu un deget amorţit pieptul camionagiului, încercând în van să-l atingă, să-i simtă realitatea.

— Ascultă, zise, vorbesc serios despre băutura aia. Dar trebuie să-ţi spun… înghiţi în sec, apoi se forţă să rostească: Eu sunt Thomas Covenant. Leprosul.

Şoferul pufni pe lângă trabuc.

— Sigur, amice. Şi eu sunt Iisus Hristos. Dacă vrei să mă fraiereşti, spune-mi-o direct. Dar nu-mi servi mie prostiile astea cu lepra. Eşti doar prost, asta-i tot.

Covenant se uită mult timp încruntat la bărbat. Apoi spuse cu hotărâre:

— Ei, în orice caz, nu sunt falit. Nu încă. Hai. Împreună porniră spre intrarea clubului de noapte. Se numea Uşa. În conformitate cu numele său, localul avea o uşă largă de metal ca o poartă către ţinutul lui Hades. Uşa era luminată într-un verde bolnăvicios, dar cu un spot alb luminos în centru, unde se afla un poster mare pe care erau înscrise cuvintele:

Categoric ultima noapte.
Cea mai nouă senzaţie a muzicii Americane
SUSIE THURSTON

Includea o fotografie care încerca s-o facă pe Susie Thurston să arate fermecător. Dar sclipirea tipăriturii îmbătrânise, devenind de un cenuşiu ambiguu.

Covenant îşi făcu o SVE superficială, îşi adună curajul şi intră în clubul de noapte, ţinându-şi răsuflarea ca şi cum ar fi

pătruns în primul cerc al iadului.

Înăuntru, clubul era aglomerat; spectacolul de adio al lui Susie Thurston fusese bine pregătit. Covenant şi însoţitorul lui ocupară singurele locuri pe care le putură găsi – la o măsuţă lângă scenă. Masa era deja ocupată de un bărbat între două vârste, într-un costum uzat. Ceva din modul în care ţinea paharul sugera că băuse de câtva timp. Se holba în direcţia scenei cu ochi rotunzi, arătând solemn ca o pasăre.

Şoferul îl neglijă printr-un gest smucit. Răsuci un scaun şi îl încălecă sprijinindu-şi povara burdihanului pe spătar. Covenant se aşeză pe scaunul rămas şi se trase cât mai aproape de masă, ca să reducă riscul de a fi lovit de cineva care ar fi trecut printre mese.

Înghesuiala cu care nu era obişnuit îi provoca anxietate. Stătea nemişcat, ghemuit în sine. Teama de expunere îi acceleră pulsul şi el se strânse cu putere, respirând adânc ca şi când s-ar fi opus unei crize de vertij; înconjurat de oameni care nu îi observau prezenţa, se simţea vulnerabil. Risca prea mult. Dar aceia erau oameni, în mod superficial asemănători lui. Îşi reprimă impulsul de a fugi. Treptat, îşi dădu seama că însoţitorul lui aştepta ca el să dea comanda.

Simţindu-se vag bolnav şi fără apărare, ridică braţul ca să atragă atenţia chelnerului. Şoferul ceru un scotch dublu cu gheaţă. Teama îi paraliză pe moment glasul lui Covenant, dar se forţă să ceară un gin tonic. Regretă imediat comanda; ginul cu tonic fusese băutura favorită a lui Joan. Dar nu o schimbă. Abia se abţinu să nu ofteze uşurat când chelnerul se îndepărtă.

Prins în ghearele tensiunii, i se păru că băutura sosi cu o promptitudine aproape miraculoasă. Rotindu-se în jurul mesei, chelnerul depuse trei pahare, inclusiv unul cu ceva care semăna cu alcoolul pur pentru bărbatul între două vârste. Înălţând paharul său, şoferul dădu pe gât jumătate din conţinut, se strâmbă şi mormăi:

— Apă cu zahăr.

Bărbatul solemn îşi turnă băutura pe lângă tresăltătorul măr al lui Adam dintr-o singură mişcare. O parte a minţit lui Covenant se întrebă dacă avea să sfârşească plătind pentru toţi trei.

Şovăielnic, gustă din ginul lui şi aproape se sufocă dintr-o

mânie subită. Lămâia din băutură îi amintea intens de *aliantha.* Patetic! Îşi spuse cu dispreţ. Drept pedeapsă, bău restul ginului şi-i făcu semn chelnerului să mai aducă unul. Se hotărî brusc să se îmbete.

Când sosi al doilea rând, chelnerul aduse iar trei băuturi. Covenant se uită urât la tovarăşii lui. Apoi toţi trei băură ca şi cum s-ar fi angajat tacit într-un concurs.

Ştergându-şi gura cu dosul palmei, şoferul se aplecă şi zise:

— Amice, trebuie să te avertizez. E pe riscul tău. Eu pot să beau până te bag sub masă.

Ca să-i ofere celui de-al treilea bărbat un punct de plecare, Covenant replică:

— Cred că prietenul ăsta al nostru o să reziste mai mult decât noi amândoi.

— Ce, un mititel ca el? În tonul camionagiului era umor, o ofertă de camaraderie. În niciun caz. Absolut în niciun caz.

Dar bărbatul solemn nu luă act de prezenţa şoferului nici măcar cu o clipire. Continua să fixeze scena parcă ar fi fost un abis.

Un timp deprimarea lui domină masa. Covenant comandă din nou, şi câteva minute mai târziu chelnerul aduse al treilea rând – încă trei pahare. De data asta camionagiul îl opri. Glumeţ, ca şi când şi-ar fi asumat responsabilitatea pentru Covenant, arătă cu degetul spre bărbatul între două vârste şi spuse:

— Sper că ştii că nu o să plătim şi pentru el.

— Sigur. Chelnerul era plictisit. El are o înţelegere. Plăteşte în avans. Dispreţul păru să-i încordeze faţa, strângând-o ca pe un pumn în jurul nasului: vine aici în fiecare seară numai ca s-o privească şi să-şi bea minţile.

Apoi altcineva îi făcu semn şi el dispăru.

Un timp, cel de-al treilea bărbat nu spuse nimic. Lent, luminile se stinseră şi un şuşotit anticipam căzu ca un giulgiu peste clubul aglomerat. Atunci, în linişte, bărbatul rosti încet:

— Soţia mea.

Un spot luminos apăru în centrul scenei şi prezentatorul clubului ieşi din culise. În spatele lui muzicienii îşi ocupau locurile – o orchestră mică, îmbrăcaţi lejer.

Prezentatorul zâmbi şi-şi începu discursul.

— Eu, personal, sunt întristat să v-o prezint în seara aceasta pe micuţa noastră doamnă, pentru că este ultima dată când o să fie cu noi, cel puţin pentru un timp. De aici pleacă spre locuri în care oamenii celebri devin şi mai celebri. Noi cei de la Uşa n-o s-o uităm curând. Ţineţi minte, aici aţi ascultat-o pentru prima oară. Doamnelor şi domnilor, Miss Susie Thurston!

Cercul de lumină o urmări pe cântăreaţă intrând cu microfonul în mână. Purta îmbrăcăminte din piele – o fustă care îi lăsa dezgolită cea mai mare parte a picioarelor şi o vestă fără mâneci cu ciucuri pe piept, subliniind mişcarea sânilor. Părul blond era tuns scurt şi avea ochi de culoare închisă încercuiţi de cearcăne ca nişte vânătăi. Avea o siluetă plină şi plăcută, dar faţa o contrazicea; avea aspectul unui copil abandonat. Cu un glas pur şi fragil, care ar fi fost potrivit pentru rugăciuni, interpretă o serie de balade de dragoste cu sfidare, ca şi cum ar fi fost cântece de protest. Aplauzele de după fiecare număr erau tumultuoase şi pe Covenant sunetul îl zguduia. Când seria se încheie şi Susie Thurston se retrase pentru o pauză, el era ud de transpiraţie rece.

Ginul nu părea să aibă vreun efect asupra lui. Dar avea nevoie de ajutor de orice fel. Cu o urmă de disperare, făcu semn pentru încă un rând. Spre uşurarea lui, chelnerul aduse repede băuturile.

După ce îşi dădu pe gât paharul de scotch, şoferul se cocoşă intenţionat şi rosti:

— Cred că mi-am dat seama ce e cu ticălosul ăsta.

Bărbatul solemn era indiferent la tovarăşii lui de masă. Chinuit, mormăi iar:

— Soţia mea.

Covenant voia să-l împiedice pe şofer să vorbească aşa, pe faţă, despre celălalt, dar înainte să apuce să-i distragă atenţia invitatul lui continuă:

— Ne face în ciudă, asta e.

— În ciudă? Repetă Covenant neajutorat.

Îi scăpa legătura. Din câte ar fi putut el spune, companionul lor avea o căsnicie fericită sau cel puţin statornică, evident fără copii – şi făcuse cumva o pasiune lipsită de speranţă pentru femeia-copil al străzii din spatele microfonului. Asemenea

lucruri se mai întâmplau. Sfâşiat între fidelitatea lui acum sinistră şi neîndurătoarea dorinţă, nu putea face nimic decât să se chinuiască pentru a căuta o scăpare, să bea până îşi pierdea minţile holbându-se la ceea ce voia şi în acelaşi timp nu putea şi nu trebuia să aibă.

Cu asemenea păreri despre tovarăşul lor de masă, Covenant fusese momentan dezorientat de comentariul şoferului. Dar bărbatul solid continuă aproape imediat:

— Sigur. Ce, ţi se pare că e nostim să fii lepros? Crede că o s-o răspândească cumva în jur. De ce să fie el singurul, mă înţelegi? Asta gândeşte ticălosul. Poţi să mă crezi pe cuvânt, amice. Mi-am dat seama ce-i cu el. În timp ce vorbea, faţa lui pietroasă se contura înaintea lui Covenant ca o grămadă de bolovăniş animat. Asta face, se duce pe unde nu e cunoscut şi se ascunde, să nu ştie nimeni că e bolnav. Aşa o răspândeşte; nimeni nu ştie, aşa că nu le pasă, şi dintr-odată ne-am ales cu o epidemie. Asta îl face pe Covenant să râdă ca un nebun. Ne face în ciudă, îţi spun eu. Crede-mă pe cuvânt. Să nu strângi nicio mână dacă nu-l cunoşti pe tipul respectiv.

Indiferent, al treilea bărbat mormăi:

— Soţia mea.

Atingându-şi verigheta ca şi cum ar fi avut puterea să-l protejeze, Covenant spuse ferm:

— Poate nu e aşa. Poate pur şi simplu are nevoie de oameni. Tu nu te simţi niciodată singur, să tot conduci camionul ăla de unul singur, oră după oră? Poate acest Thomas Covenant nu poate suporta ideea de a-şi continua viaţa fără să vadă din când în când alte feţe. Te-ai gândit la asta?

— Atunci să stea printre leproşi. Cine-l pune să supere oamenii cumsecade? Foloseşte-ţi mintea.

Să-mi folosesc mintea? Aproape că strigă Covenant. Pe focurile iadului! Ce crezi că fac? Ţi se pare că-mi place să fac asta, să fiu aici? O grimasă pe care nu şi-o putu controla îi contorsionă chipul. Spumegând, făcu semn să li se mai aducă de băut. Alcoolul părea să lucreze asupra lui în sens invers, accentuând tensiunea în loc s-o slăbească. Dar era prea furios ca să ştie dacă se îmbăta sau nu. Aerul zbârnâia de la zgomotele patronilor Uşii. Era conştient de existenţa oamenilor în spatele lui ca nişte demoni-abjecţi la pândă.

Când sosiră băuturile, se aplecă să respingă argumentele şoferului. Dar fu oprit de lumina diminuându-se pentru al doilea act al lui Susie Thurston.

Plat, bărbatul de la masă mormăi:

— Soţia mea.

Glasul lui începea să tremure pe alocuri; ceea ce băuse îl afecta în cele din urmă.

În momentul de întuneric dinainte de apariţia prezentatorului, şoferul ripostă:

— Vrei să zici că puicuţa asta e soţia ta?

Auzindu-l, bărbatul gemu parcă înspăimântat.

După o scurtă introducere, Susie Thurston reveni în lumina reflectoarelor. Peste acompaniamentul plângăcios al orchestrei, îşi puse ace în voce şi cântă despre infidelităţile bărbaţilor. După două piese, din rănile întunecate ale ochilor ei curgeau încet lacrimi.

Lamentarea ei plină de furie îl făcu pe Covenant să simtă dureri în gât. Regretă amarnic că nu era beat. I-ar fi plăcut să uite de oameni, de vulnerabilitate şi de încăpăţânarea de a supravieţui. Să uite şi să plângă.

Dar următorul ei cântec îl arse. Cu capul dat pe spate şi gâtul alb strălucind în lumină, cântă o melodie care se termina astfel:

Eliberează-mi inima…
Dragostea ta mă face să par mică în propriii ochi.
Nu vreau să-ţi provoc vreo suferinţă,
Dar ceea ce simt face parte din mine.
Ceea ce vrei tu transformă tot ce am eu în noroi…
Aşa că eliberează-mi inima.

Aplauzele izbucniră la ultima notă, de parcă publicul ar fi simţit o foame perversă pentru suferinţele ei. Covenant nu mai putu îndura. Înăbuşit de zgomot, aruncă dolarii, fără să-i numere, pe masă şi împinse scaunul dorind să evadeze.

Dar când ocoli masa, trecu la nici cinci metri de cântăreaţă. Brusc, ea îl văzu. Desfăcând braţele, strigă veselă:

— Berek!

Covenant îngheţă, uluit şi îngrozit. Nu! Susie Thurston era în

transă.

— Hei! Strigă ea, fluturându-şi braţele ca să potolească aplauzele. Aduceţi un spot aici! Pe el! Berek! Berek, dragule!

De pe scenă, o lumină albă puternică coborî peste Covenant. Ţintuit în sclipire, se întoarse cu faţa la cântăreaţă, clipind rapid şi cu durere din cauza spaimei şi a furiei.

Nu!

— Doamnelor şi domnilor, oameni buni, vreau să vă prezint un vechi prieten de-al meu, un om drag mie. Susie Thurston era emoţionată şi pasională: El m-a învăţat jumătate din cântecele pe care le ştiu. Oameni buni, el e Berek. Începu să bată din palme: Poate o să cânte pentru noi.

Firesc, publicul se alătură aplauzelor ei.

Mâinile lui Covenant bâjbâiră prin jur, căutând un sprijin. În ciuda eforturilor sale de a se controla, se holba la trădătoare cu o expresie plină de durere. Aplauzele reverberau în urechile lui, îl năuceau.

Nu!

O lungă secundă se ghemui sub privirea lui Susie Thurston. Apoi, ca într-un val al revelaţiei, toate luminile sălii se aprinseră. Peste murmurele uluite şi agitaţia publicului, un glas poruncitor lovi ca un bici:

— Covenant.

Covenant se întoarse parcă voind să evite un atac. În cadrul uşii văzu doi bărbaţi. Ambii purtau pălării negre şi uniforme kaki, pistoale în teci negre, insigne argintii; dar unul dintre ei era mult mai înalt decât celălalt. Şeriful Lytton. Stătea cu mâinile în şolduri. Cum Covenant se holba la el, îi făcu semn cu două degete.

— Tu, Covenant. Vino încoace.

— Covenant? Icni şoferul. Eşti într-adevăr Covenant?

Covenant se răsuci ezitant, ca sub o prelată ruptă, în întâmpinarea noului asalt. Fixându-şi ochii pe şofer, văzu faţa omului înroşită de furie. Înfruntă strălucirea roşie cât putu de curajos.

— Doar ţi-am spus.

— Acum o s-o iau! Scrâşni şoferul. O s-o luăm cu toţii! Ce dracu e cu tine?

Patronii Uşii săriseră în picioare să vadă ce se petrece. Peste

capetele lor, şeriful răcni:

— Nu-l atingeţi! Şi începu să înoate prin mulţime.

În momentul de confuzie, Covenant îşi pierdu echilibrul. Se împletici, primi ceva ca un deget sau un colţ de scaun în ochi, şi se prăbuşi sub o masă.

Oamenii ţipau şi se agitau. În mijlocul zarvei şeriful striga ordine. Apoi, cu o smucitură de mână, răsturnă masa de deasupra lui Covenant.

Covenant îl privi trist în sus de pe podea. Ochiul lovit îi lăcrima, distorsionând totul deasupra lui. Cu dosul mâinii şterse lacrimile. Clipind şi concentrându-se intens, distinse doi oameni stând peste el – şeriful şi fostul lui tovarăş de masă.

Clătinându-se uşor pe genunchii amorţiţi, bărbatul solemn privea indiferent în jos la Covenant. Cu o voce încleiată şi lălăită, exprimă verdictul:

— Soţia mea este cea mai frumoasă femeie din lume.

Şeriful îl împinse la o parte şi se aplecă asupra lui Covenant, etalând o faţă plină de dinţi.

— Ajunge. Tot caut ceva de care să te acuz, aşa că nu-mi face necazuri. Mă auzi? Ridică-te.

Covenant se simţea prea slăbit ca să se mişte şi nu vedea limpede. Dar nu voia genul de ajutor pe care ar fi putut să i-l dea şeriful. Se rostogoli şi se împinse de la podea.

Ajunse în picioare, aplecat mult pe o parte; dar şeriful nu făcu nicio mişcare să-l sprijine. Se prinse de spătarul unui scaun şi privi sfidător în jur la spectatorii amuţiţi. În cele din urmă ginul părea să-şi facă efectul. Se îndreptă, aranjându-şi cravata cu o demnitate ostentativă.

— Să mergem, ordonă şeriful de la înălţimea lui superioară.

Dar pentru încă o clipă Covenant nu se mişcă. Cu toate că nu putea fi sigur pe ceea ce vedea, rămase unde se afla şi îşi făcu o SVE.

— Să mergem, repetă sec şeriful.

— Nu mă atinge.

Când SVE fu încheiată, Covenant se întoarse şi părăsi mohorât clubul de noapte.

Afară în noaptea răcoroasă de aprilie inspiră adânc, calmându-se. Şeriful şi ajutorul lui îl conduseră spre o maşină de patrulare. Luminile roşii de avertizare fulgerau orbitor. După

ce fu încuiat în partea din spate după gratiile protectoare din oţel, cei doi ofiţeri se suiră în faţă. Ajutorul porni în direcţia Haven Farm, iar şeriful vorbi prin grilaj:

— Ne-a luat mult să te găsim, Covenant. Familia Miller a declarat că încercai să faci autostopul şi şi-au închipuit că vrei să-ţi faci pe undeva şmecheriile. Doar că n-au ştiut unde. Dar e teritoriul meu şi tu eşti o pacoste umblătoare. Nu există nicio lege împotriva ta, nu te pot aresta pentru ceea ce ai făcut. Dar categoric a fost ceva rău. Ascultă-mă. E treaba mea să am grijă de ţinutul ăsta, să nu uiţi asta cumva. Nu vreau să umblu să te vânez. Dacă mai faci aşa ceva, te arunc în dubă pentru deranjarea ordinii publice, conduită necorespunzătoare şi orice altceva îmi trece prin minte. Ai priceput?

Ruşinea şi furia se luptau în Covenant, dar nu găsi nicio cale să le exteriorizeze. Ar fi vrut să ţipe printre gratii: Nu e molipsitor! Nu e vina mea! Dar gâtul îi era prea strâns; nu putea să-i dea drumul strigătului. În cele din urmă reuşi doar să murmure:

— Lăsaţi-mă. O să merg pe jos.

Şeriful Lytton îl privi atent, apoi spuse către ajutorul său:

— Bine. O să-l lăsăm să meargă pe jos. Poate o să aibă vreun accident.

Ieşiseră deja din oraş. Ajutorul opri şi şeriful îi dădu drumul lui Covenant. O clipă stătură unul lângă altul în noapte. Şeriful îi aruncă o privire piezişă, încercând parcă să-i măsoare capacitatea de a face rău. Apoi Lytton rosti:

— Du-te acasă. Şi rămâi acasă.

Urcă înapoi. Maşina se întoarse cu un scrâşnet puternic de roţi şi porni în viteză spre oraş. O secundă mai târziu, Covenant sări pe şosea şi strigă după lumini:

— Lepros proscris necurat!

În întuneric păreau roşii ca sângele.

Strigătul lui nu păru să perturbe liniştea. Nu după mult timp se îndreptă spre Haven Farm, simţindu-se neînsemnat ca şi cum puţinele stele de pe cerul negru intens şi-ar fi bătut joc de el. Avea şaisprezece kilometri de mers pe jos.

Drumul era pustiu. Se deplasa prin nemişcarea vidă ca un hiatus al mediului înconjurător; cu toate că se afla într-un ţinut retras de la ţară, nu se auzea niciun sunet, niciun zgomot de

păsări sau insecte. Liniştea îl făcea să se simtă surd şi singur, vulnerabil corbilor din spatele său.

Era o iluzie! Îşi înălţă protestul ca o sfidare; dar chiar şi în propriile urechi avea sunetul spart al disperării, compus în egală măsură din înfrângere şi înverşunare. Prin el o auzea pe fată strigând *Berek!* Ca o sirenă dintr-un coşmar.

Drumul trecea printr-un pâlc de copaci care opreau lumina difuză a stelelor. Nu putea să simtă poteca sub picioare; exista pericolul să se rătăcească, să cadă într-un şanţ sau să se rănească lovindu-se de un copac. Încercă să păstreze ritmul, dar riscul era prea mare, şi în cele din urmă se văzu nevoit să fluture braţele în faţă şi să testeze terenul cu piciorul ca un orb. Până ajunse la capătul păduricii, se mişcă parcă hoinărind pierdut printr-un vis, transpirat tot şi îngheţat.

După aceea îşi impuse un ritm alert. Îl îmboldeau strigătele care năvăleau după el, *Berek! Berek!* Când în cele din urmă, după lungi kilometri, ajunse pe aleea de la Haven Farm, aproape alerga.

În sanctuarul casei sale aprinse toate luminile şi încuie uşile. Castitatea organizată a spaţiului de locuit îl înconjura cu dogma sa neconsolatoare. O privire la ceasul din bucătărie îi spuse că tocmai trecuse de miezul nopţii. O nouă zi, duminica – o zi în care alţi oameni se roagă. Puse de cafea, îşi aruncă sacoul, cravata şi cămaşa, apoi îşi luă cana aburindă în salon. Se instală pe canapea, aranjând poza lui Joan pe măsuţă, astfel încât să privească drept la el, şi se pregăti să înfrunte criza.

Avea nevoie de un răspuns. Resursele îi erau epuizate şi nu mai putea continua în felul acela.

Berek!

Strigătul fetei şi aplauzele puternice ale publicului ei, supărarea camionagiului, reverberau în el ca un cutremur înăbuşit. Sinuciderea se întrevedea în toate direcţiile. Era prins în capcană între o iluzie nebunească şi presiunea apăsătoare a semenilor lui.

Lepros proscris necurat!

Îşi cuprinse umerii, îmbrăţişându-se în încercarea de a-şi linişti gâfâielile inimii.

Nu pot să suport! Să mă ajute cineva!

Brusc, sună telefonul. Îl reteză la fel de strident ca un

blestem. Dezarticulat, ca o adunătură incoerentă de oase rupte, sări în picioare. Dar după aceea nu se mişcă. Îi lipsea curajul să înfrunte o altă ostilitate sau o altă compensaţie.

Telefonul ţârâi din nou.

Respiraţia i se cutremură în plămâni. Joan părea să-i reproşeze ceva de dincolo de sticla ramei fotografice.

Un alt ţârâit, insistent ca un pumn.

Şchiopătă spre telefon. Smulgând receptorul, îl apăsă de ureche ca să-l ţină fixat.

— Tom? Oftă o voce slabă, tristă. Tom… sunt Joan. Tom? Sper că nu te-am trezit. Ştiu că e târziu, dar a trebuit să te sun. Tom?

Covenant stătea drept şi ţeapăn, atent, cu genunchii blocaţi ca să se împiedice să cadă. Falca i se mişca, dar nu scotea niciun sunet. Îşi simţea gâtul umflat şi astupat, încleiat de emoţii, iar plămânii începeau să se lupte căutând aerul.

— Tom? Eşti acolo? Alo? Tom? Te rog, spune ceva. Am nevoie să vorbesc cu tine. M-am simţit atât de singură… Mi-e dor de tine.

Îi putea auzi efortul din glas.

Pieptul i se mişca frenetic, ca şi cum s-ar fi sufocat. Deodată blocul din gât se sparse şi inspiră adânc cu un sunet ca între două suspine. Dar tot nu reuşea să rostească vreun cuvânt.

— Tom! Te rog! Ce ţi se întâmplă?

Glasul lui părea prins într-o strânsoare de moarte. Disperat să desfacă nodul, să-i răspundă lui Joan, să se agaţe de vocea ei, să păstreze legătura cu ea, luă telefonul şi porni înapoi spre canapea, sperând că mişcarea avea să-i uşureze spasmul care îl încleşta, să-l ajute să-şi recapete controlul asupra muşchilor.

Dar se întoarse în direcţia greşită, înfăşurând firul telefonului în jurul gleznei. Când făcu primul pas, se împiedică şi căzu cu capul înainte peste măsuţa pentru cafea. Fruntea lovi în plin marginea mesei. Prăbuşindu-se pe podea, i se păru că se simte săltând. Instantaneu, imaginea dispăru. Dar încă mai ţinea receptorul lipit de ureche. Într-o clipă de nemişcare albă, auzi limpede vocea lui Joan. Începea să se supere, să se înfurie.

— Tom, vorbesc serios. Nu face lucrurile mai dificile pentru mine decât simt deja. Nu înţelegi? Vreau să vorbesc cu tine. Am nevoie de tine. Spune ceva. Tom. Tom! La naiba, spune

ceva!

Apoi un vuiet puternic în urechile lui şterse vocea ei. Nu! Strigă el. Nu! Dar era neajutorat. Năvala sunetului îl copleşi ca un val întunecat şi îl purtă cu el.

3

CHEMAREA

Vuietul se modulă lent, modificând vidul din ochii lui. Pe valul sunetului, o brazdă gri-verzui se întindea în sus până când îl acoperea ca o folie ondulată. Nuanţa de verde îi făcea rău, şi se simţi sufocat în duhoarea lipicioasă, dulceagă şi fetidă – mirosul uleiului de trandafir. Însă nota care îi umplea urechile se concentră şi mai mult, urcând într-un ţiuit. Picături de aur se iviră în faţa ochilor lui prin acel verde. Apoi sunetul deveni mai moale, mai plângăcios, încă acut, astfel că semăna cu un vaiet omenesc. Auriul împinse înapoi verdele. Curând o strălucire caldă, familiară, îi umplu ochii.

Sunetul se transforma tot mai mult în cântecul unei femei, iar auriul se extinse şi se adânci, legănându-l ca şi cum l-ar fi purtat cu blândeţe pe undele glasului. Melodia ţesea lumina, îi dădea textură şi formă, soliditate. Incapabil să facă altceva, se agăţă de sunet, concentrându-se asupra lui cu gura larg deschisă drept protest.

Încet, gâtul care era capabil să cânte se deschise tot mai mult. Tiparul armonic deveni mai aspru, mai solicitant. Covenant se simţea acum tras înainte, grăbit pe valul cântecului. Încovoiat în rugăciune, prinse cuvintele.

Fii onest, Necredinciosule,
Răspunde chemării.
Viaţa e cea care dă,
Cu moartea se termină totul.
Promisiunea e adevărată,
Şi blestemele se împrăştie
Atunci când e respectată promisiunea:
Dar adâncul blestem al sufletului
De fidelitate încălcată
Şi sclavie fără credinţă,

Acoperă totul cu osânda beznei.
Fii onest, Necredinciosule,
Răspunde chemării.
Fii onest.

Cântecul părea să se reflecte în el, răscolind amintiri, rememorând oameni despre care cândva, în mod straniu, crezuse că au dreptul să aibă pretenţii de la el. Dar se opuse. Păstră tăcerea, se închise în sine. Melodia îl atrase în auriul cald. În sfârşit, lumina se concretiză. Acum îi putea localiza forma în faţa lui; îi ştergea imaginile ca şi cum s-ar fi uitat în soare. Dar la ultimele cuvinte ale cântecului lumina slăbi, îşi pierdu strălucirea. Când vocea intonă „Fii onest!”, fu secondată din mai multe piepturi: „Fii onest!” Această implorare îl încordă ca pe o coardă întinsă la limita extremă.

Apoi sursa luminii scăzu în intensitate şi el putu vedea dincolo de ea.

Recunoscu locul. Se afla în Cabinet, camera de consiliu a Nobililor din inima Pietrei Sărbătorii. Rândurile de scaune se înălţau de ambele părţi ale lui până la acoperişul de granit al sălii.

Fu surprins să constate că stătea în picioare în partea de jos a Cabinetului. Poziţia îi zăpăci simţul echilibrului şi se împletici căzând spre vasul cu pietriş, sursa luminii aurii. Pietrele de foc ardeau acolo în faţa lui fără să se consume, umplând aerul cu mirosul de pământ proaspăt săpat.

Mâini puternice îl prinseră de ambele braţe. Căderea fiindu-i oprită, picături de sânge se împrăştiară pe podeaua de piatră lângă vasul cu pietriş.

Recăpătându-şi stabilitatea, strigă răguşit:

— Nu mă atingeţi!

Era ameţit de confuzie şi mânie, dar se controlă punându-şi o mână pe frunte. Degetele i se acoperiră de sânge. Se tăiase rău în marginea mesei. Timp de o clipă se holbă la mâna sa roşie.

Prin tristeţea lui, o voce liniştită, fermă, spuse:

— Fii bine-venit în Tărâm, Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredincios şi Prinţ al Inelului. Eu te-am chemat la noi. Avem mare nevoie de ajutorul tău.

— Tu m-am chemat? Cârâi el.

— Eu sunt Elena, răspunse vocea. Înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului, deţinătoare a Toiagului Legii. Eu te-am chemat.

— Tu m-ai chemat? Încet, ridică ochii. O umezeală groasă îi curgea din orbite ca şi cum ar fi plâns cu sânge. Tu m-ai chemat? Simţi în el o ruptură ca nişte pietre sfărâmându-se, şi autocontrolul său cedă. Cu un glas scăzut de suferinţă, spuse: Vorbeam cu Joan.

O vedea vag pe femeie prin sângele din ochii lui. Stătea în spatele mesei de piatră la nivelul imediat deasupra lui, ţinând un toiag lung în mâna dreaptă. Mai erau şi alţi oameni în jurul mesei, iar în spatele lor galeria Cabinetului cuprindea încă mulţi alţii. Toţi îl priveau.

— Cu Joan, înţelegi? Vorbeam cu Joan. Ea m-a chemat. După atâta timp. Când aveam… când aveam nevoie. Nu aveţi dreptul. Aduna forţă ca o furtună: Nu aveţi niciun drept! Vorbeam cu Joan!

Striga din toate puterile, dar nu era suficient. Glasul lui nu îi putea egala tulburarea.

— Cu Joan! Joan! Mă auziţi? Era soţia mea!

Un bărbat care stătea alături de înalta Nobilă ocoli în grabă potcoava largă a mesei şi coborî lângă Covenant la nivelul inferior. Covenant îi recunoscu faţa prelungă, cu nasul ca o cârmă interpusă între buzele crăpate, frumos conturate, şi ochii periculoşi, pătrunzători, cu puncte aurii. Era Nobilul Mhoram.

Puse o mână pe braţul lui Covenant şi spuse blând:

— Prietene. Ce ţi s-a întâmplat?

Cu sălbăticie, Covenant scutură mâna Nobilului.

— Nu mă atinge! Răcni în faţa lui Mhoram. Eşti la fel de surd pe cât eşti de orb?! Vorbeam cu Joan! La telefon! Mâna îi tresări convulsiv, luptându-se să imite un receptor în aer. Avea nevoie… — Brusc gâtul i se strânse şi înghiţi cu greu în sec – a spus că are nevoie de mine. De mine!

Dar vocea lui nu reuşea să-i transmită chinul din suflet. Îşi şterse sângele de pe frunte, încercând să-şi limpezească ochii.

În secunda următoare apucă partea din faţă a robei azurii a lui Mhoram în pumni şi şuieră:

— Trimiteţi-mă înapoi! Încă mai e timp! Dacă aş putea ajunge înapoi suficient de repede!

Deasupra lor, femeia rosti prudent:

— Prim-Nobil Covenant, sunt întristată să aflu că prin chemarea noastră ţi-am făcut rău. Nobilul Mhoram ne-a povestit tot ce a putut despre suferinţele tale, iar noi nu vrem să le sporim în mod intenţionat. Dar suntem osândiţi să trebuiască s-o facem. Necredinciosule, nevoile noastre sunt mari. Devastarea Tărâmului aproape a ajuns la noi.

Îmbrâncindu-l pe Mhoram ca s-o înfrunte pe ea, Covenant izbucni:

— Puţin îmi pasă de Tărâm! Cuvintele îi ieşiră atât de grăbite şi gâfâite, încât nu putu să le strige. Nu mă interesează ce nevoi aveţi voi! Din partea mea puteţi să crăpaţi. Sunteţi o iluzie! O boală a minţit mele. Voi nu existaţi! Trimiteţi-mă înapoi! Trebuie să mă trimiteţi înapoi. Cât mai e încă timp!

— Thomas Covenant. Mhoram vorbi pe un ton autoritar care îl făcu să se întoarcă. Necredinciosule. Ascultă-mă.

Atunci Covenant observă că Mhoram se schimbase. Faţa lui era aceeaşi, bunătatea gurii încă echilibrată de promisiunea primejdiei din irisurile lui de aur concentrat, dar era mai bătrân, destul de bătrân ca să poată fi tatăl lui Covenant. Avea riduri în jurul ochilor şi al gurii, iar părul era presărat cu fire albe. Când vorbea, buzele i se contorsionau autocritic şi adâncurile ochilor se roteau stânjenitor. Dar întâmpină focul din căutătura piezişă a lui Covenant fără nicio tresărire.

— Prietene, dacă ar fi alegerea mea, te-aş reda imediat lumii tale. Decizia de a te chema a fost luată cu multă suferinţă, şi aş fi fericit s-o pot anula. Tărâmul nu are nevoie de servicii care nu sunt oferite de bunăvoie şi cu bucurie. Dar, Prim-Nobil – apucă din nou braţul lui Covenant ca să-l liniştească – prietene, nu te putem duce înapoi.

— Nu puteţi? Gemu Covenant cu ton acut, pe jumătate isteric.

— Nu avem nicio ştiinţă pentru uşurarea poverilor. Nu ştiu cum e lumea ta. În ochii mei apari neschimbat, deşi au trecut patruzeci de ani de când am fost împreună pe coastele Muntelui Tunetului, unde tu ai eliberat Toiagul Legii punându-l în mâinile noastre. Ani în şir am făcut tot ce am…

— Nu puteţi? Repetă Covenant şi mai feroce.

— Am făcut tot ce am putut cu o putere pe care nu ştiam s-o

stăpânim şi cu o înţelepciune pe care nu am fost capabili s-o pătrundem. Ne-a luat patruzeci de ani să ajungem aici, aşa că suntem nevoiţi să-ţi cerem ajutorul. Am ajuns la limita a ceea ce putem face noi înşine.

— Nu! Se răsuci fiindcă nu putea suporta onestitatea de pe chipul lui Mhoram şi răcni la femeia cu Toiagul: Trimiteţi-mă înapoi!

O clipă ea îl privi drept în faţă, calculând caracterul extrem al cererii lui. Apoi spuse:

— Te implor să înţelegi. Ascultă adevărul din cuvintele noastre. Nobilul Mhoram a vorbit deschis. Am auzit că ţi-am făcut un rău. Nu sunt indiferentă.

Se afla la douăzeci sau treizeci de metri de el, dincolo de vasul cu pietriş şi în spatele mesei de piatră, dar vocea ei răsuna cu claritate prin acustica de cristal a Cabinetului.

— Dar nu pot să anulez chemarea. Chiar dacă aş avea puterea, necesităţile Tărâmului mi-ar interzice-o. Nobilul Foul Dispreţuitorul…

Cu capul dat pe spate, cu braţele aruncate în lături, Covenant urlă:

— Nu-mi pasă!

Sub junghiul durerii, înalta Nobilă zise:

— Atunci întoarce-te singur. Tu ai puterea. Tu ai aurul alb.

Cu un strigăt, Covenant încercă s-o atace. Dar înainte de a putea face un pas fu prins din spate. Zbătându-se, se pomeni în strânsoarea lui Bannor, neadormitul Gardian al Sângelui care îl păzise în timpul iluziei precedente.

— Noi suntem Garda Sângelui, rosti Bannor cu tonul său straniu lipsit de inflexiuni. Siguranţa Nobililor e în mâinile noastre. Nu permitem nicio ameninţare la adresa înaltei Nobile.

— Bannor, se rugă Covenant, era soţia mea.

Dar Bannor se mulţumi să se uite la el cu nepăsare, fără să clipească.

Zbătându-se sălbatic, reuşi să se răsucească în strânsoarea puternică a Gardianului Sângelui până ajunse iar cu faţa la Elena. Sângele îi picură de pe frunte când se smuci:

— Era soţia mea!

— Destul, porunci Elena.

— Trimiteţi-mă înapoi!

— Destul! Lovi cu capătul de metal al Toiagului Legii în podea şi focul albastru izbucni imediat pe toată lungimea lui. Flacără vuia puternic, ca o ruptură în materialul luminii aurii, lăsând puterea ascunsă să strălucească; forţa flăcării îl readuse pe Covenant în braţele lui Bannor. Dar mâna ei în locul unde ţinea toiagul era neatinsă.

— Eu sunt înalta Nobilă, zise ea cu asprime. Aceasta este Cetatea Nobilă Piatra Sărbătorii, nu Creşa lui Foul. Noi am depus Legământul Păcii.

La un semn al ei, Bannor îi dădu drumul lui Covenant şi el se împletici câţiva paşi în spate, căzând pe o ridicătură de lângă pietriş. Zăcu un moment pe piatră, gâfâind hârâit. Apoi se ridică în şezut. Capul părea să-i atârne îngreunat de înfrângere.

— O să aveţi Pace, gemu. O să vă distrugă pe toţi. Aţi spus patruzeci de ani? Nu v-au mai rămas decât nouă. Sau aţi uitat de profeţia lui?

— Ştim, zise Mhoram încet. Noi nu uităm.

Schiţând un zâmbet, se aplecă să examineze rana lui Covenant.

În timp ce Mhoram făcea acest lucru, înalta Nobilă Elena stinse strălucirea Toiagului şi se adresă unei persoane pe care Covenant nu o putea vedea:

— Acum trebuie să ne descurcăm aşa, dacă e să avem vreo speranţă în aurul alb. Aduceţi prizonierul aici.

Nobilul Mhoram şterse uşor fruntea lui Covenant, studie tăietura, apoi se ridică şi se îndepărtă să se consulte cu cineva. Rămas singur, cu cea mai mare parte din sângele din ochi curăţat, Covenant îşi concentră privirea pulsândă căutând să vadă unde se afla. Un instinct încă viu de supravieţuire îl făcea să evalueze pericolele din jurul lui. Se afla la nivelul cel mai de jos al încăperii cu balcoane şi tavanul ei înalt boltit se arcuia deasupra lui, luminat de strălucirea aurie a pietrişului şi de patru mari torţe *lillianrill* fără fum fixate în ziduri. De jur împrejurul centrului Cabinetului, la nivelul următor, era masa în formă de trei sferturi de cerc la care stăteau Nobilii, iar deasupra şi în spatele mesei se aflau locurile de la galerie. Doi Gardieni ai Sângelui stăteau lângă uşile masive şi înalte ale intrării principale, făcute de uriaşi ca să fie suficient de mari pentru uriaşi, în faţa jilţului înaltei Nobile.

Galeria era populată cu diverşi războinici ai Oştii Cetăţii Nobile, Păstrători ai înţelepciunii de la Loresraat, câţiva hirebranzi şi gravelingas, îmbrăcaţi în pelerinele şi tunicile tradiţionale, şi câţiva Gardieni ai Sângelui. Sus de tot în spatele înaltei Nobile stăteau două persoane pe care Covenant crezu că le recunoaşte: gravelingas Tohrm, Hearthrall al Cetăţii Nobile, şi Quaan, warhaftul care însoţise Căutarea Toiagului Legii. Alături de ei mai erau încă doi – unul un hirebrand, judecând după pelerina de woodhelvennin şi coroniţa de frunze de pe frunte, probabil celălalt Hearthrall, şi Primul Mark al Gardienilor Sângelui. Covenant se întrebă într-o doară cine preluase această poziţie după pierderea lui Tuvor în catacombele de sub Muntele Tunetului.

Privirea lui hoinări în jurul Cabinetului. La masă stăteau şapte Nobili, în afară de înalta Nobilă şi Mhoram. Covenant nu recunoscu pe niciunul. Probabil toţi trecuseră testele şi se alăturaseră Consiliului în ultimii patruzeci de ani. Patruzeci de ani? Se întrebă cu tristeţe. Mhoram îmbătrânise, dar nu părea cu patruzeci de ani mai în vârstă. Iar Tohrm, care nu fusese mai mult decât un băiat nostim când îl cunoscuse Covenant, arăta acum mult prea tânăr pentru vârsta de mijloc. Gardienii Sângelui nu se schimbaseră deloc. Bineînţeles, gemu Covenant în sinea lui, amintindu-şi cât de bătrâni se spunea că sunt. Numai Quaan etala o vârstă credibilă: părul alb şi rărit îi dădea fostului warhaft aspectul unui om de şaizeci-şaizeci şi cinci de toamne. Însă umerii lui laţi şi puternici nu se plecaseră; se încrunta la Necredincios cu exact aceeaşi dezaprobare sinceră pe care şi-o amintea Covenant.

Pe Prothall nu-l vedea nicăieri. Prothall fusese Înalt Nobil în timpul Căutării, iar Covenant ştia că supravieţuise bătăliei finale de pe versantul Muntelui Tunetului. Dar de asemenea ştia şi că Prothall era destul de bătrân ca să moară de moarte naturală în patruzeci de ani. În ciuda suferinţei lui, constată că spera ca fostul Înalt Nobil să fi murit aşa cum merita, în pace şi onoare.

Cu o amară ridicare din umeri în minte, îşi mută atenţia asupra singurei persoane de la masa Nobililor care nu stătea în picioare. Purta îmbrăcăminte de războinic, cu cizme înalte cu tălpi moi peste pantaloni negri, o cămaşă neagră fără mâneci

pe sub platoşa turnată dintr-un metal galben şi pe frunte o banderolă galbenă; dar peste platoşă avea diagonala dublă neagră care îl prezenta ca fiind Warmark, comandantul Oştii, armata Nobililor. Nu privea pe nimeni. Stătea sprijinit de spătarul scaunului său de piatră, cu capul în jos şi ochii acoperiţi cu o mână, ca şi cum ar fi dormit.

Covenant se întoarse şi-şi lăsă privirea să se târâie la întâmplare prin Cabinet. Înalta Nobilă Elena discuta cu voce scăzută cu Nobilii de lângă ea. Mhoram aştepta la picioarele scării largi care ducea la uşile principale. Acustica încăperii aducea vocile amestecate din galerie până la Covenant, astfel că aerul părea să murmure deasupra capului său. Îşi şterse sângele care i se aduna pe sprâncene şi se gândi la moarte.

Ar merita, cugetă el. La urma urmelor ar merita o evadare. Nu era suficient de rezistent ca să persevereze când până şi propriile vise se întorceau împotriva lui.

Ar putea să lase viaţa în seama oamenilor care au energie pentru ea.

Ah, pe focurile iadului, oftă. Pe focurile iadului.

Auzi în depărtare uriaşele uşi ale Cabinetului deschizându-se. Murmurele încetară aproape imediat; toată lumea se întoarse şi privi spre uşi. Forţându-se să-şi utilizeze ceva din puterile pierdute, Covenant se răsuci să vadă cine venea.

Imaginea îl izbi cu cruzime, părând să-i ia şi ultimele forţe din oase.

Urmări cu ochi însângeraţi cum doi Gardieni ai Sângelui coborau scările, ducând între ei în picioare o creatură verde-cenuşie care transpira de frică. Cu toate că ei nu se purtau cu brutalitate, creatura tremura de groază şi repulsie. Pielea sa lipsită de păr era umedă de sudoare. Avea în general o siluetă umană, dar torsul îi era neobişnuit de lung şi membrele erau scurte, de lungimi egale, ca şi cum în mod natural fiinţa ar fi alergat pe toate patru membrele prin peşteri scunde. Însă acestea erau îndoite şi contorsionate ca fracturate de mai multe ori şi nevindecate. Restul corpului prezenta semne de răniri şi mai grave.

Capul avea cele mai puţine trăsături umane. Craniul chel nu avea ochi. Deasupra despicăturii zdrenţuite a gurii, în centrul feţei, se găseau două nări largi şi umede care fremătau

temătoare pe la margini de parcă fiinţa ar fi adulmecat situaţia. Urechile mici şi ascuţite se ridicau sus pe creştet. Şi întreaga parte dinapoia capului dispăruse. Peste spărtură se întindea o membrană verzuie ca o cicatrice, pulsând peste fragmentele rămase ale creierului.

Covenant ştiu imediat ce era. Mai văzuse o astfel de creatură, cu trupul întreg, dar moartă, zăcând pe jos în Popasul lui cu un ţăruş de fier în inimă.

Era un waynhim. Din neamul Demondim, ca şi demonii-abjecţi. Dar spre deosebire de rudele lor complet negre, waynhimii îşi dedicaseră ştiinţa slujirii Tărâmului.

Acel waynhim fusese îndelung torturat.

Gardienii Sângelui aduseră creatura în partea de jos a Cabinetului şi o depuseră în faţa lui Covenant. În pofida profundei sale slăbiciuni, se forţă să se ridice în picioare şi se ajută să rămână vertical sprijinindu-se de peretele nivelului următor. Deja părea să-şi recapete ceva din dimensiunea suplimentară a vederii care caracteriza Tărâmul. Putea vedea în waynhim – putea simţi cu ochii ceea ce îi făcuseră. Văzu chinuiri şi durere cumplită. Văzu trupul sănătos al waynhimului prins într-un pumn de răutate şi strivit cu bucurie în acea formă schilodită. Imaginea făcu să-l doară ochii. Trebui să-şi blocheze genunchii ca să se stabilizeze. O ceaţă rece de letargie şi disperare îi umplu mintea şi fu mulţumit de sângele care îi curgea în ochi: îl împiedica să-l vadă pe waynhim.

Prin ceaţa lui o auzi pe Elena spunând:

— Prim-Nobil Covenant, trebuie să te împovărăm cu această imagine. E necesar să te convingem de nevoile noastre. Te rog să ne ierţi că te întâmpinăm astfel în Tărâm. Situaţia noastră critică ne lasă foarte puţine alternative. Prim-Nobil, această biată creatură ne-a adus la decizia de a te chema. Ani în şir am ştiut că Dispreţuitorul îşi adună puterile ca să pornească împotriva Tărâmului şi că timpul precizat în profeţia sa se scurtează pentru noi. Tu ne-ai transmis profeţia, iar Nobilii de la Piatra Sărbătorii nu au stat degeaba. Din ziua în care Nobilul Mhoram a adus la Cetatea Nobilă Toiagul Legii şi cea de-a doua Parte a înţelepciunii lui Kevin, am făcut tot posibilul să ne pregătim de această osândă. Am înmulţit Oastea, am studiat metode de apărare, ne-am antrenat toate abilităţile şi forţele.

Am învăţat cum să folosim Toiagul. La Loresraat s-a cercetat cu toată inteligenţa şi devotamentul cea de-a Doua Parte. Dar în patruzeci de ani nu am găsit nicio informaţie clară despre intenţiile Nobilului Foul. După ce i-am smuls Toiagul de la Drool Viermele-de-Piatră, prezenţa Dispreţuitorului nu s-a mai simţit la Kiril Threndor în Muntele Tunetului şi curând s-a reinstalat pe semeţul tron de la Ridjeck Thome, Creşa lui Foul, străvechea casă a Ucigaşului Cenuşiu. Iar de atunci iscoadele noastre nu au fost capabile să pătrundă în teritoriul Nobilului Foul.

Acolo a lucrat puterea – puterea şi boala –, dar noi nu am reuşit să descifrăm nimic din ea, cu toate că Lordul Mhoram însuşi şi-a asumat această sarcină. Nu a putut sparge interdicţia Dispreţuitorului. Însă au avut loc manevre prevestitoare de rău în tot Tărâmul. Lupi *kresh* din răsărit şi demoni-abjecţi din Muntele Tunetului, grifoni şi alte creaturi cumplite din întinderea Sarangrave, troglodiţi, locuitori puţin cunoscuţi ai Înghiţitoarei de Vieţi, Marea Mlaştină – am auzit că s-au îndreptat cu toţii către Câmpiile Jefuite şi Creşa lui Foul. Au dispărut în spatele Colinelor Nimicite şi nu s-au mai întors. Nu avem nevoie de prea multă ştiinţă ca să ne dăm seama că Dispreţuitorul îşi pregăteşte armata. Dar tot ne lipsesc veştile clare. Apoi în cele din urmă am primit informaţii. În timpul verii, iscoadele noastre au capturat această creatură, această rămăşiţă sfărâmată a unui waynhim, la marginea apuseană a Codrului Grimmerdhore. A fost adusă aici ca să încercăm să obţinem veşti de la el.

— Deci voi l-aţi torturat ca să aflaţi ce ştie.

Ochii lui Covenant erau lipiţi de sânge şi îi păstră închişi, abandonându-se ceţei şi furiei inutile.

— Asta crezi despre noi? Înalta Nobilă părea jignită. Nu. Noi nu suntem Dispreţuitori. Noi nu am trăda astfel Tărâmul. L-am tratat pe waynhim cât am putut de blând fără să-i dăm drumul. Ne-a spus de bunăvoie tot ce doream să aflăm. Acum ne imploră să-l ucidem. Ascultă-mă, Necredinciosule. Aici e mâna Nobilului Foul. Deţine Piatra Bolii Pământului. Asta e lucrarea acelui blestem.

Prin mintea lui înceţoşată, Covenant auzi din nou uşile deschizându-se. Cineva coborî scările şi şuşoti cu Nobilul Mhoram. Apoi Mhoram spuse:

— Înaltă Nobilă, s-a adus argilă de leac pentru Necredincios. Mă tem că rana lui e mai mult decât o simplă tăietură. În el lucrează o altă boală. Trebuie îngrijit fără întârziere.

— Da, imediat, răspunse prompt înalta Nobilă Elena. Trebuie să facem tot ce putem ca să-l vindecăm.

Cu pas ferm, Mhoram înaintă spre Covenant.

Gândindu-se la argila de leac, Covenant se împinse de la perete şi îşi frecă sângele închegat de pe ochi. Îl văzu pe Mhoram ducând în mâini un mic vas de piatră conţinând un nămol uşor cu sclipiri aurii care păreau să pulseze în penumbra Cabinetului.

— Nu te apropia cu asta de mine, şopti.

Mhoram fu luat pe neaşteptate.

— E argilă de leac, Prim-Nobil. Este solul vindecător al Pământului. Vei fi reînnoit de ea!

— Ştiu ce face! Glasul lui Covenant era răguşit de cât strigase şi suna spectral şi gol, ca scârţâitul unei case părăginite. Am mai avut parte de ea. Îmi pui chestia asta pe cap, şi înainte să-ţi dai seama simţurile îmi revin în degetele mâinilor şi picioarelor şi eu o iau razna vio… Se opri în ultima clipă: Rănind oamenii.

O auzi pe Elena rostind moale:

— Ştiu.

Dar nu o luă în seamă.

— Asta e adevărata minciună, mârâi el spre vas, asta de aici. Mă face să mă simt aşa de sănătos, încât nu pot suporta. Inspiră adânc, apoi spuse cu fervoare: Nu o vreau.

Mhoram îl ţintui pe Covenant cu o privire încărcată de întrebări. Şi când Covenant nu se clinti, Nobilul întrebă cu glas slab şi ton plin de uimire:

— Prietene, vrei să mori?

— Folosiţi-o pentru bietul drăcuşor, replică posac Covenant. El are dreptul la ea.

Fără să-şi întrerupă francheţea privirii, Mhoram zise:

— Am încercat. Ne-ai cunoscut, Necredinciosule. Ştii că nu putem refuza o rugăminte într-o asemenea suferinţă. Dar waynhimul e dincolo de orice posibilitate de ajutor. Vindecătorii noştri nu pot lucra asupra rănilor lui interioare. Aproape a murit la atingerea argilei de leac.

Covenant însă nu se potoli.

În spatele lui, înalta Nobilă Elena continuă ceea ce spusese Mhoram:

— Nici măcar Toiagul Legii nu e pe măsura puterii care l-a pătruns pe acest waynhim. Acesta este chinul nostru, Prim-Nobil. Piatra Bolii Pământului ne depăşeşte. Acest waynhim ne-a spus multe lucruri. Mult din ceea ce era obscur ne e acum clar. Numele lui a fost *dharmakshetra,* ceea ce în limba waynhim înseamnă „a sfida duşmanul”. Acum îşi spune *dukkha* – „victimă”. Pentru că neamul său voia să afle despre comploturile Dispreţuitorului, s-a dus la Creşa lui Foul. Acolo a fost capturat şi… şi a fost chinuit… apoi eliberat… ca un avertisment pentru poporul lui, cred. Ne-a spus multe.

Necredinciosule, ştim că atunci când ai transmis pentru prima dată profeţia Dispreţuitorului înaltului Lord Prothall, fiul lui Dwillian şi Consiliului Nobililor, acum patruzeci de ani, multe lucruri nu erau înţelese în privinţa intenţiilor Ucigaşului Cenuşiu. De ce i-a avertizat el pe Nobili că Drool Viermele-de-Piatră a găsit Toiagul Legii sub Muntele Tunetului? De ce încerca să ne pregătească pentru soarta care ne aştepta? De ce să-l fi ajutat pe Drool în căutarea magiei negre pentru ca apoi să-i trădeze pe troglodiţi? La aceste întrebări avem acum răspunsul. Drool poseda Toiagul, şi cu el a dezgropat blestemul, Piatra Bolii Pământului. Din cauza acestor puteri, Dispreţuitorul a fost la dispoziţia lui Drool atâta timp cât trogloditul a trăit.

Dar împreună cu Nobilul Mhoram şi înaltul Lord Prothall, tu ai regăsit Toiagul şi aţi adus la final ameninţarea lui Drool Viermele-de-Piatră. În consecinţă, Piatra a căzut în mâinile Nobilului Foul. El ştia că Piatra, alăturată înţelepciunii şi puterii lui, înseamnă o forţă mai mare decât a Toiagului Legii. Şi mai ştia că noi nu stăpânim nici măcar mica putere pe care o avem.

Timp de patruzeci de ani nu am cunoscut odihna. Am vorbit cu toţi oamenii Tărâmului. Loresraat s-a dezvoltat minunat, dându-ne războinici, Păstrători ai înţelepciunii şi Nobili pentru ceea ce aveam nevoie. Maeştrii *rhadhamaerl* şi *lillianrill* au muncit din răsputeri. Cu toţii s-au dedicat studiului celor Două Părţi şi al Toiagului. Am făcut progrese. Trothgard, locul unde

Nobilii au jurat să vindece Tărâmul, a înflorit şi noi am împlinit acolo lucrări pe care strămoşii noştri nici nu le visau. Toiagul împlineşte multe nevoi. Dar esenţa eşecului nostru rămâne căci toată ştiinţa noastră, toate cunoştinţele noastre despre Toiag şi despre Puterea Pământului ne vin de la Kevin, Înalt Nobil al Vechilor Nobili. Iar el a fost învins – da, chiar mai rău decât învins. Acum noi ne înfruntăm cu acelaşi duşman, devenit mult mai puternic prin Piatra Bolii Pământului. Şi am recuperat numai două dintre cele Şapte Părţi în care Kevin şi-a lăsat înţelepciunea. Iar miezul acestor Două ne depăşeşte. O slăbiciune a minţit sau o incapacitate a spiritului ne împiedică să le pătrundem misterul. Însă fără stăpânirea acestor Două nu putem câştiga restul, căci Kevin, cunoscător al primejdiilor ştiinţei şi puterii pentru care nu există pregătire, a ascuns fiecare Parte separat, astfel încât înţelegerea uneia să ducă la descoperirea următoarei.

Timp de patruzeci de ani, eşecul ne-a urmărit. Acum am aflat că nici Nobilul Foul n-a stat degeaba. Am aflat de la acest waynhim. Duşmanii Tărâmului au adunat puteri şi armate până ce regiunea de dincolo de Colinele Nimicite mişună de viaţă deformată – miliarde de biete creaturi mutilate ca *dukkha,* ţinute prin puterea Pietrei în robie a sufletului faţă de Nobilul Foul. Şi-a construit o forţă mai ticăloasă decât oricare alta cunoscută de Tărâm, mai cumplită decât oricare alta pe care am putea spera s-o înfrângem. I-a adunat pe cei trei proroci deliranţi, slujitorii mâinii sale drepte, ca să-i comande armatele. S-ar putea ca hoardele lui să fie deja pornite împotriva noastră.

Aşadar, iată de ce te-am chemat, Prim-Nobil Covenant, Necredincios şi purtător al aurului alb. Eşti ultima noastră speranţă. Te-am chemat, cu toate că ştiam că preţul ar putea fi greu de suportat pentru tine. Am jurat să slujim Tărâmul şi nu putem face altfel. Thomas Covenant! Nu ne vei ajuta?

În timpul discursului, vocea ei crescuse în forţă şi elocvenţă până ce ajunsese aproape să cânte. Covenant nu se putea împiedica să asculte. Glasul ei pătrundea până la el şi făcea să învie toate amintirile despre frumuseţea Tărâmului. Îşi aminti fermecătorul Dans al Sărbătorii Primăverii şi sănătatea luxuriantă care mângâia inima din Colinele Andelainiene,

inconfortabila şi misterioasa sclipire a Codrului Morinmoss, asprele şi mişcătoarele Câmpii ale lui Ra şi nestăpâniţii ranyhyni, semeţii cai. Şi îşi aminti cum era să simtă, să aibă nervi vii în degete, să fie capabil să atingă iarba şi piatra. Ascuţimea emoţiilor făcu să-l doară inima.

— Speranţa te înşală, mârâi el în liniştea de după apelul Elenei. Eu nu ştiu nimic despre putere. Asta are legătură cu viaţa, iar eu sunt ca şi mort. Ce credeţi voi că e viaţa? Viaţa înseamnă să simţi. Eu am pierdut capacitatea asta. Eu am lepră.

Era pe cale să se enerveze din nou, dar o voce nouă interveni tăios peste protestul lui.

— Atunci de ce nu-ţi arunci inelul?

Se întoarse şi se pomeni faţă în faţă cu războinicul care stătuse la capătul mesei Nobililor. Bărbatul coborâse până în partea cea mai de jos a Cabinetului şi stătea cu faţa la Covenant cu mâinile în şolduri. Spre surprinderea lui Covenant, ochii îi erau acoperiţi de ochelari de soare întunecaţi. În spatele ochelarilor capul i se mişca alert, ca şi cum ar fi studiat totul. Părea să aibă un secret. Fără sprijinul ochilor, surâsul vag de pe buze părea intim şi de nepătruns, ca o declaraţie într-o limbă străină.

Covenant sesiză nepotrivirea ochelarilor de soare, erau bizar de nelalocul lor în Cabinet, dar fu prea tulburat de întrebare ca să se oprească din cauza discrepanţei. Răspunse tăios:

— E verigheta mea.

Bărbatul primi indiferent replica.

— Vorbeşti despre soţia ta la timpul trecut. Sunteţi despărţiţi sau divorţaţi. Acum nu mai poţi trăi în ambele feluri. Fie scapi de inel şi te legi de ceea ce ţi se pare ţie că e real, fie scapi de ea şi îţi faci datoria aici.

— Datoria? Afrontul raţionamentului îi dădu lui Covenant energia să obiecteze. Cum de ştii tu care e datoria mea?

— Numele meu este Hile Troy. Bărbatul se înclină uşor. Sunt Warmark al Oştii Cetăţii Nobile. Sarcina mea este să găsesc o cale prin care să înfrunt armata lui Foul.

— Hile Troy, adăugă Elena încet, aproape ezitant, vine din lumea ta, Necredinciosule.

Cum?

Afirmaţia înaltei Nobile păru să smulgă pământul de sub picioarele lui Covenant. Oasele i se moleşiră dintr-odată. Ameţeala îl copleşi ca şi cum s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii, şi se clătină.

Mhoram îl prinse în timp ce cădea greu în genunchi.

Mişcarea lui le atrase atenţia Gardienilor care îl ţineau pe *dukkha.* Înainte ca ei să poată reacţiona, waynhimul se smulse dintre ei şi sări la Covenant, urlând cu furie.

Ca să-l salveze pe Covenant, Mhoram se răsuci şi blocă atacul *dukkha* cu toiagul său. În secunda următoare, Gardienii Sângelui îl recapturară pe waynhim. Dar Covenant nu văzu asta. Când Mhoram îi dădu drumul, căzu cu faţa în jos lângă vasul cu pietriş. Se simţea slab, supraîmpovărat de disperare, ca şi cum ar fi sângerat de moarte. Pentru câteva clipe îşi pierdu cunoştinţa.

Se trezi cu o atingere răcoroasă şi calmantă pe frunte. Stătea cu capul în poala lui Mhoram şi Nobilul întindea cu blândeţe argilă de leac peste tăietura lui.

Deja putea simţi efectul nămolului. O mângâiere liniştitoare se răspândea dinspre frunte în muşchii feţei, slăbind tensiunea care îi strângea trăsăturile. Toropeala creştea în el pe măsură ce pământul vindecător îl dezlega, calmând sclavia neliniştită a spiritului său. Ostenit, văzu capcana iluziei desfăşurându-se asupra lui. Cu un glas cât putea de rugător, îi spuse lui Mhoram:

— Scoate-mă de aici.

Nobilul păru să înţeleagă. Dădu ferm din cap, apoi se sculă în picioare ridicându-l şi pe Covenant odată cu el. Fără să adreseze vreun cuvânt Consiliului, le întoarse spatele şi urcă pe scări, aproape cărându-l în spate pe Covenant afară din Cabinet.

4

„SĂ SE PIARDĂ”

Covenant abia dacă auzi uşile grele închizându-se în spatele lui; nu era tocmai conştient de nimic din ceea ce-l înconjura. Atenţia îi era concentrată spre interior asupra progresului argilei de leac. Părea să se răspândească în jurul craniului şi să coboare în carne, calmându-l în timp ce radia prin el. Făcea pielea să-l gâdile, şi în curând senzaţia îi acoperi faţa şi gâtul. O analiză ca pe o otravă pe care ar fi luat-o ca să-şi pună capăt vieţii.

Când atingerea argilei depăşi baza gâtului trecând în piept, se împiedică şi nu-şi mai putu reveni. Bannor îl apucă de celălalt braţ. Nobilul şi Gardianul Sângelui îl transportară prin oraşul de piatră, într-o direcţie care în general urca prin nivelurile interschimbabile ale Cetăţii Nobile. În cele din urmă îl duseră într-un apartament spaţios din zona de locuit. Îl purtară uşor în dormitor, îl întinseră pe pat şi îl dezbrăcară atât cât să se simtă confortabil.

Apoi Mhoram se aplecă asupra lui şi rosti liniştitor:

— Aşa e puterea argilei de leac. Când lucrează asupra unei răni urâte, provoacă un somn adânc ca să grăbească vindecarea. Acum o să te odihneşti bine. Ai petrecut prea mult timp fără să te odihneşti.

El şi Bannor se pregătiră să plece. Dar Covenant simţea atingerea răcoroasă, gâdilând, lângă inimă. Slab, îl chemă pe Mhoram înapoi. Era năpădit de spaimă; nu suporta să fie singur. Fără să-i pese ce spunea, încercând numai să-l reţină pe Mhoram alături de el, întrebă:

— De ce m-a atacat acel *dukkha?*

Din nou Nobilul Mhoram păru să înţeleagă. Aduse un scaun de lemn lângă capul patului şi se aşeză acolo. Cu glas jos, calm, vorbi:

— Asta e o mare întrebare, prietene. *Dukkha* a fost torturat dincolo de orice limită, iar eu nu pot decât să ghicesc ce impulsuri amare îl conduc. Dar trebuie să-ţi aduci aminte că e un waynhim. Multe generaţii după Profanare, când noii Nobili şi-au început munca la Piatra Sărbătorii, waynhimii au slujit

Tărâmul, nu din loialitate faţă de Nobili, ci mai degrabă dintr-o dorinţă de a ispăşi pentru primejdiile şi înţelepciunea întunecată a demonilor-abjecţi. O astfel de creatură încă trăieşte, undeva adânc în sufletul *dukkha.* În ciuda a tot ce i s-a făcut, chiar dacă sufletul i-a fost înrobit de puterile Pietrei astfel ca acum să-l slujească pe Dispreţuitor, el tot îşi aminteşte ce a fost şi urăşte ce e acum. Asta este metoda Nobilului Foul în toate: să-şi forţeze inamicii să devină ceea ce urăsc ei cel mai mult şi să distrugă ceea ce iubesc cel mai mult. Prietene, nu-mi face plăcere să spun asta. Dar inima îmi spune că *dukkha* te-a atacat pentru că ai refuzat să ajuţi Tărâmul. Un waynhim cunoaşte puterea pe care tu o posezi, provine de la Demondim şi cel mai probabil el înţelege mai mult despre utilizările şi puterea aurului alb decât orice Nobil. Acum suferinţele lui sunt prea mari ca să-i permită să te înţeleagă. Ultima sa rămăşiţă a observat într-un mod neclar că tu… că tu ai refuzat. Pentru o clipă a redevenit suficient din el însuşi cât să acţioneze. Ah, Prim-Nobil ai spus că pentru tine Tărâmul e un vis, şi că te temi să nu înnebuneşti. Dar nebunia nu e singurul pericol în vise. Mai există şi pericolul să se piardă ceva ce nu va mai putea fi redobândit niciodată.

Covenant oftă. Nobilul îi oferise o explicaţie pe care o putea înţelege. Dar când vocea calmă a lui Mhoram încetă, îşi dădu seama cât de mult avea nevoie de ea şi cât de aproape se află de marginea unei prăpăstii care îl îngrozea. Întinse o mână în vidul din jurul lui şi îşi simţi degetele cuprinse ferm de ale lui Mhoram. Mai încercă o dată să se facă înţeles.

— Era soţia mea, şopti. Avea nevoie de mine. Ea… ea n-o să mă ierte niciodată pentru ce i-am făcut.

Era atât de extenuat, încât nu mai putea vedea faţa lui Mhoram. Dar chiar în timp ce îşi pierdea cunoştinţa simţea strânsoarea sigură a mâinii Nobilului. Grija lui Mhoram îl calmă şi adormi.

După aceea atârnă sub un cer larg de vise, măsurabil numai prin pasul stelelor. Din cerurile tulburi o succesiune de forme întunecate păreau să plutească şi să atace. La fel ca un hoit, era incapabil să se ferească de ele. Dar întotdeauna o mână o prindea pe a lui şi îl consola. Îi servi drept ancoră până la revenirea la conştienţă.

Fără să deschidă ochii, zăcu nemişcat şi se analiză ezitant, ca şi cum ar fi testat nişte furuncule. Era învelit de la piept în jos în cearceafuri moi şi curate. Putea simţi materialul cu degetele de la picioare. Amorţeala rece a nervilor morţi dispăruse din ele, încălzită de o sclipire vindecătoare care ajungea până în măduva oaselor.

Schimbarea din degetele mâinilor era încă şi mai evidentă. Pumnul drept era încurcat în pânză. Când îşi mişcă degetele putu simţi cu vârfurile lor textura ţesăturii. Strânsoarea asupra mâinii stângi era atât de puternică, încât încheieturile pulsau. Dar nervii nu se regenerează, nu se poate…

La naiba! Gemu. Percepţia pipăitului îi îmboldea inima ca o teamă. Involuntar, şopti:

— Nu. Nu.

Dar tonul lui era încărcat de inutilitate.

— Ah, prietene, oftă Mhoram, visele tale au fost pline de astfel de refuzuri. Dar eu nu le înţeleg. Am auzit în respiraţia ta cum te-ai opus propriei vindecări. Iar finalul îmi e necunoscut. Nu pot spune dacă negările tale te-au adus spre bine sau spre rău.

Covenant ridică ochii pe chipul compătimitor al lui Mhoram. Nobilul stătea încă la căpătâiul patului; toiagul său cu cap de fier se sprijinea de perete în raza de acţiune a mâinii lui. Dar nu mai existau torţe în încăpere. Lumina soarelui intra printr-o fereastră largă de lângă pat. Privirea lui Mhoram îl făcu pe Covenant să devină acut conştient de mâinile lor înlănţuite. Cu grijă, îşi eliberă degetele. Apoi se propti în coate şi întrebă cât timp dormise. Pauza după strigătele din Cabinet făcea vocea să-i hârâie în gât.

— E începutul după-amiezii, replică Mhoram. Chemarea a avut loc ieri-seară.

— Ai fost aici… tot timpul?

Nobilul zâmbi.

— Nu. În timpul nopţii… Cum s-o spun? Am fost solicitat. Înalta Nobilă Elena a stat cu tine în absenţa mea. După o clipă adăugă: O să discute cu tine în seara asta, dacă eşti dispus.

Covenant nu răspunse. Menţionarea Elenei redeşteptase în el nemulţumirea şi teama de actul prin care fusese chemat în Tărâm. Se gândea la chemare ca la o faptă a ei; vocea acesteia

îl smulsese de lângă Joan. Joan! Scânci. Ca să-şi alunge tristeţea coborî din pat, îşi adună hainele şi plecă în căutarea unui loc în care să se spele.

În încăperea alăturată găsi un lighean şi o cadă de piatră conectate la o serie de valve din piatră, plasate astfel încât să permită curgerea apei oriunde dorea el. Umplu ligheanul. Când îşi cufundă mâinile în apă, răceala ei îi înfioră noua vitalitate a nervilor. Supărat, băgă capul sub apă şi nu îl ridică decât atunci când frigul începu să-i provoace dureri în oasele craniului. Apoi se ridică cu apa picurând pe el şi se aşeză lângă vasul cald cu pietriş de lângă cadă.

În timp ce lumina pietrelor de foc îl usca, îşi potoli junghiul din inimă. Era lepros şi cunoştea până în miezul oaselor lui importanţa vitală a recunoaşterii faptelor. Pentru el Joan era pierdută; acesta era un fapt obiectiv, ca şi boala lui, dincolo de orice posibilitate de schimbare. Probabil se supărase când nu vorbise cu ea şi închisese, gândindu-se că intenţionat refuzase apelul ei, efortul ei brav şi mândru de a pune o punte între singurătăţile lor. Iar el nu putea face nimic în privinţa asta. Era din nou prins în capcana iluziei lui. Dacă voia să supravieţuiască nu-şi putea permite luxul de a-şi plânge speranţele pierdute. El avea lepră; toate speranţele lui erau false. Erau duşmanii lui. Îl puteau ucide făcându-l orb la forţa letală a faptelor concrete.

Concret era că Tărâmul reprezenta o iluzie. Concretă era capcana în care era prins, păienjenişul propriei sale slăbiciuni. Lepra lui era un fapt concret. Insista asupra acestor lucruri în timp ce în sinea lui protesta sleit: Nu pot îndura! Dar apa rece se usca pe pielea lui, fiind înlocuită de căldura plăcută, de pământ a pietrişului. Senzaţiile îi alergau excitant prin membre pornind de la degete. Cu o expresie încăpăţânată, sălbatică, de parcă s-ar fi lovit cu capul de un zid, efectuă o SVE.

Apoi reperă o oglindă de piatră lustruită şi o folosi ca să-şi inspecteze fruntea. Nu exista nicio urmă acolo unde argila de leac îi ştersese complet rana.

Strigă:

— Mhoram!

Însă vocea lui avea o nedorită intonaţie rugătoare. Ca s-o contrabalanseze începu să se îmbrace smucit.

Când Nobilul apăru în cadrul uşii, Covenant nu-i întâlni privirea. Îşi puse tricoul şi blugii, legă şireturile ghetelor, apoi se deplasă în cea de-a treia încăpere a apartamentului său.

Acolo descoperi o uşă dând într-un balcon. Cu Mhoram în spatele lui, păşi afară în aer liber. Imediat ce perspectiva se deschise în faţa lui îl cuprinse un spasm de vertij. Balconul atârna la jumătatea versantului sudic al Pietrei Sărbătorii – la mai mult de o mie de metri deasupra dealurilor care se sprijineau pe baza muntelui. Adâncimea prăpastiei părea să se deschidă în mod neaşteptat sub picioarele lui. Frica de înălţimi îi vuia în urechi; îşi încolăci braţele de balustrada de piatră, se lipi de ea, o strânse la piept.

Într-o clipă, cea mai rea parte a spasmului trecu. Mhoram îl întrebă ce nu era în regulă, dar el nu-i dădu explicaţii. Respirând adânc, se strădui să se ridice vertical şi se sprijini cu spatele de stânca liniştitoare a Cetăţii. De acolo sesiză priveliştea.

După cum îşi aducea aminte, Piatra Sărbătorii ocupa o felie lungă de munte situată imediat la vest. Fusese săpată în promontoriu de către uriaşi cu multe secole în urmă, pe vremea Vechiului Nobil Damelon Prietenul Uriaşilor. Deasupra Cetăţii se afla un platou care se întindea dincolo de ea spre vest şi nord, trecând zece-douăzeci de kilometri de Cascada Vălurită înainte de a se ridica spre lanţul accidentat al Munţilor Westron. Cascada era prea departe ca să fie vizibilă, dar la orizont Râul Alb şerpuia către sud-est de la izvoarele sale din lacul Cascadei Văiurite.

Dincolo de râu, Covenant distinse câmpiile largi şi colinele care înaintau spre Trothgard. În acea direcţie nu văzu niciun semn de agricultură sau de locuire; spre răsărit se întindeau însă lanuri coapte, petece de pădure, pârâuri, sate, toate sclipind sub soare ca şi cum ar fi zâmbit de sănătate. Privind la ele, simţi că se aflau la începutul toamnei. Soarele se înălţa pe cer spre sud, aerul nu era aşa de cald cum părea şi adierea blândă care atingea pantele Pietrei Sărbătorii purtau aroma bogată de pământ a toamnei.

Anotimpul Tărâmului, atât de deosebit de primăvara din care fusese smuls, îi reînnoi sentimentul de discrepanţă, de translaţie puternică şi imposibilă. Îi readucea multe în minte,

dar se sili să înceapă cu seara precedentă. Acru, spuse:

— V-a trecut prin minte că Foul ăla l-a lăsat pe bietul waynhim să scape numai ca să vă facă pe voi să mă chemaţi aici?

— Desigur, replică Mhoram. E stilul Dispreţuitorului. Intenţionează ca tu să fii instrumentul distrugerii noastre.

— Atunci de ce aţi făcut-o? Pe focurile iadului! Ştii ce cred eu despre asta, am spus-o de atâtea ori. Nu vreau… nu am de gând să fiu responsabil pentru ce se întâmplă cu voi.

Nobilul Mhoram ridică din umeri.

— E paradoxul aurului alb. Pentru noi speranţa şi disperarea merg mână în mână. Cum să refuzăm să ne asumăm riscul? Fără absolut toate ajutoarele pe care le putem găsi sau construi, nu putem înfrunta puterea Nobilului Foul. Avem încredere că în final nu vei întoarce spatele Tărâmului.

— Aţi avut patruzeci de ani să vă gândiţi la asta. Deja trebuie să ştiţi cât de puţin merit sau măcar vreau încrederea voastră.

— Poate. Warmarkul Hile Troy are cam aceleaşi argumente, deşi el nu ştie multe despre tine. El simte că o asemenea încredere în cineva care nu o doreşte e o prostie. Şi el nu e convins că noi vom pierde războiul. Face planuri îndrăzneţe. Dar eu l-am auzit pe Dispreţuitor râzând. La bine şi la rău, eu sunt vizionarul şi oracolul acestui Consiliu. Am auzit… Aprob decizia înaltei Nobile de a te chema. Din multe motive. Thomas Covenant, nu ne-am petrecut toţi aceşti ani încuiaţi aici, visând la pace în timp ce Nobilul Foul progresează şi porneşte împotriva noastră. De la ultima clipă petrecută de tine în Tărâm şi până azi ne-am străduit să ne pregătim apărarea. Iscoadele şi Nobilii au străbătut Tărâmul de la un capăt la altul, adunând oamenii, avertizându-i, întărind înţelepciunea pe care o avem. Am sfidat Colinele Nimicite şi am luptat la hotarul cu Hotash Slay, dar nu despre asta vreau să vorbesc. Am adus cu mine cunoştinţe de-ale prorocilor deliranţi. Singur *dukkha* nu ne-a împins să te chemăm.

Chiar sub razele directe ale soarelui, pomenirea *prorocilor deliranţi* îi dădu lui Covenant un fior pe care nu-l putu reprima. Amintindu-şi de celălalt waynhim pe care îl văzuse mort, cu un ţăruş de fier prin inimă, ucis de un proroc delirant, întrebă:

— Ce-i cu ei? Ce ai învăţat?

— Mai multe sau mai puţine, oftă Mhoram, în funcţie de utilizările acelor cunoştinţe. Importanţa acestei ştiinţe nu poate fi negată, şi totuşi valoarea ei ne scapă. Când ai fost ultima dată în Tărâm am aflat că prorocii deliranţi sunt încă pe aici; că, la fel ca maestrul lor, nu au fost distruşi de Ritualul Profanării, pe care Kevin Risipitorul Tărâmului l-a dezlănţuit în disperarea lui. Anumite cunoştinţe despre aceste fiinţe au ajuns la noi prin vechile legende, Prima Parte a înţelepciunii şi învăţăminte de la uriaşi. Am aflat că se numesc Sheol, Jehannum şi Herem, şi că trăiau fără corpuri, hrănindu-se cu sufletele altora. Când Dispreţuitorul a căpătat destulă putere ca să le dea şi lor forţă, ei au înrobit creaturi sau oameni intrând în corpurile lor, subjugându-le voinţele şi folosind trupurile capturate ca să înfăptuiască ţelurile stăpânului lor. Deghizaţi în forme care nu erau ale lor, au fost bine ascunşi şi astfel au putut câştiga încrederea duşmanilor lor. Astfel mulţi apărători curajoşi ai Tărâmului şi-au aflat moartea în epoca Vechilor Nobili.

Dar eu am aflat mai multe. Acolo lângă Creşa lui Foul am fost învins – rău copleşit. Am fugit printre Colinele Nimicite numai cu toiagul tatălui meu Variol între mine şi moarte şi nu i-am putut împiedica pe duşmanii mei să pună mâna pe mine. Am crezut că mă luptam cu un înţelept suprem al demonilor-abjecţi. Dar am aflat… am aflat altceva.

Nobilul Mhoram fixa fără să vadă adâncimile cerului, rememorând cu ochi trişti şi concentraţi ceea ce i se întâmplase. După o clipă continuă:

— Cu un delirant m-am luptat, un proroc delirant în trupul unul demon-abject. Din atingerea mâinii lui am aflat multe. În vremurile străvechi, mai vechi decât legendele noastre cele mai vechi, chiar înainte de vremurile tulburi ale venirii oamenilor pe Tărâm şi a celor mai crude tăieri ale Pădurii Unice, Colosul Toamnei avea şi puterea şi voinţa. Stătea pe Rift ca un pumn opritor deasupra Tărâmului de Jos, şi prin puterea Pădurii a respins un demon întunecat din Tărâmul de Sus.

Brusc, începu un cântec lent ca un bocet, un imn scăzând în intensitate care spunea povestea Colosului aşa cum îl cunoscuseră în trecut Nobilii, înainte ca fiul lui Variol să-şi fi

dobândit noile cunoştinţe. Cu regret reţinut faţă de gloria pierdută, cântecul descria Colosul Toamnei, giganticul monolit de piatră, înălţat asemănător unui pumn, aşezat lângă cascada prin care râul Călătorul Tărâmului din Câmpiile lui Ra devine Valul Ruinei de pe Câmpiile Jefuite.

În vremurile de dinainte ca Berek Nobilul Părinte să-şi fi pierdut jumătate de mână, Colosul se înălţa ca un paznic sumbru şi singuratic deasupra falezei Riftului; cele mai vechi indicii despre legendele Vechilor Nobili pomenesc despre o epocă dinaintea dominaţiei Pădurii Unice pe Tărâm, când acel pumn înalt deţinea puterea de a interzice umbra Dispreţului – o deţinuse şi nu o pierduse până când tăierea Pădurii de către un duşman nebănuit, omul, înaintase prea mult ca să mai poată fi oprită. Dar după aceea, revoltat şi slăbit de masacrarea copacilor, Colosul îşi desfăcuse interdicţia şi lăsase umbra liberă. De atunci, din momentul acelei capitulări ofensate, Pământul pierduse treptat puterea, dorinţa sau ocazia să se apere. Astfel că povara opririi Dispreţuitorului căzuse în seama unei rase care adusese umbra asupra sa, iar Pământul suferise consecinţele.

— Dar nu Dispreţului i se opunea Colosul, reluă Mhoram după ce cântecul se încheie. Dispreţul era blestemul oamenilor. A venit cu ei în Tărâm din spaimele reci ale nordului şi din ţinuturile înfometate din sud. Nu, Colosul Toamnei se împotrivea altui duşman, trei fraţi care urau copacii şi solul şi care erau deja bătrâni pe Câmpiile Jefuite înainte ca Nobilul Foul să-şi arunce pentru prima dată umbra acolo. Erau tripleţi, rodul unei singure naşteri din pântecul demult uitatei lor mame, iar numele lor erau *samadhi, moksha* şi *turiya.* Ei urau Pământul şi tot ceea ce creştea pe el, la fel cum Nobilul Foul urăşte tot ce înseamnă viaţă şi dragoste. Când Colosul şi-a slăbit interdicţia, ei au pătruns în Tărâmul de Sus şi, în dorinţa lor de pustiire şi groază, au căzut rapid sub controlul Dispreţuitorului. De atunci ei i-au fost principalii slujitori. Ei au înfăptuit trădările în numele lui atunci când el nu se putea arăta şi au luptat pentru el atunci când el nu-şi putea conduce armatele.

Samadhi, acum numit Sheol, a fost cel care a luat în stăpânire inima vasalului lui Berek, Sheol a fost cel care i-a

ucis pe luptătorii Tărâmului şi l-a împins pe Berek, cu mâna retezată şi singur, la disperare pe versanţii Muntelui Tunetului. *Turiya* şi *moksha,* Herem şi Jehannum, i-au atras pe austerii Demondim în viziunile lor şi acolo au dat naştere demonilor-abjecţi. Acum cei trei s-au aliat cu Nobilul Foul din nou: s-au unit şi cer zgomotos decimarea Tărâmului. Dar vai! Vai pentru ignoranţa şi slăbiciunea mea. Nu pot prevedea ce vor face ei. Le pot auzi vocile, sporite de dorinţa de a sfâşia copacii şi de a pârjoli pământul, dar intenţiile lor îmi scapă. Tărâmul a ajuns într-o asemenea primejdie din cauză că slujitorii săi sunt slabi.

Elocvenţa brutală din tonul lui Mhoram îl acapară pe Covenant, şi sub vraja sa lumina sclipitoare a soarelui începu să i se pară că se întuneca. Posac, fără să vrea, percepu răul care pândea crud târându-se în spatele spiritului Tărâmului, sfidând pe apărătorii săi nepotriviţi. Iar când se privi pe sine, nu văzu nimic altceva decât prevestiri de inutilitate. Alţi oameni care îşi mărturisiseră slăbiciunea în faţa lui suferiseră teribil din cauza neputinţei sale ireductibile şi de nevindecat. Aspru, mai aspru decât intenţionase, întrebă:

— De ce?

Mhoram reveni din viziunile lui intime şi înălţă întrebător o sprânceană către Covenant.

— De ce sunteţi slabi?

Nobilul întâmpină cuvintele cu un surâs ambiguu.

— Ah, prietene, uitasem că pui astfel de întrebări. Mă provoci să vorbesc mult. Cred că dacă aş putea să-ţi răspund pe scurt n-aş avea atâta nevoie de tine.

Dar Covenant nu renunţă, şi după o pauză Mhoram reluă:

— Ei bine, nu pot refuza să-ţi răspund. Dar hai, ne aşteaptă masa. Hai să mâncăm. Apoi o să-ţi dau un răspuns aşa cum pot.

Covenant refuză. Cu toate că îi era foame, nu era dispus să facă vreo concesie Tărâmului până nu afla mai bine cum stăteau lucrurile.

Mhoram îl privi meditativ, apoi replică pe ton măsurat:

— Chiar dacă ceea ce spui tu e adevărat, dacă Tărâmul şi Pământul nu sunt pentru tine nimic altceva decât un vis, o ameninţare cu nebunia, tot trebuie să mănânci. Foamea e foame, nevoile sunt nevoi. Cum altfel...?

— Nu.

Covenant respinse categoric ideea. Auzindu-l, picăturile de aur din ochii lui Mhoram sclipiră ca şi cum ar fi reflectat pasiunea soarelui, şi rosti cu ton egal:

— Atunci răspunde-ţi singur la întrebare. Răspunde-ţi şi salvează-ne. Dacă noi suntem neajutoraţi şi fără prieteni, e din vina ta. Numai tu poţi pătrunde misterele care ne înconjoară.

— Nu, repetă Covenant.

Recunoştea ceea ce spunea Mhoram şi refuza s-o tolereze. Nu, răspunse căldurii dogoritoare din privirea lui Mhoram. E prea mult să dai vina pe mine pentru că am lepră. Nu e vina mea.

— Mergi prea departe.

— Prim-Nobil, replică Mhoram articulând distinct fiecare cuvânt, Tărâmul e în pericol. Distanţele nu mă ţin în loc.

— Nu asta voiam să spun. Mă refeream la faptul că duci prea departe cuvintele mele. Nu sunt eu acela… cel care dă formă lucrurilor. Nu deţin controlul. Eu nu sunt decât o altă victimă. Nu ştiu decât ceea ce îmi spuneţi voi. Ceea ce vreau eu să ştiu este de ce tot încercaţi să mă faceţi pe mine responsabil. Ce vă face pe voi mai slabi decât mine? Voi aveţi Toiagul Legii. Aveţi *rhadhamaerl* şi *lillianrill.* Ce naiba vă face aşa de slabi?

Căldura se stinse încet din ochii Nobilului. Încrucişându-şi braţele peste toiagul lipit de piept, schiţă un zâmbet.

— Întrebările tale sporesc tot mai mult cu fiecare răspuns. Dacă îţi mai cer să pui încă o întrebare, mă tem că nimic, decât poate o poveste de-a uriaşilor, nu ar fi suficient drept răspuns. Iartă-mă, prietene. Ştiu că primejdiile noastre nu pot fi puse pe umerii tăi. Vis sau nu, pentru noi nu e nicio diferenţă. Noi trebuie să slujim Tărâmul.

Acum, sunt nevoit să-ţi amintesc că *rhadhamaerl* şi *lillianrill* sunt o altă problemă, separată de slăbiciunile Nobililor. Piatra înţeleaptă din *rhadhamaerl* şi lemnul înţelept din *lillianrill* au fost păstrate din vremuri străvechi de oamenii din stonedown şi woodhelven. În exilul lor de după Ritualul Profanării, oamenii Tărâmului au pierdut mult din bogăţia vieţilor lor. Au fost grav păgubiţi şi nu se puteau baza decât pe cunoştinţele care îi făceau capabili să îndure. În consecinţă, când s-au întors în Tărâm, i-au adus cu ei pe aceia a căror muncă în exil a constat

în păstrarea şi utilizarea înţelepciunii, gravelingas ai *rhadhamaerl* şi hirebranzi ai *lillianrill*. Menirea lor a fost să facă viaţa satelor plăcută şi caldă iarna şi îmbelşugată vara, după cum sunt cântecele Tărâmului.

Înţelepciunea înaltului Nobil Kevin Risipitorul Tărâmului este cu totul altceva. Acele cunoştinţe sunt preocuparea Loresraatului şi a Nobililor. Epoca Vechilor Nobili, înainte ca Nobilul Foul să pornească război pe faţă cu Kevin, fiul lui Loric, a fost una dintre cele mai frumoase, fericite şi puternice dintre toate epocile Tărâmului. Înţelepciunea lui Kevin avea forţa Puterii Pământului şi era pură în serviciul său către Tărâm. Sănătatea şi veselia înfloreau pe Tărâm şi strălucitorul giuvaer Andelain împodobea inima Tărâmului cu preţioase păduri şi stânci. Aceea a fost epoca. Apoi s-a încheiat. Disperarea l-a întunecat pe Kevin şi prin Ritualul Profanării a distrus ceea ce iubea, intenţionând să-l distrugă astfel şi pe Dispreţuitor. Dar înainte de final a fost atins de darul profeţiei sau al viziunilor, şi a găsit un mijloc de a salva mult din putere şi frumuseţe. I-a avertizat pe uriaşi şi pe ranyhyni ca să poată fugi. Le-a poruncit Gardienilor Sângelui să se pună la adăpost. Şi şi-a lăsat înţelepciunea pentru vremurile viitoare – ascunsă în Şapte Părţi, astfel încât să nu cadă în mâini nepotrivite sau nepregătite. Prima Parte a dat-o uriaşilor, iar când exilul lor s-a încheiat ei au predat-o primului dintre noii Nobili, înaintaşii acestui Consiliu. La rândul lor, acei Nobili au conceput Legământul Păcii şi l-au transmis tuturor oamenilor Tărâmului: un Legământ care să-i ferească de patima distrugătoare a lui Kevin. Acei Nobili, înaintaşii noştri, au jurat pentru ei şi pentru urmaşii lor credinţă şi slujire Tărâmului şi Puterii Pământului.

Acum, prietene, ştii că am găsit cea de-a Doua Parte. Cele două conţin multe cunoştinţe şi multă putere, iar când vor fi pe deplin stăpânite ne vor conduce la cea de-a Treia Parte. În felul acesta, învăţătura ne va ghida până când înţelepciunea lui Kevin va fi a noastră. Dar noi nu reuşim… nu reuşim s-o pătrundem. Cum să spun? Noi traducem limbajul Vechilor Nobili. Învăţăm meşteşugurile, ritualurile şi cântecele înţelepciunii. Studiem Pacea şi ne dedicăm vieţii Tărâmului. Şi totuşi ceva lipseşte. Într-un anume fel înţelegem greşit… nu suntem mulţumiţi. Numai o parte a puterii acestor cunoştinţe

răspund atingerii noastre. Nu putem afla nimic despre celelalte Părţi, şi puţin despre cele Şapte Cuvinte care invocă Puterea Pământului. Ceva… Prim-Nobil, există ceva în noi care eşuează. O simt cu inima. Ne lipseşte ceva. Nu avem valoarea necesară.

Nobilul tăcu, meditând cu capul în jos şi obrajii apăsaţi de toiag. Covenant îl privi un timp. Căldura soarelui şi briza răcoroasă păreau să sublinieze aspra autocritică a lui Mhoram. Piatra Sărbătorii însăşi îi făcea pe oamenii care o locuiau să pară nişte pitici.

Însă influenţa, exemplul Nobilului îl întări pe Covenant. În cele din urmă găsi curajul să pună întrebarea cea mai importantă pentru el.

— Atunci eu de ce sunt aici? De ce vi s-a permis să mă chemaţi? El nu vrea aurul alb?

Fără să ridice capul, Mhoram răspunse:

— Nobilul Foul încă nu este pregătit să te înfrângă. Magia sălbatică încă îl depăşeşte. În schimb se străduieşte să te facă să te autodistrugi. Am văzut asta.

— Ai văzut? Repetă Covenant moale, chinuit.

— În viziuni sumbre am putut întrevedea câte ceva din inima Dispreţuitorului. Aici vorbesc despre o înţelegere certă. Chiar şi acum Nobilul Foul crede că puterea lui nu o egalează pe cea a magiei sălbatice, încă nu e pregătit să se lupte cu tine. Aminteşte-ţi că acum patruzeci de ani Drool Viermele-de-Piatră avea atât Toiagul, cât şi Piatra. Dorindu-şi mai multă putere – dorindu-şi toată puterea şi-a exercitat puterile asupra ta pe căi pe care Dispreţuitorul nu le-ar fi ales, căi irositoare sau prosteşti. Drool a fost nebun. Iar Nobilul Foul nu avea nicio dorinţă să-l înveţe să fie înţelept.

Acum lucrurile stau altfel. Nobilul Foul nu-şi iroseşte puterea, nu-şi asumă riscuri care nu sunt avantajoase pentru scopurile lui. El încearcă indirect să te facă pe tine să-i împlineşti poruncile. Şi dacă în cele din urmă tu tot nu poţi fi stăpânit, va lupta cu tine, dar numai atunci când va fi sigur de victorie. Până atunci se va strădui să-ţi îndoaie voinţa pentru ca tu să alegi să ataci Tărâmul sau să te retragi din apărarea noastră, iar el să fie liber să ne nimicească. Dar nu va face nicio mişcare pe faţă împotriva noastră. Se teme de magia sălbatică. Aurul

alb nu se supune legii Timpului, iar el trebuie să-i împiedice folosirea până când va fi sigur că nu va fi folosit împotriva lui.

Covenant sesiză adevărul din cuvintele lui Mhoram. Dispreţuitorul îi spusese cam acelaşi lucru, sus pe Postul de Veghe al lui Kevin, când apăruse pentru prima dată în Tărâm. Se înfioră la amintirea plumburie a sfidării Nobilului Foul. Un fior rece, ca şi cum în spatele luminii curate a soarelui care se revărsa peste Piatra Sărbătorii sufla ceaţa rece a Dispreţului, umezindu-i sufletul cu duhoarea uleiului de trandafir, umplându-i urechile până dincolo de limitele auzului cu vuietul unei avalanşe. Privind în ochii lui Mhoram, ştiu că şi el trebuia să vorbească la fel de sincer, să răspundă cât de onest putea.

— Nu am de ales. Chiar şi această exprimare îl făcu să vrea să-şi plece capul ruşinat, dar se forţă să susţină privirea Nobilului: Va trebui să fac astfel. Chiar dacă nu acesta este răspunsul cel bun, chiar dacă nebunia nu este singurul pericol în vise. Chiar dacă aş crede în această magie sălbatică. Habar n-am cum s-o folosesc.

Cu efort, Mhoram surâse amabil. Dar privirea sumbră făcea să pălească surâsul. Susţinu privirea lui Covenant fără să clipească, iar când vorbi, glasul său era trist.

— Ah, prietene, ce vei face?

Blândeţea lipsită de critică a întrebării făcu gâtul lui Covenant să se strângă. Nu era pregătit pentru asemenea bunătate. Cu dificultate, răspunse:

— O să supravieţuiesc.

Mhoram dădu încet din cap şi o clipă mai târziu porni înapoi spre cameră. Ajungând la uşă, zise:

— Am întârziat. Consiliul mă aşteaptă. Trebuie să plec.

Dar înainte ca Nobilul să plece, Covenant strigă după el:

— De ce nu eşti tu Înalt Nobil?

Încerca să găsească o cale de a-i mulţumi lui Mhoram.

— Nu eşti apreciat aici?

Peste umăr, Mhoram replică simplu:

— Încă nu a venit vremea mea.

Apoi părăsi încăperea, închizând cu grijă uşa în urma lui.

DUKKHA

Covenant se întoarse la peisajul din sudul Pietrei Sărbătorii. Avea multe lucruri la care să se gândească şi nicio cale uşoară de a le înţelege. Dar deja simţurile lui păreau să rezoneze în armonie cu Tărâmul. Simţea mirosul recoltelor de pe câmpurile din răsărit – erau aproape gata să fie adunate – şi vedea pârguiala roadelor din pomii îndepărtaţi. Descoperea toamna în felul în care lumina soarelui îi atingea faţa. Asemenea senzaţii accentuau excitarea sângelui său, dar îi zăpăceau eforturile de a face faţă cu capul limpede situaţiei. Niciun lepros, se gândi cu amărăciune, niciun lepros nu ar trebui să fie chemat să trăiască într-o lume atât de sănătoasă.

Şi totuşi nu putea nega; era mişcat de enumerarea de către Mhoram a dilemelor Nobililor. Era mişcat de Tărâm şi de oamenii care îl slujeau, cu toate că îl făceau pe el să scadă în propriii ochi. Posomorât, părăsi balconul şi analiză tava cu mâncare ce fusese pusă pentru el pe o masă de piatră din centrul camerei de locuit.

Supa şi friptura erau încă aburinde, amintindu-şi cât de foame îi era.

Nu. Nu-şi putea permite alte concesii. Foamea era la fel ca sănătatea nervilor – o iluzie, o amăgire, un vis. Nu putea…

O bătaie în uşă îl întrerupse. O secundă stătu nemişcat, nehotărât. Nu voia să discute cu nimeni înainte de a fi avut mai mult timp de gândire. Dar în acelaşi timp nu voia să fie singur. Ameninţarea nebuniei era întotdeauna cea mai rea atunci când era singur.

Continuă să te mişti, nu privi înapoi, murmură amar pentru sine, repetând o formulă care îi servise mai degrabă în mod ambiguu.

Se duse să deschidă uşa.

Pe coridorul de afară stătea Hile Troy.

Era îmbrăcat aşa cum îl văzuse Covenant mai înainte, cu ochelarii de soare aşezaţi ferm la locul lor; din nou vagul zâmbet de pe buzele lui părea oarecum misterios şi scuzându-se. Un impuls acut de nelinişte se adăugă fiorilor din sângele lui Covenant. Încercase să nu se gândească la acest om.

— Hai, zise Troy. În tonul său era puterea unei porunci.

Nobilii fac ceva ce trebuie să vezi.

Covenant ridică din umeri ca să mascheze un tremur. Troy era un adversar, iar Covenant putea simţi asta. Dar luase decizia atunci când deschisese uşa. Sfidător, ieşi pe coridor.

Acolo îl găsi pe Bannor stând de pază la uşa sa.

Hile Troy porni înainte cu un pas rapid şi încrezător, dar Covenant se întoarse spre Gardianul Sângelui.

Bannor îi întâmpină privirea cu o aplecare din cap; pentru o clipă îşi susţinură reciproc privirile. Faţa plată, cafenie, de necitit a lui Bannor nu se schimbase deloc, nu îmbătrânise nici cu o zi, din câte îşi putea da seama Covenant. Stând relaxat şi gata de acţiune, Gardianul radia o soliditate fizică, o competenţă palpabilă, care îl intimida şi îl minimaliza pe Covenant; totuşi Covenant percepea ceva extrem şi trist în impenetrabilitatea atemporală a lui Bannor.

Se spunea că Gardienii Sângelui erau bătrâni de două mii de ani. Fuseseră imobilizaţi de un sever şi apăsător Jurământ de slujire a Nobililor, în timp ce toţi ceilalţi oameni pe care îi întâlniseră vreodată, inclusiv longevivii uriaşi şi Înaltul Nobil Kevin care le-a inspirat acel Jurământ, se prefăceau în praf.

Privindu-l acum pe Bannor, cu expresia lui stranie, picioarele desculţe şi tunica scurtă cafenie, Covenant avu o intuiţie subită, ca şi cum o percepţie subliminală precedentă s-ar fi cristalizat. De câte ori îi salvase Bannor viaţa? Pentru o clipă nu-şi putu aduce aminte. Avea o siguranţă neaşteptată că Gardianul i-ar putea spune ceea ce avea nevoie să ştie, că din extravaganţa perspectivei celor două mii de ani lipsiţi prin nebănuita putere a Jurământului lui de casă, somn şi moarte, de orice persoană ar fi iubit vreodată, el căpătase cunoştinţele de care avea nevoie Covenant.

— Bannor... începu.

— Prim-Nobil.

Vocea Gardianului Sângelui era la fel de lipsită de emoţie ca şi timpul.

Dar Covenant nu ştiu cum să pună întrebarea; nu ştia cum să-şi exprime nevoia în cuvinte care să nu sune ca un atac la adresa imposibilei loialităţi a Gardianului. Murmură în schimb:

— Aşadar ne-am întors aici.

— Înalta Nobilă m-a ales pe mine să te păzesc.

— Vino, strigă Troy poruncitor. Trebuie să vezi asta.
Covenant îl mai neglijă încă puţin. Îi spuse lui Bannor:
— Sper... sper să meargă mai bine decât ultima dată.
Apoi se întoarse şi porni pe coridor după Troy. Ştia că Bannor venea în urma lui, deşi Gardianul mergea fără niciun sunet.
Nerăbdător, Hile Troy îl ghidă pe Covenant spre interior prin nivelurile Cetăţii. Trecură în pas vioi prin săli înalt boltite, pe coridoare de legătură şi coborâră scări până ajunseră la un loc pe care Covenant îl recunoscu: lungul pasaj circular din jurul incintei sacre unde se rugau locuitorii Pietrei Sărbătorii.
Îl urmă pe Troy înăuntru printr-una dintre numeroasele uşi pe un balcon atârnat în uriaşa cavernă. Cavitatea avea formă de cilindru, cu şapte balcoane tăiate în pereţi, partea de jos fiind plată cu un podium pe o parte şi un tavan ca un dom prea sus deasupra balcoanelor ca să poată fi văzut clar. Incinta era cufundată în semiîntuneric; singura lumină venea de la patru torţe mari *lillianrill* situate în jurul podiumului. Bannor închise uşa întrerupând lumina care venea din holul exterior; în penumbră Covenant se lipi de balustradă, asigurându-se împotriva abisurilor peşterii. Se afla la câteva sute de metri deasupra podiumului.
Balcoanele erau aproape goale. Evident, ceremonia care urma să fie efectuată nu era destinată populaţiei obişnuite a Pietrei Sărbătorii.
Cei nouă Nobili se aflau deja pe podium. Stăteau în cerc cu faţa spre interior. Fiind cu spatele la torţe, chipurile lor erau în umbră şi Covenant nu le distinse trăsăturile.
— Tu ai făcut asta, şopti Troy încordat. Au încercat altceva. I-ai umilit făcându-i să recurgă la asta.
Doi Gardieni ai Sângelui ducând o siluetă între ei se deplasară spre podium. Cu o tresărire Covenant îl identifică pe waynhimul rănit. *Dukkha* se zbătea slab, dar nu îi putu împiedica pe Gardieni să-l plaseze în mijlocul cercului Nobililor.
— O să încerce să spargă legătura Pietrei Bolii Pământului, continuă Troy. E ceva riscant. Dacă eşuează, ea s-ar putea extinde asupra unuia dintre ei. Vor fi prea extenuaţi ca să mai lupte.
Strângând balustrada cu ambele mâini, Covenant urmări scena de sub el. Cei doi Gardieni ai Sângelui îl lăsară pe

dukkha ghemuit în cerc şi se retraseră lângă peretele sălii. Timp îndelungat Nobilii rămaseră într-o tăcere concentrată, pregătindu-se. Apoi ridicară capetele, îşi aşezară ferm toiegele în faţa lor pe piatră şi începură să cânte. Imnul lor răsuna în sală ca şi cum penumbra însăşi ar fi avut rezonanţă. Păreau mici în încăperea imensă, dar cântecul lor se înălţa îndrăzneţ, umplând aerul cu autoritate şi hotărâre.

Când ecourile se stinseră, Troy şopti în urechea lui Covenant.

— Dacă se întâmplă ceva rău, tu o să plăteşti.

Ştiu, îşi zise Covenant profetic. Va trebui să plătesc pentru tot.

După ce liniştea se reinstaură în cele din urmă, înalta Nobilă Elena rosti cu voce limpede:

— *Dharmakshetra,* waynhim, dacă ne poţi auzi prin tot răul care ţi-a fost făcut, ascultă-ne. Încercăm să îndepărtăm din tine puterea Pietrei Bolii Pământului. Te rugăm să ne ajuţi. Opune-i rezistenţă Dispreţuitorului. *Dukkha,* ascultă! Aminteşte-ţi sănătatea şi speranţa şi rezistă-i acestui rău!

Împreună, Nobilii ridicară toiegele.

Degetele lui Troy apărură din întuneric şi apucară braţul lui Covenant deasupra cotului.

Strigând într-un singur glas „Melenkurion abatha*!”,* Nobilii izbiră cu toiegele în piatră. Metalul răsună în incinta sacră ca o lovitură între scuturi şi Focurile albastre ale Nobililor izbucniră pe la capetele superioare ale fiecărui toiag. Flăcările incandescente ardeau cu forţă, depăşind în strălucire lumina torţelor. Dar Toiagul Legii îi orbi pe toţi, arzând ca limba unui fulger. Focurile tuturor toiegelor scoteau un sunet asemănător vuietului îndepărtat al unei furtuni.

Încet, unul dintre toiegele mai mici se îndoi spre capul *dukkha.* Coborî, apoi se opri cu flacăra sa deasupra capului waynhimului, ca şi cum în acel punct focul ar fi întâmpinat rezistenţă. Când Nobilul apăsă, aerul dintre capul lui *dukkha* şi toiag se aprinse; întregul spaţiu ardea. Dar acolo focul era verde ca un smarald rece şi devora puterea albastră a Nobilului.

Degetele lui Troy săpau ca nişte gheare în carnea braţului lui Covenant. Dar el abia le simţea.

În întâmpinarea flăcării verzi, Nobilii începură o aspră incantaţie antifonală, folosind cuvinte pe care Covenant nu le înţelegea. Vocile lor loveau verdele şi vântul puterii lor sporea. Totuşi prin el se putea auzi glasul waynhimului *dukkha* bălmăjind.

Unul câte unul, Nobilii îşi adăugară focurile luptei de deasupra capului lui *dukkha,* până când numai Toiagul Legii rămase neimplicat. Pe măsură ce fiecare nouă putere atingea verdele, un zgomot lacom de oase sfărâmate se înteţea în aer, iar focul de smarald funest strălucea cu şi mai multă putere, extinzându-se ca un infern de gheaţă crudă ca să combată forţa Nobilului.

Dintr-odată torţele *lillianrill* se stinseră ca suflate de un vânt puternic.

Degetele lui Troy strânseră.

Apoi vocea înaltei Nobile Elena izbucni peste cântecul Nobililor:

— *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!*

Cu o mişcare smucită, coborî Toiagul Legii în luptă.

Pentru o clipă forţa atacului ei atrase unul spre altul focurile în conflict. Albastrul şi verdele deveniră totuna şi se năpustiră asupra cercului Nobililor, urlând înfometate ca într-un holocaust. Însă în secunda următoare *dukkha* ţipă ca şi cum sufletul lui ar fi fost rupt în două. Flacăra înaltă se sparse ca un nor de furtună.

Detonaţia azvârli tot focul în incintă. Imediat un întuneric absolut ca un mormânt se închise asupra Nobililor.

Apoi două torţe mici apărură în mâinile Gardienilor Sângelui. Lumina slabă îl arăta pe *dukkha* zăcând pe piatră lângă doi Nobili vlăguiţi. Ceilalţi stăteau la locurile lor, sprijiniţi în toiege ca paralizaţi de extenuare.

Văzându-i pe Nobilii căzuţi, Troy inspiră şuierând feroce printre dinţi. Degetele lui păreau să încerce să ajungă la osul lui Covenant. Dar Covenant îndură durerea privindu-i pe Nobili.

Rapid, Gardienii Sângelui reinstalară cele patru torţe în jurul podiumului. În lumina caldă, unul dintre Nobili – Covenant îl recunoscu pe Mhoram – se scutură din amorţeală şi îngenunche lângă tovarăşii lor prăbuşiţi. Îi examină o clipă cu mâinile, folosindu-şi simţul pipăitului ca să îşi dea seama de

răul care li se făcuse; apoi se întoarse şi se aplecă asupra lui *dukkha.* În jurul lui vibra o linişte de temeri înăbuşite.

În cele din urmă se ridică în picioare, sprijinindu-se în toiag. Vorbi cu voce joasă, dar cuvintele lui se auziră în toată incinta:

— Nobilii Trevor şi Amatin sunt teferi. Au leşinat numai. Apoi înclină capul şi oftă: Waynhimul *dukkha* e mort. Fie ca sufletul lui să-şi găsească în sfârşit pacea.

— Şi să ne ierte, adăugă înalta Nobilă Elena, pentru că am greşit.

Răsuflând adânc uşurat, Troy îl eliberă pe Covenant. Covenant simţi înţepături acute de durere în partea de sus a braţului. Pulsaţia îl făcu să fie conştient de durerea din propriile mâini. Intensitatea cu care strânsese balustrada îi provocase crampe musculare care îl făceau să se simtă infirm. Durerea era ascuţită, dar el o întâmpină cu bucurie. Putea vedea moartea în membrele frânte ale waynhimului. Vânătăile de pe braţele lui, amorţeala dureroasă a palmelor, erau o dovadă de viaţă.

Plat, spuse:

— L-au ucis.

— Ce voiai să facă? Replică Troy cu indignare. Să-l ţină prizonier, în viaţă şi în chinuri? Să-i dea drumul şi să-şi decline orice responsabilitate? Să-l omoare cu sânge rece?

— Nu.

— Atunci asta e singura alternativă. Era singurul lucru rămas neîncercat.

— Nu. Nu înţelegi. Covenant încercă să găsească cuvinte să-i explice, dar nu putu continua. Tu nu înţelegi ce le face Foul.

Îşi desprinse degetele amorţite de pe balustradă şi părăsi peştera.

Când ajunse în camerele lui era încă zguduit.

Nu se gândi să închidă uşa în urma lui şi Warmarkul intră după el în apartament fără să se ostenească să ceară voie. Dar Covenant nu-i acordă nicio atenţie vizitatorului său. Se duse direct la tava cu mâncare, luă plosca de lângă holurile încă aburinde şi bău cu sete, ca şi cum ar fi încercat să-şi potolească arsura din sânge. Vinul de primăvară din ploscă avea un gust uşor, proaspăt, ca de bere; curgea prin el curăţând praful în trecerea lui. Goli plosca, apoi rămase pentru

o clipă nemişcat, cu ochii închişi, experimentând senzaţiile băuturii. Când lumina sa limpede îi mai relaxă puţin constrângerea din piept, se aşeză la masă şi începu să mănânce.

— Asta mai poate să aştepte, zise Troy cu asprime. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Vorbeşte, zise Covenant cu gura plină de tocană. În ciuda nerăbdării insistente a vizitatorului, continuă să mănânce. Mânca repede, acţionând pe baza deciziei luate înainte ca îndoielile să-l poată face să regrete.

Troy se plimbă ţeapăn prin cameră un timp, apoi se aşeză pe scaunul din faţa lui Covenant. Stătea aşezat la fel cum stătea în picioare, cu o verticalitate încăpăţânată. Ochelarii de soare negri lucioşi, impenetrabili, subliniau încordarea din muşchii obrajilor şi frunţii. Prudent, rosti:

— Eşti hotărât să faci lucrurile complicate, nu-i aşa? Eşti hotărât să le faci dificile pentru toată lumea.

Covenant ridică din umeri. Pe măsură ce vinul de primăvară se răspândea în interiorul lui, începea să-şi revină după ceea ce văzuse în incinta sacră. În acelaşi timp îşi aminti lipsa lui de încredere în Troy. Mestecă uşor, cu prudenţă sporită, privindu-l pe Warmark pe sub sprâncene.

— Ei bine, încerc să înţeleg, continuă Troy cu ton reţinut. Dumnezeu ştie că am şanse mai mari ca oricine de aici.

Covenant lăsă jos furculiţa de lemn şi îl privi pe Troy drept în faţă.

— Amândurora ni s-a întâmplat acelaşi lucru. Observând evidenta neîncredere de pe faţa lui Covenant, replică: O, e foarte clar. O verighetă din aur alb. Ghete, blugi şi tricou. Vorbeai la telefon cu soţia ta. Iar data trecută – am înţeles eu bine? — Ai fost lovit de nu ştiu ce maşină.

— O maşină de poliţie, murmură Covenant holbându-se la Warmark.

— Vezi? Recunosc fiecare detaliu. Şi tu ai putea face acelaşi lucru pentru povestea mea. Amândoi am venit aici din acelaşi loc, din aceeaşi lume, Covenant. Lumea reală.

Nu, icni Covenant greoi. Nu se întâmplă nimic din toate astea.

— Chiar am auzit de tine, continuă Troy ca şi cum acest

argument ar fi fost indiscutabil. Am citit… mi-a fost citită cartea ta. M-a impresionat.

Covenant pufni dispreţuitor. Dar era tulburat. Arsese prea târziu acea carte; continua să-l bântuie.

— Nu, stai aşa. Cartea ta a fost bestseller. Au citit-o sute de mii de oameni. S-a făcut un film după ea. Doar pentru că ştiu despre ea nu înseamnă că eu sunt o plăsmuire a imaginaţiei tale. De fapt, prezenţa mea aici e chiar dovada că nu înnebuneşti. Există două minţi independente care percep acelaşi fenomen.

Spusese ultimele cuvinte cu plauzabilitate şi încredere, dar Covenant rămase neclintit.

— Dovada? Şopti. Aş fi amuzat să aud ce altceva numeşti tu dovadă.

— Vrei să afli cum am ajuns aici?

— Nu! Covenant era dintr-odată vehement. Vreau să aflu de ce nu vrei să te întorci.

O clipă Troy rămase nemişcat, fixându-l pe Covenant cu ochelarii săi de soare. Apoi sări în picioare şi reîncepu să se plimbe. Rotindu-se scurt pe călcâie la capătul camerei, spuse:

— Din două motive. Primul, îmi place aici. Sunt util pentru ceva pentru care merită să fii util. Mizele acestui război sunt singurele pentru care merită să lupţi vreodată. Viaţa pe Tărâm e minunată. Trebuie să fie păstrată. Pot să fac un bine. În loc să-mi petrec timpul cu desfăşurări de trupe, în primul rând, şi apoi cu capacităţile de atac, statutul de super-pregătire, parametrii de demoralizare, inducţia nucleară a evenimentelor genetice letale, recită el cu amărăciune, pot să ajut apărarea împotriva unui rău adevărat. Lumea din care venim noi, lumea „reală”, nu are asemenea culori clare, care nu sunt albastru, negru, verde şi roşu, ci „abanos-vişiniu-sângeriu-albastru-verzui”. Griul este culoarea „realităţii”. De fapt… Căzu înapoi în scaun şi vocea lui căpătă un ton mai lejer, de conversaţie: Nici măcar nu ştiam cum e griul înainte de a veni aici. Este cel de-al doilea motiv al meu.

Ridică ambele mâini şi îşi îndepărtă ochelarii.

— Sunt orb.

Orbitele lui erau goale, fără globi oculari, lipsiţi chiar şi de pleoape şi gene. Peste găurile unde ar fi trebuit să fie ochii

creştea doar piele.

— M-am născut aşa, zise Warmarkul ca şi cum ar fi văzut uimirea lui Covenant. Un accident genetic.

Dar părinţii mei au crezut de cuviinţă să mă ţină în viaţă, iar când au murit eu învăţasem diverse căi prin care să mă descurc de unul singur. Am fost la şcoli speciale, am primit ajutor specializat. A durat nişte ani în plus pentru că majoritatea lucrurilor trebuiau să-mi fie citite, dar în cele din urmă am trecut de liceu şi de colegiu. După care singurul meu talent cu adevărat real era stabilirea în minte a relaţiilor spaţiale. De exemplu, aş putea juca şah fără tablă. Iar dacă cineva îmi descrie o cameră, pot să mă plimb prin ea fără să mă lovesc de nimic. În principal mă pricepeam la asta pentru că aşa reuşeam să rămân în viaţă.

Astfel că în final am obţinut o slujbă la o firmă de cercetare asociată Departamentului Apărării. Voiau oameni care să poată înţelege situaţiile fără să le poată vedea, oameni care să utilizeze limbajul ca să facă faţă unor situaţii fizice. Eram expert în strategii de război, ipoteze computerizate, genul ăsta de lucruri. Nu aveam nevoie decât de informaţii verbale precise despre topografie, forţe, echipament şi desfăşurarea trupelor, capacitatea de aprovizionare, apoi jocul era în mâna mea. Câştigam întotdeauna. Şi la ce duceau toate astea? La nimic. Eram doar ciudatul companiei, atâta tot.

Am avut grijă de mine cum am putut mai bine. Dar, în privinţa condiţiilor de locuit, eram cam la mila a ce puteam obţine. Aşa că locuiam într-un apartament la etajul nouă, şi într-o noapte a ars. Adică, presupun că a ars. Pompierii încă nu veniseră când apartamentul a luat foc cu totul. Nu aveam ce face. Focul mă împinsese spre perete şi în cele din urmă m-am urcat pe fereastră. Am stat atârnat de pervaz în timp ce căldura îmi făcea băşici pe degete. Eram hotărât să nu-mi dau drumul pentru că aveam o idee foarte clară despre cât de departe e pământul de etajul nouă. N-a contat. După un timp degetele n-au mai putut rezista.

Următorul lucru pe care îl ştiu este că zăceam pe ceva care părea a fi iarbă. Vântul adia răcoros, dar cu suficientă căldură în spate ca să mă facă să deduc că trebuia să fie lumina soarelui. Singurul lucru rău era un miros de carne arsă. Am

presupus că era vorba de mine. Apoi am auzit voci agitate, oameni grăbiţi încercând să împiedice ceva. M-au găsit.

Mai târziu, am aflat ce se întâmplase. Un tânăr elev de la Loresraat avusese o inspiraţie privind o bucată din cea de-a Doua Parte la care lucra. Toate astea se petreceau cu aproximativ cinci ani în urmă. Credea că îşi dăduse seama cum să obţină ajutor pentru Tărâm, cum să te cheme pe tine de fapt. A vrut să încerce, dar Păstrătorii înţelepciunii au refuzat să-i dea voie. Era prea periculos. Au preluat ideea s-o studieze şi au trimis la Piatra Sărbătorii după un Nobil care să-i ajute să decidă cum să-i testeze teoria.

Ei bine, el nu voia să aştepte. A părăsit Loresraat şi a urcat câţiva kilometri pe dealurile de la vest de Trothgard până a considerat că se afla suficient de departe ca să lucreze în linişte. Apoi a început ritualul. Cumva, Păstrătorii înţelepciunii au simţit puterea pe care o folosea şi au venit după el. Dar era prea târziu. El reuşise, într-un fel. Când a terminat, eu zăceam întins acolo pe iarbă, iar el… El murise în flăcări. Unii dintre cei de la Loresraat cred că a atras focul care m-ar fi omorât pe mine. După cum s-a spus, era prea periculos.

Păstrătorii înţelepciunii m-au luat la ei, m-au îngrijit, mi-au pus argilă de leac pe mâini, chiar şi pe orbite. Nu peste mult timp am început să am viziuni. Culori şi forme au început să se repeadă la mine din… din tot ce eram eu obişnuit. Acel ceva rotund, alb-portocaliu, trecea peste mine în fiecare zi, iar eu nu ştiam ce era. Nu ştiam nici măcar că era „rotund”. Nu aveam conceptul vizual de „rotund”. Dar viziunile au devenit din ce în ce mai puternice. În cele din urmă, Elena – ea era Nobila care venise de la Piatra Sărbătorii, numai că pe atunci nu era înalta Nobilă –, mi-a spus că învăţam să văd cu mintea, ca şi cum creierul meu începea practic să vadă prin frunte. Eu nu am crezut, dar ea mi-a arătat. A demonstrat cum simţul relaţiilor spaţiale potrivea ceea ce „vedeam” şi cum simţul pipăitului potrivea formele din jurul meu.

Făcu o scurtă pauză, amintindu-şi. Apoi rosti cu hotărâre:

— Îţi spun, niciodată nu m-am gândit să mă întorc. Cum aş fi putut? Simt aici şi pot vedea. Tărâmul mi-a dat un dar pentru care nu aş putea plăti nici în zece vieţi. Datoria e prea mare… Prima dată când am stat pe acoperişul Pietrei Sărbătorii şi am

privit peste valea unde râurile Rill şi Llurallin se unesc, pentru prima dată în viaţă când am văzut – pentru prima dată, Covenant, când am aflat că asemenea privelişti există, am jurat că voi câştiga acest război pentru Tărâm.

În lipsa rachetelor şi a bombelor, există alte moduri de a lupta. Mi-a luat ceva timp să-i conving pe Nobili, atât cât mi-a trebuit să mă dovedesc mai isteţ decât cei mai buni tacticieni din Oaste. Acum sunt aproape gata. O problemă strategică dificilă – ne aflăm prea departe de cea mai bună linie de apărare, Riftul. Şi nu am veşti de la cercetaşii mei. Nu ştiu pe ce cale va încerca Foul să ajungă la noi. Dar pot să-l înving în luptă dreaptă. Abia aştept. Să mă întorc? Nu. Niciodată.

Hile Troy vorbise cu ton egal, ca şi când nu ar fi vrut să-şi expună emoţiile auditoriului. Dar Covenant putea percepe curentul subteran al entuziasmului în cuvinte, un timbru pasional prea nesupus ca să fie ascuns.

Acum Troy se apleca serios către Covenant şi indignarea îi reveni în voce.

— De fapt, nu te pot înţelege deloc. Ştii că întreg acest loc – indică Piatra Sărbătorii cu un gest brusc – orbitează în jurul tău? Aurul alb. Magia sălbatică distrugătoare a păcii. Necredinciosul care a găsit cea de-a Doua Parte şi a salvat Toiagul Legii, fără s-o vrea, am auzit. Timp de patruzeci de ani, Loresraat şi Nobilii au căutat o cale de a te aduce înapoi. Să nu mă înţelegi greşit, au făcut tot ce e omeneşte posibil ca să găsească alte moduri de apărare a Tărâmului. Au ridicat Oastea, şi-au chinuit creierele cu înţelepciunea, şi-au riscat gâturile în aventuri ca excursia lui Mhoram la Creşa lui Foul. Iar ei sunt scrupuloşi. Insistă că îţi acceptă poziţia ambivalenţă. Insistă că nu se aşteaptă ca tu să-i salvezi. Nu vor decât să creeze posibilitatea ca aurul alb să ajute Tărâmul, pentru ca ei să nu fie siliţi să-şi reproşeze că au neglijat o posibilă speranţă. Dar ţi-o spun, ei nu cred că mai au vreo speranţă în afară de tine.

Îl ştii pe Nobilul Mhoram. Ar trebui să ai idee despre cât de tare e omul ăsta. Are o tărie de caracter pe care nici măcar n-a atins-o încă. Ascultă. Strigă în somn. Aşa de rele sunt visele lui. L-am auzit odată. El… L-am întrebat a doua zi dimineaţă ce l-a posedat. Cu vocea aia a lui liniştită şi amabilă, mi-a spus că

Tărâmul va muri dacă tu nu-l salvezi.
Ei bine, eu nu cred asta, indiferent ce spune Mhoram. Dar nu e singurul. Înalta Nobilă Elena mănâncă, bea şi doarme cu gândul la Necredincios. Magie sălbatică şi aur alb, Covenant Prinţul Inelului. Uneori cred că e obsedată. Ea…
Dar Covenant nu mai putu păstra tăcerea. Nu suferea să fie făcut responsabil pentru asemenea angajamente. Interveni brutal:
— De ce?
— Nu ştiu. Ea nici măcar nu te cunoaşte.
— Nu, voiam să întreb de ce e ea înalta Nobilă în locul lui Mhoram?
— Ce contează? Zise Troy iritat. Consiliul a ales-o pe ea. Cu câţiva ani în urmă, când Osondrea, fosta înaltă Nobilă, a murit. Şi-au unit minţile – trebuie să fi observat când ai mai fost aici cum îşi pot amesteca Nobilii gândurile, să gândească împreună – şi a fost aleasă ea.
Pe măsură ce vorbea, iritarea i se ştergea din glas.
— Au spus că ar avea o calitate specială, o vigoare interioară care o face să fie cel mai bun conducător în acest război. Poate că eu nu ştiu la ce se referă ei, dar ştiu că are ceva aparte. E imposibil s-o refuzi. Aş lupta cu furculiţe şi linguri de ciorbă împotriva lui Foul. Aşa că nu te înţeleg. Posibil să fii ultimul om în viaţă care a văzut Sărbătoarea Primăverii. Şi ea stă în faţa ta, arătând ca toate ispitele Tărâmului luate la un loc, practic implorându-te. Şi tu! Troy izbi masa cu mâna, ameninţându-l cu orbitele goale pe Covenant: Tu refuzi.
Smucit, îşi puse ochelarii la loc şi se îndepărtă de masă ca să patruleze iar prin cameră, ca şi cum nu ar fi putut sta nemişcat în faţa perversităţii lui Covenant.
Covenant îl urmări fierbând din cauza libertăţii de judecată a lui Troy – încrederea pe care o avea în propria lui corectitudine. Dar mai auzise şi altceva în glasul lui Troy, o altfel de explicaţie. Fără menajamente, întrebă:
— Şi Mhoram e îndrăgostit de ea?
Auzindu-l, Troy se întoarse împungând cu un deget acuzator către Necredincios.
— Ştii ce cred eu? Eşti prea cinic ca să vezi frumuseţea de aici. Eşti prea lipsit de valoare. Te-ai descurcat în lumea

„reală”, cu toate veniturile alea din drepturi de autor revărsându-se. Ce dacă eşti bolnav? Asta nu te împiedică să te îmbogăţeşti. Venirea ta aici doar te împiedică să mai scoţi alte bestselleruri. De ce te-ai lupta cu Dispreţuitorul? Tu însuţi eşti la fel ca el.

Înainte ca Warmarkul să poată continua, Covenant se răsti răguşit.

— Ieşi afară. Taci şi ieşi afară.

— Las-o baltă. Nu plec până nu-mi dai un singur…

— Ieşi afară.

— … un singur motiv solid pentru felul în care te porţi. Nu am de gând să plec şi să te las să distrugi Tărâmul numai pentru că Nobilii au prea multe scrupule să se sprijine pe tine.

— Destul!

Covenant se ridicase în picioare. Suferinţa lui explodă înainte să se poată controla.

— Ştii măcar ce e lepra?

— Ce contează? Nu e mai rău decât să nu ai ochi. Nu eşti sănătos aici?

Adunându-şi toate forţele rănilor sale, toată durerea lui furioasă, Covenant declară:

— Nu! Îşi flutură mâinile: Numeşti asta sănătate? E o minciună!

Strigătul îl făcu pe Troy să încremenească vizibil. Siguranţa neagră a ochelarilor de soare se clătină; aura spiritului lui era năucită de îndoială. Pentru prima dată arăta ca un orb.

— Nu înţeleg, zise moale.

Înfruntă atacul privirii încruntate a lui Covenant pentru încă o clipă. Apoi se întoarse şi părăsi camera, mişcându-se în tăcere, ca şi cum ar fi fost umilit.

6

ÎNALTA NOBILĂ

Când căzu seara, Thomas Covenant se aşeză pe balcon să privească soarele apunând în spatele Munţilor Westron. Cu toate că vara trecuse de puţin timp, multe piscuri aveau o sclipire albă de zăpadă. După ce soarele se ascunse dincolo de ei, cerul spre vest străluci într-o împreunare de ger şi foc. Argintiul reflectat de zăpadă pe fundalul unui cer minunat şi un portocaliu-auriu elegant navigând cu toate pânzele întinse peste orizont. Covenant privea sumbru. Încruntarea îi înnoda fruntea ca un pumn. Îşi petrecuse după-amiaza într-o furie inutilă, dar după un timp supărarea pe Troy se stinsese printre tăciunii protestului său faţă de convocarea în Tărâm. Acum îşi simţea inima îngheţată, dezolat şi singur. Decizia pe care i-o comunicase lui Mhoram, hotărârea sa de a supravieţui, părea pretenţioasă, neobişnuită şi slabă, încruntarea îi strângea fruntea ca şi cum carnea pe de craniul său refuza să admită că fusese vindecată.

Se gândea să sară de pe balcon. Ca să-şi înăbuşe frica de înălţimi ar trebui să aştepte până când întunericul nopţii ar fi total şi nu ar mai putea vedea pământul. Privită în acest fel, ideea îl atrăgea şi îi repugna în acelaşi timp. Ofensa antrenamentul lui de lepros, ridiculiza aproape tot ceea ce îndurase ca să se agaţe de viaţă. Era vorba de înfrângere, şi asta era ceva la fel de amar precum cea mai amară fiere. Dar tânjea după o uşurare a dilemei lui. Se simţea uscat ca un deşert şi raţionamentele veneau uşor. Cel mai important dintre acestea era faptul că, întrucât Tărâmul nu era real, nu putea să-l omoare; moartea aici l-ar forţa doar să se întoarcă în realitatea care însemna singurul lucru în care el putea crede. În singurătatea lui nu ştia dacă argumentul exprima curaj sau laşitate.

Încet, ultima parte de soare coborî în spatele munţilor şi strălucirea păli de pe cer. Crepusculul se răspândi de pe piscuri umbrind câmpiile de dedesubtul lui Covenant până când nu le mai putu distinge decât cu dificultate ca nişte forme culcate sub ceruri. Stelele apărură şi deveniră din ce în ce mai strălucitoare, parcă pentru a limpezi spaţiul fără cărări; dar vidul dintre ele era prea mare, iar harta pe care o creau era ilizibilă. Sub privirea lui prăfoasă, sterilă, păreau să clipească neconsolator.

Când auzi bătaia politicoasă în uşă, nevoia lui de intimitate gemu din cauza intruziunii.

Însă avea şi alte nevoi. Se forţă să se ducă să răspundă. Uşa de piatră se deschise uşor pe balamalele silenţioase şi lumina pătrunse în cameră din holul puternic iluminat, orbindu-l, astfel că pentru o clipă nu-i recunoscu pe niciunul dintre bărbaţii de afară. Apoi unul dintre ei zise:

— Prim-Nobil Covenant, îţi urăm bun venit.

Vocea părea să debordeze de bună dispoziţie. Covenant îl identifică pe Tohrm.

— Fii bine-venit şi onest, rosti prudent însoţitorul lui Tohrm, ca şi cum s-ar fi temut să nu facă vreo greşeală. Noi suntem Hearthrallii Cetăţii Nobile. Te rog să accepţi urările noastre de bun venit şi confortul pe care ţi-l oferim.

Pe măsură ce ochii lui Covenant se adaptau, îi studie pe cei doi oameni. Însoţitorul lui Tohrm purta o pelerină gri-verzuie de woodhelvennin şi o cunună mică în păr, semnul distinctiv al hirebranzilor. Ducea în mâini câteva beţe lustruite de lemn pentru torţe. Amândoi hearthrallii erau proaspăt bărbieriţi, dar hirebrandul era mai înalt şi mai zvelt decât partenerul său. Tohrm avea statura îndesată şi musculoasă a unui stonedownor şi purta o tunică de culoarea pământului peste pantaloni subţiri. Pelerina tovarăşului său era bordată cu azuriul Nobililor; el avea epoleţi albaştri prinşi pe umerii tunicii. În fiecare mână ducea câte un bol mic de piatră, acoperit.

Covenant scrută faţa lui Tohrm. Ochii vioi ai hearthrallului şi zâmbetul fugar erau mai sobri decât şi-i amintea, totuşi în esenţă neschimbaţi. Ca şi Mhoram, nu arăta suficienţi ani ca să-i acopere în totalitate pe cei patruzeci.

— Eu sunt Borillar, declamă însoţitorul lui Tohrm, hirebrand de *lillianrill* şi hearthrall al Cetăţii Nobile. Acesta este Tohrm, gravelingas de *rhadhamaerl* şi de asemenea hearthrall al Cetăţii Nobile. Întunericul ofileşte inima. Ţi-am adus lumină.

Dar, în timp ce Borillar vorbea, o undă de îngrijorare atinse chipul lui Tohrm şi întrebă:

— Prim-Nobil, te simţi bine?

— Bine? Şopti vag Covenant.

— Pe fruntea ta e o furtună, şi te face să suferi. Să chem un vindecător?

— Ce?

— Prim-Nobil Covenant, îţi sunt dator. Mi s-a spus că riscându-ţi viaţa l-ai salvat pe vechiul meu prieten Birinair din focul interdicţiei de pe Muntele Tunetului. A fost un a a de curaj, cu toate că a sosit prea târziu ca să-i mai salveze viaţa. Nu ezita să întrebi de mine. De dragul lui Birinair voi face tot ce îmi stă în puteri pentru tine.

Covenant clătină din cap. Ştia că ar fi trebuit să-l corecteze pe Tohrm, să-i spună că sfidase acel foc dintr-un efort de a se autodistruge, nu pentru a-l salva pe Birinair. Dar îi lipsea curajul. Tăcut, se dădu la o parte şi îi lăsă pe hearthralli să între în cameră.

Borillar începu imediat să-şi aprindă torţele; se deplasa studiat până la nişele din ziduri de parcă ar fi încercat să lase o impresie bună, de seriozitate. Covenant îl urmări un timp, iar Tohrm zise cu un surâs ascuns:

— Bunul Borillar te venerează, Prim-Nobil. A auzit legendele despre Necredincios încă din leagăn. Şi nu e de mult timp hearthrall. Fostul său maestru în ştiinţa *lillianrill* s-a retras din post ca să supravegheze încheierea construcţiei chilelor şi a vâslelor gildenlode destinate uriaşilor, aşa cum a promis Înaltul Nobil Loric Amuţitorul Demonilor. Borillar simte că i s-a acordat prea devreme această încredere. Bătrânul meu prieten Birinair l-ar fi numit căţelandru.

— E tânăr, zise Covenant plictisit. Apoi se întoarse către Tohrm, forţându-se să pună întrebarea care îl preocupa cel mai mult: Dar tu, tu eşti prea tânăr. Ar trebui să fii mai bătrân. Au trecut patruzeci de ani.

— Prim-Nobil, am văzut cincizeci şi nouă de veri. Au trecut patruzeci şi una de când ai venit tu la Piatra Sărbătorii împreună cu uriaşul, Lup de Mare Navigatorul Spumei.

— Dar nu eşti destul de bătrân. Nu arăţi acum de mai mult de patruzeci de ani.

— Ah, făcu Tohrm zâmbind larg, slujirea înţelepciunii noastre şi a Pietrei Sărbătorii ne păstrează tineri. Fără noi aceste săli migălite de uriaşi ar fi întunecate, iar iarna, să fim cinstiţi, ar fi reci. Cine ar putea să îmbătrânească în bucuria unor asemenea îndatoriri?

Vesel, se îndepărtă, puse unul dintre boluri pe masa din

camera de zi şi altul în dormitor lângă pat. Când descoperi holurile, strălucirea caldă a pietrişului se alătură flăcărilor torţelor dând luminii din apartament o nuanţă mai bogată şi cumva mai primitoare.

Tohrm trase în piept aroma de pământ proaspăt săpat a pietrişului, cu un zâmbet fericit. Termină în timp ce tovarăşul său aprindea ultima dintre torţele lui în dormitor. Înainte ca Borillar să se întoarcă în camera de zi, hearthrallul mai în vârstă se apropie de Covenant şi şopti:

— Prim-Nobil, spune-i ceva bunului Borillar. Se va bucura.

O clipă mai târziu, Borillar traversă camera şi se opri ţeapăn lângă uşă. Părea un slujitor dârz, hotărât să nu eşueze într-o misiune de mare importanţă. În cele din urmă, râvna sa tinerească şi rugămintea lui Tohrm îl împinseră pe Covenant să rostească şovăitor:

— Mulţumesc, hirebrand.

Imediat bucuria transformă chipul lui Borillar. Încercă să-şi păstreze seriozitatea, să-şi controleze zâmbetul, însă omul din legende, Necredinciosul Prinţ al Inelului, îi vorbise lui, şi izbucni:

— Fii bine-venit, Prim-Nobil Covenant. Tu vei salva Tărâmul.

Tohrm înălţă amuzat o sprânceană către tovarăşul său hearthrall, îi acordă lui Covenant o plecăciune veselă şi plină de recunoştinţă, după care se opri, făcu semn din cap cuiva de pe hol şi plecă lăsând uşa deschisă.

Bannor intră în cameră. Întâmpină privirea lui Covenant cu ochii lui care nu dormeau niciodată, numai arareori clipeau, şi spuse:

— Înalta Nobilă vrea să vorbească acum cu tine.

— Of, la naiba, mârâi Covenant.

Privi înapoi cu un oarecare regret spre balcon şi noaptea de dincolo de el. Apoi plecă împreună cu Gardianul Sângelui.

Mergând pe coridor, îşi făcu rapid o SVE. Era un exerciţiu lipsit de rost, dar avea nevoie de obişnuinţa lui, dacă nu pentru alt motiv măcar ca să-şi aducă aminte cine era, care era faptul central al vieţii lui. O făcu deliberat, ca pe o alegere conştientă. Dar nu îi reţinu atenţia. Pe măsură ce mergea, Piatra Sărbătorii îşi exercita iar vechea sa influenţă asupra lui.

Drumurile înalte, complicate din Cetate aveau o stranie

putere de persuasiune, o capacitate de a convinge. Fuseseră săpate în promontoriu de strămoşii veseli, iubitori de poveşti, ai lui Lup de Mare Navigatorul Spumei; şi, la fel ca uriaşii, aveau un aer de laudă şi inviolabilă forţă. Acum Bannor îl ducea pe Covenant mai adânc în inima Pietrei Sărbătorii decât fusese vreodată. Cu simţurile lui nou-trezite putea să perceapă roca masivă de deasupra lui; parcă ar fi fost în contact cu însăşi greutatea ei absolută. Şi la limita auzului, nu tocmai audibil, sau nu tocmai ţinând de auz, putea simţi grupuri de oameni care dormeau sau munceau în locuri de dincolo de ziduri. Aproape că i se părea că aude Cetatea respirând. Şi totuşi toate aceste miliarde, nenumărate tone de piatră, nu erau înspăimântătoare. Piatra Sărbătorii îi dădea o impresie de inatacabilă securitate; muntele refuza să-l lase să se teamă că va cădea.

Apoi el şi Bannor ajunseră la o sală întunecată păzită de doi Gardieni ai Sângelui, stând cu zelul lor relaxat caracteristic de o parte şi de alta a intrării. Nu existau torţe sau alte lumini în sală, dar în capătul opus o ilumina o strălucire puternică. Cu un semn din cap spre camarazii săi, Bannor îl conduse pe Covenant înăuntru.

La capătul sălii pătrunseră într-o curte largă şi rotundă dintr-o peşteră înaltă cu o podea de piatră atât de plată, încât părea lustruită timp de ani de zile. Lumina puternică galben-deschis venea de la acea podea; piatra strălucea ca şi cum în compoziţia sa ar fi intrat o bucată de soare.

Curtea nu avea alte lumini. Dar cu toate că la nivelul solului strălucirea nu era orbitoare, lumina alunga cu totul întunericul. Covenant putea observa peştera clar de sus până jos. Din loc în loc, pe pereţi se aflau drugi îmbrăcaţi în metal cu uşi în spatele lor care ofereau acces în spaţiul liber de deasupra curţii.

Bannor făcu o pauză permiţându-i lui Covenant să se uite în jur. Apoi porni desculţ pe podeaua strălucitoare. Ezitant, Covenant îl urmă temător să nu-l ardă la picioare. Dar nu simţi nimic prin ghete în afară de o vibraţie liniştită a forţei. Îi provoca gâdilături în nervi.

Numai după ce se obişnui cu atingerea podelei observă uşile rare de jur împrejurul curţii. Numără cincisprezece. La nouă

dintre ele stăteau de pază Gardieni şi la câţiva paşi de fiecare uşă pe podeaua strălucitoare se aflau trepieduri de lemn. Trei dintre acestea susţineau toiegele Nobililor, iar unul dintre toiege era Toiagul Legii. Se distingea de lemnul lustruit al celorlalte prin grosimea mai mare şi runele complicate sculptate între capetele sale de fier.

Bannor îl duse pe Covenant la uşa din dreptul Toiagului. Gardianul Sângelui de acolo făcu un pas înainte să-i întâmpine şi îl salută pe Bannor cu o aplecare din cap.

Bannor zise:

— L-am adus pe Prim-Nobilul Covenant la înalta Nobilă.

— Îl aşteaptă. Apoi santinela îşi coborî ameninţarea impasibilă a privirii asupra lui Covenant: Noi suntem Garda Sângelui. Grija Nobililor este în mâinile noastre. Eu sunt Morin, Prim Mark al Gardienilor Sângelui după moartea lui Tuvor. Înalta Nobilă va vorbi singură cu tine. Nici să nu te gândeşti să-i faci vreun rău, Necredinciosule. Nu vom permite asta.

Fără să aştepte vreun răspuns, Morin păşi într-o parte permiţându-i să se apropie de uşă.

Covenant vru să întrebe ce rău i-ar putea face el înaltei Nobile, dar Bannor i-o luă înainte.

— În acest loc, explică Gardianul, Nobilii îşi dau la o parte poverile. Toiegele le lasă aici, iar dincolo de aceste uşi se odihnesc, uitând de grijile Tărâmului, înalta Nobilă îţi face o mare onoare vorbind cu tine aici. Fără Toiag sau pază, te primeşte ca pe un prieten în singurul ei loc privat. Prim-Nobil, nu eşti un duşman al Tărâmului. Dar îţi lipseşte respectul. Acest lucru respectă-l.

Susţinu un timp privirea lui Covenant ca pentru a-şi sublinia cuvintele. Apoi bătu la uşă.

Când înalta Nobilă deschise uşa, Covenant o văzu pentru prima dată clar. Renunţase la roba albastră de Nobil şi îmbrăcase o haină lungă cafenie de stonedownor, cu un model alb pe umeri. Un cordon alb înnodat în talie îi sublinia silueta, iar părul des de un castaniu bogat cu reflexe de miere palidă îi cădea pe umeri ascunzând parţial modelul. Părea mai tânără decât se aşteptase, ar fi zis că avea cel mult treizeci de ani, dar chipul îi era puternic şi pielea albă de pe frunte şi gât cunoştea multe despre asprime şi disciplină, cu toate că atunci

când îl văzu pe Covenant ea zâmbi aproape timid.

Dar dincolo de experienţa responsabilităţii şi devotamentului din trăsăturile ei era ceva bizar evocativ. Îi părea oarecum familiară, ca şi cum în fundalul feţei ei aducea cu cineva cândva cunoscut. Această impresie era în acelaşi timp întărită şi negată de ochii ei. Erau cenuşii la fel ca ai lui; dar cu toate că îl privea drept în faţă aveau ceva pierdut, o sciziune a focalizării, ca şi cum ar fi privit în altă parte. Privirea ei atingea părţi din el care nu mai reacţionaseră de mult timp.

— Intră te rog, zise cu un glas ca un izvor limpede.

Mişcându-se ţeapăn, Covenant trecu pe lângă ea, iar ea închise uşa în urma lui oprind lumina din curte. Antecamera era iluminată simplu cu câte un vas cu pietriş în fiecare colţ. Covenant se opri în centrul încăperii şi se uită în jur. Spaţiul era gol şi lipsit de ornamente, nu conţinea decât pietrişul, câteva scaune de piatră şi o masă pe care se afla o sculptură albă; totuşi camera părea liniştită şi confortabilă. Lumina îşi făcea efectul, decise el. Strălucirea caldă a pietrişului făcea chiar şi lespezile agreabile, adăugându-se la senzaţia de securitate esenţială a Pietrei Sărbătorii. Era ca şi cum ar fi fost legănat, învăluit în braţele rocii şi îngrijit.

Înalta Nobilă Elena făcu semn spre unul dintre scaune.

— Nu vrei să iei loc? Avem multe de discutat.

El rămase în picioare, ferindu-şi privirea de ea. În pofida ambianţei se simţea extrem de stânjenit. Elena era cea care îl chemase şi nu avea încredere în ea. Dar când îşi regăsi glasul, se surprinse exprimându-şi una dintre cele mai intime îngrijorări. Clătinând din cap, murmurând:

— Bannor ştie mai multe decât spune.

O prinse cu garda jos.

— Mai multe? Repetă ea, ezitând. Ce a spus astfel încât să rămână mai multe lucruri ascunse?

Dar el deja spusese mai mult decât intenţionase. Păstră tăcerea, urmărind-o cu colţul ochiului.

— Gardienii Sângelui cunosc îndoiala, continuă ea nesigură. De când Kevin Risipitorul Tărâmului i-a salvat de la Profanare şi de propriul său sfârşit, ei au simţit o lipsă de încredere în fidelitatea lor, cu toate că nimeni nu ar îndrăzni să ridice vreo acuzaţie împotriva acestora. Despre asta vorbeşti?

El nu vru să răspundă, dar fu constrâns de atenţia ei directă.

— Au trăit deja prea mult. Bannor ştie asta.

Apoi, ca să evite subiectul, se duse lângă masă să se uite la sculptură. Statueta albă era aşezată pe un piedestal de abanos. Reprezenta o iapă ranyhyn ridicată pe picioarele dinapoi, confecţionată dintr-un material asemănător cu osul. Lucrarea era lipsită de detalii, dar printr-un oarecare secret artistic exprima forţa muşchilor măreţi, inteligenţa ochilor, stindardul coamei fluturând.

Fără să se apropie de el, Elena zise:

— Asta e arta mea – modelarea măduvei. Îţi place? Este Myrha, iapa ranyhyn care mă poartă.

Ceva se răsuci în sufletul lui Covenant. Nu voia să se gândească la ranyhyni, dar i se păru că descoperise o discrepanţă.

— Navigatorul mi-a spus că arta modelării măduvei s-a pierdut.

— Aşa a fost. Numai eu pe întreg Tărâmul practic această artă ramenă. *Anundivian yajna,* numită şi modelarea măduvei sau sculptura în oase, a fost pierdută de rameni în timpul exilului lor în Masivul Southron, pe vremea Ritualului Profanării. Nu vorbesc cu mândrie, am fost binecuvântată în multe feluri. Când eram mică, un ranyhyn m-a dus în munţi. Nu ne-am întors timp de trei zile, astfel că mama a crezut că am murit. Dar ranyhynul m-a învăţat multe… multe. Printre învăţăturile mele am redescoperit străvechiul meşteşug. Cunoştinţele prin care oasele uscate îşi schimbă forma au ajuns în mâinile mele. Acum practic aici, atunci când munca Nobililor mă oboseşte.

Covenant continua să stea cu spatele la ea, dar nu îi studia sculptura. Asculta vocea ca şi cum s-ar fi aşteptat ca în orice moment să se transforme în vocea cuiva cunoscut. Glasul ei răsuna de înţelesuri implicite. Dar el nu le putea distinge. Brusc, se întoarse să o privească în faţă. Din nou, deşi îl privea direct, ea părea că se uită sau se gândeşte la altceva, ceva aflat dincolo de el. Expresia ei pierdută îl tulbura. Analizând-o, încruntarea i se adânci până când ajunse să-şi poarte vindecarea frunţii ca pe o coroană de spini.

— Ce doreşti? Întrebă.

— Vrei să stai jos? Zise ea liniştit. Sunt multe lucruri pe care

trebuie să le discut cu tine.

— Ca de exemplu?

Brutalitatea tonului lui nu o făcu să dea înapoi, ci vorbi cu şi mai multă calmitate:

— Sper să găsesc un mod prin care să câştig ajutorul tău împotriva Dispreţuitorului.

Cu gânduri încărcate de dispreţul de sine, el ripostă:

— Cât de departe eşti dispusă să mergi?

Pentru o secundă celălalt punct de focalizare al privirii ei veni mai aproape de el, îl atinse ca limba unei flăcări. Sângele îi năvăli în obraji şi aproape dădu un pas înapoi, atât de puternic simţise în acea secundă că ea avea capacitatea să meargă mai departe decât orice şi-ar fi imaginat el. Dar clipa trecu înainte să poată bănui despre ce era vorba. Ea se îndepărtă fără grabă şi intră pentru scurt timp într-una dintre celelalte camere. Când se întoarse, ducea în mâini o ladă de lemn ferecată în fier ruginit.

Purtând lada ca şi cum ar fi conţinut ceva preţios, spuse:

— Consiliul a fost foarte preocupat de această problemă. Unii au zis: „Un asemenea dar este prea mult pentru indiferent cine. Să-l păstrăm în siguranţă cât de mult putem rezista.” Iar alţii au zis: „Nu-şi va împlini menirea, căci el va crede că încercăm să-i cumpărăm ajutorul prin daruri. Se va mânia pe noi şi va refuza.” Aşa vorbeşte Nobilul Mhoram, ale cărui cunoştinţe despre Necredincios sunt mai multe decât ale oricui. Dar eu am spus: „Nu este duşmanul nostru. Nu ne ajută pentru că nu poate să ne ajute. Cu toate că are aurul alb, utilizarea lui fie nu îi e la îndemână, fie îi e interzisă. Iată aici o armă care ne depăşeşte. S-ar putea ca el să fie capabil să o stăpânească şi astfel cu asemenea armă să ne ajute, chiar dacă nu poate folosi aurul alb.” După mult timp de gândire şi îngrijorare, vocea mea a prevalat. În consecinţă, Consiliul a cerut să-ţi fie dat acest dar, pentru ca puterea sa să nu rămână inutilă, ci să se întoarcă împotriva Dispreţuitorului.

Prim-Nobil Covenant nu e o ofertă uşoară. Acum patruzeci de ani nu se afla în posesia Consiliului. Dar Toiagul Legii a deschis uşi în adâncurile Pietrei Sărbătorii, care au stat închise încă de la Profanare. Nobilii sperau ca acele camere să adăpostească alte Părţi ale înţelepciunii lui Kevin, dar acolo nu era nicio

Parte. Însă printre alte lucruri despre a căror utilitate nimeni nu-şi mai aduce aminte, sau cu putere slabă, s-a găsit asta – ceea ce îţi ofer eu acum.

Apăsă într-un fel anume pe laturile cutiei şi capacul se deschise, dezvăluind un interior tapetat cu catifea în care se afla o sabie scurtă argintie. Avea o lamă cu două tăişuri, apărătoare dreaptă şi mâner cu striaţii; şi era lucrată în jurul unei geme albe limpezi, care ocupa joncţiunea dintre lamă, apărătoare şi mâner. Gema părea bizar de lipsită de viaţă; nu reflecta lumina pietrişului şi era impenetrabilă sau insensibilă la orice flacără obişnuită.

Cu veneraţie în glas, Elena spuse:

— Acesta este *krill*-ul lui Loric Amuţitorul Demonilor, fiul lui Damelon, fiul lui Berek. Cu el a ucis înfăţişarea Demondim a proorocului delirant *moksha* şi a salvat Tărâmul de prima mare primejdie a demonilor-abjecţi. Prim-Nobil Covenant, Necredincios şi Prinţ al Inelului, îl accepţi?

Lent, cu groaza plină de fascinaţie a unui lepros faţă de obiectele care taie, Covenant ridică *krill-ul* de pe patul său de catifea. Cântărindu-l în mână simţi că echilibrul său îi face plăcere, cu toate că cele trei degete nu puteau apuca bine. Prudent, încercă tăişurile cu degetul mare. Erau boante ca şi cum n-ar fi fost niciodată ascuţite, mate ca gema albă. Pentru o clipă rămase nemişcat, gândindu-se că un cuţit nu trebuia să fie ascuţit ca să-i facă rău.

— Mhoram avea dreptate, spuse din sufletul său uscat şi singur. Nu vreau daruri. Am avut parte de mai multe daruri decât pot suporta.

Daruri! I se părea că toţi cei pe care îi cunoscuse în Tărâm încercaseră să-i ofere daruri – Navigatorul, ranyhynii, Nobilul Mhoram, chiar şi Atiaran. Tărâmul însuşi îi dăduse o imposibilă sănătate a nervilor. Dar darul Lenei, fiica lui Atiaran, era mai teribil decât toate celelalte. El o violase, o violase! Şi după aceea ea se ascunsese pentru ca ai ei să nu afle ce i se întâmplase şi să-l pedepsească. Acţionase cu asemenea extravagantă indulgenţă pentru ca el să poată pleca liber – liber să ducă profeţia de osândă a lui Foul la Nobili. Pe lângă acest devotament, chiar şi sacrificiile lui Atiaran păleau.

Lena! Strigă în sinea lui. O violenţă din durere şi

autoînvinovăţire răbufni în el.

— Nu mai vreau.

Un nor de furtună îi întunecă faţa. Apucă *krill-ul* în ambii pumni, cu vârful îndreptat în jos. Cu o mişcare convulsivă lovi cu sabia în mijlocul mesei, încercând să-i rupă lama boantă pe piatră.

Brusc, o sclipire albă îl orbi ca un fulger. *Krill-ul* i se smulse din mâini. Dar nu încercă să vadă ce se întâmplase cu el. Se răsuci imediat înapoi cu faţa la Elena. Prin norul alb care îi înceţoşa privirea, gâfâi:

— Nu mai vreau daruri! Nu mi le pot permite!

Dar ea nu se uita la el şi nici nu îl asculta. Îşi dusese mâinile la gură holbându-se peste el la masă.

— Pe Cele Şapte! Şopti ea. Ce ai făcut? Ce…?

El se întoarse să vadă.

Lama *krill*-ului pătrunsese în piatră; era înfiptă până la jumătate în masă.

Gema albă ardea ca o stea.

Vag, deveni conştient de o durere pulsând în degetul cu verigheta. Simţea inelul fierbinte şi greu, aproape topit. Dar îl ignoră; îi era frică de el. Tremurând, întinse mâna să atingă *krill-ul.*

Energia îi arse degetele.

Pe focurile iadului!

Îşi smulse mâna. Durerea acută îl făcu să-şi strângă degetele sub braţ şi să geamă.

Imediat Elena se întoarse spre el.

— Eşti rănit? Întrebă neliniştită. Ce-ai păţit?

— Nu mă atinge! Icni el.

Ea se retrase nedumerită şi rămase privindu-l, împărţită între grija pentru el şi uimirea în faţa gemei strălucitoare. După câteva clipe se scutură parcă pentru a-şi îndepărta confuzia şi zise moale:

— Necredinciosule… ai readus *krill*-ul la viaţă.

Covenant făcu un efort să îi răspundă, dar vocea îi tremura:

— Nu-i nicio diferenţă. N-o să vă fie de niciun folos. Foul are toată puterea care contează.

— El nu are aurul alb.

— La dracu’ cu aurul alb!

— Nu! Replică ea vehement. Nu spune aşa ceva. Nu mi-am trăit viaţa degeaba. Mama mea şi mama ei înainte nu au trăit degeaba!

El nu o înţelese, dar patima ei subită îi făcu să tacă. Se simţea prins în capcană între ea şi *krill;* nu ştia ce să spună sau ce să facă. Neajutorat, se holba la înalta Nobilă în timp ce emoţiile ei creşteau odată cu vorbele.

— Spui că nu e nicio diferenţă, că nu ne e de folos. Eşti cumva profet? Şi dacă eşti, ce consideri că ar trebui să facem? Să capitulăm? Pentru o clipă autocontrolul ei slăbi şi exclamă furioasă: Niciodată!

I se păru că distinge ură în tonul ei. Dar după aceea ea coborî vocea şi intonaţia de scârbă pieri.

— Nu! Nimeni de pe Tărâm nu poate îndura să stea deoparte şi să-i permită Dispreţuitorului să facă ce vrea. Dacă trebuie să suferim şi să murim fără speranţă, atunci aşa să fie. Dar nu vom dispera, chiar dacă Necredinciosul însuşi spune că ar trebui.

Sentimente inutile se zvârcoliră pe faţa lui, dar nu-i putu răspunde. Propriile sale convingeri şi energii se prefăcuseră în praf. Chiar şi durerea din mână dispăruse aproape cu totul. Îşi îndepărtă privirea de la ea, dar tresări dând cu ochii de *krill.* Încet, ca şi cum ar fi îmbătrânit în ultimele câteva minute, se lăsă pe un scaun.

— Mi-aş dori, murmură el plat, secătuit, mi-aş dori să ştiu ce să fac.

Cu o urmă de atenţie remarcă faptul că Elena părăsise camera. Dar nu înălţă capul decât când ea se întoarse şi se aşeză în faţa lui. Ţinea în mâini o ploscă cu vin de primăvară pe care i-o oferi.

În privirea ei stranie şi complexă putea vedea o îngrijorare pe care el nu o merita.

Acceptă plosca şi bău cu sete, în căutarea unui balsam care să-i uşureze durerea cumplită din frunte şi a unui suport pentru curajul lui prăbuşit. Se temea de intenţiile înaltei Nobile, indiferent care ar fi fost acelea. Ea era prea înţelegătoare, prea tolerantă cu violenţa lui; îi permitea prea multe, dar fără să-l elibereze. În ciuda solidităţii Pietrei Sărbătorii de sub picioarele lui sensibile, se afla pe teren instabil.

Când după o scurtă tăcere ea vorbi din nou, avea aerul că ajunsese la momentul unei onestităţi dificile; însă exista ceva candid în rătăcirea inexplicabilă a ochilor ei.

— Sunt neştiutoare în privinţa asta. Am multe lucruri pe care trebuie să ţi le spun, dacă e să fiu deschisă şi sinceră. Nu vreau să mi se reproşeze vreo lipsă de informare a ta. Tărâmul nu are cum să fie slujit ascunzându-ţi ceva ce mai târziu s-ar putea interpreta altfel. Totuşi curajul mă lasă şi nu ştiu ce cuvinte să folosesc. Mhoram s-a oferit să se ocupe de problema asta în locul meu, dar eu am refuzat considerând că povara aceasta îmi aparţine. Însă acum sunt pierdută şi nu pot începe.

Covenant îşi plecă încruntându-se capul, refuzând cu durerea frunţii lui să-i dea vreun ajutor.

— Ai vorbit cu Hile Troy, încercă ea, nesigură de modul de abordare. Ţi-a descris sosirea lui pe Tărâm?

Covenant aprobă din cap fără să se înduplece.

— Un accident. Un copilandru – era un tânăr student – încerca să ajungă la mine.

Elena se foi ca şi cum ar fi vrut să-şi continue ideea, dar se întrerupse, se răzgândi şi abordă problema diferit.

— Nu ştiu cum e în lumea ta… dar Warmarkul îmi spune că astfel de lucruri nu se întâmplă acolo. L-ai observat pe Nobilul Mhoram? Sau pe Hiltmarkul Quaan? Sau poate pe hearthrallul Tohrm? Pe oricare dintre cei pe care i-ai cunoscut acum patruzeci de ani? Ţi s-a părut că… că sunt tineri?

— Am observat.

Întrebarea ei îl făcu să se agite. Se agăţase de problema vârstei, încercând să stabilească acest fapt ca o discrepanţă, ca o ruptură în continuitatea iluziei lui.

— Ceva nu se potriveşte. Mhoram şi Tohrm sunt prea tineri. E imposibil. Nu au îmbătrânit cu patruzeci de ani.

— Şi eu sunt tânără, sublinie ea, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute să ghicească un secret. Dar văzându-i evidenta nedumerire, se retrase. Ca răspuns spuse: Acest lucru a fost adevărat atât timp cât ştiinţa a existat în Tărâm. Vechii Nobili trăiau până la vârste foarte înaintate. Nu erau aşa de longevivi ca uriaşii, pentru că la neamul lor asta e ceva natural. Nu, slujirea Puterii Pământului îi menţinea tineri, îi ferea de

bătrâneţe mult peste vârsta lor firească, Înaltul Nobil Kevin a trăit secole aşa cum oamenii trăiesc zecile de ani. La fel este şi în zilele noastre, numai că într-o măsură mai mică. Noi nu avem toată puterea înţelepciunii. Iar Ştiinţa Războiului nu-şi păstrează adepţii, deci dintre foştii tăi tovarăşi numai Quaan şi războinicii săi îşi poartă întreaga povară a anilor. Dar maeştrii *rhadhamaerl* şi *lillianrill* şi Nobilii care urmează înţelepciunea lui Kevin îmbătrânesc mai încet decât ceilalţi. Este un mare avantaj, căci astfel ni se extinde puterea. Dar aduce şi suferinţă…

Tăcu o clipă, oftând pentru sine ca şi cum ar fi rememorat o rană veche. Dar când vorbi din nou vocea ei era limpede şi sigură.

— Aşa a fost întotdeauna. Nobilul Mhoram a văzut de zece ori câte şapte veri, însă abia dacă arată cincizeci. Şi… încă o dată se opri şi schimbă direcţia. Cu o privire cercetătoare spre Covenant întrebă: Te surprinde că am călărit pe un ranyhyn când eram copil? Nu există nimeni pe Tărâm care să fi avut asemenea noroc.

El termină vinul de primăvară şi se ridică în picioare plimbându-se prin cameră în faţa ei. Tonul cu care ea se referise la ranyhyn era încărcat de sugestii; simţea în el largi posibilităţi de necazuri. Mai mult neliniştit decât iritat, mârâi spre ea:

— Pe focurile iadului. Spune ce ai de spus.

Ea se încordă ca pregătindu-se pentru o luptă şi zise:

— Povestea Warmarkului Hile Troy despre chemarea lui pe Tărâm s-ar putea să nu fie tocmai corectă. L-am auzit spunându-o, şi el confundă ceva ce eu… noi… nu am considerat de cuviinţă să corectăm. Am păstrat secretul pentru noi. Prim-Nobil Covenant… Făcu o pauză, se calmă, apoi rosti prudent: Hile Troy nu a fost chemat de un tânăr student care nu cunoştea pericolele puterii. Cel care te-a chemat era cineva cunoscut ţie.

Triock! Covenant aproape că se împiedică. Triock, fiul lui Thuler, din Mithil Stonedown, avea motive să-l urască pe Necredincios. El o iubise pe Lena, dar Covenant nu suporta să pronunţe numele cu voce tare. Agitându-se în laşitatea sa, îl evită pe Triock spunând:

— Pietten. Bietul copil… din Woodhelvenul înalt. Demonii-abjecţi i-au făcut ceva. El a fost?

Nu îndrăznea să înfrunte ochii înaltei Nobile.

— Nu, Thomas Covenant, zise ea cu blândeţe. Nu a fost un bărbat. O cunoşti bine. A fost Atiaran, soţia lui Trell, cea care te-a condus de la Mithil Stonedown până la întâlnirea ta cu Lup de Mare Navigatorul Spumei la Râul Alinării.

— Pe focurile iadului, gemu el. Auzindu-i numele, revăzu în minte ochii mari ai lui Atiaran, curajul cu care îşi renegase ura împotriva lui pentru a sluji Tărâmului. Şi avu o scurtă imagine profetică a ei încinerându-se în încercarea de al chema pe el – în transă, plină de amărăciune, lividă din cauza luptei interne a tuturor armistiţiilor pe care el le rănise atât de grav. Ah, la naiba, icni. De ce? Avea nevoie… avea nevoie să uite.

— Nu putea. Atiaran, soţia lui Trell, s-a întors la Loresraat la bătrâneţe din mai multe motive, dar două sunt cele mai importante. Dorea să aducă… nu, a dori este un cuvânt prea mic. Era înfometată după tine. Nu putea să uite. Dar dacă te voia pentru Tărâm sau pentru sine, nu ştiu. Era o femeie cu sufletul sfâşiat, şi inima îmi spune că amândouă patimile au secătuit-o. Cum altfel? Spunea că tu ai permis ravagiile de la Sărbătoarea Primăverii, cu toate că mama mea mi-a spus o poveste diferită.

Nu, gemu Covenant, păşind adus de spate ca şi cum ar fi fost apăsat de bezna de pe fruntea lui. O, Atiaran!

— Al doilea motiv se referă la suferinţa vieţii lungi şi puterii extinse. Fiindcă soţul ei era Trell, gravelingas de *rhadhamaerl.* Căsătoria lor a fost una măreaţă şi aducătoare de bucurii în memoria Mithil Stonedown, căci cu toate că ea fusese depăşită în tinereţea petrecută la Loresraat şi rămăsese slabă, totuşi era suficient de puternică să-i facă faţă lui Trell, soţul ei. Dar slăbiciunea ei, lipsa de încredere în sine, rămânea. Testul cel mai important al vieţii a venit şi a trecut, iar ea a îmbătrânit. Suferinţei provocate de tine se adăuga o alta; ea îmbătrânea, iar Trell soţul ei nu. Înţelepciunea îl susţinea dincolo de vârstă. Aşadar, după atâtea dureri, a început să-şi piardă şi soţul, cu toate că iubirea lui era aceeaşi. Era soţia lui, deşi ajunsese destul de bătrână ca să-i fie mamă. Aşa că s-a întors la Loresraat, mâhnită şi îndurerată, şi devotată, căci deşi se

îndoia de sine dragostea ei pentru Tărâm era neclintită. Totuşi în cele din urmă boala a învins-o. Scăpând de vigilenţa Păstrătorilor înţelepciunii, ea a adus moartea asupra sa. Astfel a încălcat Legământul Păcii şi şi-a încheiat viaţa în disperare.

Nu! Protestă el. Dar îşi amintea chinul lui Atiaran şi preţul pe care îl plătise ca să-l reprime, şi răul pe care i-l făcuse el. Se temea că Elena avea dreptate.

Cu o voce aspră care părea să nu se potrivească vorbelor, înalta Nobilă continuă:

— După moartea ei, Trell a venit la Piatra Sărbătorii. El este imul dintre cei mai puternici maeştri *rhadhamaerl* şi a rămas aici, închinându-şi talentul şi ştiinţa apărării Tărâmului. Dar el cunoaşte amărăciunea şi mă tem că Legământul reprezintă o apăsare incomodă pentru el. Căci, cu toată blândeţea lui, l-a făcut mult prea neajutorat. Inima îmi spune că el nu iartă. Nu a putut-o ajuta pe Atiaran… sau pe mama mea.

Prin durerea amintirilor, Covenant vru să protesteze fiindcă Trell, cu umerii săi largi şi puterile sale stranii, nu ştia nimic despre adevărata natura a neajutorării. Dar obiecţia îi fu sufocată de glasul Elenei atunci când spusese „mama mea". Rămase nemişcat, aplecat ca şi cum ar fi fost pe punctul să se răstoarne, şi aşteptă ca ultima beznă absolută să se prăvale asupra lui.

— Aşadar, probabil înţelegi de ce am călărit un ranyhyn când eram mică. În fiecare an, la ultima lună plină înaintea nopţii de la mijlocul primăverii, un ranyhyn a venit în Mithil Stonedown. Mama a înţeles imediat că era un dar de la tine. Şi l-a împărţit cu mine. A fost aşa de uşor pentru ea să uite că i-ai făcut rău. Nu ţi-am spus că şi eu sunt tânără? Sunt Elena, fiica Lenei, fiica lui Atiaran, soţia lui Trell. Lena, mama mea, a rămas în Mithil Stonedown, fiindcă insista că tu o să te întorci la ea.

Încă o clipă el stătu nemişcat, fixând modelul de pe umerii hainei ei. Apoi un val de revelaţii trecu prin el, şi înţelese. Se clătină, căzu pe un scaun brusc de parcă i s-ar fi rupt şira spinării. Stomacul i se strânse şi el se sufocă, încercând să-şi reverse pustietatea.

— Îmi pare rău. Cuvintele îi ieşiră printre dinţi ca rupte din piept de un pumn greu al remuşcării. Erau la fel de nepotrivite ca nişte copii născuţi morţi, prea moarte ca să exprime ceea ce

simţea. Dar nu putea face altceva. O, Lena! Îmi pare rău.

Ar fi vrut să plângă, dar era lepros şi uitase cum s-o facă.

— Eram neputincios. Forţă confesiunea plină de zimţi să-i iasă pe gât. Uitasem cum e. Apoi am rămas singuri. Şi m-am simţit din nou ca un bărbat, dar ştiam că nu e adevărat, era ceva fals, visam, trebuia să fie asta, nu avea cum să fie altfel. A fost prea mult. N-am putut rezista.

— Nu-mi vorbi mie de neputinţă, replică ea gâtuit. Sunt înalta Nobilă. Trebuie să-l înving pe Dispreţuitor folosind săgeţi şi săbii.

Tonul ei era aspru; putea să audă şi alte cuvinte în spatele său, parcă ea ar fi spus: „Chiar crezi că o simplă explicaţie sau scuză reprezintă o compensaţie suficientă?” Şi fără amorţeala bolii care să-l justifice el nu avea niciun argument.

— Nu, zise cu glas tremurător. Nimic nu e de-ajuns.

Încet, cu greu, ridică ochii şi se uită la ea. Acum putea vedea în ea fata de şaisprezece ani pe care o cunoscuse, mama ei. Era familiaritatea ei ascunsă. Avea părul mamei ei, statura ei. Dincolo de disciplină, chipul ei semăna mult cu al mamei sale. Şi purta acelaşi model cu frunze albe ţesut pe umerii hainei pe care îl purtase şi Lena – modelul familiei lui Trell şi Atiaran.

Când îi întâlni ochii văzu că şi aceştia semănau cu ai Lenei. Ardeau de ceva ce nu era nici furie, nici condamnare; păreau să contrazică judecata pe care o auzise cu o clipă în urmă.

— Ce-o să faci acum? Întrebă slab. Atiaran voia… voia ca Nobilii să mă pedepsească.

Brusc ea se sculă de pe scaun şi se mişcă până în spatele lui. Îşi aşeză tandru mâinile pe tâmplele lui încordate şi începu să i le maseze, căutând să-i înlăture toate nodurile şi cutele.

— Ah, Thomas Covenant, oftă ea, cu un fel de dor în glas. Eu sunt înalta Nobilă. Port Toiagul legii. Lupt pentru Tărâm şi nu mă tem, cu toate că frumuseţea ar putea să moară, sau că eu aş putea muri, sau că lumea ar putea muri. Dar am mult din mama mea Lena în mine. Nu te încrunta aşa. Nu pot suporta.

Atingerea ei blândă, răcoroasă, consolatoare părea să-i ardă fruntea. Mhoram spusese că stătuse cu el în timpul chinului lui din noaptea trecută – stătuse şi îl veghease, şi îl ţinuse de mână. Tremurând, se ridică în picioare. Acum ştia de ce îl chemase ea. În atmosfera dintre ei era o lume întreagă de

implicaţii; toată viaţa ei era pe umerii lui, la bine şi la rău. Însă era prea mult; era prea nesigur şi vlăguit ca să înţeleagă totul, să-i facă faţă. Faţa lui amorţită era capabilă doar de grimase. Tăcut, plecă de lângă ea, iar Bannor îl conduse înapoi în camera sa.

În apartamentul lui stinse torţele, acoperi vasele cu pietriş. Apoi ieşi pe balcon.

Luna se ridica peste Piatra Sărbătorii. Era încă lună nouă şi se înălţa argintie peste orizont, scăldând câmpiile într-o luminiscenţă intactă. Inspiră aerul de toamnă şi se sprijini de balustradă, imun pentru moment la vertij. Chiar şi acesta îi fusese stors din el.

Nu se gândi să sară. Se gândi cât de greu era s-o refuze pe Elena.

7

MISIUNEA LUI KORIK

Înainte de răsăritul soarelui, o bătaie insistentă în uşă îl trezi. Visase despre Căutarea Toiagului Legii.

— Despre prietenul lui, Lup de Mare Navigatorul Spumei, pe care compania îl lăsase în urmă să le păzească spatele înainte de a intra în catacombele de sub Muntele Tunetului. Covenant nu-l mai revăzuse, nu ştia dacă uriaşul supravieţuise acelei periculoase misiuni. Când se trezi, inima îi bătea ca şi cum zgomotul de la uşă ar fi fost sunetul propriei lui spaime.

Amorţit, ameţit de somn, găsi un vas cu pietriş, apoi se împletici până în camera de zi să deschidă uşa.

Descoperi un bărbat stând în holul luminat. Roba albastră cu brâu negru şi toiagul lung îl identificau drept un Nobil.

— Prim-Nobil Covenant, începu imediat bărbatul. Trebuie să-mi cer mii de scuze pentru că îţi tulbur odihna. Dintre toţi Nobilii, eu sunt cel care regretă cel mai mult această intruziune. Am o mare dragoste pentru odihnă. Odihnă şi hrană, Prim-Nobil, somn şi alimentaţie. Sunt minunate. Cu toate că unii ar spune că am gustat atât de multă hrană că nu aş mai avea nevoie de odihnă. Fără îndoială că un asemenea argument a făcut ca eu să fiu cel ales pentru această călătorie

dificilă şi în acelaşi timp dezgustătoare.

Fără să ceară permisiunea, năvăli pe lângă Covenant în cameră. Zâmbea.

Covenant clipi ca să-şi limpezească privirea şi se uită mai îndeaproape la bărbat.

Era scund şi corpolent, cu o faţă rotundă, fericită, dar seninătatea trăsăturilor era contrazisă de ochii ageri, astfel că semăna cu un heruvim pus pe şotii. Expresia lui era mereu schimbătoare; zâmbete fugare, compătimire, încruntare, grimase se alergau una pe alta peste suprafaţa unei bune dispoziţii de bază. Acum îl privea pe Covenant oarecum evaluator, ca şi cum ar fi încercat să măsoare reacţia Necredinciosului la glume.

— Eu simt Hyrim, fiul lui Hoole, rosti fluid, Nobil din Consiliu după cum ai văzut şi iubitor de veselie, cum probabil nu ţi-a scăpat. Ochii îi sclipeau năzdrăvan: Ţi-aş povesti despre ascendenţa mea şi despre istorie, ca să mă cunoşti mai bine, dar timpul meu e scurt. Există consecinţe ale călăritului unui ranyhyn, dar când m-am oferit alegerii lor n-am ştiut că această onoare poate însemna o asemenea povară. Poate ai fi de acord să mă însoţeşti?

Muteşte, buzele lui Covenant formară cuvântul:

Însoţesc?

— Până în curte, cel puţin, dacă mai mult nu te pot convinge. O să-ţi explic în timp ce te pregăteşti.

Covenant se simţea prea năuc ca să înţeleagă ce i se cerea. Nobilul voia să se îmbrace ca să meargă undeva. Asta era tot? După câteva momente îşi regăsi vocea şi întrebă:

— De ce?

Cu efort, Hyrim îşi etală pe chip o expresie de seriozitate. Îl studie grav pe Covenant, apoi zise:

— Prim-Nobil, sunt anumite lucruri care... despre care e dificil să-ţi vorbesc. Poate că Nobilul Mhoram sau înalta Nobilă Elena să fi spus ceva. Ei nu doresc ca aceste informaţii să-ţi fie ascunse. Dar fratele Mhoram ezită să-şi descrie propria durere. Iar înalta Nobilă... inima îmi spune că se teme să te expună primejdiei. Zâmbi trist: Dar eu nu sunt atât de altruist. Eşti de acord că există o mare cantitate din mine la care să mă gândesc, şi toate părţile sunt moi. Curajul este pentru cei slabi.

Eu sunt mai înţelept. Deşteptăciunea nu e nici mai mult, nici mai puţin profundă decât pielea, iar a mea e foarte profundă. Desigur, se spune că încercările şi greutăţile rafinează spiritul. Dar am auzit că uriaşii spun că e destul timp pentru rafinarea spiritului atunci când trupul nu mai are de ales.

Covenant auzise şi el asta; i-o spusese Navigatorul. Scutură din cap ca să îndepărteze amintirea dureroasă.

— Nu înţeleg.

— Ai şi motive, zise Nobilul. Încă nu am exprimat nimic substanţial. Ah, Hyrim, oftă el către sine, a vorbi pe scurt e un lucru atât de simplu, şi totuşi te depăşeşte. Prim-Nobil, nu te îmbraci? Trebuie să-ţi comunic veşti de la uriaşi care nu-ţi vor plăcea.

Un junghi de nelinişte îl făcu pe Covenant să încremenească. Nu mai era somnoros.

— Spune-mi.

— În timp ce te îmbraci.

Înjurând în gând, Covenant se grăbi spre dormitor şi începu să-şi pună hainele. Nobilul Hyrim vorbea din camera cealaltă. Avea o intonaţie prudentă, ca şi cum ar fi făcut un efort deliberat ca să fie concis.

— Prim-Nobil, ştii despre uriaşi. Lup de Mare Navigatorul Spumei însuşi te-a adus la Piatra Sărbătorii. Ai fost prezent în Cabinet când s-a adresat Consiliului Nobililor, spunându-le că semnele pe care Înaltul Nobil Damelon le prevăzuse pentru speranţa uriaşilor de a-şi regăsi Casa au ajuns să se împlinească.

Covenant ştia; amintirea era vie. Pe vremea Vechilor Nobili, uriaşii rătăciseră pe mări şi pierduseră drumul. Din acest motiv îşi spuneau Cei Fără Casă. Colindaseră zeci de ani în căutarea patriei pierdute, dar nu o găsiseră. În final ajunseseră pe coastele Tărâmului într-o regiune cunoscută drept Ţărmul Mării şi acolo, bine-veniţi şi devenind prieteni ai lui Damelon, îşi construiseră un loc în care să trăiască până îşi vor regăsi străvechea Casă.

De atunci, în urmă cu trei mii de ani, căutările lor fuseseră lipsite de roade. Dar Damelon Prietenul Uriaşilor făcuse o profeţie: prevăzuse sfârşitul exilului lor.

După şi, probabil, din cauza pierderii Casei lor, uriaşii

începuseră să decadă. Cu toate că iubeau mult copiii, li se năşteau puţini; neamul lor nu se păstra. Timp de secole, numărul lor scăzuse.

Damelon prevăzuse că acest lucru se va schimba, că sămânţa lor îşi va regăsi vitalitatea. Aceasta era prevederea, semnul că exilul era pe cale să se încheie, la bine sau la rău.

La rândul său, fiul lui Damelon, Loric, promisese să sprijine şi să confirme această profeţie. Spusese că, atunci când prezicerile lui Damelon se vor împlini, Nobilii le vor asigura uriaşilor chile şi vâsle puternice din gildenlode, pentru noile nave destinate călătoriei spre casă.

Navigatorul fusese cel care raportase Consiliului că soţia lui Braţ Puternic Meşteşugarul de Nave, Cosiţe Voinice, născuse tripleţi – trei fii, un eveniment fără precedent pe Ţărm. În acelaşi timp, navele cercetaşilor se întorseseră spunând că descoperiseră un drum care ar putea duce spre Casa uriaşilor. Navigatorul venise la Piatra Sărbătorii să ceară îndeplinirea promisiunii înaltului Nobil Loric.

— Timp de patruzeci de ani, continuă Hyrim, maeştrii *lillianrill* ai cetăţii Nobile s-au străduit să îndeplinească această promisiune. Cele şapte chile şi şapte rânduri de vâsle sunt acum aproape gata. Dar timpul aleargă grăbit pe urmele noastre şi ne împinge periculos. Când va începe războiul nu vom mai fi capabili să transportăm lemnul gildenlode la Ţărm. Şi vom avea nevoie de ajutorul uriaşilor ca să ne luptăm cu Nobilul Foul. Totuşi s-ar putea ca tot acest ajutor şi toate aceste speranţe să fie inutile. S-ar putea…

— Navigatorul, îl întrerupse Covenant. Îşi făcea de lucru cu şireturile ghetelor. O îngrijorare acută îl făcea să devină nerăbdător, zorit. Ce e cu el? Este…? Ce s-a întâmplat cu el după Căutare?

Intonaţia Nobilului deveni şi mai prudentă.

— Când Căutarea Toiagului Legii s-a întors acasă, l-au descoperit pe Navigatorul Spumei viu şi nevătămat. Se refugiase în siguranţa Andelainului, scăpând astfel de Leii de Foc. S-a întors la poporul lui, şi de atunci a mai venit de două ori la Piatra Sărbătorii ca să ajute la fasonarea lemnului gildenlode şi ca să ne împărtăşească cunoştinţe. Mulţi uriaşi au venit şi au plecat plini de speranţă. Dar acum, Prim-Nobil…

Hyrim se opri. În vocea lui erau regret şi tristeţe.

— Ah, acum.

Covenant se înapoie în camera de zi şi îl privi în faţă pe Nobil.

— Acum?

Propria lui voce era nesigură.

— De trei ani s-a aşternut liniştea peste Ţărm. Niciun uriaş nu a mai venit la Piatra Sărbătorii, niciun uriaş nu a mai pus piciorul în Tărâmul de Sus. Ca răspuns la o scânteie subită din ochii lui Covenant, continuă: O, nu am stat degeaba. Timp de un an nu am făcut nimic – Ţărmul se află la aproape două mii de kilometri depărtare şi o tăcere de un an nu e ceva neobişnuit. Dar după un an ne-am făcut griji. Apoi, timp de încă un an, am trimis mesageri. Niciunul nu s-a mai întors. În primăvară am trimis un întreg Eoman. Douăzeci de războinici împreună cu warhaftul lor nu s-au mai întors. În consecinţă, Consiliul a decis să nu mai rişte viaţa războinicilor. Vara, Nobilul Callindrill şi Nobila Amatin au plecat spre vest cu Gardienii lor, căutând o trecere. Au fost împinşi înapoi de o putere întunecată şi fără nume în întinderea Sarangrave. Sora Amatin ar fi murit atunci când a căzut calul ei, dar ranyhynul lui Callindrill i-a adus pe amândoi înapoi în siguranţă. Aşadar, o umbră s-a interpus între noi şi străvechii noştri Fraţi de Piatră, iar soarta uriaşilor ne este necunoscută.

Covenant gemu în sinea lui. Navigatorul fusese prietenul lui, şi nici măcar nu-şi luase rămas-bun de la uriaş când se despărţiseră. Simţi un acut regret. Îşi dorea să-l vadă din nou pe Navigator, să-şi ceară iertare.

Dar în acelaşi timp era conştient de privirea lui Hyrim fixată asupra lui. Ochii în mod natural veseli ai Nobilului aveau o expresie de melancolie îndurerată. Evident, exista un motiv pentru care îl trezise astfel pe Covenant înainte de ivirea zorilor. Cu o smucitură a umerilor, Covenant se scutură de regrete şi zise:

— Tot nu înţeleg.

La început Nobilul Hyrim nu şovăi.

— Atunci, o să-ţi vorbesc deschis. În noaptea de după chemarea ta, Nobilul Mhoram a fost luat de la căpătâiul tău de o viziune. Mâna puterii sale s-a oprit asupra lui şi el a văzut

lucruri care au făcut să-i îngheţe sângele în vene. A văzut… Apoi se întoarse brusc cu spatele: Ah, Hyrim, oftă, eşti un prost gras şi cu creierul plin de ciulini. Ce treabă ai avut să visezi la Nobili şi înţelepciune, la uriaşi şi aventuri îndrăzneţe. Când ţi-au intrat pentru prima dată asemenea gânduri în capul tău de copil ar fi trebuit să fii pedepsit şi trimis să ai grijă de oi. Persoana ta grasă şi ineptă face prea puţină cinste tatălui tău, Hoole, soţul lui Gren, care a avut încredere că fanteziile tale prosteşti n-o să te facă s-o iei razna.

Peste umăr, rosti încet:

— Nobilul Mhoram a văzut moartea uriaşilor mărşăluind spre ei. Nu a putut distinge chipul acelei morţi. Dar a văzut că dacă nu primesc ajutor curând – curând, poate în câteva zile! —, cu siguranţă ei vor fi distruşi.

Distruşi? Repetă Covenant în sinea lui. Distruşi? Apoi făcu încă un pas. E şi vina mea!

— De ce, începu el, apoi înghiţi în sec. De ce îmi spui mie asta? Ce vă aşteptaţi să fac eu?

— Din cauza viziunii fratelui Mhoram, Consiliul a decis că trebuie să trimitem o misiune către Ţărm acum. Războiul nu ne permite să ne irosim forţele, dar Mhoram spune că viteza e mai necesară decât forţa. Prin urmare, înalta Nobilă Elena a ales doi Nobili, care au fost acceptaţi de ranyhyni: Shetra, soţia lui Verement, care ştie despre întinderea Sarangrave mai multe decât oricine altcineva, şi Hyrim, fiul lui Hoole, care a avut un trecător contact cu ştiinţa uriaşilor. Ca să ne întovărăşească, Primul Mark Morin a ales cincisprezece Gardieni ai Sângelui conduşi de Korik, Cerrin şi Sili. Înalta Nobilă a încredinţat această misiune atât lor, cât şi nouă, astfel încât dacă noi eşuăm ei vor fi cei care vor merge în ajutorul uriaşilor. Korik se numără printre cei mai bătrâni din Garda Sângelui.

Nobilul părea că divaghează, evitând ceva ce ezita să spună.

— Împreună cu Tuvor, Morin, Bannor şi Terrel, a comandat armata iniţială *haruchai* care a pornit împotriva Tărâmului. Au început marşul, apoi l-au întâlnit pe Înaltul Nobil Kevin, pe ranyhyni şi pe uriaşi, au fost mişcaţi de iubire, frumuseţe şi recunoştinţă şi au depus Jurământul de slujire cu care a început Garda Sângelui. Sili este Gardianul care mă are pe mine în grijă, iar Cerrin pe Nobila Shetra. O să le pretind multă

grijă, zâmbi Hyrim regăsindu-şi buna dispoziţie. Nu vreau să pierd carnea asta pe care am obţinut-o cu atâta bucurie.

Frustrat, Covenant repetă tăios:

— Ce vă aşteptaţi să fac eu?

Încet, Hyrim se întoarse să-l privească în faţă.

— Tu l-ai cunoscut pe Lup de Mare Navigatorul Spumei, zise. Vreau să vii cu noi.

Covenant se holbă mirat la Nobil. Se simţea brusc sleit. Din depărtare se auzi întrebând pierdut:

— Înalta Nobilă ştie despre asta?

Hyrim zâmbi.

— Furia ei o să-mi urzice pielea de pe faţă când o să afle ce ţi-am zis. Însă după o clipă redeveni serios: Prim-Nobil, nu susţin că ar trebui să ne însoţeşti.

Poate greşesc mult prin asemenea rugăminte. Sunt multe aspecte pe care nu le cunoaştem despre intenţiile Dispreţuitorului în acest război, şi printre cele mai importante este direcţia din care va ataca. Se va deplasa pe la sud de Andelain, aşa cum a mai făcut în trecut, şi va lovi către nord prin Câmpiile Centrale sau va mărşălui spre nord de-a lungul Riftului ca să ne atace din est? Ignoranţa ne paralizează apărarea. Oastea nu se poate mişca până nu avem răspunsul. Warmarkul Troy este foarte îngrijorat. Dar dacă Nobilul Foul alege să ne atace dinspre est, misiunea noastră pe Ţărm va trece drept printre forţele lui. Din acest motiv ar fi o prostie de neimaginat ca aurul alb să ne însoţească. Nu, dacă ar fi fost un lucru înţelept ca tu să mergi cu noi, Nobilul Mhoram ţi-ar fi vorbit. Cu toate astea, eu te rog. Îi iubesc mult pe uriaşi, Prim-Nobil. Sunt preţuiţi în tot Tărâmul. Aş sfida chiar şi furia înaltei Nobile Elena ca să le ofer ajutor.

Sinceritatea simplă a apelului Nobilului îl mişcă pe Covenant. Cu toate că abia îl cunoscuse, constată că îi plăcea de Hyrim, fiul lui Hoole, şi voia să-l ajute. Iar uriaşii reprezentau un argument puternic. Nu putea îndura să-şi imagineze că Navigatorul, atât de plin de viaţă, de veselie şi de înţelegere, ar putea fi ucis dacă nu primea ajutor. Dar acest argument îi reaminti amar lui Covenant că el era mai puţin capabil să ofere ajutor decât oricine altcineva din Tărâm. Iar influenţa Elenei era încă puternică asupra lui. Nu voia să facă nimic care s-o

supere, care să-i ofere un motiv în plus să-l urască. Era rupt în două; nu putea răspunde candidei cereri din privirea lui Hyrim.

Dintr-odată, ochii Nobilului se umplură de lacrimi. Întoarse capul, clipind repede.

— Ţi-am provocat durere, Prim-Nobil, zise cu blândeţe. Iartă-mă.

Covenant se aştepta să audă ironie, critică în cuvinte, dar tonul lui Hyrim exprima doar un regret pur. Când se întoarse iar cu faţa la Covenant, pe buzele lui flutura un surâs chinuit.

— Păi, bine. Vrei măcar să vii cu mine în curte? Curând membrii misiunii se vor întâlni acolo ca să plece. Prezenţa ta ar însemna pentru toată Piatra Sărbătorii că ai acţionat conform propriei alegeri şi nu din ignoranţă.

Asta Covenant nu putea să refuze; îi aducea prea multă ruşine neputinţa lui esenţială, prea multă furie. Punându-se vehement în mişcare, ieşi din apartamentul său.

Imediat îl găsi pe Bannor în coasta sa. Între Gardian şi Nobil coborî prin săli şi pasaje către porţile Pietrei Sărbătorii.

Exista o singură intrare în Cetatea Nobilă, iar uriaşii o proiectaseră perfect pentru apărarea oraşului. În vârful platoului făcuseră o scobitură în piatră care să formeze o curte între Cetatea principală şi tumul de veghe ce proteja porţile exterioare. Acele porţi – lespezi imense, interblocabile, ce se închideau pe dinăuntru sigilând complet intrarea – duceau la un tunel pe sub mm. Tunelul se deschidea în curte, iar trecerea dintre curte şi Cetate era apărată de un alt set de porţi la fel de masive şi de solide ca şi prima. Cetatea principală era legată de turn printr-o serie de pasarele de lemn suspendate din loc în loc deasupra curţii, dar singura cale de acces în turn situată la nivelul solului erau două uşi mici de o parte şi de alta a tunelului. Astfel orice inamic care ar fi reuşit imposibila misiune de a sparge porţile exterioare ar fi fost nevoit să repete figura la porţile interioare, în timp ce era atacat atât de pe creasta turnului de veghe, cât şi din Cetatea principală.

Curtea era pavată cu lespezi de piatră, cu excepţia centrului unde creştea un bătrân copac gilden, hrănit de izvoare cu apă proaspătă. Nobilul Hyrim, Bannor şi Covenant găsiră restul grupului care pornea în misiune acolo lângă copac, sub întunericul scăzând al cerului. Soseau zorile.

Înfiorat în aerul rece, Covenant privi de jur împrejurul curţii. În lumina reflectată din interiorul Cetăţii, putu vedea că toţi oamenii de lângă copac erau Gardieni ai Sângelui, cu excepţia unei Nobile, o femeie înaltă. Ea stătea cu faţa spre Piatra Sărbătorii; Covenant o vedea clar. Avea un păr ţepos de nuanţă gri-fer, tăiat scurt, iar faţa semăna cu a unui şoim – nas şi ochi proeminenţi, obraji supţi. Ochii ei aveau o sclipire tăioasă ca privirea şoimului la vânătoare. Însă în spatele acelei sclipiri Covenant sesiză ceva ca un junghi de dorinţă, un dor pe care nu şi-l putea nici satisface, nici reprima. Nobilul Hyrim o salută prieteneşte, dar ea îl ignoră, fixând Cetatea ca şi cum nu ar fi putut suporta s-o părăsească.

În spatele ei, Gardienii erau ocupaţi cu distribuirea poverilor, împachetându-şi proviziile în legături cu sfori de *clingor.* Pe acestea şi le prindeau de spate astfel încât să nu le fie împiedicate mişcările. Curând unul dintre ei – Covenant îl recunoscu pe Korik – făcu un pas în faţă şi îl anunţă pe Nobilul Hyrim că era gata.

— Gata, prietene Korik? Glasul lui Hyrim suna voios. Ah, aş vrea să pot spune şi eu la fel. Dar, pe Cele Şapte! Eu nu sunt omul potrivit pentru marile primejdii, sunt făcut mai mult ca să aplaud victoriile decât să le înfăptuiesc. Da, în asta constau talentele mele. Dacă tu mi-ai aduce o victorie, i-aş închina un toast care te-ar minima. Dar asta… să călăresc în galop peste Tărâm, între fălcile cine ştie căror pericole lacome! Ne poţi spune ceva despre aceste pericole, Korik?

— Nobile?

— Am acordat multe gânduri acestei probleme, prietene Korik, îţi poţi imagina cât de dificil mi-a fost. Dar înţeleg că înalta Nobilă a pus misiunea în mâinile tale dintr-un motiv temeinic. Ascultă la ce m-am gândit: eforturi cum sunt ale mele nu ar trebui irosite. Iată. Dintre toţi oamenii din Piatra Sărbătorii, numai Gardienii Sângelui au cunoscut Tărâmul înainte de Profanare. L-aţi cunoscut pe Kevin însuşi. Cu siguranţă, voi ştiţi mult mai multe despre el decât ştim noi. Şi de asemenea, cu siguranţă, ştiţi mult mai multe despre Dispreţuitor. Poate ştiţi cum poartă el un război. Poate că ştiţi mai multe decât ne-a putut spune Nobilul Callindrill despre pericolele care se găsesc între noi şi Ţărmul Mării.

Korik ridică uşor din umeri.

— Inima îmi spune, continuă Hyrim, că voi puteţi evalua pericolele care ne aşteaptă mai bine decât orice Nobil. Ar trebui să vorbeşti despre ele, ca să ne putem pregăti. Poate că nu ar trebui să riscăm să trecem prin Grimmerdhore sau Sarangrave, ci mai degrabă să călărim spre nord şi să ocolim, în ciuda zilelor suplimentare adăugate.

— Gardienii Sângelui nu cunosc viitorul.

Tonul lui Korik era impasibil, totuşi Covenant simţi o uşoară tensiune în cuvântul „cunosc”. Korik părea să fi folosit acel cuvânt cu un înţeles diferit decât Hyrim, un înţeles mai larg sau mai profetic.

Nobilul nu era satisfăcut.

— Poate că nu. Dar nu aţi împărtăşit domnia lui Kevin fără să învăţaţi nimic. Te temi că noi nu putem face faţă cunoştinţelor voastre?

— Hyrim, ai uitat de tine, interveni abrupt Nobila Shetra. Ăsta e respectul tău faţă de păstrătorii Jurământului?

— Ah, soră Shetra, m-ai înţeles greşit. Respectul meu pentru Gardienii Sângelui este neţărmurit. Cum aş putea simţi altfel faţă de nişte oameni care au jurat dincolo de orice jurământ omenesc posibil să mă ţină pe mine în viaţă? Dacă mi-ar fi promis mâncare bună, le-aş fi fost îndatorat. Dar cu siguranţă tu vezi cum stăm. Înalta Nobilă a pus misiunea în mâinile lor. Dacă pericolele spre care mergem atât de voioşi îi vor forţa să aleagă, Gardienii Sângelui vor continua misiunea mai degrabă decât să ne apere pe noi.

Pentru o clipă, Nobila Shetra îl fixă pe Hyrim cu o privire grea de dispreţ. Dar când vorbi, vocea ei nu îl acuza.

— Nobile Hyrim, tu nu eşti voios. Tu crezi că supravieţuirea uriaşilor se bazează pe această misiune şi cauţi să-ţi ascunzi temerile pentru ei.

— *Melenkurion* Zăgazul Cerului! Mormăi Hyrim ca să se împiedice să râdă. Caut numai să-mi feresc pielea fină şi cu greu obţinută de un atac nechibzuit. Ţi-ar prinde bine şi ţie să împărtăşeşti o asemenea vrednică dorinţă.

— Pace, Nobile. Nu am chef de glume, oftă Shetra şi se întoarse să-şi reia studiul Pietrei Sărbătorii.

Nobilul Hyrim îi aruncă o scurtă privire în tăcere, apoi îi zise

lui Korik:

— Mă rog, ea are mai puţin trup de păstrat decât am eu. Posibil ca spiritul fin să fie rezervat cărnii neglijate. Trebuie să discut despre asta cu uriaşii, dacă ajungem la ei.

— Noi suntem Garda Sângelui, răspunse plat Korik. Vom ajunge la Ţărmul Mării.

Hyrim ridică privirea spre cerul nopţii şi spuse cu un ton moale, gânditor:

— Să chemăm sau să aducem întăriri. Bine ar fi fost dacă eram mai mulţi. Uriaşii sunt mari şi, dacă au o nevoie, aceasta va fi una mare.

— Ei sunt uriaşii. Nu sunt egali în faţa oricărei nevoi?

Nobilul îi aruncă o privire lui Korik, dar nu-i răspunse. După scurt timp se alătură Shetrei şi zise încet:

— Hai, soră. Călătoria ne cere. Drumul e lung şi dacă sperăm să-l încheiem trebuie mai întâi să-l începem.

— Aşteaptă! Strigă ea încet, ca un ţipăt îndepărtat al unei păsări.

Hyrim o mai cercetă o clipă. Apoi reveni la Covenant. Într-o şoaptă atât de slabă, încât Covenant abia putu auzi, Nobilul spuse:

— Doreşte să-l vadă pe Nobilul Verement soţul ei înainte de a pleca. Povestea lor e tristă, Prim-Nobil. Au necazuri în căsnicie. Amândoi sunt orgolioşi… Au făcut împreună călătoria în Câmpiile lui Ra ca să se ofere ranyhynilor. Iar ranyhynii… ah, ranyhynii au ales-o pe ea, dar pe el l-au refuzat. Mă rog, ei aleg în felul lor, nici măcar ramenii nu pot să explice. Dar a apărut o diferenţă între ei doi. Fratele Verement este un om merituos, însă acum are un motiv să se considere nevrednic. Iar sora Shetra nu poate nici să accepte, nici să nege judecata lui. Şi acum misiunea asta. Verement ar fi trebuit pe drept să meargă în locul meu, dar misiunea cere viteza şi rezistenţa unui ranyhyn. Fie şi numai de dragul ei, mi-aş fi dorit ca tu să fi mers s-o ajuţi.

— Eu nu călăresc pe ranyhyn, răspunse Covenant nesigur.

— Ar veni la chemarea ta.

Din nou Covenant nu avu replică; se temea că era adevărat. Ranyhynii i se oferiseră gaj, iar el nu îi eliberase. Dar nu putea călări pe imul dintre măreţii cai. Ei se plecaseră în faţa lui din

teamă şi repulsie. Nu avea nimic să-i ofere lui Hyrim decât expresia tăcutei lui indecizii.

Câteva minute mai târziu auzi o mişcare la intrarea în Cetate din spatele lui. Întorcându-se, văzu doi Nobili venind spre curte – înalta Nobilă Elena şi un bărbat pe care nu îl mai întâlnise. Sosirea Elenei îl făcu să tremure; imediat aerul păru să se umple de aripi, implicând corbii. Dar şi bărbatul de lângă ea îi atrase atenţia. Ştiu pe dată că acela era Nobilul Verement. Omul semăna prea mult cu Shetra ca să fie altcineva. Avea acelaşi păr scurt, ţepos, aceleaşi trăsături de şoim, aceeaşi amărăciune în linia gurii. Înaintă spre ea ca şi cum ar fi vrut să se arunce asupra acesteia.

Dar se opri la zece metri distanţă. Ochii îi alunecară într-o parte sub privirea ei tăioasă; nu reuşea să se uite direct la ea. Cu voce joasă, rosti:

— Pleci?

— Ştii că trebuie.

Tăcură. Nepăsându-le că erau observaţi, stăteau departe imul de celălalt. Un test de voinţă care nu avea nevoie de exprimare atârna între ei. Un timp rămaseră nemişcaţi, parcă refuzând să facă vreun gest care ar fi putut fi interpretat drept compromis sau abdicare.

— El nu a vrut să vină, îi şopti Hyrim lui Covenant, dar înalta Nobilă l-a adus. Îi e ruşine.

Atunci Nobilul Verement se mişcă. Îşi aruncă brusc toiagul spre Shetra. Ea îl prinse şi îi aruncă înapoi propriul ei toiag. Ei îl prinse la rândul lui.

— Să-ţi fie bine, nevastă, zise el posomorât.

— Să-ţi fie bine, bărbate, replică ea.

— Pentru mine nimic n-o să fie bine până te întorci.

— Şi pentru mine la fel, soţul meu, suspină ea adânc.

Fără alt cuvânt, el se răsuci pe călcâie şi se grăbi înapoi în Cetate. Un timp, ea îl urmări. Apoi se întoarse şi ea, ieşind ţeapănă din curte prin tunel. Korik şi ceilalţi Gardieni ai Sângelui o urmară. În scurt timp, Covenant rămase singur cu Hyrim şi Elena.

— Ei bine, Hyrim, spuse blând înalta Nobilă, chinul tău trebuie să înceapă. Îmi pare rău că va fi aşa de dificil pentru tine.

— Înaltă Nobilă… începu Hyrim.

— Dar tu eşti capabil s-o faci, continuă ea. Încă nu ţi-ai găsit limitele adevăratei tale puteri.

— Înaltă Nobilă, i-am cerut Prim-Nobilului Covenant să ne însoţească.

Ea încremeni. Covenant simţi un val de tensiune radiind dinspre ea; părea să emane subit o încordare palpabilă.

— Nobile Hyrim, rosti cu voce joasă, păşeşti pe teren periculos.

Tonul îi era aspru, dar Covenant îşi dădu seama că nu îl avertiza pe Hyrim, nu îl ameninţa. Respecta ceea ce făcuse el. Şi se temea.

Apoi se întoarse spre Covenant. Cu prudenţă, ca şi cum s-ar fi temut să-şi exprime propria sa dorinţă acută, întrebă:

— O să mergi?

Lumina din interiorul Pietrei Sărbătorii îi cădea în spate şi el nu-i putea vedea faţa. Îi părea bine; nu voia să ştie dacă privirea ei stranie era sau nu fixată asupra lui. Încercă să-i dea un răspuns, dar pe moment gâtul îi era atât de uscat, încât nu putu scoate niciun sunet.

— Nu, zise în cele din urmă. Nu. De dragul lui Hyrim făcu un efort să spună adevărul: Nu pot face nimic pentru ei.

Dar, chiar în timp ce o spunea, ştiu că nu era întregul adevăr. Refuza să meargă pentru că Elena, fiica Lenei, voia ca el să rămână.

Uşurarea ei era la fel de tangibilă în penumbră pe cât fusese încordarea.

— Prea bine, Prim-Nobil.

Un lung moment, ea şi Hyrim stătură faţă în faţă, iar Covenant simţi curentul comunicării lor tăcute, contopirea lor mentală. Apoi Hyrim se apropie de ea şi o sărută pe frunte. Ea îl îmbrăţişă şi îi dădu drumul. Hyrim se înclină în faţa lui Covenant şi dispăru în tunel.

Dincolo de curtea umbrită, cerul era mai luminos. Spre răsărit, prima margine a soarelui trecuse peste orizont. Dimineaţa se scurgea înspre vest, şi pe valul său cei cincisprezece Gardieni ai Sângelui şi doi Nobili îşi lansară chemarea. Iar şi iar. În timp ce ecourile celui de-al treilea strigăt se stingeau, aerul se umplu de tunetul puternicelor

copite.

Mult timp pământul se cutremură de galopul ranyhynilor şi aerul vibră profund. Apoi o umbră trecu peste poalele dealurilor. Şaptesprezece cai puternici cu picioare lungi apărură mândri la Piatra Sărbătorii. Stelele albe de pe frunţi semănau cu spuma unui val galopând spre călăreţii pe care şi-i aleseseră. Cu nechezături pătimaşe şi lovituri de copite îşi încetiniră paşii.

Ca răspuns, Gardienii şi cei doi Nobili se închinară, iar Korik strigă:

— Salut, ranyhyni! Mândri cutreierători ai Tărâmului! Trupuri de soare şi coame de cer, ne bucurăm că aţi auzit chemarea noastră. Necazurile şi războiul s-au abătut asupra Tărâmului! Primejdii şi osteneală îi aşteaptă pe duşmanii Prinţului Colţului. Vreţi să ne purtaţi?

Caii semeţi aplecară capetele şi nechezară înaintând ultimii câţiva paşi şi frecându-şi boturile de călăreţii lor, grăbindu-i să încalece. Într-o secundă toţi Gardienii Sângelui săriră pe spinările ranyhynilor lor. Nu foloseau şei sau frâie; ranyhynii îşi purtau călăreţii de bunăvoie şi răspundeau la apăsarea unui genunchi sau la atingerea unei mâini, chiar şi la comanda unui gând. Aceeaşi ciudată putere a auzului, care făcea posibil să răspundă imediat călăreţilor de oriunde de pe Tărâm şi le permitea să simtă chemarea cu zeci de zile înainte ca ea să fie de fapt emisă şi să alerge de pe Câmpiile lui Ra, de parcă numai câteva minute distanţă, şi nu aproape două mii de kilometri, ar fi despărţit colţul de sud-est al Tărâmului de orice altă regiune, le permitea de asemenea să acţioneze ca o singură fiinţă împreună cu călăreţul, o îmbinare perfectă a minţit şi a oaselor.

Nobilii Shetra şi Hyrim încălecară mai încet, iar Covenant îi urmări cu un nod în gât, ca şi cum ei ar fi acceptat o provocare ce i-ar fi aparţinut de drept lui. Navigatorule, te rog… gândi. Te rog… Dar nu putu articula cuvintele – iartă-mă!

Apoi auzi un strigăt în spatele lui, sus. Întorcându-se spre Piatra Sărbătorii, zări o siluetă mică, subţire, stând cu braţele ridicate în vârful turnului de veghe – înalta Nobilă. Când grupul se întoarse cu faţa la ea, aprinse Toiagul Legii, scoase din vârful lui o flacără albastru-intens care scânteia pe cerul

adânc, un imn al puterii care în mâinile ei ardea cu un miez de alb şi albastru amestecat, devenind azuriu-pur în lungul flăcării. Flutură de trei ori Toiagul, iar flacăra era atât de strălucitoare, încât dârele ei păreau să se păstreze pe cer. Apoi strigă „Salut!" şi aruncă Toiagul în sus. Timp de o clipă, întreaga lungime a lui fulgeră şi o izbucnire incandescentă de Foc al Nobililor ţâşni spre cer. În acel moment, ea aruncă atât de multă lumină la picioarele Pietrei Sărbătorii, încât zorii înşişi păliră – parcă pentru a arăta grupului adunat că ea era destul de puternică pentru a şterge destinul înscris în acea dimineaţă. Nobilii răspunseră exercitându-şi propriile puteri şi întorcând strigătul vibrant:

— Salut!

Iar Gardienii Sângelui răcniră toţi ca unul:

— Cei dintâi în credinţă! Salut, înaltă Nobilă!

Pentru o secundă, toate toiegele fură ridicate în flăcări. Apoi Nobilii îşi potoliră focurile. La acel semnal compania misiunii făcu o întoarcere largă şi porni în galop în răsăritul soarelui.

8

„TÂNGUIREA NOBILULUI KEVIN"

Plecarea misiunii şi întâlnirea cu înalta Nobilă din seara trecută îl lăsaseră pe Covenant profund tulburat. Părea să-şi piardă şi puţina independenţă sau autenticitate pe care o mai avea. În loc să hotărască pentru sine care ar fi trebuit să fie poziţia lui şi apoi să acţioneze pe baza acestor standarde, el îşi permitea să se lase clătinat, sedus chiar şi mai în esenţă decât fusese la prima sa experienţă în Tărâm. Deja acceptase solicitarea Elenei asupra lui, şi numai această solicitare îl împiedicase să îi accepte şi pe uriaşi.

Nu putea continua în felul ăsta. Dacă o făcea avea să semene în curând cu Hile Troy, un om atât de copleşit de putere, de vedere, încât nu putea percepe cât de oarbă era propria dorinţă de a-şi asuma responsabilitatea pentru Tărâm. Pentru un lepros aşa ceva ar fi însemnat sinucidere. Dacă ar fi greşit ar fi murit. Iar dacă ar fi reuşit nu ar mai fi fost niciodată în stare să suporte amorţeala vieţii sale reale, lepra lui.

Ştia despre leproşi care muriseră astfel, dar pentru ei moartea nu era deloc rapidă, deloc curată. Sfârşitul lor venea dincolo de o urâţenie fetidă, atât de dezgustătoare, încât i se făcea greaţă ori de câte ori îşi aducea aminte că o asemenea putrefacţie exista.

Şi nu era singurul argument. Această seducţie a responsabilităţii era opera lui Foul. Făcea parte dintre mijloacele prin care Nobilul Foul încerca să asigure distrugerea Tărâmului. Când oameni nepotriviţi îşi asumă poveri enorme, rezultatul nu poate servi decât Dispreţului. Covenant nu avea nicio îndoială că Troy era nepotrivit. Nu fusese el chemat pe Tărâm de către Atiaran în disperarea ei? Cât despre el însuşi, el, Thomas Covenant, era atât de incapabil de putere de parcă aşa ceva nici n-ar fi existat. Pentru el nu putea să existe. Dacă ar fi pretins altceva, întregul Tărâm ar fi devenit o altă lepră în mâinile Nobilului Foul. Când ajunse în camerele lui ştia că va fi nevoit să facă ceva, să acţioneze cumva ca să stabilească termenii situaţiei lui. Va trebui să găsească sau să creeze vreo discrepanţă, vreo dovadă indiscutabilă că Tărâmul era o iluzie. Nu putea avea încredere în sentimentele lui; avea nevoie de logică, de un argument la fel de inevitabil ca şi legea leprei.

Patrulă un timp prin camere ca şi cum ar fi căutat un răspuns în podeaua de piatră. Apoi, dintr-un impuls, deschise uşa şi se uită pe hol. Bannor era acolo, stând de pază imperturbabil de parcă înţelesul vieţii sale ar fi fost dincolo de orice îndoială. Rigid, Covenant îl invită în cameră.

Când Bannor se află în faţa lui, Covenant revizui rapid ceea ce ştia despre Gardienii Sângelui. Proveneau dintr-un neam, *haruchai,* care trăia sus în Munţii Westron, dincolo de Trothgard şi de Tărâm. Erau oameni războinici şi prolifici, astfel încât fusese poate inevitabil ca la un anumit moment în istoria lor să trimită o armată spre est în Tărâm. Acest lucru îl făcuseră în primii ani ai înaltului Nobil Kevin. Pe jos şi neînarmaţi, *haruchai* nu foloseau arme, aşa cum nu foloseau nici ştiinţa; se bazau în totalitate pe competenţa lor fizică, mărşăluiseră spre Piatra Sărbătorii şi provocaseră Consiliul Nobililor.

Dar Kevin refuzase să lupte. În schimb îi convinsese pe *haruchai* să devină prieteni. Drept răspuns, ei merseseră mult

mai departe decât intenţionase el. Aparent ranyhynii, uriaşii şi Piatra Sărbătorii însăşi – ca locuitori ai munţilor, *haruchai* iubeau mult piatra şi generozitatea – îi mişcaseră mai profund decât orice altceva în istoria lor. Ca răspuns la prietenia lui Kevin, ei depuseseră un Jurământ de slujire a Nobililor; iar ceva extraordinar din angajamentul sau din limbajul lor invocase puterea Pământului, legându-i de Jurământul lor şi sfidând timpul, moartea şi posibilităţile de alegere. Cinci sute de soldaţi ai lor deveniseră Gardieni ai Sângelui. Restul se întorseseră acasă.

Acum erau încă aproape cinci sute. Căci fiecare Gardian care murea în luptă era trimis pe ranyhynul său prin Pasul Gardienilor în Munţii Westron şi alt *haruchai* venea să-i ia locul. Numai cei ale căror trupuri nu puteau fi recuperate, ca al lui Tuvor, fostul Prim Mark, nu erau înlocuiţi.

Astfel marea anomalie a istoriei Gardienilor era faptul că supravieţuiseră intacţi Ritualului Profanării, deşi Kevin, Consiliul şi toate lucrările lui fuseseră distruse. Ei avuseseră încredere în el. Când le poruncise să plece toţi în munţi fără să-şi explice intenţiile, ei se supuseseră. Dar după aceea văzuseră motivul care îi făcuse să se îndoiască că serviciul lor era cu adevărat de credinţă. Depuseseră Jurământul; ar fi trebuit să moară împreună cu Kevin la Kiril Threndor, sub Muntele Tunetului, sau să-l împiedice să se întâlnească acolo cu Nobilul Foul, împins de disperare, să-l împiedice să rostească Ritualul care dusese la distrugere epoca Vechilor Nobili. Erau credincioşi până la o extremă care sfida propria lor mortalitate, totuşi eşuaseră în promisiunea de a-i salva pe Nobili cu orice preţ.

Covenant voia să-i întrebe pe Bannor ce s-ar întâmpla cu Gardienii Sângelui dacă vreodată ar ajunge să creadă că extravaganta lor fidelitate era falsă, că prin Jurământul lor îl trădaseră atât pe Kevin, cât şi pe ei înşişi. Dar nu reuşi să expună în cuvinte o asemenea întrebare. Bannor merita un tratament mai bun din partea lui. Şi Bannor îşi pierduse soţia. Era moartă de două mii de ani.

În schimb, Covenant se concentră asupra căutării unei discrepanţe.

Dar în curând îşi dădu seama că nu va găsi niciuna

chestionându-l pe Bannor. Cu vocea lui seacă, străină, Gardianul îi dădu lui Covenant răspunsuri scurte privind ceea ce voia şi în acelaşi timp nu voia să audă despre supravieţuitorii Căutării Toiagului Legii. Aflase deja ce se întâmplase cu Navigatorul şi cu Nobilul Mhoram. Acum Bannor îi povesti că Înaltul Nobil Prothall, cel care condusese Căutarea, demisionase din funcţie chiar înainte de a se întoarce la Piatra Sărbătorii. Nu fusese în stare să uite faptul că bătrânul hearthrall Birinair murise în locul lui. Şi simţea că prin regăsirea Toiagului îşi împlinise menirea, dăduse tot ce avea în el. Încredinţase Toiagul şi Cea de-a Doua Parte în grija Nobilului Mhoram şi plecase spre casa lui din înălţimile Northron. Locuitorii Cetăţii Nobile nu-l mai văzuseră niciodată.

Aşadar, după întoarcerea lui Mhoran, Osondrea îşi asumase poziţia de înaltă Nobilă. Până la moartea sa îşi folosise puterea pentru reconstrucţia Consiliului, mărirea Oştii şi dezvoltarea Codrului Sărbătorii, noul sediu al Loresraat.

După întoarcerea la Piatra Sărbătorii, Quaan, warhaftul Eomanului care îi însoţise pe Prothall şi pe Mhoram, încercase de asemenea să demisioneze. Îi era ruşine că adusese înapoi în viaţă numai jumătate dintre războinicii săi. Dar înalta Nobilă Osondrea, cunoscându-i meritele, refuzase să-l elibereze, şi curând el revenise la îndatoririle sale. Acum era Hiltmark al Oştii, al doilea la comandă după Hile Troy. Cu toate că avea părul alb şi rar, chiar dacă privirea părea să-i fi fost îmblânzită de vârstă şi folosinţă îndelungată, încă era acelaşi bărbat puternic şi onest care fusese întotdeauna. Nobilii îl respectau. În absenţa lui Troy ar fi fost bucuroşi să se încreadă în Quaan la conducerea Oştii.

Covenant oftă amar şi îl lăsă pe Bannor să plece. Nu de asemenea informaţii avea el nevoie. Evident nu avea să găsească soluţii uşoare la dilema lui. Dacă voia o dovadă a iluziei trebuia să şi-o procure singur.

Înfruntă înfiorat posibilitatea. Orice ar fi putut face cerea mult timp ca să dea roade. Nu avea să devină dovadă, de necontestat şi pe deplin acceptabilă, decât atunci când iluzia sa lua sfârşit, atunci când s-ar fi întors la viaţa lui reală. Între timp, nu putea decât foarte puţin să-i fie de folos. Dar nu avea de ales; nevoia lui era urgentă.

Avea la dispoziţie trei căi facile de a crea o discontinuitate clară: îşi putea distruge hainele, să-şi arunce briceagul, singurul obiect pe care îl avea în buzunare, sau să-şi lase barbă. Apoi, când s-ar trezi şi s-ar pomeni îmbrăcat, încă în posesia briceagului sau proaspăt bărbierit, ar fi avut dovada.

În discrepanţa evidentă a frunţii sale vindecate nu avea încredere. Experienţa trecută îl făcuse să se teamă că va fi rănit din nou la scurt timp după ce iluzia se va fi încheiat. Dar nu se putea hotărî să acţioneze pe baza primelor sale două alternative. Gândul de a-şi distruge îmbrăcămintea familiară, rezistentă, îl făcea să se simtă prea vulnerabil, iar varianta de a-şi arunca briceagul era prea incertă. Blestemând felul în care condiţia lui îl forţa să-şi abandoneze toate obiceiurile stricte de care depindea supravieţuirea sa, decise să renunţe la bărbierit.

Când în cele din urmă îşi adună curajul să părăsească apartamentul şi să meargă în Cetate în căutarea unui mic dejun, îşi etală miriştea de pe obraji ca pe o declaraţie de sfidare.

Bannor îl conduse la una din marile săli de mese din Piatra Sărbătorii, apoi îl lăsă singur să mănânce. Însă, înainte de a termina, Gardianul se întoarse cu paşi mari la masa lui. În elasticitatea paşilor lui Bannor exista o vioiciune nouă – o încordare care semăna bizar cu o emoţie. Dar când i se adresă lui Covenant, ochii lui inexpresivi, umbriţi, nu reflectau nimic, iar ritmul reprimat al vocii era la fel de lipsit de inflexiuni ca întotdeauna.

— Prim-Nobil, Consiliul cere să vii în Cabinet. Un străin a intrat în Piatra Sărbătorii. Nobilii se vor întâlni în curând cu el.

Din cauza alertei crescute a lui Bannor, Covenant întrebă prudent:

— Ce fel de străin?

— Prim-Nobil?

— E… e cineva ca mine? Sau ca Troy?

— Nu.

În confuzia lui, Covenant nu percepu imediat certitudinea din răspunsul lui Bannor. Dar, urmându-l pe Gardianul Sângelui afară din sala de mese şi în jos prin Piatra Sărbătorii, începu să sesizeze ceva în plus în negaţia lui, ceva mai mult decât obişnuita siguranţă a lui Bannor. Acel „Nu” semăna cu pasul lui

Bannor; era cumva tensionat. Covenant nu-şi putea da seama cum. Coborând pe o scară largă, curbată, prin câteva niveluri ale Cetăţii, se sili să întrebe:

— Ce e aşa de important la străinul ăsta? Ce ştii despre el?

Bannor ignoră întrebarea.

Când ajunseră în Cabinet, descoperi că înalta Nobilă Elena, Nobilul Verement şi alţi patru Nobili le-o luaseră înainte. Înalta Nobilă stătea pe locul ei în capul mesei curbate, şi Toiagul Legii era aşezat pe piatră lângă ea. La dreapta ei se aflau doi bărbaţi, după ei două femei. Nobilul Verement stătea în stânga după două scaune neocupate. Opt Gardieni ai Sângelui stăteau în spatele lor în primul rând al galeriei, dar restul Cabinetului era gol. Numai Primul Mark Morin şi hearthrallii Tohrm şi Borillar îşi ocupau poziţiile în spatele înaltei Nobile.

O şoaptă anticipativă plutea deasupra încăperii. Pentru o clipă, Covenant se aşteptă ca Elena să anunţe începerea unui război.

Bannor îl conduse până la un loc de la masa Nobililor dincolo de Nobilul Verement. Necredinciosul luă loc pe scaunul de piatră, frecându-şi tuleiele noii sale bărbi cu o mână ca şi cum s-ar fi aşteptat ca membrii din Consiliu să ştie ce reprezintă. Ochii Nobililor erau asupra lui şi privirile lor îl făceau să se simtă neplăcut. Se simţea ciudat de intimidat de faptul că vârfurile degetelor lui erau vii la atingerea firelor de păr.

— Prim-Nobil Covenant, spuse înalta Nobilă după un moment, în timp ce îi aşteptăm pe Nobilul Mhoram şi pe Warmarkul Troy, ar trebui să facem prezentările. Am dat dovadă de neglijenţă în privinţa ospitalităţii. Să ţi-i prezint pe membrii Consiliului pe care nu-i cunoşti.

Covenant aprobă din cap, bucuros pentru orice i-ar fi îndepărtat ochii tulburători de la el, iar ea începu din stânga:

— Acesta este Nobilul Verement, soţul Shetrei, pe care l-ai mai întâlnit.

Verement îşi privea încruntat mâinile şi nu se uită la Covenant.

Elena se întoarse spre dreapta. Bărbatul de lângă ea era înalt şi solid; avea o frunte largă, o faţă atentă decorată cu o barbă de un blond cald şi o expresie de amabilitate firească.

— Acesta este Nobilul Callindrill, soţul lui Faer. Faer, soţia lui,

este un minunat maestru în vechea artă *suru-pa-maerl.*

Nobilul Callindrill îi zâmbi pe jumătate timid lui Covenant şi înclină din cap.

— Lângă el, continuă înalta Nobilă, sunt Nobilii Trevor şi Loerya.

Nobilul Trevor era un bărbat slab, cu un aer de incertitudine, ca şi cum nu ar fi fost sigur că locul lui este la masa Nobililor; dar Nobila Loerya, soţia lui, arăta ca o matroană solidă, conştientă de puterea sa.

— Au trei fiice care ne bucură inimile.

Ambii Nobili răspunseră cu zâmbete, dar în timp ce al lui era în acelaşi timp surprins şi mândru, al ei era calm, încrezător.

Elena încheie:

— Dincolo de ei se află Nobila Amatin, fiica lui Matin. Cu numai un an în urmă, a trecut testele Spadei şi Toiagului la Loresraat şi s-a alăturat Consiliului. Acum lucrează în şcolile din Piatra Sărbătorii, îi învaţă pe copii.

La rândul ei, Nobila Amatin se înclină cu gravitate. Era suplă, serioasă şi cu ochi căprui cu care îl urmărea pe Covenant parcă l-ar fi analizat.

După o pauză, înalta Nobilă începu ceremoniile rituale de întâmpinare a Necredinciosului în Cetatea Nobilă, dar se întrerupse când Nobilul Mhoram intră în Cabinet. Sosi printr-una dintre uşile private din spatele mesei Nobililor. Avea oboseală în paşi şi o concentrare febrilă în ochi, ca şi cum şi-ar fi petrecut întreaga noapte luptându-se cu bezna. De la osteneală avea nevoie să se sprijine în toiag când ocupă locul din stânga Elenei. Toţi Nobilii îl priviră aşezându-se, respirând uşurat şi un val de sprijin pluti dinspre minţile lor spre a lui. Încet-încet, ajutorul lor tăcut îi dădu puteri. Sclipirea fierbinte i se stinse din priviri şi începu să vadă chipurile din jur.

— Ai avut succes? Întrebă blând Elena. Poţi retrage *krill*-ul?

— Nu. Buzele lui Mhoram formară cuvântul, dar nu scoase niciun sunet.

— Mhoram dragă, oftă ea, trebuie să ai mai multă grijă de tine. Dispreţuitorul a pornit împotriva noastră. Vom avea nevoie de toate forţele tale pentru războiul care va veni.

Prin epuizarea lui, Mhoram schiţă un zâmbet milos. Dar nu vorbi. Înainte să poată Covenant să se hotărască să-l întrebe

pe Mhoram ce spera să rezolve cu *krill-ul,* uşile principale ale Cabinetului se deschiseră şi Warmarkul Troy coborî scările până la masă. Hiltmarkul Quaan venea în urma lui. În timp ce Troy se duse să se aşeze în faţa lui Covenant, Quaan li se alătură lui Morin, Tohrm şi Borillar. Aparent Troy şi Quaan tocmai se întorseseră de la Oaste. Nu pierduseră timp să-şi lase săbiile, iar tecile lor zdrăngăniră greoi pe piatră când se aşezară.

Imediat ce ei îşi ocupară locurile, înalta Nobilă Elena începu. Vorbea încet, dar vocea ei limpede se auzea perfect în întregul Cabinet.

— Ne-am adunat astfel fără avertisment pentru că a venit la noi un străin. Crowl, străinul se află în grija ta. Vorbeşte-ne despre el.

Crowl era unul dintre Gardienii Sângelui. Se ridică de pe locul lui, de lângă scara cea largă, şi se întoarse impasibil cu faţa la înalta Nobilă ca să-şi dea raportul.

— A trecut de noi. Cu puţin timp în urmă a apărut la poarta Pietrei Sărbătorii. Nicio iscoadă sau santinelă nu l-a văzut apropiindu-se. A întrebat dacă Nobilii sunt înăuntru. Când i s-a răspuns, a zis că înalta Nobilă doreşte să-i pună întrebări. El nu e un om ca oricare altul. Dar nu poartă arme şi nu intenţionează să facă vreun rău. Am ales să-l primim. Vă aşteaptă.

Cu un glas ascuţit ca ţipătul unui şoim, Nobilul Verement întrebă:

— Ce au greşit iscoadele şi santinelele?

— Străinul a fost ascuns de ochii noştri, replică sec Crowl. Nu paza noastră a eşuat.

Tonul său lipsit de fluctuaţii părea să susţină faptul că atenţia Gardienilor Sângelui era dincolo de orice îndoială.

— Asta e bine, zise Verement. Poate într-o zi întreaga armată a Dispreţuitorului va apărea neanunţată la porţile noastre, iar noi vom dormi încă atunci când Piatra Sărbătorii va cădea.

Avea de gând să spună mai multe, dar înalta Nobilă Elena interveni ferm:

— Acum aduceţi-l pe străin.

În timp ce Gardianul din partea superioară a scărilor deschise uşile mari de lemn, Amatin o întrebă pe înalta Nobilă:

— Străinul vine la cererea ta?

— Nu. Dar acum vreau să-i pun întrebări.

Covenant privi cum încă doi Gardieni ai Sângelui intrară în Cabinet cu străinul între ei. Era suplu, îmbrăcat simplu într-o robă de culoare crem, iar mişcările lui erau uşoare, pline de viaţă. Cu toate că era aproape la fel de înalt ca şi Covenant, abia dacă părea să aibă vârsta suficientă ca să-şi fi încheiat creşterea. Exista ceva din râsul unui băieţandru în felul cum părul lui buclat se legăna la paşii lui pe trepte, ca şi cum s-ar fi amuzat de precauţiile luate împotriva lui. Dar Covenant nu era amuzat. Cu noua dimensiune a vederii lui, înţelegea de ce Crowl spusese că băiatul „nu e un om ca oricare altul”. Dincolo de carnea lui tânără şi proaspătă, oasele păreau să radieze bătrâneţe – nu în sensul de vârstă, nu erau slabe sau infirme –, ci mai degrabă antichitate. Scheletul lui purta această bătrâneţe, această aură de timp, ca şi cum ar fi fost un simplu recipient. Exista pentru timp mai degrabă decât în pofida lui. Imaginea bulversă percepţiile lui Covenant, ochii îl durură din cauza impresiilor conflictuale de groază şi glorie pe care se străduia să le înţeleagă.

Când băiatul ajunse în partea de jos a Cabinetului, se apropie de vasul cu pietriş şi făcu o reverenţă veselă. Cu un glas tânăr, acut, exclamă:

— Salut, înaltă Nobilă!

Elena se ridică în picioare şi răspunse grav:

— Străine, fii bine-venit în Tărâm, bine-venit şi onest. Noi suntem Nobilii de la Piatra Sărbătorii, iar eu sunt Elena, fiica Lenei, înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului şi purtătoare a Toiagului Legii. Cum te putem onora?

— Curtoazia este ca băutul apei dintr-un pârâu de munte. Sunt onorat deja.

— Atunci ne vei onora la rândul tău spunându-ne cum te numeşti?

Cu o căutătură veselă, băiatul zise:

— S-ar putea foarte bine să vă spun cum mă cheamă.

— Să nu te joci cu noi, interveni Verement. Cum te cheamă?

— Printre cei care nu mă cunosc, sunt numit Amok.

Elena îl potoli pe Verement cu o privire tăioasă, apoi i se adresă tânărului:

— Şi printre cei care te cunosc, cum eşti numit?

— Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.

— Străine, noi nu te cunoaştem. O urmă de iritare apăru în vocea ei liniştită: Pentru Tărâm sunt timpuri foarte primejdioase şi nu ne permitem să pierdem cu tine nici timp, nici politeţuri. Vrem să ştim cine eşti.

— Ah, atunci mă tem că nu vă pot ajuta, replică Amok cu o veselie impenetrabilă în ochi.

Pentru un moment Nobilii îi întâmpinară privirea într-o tăcere rigidă. Buzele subţiri ale lui Verement se albiră; Callindrill se încruntă gânditor; Elena îl înfruntă pe băiat cu obrajii roşii de mânie, cu toate că ochii ei nu-şi pierdură expresia lor stranie, defocalizată. Apoi Nobila Amatin îşi îndreptă umerii şi întrebă:

— Amok, unde se află casa ta? Cine sunt părinţii tăi? Care e trecutul tău?

Suav, Amok se întoarse spre ea şi-i oferi o plecăciune neaşteptată.

— Casa mea este Piatra Sărbătorii. Nu am părinţi. Iar trecutul meu e în acelaşi timp şi întins, şi îngust, căci am hoinărit peste tot, aşteptând.

Un val de tensiune străbătu Consiliul, dar nimeni nu o întrerupse pe Amatin. Studiindu-l pe băiat, ea continuă:

— Casa ta e Piatra Sărbătorii? Cum se poate? Noi nu ştim nimic despre tine.

— Nobila mea, am fost plecat. Am benchetuit cu *Elohim* şi am călărit Gorgonele Nisipurilor. Am dansat cu Dansatorii Mării, l-am sâcâit pe viteazul *Kelenbhrabanal* în mormântul său şi am schimbat aforisme cu Deşertul Cenuşiu. Am aşteptat.

Câţiva dintre Nobili se foiră, iar ochii Loeryei sclipiră recunoscând ceva puternic în vorbele lui Amok. Toţi îl urmăreau cu atenţie. Amatin spuse:

— Şi totuşi, tot ceea ce este viu are o ascendenţă, nişte strămoşi din neamul său. Amok, ce ne spui despre părinţii tăi?

— Oare eu sunt viu?

— Se pare că nu, mârâi Verement. Nimic muritor nu ne-ar pune astfel răbdarea la încercare.

— Fii calm, Verement, zise Loerya. Aici este o problemă de

mare importanţă. Fără să-şi dezlipească ochii de Amok, întrebă: Trăieşti?

— Probabil. Întrucât am un scop, mă mişc şi vorbesc. Ochii mei văd. Înseamnă asta viaţă?

Răspunsul lui o nedumeri pe Nobila Amatin. Slab, ca şi cum incertitudinea i-ar fi provocat durere, rosti:

— Amok, cine te-a creat?

Fără ezitare, Amok răspunse:

— Înaltul Lord Kevin, fiul lui Loric, fiul lui Damelon, fiul lui Berek Puterea Inimii Nobilul Părinte.

Un şoc tăcut de surpriză răsună în Cabinet. De jur împrejurul mesei, Nobilii căscară gurile de uimire. Apoi Verement lovi piatra cu palma şi icni:

— Pe Cele Şapte! Puştiul ăsta îşi bate joc de noi.

— Eu cred că nu, replică Elena.

Nobilul Mhoram dădu încet din cap în semn de aprobare.

— Ignoranţa noastră îşi bate joc de noi.

Imediat Trevor întrebă:

— Mhoram, îl cunoşti pe Amok? L-ai mai văzut?

Nobila Loerya susţinu întrebarea, dar înainte ca Mhoram să-şi adune puterile şi să răspundă, Nobilul Callindrill se aplecă în faţă întrebând:

— Amok, de ce ai fost tu creat? Ce scop serveşti?

— Aştept, zise băiatul. Şi răspund.

Callindrill acceptă sumbru răspunsul cu o înclinare din cap, ca şi cum ar fi demonstrat o problemă nefericită, şi nu mai spuse nimic. După o pauză, înalta Nobilă i se adresă lui Amok:

— Ai o ştiinţă şi o împărtăşeşti ca răspuns la întrebările potrivite. Am înţeles corect?

În replică, Amok se înclină, scuturând din cap astfel ca părul lui vesel să danseze ca un hohot de râs deasupra capului.

— Ce ştiinţă este aceasta? Vru ea să ştie.

— Orice ştiinţă poţi cere şi poţi primi răspuns.

Auzind asta, Elena privi tristă de jur împrejurul mesei.

— Ei bine, asta nu a fost întrebarea potrivită, oftă ea. Cred că e nevoie să cunoaştem ştiinţa lui Amok înainte să punem întrebările potrivite.

Mhoram se uită la ea şi aprobă din cap.

— Excelent! Riposta lui Verement era încărcată de violenţă

reprimată. Deci ignoranţa creşte ignoranţa, iar ştiinţa devine inutilă.

Covenant simţi forţa sarcasmului lui Verement. Dar Nobila Amatin o ignoră. În schimb, îl întrebă pe tânăr:

— De ce ai venit la noi acum?

— Am simţit semnul pregătirii. *Krill-ul* lui Loric a revenit la viaţă. Acela este cuvântul desemnat. Eu răspund aşa cum am fost creat să o fac.

Pomenind *krill-ul,* gloria şi groaza cuibărite în interiorul lui Amok păreau să devină din ce în ce mai vizibile. Imaginea îi provocă un junghi lui Covenant. Şi asta e tot din vina mea? Gemu el. Acum în ce m-am băgat? Dar impulsul fu din fericire scurt; buna dispoziţie copilăroasă a lui Amok îl acoperi din nou repede.

Când totul trecuse, Nobilul Mhoram se ridică încet în picioare, sprijinindu-se în toiag ca un bătrân. Stând alături de înalta Nobilă ca şi cum ar fi vorbit pentru ea, rosti:

— Atunci… Amok, ascultă-mă. Eu sunt vizionarul şi oracolul acestui Consiliu. Eu am viziuni. Pe tine nu te-am văzut. Ai venit prea curând. Nu noi am dat viaţa *krill*-ului. Nu a fost fapta noastră. Ne lipsesc cunoştinţele să facem aşa ceva.

Chipul lui Amok deveni dintr-odată grav, aproape înspăimântat, etalând pentru prima dată ceva din antichitatea capului său.

— Vă lipsesc cunoştinţele? Atunci am greşit. Nu mi-am îndeplinit bine scopul. Trebuie să plec; altfel aş face mult rău.

Se întoarse rapid, alunecă cu viteză amăgitoare printre Gardienii Sângelui şi ţâşni în sus pe scări.

Pe la jumătatea drumului spre uşi, toată lumea din Cabinet îl pierdu din vedere. Dispăru ca şi cum toţi şi-ar fi îndepărtat ochii de la el pentru o secundă, permiţându-i să se ascundă. Nobilii săriră în picioare uimiţi. Pe scări, Gardienii se opriră, priviră rapid în jurul lor şi renunţară la urmărire.

— Repede! Porunci Elena. Căutaţi-l! Găsiţi-l!

— La ce bun? Replică sec Crowl. A dispărut.

— Asta văd! Dar unde a dispărut? Poate încă se mai află în Piatra Sărbătorii.

Dar Crowl nu făcu decât să repete:

— A dispărut.

Ceva din siguranţa sa îi reaminti lui Covenant de tulburarea neobişnuită, reprimată a lui Bannor. Sunt amândoi implicaţi în asta? Se întrebă. Scopul meu? Cuvintele se repetau vag în mintea lui. Scopul meu?

În uluirea lui aproape că nu-l auzi pe Troy şoptind:

— Mi s-a părut… pentru o secundă… mi s-a părut că l-am văzut.

Înalta Nobilă Elena nu-i dădu atenţie Warmarkului. Atitudinea Gardienilor Sângelui păru s-o nedumerească şi se aşeză să evalueze situaţia. Lent, întinse în jurul ei contopirea minţilor Consiliului, unul câte unul adăugându-şi-o în comuniune cu a ei. Callindrill închise ochii, lăsând o expresie de calm să-i acopere faţa, iar Trevor şi Loerya se prinseră de mâini. Verement clătină de două-trei ori din cap, apoi acceptă atunci când Mhoram îl atinse uşor pe umăr.

Când toţi fură uniţi, înalta Nobilă spuse:

— Fiecare dintre noi trebuie să studieze problema asta. Războiul e aproape, iar noi nu trebuie să fim prinşi nepregătiţi de asemenea mistere. Dar ţie, Nobilă Amatin, îţi încredinţez partea principală a studiului lui Amok şi a ştiinţei lui secrete. Dacă acest lucru este posibil, trebuie să-l găsim şi să învăţăm din răspunsurile lui.

Nobila Amatin încuviinţă cu hotărâre întipărită pe faţa ei mică.

Apoi, ca o desprindere a unor mâini mentale, contopirea încetă, şi o intensitate pe care Covenant o putuse simţi, dar nu i se putuse alătura, se topi din aer. În linişte, Nobilii îşi luară toiegele şi începură să plece.

— Ce înseamnă asta? Şopti Covenant surprins. Asta e tot ce aveţi de gând să faceţi?

— Fii atent, Covenant, îl avertiză Troy încet.

Covenant îi aruncă o privire Warmarkului, dar ochelarii lui negri păreau să-l facă impenetrabil. Covenant se întoarse spre înalta Nobilă.

— Asta e tot? Insistă el. Nici măcar nu vreţi să ştiţi ce se petrece aici?

Elena îl înfruntă calmă.

— Tu ştii?

— Nu. Bineînţeles că nu.

Ar fi vrut să mai adauge, să protesteze: Dar ştie Bannor. Însă acesta era încă un lucru pe care nu-l putea spune. Nu avea niciun drept să-l facă pe Gardian responsabil. Tăcu, rigid.

— Atunci nu te grăbi să judeci, ripostă Elena. Există multe lucruri aici care au nevoie de explicaţii, iar noi trebuie să căutăm răspunsuri pe căile noastre dacă vrem să fim pregătiţi.

Pregătiţi pentru ce? Vru el să întrebe. Dar îi lipsea hotărârea de a o provoca pe înalta Nobilă; se temea de ochii ei. Ca să scape din această situaţie trecu pe lângă Bannor şi ieşi din Cabinet înaintea Nobililor şi a lui Troy.

Dar întors în apartamentul lui nu găsi uşurare pentru frustrările sale. În zilele care urmară nu se petrecu nimic care să-l ajute cu ceva. Elena, Mhoram şi Troy erau absenţi din viaţa lui ca şi când l-ar fi evitat deliberat. Bannor răspundea la întrebările lui fără ţintă, politicos, concis, dar răspunsurile nu aduceau lumină. Barba îi crescu, devenind deasă şi lungă şi făcându-l să arate ca un fanatic dezlănţuit; dar asta nu dovedea nimic, nu rezolva nimic. Lima plină veni şi trecu, dar războiul nu începu; nu sosea nicio vorbă de la iscoade, niciun semn, nicio previziune. În jurul lui, Piatra Sărbătorii tremura palpabil în tensiunea pregătirii sale; oriunde mergea, auzea şoapte de încordare, grabă, urgenţă, dar nu se trecea la acţiune. Nimic. Hoinări kilometri întregi prin Cetatea Nobilă ca printr-un labirint. Bău cantităţi nemăsurate de vin de primăvară şi dormi somnul morţilor, sperând parcă să nu mai învie niciodată. Din când în când nu făcea altceva decât să stea pe meterezele nordice ale oraşului privindu-i pe Troy şi Quaan instruind Oastea. Dar nu se întâmpla nimic.

Singura oază din acest pustiu static şi frustrant îi fu oferită de Nobilul Callindrill şi soţia lui, Faer. Într-o zi, Callindrill îl luă pe Necredincios în camerele lui private din curtea cu pavaj luminos şi acolo Faer îi servi o masă care aproape îl făcu să uite de necazurile lui. Era o stonedownoră voinică, cu un adevărat dar al ospitalităţii. Poate că ar fi reuşit să uite, dar ea studia arta *suru-pa-maerl,* la fel ca Lena, şi acest lucru îi evoca prea multe amintiri dureroase. Nu petrecu mult timp în vizită la Faer şi soţul ei.

Totuşi, înainte de a-i părăsi, Callindrill îi explică oarecum câte ceva din ciudăţeniile poziţiei lui actuale la Piatra

Sărbătorii. Înalta Nobilă îl chemase, spuse Callindrill, atunci când Consiliul căzuse de acord că războiul putea începe în orice moment, când orice altă amânare a chemării s-ar fi putut dovedi fatală. Dar planurile de luptă ale Warmarkului Troy nu puteau fi puse în aplicare până când nu se ştia care dintre cele două posibile rute de atac va fi urmată de armata Nobilului Foul. Până când Warmarkul nu primea informaţii clare de la cercetaşii săi, nu-şi putea permite să-şi angajeze Eomanele. Dacă risca o presupunere şi nu avea dreptate, ar fi putut urma un dezastru. Astfel Covenant fusese chemat de urgenţă, însă acum era lăsat în pace, fără să i se ceară nimic.

În plus, continuă Nobilul, mai exista un motiv pentru care el fusese chemat într-un moment care acum părea să fi fost prematur. Warmarkul Troy ceruse chemarea lui de urgenţă. Faptul îl surprinse pe Covenant, până când Callindrill îi explică raţionamentul lui Troy. Warmarkul crezuse că Nobilul Foul ar fi capabil să detecteze chemarea. Astfel, prin intermediul convocării lui Covenant Troy sperase să-l preseze pe Dispreţuitor, să-l forţeze, din cauză că se temea de magia sălbatică, să-şi lanseze atacul înainte de a fi gata. Timpul îl favoriza pe Nobilul Foul fiindcă resursele lui pentru război le depăşeau pe cele ale Consiliului, iar dacă se pregătea suficient de mult ar fi putut foarte bine să scoată pe teren o armată pe care nicio Oaste să n-o mai poată înfrânge. Troy spera ca şiretlicul chemării lui Covenant să-l facă pe Dispreţuitor să-şi scurteze pregătirile.

În ultimul timp, explică amabil Callindrill, înalta Nobilă Elena şi Nobilul Mhoram de fapt îl evitau pe Necredincios. Covenant nu pusese întrebarea, dar Callindrill părea să descopere câteva dintre cauzele frustrării sale. Elena şi Mhoram, fiecare în felul lui, se simţeau atât de implicaţi în dilema lui Covenant, încât stăteau departe de el ca să nu-i agraveze supărarea. Simţeau, spunea Callindrill, că el considera apelurile lor personale mai dureroase decât altele. Posibilitatea ca el să plece spre Ţărmul Mării o zdruncinase pe Elena. Iar Mhoram era consumat de munca lui cu *krill*-ul. Până când războiul n-avea să le mai lase nicio alternativă, se fereau cât de mult posibil să-şi impună părerile asupra lui.

Ei bine, Troy m-a avertizat, mormăi Covenant în sinea lui,

părăsindu-i pe Callindrill şi pe Faer. A spus că sunt scrupuloşi. După o clipă, adăugă amar: Mi-ar fi mai bine dacă toţi oamenii ăştia ar înceta să se străduiască să-mi facă mie favoruri.

Totuşi le era recunoscător lui Faer şi soţului ei. Gesturile lor prietenoase îl ajutară să treacă peste următoarele câteva zile, îl făcură să ţină în frâu bezna ameţitoare. Se simţea putrezind pe dinăuntru, dar nu înnebunea.

Dar ştia că nu va mai putea îndura prea mult timp. Ambianţa din Piatra Sărbătorii era tensionată ca un arc pe punctul de a plesni. Presiunea se acumula înăuntrul lui, urcând spre disperare. Când Bannor îi bătu la uşă într-o după-amiază se sperie atât de tare, încât aproape ţipă.

Oricum, Bannor nu venise să anunţe începutul războiului. Cu vocea sa egală îl întrebă pe Covenant dacă Necredinciosului i-ar plăcea să meargă să asculte un cântec.

Un cântec, repetă el paralizat. O clipă fu prea confuz ca să răspundă. Nu se aşteptase la o astfel de întrebare, cu siguranţă nu din partea unui Gardian al Sângelui. Dar apoi ridică smucit din umeri.

— De ce nu?

Nu se opri să afle ce determinase neobişnuita iniţiativă a lui Bannor. Încruntându-se, îl urmă pe Bannor afară din cameră.

Bannor îl conduse în sus prin etajele Cetăţii până când urcară mai mult în munte decât fusese el vreodată. Apoi coridorul larg pe care merseseră coti şi dădu pe neaşteptate în aer liber. Intrară într-un amfiteatru vast, fără acoperiş. Şiruri de bănci de piatră coborau curbate, formând un fel de lighean în jurul unei scene plate centrale; în spatele şirului celui mai de sus peretele de piatră se înălţa drept douăzeci-treizeci de metri oprindu-se pe platou, acolo unde muntele întâlnea cerul. Soarele de după-amiază strălucea în amfiteatru, inundând piatra albă, mată a scenei, băncile şi peretele în căldură şi lumină.

Locurile începuseră să se ocupe atunci când sosiră Bannor şi Covenant. Oameni cu toate ocupaţiile din cetate, inclusiv fermieri, bucătari şi războinici şi Nobilii Trevor şi Loerya, cu fiicele lor, intrau prin câteva deschizături în perete ca să se aşeze în gradene. Dar Gardienii Sângelui formau cel mai mare grup unitar. Covenant estimă în mare că erau vreo sută pe

bănci. Acest lucru îl surprinse oarecum. Nu mai văzuse niciodată înainte mai mult de douăzeci de *haruchai* la un loc. După ce privi un timp în jur îl întrebă pe Bannor:

— Ce cântec e ăsta?

— Tânguirea Nobilului Kevin, răspunse inexpresiv Bannor.

Atunci Covenant simţi că înţelegea. Kevin, încuviinţă în sinea lui. Bineînţeles că Gardienii Sângelui voiau să asculte acest cântec. Nu puteau fi decât extrem de interesaţi de ceva ce ar fi putut să-i ajute să-l înţeleagă pe Kevin Risipitorul Tărâmului.

Căci Kevin fusese cel care îl chemase pe Nobilul Foul la Kiril Threndor ca să rostească Ritualul Profanării. Legendele spuneau că atunci când Kevin văzuse că nu-l putea învinge pe Dispreţuitor, inima lui se înnegrise de disperare. Iubise Tărâmul mult prea mult ca să-l lase să cadă în mâinile lui Foul. Şi totuşi eşuase; nu-l putuse păstra. Sfâşiat de ireconciliabila lui dilemă, fusese împins să rişte Ritualul. Ştiuse că dezlănţuirea acelei cumplite puteri îi va distruge pe Nobili împreună cu toate lucrările lor şi va răvăşi Tărâmul de la un capăt la altul, îl va face pustiu timp de generaţii în şir. Ştiuse că el însuşi va muri. Dar sperase că şi Nobilul Foul va muri, iar când în cele din urmă viaţa va reveni în Tărâm acesta va fi liber de dispreţ. El alesese să-şi asume acest risc mai degrabă decât să-i permită victoria Nobilului Foul. În consecinţă, îl provocase pe Dispreţuitor să i se alăture la Kiril Threndor. El şi Nobilul Foul rostiseră Ritualul şi Înaltul Nobil Kevin Risipitorul Tărâmului distrusese Tărâmul pe care îl iubea.

Dar Nobilul Foul nu murise. Forţa lui fusese redusă pentru un timp, dar el supravieţuise, conservat de Legea Timpului care îl ţinea prizonier pe Pământ, aşa spuneau legendele. Astfel că acum întreg Tărâmul şi noii Nobili suportau consecinţele disperării lui Kevin.

Nu era de mirare că Gardienii Sângelui voiau să asculte cântecul sau că Bannor îl rugase pe Covenant să vină să asculte şi el.

În timp ce medita, Covenant întrezări o sclipire de albastru în partea opusă a amfiteatrului. Ridicând privirea, o văzu pe înalta Nobilă Elena stând lângă una dintre intrări. Şi ea voia să asculte cântecul.

Alături de ea era Warmarkul Troy.

Covenant simţi imboldul să meargă la ei, dar înainte de a se hotărî să se mişte, cântăreaţa intră în amfiteatru. Era o femeie înaltă, splendidă, îmbrăcată simplu într-o robă roşu-închis, cu un păr auriu care flutura ca nişte scântei în jurul capului. În timp ce cobora treptele spre scenă, publicul se ridică în picioare şi îi oferi în tăcere salutul de bun venit. Ea nu le răspunse. Pe faţa ei era o expresie de concentrare, ca şi cum ar fi simţit deja cântecul.

Când ajunse pe scenă nu vorbi, nu spuse nimic prin care să prezinte, să explice sau să-şi identifice cântecul.

Îşi ocupă poziţia în mijlocul scenei, se reculese un moment lăsându-se copleşită de cântec, apoi ridică faţa spre soare şi deschise gura.

La început melodia fu reţinută, aridă şi colţuroasă, doar aluzii de dureri arzătoare şi amărăciuni.

Am stat pe culmea Pământului;

Muntele Tunetului, cu Leii săi cu coame de flăcări, cu vârful său înălţat nu mai sus decât orizonturile cuprinse de ochii mei;

Ranyhynii, cu copitele nepotcovite încă de la începutul erelor, au galopat fericiţi la chemarea mea;

Uriaşii puternici ca fierul, de dincolo de locul unde soarele se naşte din mare, au venit la chemarea mea în nave solide ca nişte cetăţi, şi mi-au făurit palatul din roca pură a Pământului, mi l-au dăruit din prietenie curată – pecete al credinţei şi loialităţii în piatra eternă a Timpului;

Sub privirile mele Nobilii au căutat să găsească şi să expună adevăratul ţel al Creatorului Pământului, oprit din creaţia Lui de însăşi puterea acestui ţel, putere îngropată în carnea şi oasele Tărâmului de neabătuta Lege a creaţiei sale:

Cum aş fi putut, cu atât de multă măreţie şi stăpânire cuprinsă între braţele mele întinse, să stau astfel, faţa în faţă cu Dispreţuitorul, şi să nu fiu lovit de disperare?

Dar după aceea cântecul se schimbă, ca şi cum cântăreaţa şi-ar fi deschis alte camere interioare ca să ofere vocii ei mai multă rezonanţă. În deschideri largi, înalte, îşi exprimă bocetul, evidenţiindu-l şi subliniindu-l cu atât de multe armonice implicate, atât de multe sugestii ale unor alte voci de acompaniament, încât părea să aibă cu ea un întreg cor,

folosind însă numai propriul gât pentru exprimare.
Unde este Puterea care protejează frumuseţea de descompunerea vieţii? Care apără adevărul pur de falsitate? Care asigură credinţa împotriva petelor de haos care corupe?
Cum de suntem atât de mici în faţa Dispreţului?
De ce nu erup chiar şi stâncile ca să se cureţe, sau nu se prefac în praf de ruşine?
Creatorule!
Când Tu ai profanat acest templu, când Te-ai descotorosit de scârbă aruncând-o asupra Tărâmului, ai intenţionat ca frumuseţea şi adevărul să dispară complet de pe Pământ?
Tu ai făcut din destinul meu Legea vieţii?
Sunt eu lipsit de rezultate?
Trebuie să fiu eu în fruntea sancţiunilor, a recunoaşterii feţei amare a trădării, trebuie să aprob căderea lumii?
Muzica ei făcea aerul să doară ca o rană de cântec. Când încheie, oamenii se grăbiră să se ridice în picioare. Împreună cântară spre cerurile insondabile:
Ah, Creatorule!
Stăpân al Timpului şi al Tărâmului!
Ai intenţionat ca frumuseţea şi adevărul să dispară complet de pe Pământ?
Bannor se ridică în picioare, cu toate că nu participă la cântec. Dar Covenant rămase aşezat, simţindu-se neînsemnat şi inutil faţă de comunitatea Pietrei Sărbătorii. Emoţiile lor atinseră punctul culminant în refren, răspândind durerea acută şi apoi umplând amfiteatrul cu un val de calm care spăla şi vindeca disperarea din cântec, ca şi cum doar forţa melodiei ar fi fost un răspuns suficient la tânguirea lui Kevin. Făcând din disperare muzică, oamenii îi rezistau. Dar Covenant simţea altfel. Începuse să înţeleagă pericolul care ameninţa Tărâmul.
Stătea încă aşezat, trăgându-se de barbă şi privind în gol, când oamenii părăsiră amfiteatrul lăsându-l singur în lumina fierbinte a soarelui. Rămase acolo, mormăind trist ca pentru sine, până când deveni conştient de prezenţa lui Hile Troy alături de el.
Când el ridică ochii, Warmarkul zise:
— Nu mă aşteptam să te văd aici.
Ţâfnos, Covenant replică:

— Eu nu mă aşteptam să te văd pe tine.

Dar se gândea numai tangenţial la Troy. Încă mai încerca să se lupte cu Kevin.

Ca şi cum ar fi putut auzi gândurile lui Covenant, Warmarkul spuse:

— Totul se leagă de Kevin. El e cel care a creat Cele Şapte Părţi. El i-a inspirat pe Gardienii Sângelui. El a iniţiat Ritualul Profanării. Şi nu era necesar sau nu era ceva inevitabil. N-ar fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi făcut deja marea lui greşeală.

— Marea lui greşeală, murmură Covenant.

— L-a acceptat pe Foul în Consiliu, l-a făcut Nobil. Nu a văzut dincolo de deghizarea lui Foul. După asta a fost prea târziu. Până când Foul şi-a dat arama pe faţă şi a declarat război deschis, a avut timp de atâtea trădări subtile, încât a devenit de neînvins. În astfel de situaţii presupun că majoritatea oamenilor normali se sinucid. Dar Kevin nu era un om de rând, avea prea multă putere, chiar dacă părea inutilă. A ucis în schimb Tărâmul. Nu au supravieţuit decât oamenii care au avut timp să fugă în exil. Se spune că Kevin a înţeles ceea ce făcuse abia înainte de a muri. Foul îşi bătea joc de el. A murit urlând. În orice caz, din cauza asta Legământul Păcii este atât de important acum. Toată lumea îl depune. Este la fel de fundamental ca şi legământul Nobililor de a sluji Tărâmul. Jură cu toţii împreună că într-un fel oarecare vor rezista emoţiilor distructive – ca disperarea lui Kevin. Ei…

— Ştiu, oftă Covenant. Ştiu totul despre asta.

Şi-l amintea pe Triock, băiatul care o iubise pe Lena în Mithil Stonedown cu patruzeci de ani în urmă. Triock voise să-l omoare pe Covenant, dar Atiaran îl împiedicase prin forţa Legământului Păcii.

— Te rog nu-mi mai povesti. Mi-e destul de greu şi aşa.

— Covenant, continuă Troy parcă pe acelaşi subiect, nu-mi dau seama de ce nu eşti extaziat că te afli aici. Cum poate să fie lumea „reală” mai importantă decât asta?

— E singura lume care există. Covenant se ridică greoi în picioare: Hai să plecăm de aici. Căldura mă ameţeşte.

Mergând agale, părăsiră amfiteatrul. Aerul din Piatra Sărbătorii îi întâmpină cu răcoarea sa umbroasă, plăcută şi

Covenant inspiră adânc, încercând să se liniştească. Voia să scape de Troy, să evite întrebările pe care ştia că i le va pune. Dar Warmarkul avea o expresie hotărâtă. După câteva secunde zise:

— Ascultă, Covenant. Încerc să înţeleg. De când am vorbit ultima oară, mi-am ocupat jumătate din timp încercând. Cineva trebuie să aibă vreo idee despre ce se aşteaptă din partea ta. Dar pur şi simplu nu pricep. Acolo erai un lepros. Nu e mai bine aici?

Plictisit, Covenant răspunse cât mai pe scurt posibil:

— Nu e ceva real. Eu nu cred. Pe jumătate pentru sine, adăugă: Leproşii care dau prea multă atenţie viselor lor nu trăiesc prea mult.

— Iisuse, murmură Troy. Sună de parcă lepra ar fi totul. Se gândi un moment, apoi întrebă: Cum poţi să fii sigur că nu e real?

— Pentru că viaţa nu e aşa. Leproşii nu se vindecă. Oamenii lipsiţi de ochi nu încep dintr-odată să vadă. Asemenea lucruri nu se întâmplă. Cumva suntem trădaţi. Propriile… propriile noastre nevoi pentru ceva ce nu avem ne seduc în felul ăsta. E o nebunie. Uită-te la tine. Haide, gândeşte-te ce ţi s-a întâmplat. Uite, eşti prins în capcană între o cădere de la etajul nouă şi un foc turbat – orb şi neajutorat şi pe punctul de a muri. Ar fi aşa de neobişnuit să te gândeşti că ai cedat psihic? Vreau să zic, continuă el tăios, presupunând că de fapt tu exişti. Am o idee în privinţa ta. Probabil că subconştientul meu te-a inventat ca să am cu cine să mă cert. Cineva care să-mi spună că nu am dreptate.

— La naiba! Strigă Troy. Răsucindu-se rapid, apucă mâna dreaptă a lui Covenant şi o ridică între ei la nivelul ochilor. Cu capul avântat sfidător, rosti apăsat: Uită-te la mine. Simte-mi strânsoarea. Sunt aici. E un fapt obiectiv. E ceva real.

O clipă Covenant studie mâna lui Troy. Apoi spuse:

— Te simt. Şi te văd. Chiar te şi aud. Dar asta nu face decât să-mi dovedească punctul de vedere. Nu cred. Acum dă-mi drumul.

— De ce?!

Ochelarii negri ai lui Troy îl pândeau întunecaţi, dar Covenant îi fixă până când se întoarseră de la el. Treptat,

Warmarkul slăbi strânsoarea. Covenant îşi smuci mâna şi se îndepărtă respirând înfiorat. După câţiva paşi zise:

— Pentru că pot să simt. Şi nu-mi pot permite asta. Acum ascultă-mă. Ascultă-mă bine. O să încerc să explic ca să poţi înţelege. Uită că tu ştii că nu există nicio cale posibilă prin care să fi ajuns aici. E imposibil… Dar uită pur şi simplu. Ascultă. Eu am lepră. Lepra nu e o boală în mod direct fatală, dar poate ucide indirect. Pot doar… orice lepros poate să supravieţuiască numai concentrându-se în fiecare moment ca să nu fie rănit, şi îngrijindu-se de rănile sale imediat cum apar. Singurul lucru… Ascultă-mă. Singurul lucru pe care niciun lepros nu şi-l poate permite este să-şi lase mintea să hoinărească. Dacă vrea să rămână în viaţă. Imediat cum încetează să se mai concentreze şi începe să se gândească la cum o să-şi facă viaţa mai bună, sau începe să se gândească la cum era viaţa lui înainte de a se îmbolnăvi, sau cum ar fi dacă s-ar vindeca, sau chiar dacă oamenii ar înceta să le mai fie silă de leproşi – arunca vorbele spre capul lui Troy ca pe nişte bolovani –, atunci ar fi ca şi mort. Acest… Tărâm… e ca o sinucidere pentru mine. E o evadare, iar eu nu-mi pot permite nici măcar să mă gândesc la evadări, cu atât mai mult să cad în capcana uneia. Poate un nevăzător să îşi asume riscul, dar un lepros nu. Dacă cedez aici, nu va dura nicio lună acolo unde contează. Pentru că va trebui să mă întorc. Înţelegi ceva?

— Da, zise Troy. Da. Nu sunt prost. Dar gândeşte-te puţin. Dacă ar fi să fie aşa – dacă ar fi cumva adevărat că Tărâmul e real – ar însemna că-ţi negi singura speranţă. Şi asta…

— Ştiu.

— … asta nu e totul. Mai e ceva ce tu nu iei în consideraţie. Singurul lucru care nu se potriveşte în teoria asta a ta cu iluzia este puterea – puterea ta. Aurul alb. Magia sălbatică. Nenorocitul de inel schimbă tot. Nu eşti o victimă. Nu ţi se face ţie ceva. Tu eşti responsabilul.

— Ba nu, mârâi Covenant.

— Stai puţin! Nu poţi să negi asta. Tu eşti responsabil pentru visele tale, Covenant. La fel ca toată lumea.

Nu! Nimeni nu-şi poate controla visele. Covenant încercă să se acopere cu o încredere rece, dar inima lui era îngheţată complet de un alt fel de ger.

Troy insistă în argumentaţia sa:

— Au existat destule dovezi că aurul alb este exact ceea ce Nobilii spun că este. Cum s-a spart protecţia celei de-a Doua Părţi? Cum au fost chemaţi Leii de Foc de pe Muntele Tunetului să coboare şi să vă salveze? Aurul alb, ăsta-i răspunsul. Ai deja cheia tuturor lucrurilor.

— Ba nu. Covenant se strădui să dea ceva forţă refuzului său. Nu. Nu e aşa. Ceea ce face aurul alb în Tărâm nu are nimic de-a face cu mine. Nu e vorba de mine. Eu nu-l pot percepe, nu-l pot pune la treabă, nu-l pot influenţa. E tot ceva ce mi s-a întâmplat. Eu nu am putere. Din câte ştiu şi pot face eu, această magie sălbatică s-ar putea declanşa mâine sau în următoarele cinci secunde şi să ne arunce pe toţi în aer. L-ar putea încorona pe Foul împărat al universului indiferent dacă eu vreau asta sau nu. Nu are nimic de-a face cu mine.

— Ăsta e un fapt concret? Zise Troy acru. Întrucât tu nu ai nicio putere, nimeni nu te poate socoti vinovat.

Tonul lui Troy îi dădu lui Covenant un punct asupra căruia să-şi concentreze mânia.

— Aşa el răbufni el. Să-ţi spun ceva. Singura persoană în viaţă care e complet liberă, pentru totdeauna, e persoana neputincioasă. Aşa ca mine. Ce crezi că e libertatea? Un potenţial nelimitat? Posibilităţi fără restricţii? Pe focurile iadului! Libertatea e neputinţa. Când nu eşti capabil de nimic, nimeni nu aşteaptă nimic de la tine. Puterea are propriile ei limite, chiar şi puterea supremă. Numai neputincioşii sunt liberi. Şi nu! Se răsti ca să oprească protestul lui Troy. O să-ţi mai spun ceva. Ceea ce îmi ceri tu de fapt este să învăţ cum să folosesc magia asta sălbatică pentru a măcelări bietele creaturi din armata lui Foul. Ei bine, n-o să fac aşa ceva. N-o să mai ucid, şi cu siguranţă nu în numele a ceva ce nici măcar nu e real!

— Ura, murmură Troy cu sarcasm reţinut. Doamne Dumnezeule. Ce s-a întâmplat cu oamenii care obişnuiau să creadă în ceva?

— S-au îmbolnăvit de lepră şi au murit. N-ai ascultat cântecul ăla?

Înainte ca Troy să poată răspunde, trecură după un colţ şi intrară într-o intersecţie care unea mai multe coridoare.

Bannor stătea acolo ca şi cum i-ar fi aşteptat. Blocă drumul pe care Covenant voia să apuce.

— Luaţi-o prin altă parte, zise inexpresiv. Întoarceţi-vă. Acum.

Troy nu ezită; o luă rapid la dreapta. În timp ce se mişca, întrebă repede:

— De ce? Ce se petrece?

Însă Covenant nu-l urmă. Vârful mâniei sale, frustrarea profundă încă se menţineau. Se opri pe loc şi se uită încruntat la Gardianul Sângelui.

— Întoarce-te, repetă Bannor. Înalta Nobilă nu doreşte ca voi să vă întâlniţi.

De pe coridorul vecin, Troy îl chemă:

— Covenant! Vino!

O secundă, Covenant îşi menţinu sfidarea. Dar privirea impenetrabilă a lui Bannor îl dezumflă. Gardianul Sângelui părea la fel de imun la un afront sau la o îndoială precum un perete de stâncă. Mârâind inutil, Covenant porni după Troy.

Dar întârziase prea mult. Înainte să fie ascuns de coridorul următor, un bărbat apăru în intersecţie venind pe coridorul din spatele lui Bannor. Era înalt, lat în umeri şi solid ca o coloană de piatră; pieptul puternic susţinea uşor umerii masivi şi braţele vânjoase. Mergea cu capul plecat, astfel că barba grea, cărunt-roşcată, se odihnea ca o povară pe piept; chipul său avea o expresie de forţă rudimentară devenită întru totul înăcrită, închegată de un amestec de fiere.

Ţesut pe umerii tunicii sale cafenii de stonedownor, se vedea modelul frunzelor albe. Covenant încremeni; un spasm de încordare şi spaimă îi strânse măruntaiele. Îl recunoscuse pe stonedownor. În punctul liniştit din centrul spasmului simţi păreri de rău şi remuşcări faţă de acest om a cărui viaţă o ruinase de parcă ar fi fost incapabil de regret.

Întorcându-se în intersecţie, Troy zise:

— Nu înţeleg. De ce nu trebuie să ne întâlnim cu acest om? Este unul dintre maeştrii *rhadhamaerl.* Covenant, el e…

Covenant îl întrerupse pe Troy.

— Îl cunosc.

Ochii lui Trell îl fixară imediat pe Covenant, ca şi cum după ani de presiune ar fi fost încărcaţi cu prea mult sânge.

— Şi eu te cunosc, Thomas Covenant.

Vocea îi ieşi rigidă; suna ca nefolosită, împiedicată, parcă ar fi ţinut-o mult timp înlănţuită, temându-se să nu-l trădeze.

— Nu eşti satisfăcut? Te-ai întors să faci şi mai mult rău?

Prin mugetul sângelui din urechile sale, Covenant se auzi spunând pentru a doua oară:

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? Trell aproape că se sufocă în cuvânt. E asta suficient? Poate să învie morţii?

Pentru o clipă se cutremură de parcă ar fost pe punctul de a se sparge în bucăţi. Respira rar, cu înghiţituri adânci şi hârâite. Apoi, convulsiv, îşi desfăcu larg braţele ca un om care îşi rupe lanţurile.

Sărind în faţă, îl cuprinse pe Covenant în jurul pieptului şi îl ridică. Cu un rânjet feroce, îl îmbrăţişă încercând să-i strivească coastele.

Covenant vru să strige, să-şi urle durerea, dar nu putu scoate niciun sunet. Menghina braţelor lui Trell îi stoarse aerul din plămâni, îi paraliză inima. Se simţi prăbuşindu-se spre interior, distrus de propria sa presiune.

Înceţoşat, îl văzu pe Bannor în spatele lui Trell. Bannor lovi de două ori în gâtul lui Trell. Dar gravelingasul doar îşi spori strânsoarea, mârâind sălbatic.

Cineva, Troy, striga:

— Trell! Trell!

Bannor se întoarse şi se îndepărtă. Pentru o secundă îngrozitoare, Covenant se temu că Gardianul îl abandona. Dar Bannor avea nevoie de spaţiu pentru următorul său atac. Sări sus, iar în cădere spre Trell îl izbi pe gravelingas cu un cot la baza gâtului. Trell se împletici; strânsoarea slăbi. Continuând aceeaşi mişcare, Bannor îl prinse pe Trell de sub bărbie cu celălalt braţ. Smucitura rapidă spre spate îl dezechilibră pe Trell. Căzând îi dădu drumul lui Covenant.

Covenant ateriză greoi pe o rână, gâfâind după aer. Prin icnetele sale ameţite îl auzi pe Troy strigând, sesiză avertismentul din glasul lui. Ridică ochii la timp ca să-l vadă pe Trell atacându-l din nou. Dar Bannor fu mai rapid. Când Trell se năpusti, el îl întâmpină cu capul înainte, izbindu-l cu o asemenea forţă încât dădu înapoi, se lovi de perete şi căzu în

genunchi şi mâini.

Impactul îl paraliză. Silueta masivă se cocoşă de durere, cu degetele săpând involuntar piatra, parcă după aer.

I se încleştară pe podeaua de piatră ca într-un simplu lut întărit. Într-o secundă, ambii pumni îi erau înfipţi în rocă.

Apoi inspiră adânc şi tremurat şi îşi smulse mâinile. Se holbă la găurile pe care le făcuse; era îngrozit să vadă că stricase piatra. Când înălţă capul, gâfâia intens, ca şi cum pieptul i-ar fi fost strâns de materialul tunicii.

Bannor şi Troy stăteau între el şi Covenant. Warmarkul îşi ţinea sabia pregătită.

— Aminteşte-ţi Legământul! Porunci tăios. Aminteşte-ţi ce ai jurat. Nu-ţi trăda propria viaţă.

Lacrimi începură să curgă fără zgomot din ochii lui Trell, în timp ce privea pe lângă Warmark la Covenant.

— Legământul meu? Gemu. Omul ăsta m-a adus aici. El ce Legământ a făcut?

Cu un efort brusc se ridică în picioare. Bannor făcu uşor un pas în faţa lui Troy ca să-l apere de un alt atac, dar Trell nu se mai uită la Covenant. Respirând greu, ca şi cum nu ar fi existat pentru el suficient aer în Cetate, se întoarse şi se îndepărtă împleticit pe unul dintre coridoare.

Îmbrăţişându-şi pieptul învineţit, Covenant se mişcă astfel încât să stea cu spatele sprijinit de perete. Durerea îl făcea să tuşească gros. Troy se afla în apropiere, încordat şi atent. Dar Bannor părea imperturbabil; nimic nu mai surprindea calmul lui înţelegător.

— Iisuse! Covenant, zise Troy în cele din urmă. Ce are cu tine?

Covenant aşteptă până găsi un spaţiu liber între accesele de tuse. Apoi răspunse:

— I-am violat fiica.

— Glumeşti!

— Nu.

Ţinea capul plecat, dar mai degrabă ca să evite privirea lui Bannor decât pe a lui Troy.

— Nu-i de mirare că ţi se spune Necredinciosul, spuse Troy cu glas scăzut ca să-şi ţină furia sub control. Nu-i de mirare că soţia ta a divorţat. Trebuie să fi fost insuportabil.

Nu! Gemu Covenant. Niciodată nu i-am fost infidel. Niciodată. Dar nu înălţă capul, nu făcu niciun efort ca să contracareze nedreptatea acuzaţiei lui Troy.

— Dracu’ să te ia, Covenant.

Vocea lui Troy era moale, febrilă. Părea prea furios ca să ţipe. Ca şi cum n-ar mai fi suportat să-l vadă pe Necredincios, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Dar în mers nu-şi mai putu reţine mânia.

— Doamne Dumnezeule! Răcni. Nu ştiu de ce nu-l încui într-un turn şi să arunci cheia! Avem şi aşa destule necazuri!

Curând dispăru din vedere, dar vocea răsuna în urma lui ca o anatemă.

Puţin mai târziu, Covenant se ridică în picioare, strângându-şi pieptul care îl durea. Glasul îi era slab din cauza efortului de a vorbi prin suferinţă.

— Bannor.

— Prim-Nobil?

— Povesteşte-i înaltei Nobile despre asta. Spune-i totul despre Trell şi despre mine… şi despre Troy.

— Da.

— Şi, Bannor…

Gardianul Sângelui aşteptă impasibil.

— N-o să mai fac asta niciodată, să atac astfel o fată. Aş da totul înapoi dacă aş putea.

O spuse de parcă ar fi fost o promisiune pe care i-o datora lui Bannor fiindcă îi salvase viaţa.

Dar Bannor nu dădu niciun semn că ar fi înţeles sau că i-ar fi păsat de ceea ce vorbea Necredinciosul.

După un timp, Covenant continuă:

— Bannor, tu eşti practic singura persoană care nu a încercat cel puţin să mă ierte pentru ceva.

— Gardienii Sângelui nu iartă.

— Ştiu. Îmi amintesc. Ar trebui să iau în calcul şi avantajele.

Cu braţele strânse în jurul pieptului ca să-şi ţină adunate bucăţile, se întoarse în camerele sale.

9

GLIMMERMERE

Încă o seară şi o noapte trecură fără nicio veste sau semn despre armata Nobilului Foul, fără nicio sclipire a focurilor de avertizare pe care Nobilii le pregătiseră pe întinderile Câmpiilor Centrale şi de Nord, nu se întoarseră iscoade, nu existară prevestiri. Cu toate acestea, Covenant simţea o creştere a tensiunii în Piatra Sărbătorii; pe măsură ce încordarea sporea, aerul înconjurător părea să vibreze audibil, iar Cetatea Nobilă inspira mai acut, expira mai prudent. Chiar şi pereţii camerei lui exprimau sentimentul de iminenţă. Astfel că el îşi petrecu seara pe balcon, bând vin de primăvară ca să-şi domolească durerea din piept şi urmărind umbrele vagi ale apusului ca pe nişte armate incipiente ridicându-se chiar din pământ ca să arunce vărsarea de sânge asupra lui. După câteva ulcioare de băutură bună şi curată, începu să simtă că numai senzaţia tactilă a bărbii sub vârfurile degetelor lui mai stătea între acţiunile – război şi ucideri – pe care el nu le putea suporta.

După ce adormi, avu vise despre răni sângerânde încărcate de moarte într-o investiţie răzbunătoare şi risipitoare care îl îngroziră, pentru că ştia extrem de clar că numai câteva picături de la o zgârietură neîngrijită erau suficiente; nu era nevoie şi nici nu foloseau la nimic această hăcuială şi omorâre a trupurilor. Dar visele continuară, agitându-i somnul până când în cele din urmă sări singur din pat şi se duse să întâmpine zorile pe balcon, gemând peste coastele sale învineţite.

Învăluit în încordarea din Cetate, încerca să se reculeagă şi să-şi continue rezistenţa privată, aşteptând cu un amestec de nelinişte şi sfidare chemarea hotărâtă a înaltei Nobile. Nu credea că ea va primi cu calm confruntarea lui cu bunicul ei, iar el fusese ţinut în camerele lui până în după-amiaza trecută tocmai pentru ca ea să ştie unde să-l găsească. Totuşi, atunci când sosi, bătaia în uşă îl făcu să tresară. Degetele de la mâini şi de la picioare îl gâdilau – putea să simtă în ele pulsul – şi se pomeni din nou respirând greu, în ciuda durerii din piept. Trebui să-şi înghită în sec rapid acreala înainte să-şi poată stăpâni suficient glasul şi să răspundă la bătaie.

Uşa se deschise şi Bannor intră în cameră.

— Înalta Nobilă doreşte să vorbească cu tine, zise fără nicio

inflexiune. Vrei să vii?

Da, murmură Covenant trist în sinea lui. Bineînţeles. Am de ales? Ţinându-se de piept ca să se împiedice să dea înapoi, ieşi din cameră pe hol.

Porni în direcţia Cabinetului. Se aştepta ca Elena să facă supărarea pe el publică, determinându-l să se chircească în faţa dezaprobării adunate a Pietrei Sărbătorii. L-ar fi putut evita pe Trell; nu l-ar fi costat mai mult de o secundă de simplă încredere sau consideraţie. Însă Bannor îl conduse curând într-o altă direcţie. Trecură printr-o uşă mică şi grea ascunsă în spatele unei cortine într-una dintre sălile de întâlnire şi parcurseră o scară lungă şi întortocheată dintr-o parte adâncă a Pietrei Sărbătorii necunoscute lui Covenant. Scara se termina cu o serie de pasaje atât de neregulate şi de întunecoase, încât îl zăpăciră până nu mai ştiu unde se afla, doar că se găsea în pântecul adânc de piatră al Cetăţii Nobile, mai adânc decât apartamentele private ale Nobililor.

Dar nu după mult timp Bannor se opri cu faţa la un perete de piatră. În lumina slabă a singurei torţe, desfăcu braţele în faţa stâncii ca într-o invocaţie şi rosti trei cuvinte într-o limbă care îi venea împiedicat pe buze. Când coborî braţele, o uşă deveni vizibilă. Se deschise spre interior, lăsându-i pe Gardian şi pe Covenant să între într-o peşteră înaltă, strălucitoare.

Constructorii Pietrei Sărbătorii făcuseră puţine lucruri ca să modeleze această cavernă spaţioasă. Îi neteziseră podeaua, dar lăsaseră neatinsă roca brută a pereţilor şi tavanului; şi nu modificaseră imensele coloane groase ca nişte trunchiuri masive de copaci, ridicându-se de la podea să preia povara tavanului pe umerii lor. Întreaga peşteră era luminată de urne mari cu pietriş plasate printre coloane, astfel încât toate suprafeţele pereţilor şi coloanelor să fie clar luminate.

Pretutindeni pe aceste suprafeţe se aflau expuse opere de artă. Pe pereţi atârnau picturi şi tapiserii; sculpturi mari şi basoreliefuri se odihneau pe socluri printre coloane şi urne; piesele mai mici, statuete şi lucrări *suru-pa-maerl* stăteau pe poliţe de lemn ataşate elegant de coloane.

Fascinat, Covenant uită de ce fusese adus acolo.

Începu să se plimbe prin sală, privind avid. Mai întâi îi atraseră atenţia lucrările mici. Multe dintre ele păreau cumva

încărcate de acţiune, de o căldură iminentă, ca şi cum ar fi fost capturate în clipa încarnării; dar diferenţele între materiale şi senzaţii era imensă. O siluetă din lemn de stejar a unei femei care legăna un copil plângea protector asupra durerilor şi suferinţelor copilului, pe când un subiect similar sculptat în granit radia o forţă plină de încredere; o flacără lustruită în gildenlode părea să se înalţe în sus, iar un foc *suru-pa-maerl* exprima confort şi căldură domestică. Studiile de copii, ranyhyni şi uriaşi abundau; însă împrăştiate printre ele se aflau subiecte mai întunecate – demoni-abjecţi negri, troglodiţi puternici şi fără minte, şi nebunul, viteazul Kevin, privat de raţiune şi intuiţie, dar nu şi de curaj sau compasiune în totala sa disperare. Printre lucrări erau puţine copii după natură; materialele folosite nu se potriveau reflectării sau literalismului. Revelau în schimb sufletele înţelegătoare ale creatorilor lor. Covenant era vrăjit.

Bannor îl urma în plimbarea lui printre coloane, şi după un timp Gardianul spuse:

— Aceasta este Sala Darurilor. Toate astea au fost făcute de oamenii din Tărâm şi dăruite Nobililor. Sau Pietrei Sărbătorii. Privi în jur cu ochi inexpresivi: Au fost date pentru onorare sau din dragoste. Sau pentru a fi văzute. Dar Nobilii nu doresc astfel de daruri. Ei spun că nimeni nu poate poseda asemenea lucruri. Aşadar, toate darurile Nobililor au fost aşezate aici, pentru ca oricine doreşte să le poată avea.

Totuşi Covenant auzi ceva mai profund în vocea lui Bannor. În ciuda monotoniei, părea să exprime o sclipire a pasiunii ascunse şi fără răspuns care îi lega pe Gardienii Sângelui de Nobili. Dar Covenant nu urmări pista, nu se amestecă.

Dintre primele coloane fu atras de o tapiserie mare şi groasă atârnată pe un perete. O recunoscu. Era aceeaşi lucrare pe care încercase cândva s-o distrugă. O aruncase din camera sa din tumul de veghe într-un acces de furie faţă de pilda vieţii lui Berek şi faţă de orbirea celor care vedeau în el un Berek renăscut. Nu se putea înşela. Tapiseria era zdrenţuită pe margini şi avea o ruptură reparată cu grijă în mijloc în dreptul figurii paşnice, visătoare a lui Berek Jumătate-de-Mână. În scenele din jurul personajului central era reprezentată călătoria sufletului eroului către disperarea de pe Muntele Tunetului şi

descoperirea Puterii Pământului. De acolo Berek privea la Necredincios cu ochii lui plini de forţă. Covenant se întoarse brutal, iar o secundă mai târziu o zări pe înalta Nobilă Elena îndreptându-se către el din partea opusă a sălii. Rămase acolo unde se afla, urmărind-o. Toiagul Legii din mâna ei dreaptă sporea măreţia şi autoritatea pasului ei, dar mâna stângă era deschisă în semn de bun venit. Roba o acoperea fără să ascundă nici supleţea, nici forţa mişcărilor ei. Părul îi flutura liber pe umeri şi sandalele scoteau un sunet ca de şoaptă pe piatră.

Liniştit, rosti:

— Thomas Covenant, bine ai venit în Sala Darurilor. Îţi mulţumesc că ai venit.

Zâmbea ca şi cum ar fi fost bucuroasă să-l vadă.

Acel zâmbet îi contrazicea aşteptările şi îl făcu să nu aibă încredere în el. Îi studie faţa, încercând să-i discearnă adevăratele sentimente. Ochii ei invitau la studiu. Chiar şi când îl priveau păreau să vadă dincolo de el, în el sau prin el, ca şi cum spaţiul pe care îl ocupa el ar fi fost împărţit cu ceva complet diferit. Se gândi în treacăt că poate de fapt ea nu îl vedea deloc concret.

Apropiindu-se, ea zise:

— Îţi place Sala? Oamenii Tărâmului sunt artişti buni, nu-i aşa? Dar când fu lângă el se opri subit, cu o expresie de îngrijorare, şi întrebă: Thomas Covenant, ai dureri?

Descoperi că respira iarăşi repede. Aerul din Sală părea prea rarefiat pentru el. Când ridică din umeri, nu-şi putu reprima spasmul de durere de pe chip.

Elena întinse mâna spre pieptul său. El aproape că tresări gândindu-se că intenţiona să-l lovească. Dar ea nu atinse decât uşor cu palma coastele învineţite, apoi se întoarse spre Bannor.

— Gardian, zise tăios, Prim-Nobilul a fost rănit. De ce nu a fost dus la un Vindecător?

— Nu a cerut, replică Bannor indiferent.

— Să ceară? Ajutorul ar trebui să aştepte să fie cerut?

Bannor îi înfruntă impasibil privirea şi nu spuse nimic, ca şi cum ar fi considerat că dreptatea lui era evidentă. Dar reproşul din tonul ei îi provocă lui Covenant un junghi neaşteptat. Luând

apărarea lui Bannor, spuse:

— Nu am nevoie… nu am avut nevoie. El mi-a salvat viaţa.

Ea oftă fără să-şi ia ochii de la Gardianul Sângelui.

— Mă rog, poate că aşa e. Dar nu-mi place să văd că ţi se face vreun rău. Apoi, relaxându-se, adăugă: Bannor, Prim-Nobilul şi cu mine mergem pe platou. Trimite imediat după noi dacă e nevoie.

Bannor aprobă din cap, se înclină uşor şi părăsi Sala.

Când uşa ascunsă se închise în urma lui, Elena se întoarse spre Covenant. El se încordă instinctiv. Acum, mormăi în sinea lui. Acum o s-o facă. Dar după toate aparenţele iritarea ei dispăruse. Nu făcu nicio referire la tapiserie; părea să nu cunoască relaţia dintre el şi acea lucrare. Cu nimic altceva în afară de nevinovăţie pe chip, zise:

— Ei bine, Thomas Covenant, îţi place Sala? Nu mi-ai spus.

El abia o auzea. În pofida expresiei ei de amabilitate, nu putea crede că nu intenţiona să-i ceară socoteală pentru întâlnirea cu Trell. Dar atunci observă din nou îngrijorarea urcând pe obrajii ei şi se grăbi să se pună la adăpost.

— Ce? Oh, Sala. Îmi place mult. Dar nu e puţin cam prea departe? La ce bun un muzeu dacă oamenii nu-l pot vedea?

— Toţi cei din Piatra Sărbătorii ştiu drumul. Acum suntem singuri, dar în timpuri de pace, sau în timpurile când războiul e mai îndepărtat, sunt mereu oameni aici. Şi copiii din şcoli petrec aici mult timp învăţând meşteşugurile Tărâmului. Artiştii vin din tot Tărâmul să-şi împărtăşească şi să-şi sporească talentul. Sala Darurilor este aşa de adânc ascunsă pentru că uriaşii care au construit Cetatea au considerat potrivit un asemenea loc, şi pentru ca, dacă vreodată Piatra Sărbătorii ar fi cucerită, Sala să poată fi ascunsă şi păstrată în speranţa unui viitor mai bun.

Pentru o clipă privirea ei păru să se concentreze mai aproape de el, şi ochii i se încordară de parcă ar fi intenţionat să-şi ardă o cale prin craniul lui ca să afle ceea ce gândea. Dar după aceea se întoarse cu un zâmbet blând şi se îndreptă spre un alt perete al peşterii.

— Să-ţi arăt altceva, zise. E creaţia uneia dintre cele mai preţioase artiste, Ahanna, fiica Hannei. Uite.

El o urmă şi se opri alături de ea în faţa unei picturi mari într-

o ramă de abanos lucios. Lucrarea era întunecată, dar strălucind brav în centrul ei se afla un personaj pe care el îl recunoscu imediat: Nobilul Mhoram, care stătea singur într-o depresiune înconjurat îndeaproape de forme negre diavoleşti ce erau pe punctul de a-l copleşi ca un val, de a-l inunda complet.

Singura sa armă era toiagul, dar îl ridica sfidător; în ochii lui era un foc arzător, puternic, de disperare şi triumf, ca şi cum ar fi descoperit în interiorul său o capacitate care îl făcea de neînvins.

Elena vorbi cu respect:

— Ahanna l-a numit „Victoria Nobilului Mhoram”. Ea e profet, bănuiesc.

Vederea lui Mhoram într-o asemenea situaţie îl răni pe Covenant şi luă vorbele ca pe un reproş.

— Ascultă, zise. Nu te mai juca aşa cu mine. Dacă ai ceva de spus, spune. Sau urmează sfatul lui Troy şi închide-mă. Dar nu-mi fă aşa ceva.

— Să mă joc? Nu înţeleg.

— Pe focurile iadului! Nu mai fă pe inocenta. M-ai adus aici drept răzbunare pentru întâlnirea aia cu Trell. Ei bine, termină. Nu pot suporta suspansul.

Înalta Nobilă îi înfruntă privirea încruntată cu o asemenea deschidere, încât el se întoarse mormăind în barbă ca să se liniştească.

— Prim-Nobil. Puse o mână rugătoare pe braţul său: Thomas Covenant. Cum poţi să crezi aşa ceva? Cum de ne înţelegi atât de puţin? Uită-te la mine. Uită-te la mine!

Îl trase de braţ până când el se răsuci spre ea, înfruntând sinceritatea pe care ea o exprima prin fiecare trăsătură a feţei.

— Nu te-am chemat aici ca să te chinuiesc. Am vrut să împart cu tine ultima mea oră în Sala Darurilor. Războiul e aproape – aproape – şi n-o să mai vin aici prea curând. Cât despre Warmark, în privinţa ta nu urmez sfaturile lui. Dacă e cineva vinovat de întâlnirea ta cu Trell, eu sunt aceea. Nu te-am atenţionat clar care sunt temerile mele. Şi nu am văzut dimensiunea pericolului, altfel le-aş fi spus tuturor Gardienilor Sângelui să împiedice întâlnirea voastră. Nu, Prim-Nobil. Nu am cuvinte grele să-ţi adresez. Tu ar trebui să-mi reproşezi mie. Ţi-

am pus viaţa în pericol şi l-am păgubit pe Trell, soţul lui Atiaran, bunicul meu, de ultima urmă de respect de sine. Nu a reuşit să-şi vindece fiica şi soţia. Acum va crede că nu se poate vindeca nici pe sine.

Privind-o, neîncrederea lui Covenant se prefăcu în praf. Inspiră adânc ca să-şi cureţe aerul stătut din plămâni. Dar mişcarea făcu să-l doară coastele. Durerea îl făcu să se teamă că ea se va apropia de el, aşa că bombăni repede:

— Nu mă atinge.

O fracţiune de secundă ea nu-l înţelese. Degetele ei se desprinseră de braţul lui şi privirea ei stranie trecu peste el cu o virulenţă care îl făcu să tresară, uluită şi nedumerită. Dar ceea ce văzu îi corectă impresia greşită. Concentrarea din privirea ei îl părăsi; întinse încet mâna şi-şi puse palma pe pieptul lui.

— Te-am auzit, zise. Dar trebuie să te ating. Ai fost speranţa mea mult prea mult timp. Nu pot să renunţ la tine.

El îi prinse încheietura cu cele trei degete ale mâinii drepte, dar ezită o clipă înainte de a-i îndepărta palma. Apoi întrebă:

— Ce-o să se întâmple acum cu Trell? Şi-a încălcat Legământul. O să păţească ceva?

— Vai, sunt puţine lucruri pe care le putem face noi. Totul stă în el. Vom încerca să-l învăţăm că un Legământ care a fost încălcat încă mai poate fi păstrat. Dar intenţia lui nu a fost să-ţi facă rău, nu şi-a plănuit atacul. Îl cunosc şi sunt sigură de asta. A ştiut de prezenţa ta la Piatra Sărbătorii, totuşi nu a făcut nicio tentativă să te caute. Nu, a fost doar copleşit de durere. Nu ştiu cum o să-şi revină.

În timp ce ea vorbea, văzu încă o dată că nu reuşise să înţeleagă. El se gândise la pedeapsă mai degrabă decât la vindecare. Strângându-şi coastele chinuite, spuse:

— Eşti prea blândă. Ai tot dreptul să mă urăşti.

Ea îi aruncă o privire de vagă exasperare.

— Nici mama mea Lena, nici eu nu te-am urât vreodată. Ne e imposibil. La ce bun? Fără tine, eu nu aş fi existat. S-ar fi putut ca Lena să se fi căsătorit cu Triock şi să aibă o fiică, dar acea fiică ar fi fost o altă persoană. Eu nu aş fi cine sunt. După o clipă, zâmbi: Thomas Covenant, există foarte puţini copii în toată istoria Tărâmului care să fi călărit un ranyhyn.

— Mda, măcar partea asta a ieşit bine.

Înlătură cu o ridicare din umeri privirea ei întrebătoare. Nu se simţea în stare să-i explice târgul pe care încercase să-l încheie cu ranyhynii sau felul în care acel târg îl amăgise.

O stare de încordare se instală între ei. Elena se întoarse spre „Victoria Nobilului Mhoram”.

— Pictura asta mă tulbură, zise. Eu unde sunt? Dacă Mhoram este atât de grav împresurat, de ce eu nu sunt alături de el? Atinse uşor tabloul, mângâind cu degetele silueta singuratică, asediată şi invincibilă a lui Mhoram: Inima îmi spune că acest război se va extinde dincolo de mine.

Gândul o împunse. Se îndepărtă subit de pictură, rămânând dreaptă, cu Toiagul Legii sprijinit pe piatră în faţa ei. Scutură din cap, şi părul ei castaniu cu miere se mişcă de parcă un vânt ar fi adiat în jurul umerilor ei, apoi respiră adânc.

— Nu! O să-l văd încheiat! Încheiat!

Repetând „încheiat”, izbi podeaua cu capătul de metal al toiagului. Un fulger de foc albastru-strălucitor izbucni în aer. Piatra se clătină sub picioarele lui Covenant şi el aproape căzu. Dar ea îşi potoli puterea aproape imediat; trecu ca o intruziune de moment a unui coşmar. Înainte ca el să-şi recapete echilibrul, ea îl prinse de braţ ca să-l liniştească.

— Ah, trebuie să mă ierţi, zise cu o expresie ca un râset. Uit de mine.

El se fixă pe picioare, încercând să decidă dacă mai putea sau nu să aibă încredere în podea. Piatra părea sigură.

— Data viitoare să mă avertizezi din timp, murmură, ca să mă pot aşeza.

Înalta Nobilă izbucni într-un râs limpede, apoi se stăpâni brusc.

— Iertare din nou, Thomas Covenant. Dar ai o expresie atât de încrâncenată şi prostuţă.

— Las-o baltă, replică el. Descoperi că îi plăcea sunetul râsului ei. Ridicolul poate să fie singurul răspuns bun.

— Ăsta e un proverb din lumea ta? Sau eşti un profet?

— Puţin din amândouă.

— Eşti ciudat. Schimbi înţelepciunea cu gluma, inversezi înţelesurile.

— E un adevăr?

— Da, Prim-Nobil Covenant, zise ea uşor, amuzat. Este un adevăr. Apoi păru să-şi amintească ceva: Dar trebuie să plecăm. Cred că suntem aşteptaţi. Iar tu nu ai văzut niciodată platoul. Vrei să vii cu mine?

Ridică din umeri. Ea îi zâmbi şi el o urmă spre uşa Sălii.

— Cine ne aşteaptă? Întrebă cu nepăsare.

Ea deschise uşa şi o luă înainte. Când uşa se închise în urma lor, răspunse:

— Mi-ar plăcea să-ţi fac o surpriză. Dar poate asta nu ar fi un avertisment cinstit. E acolo un om care studiază visele ca să găsească adevărul din ele. Unul dintre Cei Dezlegaţi.

Inima lui tresări din nou, şi el îşi strânse protector în braţe pieptul rănit. Pe focurile iadului, gemu în sinea lui. Un interpret de vise. Exact de ce aveam nevoie. Un Dezlegat îi salvase pe el şi pe Atiaran de demonii-abjecţi la Sărbătoarea Primăverii. Printr-un truc pervers al amintirii, auzi strigătul de moarte al Celui Dezlegat în siajul glasului limpede al Elenei. Şi îşi aminti insistenţa mohorâtă a lui Atiaran că era responsabilitatea celor vii să dea un sens sacrificiilor celor morţi. Cu un gest brusc îi indică Elenei s-o ia înainte, iar el porni după ea, mormăind: Pe focurile iadului… pe focurile iadului.

Ea îl conduse înapoi în sus prin nivelurile Pietrei Sărbătorii până când începu să recunoască împrejurimile. Apoi se deplasară spre vest, continuând să urce, şi după un timp ajunseră la un pasaj înalt, larg ca o şosea de-a lungul cetăţii, urcând încet. Curând apăsarea scăzută a pietrei din jur şi izul crescând de toamnă din aer îi spuseră că se apropiau de nivelul platoului de deasupra Pietrei Sărbătorii. După două schimbări de direcţie pasajul se termină şi el se pomeni în aer liber, stând pe iarba deasă de sub cerul fără acoperiş. La zece-douăzeci de kilometri de el se aflau munţii. Un vânt răcoros mirosind a prospeţime de toamnă ajunse până la el prin lumina soarelui dimineţii târzii: o adiere slabă încărcată de pământ şi recolte coapte ca şi cum ar fi fost clarvăzătoare, prevăzând roadele adunate, fructele pline şi seminţele gata de odihnă. Dar copacii de pe platou şi de pe colinele podişului erau predominant din specii veşnic verzi, mimoze, pini înalţi şi cedri largi care nu-şi schimbau frunzele. Şi iarba rezistentă nu făcea nicio concesie schimbării anotimpului.

Colinele de pe platou erau puterea secretă a Pietrei Sărbătorii. Erau protejate de stâncile golaşe spre est şi sud, de munţi în nord şi vest; astfel erau practic inaccesibile pe altă cale decât prin Cetatea Nobilă însăşi. De acolo oamenii din oraş puteau obţine hrană şi apă suficientă ca să-i facă faţă unui asediu.

În consecinţă, Piatra Sărbătorii putea rezista atâta timp cât zidurile şi porţile ei rămâneau inexpugnabile.

— Vezi, aşadar, zise Elena, că uriaşii au lucrat bine pentru Tărâm din toate punctele de vedere. Cât Piatra Sărbătorii rezistă, rămâne un bastion al speranţei. În felul ei, Cetatea este la fel de imposibil de cucerit cum se spune despre Creşa lui Foul, în vechile legende. Acest lucru este vital, căci tot vechile legende spun că umbra Dispreţului nu va fi complet alungată de pe Tărâm cât timp Ridjeck Thome, cumplitul domeniu al Nobilului Foul, rezistă. Astfel că datoria noastră către uriaşi este cu mult mai mare decât o prietenie neclintită. E mai mult decât orice am putea noi plăti.

Tonul ei era încărcat de recunoştinţă, dar pomenirea uriaşilor aruncă o umbră peste ea şi Covenant. Elena se îndepărtă de ea şi îl conduse spre nord de-a luncii curbei platoului.

În acea direcţie platoul se ridica în nişte coline încreţite; curând în stânga, departe de stânci, începură să treacă turme de vite. Conducătorii turmelor o salutau ceremonios pe înalta Nobilă şi ea răspundea cu plecăciuni tăcute. Mai târziu, ea şi Covenant traversară culmea unui deal de unde se putea vedea către vest, dincolo de întinderea platoului. Acolo, de cealaltă parte a râului repede, care curgea spre sud către marginea Cascadei Vălurite, se găseau lanuri de grâu şi porumb unduind sub vânt. La vreo cinci kilometri în spatele păşunilor, râului şi câmpiilor se aflau munţii, înălţându-se zimţaţi şi semeţi peste dealuri. Vârfurile erau acoperite de zăpadă şi mantia lor albă îi făcea să pară cărunţi şi reci, puri, sălbatici şi ireproşabili. *Haruchai* locuiau la vest şi la sud în acelaşi masiv.

Covenant şi înalta Nobilă continuară spre nord, îndepărtându-se încet de stânci şi spre râu, Elena alegând o potecă uşoară printre coline. Părea mulţumită de tăcerea dintre ei, astfel că amândoi mergeau fără să vorbească.

Covenant se mişca de parcă ar fi băut platoul cu ochii şi cu urechile. Sănătatea robustă a ierbii, solul curat şi luminos şi piatra inviolabilă, grâul şi porumbul copt, toate erau vii în viziunea sa. Zborul şi cântecul păsărilor sunau ca o bucurie în aer. Iar când trecu pe lângă un anumit pin înalt şi maiestuos, simţi aproape că putea auzi urcarea sevei. Pe o distanţă de cinci kilometri uită de sine, bucurându-se de vara târzie a Tărâmului.

Apoi începu să se întrebe într-o doară cât de departe intenţiona să-l ducă Elena. Însă, înainte să se poată hotărî să întrerupă liniştea cu o întrebare, trecură peste culmea unui deal mai înalt şi ea anunţă că ajunseseră.

— Ah, făcu ea cu un oftat fericit, Glimmermere! Izvor al lacului şi început al râului, te salut, iaz limpede! Inima mea se bucură să te vadă iar.

Priveau în jos la un lac de munte, izvorul râului care curgea formând Cascada Vălurită. În ciuda vitezei curentului care pornea de acolo, iazul era totuşi calm, fără pârâuri care să se verse în el; toată apa provenea din izvoarele de pe fundul său. Suprafaţa era la fel de netedă, de limpede şi de lucioasă ca o sticlă lustruită. Reflecta munţii şi cerul cu o fidelitate fără greşeală, redând lumea în fiecare detaliu.

— Vino, zise dintr-odată Elena. Cel Dezlegat ne va cere să ne scăldăm în Glimmermere.

Aruncându-i un surâs rapid, porni într-o fugă uşoară în josul dealului. El o urmă mergând, dar iarba elastică părea să-l grăbească, încât ajunse să alerge. Pe malul lacului ea lăsă jos Toiagul ca şi cum s-ar fi eliberat de el, strânse eşarfa în jurul robei şi cu o ultimă fluturare din mână către el se cufundă în apă. Când se apropie de Glimmermere, Covenant avu un moment de groază descoperind că ea dispăruse. Din unghiul lui de vedere apa era transparentă şi prin ea putea vedea fundul pietros al lacului. Cu excepţia unei pete întunecate ca o umbră profundă în centru, putea vedea amănunţit întregul fund, ca şi cum iazul ar fi avut numai un metru adâncime. Dar nu o vedea pe Elena. Părea să fi dispărut cu totul.

Se aplecă peste apă să privească în ea, dar se dădu brusc înapoi atunci când observă că Glimmermere nu îi reflecta imaginea. Soarele amiezii trecea prin el ca şi cum ar fi fost

invizibil.

În clipa următoare Elena apăru deasupra apei la vreo douăzeci de metri depărtare în lac. Îşi scutură capul şi îl chemă să i se alăture. Când îl văzu cu gura căscată de uimire, râse veselă:

— Glimmermere te surprinde?

El se holbă la ea. Nu putea vedea nimic sub planul apei. Substanţialitatea ei fizică părea să se termine la linia apei. Deasupra suprafeţei se clătina ca şi cum ar fi călcat apa; dedesubt, fundul apei era clar vizibil prin spaţiul pe care ea ar fi trebuit să-l ocupe. Închise gura cu efort, apoi strigă la ea:

— Ţi-am spus să mă avertizezi!

— Vino! Replică ea. Nu fi îngrijorat. Nu e niciun pericol. Cum el nu făcu nicio mişcare, continuă: E doar apă ca oricare alta, dar mai puternică. Aici există Putere a Pământului. Carnea noastră nu este suficient de solidă pentru Glimmermere. Nu ne vede. Haide!

Ezitant, se lăsă pe vine şi îşi cufundă mâna în apă. Degetele lui dispărură imediat ce trecură sub suprafaţă. Dar când le smulse înapoi erau întregi şi ude, înfiorate de frig.

Îmboldit de sentimentul de surpriză şi descoperire, îşi scoase ghetele şi şosetele, îşi rulă crăcii pantalonilor şi păşi în iaz.

Imediat se scufundă până peste cap. Chiar şi la margini lacul era adânc; claritatea cu care se vedea fundul îl înşelase. Dar apa rece, pişcătoare, îl săltă în sus şi el se ridică repede la suprafaţă. Călcând apa şi stropind în jur, privi în jur până o localiză pe Elena.

— Un avertisment cinstit! Încerca să sune mânios în ciuda fiorilor exuberanţi şi proaspeţi provocaţi de Glimmermere. Îţi arăt eu avertisment!

Ajunse lângă ea din câteva mişcări agile şi o îmbrânci cu capul în jos.

Ea reapăru imediat, râzând aproape înainte de a-şi înălţa capul deasupra apei. El se repezi spre ea, dar Elena alunecă pe lângă el şi îl împinse sub apă. El încercă s-o prindă de gleznă şi rată. Când se ridică la suprafaţă nu o mai văzu nicăieri.

O simţi trăgându-l de picioare. Inspirând adânc, plonjă după ea. Pentru prima dată deschise ochii sub apă şi descoperi că putea vedea bine. Elena înota lângă el, zâmbind. O ajunse într-

o clipă şi o prinse de talie.

În loc să încerce să scape, ea se întoarse, îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută pe gură.

Brusc, tot aerul îi ieşi din plămâni ca şi cum ea i-ar fi lovit coastele rănite. Se smulse de lângă ea, chinuindu-se să iasă la suprafaţă. Tuşind şi gâfâind, înotă până la marginea lacului unde îşi lăsase ghetele, se urcă pe mal şi se prăbuşi pe iarbă. Pieptul îl durea ca şi cum şi-ar fi rănit din nou coastele, dar ştia că nu era aşa. Prima atingere a puternicei ape din Glimmermere îi ştersese vânătăile, le spălase pur şi simplu, şi acum nu-l mai dureau. Aceasta era o altfel de durere; în eforturile lui de sub apă părea să-şi fi rănit inima.

Zăcu pe iarbă cu faţa în jos, gâfâind, şi după un timp respiraţia i se linişti. Deveni conştient de celelalte senzaţii. Atingerea rece, acidulată a apei îi lăsase întregul trup excitat; se simţea mai curat decât se simţise vreodată de când aflase că are lepră. Soarele îi încălzea spatele şi degetele îi pulsau viu. Inima îl împunse când Elena i se alătură pe iarbă.

Îi simţi ochii asupra lui înainte ca ea să întrebe încet:

— Eşti fericit în lumea ta?

Ghemuindu-se, se rostogoli şi descoperi că ea se aşezase aproape de el, privindu-l cu blândeţe. Incapabil să reziste emoţiei, atinse o şuviţă din părul ei umed şi o frecă între degete. Apoi ridică ochii lui cenuşii şi goi ca să-i întâlnească privirea. Poziţia în care stătea îi făcu glasul să sune aspru în mod neintenţionat.

— Fericirea n-are nicio legătură. Nu mă gândesc la fericire. Mă gândesc să rămân în viaţă.

— Ai putea fi fericit aici?

— Asta nu-i cinstit. Tu ce-ai răspunde la o astfel de întrebare?

— Aş spune că da. Dar după o clipă înţelese la ce se referea el şi se ridică: Aş spune că fericirea înseamnă slujirea Tărâmului. Şi aş mai spune că nu există fericire în vremuri de război.

El se lăsă pe spate în iarbă ca să nu trebuiască să se uite la ea. Posac, murmură:

— Acolo de unde vin eu nu există „Tărâm”. Doar pământ. Mort. Şi e întotdeauna război.

După o scurtă pauză, ea îi răspunse cu un surâs în glas:
— Dacă am auzit bine, astfel de discuţii îl fac pe Hiltmarkul Quaan să fie furios pe tine.
— N-am ce face. E pur şi simplu un fapt obiectiv.
— Ai mare respect pentru faptele obiective.
Inspiră cu grijă învăluindu-şi inima îndurerată înainte de a răspunde:
— Ba nu. Le urăsc. Ele sunt tot ce am.
O tăcere blândă se aşternu peste ei. Elena se întinse la loc lângă el şi stătură nemişcaţi lăsând soarele să-i usuce. Căldura şi mirosul ierbii păreau să-i ofere o senzaţie de bine; dar, când încercă să se relaxeze şi să se lase purtat de val, pulsul i se acceleră neplăcut în piept. Era prea conştient de prezenţa Elenei. Dar treptat deveni conştient de o tăcere şi mai mare care acoperea Glimmermere. Toate păsările şi chiar şi vântul tăcuseră. Un timp respiră superficial şi exploră atmosfera cu auzul.
Elena rosti scurt:
— Vine.
Plecă să-şi reia Toiagul. Covenant se ridică şi privi în jur. Apoi auzi un sunet gingaş, curat ca un flaut, răspândindu-se peste Glimmermere dintr-o sursă pe care nu o vedea, de parcă aerul însuşi ar fi cântat. Melodia se deplasă, apropiindu-se. Curând putu distinge cuvintele.
Liber
Dezlegat
Iertat
Liber.
Visează să ţi se împlinească visul:
Ţine ochii strânşi până vor vedea,
Şi cântă profeţia tăcută,
Fii
Dezlegat
Iertat
Liber.
Singur Fără prieteni Fără legături Singur,
Bea pierderea până la sfârşit,
Până când singurătatea vine şi trece,
Iar tăcerea devine comuniune…

Şi totuşi
Eşti fără prieteni Fără legături Singur.
Adânc Fără fund Nesfârşit Adânc,
Atinge adevărata Cetate misterioasă
În care sălile credinţei râd şi plâng;
În timp ce trădătorii se târăsc prin osândă
În sânge
Fără fund
Nesfârşit
Adânc.

— Ridică-te în picioare să-l întâmpini, zise încet înalta Nobilă. El este unul dintre Cei Dezlegaţi. A trecut dincolo de înţelepciunea Loresraatului, în căutarea unei viziuni intime care i s-a deschis numai lui.

Covenant se sculă, încă ascultând cântecul. Avea ceva hipnotizant care îi reduse la tăcere întrebările şi îndoielile. Stătu drept, cu capul ridicat parcă nerăbdător. Curând Cel Dezlegat apăru peste dealurile situate la nord de Glimmermere.

Încetă să cânte când îi zări pe Covenant şi pe Elena, dar apariţia lui menţinu influenţa pe care o avea asupra lor. Purta o robă lungă, curgătoare, care părea să nu aibă culoare proprie; prindea nuanţele din jur, astfel că era verde ca iarba mai jos de talie, azurie pe umeri, iar stânca şi zăpada sclipeau pe partea sa dreaptă. Părul neîngrijit îi lucea reflectând soarele.

Veni direct spre Covenant şi Elena şi în curând Covenant îi putu distinge chipul: trăsături moi androgine, o barbă deasă şi ochi adânci. Când se opri în faţa lor, el şi înalta Nobilă nu schimbară niciun cuvânt de întâmpinare, niciun ritual. El îi spuse simplu, cu o voce acută, limpede ca de femeie:

— Lasă-ne singuri.

Vocea nu exprima nici respingere, nici poruncă, ci mai degrabă ceva ca o necesitate, iar ea i se supuse fără să pună vreo întrebare.

Dar înainte de a pleca puse din nou mâna pe braţul lui Covenant, cercetându-i faţa.

— Thomas Covenant, zise cu un tremur jos în glas ca şi cum s-ar fi temut de el sau pentru el. Prim-Nobil. Când va trebui să plec la război… mă vei însoţi?

El nu se uită la ea. Stătea ca şi cum degetele de la picioare ar fi prins rădăcini în iarbă şi privea în ochii Celui Dezlegat. Când după un timp tot nu răspunse, ea îşi lăsă în jos capul, îl strânse de braţ, apoi se îndepărtă în direcţia Pietrei Sărbătorii. Nu se uită înapoi. Curând dispăru din vedere dincolo de deal.

— Vino, zise Cel Dezlegat cu acelaşi ton imperativ.

Fără să aştepte răspuns, porni înapoi pe acelaşi drum pe care venise.

Covenant făcu doi paşi ezitanţi înainte, apoi se opri când un spasm de incertitudine îi încleştă muşchii feţei. Îşi smulse ochii de pe spatele Celui Dezlegat, privind grăbit în jur. Când îşi localiză şosetele şi ghetele se repezi spre ele, se aşeză pe iarbă şi le trase pe picioare. Cu o meticulozitate febrilă, parcă rezistând unui curent sau constrângeri, îşi înnodă şireturile asigurându-le strâns.

Când picioarele îi fură la o distanţă sigură de iarbă, sări şi alergă după interpretul de vise.

10

VIZIONAR Şi ORACOL

Târziu în dimineaţa următoare, Nobilul Mhoram răspunse unei bătăi la uşa apartamentului său privat şi îl găsi pe Thomas Covenant stând afară, profilat ca o siluetă întunecată de necazuri în lumina podelei strălucitoare. Avea o expresie de privare şi oboseală, ca şi cum nu ar fi avut parte nici de hrană, nici de odihnă de când plecase pe platou. Mhoram îl primi fără să pună întrebări în camera goală şi închise uşa, în timp ce el se îndrepta spre masa de piatră din mijloc, masa pe care Mhoram o adusese din camerele înaltei Nobile, cu *krill-ul* lui Loric încă înfipt şi arzând în ea.

Privind muşchii încordaţi de pe spatele lui Covenant, Mhoram îi oferi mâncare, băutură sau un pat, dar Covenant le refuză cu bruscheţe în pofida foamei. Cu ton sec şi ciudat de tensionat, zise:

— Ţi-ai bătut capul cu asta încă de când a început. Tu nu te odihneşti niciodată? Credeam că voi, Nobilii, vă odihniţi aici jos, în locul ăsta.

Mhoram traversă camera oprindu-se în faţa musafirului. *Krill-ul* strălucea alb între ei. Nu era sigur de el; putea vedea tulburarea pe chipul lui Covenant, dar cauzele şi implicaţiile îi erau confuze, ascunse. Prudent, Nobilul zise:

— De ce m-aş odihni? Nu am soţie, nici copii. Tatăl şi mama mea au fost amândoi Nobili, iar înţelepciunea lui Kevin e singura ştiinţă pe care o cunosc. E dificil să te odihneşti când ai asemenea muncă.

— Şi eşti epuizat. Tu eşti vizionarul şi oracolul pe aici. Tu eşti cel care întrevede frânturi din viitor fie că le vrei, fie că nu, fie că te fac să ţipi în somn sau nu, fie că le poţi suporta sau nu. Glasul lui Covenant se sufocă o clipă, şi scutură violent din cap până putu vorbi din nou: Nu-i de mirare că nu te poţi odihni. Sunt surprins că mai poţi dormi.

— Eu nu sunt Gardian al Sângelui, replică Mhoram calm. Am nevoie de somn ca oricare alt om.

— Ce ai descoperit? Ştii la ce e bun obiectul ăsta? Despre ce a fost vorba cu acel Amok?

Mhoram îl privi pe Covenant peste *krill,* apoi zâmbi blând.

— Nu vrei să stai jos, prietene? Ai să asculţi răspunsurile lungi mai confortabil dacă îţi mai uşurezi oboseala.

— Nu sunt obosit, zise Necredinciosul cu o falsitate evidentă.

În secunda următoare se prăbuşi pe un scaun. Mhoram luă şi el un scaun, iar când se aşeză îl descoperi pe Covenant aşezat drept în partea opusă a mesei, astfel încât *krill-ul* stătea între feţele lor. Aranjamentul îl tulbură pe Mhoram, dar nu se putu gândi la un alt mod în care să-l ajute pe Covenant decât să-l asculte şi să vorbească, aşa că rămase acolo unde se afla şi îşi mobiliză celelalte simţuri în căutarea a ceea ce era blocat privirii sale de către piatra *krill-ului.*

— Nu, nu înţeleg spada lui Loric, şi nici nu pot s-o scot din masă. Aş putea s-o eliberez sfărâmând piatra, dar nu ar avea niciun rost. Nu am câştiga nicio cunoştinţă, doar o armă pe care nu o putem atinge. Dacă am scoate astfel *krill*-ul, nu ne-ar ajuta. E o putere cu totul nouă pentru noi. Nu ştim la ce foloseşte. Şi nu am vrea să spargem piatra sau lemnul, indiferent de scop. Cât despre Amok, problema rămâne deschisă. Nobila Amatin ţi-ar putea răspunde mai bine.

— Te întreb pe tine.

— E posibil, zise Mhoram calm, să fi fost creat de Kevin pentru a se apăra de *krill-ul* însuşi. Poate puterea de aici e atât de periculoasă, încât ajunsă pe mâini neînţelepte sau ignorante să provoace mult rău. Dacă ăsta e adevărul, atunci s-ar putea ca scopul lui Amok este să ne prevină asupra folosirii acestei puteri fără să fim pregătiţi şi să ne ghideze în învăţătură.

— N-ar trebui să sune atât de plauzibil când spui lucrurile astea. Nu-i corect. N-ai auzit ce a spus? „Nu mi-am îndeplinit bine scopul”.

— Poate că el ştie că suntem prea slabi ca să readucem *krill-ul* la viaţă, incapabili să-l folosim în vreun fel, pentru bine sau pentru rău.

— Bun. Lasă asta. Uită că este încă un lucru pe care eu vi l-am făcut fără să am vreo idee despre ce naiba fac. Las-o aşa. Ce te face să crezi că bătrânul Kevin Risipitorul Tărâmului cel de la care a început totul pândeşte în spatele a tot ce vi se întâmplă, ca un fel de patriarh asigurându-se că n-o să faceţi ceva greşit care să vă spulbere? Nu, las-o baltă. Eu ştiu mai bine, chiar dacă mi-am petrecut numai câteva săptămâni înnebunind din cauza asta şi nu patruzeci de ani ca voi ceilalţi. Explică-mi ceva. Ce e atât de special la înţelepciunea lui Kevin? De ce sunteţi atât de dornici s-o urmaţi? Dacă aveţi nevoie de putere, de ce nu ieşiţi să v-o găsiţi singuri, în loc să pierdeţi generaţii întregi de oameni cumsecade pe nişte Părţi de neînţeles? În numele sănătăţii mintale, Mhoram, dacă nu de dragul unor foloase pragmatice.

— Prim-Nobil, mă depăşeşti. Te aud, totuşi rămân de parcă aş fi surd sau orb.

— Nu-mi pasă. Spune-mi de ce.

— Nu e dificil. Problema e clară. Puterea Pământului e aici, indiferent de măiestria sau de cât o folosim noi. Tărâmul e aici. Şi blestemele şi răul – Piatra Bolii Pământului, Dispreţuitorul – sunt tot aici, fie că noi ne putem apăra împotriva lor, fie că nu. Of, cum să vorbesc? Din când în când, prietene, problemele clare sunt cel mai greu de explicat.

Se opri pentru un moment de gândire. Dar prin linişte simţi cum sporeşte agitaţia lui Covenant, ca şi cum Necredinciosul s-ar fi agăţat de cuvintele dintre ei şi n-ar fi putut suporta să fie retrase. Mhoram reîncepu să vorbească, deşi nu avea un

răspuns exprimat satisfăcător.

— Consideră lucrurile astfel. Studiul cunoştinţelor lui Kevin este singura alegere acceptabilă pentru noi. Cu siguranţă nu te poţi aştepta ca Pământul să ne vorbească, aşa cum a făcut cu Berek Jumătate-de-Mână. Asemenea lucruri nu se întâmplă de două ori. Indiferent cât de mare ne-ar fi curajul sau cât de stringentă nevoia, Tărâmul nu va mai fi salvat din nou în acelaşi fel. Totuşi Puterea Pământului rămâne, ca să fie utilizată în folosul Tărâmului, dacă noi suntem în stare. Dar această Putere – orice putere – e înfricoşătoare. Nu se apără singură de rău, de folosirea greşită. După cum spui tu, am putea să ne străduim să utilizăm Puterea Pământului în felul nostru. Dar riscurile implicate o interzic. Prim-Nobil, noi am depus un Legământ al Păcii care nu acceptă compromis. Gândeşte-te – iartă-mă, prietene, dar trebuie să-ţi dau un exemplu limpede, gândeşte-te la soarta lui Atiaran, soţia lui Trell. Ea a sfidat puteri care o depăşeau şi a fost nimicită. Totuşi rezultatul ar fi putut fi cu mult mai rău. Ar fi putut să-i distrugă pe alţii sau să facă rău Tărâmului. Cum am putea noi, Nobilii care am jurat să susţinem tot ce e frumos şi sănătos – cum am putea să justificăm asemenea riscuri? Nu, noi trebuie să depunem eforturi în alte direcţii. Dacă vrem să dobândim puterea care să apere Pământul şi nu să punem în primejdie Tărâmul însuşi, trebuie să fim maeştri în ceea ce facem. Şi în acest scop Kevin şi-a creat Părţile, pentru ca aceia care vin după el să poată folosi puterea cu înţelepciune.

— Of, fie! Se răsti Covenant. Uite ce bine i-a făcut lui. Pe focurile iadului! Chiar presupunând că aveţi norocul, sau isteţimea, sau chiar probabilitatea să găsiţi Cele Şapte Părţi şi să le desluşiţi, ce naiba! — Ce-o să se întâmple când dragul, bătrânul şi mortul Kevin o să vă dezvăluie în cele din urmă secretul Ritualului Profanării? Şi asta e ultima voastră şansă să-l opriţi iar pe Foul într-un război! Cum o să le explicaţi asta în mod raţional oamenilor care vor trebui s-o ia de la capăt pentru încă o mie de ani pentru că voi pur şi simplu nu puteţi evita să repetaţi istoria? Sau credeţi că atunci când o să vină criza o să reuşiţi cumva să vă descurcaţi mai bine decât a făcut-o Kevin?

Vorbea rece, grăbit, dar o urmă aluzivă din vocea lui îi

spunea lui Mhoram că nu era vorba despre ceea ce îi domina mintea. Părea să-l supună pe Nobil unui ritual al întrebărilor, unei testări. Mhoram răspunse cu grijă, sperând de dragul lui Covenant că nu avea să facă vreo greşeală:

— Acum cunoaştem pericolul. L-am cunoscut încă de când uriaşii ne-au redat Prima Parte. În consecinţă am depus Legământul Păcii şi îl vom păstra pentru ca niciodată viaţa şi Tărâmul să nu mai fie distruse din disperare. Dacă vom ajunge în punctul în care vom fi nevoiţi să profanăm sau să fim învinşi, atunci vom lupta până când vom fi învinşi. Soarta Pământului va fi în alte mâini.

— Eu nu fac altceva decât să fac lucrurile mai dificile pentru voi. Doar faptul că am aurul alb ridică perspective de distrugere care nu v-au mai trecut înainte prin minte, ca să nu mai pomenim că e inutil. Înainte nu exista suficientă putere ca să vă pierdeţi măcar timpul gândindu-vă la disperare, fiindcă nu puteaţi dăuna Tărâmului nici dacă voiaţi. Dar acum Foul ar putea obţine inelul meu sau eu l-aş putea folosi împotriva voastră, dar el nu vă va salva niciodată.

Mâinile lui Covenant se mişcau pe masă ca şi cum ar fi bâjbâit după ceva. Degetele i se înnodau, se încordau, apoi se despărţeau brusc mişcându-se separat, fără ţintă.

— Bine. Uită şi de asta. Şi ajung aici. Cum, în numele tuturor zeilor, o să purtaţi un război – un război, Mhoram, nu doar o bătaie cu o mână de troglodiţi şi demoni-abjecţi! — Când toţi ai voştri care sunt destul de înalţi ca să ţină o sabie au depus Legământul Păcii? Sau există dispense speciale ca nişte clauze la contracte care scutesc războaiele de critici morale sau chiar de simpla oroare a sângelui?

Inima îl îndemna pe Mhoram să-i spună lui Covenant că mersese prea departe. Dar mişcarea, zvâcnirile mâinilor lui – una schilodită, cealaltă purtând inelul ca pe o cătuşă – îi spunea lui Mhoram că afrontul din limbajul Necredinciosului era direcţionat spre interior asupra lui însuşi, nu asupra Nobililor sau Tărâmului. Această senzaţie spori îngrijorarea lui Mhoram, şi din nou răspunse cu o demnitate calmă:

— Prietene, crima trebuie întotdeauna să stârnească oroare. Faptul că nu o putem evita este o măsură a cât de neînsemnaţi suntem. Dar trebuie să-ţi reamintesc câteva lucruri. Ai auzit

Codul lui Berek, face parte din Legământul nostru. El ne porunceşte:

Nu provocaţi suferinţă acolo unde stăpânirea este suficientă; nu răniţi acolo unde suferinţa este suficientă; nu schilodiţi acolo unde rănile sunt suficiente; şi nu ucideţi acolo unde schilodirea este suficientă; cel mai mare războinic este acela care nu are nevoie să ucidă.

Şi l-ai auzit şi pe Înaltul Nobil Prothall spunând că Tărâmul nu trebuie slujit prin vărsare de sânge şi mânie. Prin asta a atins inima Legământului. Vom face tot ceea ce ne permite forţa sau măiestria pentru a apăra Tărâmul de Dispreţ. Dar nu vom face nimic – Tărâmului, duşmanilor noştri sau unul altuia – care să ne fie impus de patimile negre ale inimilor noastre, de suferinţă sau de dorinţă de moarte. Nu ţi-e clar, Prim-Nobil? Dacă e să luptăm şi, da, să ucidem, atunci singura noastră apărare şi răscumpărare este să luptăm ca să nu devenim la fel ca Duşmanul. Aici a greşit Kevin Risipitorul Tărâmului: a fost slăbit de disperare, care este forţa Dispreţuitorului. Nu, trebuie să luptăm, fie şi numai ca să ne ferim să privim răul, aşa cum l-a privit Kevin şi a fost distrus. Dar dacă ne facem rău unul altuia, sau Tărâmului, sau ne urâm adversarii, atunci nu vor mai exista zori după noaptea eşecului nostru.

— Ăsta e un sofism.

— Sofism? Nu cunosc cuvântul ăsta.

— Argumente inteligente care să sprijine ceea ce ai hotărât deja să faci. Raţionalizări. Război în numele Păcii. Ca şi cum atunci când înfigi sabia într-un inamic nu ai tăia în carne obişnuită şi sânge care au acelaşi drept de a continua să trăiască cum ai şi tu.

— Deci tu crezi cu adevărat că nu există diferenţă între a lupta pentru distrugerea Tărâmului şi a lupta pentru păstrarea lui?

— Diferenţă? Ce-are a face? Tot a ucide înseamnă. Dar nu contează. Lasă şi asta. Te descurci mult prea bine. Dacă eu nu pot găsi în răspunsurile tale puncte mai slabe decât astea o să ajung să…

Mâinile începură să-i tremure violent şi el le ascunse vederii, strecurându-le sub masă.

— O să ajung să mor de frig, asta e.

Prăbuşit în scaunul lui, Covenant căzu într-o tăcere dureroasă. Mhoram simţi crescând tensiunea dintre ei şi decise că venise timpul să pună propriile întrebări. Şoptind pentru sine Cele Şapte Cuvinte, zise amabil:

— Eşti tulburat, prietene. E dificil s-o refuzi pe înalta Nobilă, nu-i aşa?

— Şi ce dacă? Se răsti Covenant. Dar o clipă mai târziu mormăi: Da. Da, aşa e. Dar nu-i vorba de asta. Întregul Tărâm e dificil de refuzat. De la început am simţit. Nu-i vorba de asta. După o pauză încordată, continuă: Ştii ce a făcut ieri? M-a dus pe platou să-l întâlnesc pe acel Dezlegat, omul care pretinde că înţelege visele. Am stat acolo o zi sau mai mult… Dar tu eşti vizionar şi oracol… nu trebuie să-ţi spun despre el. Probabil că ai fost acolo sus mai des ca oricine, n-aveai încotro, fie şi numai pentru că urechile oamenilor obişnuiţi pot să suporte numai o anumită cantitate de dispreţ şi batjocură, indiferent dacă dorm sau nu. Aşa că ştii cum e. Ştii cum te înlănţuie cu ochii ăia, şi te doboară, şi te disecă… Dar tu eşti vizionar şi oracol. Probabil ştii chiar şi ce mi-a spus.

— Nu, răspunse Mhoram încet.

— Mi-a spus… Pe focurile iadului! Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi cureţe apa din ochi: A spus că am visat adevărul. A spus că sunt foarte norocos. A spus că oamenii cu asemenea vise sunt adevăraţii duşmani ai Dispreţului – nu Legea, Toiagul Legii nu a fost făcut pentru lupta cu Foul – nu, magia sălbatică şi visele sunt opusul Dispreţului.

Pentru o clipă, aerul din jurul lui se cutremură de indignare.

— A spus de asemenea că eu nu cred asta. Mi-a fost de mare ajutor. Aş fi vrut pur şi simplu să ştiu dacă sunt un erou sau un laş. Nu, nu-mi răspunde. Nu e pe măsura ta.

Nobilul Mhoram zâmbi ca să-l liniştească pe Covenant, dar Necredinciosul continua deja:

— Oricum, eu am o credinţă, aşa cum e ea. Doar că nu e tocmai cea pe care voi vreţi s-o am.

Testând din nou, Mhoram zise:

— S-ar putea. Dar eu nu o văd. Nu ne arăţi credinţă, ci Necredinţă. Dacă e o credinţă, atunci nu e una în ceva, ci mai degrabă împotriva a ceva.

Covenant sări în picioare ca şi cum ar fi fost înţepat.

— Neg aşa ceva! Numai pentru că eu nu susţin Tărâmul sau altceva, nu mă port ca un fanatic dezlănţuit şi nu fac spume la gură după o şansă de a mă lupta aşa cum face Troy, asta nu înseamnă… Presupunând că există vreun fel de dreptate în etichetele şi titlurile cu care vă împăunaţi voi – presupunând că puteţi da un nume acelui maţe-rupte pe care eu nu-l pot nici măcar pronunţa, darămite să mi-l dovedesc mie însumi. Nu asta înseamnă Necredinţa.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă…

O clipă Covenant se opri, sufocat de cuvinte ca şi cum inima i-ar fi suferit un fel de blocaj. Apoi se întinse în faţă şi acoperi gema *krill*-ului cu palmele astfel încât să nu-i strălucească direct în ochi. Cu o voce dintr-odată teribil de înecată de imposibilitatea lacrimilor care să-l uşureze, strigă:

— Înseamnă că trebuie să ascund… să nu ţin cont… să păstrez ceva pentru mine! Pentru că nu ştiu de ce!

În secunda următoare căzu înapoi pe scaun şi îşi lăsă capul în jos, ascunzându-l în mâini ca şi cum i-ar fi fost ruşine.

— De ce? Zise Mhoram încet. Asta nu este o problemă chiar aşa de complicată, spre deosebire de „cum”. Unele dintre legendele noastre indică un răspuns.

Povestesc despre începuturile Pământului, într-un moment imediat după naşterea Timpului, când Creatorul Pământului a descoperit că fratele şi Duşmanul lui, Dispreţuitorul, i-a stricat creaţia plasând blesteme extrem de rele adânc în interiorul său. Scandalizat şi îndurerat, Creatorul şi-a exilat Duşmanul afară din ceruri, pe Pământ, şi l-a închis acolo cu arcul Timpului. Astfel, după cum ne spune legenda, Nobilul Foul a venit pe Tărâm.

În timp ce vorbea, simţea că nu răspunde la întrebarea lui Covenant, că întrebarea era îndreptată într-o direcţie pe care nu o putea discerne. Dar continuă, oferindu-i lui Covenant singurul răspuns pe care îl avea.

— Acum e limpede că Nobilul Foul tânjeşte să se răzbune pe fratele lui, Creatorul. Şi în sfârşit, după ere de războaie zadarnice purtate din răutate, din dorinţa de a face rău creaţiei fiindcă nu îl putea atinge pe Creator, Nobilul Foul a găsit o cale prin care să-şi atingă scopul, să distrugă arcul Timpului, să-şi

încheie exilul şi să se întoarcă în casa care i-a fost interzisă, din ură şi suferinţă. Când Toiagul Legii, pierdut de Kevin la Profanare, a ajuns să poată fi influenţat de el, a câştigat ocazia să traverseze prăpastia dintre lumi, ocazia de a aduce aurul alb în Tărâm. Îţi spun direct: scopul Nobilului Foul este să stăpânească magia sălbatică – „cheia de boltă a arcului vieţii care se întinde şi stăpâneşte Timpul” – şi cu el să aducă Timpul la final, pentru ca el să poată scăpa din prizonierat şi să-şi poarte dorinţele prin tot universul. Ca să facă asta trebuie să te învingă pe tine, trebuie să-ţi smulgă prin luptă aurul alb. Atunci întreg Tărâmul şi întreg Pământul se vor prăbuşi cu siguranţă.

Covenant înălţă capul şi Mhoram încercă să-i anticipeze următoarea întrebare.

— Dar cum… cum intenţionează Dispreţuitorul să-şi realizeze scopul? Ah, prietene, asta nu ştiu. Va alege căi care se aseamănă cu propriile noastre dorinţe atât de mult, încât nu vom putea rezista. Nu vom fi capabili să distingem între servirea scopului lui şi slujirea celui al nostru decât atunci când vom fi lipsiţi de orice alt ajutor în afară de tine, fie că tu alegi să ne ajuţi fie că nu.

— Dar de ce? Repetă Covenant. De ce eu?

Din nou Mhoram simţi că răspunsul lui nu era pe direcţia întrebării lui Covenant. L-i dădu totuşi, cu umilinţă, ştiind că era tot ceea ce avea să-i ofere chinuitului său vizitator.

— Prietene, inima îmi spune că tu ai fost ales de Creator. Asta e speranţa noastră. Nobilul Foul l-a învăţat pe Drool cum să te cheme pentru că îşi dorea aurul alb. Dar pe Toiag erau mâinile lui Drool, nu ale lui Foul. Dispreţuitorul nu putea controla cine era cel chemat. Aşa că ai fost ales tu, ales de către Creator. Gândeşte-te. El e Creatorul, făuritorul Pământului. Cum să stăm nepăsători şi să privim cum îi e distrusă creaţia? Totuşi el nu poate să ne întindă o mână de ajutor aici. Asta e legea Timpului. Dacă el rupe arcul ca să atingă Tărâmul cu puterea lui, Timpul se va încheia şi Dispreţuitorul va fi liber. Aşa că trebuie să-i opunem rezistenţă Nobilului Foul în altă parte. Cu tine, prietene.

— La naiba, mormăi Covenant.

— Măcar atât ar trebui să înţelegi. Nu poate ajunge la tine aici, să te înveţe sau să te ajute, din acelaşi motiv pentru care

nu ne poate ajuta nici pe noi. Şi nici nu poate să ajungă, să te înveţe sau să te ajute în lumea ta. Dacă ar face asta, nu ai mai fi liber. Ai deveni unealta lui, iar prezenţa ta ar rupe arcul Timpului, dezlegând Dispreţul. Aşa că tu ai fost cel ales. Creatorul crede că voinţa ta neconstrânsă şi forţa ta ne vor salva în cele din urmă. Dacă se înşală, atunci înseamnă că a pus în mâinile Nobilului Foul arma care va duce la propria sa distrugere.

După o tăcere lungă, Covenant murmură:

— Un risc al dracului.

— Mda, dar el e Creatorul. Cum altfel să facă?

— Ar putea să dea foc la tot şi să încerce din nou. Dar presupun că voi nu consideraţi că zeii sunt atât de umili. Sau aţi numi-o aroganţă – să dea foc? Nu contează. Mi se pare că-mi amintesc că nu toţi Nobilii cred în Creator aşa ca tine.

— Asta e adevărat. Dar tu ai venit la mine. Răspund aşa cum pot.

— Ştiu. Nu te supăra pe mine. Dar spune-mi ceva. Tu ce-ai face în locul meu?

— Nu, zise Mhoram. Deplasă în sfârşit scaunul într-o parte, ca să poată vedea faţa lui Covenant. Privind chipul neliniştit al Necredinciosului, replică: La întrebarea asta n-o să-ţi răspund. Ce-aş putea să afirm?

Puterea e un lucru înspăimântător. Nu pot să te judec cu un răspuns. Nici pe mine nu m-am judecat încă.

Instabilitatea expresiei lui Covenant se dizolvă pe moment într-o căutare. Dar nu vorbi, şi după un timp Mhoram decise să rişte încă o întrebare:

— Thomas Covenant, de ce iei astfel lucrurile? De ce eşti atât de rănit? Spui că Tărâmul este un vis şi o iluzie, că noi nu avem o viaţă reală. Atunci nu fi îngrijorat. Acceptă visul şi râzi. Când te vei trezi, vei fi liber.

— Ba nu, zise Covenant. Am recunoscut ceva în ceea ce ai spus, încep să înţeleg. Ascultă-mă. Întreaga criză este o luptă în interiorul meu. La dracu’, am fost lepros atâta timp, încep să cred că modul în care oamenii îi tratează pe leproşi e justificat. Aşa că mă transform în propriul meu duşman, lucrez împotriva mea atunci când încerc să supravieţuiesc, fiind de acord cu oamenii care fac lucrurile aşa de dificile. Din cauza asta visez

asemenea vise. Catarsis. Rezolv problema în subconştient, astfel că atunci când o să mă trezesc o să fiu capabil să fac faţă.

Se ridică brusc şi începu să păşească prin camera ascetică a lui Mhoram cu o sclipire vorace în ochi.

— Sigur. Asta e. De ce nu m-am gândit înainte? Mi-am spus tot timpul că ăsta e un escapism, o sinucidere. Dar nu e aşa, nu e deloc aşa. Să uit pur şi simplu că îmi pierd absolut toate obiceiurile care mă ţin în viaţă. Asta e terapie prin vis. Dintr-odată o grimasă de durere îi încleştă chipul: Pe focurile iadului! Gâfâi frenetic. Sună ca o poveste pe care aş fi pus-o pe foc, pe vremea când puneam poveşti pe foc, când încă mai aveam poveşti de pus pe foc.

Mhoram percepu schimbarea neliniştită, preschimbarea în praf, din tonul lui Covenant, şi se ridică în picioare îndreptându-se spre musafirul lui. Dar nu avu nevoie să se mişte; Covenant se întoarse aproape rătăcit în direcţia lui, ca şi cum între cei patru pereţi ai camerei şi-ar fi pierdut orientarea. Se opri lângă masă, alături de Mhoram, privind amărât la *krill.* Vocea îi tremura.

— Nu cred. E doar o altă cale uşoară de a muri. Deja cunosc prea multe.

Păru să se împiedice, cu toate că stătea nemişcat. Se aplecă în faţă şi se prinse de umărul lui Mhoram. Timp de o clipă stătu lipit, presându-şi fruntea de roba lui Mhoram. Apoi Mhoram îl ajută să se aşeze pe un scaun.

— Ah, prietene, cum aş putea să te ajut? Nu înţeleg.

Buzele lui Covenant tremurară, dar cu un efort vizibil îşi recăpătă controlul vocii.

— Sunt doar obosit. N-am mâncat de ieri. Cel Dezlegat… m-a secătuit. Aş aprecia ceva de mâncare.

Posibilitatea de a face ceva pentru Covenant îi dădu lui Mhoram un sentiment de uşurare. Mişcându-se rapid, îi aduse musafirului său un ulcior cu vin de primăvară. Covenant bău de parcă ar fi încercat să stingă o secetă interioară, iar Mhoram se duse în camerele din spate să aducă ceva de mâncare.

În timp ce aşeza pâinea, brânza şi strugurii pe o tavă, auzi un ţipăt ascuţit, îndepărtat; o voce îi striga numele cu o urgenţă care îl înţepă în inimă. Puse tava jos şi se grăbi să

deschidă uşa de la cameră.

În valul de lumină dinspre curte văzu un războinic stând pe una dintre cornişele situate mult deasupra lui. Războinicul era un bărbat tânăr, prea tânăr ca să fie carne de tun, gândi Mhoram trist, care îşi pierduse controlul.

— Nobile Mhoram! Izbucni. Vino! Acum! În Cabinet!

— Opreşte-te.

Autoritatea din tonul lui Mhoram îl surprinse pe tânăr ca o muşcătură. Tresări, încremeni, se forţă să stăvilească tumultul haotic de cuvinte. Apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine. Văzând acest lucru, Nobilul rosti cu mai multă blândeţe:

— Te aud. Vorbeşte.

— Înalta Nobilă cere să vii imediat în Cabinet. A sosit un mesager de pe Câmpiile lui Ra. Ucigaşul Cenuşiu a pornit în marş.

— Război? Zise Mhoram moale ca să ascundă previziunea acută a sângelui.

— Da, Nobile Mhoram.

— Te rog să-i spui înaltei Nobile că… că te-am auzit.

Mergând atent, Mhoram se întoarse la Covenant.

Necredinciosul îi întâmpină privirea cu ochi febrili, straniu de concentraţi, ca şi cum craniul i s-ar fi despicat între ochi. Mhoram întrebă simplu:

— Vii?

Covenant se agăţă de privirea Nobilului şi zise:

— Spune-mi ceva, Mhoram. Cum ai scăpat după ce prorocul delirant te-a prins… lângă Creşa lui Foul?

Mhoram răspunse cu o seninătate conştientă, un refuz al amărăciunii, care semăna cu un pericol în ochii săi punctaţi cu aur:

— Gardianul Sângelui care era cu mine a fost ucis. Dar când prorocul delirant *samadhi* m-a atins, m-a cunoscut aşa cum şi eu l-am cunoscut pe el. A fost descurajat.

O clipă, Covenant nu se mişcă. Apoi lăsă ochii în jos. Obosit, aşeză ulciorul de piatră pe masă, împingându-l astfel încât să se lovească de *krill.* Trase un timp de barbă, apoi se ridică în picioare. În ochii lui Mhoram apărea ca o lumânare delicată îmbâcsită de reziduuri – murdară, fragilă şi dezmoştenită.

— Da, zise el. Elena m-a întrebat acelaşi lucru. Pentru tot

binele pe care l-ar face oricare dintre noi. Vin.

Ezitant, păşi afară pe podeaua arzândă.

Partea a II-a WARMARKUL

11

CONSILIUL DE RĂZBOI

Hile Troy era sigur de un lucru; în ciuda a ceea ce spunea Covenant, Tărâmul nu era un vis. Percepea acest lucru cu o acuitate care îi provoca dureri în inimă.

În lumea „reală” nu fusese numai nevăzător, fusese lipsit de ochi din naştere. Îi lipseau înseşi organele vederii care i-ar fi putut da o idee despre ce însemna să vezi. Până la misteriosul eveniment care îl smulsese dintre două moduri de a muri şi îl aruncase pe iarba scăldată de soare din Trothgard, lumina şi întunericul erau la fel de lipsite de înţeles pentru el. Nu ştiuse că trăia într-un implacabil miez de noapte. Uneltele cu care se descurcase în mediul fizic fuseseră auzul, pipăitul şi limbajul. Simţul ambianţei, sensibilitatea lui faţă de aura obiectelor şi rezonanţa spaţiului erau traduse în cuvinte până deveneau singura sa măsură a lumii concrete. Fusese un strateg bun tocmai pentru că la el percepţia spaţiului şi interacţiunea forţelor erau pure, netulburate de nicio cunoştinţă despre zi şi noapte, culoare, sclipire sau iluzie.

În consecinţă, nu-şi putea imagina Tărâmul. Mintea lui din trecut nu conţinuse materiile prime din care erau alcătuite astfel de vise. Când apăruse în Tărâm – când înalta Nobilă Elena îl învăţase că năvala senzaţiilor care îl năuceau însemna vederea –, experienţa fusese cu totul şi cu totul nouă. Nu îi dăduse înapoi ceva ce pierduse. Se deschisese în faţa lui ca un oracol.

El ştia că Tărâmul era real.

Şi ştia şi că viitorul său atârna de un fir de păr, strategia lui în acest război. Dacă făcea vreo greşeală, atunci mai multe culori şi lumini decât ar fi putut el număra vreodată erau condamnate.

Aşadar, când Ruel, Gardianul desemnat să aibă grijă de el,

veni în apartamentul lui şi îl informă că un Rob al Coamei ramen sosise de pe Câmpiile lui Ra aducând veşti despre armata Nobilului Foul, Troy simţi un moment de panică. Începuse testul tuturor pregătirilor lui, planurilor, speranţelor. Dacă ar fi crezut în poveştile lui Mhoram despre un Creator, ar fi căzut în genunchi şi s-ar fi rugat.

Dar învăţase să nu se bazeze niciodată pe altcineva decât pe sine. Oastea şi strategia îi aparţineau; el se afla la comandă. Făcu o pauză doar cât să-şi prindă tradiţionala sabie neagră de Warmark la centură şi să-şi lege banderola pe frunte. Apoi îl urmă pe Ruel spre Cabinet.

Mergând, era recunoscător pentru lumina dată de torţele de pe coridor. Nici chiar cu ajutorul lor nu se vedea bine. În lumina zilei vedea clar, cu mai multe detalii şi mai departe decât uriaşii cei cu ochi ageri. Soarele îi aducea aproape lucrurile îndepărtate; uneori simţea că el cuprinde din Tărâm mai mult decât oricine altcineva. Dar noaptea îi reda orbirea ca pe o amintire insistentă a ceea ce fusese înainte. Cât timp soarele era ascuns, el rămânea fără torţe sau foc. Lumina zilei nu atingea întunericul său intim, şi nici chiar o lună plină nu arunca mai mult decât o pată cenuşie în mintea lui. Uneori în miezul nopţii orbirea îl speria ca o repudiere a luminii şi vederii.

Prin forţa obişnuinţei îşi potrivi ochelarii negri. Îi purtase atât de mult timp, din consideraţie faţă de oamenii cu ochi care erau nevoiţi să se uite la el, încât ajunsese să-i simtă ca pe o parte din faţa lui. Dar nu-i vedea niciodată; nu aveau niciun efect asupra vederii lui. Nimic situat la mai puţin de zece centimetri de orbitele lui goale nu-i bloca imaginea mentală.

Pentru a-şi controla tensiunea, se îndreptă spre Cabinet fără să se grăbească. Într-un loc, un grup de hafţi, comandanţi de Eomane, îl salutară, apoi trecură în fugă înaintea lui cu săbiile zăngănind; mai târziu Nobilul Verement coborî ca un uliu pe o scară largă şi trecu repede pe lângă el. Dar el nu-şi modifică pasul până când nu ajunse la uşile înalte ale camerei de consiliu. Acolo îl găsi pe Quaan aşteptându-l.

Imaginea bătrânului şi viteazului Hiltmark îl făcu să tresară. În lumina aceea slabă părul alb şi rar al lui Quaan îl făcea să pară vulnerabil. Dar el îl salută pe Troy cu vioiciune şi raportă

că toţi cei cincizeci de hafţi se aflau în Cabinet.

Cincizeci. Troy recită numerele pentru sine ca şi cum ar fi repetat un ritual de comandă: cincizeci de Eowarde, o mie de Eomane; un total de douăzeci şi una de mii cincizeci de războinici; Prim Haft Amorine, Hiltmark Quaan şi el însuşi. Dădu din cap ca pentru a-l asigura pe Quaan că erau de-ajuns. Apoi intră în Cabinet ca să-şi ocupe locul la masa Nobililor.

În jurul lui încăperea era aproape plină, şi majoritatea conducătorilor se aflau pe scaunele lor. Spaţiul era atât de bine iluminat, încât putea să vadă clar. Înalta Nobilă stătea tăcută şi atentă în capul mesei; între ei doi se găseau Callindrill, Trevor, Loerya şi Amatin, fiecare păstrând o tăcere personală. Dar Troy îi cunoştea şi putea să ghicească câte ceva din gândurile lor. Nobila Loerya spera în pofida obligaţiilor statutului de Nobili că ea şi Trevor nu vor fi aleşi să părăsească Piatra Sărbătorii şi pe fiicele lor. Iar soţul ei părea să-şi aducă aminte că se prăbuşise în timpul strădaniei de a lupta cu răul din waynhimul *dukkha* – îşi amintea şi se întreba dacă va avea putere pentru acest război.

Despre Elena, Troy nu făcu nicio speculaţie. Frumuseţea ei îl zăpăcea; nu voia să se gândească la ce i s-ar putea întâmpla în acest război. Deliberat, îşi menţinu privirea departe de ea.

La stânga ei, dincolo de locul gol al lui Mhoram se aflau Nobilul Verement şi încă două scaune neocupate pentru Nobilii Shetra şi Hyrim. O clipă Troy se opri să se întrebe cum mergea misiunea lui Korik. La patru zile după plecarea lor, o iscoadă adusese veşti la Piatra Sărbătorii că intraseră în Codrii Grimmerdhore. Dar după aceea, desigur, Troy ştia că nu se putea aştepta să mai primească veşti multe zile după ce misiunea s-ar fi încheiat, cu bine sau cu rău. În adâncul inimii lui visa că undeva în cursul acestei lupte avea să aibă bucuria să-i vadă pe uriaşi mărşăluind în ajutorul lui, conduşi de Hyrim şi Shetra. Le simţea lipsa tuturor, Shetrei la fel de mult ca lui Korik, lui Hyrim la fel de mult ca uriaşilor. Se temea că ar putea avea nevoie de ei.

Sus în spatele înaltei Nobile, hearthrallii Tohrm şi Borillar stăteau pe locurile lor alături de Hiltmarkul Quaan şi Primul Mark Morin. În spatele Nobililor, răspândiţi în primele rânduri ale galeriei, se aflau alţi Gardieni ai Sângelui: Morril, Bann,

Howor, Koral şi Ruel pe partea lui Troy; Terrel, Thomin şi Bannor în faţa lui.

Majoritatea celorlalţi oameni din Cabinet erau hafţii săi. Ca grup, erau neliniştiţi, încordaţi. Cei mai mulţi nu aveau experienţa războiului şi îşi începuseră antrenamentul riguros sub ochii lui pretenţioşi. Se pomeni sperând că ceea ce vedeau şi auzeau în acest Consiliu le va pune în mişcare curajul, le va preschimba încordarea în forţă. Îi aştepta o grea încercare.

Cei câţiva Păstrători ai înţelepciunii care vizitau Piatra Sărbătorii erau cu toţii prezenţi, la fel ca şi cei mai talentaţi maeştri *rhadhamaerl* şi *lillianrill.* Dar Troy observă că gravelingas Trell nu se afla printre ei. Se simţi oarecum uşurat, mai mult de dragul lui Trell decât al lui Covenant.

În scurt timp intră şi Mhoram în Cabinet, aducându-l cu el pe Necredincios. Covenant era obosit, foamea şi slăbiciunea erau extrem de vizibile în paloarea găunoasă de pe faţa lui, însă Troy îşi putea da seama că nu suferise nicio problemă reală. Iar faptul că se sprijinea încrezător pe umărul lui Mhoram demonstra cât de puţin reprezenta el o ameninţare pentru Nobili în acel moment. Troy se încruntă în spatele ochelarilor de soare, încercând să nu lase indignarea faţă de Covenant să iasă din nou la suprafaţă. Cât timp Mhoram îl aşeză pe Covenant şi apoi înconjură masa ca să-şi ocupe locul în stânga Elenei, Troy îşi îndreptă atenţia asupra înaltei Nobile.

Era pregătită să înceapă; şi, la fel ca întotdeauna, fiecare mişcare a ei şi fiecare expresie îl fascinau.

Se uită lent de jur împrejurul mesei, întâlnind ochii fiecărui Nobil. Apoi, cu o voce limpede şi impunătoare, rosti:

— Prieteni, Nobili, Păstrători ai înţelepciunii şi slujitori ai Tărâmului, clipa noastră a sosit. La bine şi la rău, la bucurie şi la necaz, momentul încercării a sosit. Declaraţia de război a fost dată. Acum soarta Tărâmului se află în mâinile noastre, să-l păstrăm sau să-l pierdem, după cum ne stă în puteri. Timpul pregătirilor s-a încheiat. Nu mai facem planuri şi nu mai construim pentru viitor. Acum mergem la război. Dacă puterea noastră nu reuşeşte să apere Tărâmul, atunci vom cădea, şi orice lume va fi să vină aceea va fi creaţia Dispreţuitorului, nu a noastră. Ascultaţi-mă, prieteni. Nu vorbesc ca să vă întunec inimile, ci ca să vă avertizez împotriva falselor speranţe şi a

viselor pline de dorinţe, care pot desface legăturile adevăratului ţel. Noi suntem şansa Tărâmului. Ne-am străduit să fim vrednici. Acum vrednicia noastră e pusă la încercare. Ascultaţi şi nu faceţi nicio greşeală. Acesta este un test hotărâtor.

Pentru o secundă se opri şi privi toate chipurile atente din Cabinet. După ce văzu hotărârea din ochii lor, zâmbi aprobator şi spuse încet:

— Mie nu mi-e frică.

Troy dădu din cap pentru sine. Dacă soldaţii lui simţeau la fel ca el, ea nu avea de ce să se teamă.

— Acum, zise înalta Nobilă Elena, să auzim purtătorul acestor ştiri. Să între Roaba Coamei.

La porunca ei, doi Gardieni deschiseră uşile şi îi făcură loc unei femei ramene. Purta o îmbrăcăminte de un cafeniu-închis care îi lăsa libere braţele şi picioarele, iar părul lung şi negru era legat la nivelul gâtului cu o frânghie. Această frânghie şi mica ghirlandă de flori galbene din jurul gâtului, din păcate ofilite acum după zile lungi de purtare, îi marcau rangul de Rob al Coamei, cel mai înalt rang între cei din neamul ei. Era escortată de o gardă de onoare alcătuită din patru Gardieni ai Sângelui, dar ea mergea înaintea lor în jos pe scări, purtând cu mândrie osteneala importantei sale călătorii. Totuşi Troy văzu că, în ciuda curajului ei, abia se mai ţinea pe picioare. Graţia suplă a mişcărilor ei era mată, ştirbită. Nu era tânără. Ochii ei, de mult familiarizaţi cu cerul liber şi cu distanţele, se ascundeau în ridurile fine ale vârstei, iar oboseala a câtorva sute de kilometri atârna ca plumbul în măduva oaselor ei, dând o nuanţă de paloare bronzului întunecat al membrelor ei.

Într-un val subit de nelinişte, Troy speră să nu fi ajuns prea târziu.

Când ea coborî până la nivelul de jos al Cabinetului şi se opri în faţa vasului cu pietriş, înalta Nobilă Elena se ridică s-o întâmpine.

— Salut, Roabă a Coamei, cea mai de seamă printre rameni, îngrijitorii altruişti ai ranyhynilor! Fii bine-venită în Cetatea Nobilă, bine-venită şi sinceră. Fii bine-venită, fie că eşti sănătoasă sau rănită, la bucurie sau la necaz, fie că ceri ori că oferi. Nu vom da înapoi în faţa oricărei cereri atâta timp cât

trăim sau avem putere să răspundem unei nevoi. Eu sunt înalta Nobilă Elena. Vorbesc în prezenţa Pietrei Sărbătorii.

Troy recunoscu ritualul întâmpinării prietenilor, dar Roaba Coamei ridică ochii întunecaţi spre Elena, parcă nedorind să răspundă. Apoi se întoarse în dreapta şi rosti cu o voce joasă, amară, nepotrivită cu tonul obişnuit nechezător al ramenilor:

— Te cunosc, Nobile Mhoram. Fără să aştepte răspuns, trecu mai departe: Şi pe tine, Covenant Prinţ al Inelului.

Uitându-se la el, nuanţa amărăciunii ei se modifică vizibil. Acum nu mai erau oboseala şi înfrângerea şi vechiul resentiment al ramenilor faţă de Nobili din cauza presupunerii de a călări ranyhyni, ci altceva.

— Tu le-ai cerut ranyhynilor să vină noaptea, când niciun muritor nu-i poate chema. Totuşi, ei au răspuns, o sută de Coame mândre, mai multe decât a văzut vreodată un ramen într-un singur loc. S-au ridicat pe picioarele dinapoi în faţa ta, omagiindu-l pe Prinţul Inelului. Şi tu nu ai călărit niciunul.

Vocea ai exprima limpede respectul faţă de o asemenea acţiune, evlavia în faţa onoarei pe care ranyhynii o acordaseră acelui om.

— Covenant Prinţ al Inelului, mă recunoşti?

Covenant o privi cu atenţie, cu o expresie de suferinţă de parcă fruntea i-ar fi crăpat în două. Trecură câteva clipe până ca el să spună răguşit:

— Gay. Eşti… erai winhome Gay. Aşteptai… erai în Vatra Oamenilor.

Roaba Coamei îi întoarse privirea concentrată.

— Da. Dar tu nu te-ai schimbat. Au trecut peste mine patruzeci şi una de veri de când tu ai vizitat Câmpiile lui Ra şi Vatra Oamenilor, şi n-ai vrut să mănânci mâncarea pe care ţi-am adus-o eu. Dar eşti neschimbat. Eu eram copil pe atunci, o winhome, aproape de împlinirea de Cord, şi acum sunt o femeie bătrână şi obosită, departe de casă, şi tu eşti tânăr. Ah, Covenant Prinţ al Inelului, m-ai tratat cu asprime.

Îi răspunse cu o expresie rănită; amintirile pe care ea i le deştepta erau dureroase. După încă o clipă, ea ridică mâinile până când palmele întoarse spre înainte ajunseră la nivelul capului şi i se înclină în gestul tradiţional ramen de întâmpinare.

— Covenant Prinţ al Inelului, te cunosc. Dar tu nu mă cunoşti. Nu sunt winhome Gay, cea care a trecut de împlinirea de Cord şi a studiat ranyhynii în zilele când Vatra Oamenilor era plină de poveşti despre Căutarea voastră, când Roaba Coamei Lithe s-a întors din adâncurile întunecate şi de la întâlnirea cu Leii de Foc de pe Muntele Tunetului. Nu sunt nici Cord Gay, cea care a devenit Roabă a Coamei şi mai târziu a auzit că Nobilii căutau cercetaşi rameni care să cerceteze Câmpiile Jefuite dintre Rift şi Colinele Nimicite. Această cerere a fost auzită, cu toate că aceiaşi Nobili ştiau că toată viaţa unui ramen se află în Câmpiile lui Ra, în îngrijirea ranyhynilor. Da, a fost auzită şi acceptată de Roaba Coamei Gay şi de Corzii din grija ei. Ea şi-a asumat datoria de cercetaş pentru că îl ura pe Prinţul Colţului Distrugătorul şi pentru că o admira pe Roaba Coamei Lithe, care a îndrăznit să părăsească lumina zilei de dragul Nobililor, şi pentru că îl onora pe Covenant Prinţul Inelului, purtătorul aurului alb, cel care nu a călărit pe ranyhynii care s-au plecat în faţa lui. Acum această Roabă a Coamei Gay nu mai există.

Spunând asta, degetele i se strânseră ca nişte gheare şi picioarele epuizate se îndoiră într-o poziţie asemănătoare unei posturi de luptă.

— Eu sunt Roaba Coamei Rue, fosta purtătoare a trupului celei numite Gay. Eu l-am văzut pe Prinţul Colţului mărşăluind şi toţi Corzii din subordinea mea sunt morţi. Apoi se încovoie şi capul ei mândru coborî: Şi am venit aici, eu, care nu ar fi trebuit niciodată să părăsesc casa mea din Câmpiile lui Ra. Am venit aici, la Nobilii despre care se spune că sunt prietenii ranyhynilor, numai şi numai în numele suferinţei.

În timp ce ea vorbi, Nobilii păstrară tăcerea şi întreg Cabinetul o urmărea într-o încordare neliniştită, împărţit între respectul pentru oboseala ei şi dorinţa de a auzi ceea ce avea de spus. Dar Troy percepu vibraţiile periculoase din vocea ei. Tonul ei purta o urmă de acuzaţie pe care ea încă nu o exprimase limpede. Era obişnuit cu ofensa mohorâtă şi reţinută care îi copleşea pe rameni ori de câte ori o fiinţă umană avea insolenţa, îndrăzneala aproape blasfemiatoare, să călărească un ranyhyn. Dar nu o înţelegea. Şi era nerăbdător să asculte ştirile Roabei Coamei.

Rue păru să simtă creşterea tensiunii în jurul ei. Se îndepărtă de Covenant şi i se adresă pentru prima dată întregii audienţe:

— Da, se spune că Nobilii ne sunt prieteni. Aşa se spune. Dar eu nu ştiu. Aţi venit în Câmpiile lui Ra şi ne-aţi dat sarcini fără să vă gândiţi la suferinţa pe care o simţim noi colindând pe coline care nu sunt căminul nostru. Aţi venit pe Câmpiile lui Ra şi v-aţi oferit generozităţii ranyhynilor de parcă ar fi vreo onoare pe care o Coamă să o accepte. Iar când sunteţi acceptaţi, aşa cum sunt acceptaţi Gardienii Sângelui – cinci sute de Coame cumpăraţi ca nişte sclavi pentru nişte ţeluri care nu sunt ale lor –, voi îi chemaţi pe ranyhyni departe de noi, în primejdie, unde nimeni nu-i poate apăra, unde carnea e sfâşiată şi sângele vărsat, fără *amanibhavam* care să le aline suferinţele sau să le prevină moartea. Ah, ranyhyni! Nu vă îndreptaţi neîncrederea asupra mea. Eu vă cunosc pe toţi.

Cu voce blândă, prudentă, care nu conţinea nici proteste, nici scuze, înalta Nobilă zise:

— Şi totuşi ai venit.

— Da, replică Roaba Coamei Rue cu amărăciune ostenită, am venit. Am alergat, am îndurat totul şi am venit. Ştiu că suntem uniţi împotriva Prinţului Colţului, cu toate că voi ne-aţi trădat.

Nobilul Verement înţepeni furios, dar Elena îl linişti dintr-o privire şi i se adresă, tot calm şi prudent, lui Rue:

— În cel fel v-am trădat?

— O, ramenii nu uită niciodată. Din poveştile păstrate în Vatra Oamenilor despre epoca puternicului *Kelenbhrabanal* ştim despre Prinţul Colţului şi despre războaiele Vechilor Nobili. Întotdeauna când Prinţul Colţului şi-a format armatele în Tărâmul de Jos, Vechii Nobili au venit pe câmpurile de bătălie din nordul Câmpiilor lui Ra şi Vadului Rătăcirii, luptând pe Rift ca să-l împiedice pe Prinţul Colţului să pătrundă în Tărâmul de Sus. Astfel ranyhynii erau feriţi, căci duşmanul nu-şi putea întoarce colţii spre Câmpiile lui Ra în timp ce lupta cu Nobilii. În semn de recunoştinţă, ramenii şi-au părăsit dealurile ca să lupte alături de Nobili. Dar voi…! Prinţul Colţului a pornit în marş, iar armata voastră se află aici. Câmpiile lui Ra au rămas fără apărare şi fără ajutor.

— A fost ideea mea.

Nerăbdarea făcu glasul lui Troy să sune mai aspru decât intenţionase.

— Din ce motiv?

O provocare periculoasă pulsa în tonul ei liniştit.

— Cred că motivele au fost bune, replică el. Impulsionat de nevoia interioară de a se asigura pe sine însuşi că nu greşise, vorbi repede: Gândeşte-te. Ai dreptate, de fiecare dată în trecut, când Foul a ridicat o armată, Nobilii s-au dus să lupte cu el la Rift. Şi de fiecare dată au pierdut. Au fost împinşi înapoi. Există prea multe căi de urcare dinspre Tărâmul de Jos. Iar Nobilii erau prea departe de provizii şi sprijin. Sigur, lupta era aprigă, şi astfel mai prelua din presiunea asupra Câmpiilor lui Ra pentru că Foul era ocupat în altă parte. Dar Nobilii pierdeau. Eoward după Eoward erau sfârtecate, iar Oastea era nevoită să se retragă în fugă numai ca să rămână în viaţă suficient cât să se regrupeze şi să ducă aceeaşi bătălie iar şi iar, mai spre vest, mai aproape de Piatra Sărbătorii. Şi asta nu e tot. De data asta, Foul ar putea să-şi formeze armata mai în nord, pe întinderea Sarangrave, la nord de Cursul Murdar. Nu a mai făcut asta niciodată. Dar pe atunci uriaşii păstrau mereu nordul Sarangrave curat. De data asta… — Se înfioră gândindu-se la uriaşi – de data asta e altfel. Dacă am fi trimis o armată spre voi în timp ce Foul s-ar îndrepta pe la nord de Muntele Tunetului către Piatra Sărbătorii, nu am fi putut să-l împiedicăm să atace Cetatea. Piatra Sărbătorii ar fi putut cădea. Aşa că am luat o decizie. Aşteptăm aici. Nu mă înţelege greşit. Nu vă abandonăm. Realitatea este că eu nu cred că vă aflaţi în prea mare pericol. Uite, să presupunem că Foul are o armată de cincizeci de mii sau chiar o sută de mii de soldaţi. Cât o să-i ia să cucerească Câmpiile lui Ra?

— N-o s-o facă, şuieră Rue printre dinţi.

Warmarkul aprobă din cap.

— Şi dacă ar face-o, ar dura ani întregi. Sunteţi prea buni la vânătoare, nu vă poate învinge pe teritoriul vostru. Voi şi ranyhynii aţi da ocol trupelor lui şi ori de câte ori s-ar întoarce cu spatele aţi gâtui câteva zeci dintre ei. Chiar dacă vă depăşesc de cincizeci de ori ca număr, i-aţi trimite pe ranyhyni în munţi, iar voi l-aţi ciopârţi puţin câte puţin Dumnezeu ştie cât timp. Ar avea nevoie de ani ca să reuşească. Chiar

presupunând că noi nu l-am ataca din spate. Nu, până nu-i înfrânge pe Nobili, nu-şi poate permite să se ia de voi. Din cauza asta m-am gândit mereu că va veni dinspre nord.

Se opri, înfruntând-o direct pe Rue cu argumentele lui. Recitarea raţionamentului îl calmase; ştia că logica lui era solidă. Iar Roaba Coamei era silită s-o recunoască. După ce cântări un timp explicaţia lui, oftă:

— Of, bine. Îţi înţeleg motivele. Dar nu-mi plac astfel de idei. Jonglezi prea liber cu primejdiile pentru ranyhyni.

Obosită, se reîntoarse la Elena:

— Ascultă-mă, înaltă Nobilă, zise cu glas palid, gol. Îmi voi transmite mesajul, fiindcă sunt obosită şi trebuie să mă odihnesc, fie ce-o fi. Am călătorit până aici de la Colinele Nimicite care înconjoară şi apără Creşa lui Foul. Am părăsit acel loc schilodit când am văzut o armată mare apărând dintre Coline. Mergea drept înainte spre Rift şi Cascada Râului Landrider.

Era o armată cumplită şi imensă, nu i-am putut ghici dimensiunea şi nici nu am aşteptat ca să număr. Împreună cu cei patru Corzi aflaţi în grija mea am fugit ca să-mi pot ţine promisiunea faţă de Nobili.

Spre sud, şopti Troy pentru sine. Imediat, creierul lui reţinu informaţia; imagini concrete ale Câmpiilor Jefuite şi ale Riftului îi umplură mintea. Începu să calculeze înaintarea Nobilului Foul.

— Dar duşmanul ştia despre intenţiile mele. Am fost urmăriţi. Un vânt negru s-a abătut asupra noastră şi din el creaturi înspăimântătoare, abominabile au căzut ca nişte păsări de pradă. Corzii mei au căzut pentru ca eu să pot scăpa. Totuşi am fost împinsă departe de drumul meu, către nord, în mizerabila Sarangrave. Ştiam că pericolul era mare. Însă mai ştiam şi că nicio armată a prietenilor sau Nobililor nu aşteaptă în Tărâmul de Sus să-i ajute pe ranyhyni. O umbră mi-a acoperit inima. Aproape că am renunţat la scopul meu, lăsându-i pe Nobili în voia sorţii pe care singuri şi-au ales-o. Dar m-am luptat cu Sarangrave, pentru ca vieţile Corzilor mei să nu se fi pierdut degeaba. Dincolo de vechile câmpuri de bătălie, prin vesela bogăţie a Andelainului, apoi peste o câmpie aspră aflată de sud de o pădure mare ca Morinmoss, dar mai

întunecată şi mai liniştită – astfel mi-am găsit calea, pentru ca ideea voastră să aibă o şansă. Acesta este mesajul meu. Puneţi ce întrebări vreţi, apoi daţi-mi drumul, căci trebuie să mă odihnesc.

Cu o demnitate tăcută, înalta Nobilă se ridică în picioare, ţinând Toiagul Legii în faţa ei.

— Roabă a Coamei Rue, Tărâmul îţi este îndatorat fără măsură. Ai plătit un preţ cumplit ca să ne aduci veşti, iar noi vom face tot ce ne stă în puteri ca să onorăm acest preţ. Te rog ascultă-mă. Nu le putem întoarce spatele ranyhynilor şi ramenilor lor. Ca să facem aşa ceva ar trebui să încetăm a fi ceea ce suntem. O singură convingere ne-a ţinut departe de voi. Inima ne spune că aceasta este lupta finală împotriva Prinţului Colţului. Dacă suntem învinşi nu va mai rămâne nimeni care să lupte iar. Şi noi nu avem puterea Vechilor Nobili. Forţa pe care o avem trebuie s-o folosim cu pricepere. Te rog să nu-ţi întăreşti inima împotriva noastră. Vom plăti multe preţuri pe măsura celui plătit de tine.

Ridicând Toiagul la nivelul ochilor, se înclină într-o plecăciune ramenă.

Un surâs vag flutură pe buzele lui Rue – amuzament faţă de aproximarea Elenei a fluidului salut ramen – şi i-l întoarse ca să-i arate cum ar trebui să fie făcut.

— Se mai spune printre rameni că Nobilii sunt politicoşi. Acum o ştiu. Puneţi-vă întrebările. O să vă răspund aşa cum pot.

Înalta Nobilă se reaşeză. Troy era dornic să vorbească, dar ea nu îi dădu permisiunea. I se adresă Roabei Coamei Rue:

— Am o primă întrebare pe suflet. Ce se întâmplă în Andelain? Iscoadele noastre ne spun că nu este niciun rău acolo, dar ei nu au ochii tăi. Colinele sunt libere?

O izbucnire de frustrare încordă muşchii umerilor lui Troy. Era dornic, nerăbdător să înceapă interogarea Roabei Coamei. Dar recunoscu tactul întrebării Elenei. Colinele Andelainiene reprezentau în legendele ramene imaginea paradisului; lui Rue avea să-i facă bine să vorbească despre ele.

În replică, tristeţea ei încordată se relaxă pentru un moment. Ochii i se umplură de lacrimi care curseră peste uşorul zâmbet de pe buzele ei.

— Colinele sunt libere, zise cu simplitate.

Un murmur fericit străbătu Cabinetul şi câţiva Nobili înclinară din cap satisfăcuţi. Nu era un lucru asupra căruia un Rob al Coamei să se înşele. Înalta Nobilă oftă recunoscătoare. Apoi îi dădu cale liberă Warmarkului să înceapă cu întrebările, cu o privire care îl sfătuia să fie blând.

— Bun, zise Troy ridicându-se. Inima îi bătea neliniştită, dar o ignoră. Înţeleg că nu cunoşti dimensiunea armatei lui Foul. Accept asta. Dar trebuie să ştiu cât avans are. Cu câte zile în urmă exact i-ai văzut armata părăsind Colinele Nimicite?

Roaba Coamei nu avu nevoie să socotească. Răspunse prompt:

— Douăzeci de zile.

Pentru o clipă, Warmarkul o privi fără ochi din spatele ochelarilor de soare, redus la tăcere. Apoi şopti:

— Douăzeci de zile? Creierul îi lucra. Douăzeci?

Cu o violenţă care îi strânse inima, imaginea sa despre armata Dispreţuitorului se deplasă înainte cu o sută optzeci de kilometri – cinci zile. Contase că va primi ştiri despre mişcările Nobilului Foul în cincisprezece zile. Îi studiase pe rameni; ştia cu precizie cât poate înainta un Rob al Coamei într-o zi.

— Of, Doamne.

Rue ar fi trebuit să poată ajunge la Piatra Sărbătorii în cincisprezece zile.

Pierduse cinci zile. Cinci zile mai puţin în care să parcurgă peste o mie cinci sute de kilometri! Şi armata Nobilului Foul avea să ajungă în Câmpiile Centrale peste zece zile.

Fără să-şi dea seama cum ajunsese în acea poziţie, se pomeni stând cu faţa ascunsă în mâini ca şi cum nu ar fi suportat să privească ruina întregii lui strategii bune. Amorţit, ca şi cum problema nu ar fi avut nicio consecinţă, îşi dădu seama că avusese dreptate în privinţa unui lucru: chemarea lui Covenant coincidea cu pornirea armatei Nobilului Foul. Acel şiretlic declanşase atacul Dispreţuitorului. Sau era invers? Nobilul Foul anticipase cumva chemarea?

— Cum…? Pentru o clipă nu putu găsi ceea ce voia să întrebe şi repetă prosteşte: Cum?

— Întreabă, ceru Rue încet.

Auzi avertismentul din vocea ei, pericolul de a-i ofensa

mândria după un chin epuizant. Îl făcu să ridice capul şi să se uite la ea. Ea îl fixa cu o privire aspră şi mâinile i se contorsionau ca şi cum ar fi tânjit să smulgă frânghia de luptă din păr. Dar trebui să pună întrebarea, ca să fie sigur:

— Ce ţi s-a întâmplat? De ce a durat atât de mult?

Glasul îi suna mic şi pierdut chiar şi lui.

— Am fost abătută din drum, zise ea printre dinţi, în nord la marginea Sarangrave.

— Dumnezeule, oftă Troy slab.

Simţea că Rue se uita la el, simţea toţi ochii din Cabinet asupra lui. Dar nu putea gândi; creierul îi era inert. Nobilul Foul se afla la numai trei zile de marş de Morinmoss.

Roaba Coamei pufni cu dispreţ şi se întoarse către înalta Nobilă:

— Acesta este omul care vă conduce războinicii? Întrebă acră.

— Te rog să-l ierţi, replică Elena. E nou în Tărâm şi în anumite probleme nu vede clar. Dar a fost ales de ranyhyni. Cu timpul îşi va arăta adevărata valoare.

Rue ridică din umeri.

— Mai aveţi întrebări? Spuse ostenită. Aş vrea să încheiem.

— Ne-ai spus multe. Nu mai avem îndoieli asupra mişcărilor Nobilului Foul şi îi putem ghici viteza. Mai rămâne o singură întrebare. Se referă la componenţa armatei Prinţului Colţului. Din ce fel de fiinţe este alcătuită?

Amărăciunea împietri atitudinea lui Rue, şi ea spuse aspru:

— Am vorbit despre vânt şi despre răul din aer care i-a răpus pe Corzii mei. În cadrul armatei am văzut demoni-abjecţi, troglodiţi, o haită puternică de *kreshi,* fiare mari ca nişte lei cu aripi care şi alergau, şi zburau, şi multe alte creaturi demonice. Aveau forme ca de câini, cai sau oameni, totuşi nu erau ceea ce păreau. Radiau mult rău. Pentru sufletul meu păreau a fi oameni şi animale ale Tărâmului transformate în demoni de Prinţul Colţului.

— Este lucrarea Pietrei Bolii Pământului, murmură înalta Nobilă.

Dar Roaba Coamei Rue încă nu terminase.

— Am mai văzut ceva. Poate că m-am înşelat, căci mergea aproape de avangardă, comandând mişcările hoardei. Controla

creaturile cu o lumină verzuie funestă şi îşi spunea Scrijelitorul în Carne. Era un uriaş.

O linişte ca o descărcare electrică se aşternu peste Cabinet. Smulse atenţia lui Troy, îi aprinse focul groazei în piept. Uriaşii! Îi cucerise Nobilul Foul? Deja?

Apoi Primul Mark Morin se ridică în picioare şi spuse cu un glas sigur:

— Imposibil. Frăţia de Piatră este un alt nume pentru loialitate şi credinţă. Delirezi?

Imediat, încăperea vui de proteste faţă de ideea că un uriaş i s-ar fi putut alătura Dispreţuitorului. Gândul era prea şocant ca să poată fi admis; arunca în isterie înseşi credinţele fundamentale. Hafţii deveniră livizi şi câţiva dintre ei strigară prin larma generală că Rue minţea. Doi Păstrători ai înţelepciunii preluară întrebarea lui Morin şi o transformară într-o acuzare: Rue era în stăpânirea unui proroc delirant. Confuzia îi copleşi chiar şi pe Nobili. Trevor şi Loerya păliră de spaimă; Verement se răstea la Mhoram; Elena şi Callindrill erau înmărmuriţi; iar Amatin izbucni în lacrimi.

Zgomotul crescu rapid în acustica limpede a Cabinetului, exacerbându-se, silind fiecare glas să devină mai aspru şi mai sălbatic. În larmă era panică. Dacă uriaşii putuseră fi făcuţi să slujească Dispreţul, atunci nimic nu mai era în siguranţă; trădarea pândea pretutindeni. Chiar şi Gardienii Sângelui aveau o expresie de tristeţe pe feţele lor plate.

Însă sub toate protestele şi abuzurile Roaba Coamei Rue stătu fermă, ţinând capul sus cu o flacără de mândrie şi furie în ochi.

În secunda următoare Covenant fu lângă ea. Fluturându-şi pumnii către adunare, urlă:

— Pe focurile iadului! Nu vedeţi că spune adevărul?

Glasul lui nu avu niciun efect, dar ceva din strigătul lui pătrunse până la Hiltmarkul Quaan. Bătrânul veteran îi ştia bine pe rameni; o cunoştea pe Rue din tinereţe. Sări în picioare şi răcni:

— Linişte!

Surprinşi în reacţiile lor militare, hafţii deveniră atenţi.

Atunci înalta Nobilă Elena păru să-şi dea seama ce se petrece în jurul ei. Restaură ordinea cu un fulger albastru din

Toiag şi un strigăt înfierbântat:

— Mi-e ruşine!

O linişte încordată, fierbând de temeri şi indignare, se instaură ca răspuns la strigătul ei. Dar ea o înfruntă mânioasă, aspră, ca şi cum ceva preţios ar fi fost în pericol.

— *Melenkurion abatha!* Aici am ajuns? Atât de mult ne-a coborât frica? Uitaţi-vă! Uitaţi-vă la ea. Dacă nu aţi auzit adevărul din glasul ei, atunci uitaţi-vă acum la ea. Amintiţi-vă de Legământul Păcii şi uitaţi-vă la ea.

Pe Cele Şapte! Ce rău vedeţi? Nu, nu vreau să aud proteste cum că răul poate fi deghizat. Ne aflăm în Cabinetul din Piatra Sărbătorii. Acesta este Consiliul Nobililor. Niciun proroc delirant nu şi-ar putea expune falsurile şi trădarea aici. Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu Roaba Coamei, am fi ştiut.

Când văzu că stăpânise adunarea, continuă mai liniştită:

— Prieteni, noi suntem mai mult decât atât. Nu cunosc tâlcul veştilor aduse de Roaba Coamei Rue. Poate că Dispreţuitorul a capturat şi a înfrânt un uriaş prin puterea Pietrei Bolii Pământului. Poate că el creează fiinţe demonice cu ce aspect doreşte şi i-a arătat lui Rue un fals uriaş, ştiind cât rău ne va face povestea despre un Frate de Piatră trădător. Trebuie să obţinem răspunsurile la aceste întrebări. Dar în faţa noastră stă Roaba Coamei Rue a ramenilor, epuizată din cauza îndeplinirii unei misiuni de ajutor pe care noi nu o vom putea nici răsplăti, nici egala. Curăţaţi-vă inimile de orice gând potrivnic ei. Nu trebuie să facem asemenea nedreptate.

— Bine.

Troy se sculă în picioare. Creierul îi funcţiona din nou. Îi era ruşine de slăbiciunea lui şi, prin extensie, îi era ruşine şi pentru hafţii lui. Tardiv, îşi aduse aminte că Nobilii Callindrill şi Amatin nu fuseseră în stare să străbată întinderea Sarangrave şi totuşi Rue îi supravieţuise, ca să poată ajunge să avertizeze Piatra Sărbătorii. Şi nici nu-i plăcea să se gândească cum Covenant se comportase mai bine decât el.

— Ai dreptate. O privi pe ramenă drept în faţă: Roabă a Coamei, eu şi hafţii mei îţi datorăm scuze. Meriţi mai mult, în special din partea noastră. Îşi turnă acid în glas pentru urechile hafţilor: Războiul pune poveri în spinările oamenilor fără să-i pese dacă sunt sau nu pregătiţi pentru ele.

Nu aşteptă vreun răspuns. Întorcându-se spre Quaan, zise:

— Hiltmark, îţi mulţumesc că ţi-ai păstrat capul pe umeri. Să ne asigurăm că n-o să se mai întâmple niciodată aşa ceva.

După aceea se reaşeză şi se retrase în spatele ochelarilor negri, încercând să se gândească la o cale de a-şi salva planurile de luptă.

Quaan ordonă:

— Pe loc repaus!

Hafţii se aşezară, părând abătuţi – şi totuşi într-un anumit fel mai hotărâţi ca înainte. Aici păru să ia sfârşit partea urâtă. Roaba Coamei Rue şi Prim-Nobilul Covenant se aplecară, înclinându-se obosiţi unul spre celălalt parcă pentru a se sprijini, înalta Nobilă începu să vorbească, dar Rue o întrerupse cu voce slabă:

— Nu mai vreau scuze. Lăsaţi-mă. Trebuie să mă odihnesc.

Elena aprobă cu tristeţe.

— Roabă a Coamei Rue, mergi în pace. Toată ospitalitatea pe care o poate oferi Piatra Sărbătorii e a ta pe tot timpul cât vrei să rămâi. Nu suntem nepăsători faţă de serviciul pe care ni l-ai făcut. Dar te rog ascultă-mă. Niciodată nu am fost nepăsători faţă de rameni. Iar valoarea ranyhynilor pentru întregul Tărâm nu poate fi măsurată. Noi nu uităm. Te salut, Roabă a Coamei! Fie ca floarea *amanibhavam* să nu se treacă niciodată. Vă salut, rameni! Câmpiile lui Ra să fie mereu netede sub picioarele voastre. Vă salut, ranyhyni! Cozi ale Cerului, Coamele Lumii.

Încă o dată se înclină în faţa lui Rue în maniera ramenă.

Roaba Coamei Rue îi întoarse gestul şi adăugă tradiţionalul salut de despărţire; atingându-şi palmele de frunte, se aplecă în faţă şi desfăcu larg braţele ca şi cum şi-ar fi dezgolit inima. Împreună, Nobilii răspunseră plecăciunii. După aceea ea se întoarse şi începu să urce spre uşile înalte. Covenant o însoţi, mergând şovăielnic alături de ea, parcă dorind şi temându-se s-o ia de braţ.

În capul scărilor se opriră şi se întoarseră unul spre celălalt. Covenant o privi cu sentimente care păreau să-i umfle osul dintre ochi. Trebui să se lupte să vorbească.

— Ce-aş putea… e ceva ce aş putea să fac… să te fac să fii din nou Gay?

— Tu eşti tânăr, eu sunt bătrână. Călătoria asta mi-a răpit multe. Mi-au mai rămas doar puţine veri. Nu ai ce să faci.

— Pentru mine timpul are o viteză diferită. Să nu râvneşti la viaţa mea.

— Tu eşti Covenant Prinţul Inelului. Tu ai putere. Cum aş putea să nu râvnesc?

El dădu înapoi sub privirea ei; şi după o scurtă pauză ea adăugă:

— Ranyhynii încă mai aşteaptă porunca ta. Nimic nu e terminat. Te-au slujit la Muntele Tunetului şi te vor sluji din nou, până îi eliberezi tu.

Apoi trecu printre uşi îndepărtându-se de el, iar el rămase fixându-şi mâinile ca şi cum goliciunea lor l-ar fi durut.

Însă după o clipă se îndreptă de spate şi coborî scările ca să-şi ocupe locul.

Un timp fu linişte în Cabinet. Oamenii adunaţi îi priveau pe Nobili, iar Nobilii stăteau nemişcaţi îndreptându-şi minţile unul spre altul ca să-şi contopească intenţiile şi forţa. Acest lucru avea un efect calmant asupra martorilor. Făcea parte din misterul Nobililor, şi toţi oamenii din Tărâm, stonedownori sau woodhelvennini, aveau încredere în Nobili. Atâta timp cât Consiliul era capabil de contopirea minţilor şi de conducere, Piatra Sărbătorii nu pierdea speranţa. Chiar şi Warmarkul Troy primi o scânteie de încurajare din această comuniune pe care nu o putea împărtăşi.

În cele din urmă contactul se rupse cu un pocnet aproape audibil din partea Nobilului Verement şi înalta Nobilă săltă capul spre cei adunaţi.

— Prieteni, războinici, slujitori ai Tărâmului, zise ea, acum este timpul deciziilor. Deliberările şi pregătirile au ajuns la final. Războiul se îndreaptă în marş către noi, iar noi trebuie să-l întâmpinăm. În această problemă alegerea principală îi aparţine Warmarkului Hile Troy. El va comanda Oastea, iar noi îl vom sprijini cu toate puterile noastre, după cum ne cer necesităţile Tărâmului. Dar mai întâi există o problemă, acel uriaş numit Scrijelitorul în Carne. Avem nevoie de un răspuns la această întrebare.

Răguşit, Verement zise:

— Piatra nu explică asta. Nu e suficientă. Uriaşii sunt

puternici – da, puternici şi înţelepţi. Ar opune rezistenţă Pietrei sau ar fugi de ea.

— Simt de acord, spuse Loerya. Uriaşii de la Ţărmul Mării înţeleg pericolul Pietrei Bolii Pământului. E mai uşor să credem că ei au părăsit Tărâmul în căutarea Casei lor pierdute.

— Fără Gildenlode? Ripostă Trevor stânjenit. Puţin probabil. Şi nu e… nu e ceea ce a văzut Mhoram.

Ceilalţi Nobili se întoarseră spre Mhoram, şi după scurt timp acesta spuse:

— Nu, nu este ceea ce am văzut. Să ne rugăm ca eu să fi văzut greşit sau să fi înţeles greşit ceea ce am văzut. Dar fie bine, fie rău, în prezent problema asta nu mai ţine de noi. Ştim că Gardianul Sângelui Korik şi Nobilii Hyrim şi Shetra vor face tot ce le stă în puteri pentru uriaşi. Acum nu putem trimite mai multe forţe la Ţărmul Mării, ca să întrebăm cum a ajuns un uriaş să conducă armata Nobilului Foul. Inima îmi spune că vom afla acest răspuns mai repede decât ne-am dori.

— Prea bine, oftă înalta Nobilă. Am ascultat. Acum hai să împărţim între noi poverile războiului. Privi de jur împrejurul Consiliului, evaluând fiecare membru comparativ cu responsabilităţile care îi aşteptau; apoi zise: Nobile Trevor, Nobilă Loerya, vouă vă încredinţez apărarea Pietrei Sărbătorii. Misiunea voastră va fi să aveţi grijă de oamenii care vor rămâne fără cămine din cauza războiului, fiindcă dacă noi nu reuşim, atunci voi va trebui să luptaţi până la ultimul fără să vă predaţi sau să disperaţi. Veţi fi în poziţia nefericită care l-a împins pe Înaltul Nobil Kevin la Profanare. Am încredere că voi veţi rezista. Tărâmul nu mai trebuie să fie astfel condamnat.

Troy aprobă în sinea sa; alegerea ei era una bună. Nobila Loerya va lupta cu frenezie, totuşi niciodată nu va întreprinde ceva care să-i pună în primejdie fiicele. Iar Nobilul Trevor se va strădui din răsputeri din convingerea că el nu a făcut atât de mult cât au făcut alţii. Cei doi acceptară în tăcere însărcinarea înaltei Nobile, iar ea continuă cu alte probleme.

— După apărarea Pietrei Sărbătorii, grija noastră trebuie să se îndrepte către Loresraat şi Trothgard. Loresraatul trebuie păstrat. Iar Trothgardul trebuie menţinut cât mai mult timp posibil ca sanctuar pentru cei fără case, oameni sau animale, şi ca semn că noi nu ne vom pleca niciodată în faţa

Dispreţuitorului. În Valea Celor Două Râuri, Trothgard poate fi apărat, cu toate că nu va fi uşor. Nobile Callindrill, Nobilă Amatin, această povară o plasez pe umerii voştri. Apăraţi Trothgard, pentru ca vechiul nume Kurash Plenethor, Piatra Spartă, să nu devină noul nume al promisiunii noastre în faţa Tărâmului.

— O clipă, interveni Warmarkul Troy ezitant. Nu mai rămâi decât tu, Mhoram, şi Verement ca să mergeţi cu mine. Cred că o să am nevoie de mai mult.

Elena se gândi o clipă. Apoi zise:

— Nobilă Amatin, accepţi să preiei singură povara Trothgardului? Trevor şi Loerya îţi vor da tot sprijinul posibil.

— Luptăm în război, răspunse simplu Amatin. Nu are sens să protestez, că eu singură nu sunt de-ajuns. Trebuie să învăţ să fiu de-ajuns. Păstrătorii înţelepciunii mă vor ajuta.

— O să fii de-ajuns, replică înalta Nobilă cu un zâmbet. Foarte bine. Nobilii rămaşi, Callindrill, Verement, Mhoram şi cu mine, vom pleca în marş cu Oastea. Încă două probleme, apoi va vorbi Warmarkul. Prim Mark Morin?

— Înaltă Nobilă.

Morin se ridică în picioare să-i primească solicitările.

— Morin, tu eşti Prim Mark. Vei comanda Garda Sângelui aşa cum îţi cere Jurământul tău. Te rog să trimiţi la Warmark Troy toţi Gardienii de care te poţi lipsi pentru apărarea Pietrei Sărbătorii.

— Da, înaltă Nobilă. Două sute se vor alătura comandantului Oştii.

— Asta e bine. Acum încă o sarcină pentru tine. Trebuie să trimitem călăreţi în fiecare stonedown şi woodhelven din Câmpiile Centrale şi de Miazăzi şi pe dealurile de dincolo de ele. Toţi oamenii care locuiesc în calea Dispreţuitorului trebuie să fie avertizaţi şi să li se ofere sanctuar la Trothgard dacă aleg să-şi părăsească locuinţele. Şi tuturor celor care trăiesc în drumul spre sud al Oştii să li se ceară ajutorul – hrană pentru soldaţi, pentru ca ei să poată înainta mai uşor ducând mai puţină greutate. Numai *aliantha* nu va fi de-ajuns pentru atât de mulţi.

— Se va face. Gardienii Sângelui vor pleca înainte de apusul lunii.

Elena aprobă din cap.

— Nicio mulţumire nu-i poate răsplăti pe Gardienii Sângelui. Serviciile voastre sunt desăvârşite. Atâta timp cât vor exista oameni pe Tărâm, veţi dăinui în memoria lor pentru credinţa voastră.

Înclinându-se uşor, Primul Mark se reaşeză.

Înalta Nobilă puse Toiagul Legii pe masă în faţa ei, se aşeză pe locul său şi îi făcu semn Warmarkului Troy. El inspiră adânc, apoi se ridică ţeapăn în picioare, încă mai bâjbâia aranjându-şi ideile. Dar îşi recăpătase stăpânirea asupra situaţiei; gândea din nou limpede. Chiar când începu să vorbească, idei noi îi veniră în minte.

— N-o să pierd timpul cerându-mi scuze pentru necazurile la care v-am adus. Mi-am construit strategia pornind de la ideea că ar trebui să primim veşti despre direcţia în care mărşăluieşte Foul în cincisprezece zile. Acum avem cu cinci zile mai puţin. Asta-i tot. Majoritatea ştiţi în general ce am avut în minte. Din câte am putut afla, Vechii Nobili au avut două probleme în lupta cu Foul, uzura provocată de bătăliile purtate pe tot drumul de la Rift şi terenul. Câmpiile Centrale favorizează armata care este mai numeroasă şi mai odihnită. Ideea mea a fost să-l lăsăm pe Foul să parcurgă jumătate din distanţă cu forţele proprii şi să ne întâlnim la capătul vestic al văii Mithil, acolo unde râul Mithil formează graniţa de sud a Andelainului. Atunci ne-am fi retras înspre sud-est, atrăgându-l pe Foul după noi până la Refugiul Damnaţilor. În toate legendele, acolo e locul unde aleargă armatele atunci când sunt puse pe fugă. Dar de fapt este un loc al naibii de bun în care să atragi armate mai mari şi mai rapide decât a ta. Terenul – acel gât de sticlă între munţi oferă un avantaj imens părţii care îl ocupă prima, dacă ajunge acolo în timp ca să se îngroape înainte să sosească duşmanul. Ei bine, era o idee bună. Acum războiul a devenit diferit. Avem cu cinci zile mai puţin. Foul va fi în valea Mithil peste zece zile. Şi se va întoarce spre nord, forţându-ne să luptăm cu el oriunde vrea în Câmpiile Centrale. Dacă vrem să ne retragem, vom sfârşi la Trothgard.

Făcu o pauză de o clipă, pe jumătate aşteptându-se la mormăituri supărate. Dar cei mai mulţi oameni îl urmăreau doar de aproape, câţiva dintre Nobili cu încredere în ochi.

Siguranţa lor îl mişcă. Trebui să-şi înghită nodul din gât înainte de a putea să continue.

— Există doar o singură cale să mai putem face asta. O să fie un iad, dar este aproape posibil.

Şovăi timp de o secundă. Iad era un termen blând pentru ceea ce vor trebui să îndure soldaţii. Cum putea să le ceară asta când el era cel vinovat pentru greşeala de calcul care făcuse necesar aşa ceva? Cum...?

Dar Elena îl privea cu calm. De la început ea sprijinise dorinţa lui de a comanda Oastea. Iar acum era Warmark. El, Hile Troy. Cu o intonaţie de furie aflată la capătul opus a ceea ce cerea, zise:

— Uite cum e. În primul rând, avem nouă zile. Garantez că Foul va ataca extremitatea vestică a văii Mithil la sfârşitul celei de-a noua zile. Este una dintre situaţiile în care e un avantaj să nu ai ochi. Pot evalua astfel de lucruri. Bine? Nouă zile. Trebuie să ajungem acolo înaintea lui şi să blocăm valea. Morin, cei două sute de Gardieni ai tăi trebuie să plece în noaptea asta. Callindrill, mergi cu ei. Pe ranyhyni îi puteţi ajunge în şapte zile. Trebuie să-l opriţi pe Foul acolo. Borillar, câte plute din acelea mari ai pe lac?

Surprins, hearthrallul Borillar răspunse:

— Trei, Warmark.

— Câţi soldaţi şi cai pot să transporte?

Borillar aruncă o privire neajutorată spre Quaan.

Hiltmarkul răspunse:

— Fiecare plută poate duce două Eomane şi Warhafţii lor, patruzeci şi doi de luptători şi caii lor. Dar înghesuiala ar fi periculoasă.

— Dacă mergi pe o plută până în Andelain, cât de repede poţi duce acele Eomane în valea Mithil?

— Dacă nu intervine nimic, în zece zile. Se pot economisi patru zile prin folosirea plutelor.

— Bine. Avem douăsprezece Eowarde călare, două sute patruzeci de Eomane. Borillar, am nevoie de o sută douăzeci de plute. Quaan, tu răspunzi de asta. Trebuie să aduci toate cele douăsprezece Eowarde – şi pe Verement – până în valea Mithil cât poţi de repede posibil, să-i ajute pe Callindrill şi pe Gardienii Sângelui să-l împiedice pe Foul să treacă. Trebuie să

ne obţineţi timpul de care avem nevoie. La treabă.

Hiltmark Quaan le vorbi hafţilor, şi doisprezece dintre ei săriră de pe scaune şi se grăbiră afară din Cabinet. Borillar se uită la înalta Nobilă cu o expresie de nehotărâre, dar ea dădu aprobator din cap. Frecându-şi nervos mâinile parcă pentru a le încălzi, părăsi încăperea luând cu el toţi maeştrii *lillianrill.*

— În alt doilea rând, continuă Troy. Restul Oştii va porni în marş direct spre sud de aici până la Refugiul Damnaţilor. E undeva la mai puţin de o mie cinci sute de kilometri. Îi chemă pe hafţii rămaşi şi li se adresă direct: Cred că trebuie să le explicaţi asta celor de sub comanda voastră. Trebuie să ajungem la Refugiul Damnaţilor în douăzeci şi opt de zile. Şi asta abia dacă e suficient dacă Hiltmarkul reuşeşte să facă tot ce mi-am propus pentru el. Spuneţi-le Eowardelor voastre – cincizeci de kilometri pe zi. Şi asta o să fie partea uşoară a acestui război.

Mintea lui continua să gândească. Cincizeci de kilometri pe zi timp de douăzeci şi opt de zile. Dumnezeule! Jumătate dintre ei vor fi morţi înainte să ajungă în Câmpiile de Miazăzi.

Îi studie o clipă pe hafţi, încercând să le judece tăria. Apoi rosti:

— Prim Haft Amorine.

Primul Haft păşi în faţă răspunzând:

— Warmark.

Era o femeie scundă, îndesată, severă, cu trăsături aspre care păreau modelate într-un lut prea dur şi prea uscat pentru o lucrare de fineţe. Însă era un veteran al Oştii trecut prin multe – unul dintre cei câţiva supravieţuitori ai Eomanului comandat de Quaan în Căutarea Toiagului Legii.

— Pregăteşte Oastea. Pornim în zori. Atenţie specială la bagaje. Fă-le cât mai uşoare posibil. Dacă trebuie foloseşte restul cailor la tracţiune. Dacă nu ajungem la timp la Refugiul Damnaţilor, Piatra Sărbătorii n-o să mai aibă ce face cu ultimele câteva sute de cai. La treabă.

Primul Haft Amorine le dădu un ordin aspru hafţilor. Salutându-i împreună pe Nobili, părăsiră Cabinetul în urma ei.

Troy îi urmări până dispărură şi uşile se închiseră în urma lor. Apoi se întoarse spre înalta Nobilă. Cu efort, se sili să vorbească:

— Ştii că nu am mai condus niciodată un război. De fapt, nu am condus niciodată nimic. Nu cunosc decât teoria – numai exerciţii mentale. Vă puneţi multă încredere în mine.

Dacă ea simţi importanţa a ceea ce spunea el, nu dădu niciun semn.

— Nu te teme, Warmark, replică ea ferm. Noi vedem ce valoare ai pentru Tărâm. Nu ne-ai dat niciun motiv să ne îndoim de corectitudinea conducerii tale.

Un val de recunoştinţă îi alungă lui Troy glasul. O salută, apoi se aşeză şi-şi sprijini braţele pe masă ca să-şi împiedice tremuratul.

O clipă mai târziu înalta Nobilă Elena li se adresă celor rămaşi:

— Prieteni, sunt multe de făcut, iar noaptea va fi prea scurtă pentru nevoile noastre. Nu e timp de discuţii lungi sau sfătuiri. Să trecem imediat cu toţii la treburile noastre. Voi vorbi Cetăţii şi Oştii în zori. Hearthrall Tohrm.

— Înaltă Nobilă, răspunse Tohrm cu vioiciune.

— Cred că există soluţii ca să facem plutele mai stabile, mai sigure pentru cai. Te rog să le găsiţi. Trimite-i pe toţi cei de care te poţi lipsi să-l ajute pe hearthrall Borillar la construcţie.

Continuă:

— Prieteni, războiul a ajuns la noi. Dăruiţi acum toate puterile voastre Tărâmului. Dacă trupul muritor o poate face, noi trebuie să facem mai mult. Se ridică în picioare şi aprinse Toiagul: Inimile să vă fie bune. Eu sunt Elena, fiica Lenei, înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului, deţinătoarea Toiagului Legii. Voinţa mea este ordin. Vorbesc în numele Pietrei Sărbătorii însăşi.

Plecându-se în faţa adunării, ieşi din Cabinet prin una dintre uşile private, urmată de ceilalţi Nobili.

Încăperea se goli rapid, oamenii grăbindu-se la treburile lor. Troy se ridică şi porni spre scări. Dar pe drum Covenant îl acostă:

— De fapt, zise ca şi cum i-ar fi împărtăşit lui Troy un secret, nu în tine îşi pun ei încrederea. La fel cum nici în mine nu cred. E vorba de elevul care te-a chemat pe tine. În acea persoană şi-au pus încrederea.

— Sunt ocupat, replică Troy rece. Am treabă. Lasă-mă.

— Ascultă! Porunci Covenant. Încerc să te avertizez. Dacă ai putea să mă înţelegi. O să ţi se întâmple şi ţie. Într-o zi o să rămâi fără oameni care să mărşăluiască până le crapă inima ca să facă ideile tale să funcţioneze. Şi atunci vei vedea că i-ai făcut să treacă prin toate astea degeaba. Un marş de o mie cinci sute de kilometri, văi blocate – ideile tale. Plătite şi irosite. Toată tactica ta cea bună nu va valora niciun ban ruginit. Ah, Troy, oftă el obosit. Toate responsabilităţile astea o să facă din tine un alt Kevin Risipitorul Tărâmului.

În loc să înfrunte privirea încordată a lui Troy, se întoarse şi ieşi din Cabinet ca şi cum n-ar fi ştiut şi nu i-ar fi păsat încotro se îndrepta.

12

ÎNAINTE LA RĂZBOI

Imediat înainte de ivirea dimineţii, Troy trecu prin porţile Pietrei Sărbătorii în direcţia lacului de la poalele Cascadei Vălurite. Semiîntunericul dinaintea zorilor îi limita vederea, îl orbea ca o ceaţă lăsată peste creier. Nu putea vedea încotro mergea, abia dacă distingea urechile calului. Dar nu se afla în niciun pericol; călărea pe Mehryl, ranyhynul care alesese să-l poarte.

Totuşi, în timp ce galopa spre vest pe sub peretele înalt al Cetăţii, avea un aspect nesigur, ca un om încercând să-şi păstreze echilibrul pe ramura prea mică a unui copac. Petrecuse o mare parte din noapte revizuind deciziile pe care le luase în consiliul de război, iar acestea îl înspăimântau. Angajase Nobilii şi Oastea pe un drum îngust şi letal ca o frânghie legănându-se.

Dar nu avea de ales. Era nevoit fie să meargă înainte, fie să abandoneze comanda, să lase războiul pe mâinile vrednice, dar lipsite de imaginaţie, ale lui Quaan. Aşa că în pofida anxietăţii lui nu ezita. Intenţiona să demonstreze întregului Tărâm că era Warmark din motive întemeiate. Timpul era presant. Oastea trebuia să-şi înceapă marşul spre sud cât mai curând posibil. Astfel că se bizuia pe Mehryl să-l poarte prin ceaţa lui interioară. Lăsând ranyhynul să aleagă drumul, se

grăbi spre lacul albastru unde se construiau plutele.

Înainte să ocolească poalele largi ale ultimului deal în jurul lui, apărură soldaţi cu cai. Bărbaţi şi femei îl salutau când trecea, dar el nu-i recunoscu pe niciunul. Ridica mâna dreaptă într-un răspuns neutru şi călărea pe drumul aglomerat fără să vorbească. Dacă strategia lui ar eşua, aceşti soldaţi – şi cei două sute de Gardieni ai Sângelui care îl urmaseră deja pe Nobilul Callindrill spre valea Mithil – vor fi primii care ar plăti pentru greşeala lui.

Localiză marginea lacului după mugetul Cascadei şi zgomotele muncii constructorilor de plute, şi alunecă imediat de pe spatele lui Mehryl. Trimise prima siluetă care apăru în apropierea lui în căutarea Hiltmarkului Quaan. Câteva clipe mai târziu forma solidă a lui Quaan se contură din ceaţă, însoţită de un bărbat slab purtând un toiag, Nobilul Verement. Troy se adresă direct Hiltmarkului. Nu se simţea în largul lui dându-i ordine unui Nobil.

— Câte plute sunt gata?

— Trei şi încă douăzeci sunt deja pe apă, răspunse Quaan. La încă cinci lipsesc cârmele *rhadhamaerl,* dar o să fie gata până la răsăritul soarelui.

— Şi restul?

— Hearthrallul Borillar şi constructorii de plute promit că toate cele o sută douăzeci vor fi complete până mâine în zori.

— La naiba! Încă o zi pierdută. Ei bine, nu le putem aştepta. Nobilul Callindrill va avea nevoie de ajutor mai devreme. Calculă rapid, apoi continuă: Trimiteţi plutele pe râu în grupuri de câte douăzeci şi două Eomane. Dacă se întâmplă ceva, vreau să fie capabili să se apere. Tu pleci primul. Şi… Nobile Verement, vrei să mergi cu Quaan?

Verement răspunse cu o înclinare fermă din cap.

— Bun. Acum, Quaan. Pune-ţi grupul în mişcare imediat. Lasă pe cine vrei tu la comanda celorlalte Eowarde. Spune-le să te urmeze pe rând imediat ce sunt gata următoarele douăzeci de plute. Soldaţii care pleacă ultimii să încerce să-i ajute pe constructorii de plute, să grăbim lucrurile.

Ceaţa lui intimă începea să se limpezească odată cu ridicarea soarelui. Zidul încreţit de vârstă al feţei lui Quaan se contură mai bine şi Troy rămase tăcut un timp, pe jumătate

întristat de ceea ce îi cerea prietenului său să facă. Apoi scutură puternic din cap, forţându-se să continue.

— Quaan, tu ai cea mai grea misiune în toată afacerea asta nenorocită. Tu şi Gardienii care au plecat cu Callindrill. Voi trebuie să faceţi planul meu să funcţioneze.

— Dacă se poate face, o s-o facem.

Quaan vorbea calm, aproape cu uşurinţă, dar experienţa lui în misiuni triste, disperate dădea forţă de convingere declaraţiei lui.

Troy continuă repede:

— Trebuie să opriţi armata lui Foul în vale. Chiar şi după ce aduceţi acolo întreaga forţă veţi fi depăşiţi numeric de zece ori. Trebuie să-l reţineţi pe Foul şi în acelaşi timp să vă păstraţi suficienţi soldaţi în viaţă care să-l împingă spre Refugiul Damnaţilor.

— Înţeleg.

— Ba nu, nu înţelegi. Încă nu ţi-am spus ce este mai rău. Trebuie să-l reţineţi pe Foul timp de opt zile.

— Opt? Se răsti Verement. Glumeşti!

Cu o stăpânire mohorâtă, Troy zise:

— Gândeşte-te şi tu. Noi trebuie să străbatem tot drumul până la Refugiul Damnaţilor. Avem nevoie de timpul ăsta ca să ajungem acolo. Opt zile abia ne-ar da posibilitatea să ne ocupăm poziţiile.

— Ceri mult, spuse Quaan încet.

— Tu eşti omul capabil s-o facă, replică Troy. Şi adevărul e că într-o asemenea situaţie soldaţii te-ar urma mai degrabă pe tine decât pe mine. Ai doi Nobili alături, plus toţi Gardienii Sângelui pe care i-a lăsat Callindrill. Nu te poate înlocui nimeni.

Quaan îi primi cuvintele în tăcere. Îi ciuda umerilor săi puternici, părea să şovăie. Troy se aplecă spre el, şuierând intens peste zgomotul Cascadei Vălurite:

— Hiltmark, dacă îndeplineşti ceea ce ţi-am cerut, jur că voi câştiga acest război.

— Juri? Interveni iar Verement. Dispreţuitorul ştie că îl legi cu jurămintele tale?

Troy îl ignoră pe Nobil.

— Vorbesc serios. Dacă îmi oferi şansa asta, n-o s-o irosesc.

Un rânjet vag, de om pregătit de război, atinse buzele lui

Quaan.
— Am auzit, zise. Am simţit mâna neînduplecată a priceperii tale atunci când mi-ai luat comanda Oştii. Warmark, o să ai cele opt zile dacă asta stă în puterea muşchilor şi a voinţei umane.
— Bun!
Promisiunea lui Quaan îi dădu lui Troy un sentiment obscur de uşurare, ca şi cum nu ar mai fi fost singur pe ramura sa îngustă.
— Acum. Când o să lupţi cu Foul în valea Mithil, ceea ce trebuie să faci este să-l împingi spre sud. Să-l forţezi înspre dealurile din sud, cu cât mai mult, cu atât mai bine. Ţine valea închisă până ce din armata lui o să se afle printre dealuri o parte suficientă cât să te atace din direcţia aia. Atunci rupe-o la fugă drept spre Refugiul Damnaţilor.
— Asta o să ne coste.
— Nu atât de mult ca în cazul în care am lăsa armata asta să înainteze spre nord în timp ce noi suntem în sud. Quaan aprobă posac, iar Troy continuă: Nu atât de mult ca în cazul în care l-am lăsa pe Foul să ajungă la Refugiu înaintea noastră. Orice altceva s-ar întâmpla, trebuie să evităm asta. Dacă nu-l poţi reţine timp de opt zile, va trebui să-ţi dai seama unde suntem noi şi să-l conduci spre noi, nu spre Refugiu. O să încercăm să-l împingem noi ultima bucată de drum spre sud.
Quaan aprobă sec din cap şi liniile chipului său se încordară. Ca să-l facă să se relaxeze, Troy spuse sec:
— Bineînţeles, ar fi mult mai simplu dacă l-ai învinge chiar tu şi ne-ai scuti de probleme.
Hiltmarkul începu să răspundă, dar Nobilul Verement îl întrerupse:
— Dacă asta e dorinţa ta, ar fi trebuit să alegi pe altcineva decât un războinic bătrân şi un Nobil fără ranyhyn pe care să pariezi.
Troy era pe cale să răspundă când auzi zgomot de copite venind spre el din direcţia Pietrei Sărbătorii. Soarele începuse să se înalţe. Lumina dansa pe apa albastră care curgea peste vârful Cascadei şi ceaţa din vederea lui începuse să se destrame. Întorcându-se, îl distinse pe Gardianul Sângelui Ruel călărind spre el.

Ruel îşi opri ranyhynul cu o atingere a mâinii şi spuse fără să descalece:

— Warmark, Oastea e gata. Înalta Nobilă Elena te aşteaptă.

— Am plecat, răspunse Troy şi se întoarse înapoi spre Quaan. O clipă, privirea Hiltmarkului o susţinu ferm pe a lui. Sfâşiat între afecţiune şi hotărâre, murmură: Pe Dumnezeu, o să mă lupt să merit ceea ce faci pentru mine.

Sărind pe spatele lui Mehryl, porni.

Se mişcă atât de repede, încât aproape că se lovi de Roaba Coamei Rue. Stătuse la mică distanţă, studiindu-l pe Mehryl ca şi cum s-ar fi aşteptat să constate că Troy rănise ranyhynul. Fără să vrea, îşi îndemnă calul direct spre ea. Dar ea făcu un pas într-o parte exact când el oprea ranyhynul.

Prezenţa ei îi surprinse. O salută, apoi aşteptă ca ea să vorbească. Simţea că merită toată amabilitatea pe care i-o putea oferi.

În timp ce mângâia botul lui Mehryl, ea spuse ca şi cum i-ar fi explicat ceva:

— Mi-am îndeplinit partea mea în acest război. N-o să fac mai mult. Sunt bătrână şi am nevoie de odihnă. Voi călători cu plutele voastre până în Andelain şi de acolo o să-mi găsesc singură drumul spre casă.

— Foarte bine.

Nu putea să-i refuze aprobarea de a merge cu o plută, dar simţea că era numai o pregătire pentru ceea ce intenţiona ea să spună. După o pauză grea, continuă:

— Nu mai am nevoie de asta. Cu o mişcare bruscă îşi smulse funia de luptă din păr, ezită, apoi i-o întinse lui Troy. Zise blând: Să fie pace între noi.

Pentru că nu se putea gândi la un răspuns potrivit, acceptă funia. Dar o făcu cu strângere de inimă, ca şi cum nu ar fi meritat-o. O înghesui la centură şi cu mâinile libere îi oferi Roabei Coamei cea mai bună aproximare a sa a unei plecăciuni ramene.

Ea se înclină la rândul său, făcându-i semn să plece. Dar când plecă ea strigă în urma lui:

— Spune-i lui Covenant Prinţul Inelului că trebuie să-l învingă pe Prinţul Colţului. Ranyhynii s-au ridicat pe picioarele dinapoi în faţa lui. Îl cer. Nu trebuie să-i lase să cadă.

Apoi dispăru din vederea lui, în ceaţă.

Gândul la Covenant îi provocă un gust amar în gură, dar se forţă să-l înghită. Cu Ruel alături, îl lăsă pe Quaan să strige ordine şi îl grăbi pe Mehryl într-un trap rapid spre porţile Pietrei Sărbătorii. În acest timp, soarele începu să-i ardă ultimele pâcle de pe ochi. Semeţul zid al Cetăţii deveni vizibil; strălucea în lumina proaspătă cu o splendoare vie care îl făcea să se simtă în acelaşi timp mic, dar şi hotărât. În el surprinse o idee din adevărata profunzime a consimţirii lui de a se sacrifica pentru Tărâm. Acum putea doar să spere că ceea ce putea el să ofere avea să fie destul.

Exista un singur lucru pentru care nu-l putea ierta pe Covenant. Refuzul Necredinciosului de a lupta.

Trecu peste ultima creastă şi îi descoperi pe Nobili adunaţi în faţa porţilor, deasupra mulţimii ordonate în şiruri lungi a Oştii.

Imaginea Oştii îi dădu un fior de mândrie. Această armată era a lui, un instrument creat de el, o armă pe care o ascuţise el însuşi şi pe care ştia să o mânuiască. Fiecare soldat stătea la locul lui într-un Eoman; fiecare Eoman îşi ocupa poziţia sub stindardul fluturând al Eowardului său; iar cele douăzeci şi opt de Eowarde se întindeau în jurul poalelor Cetăţii Nobile ca o pelerină alcătuită din oameni. Peste cincisprezece mii de scuturi de metal reflectau focul răsăritului de soare.

Toţi războinicii erau pedeştri, cu excepţia Hafţilor şi a unei treimi dintre warhafţi. Acei ofiţeri mergeau călare pentru că purtau steagurile şi tobele de marş, şi pentru a duce mesaje şi ordine în cadrul Oştii. Troy era extrem de conştient că ceea ce îi lipsea oştirii sale erau mijloacele de comunicaţie instantanee. Fără o astfel de resursă se simţea mai vulnerabil decât ar fi vrut să admită. Ca să se revanşeze, dezvoltase o reţea de călăreţi care puteau ţâşni dintr-un loc în altul în timpul bătăliei. Şi îşi antrenase ofiţerii cu coduri complexe de semnale, focuri şi steaguri, astfel ca măcar în anumite circumstanţe mesajele să poată fi transmise vizibil. Dar nu era satisfăcut. Mii şi mii de vieţi erau în mâinile lui. Privind peste cei aflaţi sub comanda sa, ramura sa păru să se clatine în vânt.

Se întoarse şi studie mulţimea călare adunată în faţa porţilor. Numai Trevor şi Loerya lipseau. Nobilii Amatin şi Mhoram erau acolo, cu douăzeci de Gardieni ai Sângelui, câţiva

hirebranzi şi gravelingas, toţi Păstrătorii înţelepciunii veniţi în vizită şi Primul Haft Amorine. Covenant stătea pe o şa de *clingor* pe un mustang din Piatra Sărbătorii. Şi lângă el era înalta Nobilă. Myrha, iapa ei ranyhyn aurie, o făcea să arate mai mult ca oricând ca o eroină simbolică, o figură nobilă ca legendara Regină pentru care Berek purtase marele său război.

Se apleca spre Covenant, ascultându-l cu interes, aproape cu deferenţă, în fiecare linie a trupului ei.

Imaginea îl scârbi pe Troy.

Sentimentele lui faţă de înalta Nobilă erau confuze: nu le putea încadra în categoriile obişnuite. Ea era Nobila care îl învăţase înţelesul vederii. Şi pe măsură ce el învăţa să vadă, ea îi povestise despre Tărâm, i-l prezentase cu atâta încântare blândă, încât el se gândise întotdeauna la ea şi la Tărâm deodată, ca şi cum ea însăşi l-ar fi personalizat. Când ajunsese să înţeleagă pericolul care ameninţa Tărâmul, când începuse să caute o cale de a sluji ceea ce vedea, ea fusese cea care le dăduse viaţă ideilor lui. Ea recunoscuse potenţialul talentului său tactic, îşi pusese încrederea în el; ea îi dăduse vocii lui puterea de comandă. Datorită ei, el dădea acum ordine foarte riscante şi conducea Oastea în numele unei cauze pentru care nu s-ar fi ruşinat să-şi dea viaţa.

Totuşi Covenant părea a fi insensibil, imun la influenţa ei. Purta o aură de amărăciune ostenită. Barba îi întuneca întreaga faţă, parcă pentru a declara că numele lui nu are nici urmă de titlu sau de credinţă. Arăta ca un Necredincios, ca un infidel. Prezenţa lui părea s-o coboare pe înalta Nobilă, să păteze frumuseţea ei asemănătoare cu a Tărâmului.

Mai multe gânduri mohorâte trecură prin mintea lui Troy, dar unul era predominant. Mai era ceva ce trebuia să-i spună lui Covenant, nu pentru că ar fi profitat sau ar fi putut să profite din asta, ci pentru că el, Troy, nu voia să lase nicio îndoială în mintea lui Covenant.

Warmarkul aşteptă până când Elena se întoarse să vorbească cu Mhoram. Apoi îl duse pe Mehryl până lângă Covenant. Fără niciun preambul, zise brutal:

— Trebuie să-ţi spun ceva înainte de a pleca. Vreau să ştii că am vorbit împotriva ta în Consiliu. Le-am spus ce i-ai făcut

fiicei lui Trell.

Covenant ridică o sprânceană. După o pauză, zise:

— Şi atunci ai descoperit că ei ştiau deja totul despre asta.

— Da. Pentru o secundă se întrebă de unde ştiuse Covenant. Apoi continuă: Aşa că am cerut să-mi explice cum de te suportă. Le-am spus că nu-şi permit să piardă timp şi forţe reabilitând oameni ca tine când îl au pe Foul din cauza căruia să-şi facă griji.

— Şi ce-au spus?

— Ţi-au găsit scuze. Mi-au explicat că nu toate crimele sunt comise de oameni răi. Mi-au explicat că uneori un om bun face ceva rău din cauza durerilor din sufletul lui. Ca Trell. Iar Mhoram mi-a spus că sabia Necredinţei tale taie în ambele sensuri.

— Şi asta te surprinde?

— Da! Le-am spus…

— Ar fi trebuit să te aştepţi la asta. Despre ce credeai că e povestea cu Legământul Păcii? E un angajament pentru iertarea leproşilor… a lui Kevin şi a lui Trell. Ca şi cum iertarea nu ar fi singurul lucru cu care un lepros sau un criminal nu are niciodată ce face.

Troy fixă chipul cenuşiu, tras al lui Covenant. Tonul lui îl nedumerea. Cuvintele păreau amare, chiar cinice, dar în spatele lor exista o amprentă de suferinţă, un indiciu de autocritică, pe care nu se aşteptase să le audă. Încă o dată se găsi împărţit între furie faţă de prostia încăpăţânării Necredinciosului şi uimire în faţa profunzimii rănilor lui Covenant. Un sentiment obscur de ruşine îl făcu să simtă că ar trebui să-şi ceară scuze. Dar nu se putea forţa să meargă atât de departe. În schimb, dădu drumul unui oftat potolit şi spuse:

— Mhoram a mai sugerat că ar trebui să am răbdare cu tine. Răbdare. Mi-aş dori să am aşa ceva. Dar problema e…

— Ştiu, mormăi Covenant. Problema e că începi să-ţi dai seama cât de teribilă este toată responsabilitatea asta. Anunţă-mă când începi să te simţi ca un ratat. O să plângem împreună.

Troy simţi împunsătura.

— N-o să ratez! Se răsti.

Covenant zâmbi ambiguu.

— Atunci anunţă-mă când o să reuşeşti şi o să te felicit.

Cu efort, Troy îşi înghiţi mânia. Nu avea dispoziţia să fie tolerant faţă de Covenant, dar mai mult pentru el – şi pentru Elena – decât pentru Necredincios, spuse:

— Covenant, eu nu prea înţeleg care e problema ta. Dar dacă pot să fac ceva pentru tine, o să fac.

Covenant nu-i întâlni privirea. Cu sarcasm faţă de el însuşi, Necredinciosul murmură:

— Probabil o să am nevoie.

Troy ridică din umeri. Îşi mută greutatea îndemnându-l pe Mehryl spre Primul Haft Amorine. Însă atunci îl zări pe hearthrall Tohrm mergând grăbit spre poarta Cetăţii. Îl reţinu pe Mehryl ca să-l aştepte pe gravelingas.

Când Tohrm păşi între caii lor, îi salută pe amândoi apoi se întoarse spre Covenant. Expresia lui de obicei jucăuşă era învelită în sobrietate.

— Prim-Nobil, pot să vorbesc?

Covenant se uită pieziş pe sub sprâncene, dar nu refuză. După o scurtă pauză Tohrm spuse:

— O să pleci curând de la Piatra Sărbătorii şi s-ar putea să mai treacă încă patruzeci de ani până să revii. Posibil să mai trăiesc încă patruzeci de ani, dar şansa e mică. Şi ţi-am rămas îndatorat. Prim-Nobil Covenant, pot să-ţi ofer un dar?

Căutând în robă, scoase o piatră netedă, asimetrică, nu mai mare decât palma lui. Aspectul ei îl izbi pe Warmark. Îi dădea impresia că ar fi transparentă, dar nu putea vedea prin ea; părea să se deschidă către profunzimi nevăzute ca o gaură în materia vizibilă a mâinii lui Tohrm, în aer şi în pământ.

Tresărind, Covenant întrebă:

— Ce e asta?

— E *orcrest, o* bucată rară din Piatra Unică, cea care este inima Pământului. Puterea Pământului abundă în ea şi te poate sluji în multe feluri. Accepţi?

Covenant fixa *orcrest*-ul ca şi cum în oferta lui Tohrm s-ar fi ascuns ceva crud.

— Nu o vreau.

— Nu o ofer pentru nicio voinţă, zise Tohrm. Tu ai aurul alb şi nu-ţi trebuie daruri de la mine. Ţi-o ofer din respect pentru vechiul meu prieten Birinair, pe care l-ai eliberat din focul care

îl consuma. O ofer din recunoştinţă pentru o faptă curajoasă.

— Curajoasă? Mormăi Covenant răguşit. Nu am făcut-o pentru el. Nu ştii asta?

— Fapta a fost îndeplinită de mâinile tale. Nimeni de pe Tărâm nu poate face aşa ceva. Accepţi?

Lent, Covenant întinse mâna şi luă piatra. În timp ce mâna lui stângă se închidea asupra acesteia, ea îşi schimbă culoarea, împrumutând sclipirea argintie de la verigheta lui. Văzând asta, o aruncă repede în buzunarul de la pantaloni. Apoi îşi drese glasul şi zise:

— Dacă vreodată… dacă o să am vreodată ocazia… o să ţi-o dau înapoi.

Tohrm zâmbi.

— Politeţea e ca apa unui pârâu de munte. Prim-Nobil, inima îmi spune că dincolo de tunetele din sprâncenele tale eşti un om ciudat de politicos.

— Acum îţi baţi joc de mine, replică posomorât Covenant.

Hearthrallul râse ca şi cum ar fi fost o glumă bună. Cu pas vioi, porni înapoi spre Cetate.

Warmarkul Troy se încruntă. Toată lumea din Piatra Sărbătorii părea să vadă în Covenant ceva ce el nu putea percepe. Ca să scape de acest gând, îl îndemnă pe Mehryl în trap de lângă Covenant spre armata lui.

Primul Haft Amorine i se alătură în scurt timp pe drumul care cobora dealul şi petrecură puţin timp împreună discutând cu warhafţii călare care purtau tobele. Troy socoti ritmul pe care voia să-l impună ei şi se asigură că îl ştiau pe dinafară. Era mai rapid decât ritmul cu care îi antrenase şi nu voia ca armata să întârzie. În străfundul minţii era iritat din cauza întârzierii care împiedica începerea marşului. Soarele era acum sus; Oastea pierduse deja zorii.

Discuta despre terenul din faţa lui cu Primul Haft Amorine când un murmur străbătu armata. Toţi soldaţii se întoarseră spre măreaţa Cetate. Nobilii Trevor şi Loerya sosiseră în cele din urmă.

Stăteau deasupra turnului care păzea porţile Pietrei Sărbătorii. Ţineau între ei o legătură de pânză albastră.

Când Nobilii îşi ocupară locurile, locuitorii Cetăţii începură să apară pe zidul dinspre sud. Se înghesuiau pe balcoane şi scări,

umpleau ferestrele, se îmbulzeau pe marginea platoului. Glasurile lor murmurau în aşteptare.

Lăsând-o pe Amorine cu armata, Warmarkul Hile Troy urcă înapoi dealul ca să-şi ocupe locul alături de Nobili, în timp ce Trevor şi Loerya îşi făceau de lucru în jurul stâlpului înalt din vârful turnului. Sângele i se învolbură dintr-odată de nerăbdare şi vru să dea drumul unui strigăt de război, să-şi răcnească ferocea sfidare în faţa Dispreţuitorului.

Când Trevor şi Loerya fură gata, îi făcură semn înaltei Nobile Elena. La semnalul lor, ea o îmboldi pe Myrha cu călcâiele şi se îndepărtă în galop de însoţitorii ei. La mică distanţă, între zidul Cetăţii şi corpul principal al Oştii, se opri. Rotind-o pe Myrha într-un cerc strâns, cu Toiagul Legii ridicat deasupra capului, strigă către soldaţi şi către locuitorii Pietrei Sărbătorii:

— Salut!

Strigătul ei clar răsună pe stânci ca o trâmbiţă şi primi imediat răspuns de la milioane de voci:

— Salut!

— Prieteni, oameni din Tărâm! Le strigă ea, a venit timpul. Războiul a început şi noi mergem în întâmpinarea lui. Ascultaţi-mă cu toţii! Eu sunt înalta Nobilă, deţinătoarea Toiagului Legii, am jurat şi m-am dedicat slujirii Tărâmului. La dorinţa mea, vom porni să ne luptăm cu Ucigaşul Cenuşiu, să ne măsurăm puterile cu el în numele Pământului. Ascultaţi-mă! Eu, Elena fiica Lenei, vă spun: nu vă temeţi! Să vă fie inima puternică şi braţul îndrăzneţ. Dacă ne stă în puteri, vom învinge!

Ţinând sus Toiagul, prinse lumina răsăritului. Părul îi strălucea în juru-i ca o diademă, iar ranyhynul auriu o purta ca pe o jertfă noii zile. Pentru o clipă chiar avu o expresie de jertfă şi Troy aproape că se sufocă de teama de a nu o pierde. Dar nu era nicio urmă de sacrificiu în glasul ei semeţ atunci când se adresă poporului Pietrei Sărbătorii:

— Să nu greşiţi. Primejdia e mare, cea mai mare din timpurile noastre. S-ar putea ca tot ceea ce am văzut, auzit sau simţit vreodată să se piardă. Dacă va fi să trăim, dacă Tărâmul va fi să trăiască, vom fi siliţi să smulgem viaţa din mâinile Dispreţuitorului. Este o misiune care i-a depăşit pe Vechii Nobili dinaintea noastră. Dar eu vă spun, nu vă temeţi! Lupta care vine este marele nostru test, măsura sufletelor

noastre. Avem ocazia să repudiem Profanarea care distruge ceea ce iubeşte. Avem ocazia să modelăm curaj, slujire şi credinţă chiar din materialul osândei. Chiar dacă vom fi învinşi, nu vom dispera. Însă eu nu cred că vom fi învinşi.

Luând Toiagul într-o mână, îl aruncă drept spre cer şi o flacără albastră ţâşni din capătul lui.

— Ascultaţi-mă cu toţii, strigă ea. Ascultaţi Dedicaţia în Timpuri de Război!

Apoi începu să cânte cu glas puternic un cântec care pulsa ca o bătaie de tobe.

Prieteni! Tovarăşi!

Mândru popor al Tărâmului!

A venit războiul asupra noastră; sângele, durerea şi crima sunt aproape, împreună înfruntăm proba morţii.

Prieteni şi tovarăşi, amintiţi-vă Pacea!

Repetaţi Legământul Păcii cu fiecare respiraţie. Până la final când Timpul se va opri, noi nu vom aduce mânie sau disperare, nici sentimente de ură, invidie sau dorinţă de a ucide, nicio Profanare în slujirea Tărâmului.

Noi luptăm să vindecăm, să întărim, să reparăm, să eliberăm Pământul de scârbă; pentru sănătate, pentru cămine, lemn şi piatră, pentru ale frumuseţii înfloritoare culori şi străluciri, pentru râuri curate şi senine noi luptăm; nu ne vom opri, nu ne vom coborî frunţile în cenuşă şi praf, nu vom pierde credinţa, curajul, speranţa şi trupurile.

Luptăm până când Tărâmul va fi curăţat de rău şi suferinţă, şi ne-am păstrat încrederea.

Să nu lăsăm marele potop al răului să dezlănţuie disperarea!

Amintiţi-vă Pacea:

Sfidaţi moartea!

Noi suntem mândrii apărători ai Tărâmului!

Când termină o întoarse pe Myrha cu faţa către turnul de pază. Din Toiagul Legii trimise trosnind spre cer un copac de lumină rămuros, măreţ. La acest semn, Nobila Loerya îşi aruncă legătura în aer şi Nobilul Trevor trase cu putere de corzile catargului. Sfidătorul steag de război al Pietrei Sărbătorii se deschise şi flutură în briza muntelui. Era un drapel imens, de două ori mai înalt decât Nobilii care îl înălţaseră, şi avea culoarea albastru-deschis, culoarea Stindardului înaltei

Nobile, cu o dungă de un negru profund de-a curmezişul. Fluturarea lui iscă urale puternice în rândurile Oştii, repetate de pe zidul îngust al Pietrei Sărbătorii.

Un timp, înalta Nobilă Elena lăsă Toiagul să ardă. Apoi îşi domoli etalarea puterii. Când uralele se stingeau, se uită spre un grup de călăreţi şi strigă cu fermitate:

— Warmark Hile Troy! Să pornim!

Imediat, Troy îl îndemnă pe Mehryl în pas cabrat spre Oaste. Când fu singur în faţa călăreţilor, îşi salută adjunctul la comandă şi zise calm, stăpânindu-şi tulburarea:

— Prim Haft Amorine, poţi începe.

Ea îi întoarse salutul, rotindu-şi calul spre armată.

— Oaste! Strigă. Atenţie!

Cu o tresărire generală, soldaţii aşteptară ordinele.

— Tobele, fiţi gata!

Cei care ţineau ritmul ridicară beţele. Când ea îşi ridică pumnul drept în aer, începură să bată, stabilind cu toţii ritmul pe care li-l impusese Troy.

— Soldaţi, în marş!

Dând comanda, coborî pumnul. Aproape şaisprezece mii de războinici porniră înainte în cadenţa tobelor.

Troy le urmărea precizia cu un nod de mândrie în gât. Alături de Amorine, îşi urmă armata pe drumul spre râu.

Restul călăreţilor veneau aproape în urma lui. Cu toţii ţineau pasul cu Oastea în marşul lor către vest sub zidul înalt al Pietrei Sărbătorii.

13

GRĂDINILE DE PIATRĂ DE PE MAERL

Împreună, călăreţii şi Oastea în marş parcurseră drumul spre podul lat de piatră care traversa Râul Alb la mică distanţă la sud de lac. Când treceau podul, primiră un cor de încurajări de la îngrijitorii de cai şi constructorii de plute de pe lac; dar Warmark Troy nu se uită în direcţia lor. Din vârful podului privi în josul râului: acolo se puteau vedea ultimele plute cu primele două Eomane ale Hiltmarkului Quaan trecând de un cot al râului şi dispărând din vedere. Nu era decât un mic fragment din armata lui Troy, dar era crucial. Îşi riscau vieţile conform ordinelor lui, iar soarta Tărâmului pleca împreună cu ele. Mândru şi emoţionat, le urmări până dispărură pe calea către porţia lor de vărsare de sânge pe care le-o desemnase. Apoi continuă nesigur să traverseze podul.

Dincolo de el, râul cotea spre sud şi începea să şerpuiască de pe platoul Cetăţii spre stepele aspre care se întindeau între Piatra Sărbătorii şi Trothgard. Mergând printre dealuri, Troy îi numără pe hirebranzii şi gravelingasii care îi însoţeau, ca să se asigure că Oastea avea pe deplin sprijinul maeştrilor *lillianrill* şi *rhadhamaerl.* În timpul acţiunii, zări un gravelingas în plus, călare, mergând în spatele unui grup de călăreţi.

Trell.

Masivul gravelingas se ţinea în spatele grupului, dar nu făcea niciun efort să-şi ascundă faţa sau prezenţa. Vederea lui îi dădu lui Troy un fior de nelinişte. Se opri şi o aşteptă pe înalta Nobilă. Făcându-le semn celorlalţi călăreţi să treacă de el, îi zise Elenei cu voce joasă:

— Ai ştiut că vine cu noi? E în regulă din partea ta?

Înalta Nobilă Elena îi răspunse cu o privire întrebătoare în ochi, la care el replică făcând semn din cap către Trell.

Covenant se oprise odată cu Elena şi la semnul lui Troy se întoarse să se uite în spate. Când îl văzu pe gravelingas gemu.

Majoritatea călăreţilor trecuseră deja de Elena, Troy şi Covenant, iar Trell îi putea vedea limpede pe cei trei urmărindu-l. Se opri acolo unde era – încă la vreo douăzeci şi cinci de metri depărtare – şi îi întoarse privirea lui Covenant cu

o expresie suferindă, rănită.

Un timp rămaseră toţi pe loc, privindu-se reciproc cu atenţie. Apoi Covenant înjură în şoaptă, apucă frâiele calului şi porni pe drum spre Trell.

Bannor porni după Necredincios, dar înalta Nobilă Elena îl opri cu un gest rapid.

— Nu are nevoie de protecţie, zise încet. Nu-l jigni pe Trell cu îndoielile tale.

Covenant se opri în faţa lui Trell, cei doi uitându-se urât unul la celălalt. Apoi Covenant spuse ceva. Troy nu putu să audă ce spusese, dar gravelingasul îi răspunse cu o privire fixă roşie de furie. Sub tunică, pieptul lat sălta de parcă ar fi gâfâit. Nici replica lui nu putu fi auzită.

În membrele lui Trell era violenţă, luptându-se să treacă la acţiune; Troy îşi putea da seama de asta. Nu înţelegea declaraţia Elenei că Necredinciosul ar fi fost în siguranţă. În timp ce privea, îi şopti:

— Ce-a spus Covenant?

Elena răspunse ca şi cum n-ar fi existat posibilitatea să se înşele:

— Prim-Nobilul promite că nu îmi va face niciun rău.

Acest lucru îl surprinse pe Troy. Vru să ştie de ce Covenant încerca să-l calmeze pe Trell astfel, dar nu reuşi să găsească o cale s-o întrebe pe Elena ce legătură exista între ea şi Trell. În schimb, întrebă:

— Care a fost răspunsul lui Trell?

— Trell nu crede în promisiune.

În sinea lui, Troy îl felicită pe Trell pentru bunul-simţ.

O clipă mai târziu Covenant îşi puse calul în mişcare şi porni la trap înapoi pe drum. Cu mâna liberă trăgea insistent de barbă. Fără să se uite la Elena, îşi strânse umerii într-o atitudine defensivă şi zise:

— Ei bine, are un punct de vedere bun.

Apoi îşi grăbi calul într-un galop uşor ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi călăreţi.

Troy ar fi vrut să-l aştepte pe Trell, dar înalta Nobilă îl conduse cu fermitate pe urmele lui Covenant. Din respect pentru gravelingas, Troy nu se uită înapoi.

Dar când la prânz Oastea îşi întrerupse marşul pentru odihnă

şi hrană, Troy îl zări pe Trell mâncând alături de ceilalţi maeştri *rhadhamaerl.*

Până în acel moment armata trecuse dincolo de dealuri în câmpiile ierboase mai uşor de străbătut situate la vest de Râul Alb. Troy calculă distanţa pe care o acoperiseră şi o folosi ca etalon preliminar pentru ritmul de marş stabilit. Până acum ritmul părea potrivit. Dar marşul dintr-o zi era influenţat de mai mulţi factori. Warmarkul petrecu o parte a după-amiezii cu Primul Haft Amorine, discutând cum să potrivească frecvenţa şi durata opririlor pentru odihnă cu variabilele ca relieful, distanţa parcursă deja şi starea proviziilor. Voia s-o pregătească pentru absenţele lui.

Era bucuros să vorbească despre planurile de luptă; se simţea mândru de ele, ca şi cum ar fi fost o operă a cărei frumuseţe era obiectivă. În mod tradiţional, cei învinşi fugeau la Refugiul Damnaţilor, dar el intenţiona să-l transforme într-un loc al victoriei. Planul lui era genul de strategie ofensivă îndrăzneaţă pe care numai un nevăzător îl putea crea. Însă după un timp Amorine răspunse arătând spre Oaste şi declarând cu amărăciune:

— O zi cu un astfel de ritm nu e mare lucru. Nici chiar cinci zile s-ar putea să nu fie o problemă pentru un soldat bun. Dar douăzeci de zile sau treizeci… Cu timpul, ritmul ăsta poate ucide.

— Ştiu, replică Troy prudent. Tulburarea îi reveni ca un val: Dar nu avem de ales. Chiar şi cu ritmul ăsta, vor muri prea mulţi soldaţi şi Gardieni ai Sângelui ca să ne obţină nouă timpul necesar.

— Te înţeleg, admise Amorine. Vom păstra ritmul.

Când armata se opri peste noapte, Mhoram, Elena şi Amatin se plimbară printre focurile vii de tabără, cântând cântece şi spunând poveşti vesele de-ale uriaşilor ca să întărească inimile soldaţilor. Privindu-i, Troy simţi un adânc regret că vor trece multe zile lungi înainte ca Nobilii s-o poată ajuta din nou pe Amorine să menţină ridicat moralul Oştii.

Dar despărţirea era necesară. Înalta Nobilă Elena avea câteva motive întemeiate să viziteze Loresraat. Dar Codrul Sărbătorii nu se afla în drum; distanţa suplimentară era prohibitivă pentru soldaţii în marş. Astfel că Nobilii şi Oastea

aveau să se despartă după-amiaza viitoare. Cei trei Nobili, însoţiţi de Covenant şi Troy, de cei douăzeci de Gardieni ai Sângelui şi de Păstrătorii înţelepciunii, se îndreptau spre sud-vest spre Trothgard şi Codrul Sărbătorii. Primul Haft Amorine rămânea să conducă Oastea, împreună cu hirebranzii şi gravelingasii călare, aproape în linie dreaptă spre sud către Refugiul Damnaţilor.

Troy avea propriile lui probleme la Loresraat şi era silit s-o lase singură pe Amorine la conducerea armatei. În acea după-amiază cerul de toamnă se întunecă şi norii de ploaie se deplasară grei spre răsărit.

Când îi dădu ultimele instrucţiuni Primului Haft, vederea lui era tulbure; trebuia să sondeze printr-o ceaţă rău prevestitoare.

— Ţineţi ritmul, zise scurt. Forţaţi chiar şi mai mult după ce ajungeţi pe terenul mai uşor de dincolo de Râul Cenuşiu. Dacă puteţi câştiga puţin timp, nu vom mai fi nevoiţi să tragem din greu printre Ultimele Coline. Dacă acei Gardieni trimişi de înalta Nobilă vor reuşi să-şi facă treaba, vor exista din plin provizii de-a lungul drumului. Vă ajungem din urmă în Câmpiile Centrale.

Glasul îi era gâtuit cunoscând dificultăţile cu care se confrunta ea.

Amorine răspunse printr-o aprobare din cap care exprima hotărârea raţională. Începu să cadă o ploaie uşoară. Vederea lui Troy deveni atât de înceţoşată, încât nu mai putea distinge figurile individuale din cadrul Oştii. O salută încordat şi ea se întoarse să-i conducă pe soldaţii care se îndepărtau de drum.

Nobilii şi Păstrătorii înţelepciunii îi salutară cu strigăte de încurajare, dar Troy nu li se alătură. Îl duse pe Mehryl în vârful unui dâmb dezgolit şi stătu acolo cu sabia lui neagră ca abanosul înălţată împotriva burniţei, în timp ce întreaga armată trecea ca o umbră prin ceaţa de sub el. Îşi spuse că Oastea nu va intra în luptă fără el – că soldaţii lui nu vor face decât să mărşăluiască până li se va realătura. Dar gândul nu-l uşură. Oastea era instrumentul lui, unealta prin care slujea Tărâmul; când se întoarse la ceilalţi călăreţi se simţea nesigur, dezarticulat, aproape dezmembrat, de parcă numai abilitatea ranyhynului l-ar mai fi ţinut în echilibru. Călări tot restul zilei

învăluit în singurătatea familiară a orbirii.

Burniţa continuă tot restul după-amiezii, toată noaptea şi în cea mai mare parte a zilei următoare. În ciuda grosimii stratului de nori, ploaia nu cădea cu greutate; însă bloca lumina soarelui, îl chinuia pe Troy diminuându-i vederea. În toiul nopţii, dormind între păturile ude care se lipeau de el ca un giulgiu, fu trezit brusc de o convingere incipientă, feroce, că vremea va fi mohorâtă când va începe bătălia de la Refugiul Damnaţilor. Avea nevoie de lumina soarelui, de claritate. Dacă nu putea vedea...

Se sculă deprimat şi nu îşi recăpătă încrederea obişnuită decât când norii de ploaie se împrăştiară în sfârşit spre est, permiţând soarelui să se întoarcă la el.

Înainte de mijlocul următoarei dimineţi, compania Nobililor zări Râul Maerl. Călătoriseră mai repede de când părăsiseră Oastea, iar când ajunseră la râu, graniţa de nord a Trothgardului, se aflau la jumătatea drumului spre Codrul Sărbătorii. Maerl curgea de pe înălţimile Munţilor Westron, mai întâi spre nord-est, apoi spre sud-est, până se unea cu Cenuşiul, devenind parte din el, şi se îndrepta spre est spre Râul Alinării. Dincolo de Maerl se afla regiunea în care Nobilii îşi concentrau eforturile pentru vindecarea ravagiilor provocate de Profanare şi război.

Trothgard purtase numele de Kurash Plenethor, Piatra Spartă, din ultimii ani ai lui Kevin Risipitorul Tărâmului şi fusese rebotezat când noii Nobili depuseseră legământul de slujire după Profanare. În acea vreme regiunea era complet distrusă şi aridă. Ultima mare bătălie între Nobili şi Dispreţuitor avusese loc acolo şi o lăsase pârjolită, scăldată în sânge uscat, aproape lipsită de sol fertil. Unele dintre poveştile vechi relatau că Kurash Plenethor fumegase şi gemuse timp de o sută de ani după acea ultimă bătălie. Şi cu patruzeci de ani în urmă Râul Maerl încă era încărcat de nămol erodat, infertil.

Însă acum în curent nu mai era decât o dâră de aluviuni. Cu toate limitările ştiinţei lor, Nobilii învăţaseră multe despre îngrijirea pământului rănit din Cea de-a Doua Parte, iar acum Maerl nu mai ducea decât o vagă tulburare de impurităţi. Din cauza secolelor de eroziune din trecut, curgea printr-un defileu ca o crăpătură în pământ. Dar malurile erau îmblânzite de

ierburi şi tufişuri cu rădăcini adânci, iar copaci sănătoşi îşi înălţau ramurile deasupra canalului.

Maerl era din nou un râu viu.

Privindu-l în jos de pe marginea defileului, compania se opri pentru un moment de bucurie. Împreună, Elena, Mhoram şi Amatin cântară încet bucăţi din legământul Nobililor. Apoi coborâră panta în galop şi traversară vadul, astfel încât copitele ranyhynilor şi ale cailor plescăiră puternic şi vesel trecând în Trothgard.

Regiunea se întindea între Munţii Westron şi râurile Maerl, Cenuşiu şi Rill. În interiorul acestor graniţe, efectele îngrijirii Nobililor erau vizibile pretutindeni, în toate. Generaţii de Nobili transformaseră Piatra Spartă într-un teritoriu împădurit şi sănătos, un ţinut deluros acoperit de păduri, văi şi luminişuri. Iarba de pe pantele dealurilor era animată de floricele albastre şi galbene. Pe zeci de kilometri la vest şi la sud de călăreţi se întindeau iarbă deasă, tufişuri bogate de *aliantha* presărate cu copaci Gilden cu frunze aurii şi alţi copaci, cireşi, meri şi tei albi, stejari, ulmi şi arţari măreţi încununaţi de strălucirea toamnei. Iar aerul, care, timp de zeci de ani după bătălie, încă mai răsuna de explozii şi ţipetele războiului, era acum atât de limpede şi de curat încât părea să sclipească de trilurile păsărilor.

Asta văzuse Troy pentru prima dată atunci când îi revenise vederea; aşa ceva folosise Elena atunci când îl învăţase înţelesul vederii.

Călărind acum pe spatele lui Mehryl sub un soare strălucitor în ambianţa luminoasă a Trothgardului, se simţea liber de griji cum nu se mai simţise de mult timp.

Pe măsură ce compania Nobililor înainta în prima parte a după-amiezii, ţinutul din jurul lor se schimbă. Grămezi dezordonate de pietre începură să apară printre copaci şi vegetaţie; bolovani neregulaţi de câteva ori mai înalţi decât călăreţii îşi îndreptau capetele către pământ şi pietre mai mici acoperite de muşchi şi licheni zăceau peste tot. Curând compania părea să meargă prin rămăşiţele antice ale unui munte sfărâmat, un vârf înalt, lipsit de armonie, care se înălţase dintre dealurile Kurash Plenethor până când o forţă uriaşă îl făcuse bucăţele.

Se apropiau de grădinile de piatră de pe Maerl.

Troy nu-şi făcuse niciodată timp să studieze grădinile, dar ştia că se spunea despre ele că ar fi locul în care cei mai buni maeştri *suru-pa-maerl* şi *rhadhamaerl* şi-au creat cele mai îndrăzneţe lucrări. Cu toate că în ultimii câţiva ani călătorise de multe ori pe acest drum printre rocile fragile, nu putea spune unde încep grădinile propriu-zise. Cu excepţia creşterii constante a cantităţii de pietre întinse sau apărând din iarbă, nu putu localiza o schimbare anume sau o graniţă până când compania trecu peste culmea unui deal deasupra unei văi largi. Atunci fu sigur că se afla în una dintre grădini.

Cea mai mare parte a pantei lungi şi abrupte care era îndreptată spre vale era acoperită din abundenţă cu roci, ca şi cum ar fi fost cândva inima anticului vârf sfărâmat. Pietrele se aglomerau pe toate părţile, înălţându-se în grămezi imense sau ca stânci solitare masive, astfel încât practic singurul teren liber pe panta abruptă era drumul.

Niciuna dintre aceste pietre şi stânci nu era lustruită, cioplită sau modelată în vreun fel, cu toate că unele pietre individuale sau grămezi de pietre păreau să aibă muşchii şi lichenii de pe ele înlăturaţi. Şi toate păreau să fi fost alese pentru grotescul lor natural. În loc să fie aşezate pe pământ, ele ieşeau în afară, se despicau, se încruntau, se ghemuiau şi se căscau, se ridicau, se ascundeau şi urlau ca o haită îngrămădită de sălbatici demenţi şi terorizaţi sau extaziaţi de faptul că respirau aerul liber. Coborând spre vale, drumul hoinărea printre formele bizare ca şi cum s-ar fi rătăcit într-o pădure de prost-gust, astfel că în mişcarea lor în jos călăreţii se aflau constant în umbra unei forme chinuite sau a alteia.

Troy ştia că labirintul de pe panta dealului nu era natural; fusese construit de oameni dintr-un motiv care îi scăpa.

În timpul călătoriilor anterioare nu fusese suficient de interesat ca să întrebe despre semnificaţia lui. Dar acum nu obiectă când înalta Nobilă Elena sugeră să privească operele de la distanţă. Dincolo de valea acoperită cu iarbă se ridica un alt deal, mai abrupt şi mai înalt decât cel din faţa văii. Drumul cotea spre stânga şi continua prin fundul văii ignorând dealul mai plat. Elena sugeră să urce acel deal şi să privească de acolo grădinile.

Se adresă tovarăşilor ei în general, dar ochii ei erau aţintiţi asupra lui Covenant. Când el aprobă printr-o vagă ridicare din umeri, ea reacţionă ca şi cum astfel s-ar fi exprimat voinţa tuturor călăreţilor.

Faţa dealului era prea abruptă pentru cai, aşa că o luară spre dreapta şi galopară uşor în susul văii până găsiră un loc pe unde să ocolească şi să suie dealul din spate. Mergând, Troy începu să simtă o oarecare nerăbdare. Dorinţa înaltei Nobile de a-i arăta vederea lui Covenant o făcea să devină interesantă. Îşi aduse aminte de alte surprize, ca Sala Darurilor, care nu îl interesase înainte ca Mhoram să-l târască practic acolo.

Sus, dealul se sfârşea cu un dâmb dezgolit. Călăreţii îşi lăsară caii în urmă şi urcară ultima bucată de drum pe jos. Se mişcau repede, împărtăşind dispoziţia Elenei, şi curând ajunseră pe culme.

Dincolo de vale, grădina de piatră se deschidea sub ei, expusă ca un basorelief. De la distanţă se putea observa uşor că toată aglomeraţia de pietre forma un singur tipar. Din piatra torturată, creatorii grădinii închipuiseră un chip enorm, o faţă largă cu trăsături umflate, noduroase şi răsucite. Neuniformitatea pietrei făcea faţa să pară lovită şi contorsionată; ochii îi erau zdrenţuiţi ca nişte răni adânci, iar drumul tăia prin ea ca o cicatrice fără ţintă. Dar, în pofida acestor lucruri, pe chip se întindea un zâmbet de imensă bucurie. Neaşteptându-se la asta, Troy izbucni într-un râs scurt, vesel.

Cu toate că Nobilii şi Păstrătorii Înţelepciuni erau evident familiarizaţi cu grădina, toate feţele lor exprimau bucuria, de parcă zâmbetul etalat ar fi fost contagios. Înalta Nobilă Elena îşi strânse palmele reţinându-şi fericirea, iar ochii lui Mhoram sclipiră de plăcere acută. Numai Covenant nu zâmbi, nu dădu din cap, nu arătă niciun semn de bucurie. Faţa lui era goală ca o epavă. Ochii aveau o expresie neliniştită, rătăcită, iar mâna dreaptă bâjbâia în jurul inelului parcă pentru a-şi evidenţia cele două degete lipsă. După un timp, şopti prin murmurele companiei:

— Ei bine, uriaşii cu siguranţă trebuie să fie mândri de voi.

Tonul lui era ambiguu, ca şi cum ar fi încercat să spună două

lucruri contradictorii dintr-o dată. Dar referirea la uriaşi umbrea orice altceva ar fi putut să însemne. Surâsul Nobilei Amatin se stinse şi o privire brusc cercetătoare ţâşni de sub sprâncenele lui Mhoram. Elena se îndreptă spre el, intenţionând să vorbească, dar înainte de a putea începe el continuă:

— Am cunoscut cândva o femeie la fel. Se străduia să sune lejer, dar glasul îi şovăia: La leprozerie.

Troy gemu în sinea lui, dar rămase neclintit.

— Fusese fru… Bineînţeles, n-am cunoscut-o pe atunci. Şi nici nu avea poze cu ea, sau dacă avea nu le arăta. Cred că nu mai suporta nici să se uite în oglindă. Dar doctorii mi-au spus că fusese frumoasă. Avea un zâmbet… Când am cunoscut-o eu, încă mai putea zâmbi. Arăta exact aşa.

Făcu semn cu capul în direcţia grădinii de piatră, dar nu se uită la ea. Se concentra asupra amintirilor lui.

— Era un caz clasic.

Continuând, tonul lui devenea mai dur şi mai amar. Articula distinct fiecare cuvânt, parcă ar fi avut margini tăioase.

— Fusese expusă leprei în timpul copilăriei petrecute prin Filipine sau pe undeva – părinţii ei trăiseră acolo ca militari, presupun – şi s-a declanşat imediat după ce s-a căsătorit. Degetele de la picioare i-au amorţit. Ar fi trebuit să se ducă la un doctor chiar atunci, dar nu a făcut-o. Era unul dintre acei oameni pe care nu-i poţi întrerupe. Nu putea renunţa la timpul alături de soţ şi de prieteni ca să-şi facă griji despre nişte degete reci. Aşa că şi-a pierdut degetele. S-a dus în final la un doctor atunci când picioarele au început s-o doară atât de rău, încât abia mai putea merge, iar el şi-a dat seama ce problemă avea şi au trimis-o la leprozerie, unde doctorii au trebuit să i le amputeze. Asta i-a provocat ceva necazuri – e greu să mergi când nu ai degete la picioare – dar ea era de neoprit. Nu după mult timp, s-a întors la soţul ei.

Însă nu puteau avea copii. Ar fi o nebunie criminală ca un lepros să aibă copii. Soţul ei înţelegea, dar el tot îşi dorea copil, aşa că fireşte că a divorţat de ea. Ea a suferit, dar a supravieţuit. Nu după mult timp, şi-a găsit o slujbă, prieteni noi, o viaţă nouă. Şi s-a întors la leprozerie. Pur şi simplu era prea plină de viaţă şi de optimism ca să-şi poarte de grijă. De data asta i-au amorţit două degete de la mână. A costat-o

slujba. Era secretară şi avea nevoie de degete. Şi bineînţeles că şeful ei nu avea nevoie de leproşi care să lucreze pentru el. Dar imediat ce boala i-a fost din nou oprită, a învăţat să bată la maşină fără să folosească degetele moarte. S-a mutat în alt cartier, şi-a găsit alt loc de muncă, alţi prieteni noi, şi a continuat să-şi trăiască viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cam atunci – aşa mi s-a spus – a făcut o pasiune pentru dansurile populare. Învăţase câte ceva în călătoriile ei din copilărie, iar acum i-a devenit un hobby, un mod de a-şi face noi prieteni cărora să le spună că îi iubeşte. Cu hainele ei colorate şi zâmbetul ei, era…

Se împiedică, dar continuă aproape imediat:

— S-a întors la leprozerie doi ani mai târziu. Nu se ţinea foarte bine pe picioare şi căzuse de prea multe ori. Şi nu luase suficiente medicamente. De data asta şi-a pierdut piciorul drept chiar de sub genunchi.

Vederea începuse să-i slăbească şi mâna dreaptă era aproape neputincioasă. Pe faţă îi apăreau umflături şi îi cădea părul. De cum a învăţat să meargă pe proteză, a început să le dea lecţii de dansuri populare leproşilor. Doctorii au ţinut-o acolo mult timp, dar ea i-a convins în cele din urmă să-i dea drumul. A jurat că de data asta o să se îngrijească mai bine. Şi-a învăţat lecţia, a zis, şi n-o să se mai întoarcă niciodată.

Mult timp nu s-a întors. Dar nu din cauză că nu ar fi avut nevoie. Încet, încet era ciopârţită. Când am cunoscut-o eu, revenise la leprozerie pentru că azilul o dăduse afară. Nu-i mai rămăsese nimic altceva decât zâmbetul.

Am petrecut mult timp în camera ei, privind-o zăcând în pat şi ascultând-o vorbind. Încercam să mă obişnuiesc cu duhoarea. Faţa ei arăta de parcă doctorii ar fi lovit-o cu bâtele în fiecare dimineaţă, dar ea tot mai avea acel zâmbet. Bineînţeles, majoritatea dinţilor dispăruseră, dar zâmbetul nu i se schimbase. A încercat să mă înveţe să dansez. Mă punea să stau undeva unde să mă poată vedea şi îmi spunea unde să-mi aşez picioarele, când să sar, cum să mă mişc.

Se împiedică din nou.

— Şi între timp petrecea ore în şir povestindu-mi cat de plină a fost viaţa ei. Trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani.

Brusc sări pe pământ, smulse o piatră şi o azvârli din toate puterile spre chipul zâmbitor din grădina de piatră. Căzu mult prea aproape, dar el nu se opri să urmărească piatră rostogolindu-se în vale. Întorcându-se cu spatele, se răsti răguşit:

— Dacă aş pune vreodată mâna pe soţul ei, i-aş rupe gâtul.

Apoi coborî de pe dâmb înspre cai. Într-o clipă încălecase şi se îndepărta în galop să ajungă la drum. Bannor îl urma îndeaproape.

Troy respiră adânc, încercând să se scuture de efectul povestirii lui Covenant, dar nu găsi nimic de spus. Când privi spre Elena, văzu că ea îşi unea mintea cu Mhoram şi Amatin ca şi cum ar fi avut nevoie de sprijinul lor ca să îndure ceea ce auzise. După câteva clipe, Mhoram spuse cu voce tare:

— Prim-Nobilul Covenant este un profet.

— Prezice soarta Tărâmului? Întrebă Amatin îndurerată.

— Nu!

Negarea Elenei era încrâncenată, iar Mhoram şopti şi el:

— Nu.

Însă Troy îşi putu da seama că Mhoram voia să spună cu totul altceva.

Apoi contopirea minţilor încetă şi nobilii se întoarseră la caii lor. Curând compania era din nou pe drum, călărind în urma lui Covenant în direcţia Codrului Sărbătorii.

Tot restul după-amiezii, Troy fu prea tulburat de reacţia Nobililor în faţa lui Covenant ca să se relaxeze şi să se bucure de călătorie. Dar, a doua zi, descoperi un mod prin care să-şi uşureze vaga supărare.

Vizualiza în detaliu progresul în parte al Oştii – Gardienii Sângelui alături de Nobilul Callindrill, Eowardele călare în galop şi pe plute, războinicii mărşăluind în spatele lui Amorine. Pe harta sa mentală, aceste salturi aveau o simetrie minuţioasă care îl mulţumea într-un fel fundamental. Nu peste mult timp începu să se simtă mai bine.

Îl ajută şi Trothgard. La sud de pădurile de piatră, stratul de sol deveni mai gros şi mai fertil, astfel că pe dealurile printre care mergea compania nu mai apărea piatra goală dintre ierburi şi flori. În schimb, crângurile şi peticele de pădure creşteau pretutindeni, punctând pantele şi desfăşurându-se

peste vâlcele şi văi. Sub soarele luminos şi în aromele de toamnă ale Trothgardului, Troy lăsă în urmă îndoielile sale în privinţa lui Covenant ca pe un vis urât.

În acel moment, nici măcar problema comunicaţiilor nu-l deranja. În mod normal îl preocupa mai mult imposibilitatea de a-i transmite mesaje lui Quaan decât de faptul că nu ştia ce se întâmpla cu misiunea lui Korik. Dar se afla în drum spre Codrul Sărbătorii, înalta Nobilă Elena îi promisese că la Loresraat se lucra la problema lui. Aştepta plin de speranţă posibilitatea ca elevii Toiagului să fi găsit o soluţie pentru el.

În seara aceea participă la cântecele şi discuţiile Nobililor în jurul focurilor de tabără. Mhoram era retras şi tăcut, cu o expresie stranie de prevestiri rele în ochi, iar Covenant fixa posomorât şi taciturn în tăciunii din foc. Dar înalta Nobilă Elena era într-o bună dispoziţie vibrantă. Împreună cu Amatin răspândea veselia şi râsul prin toată compania, până ce chiar şi cei mai posaci Păstrători ai înţelepciunii părură să dea în clocot. Troy se gândi că niciodată nu arătase mai minunat.

Totuşi, se duse în întunericul patului său cu o durere în inimă. Nu avea cum să nu ştie că Elena îşi etala strălucirea de dragul lui Covenant, nu al său.

Se cufundă imediat în somn parcă pentru a scăpa de orbire. Însă, în cea mai întunecată parte a nopţii fără lună, voci ascuţite şi tropot de copite îl treziră. Prin lumina slabă a tăciunilor văzu un Gardian al Sângelui pe un ranyhyn oprit în mijlocul taberei. Din ranyhyn se ridicau aburi în aerul rece; galopase înfierbântat să ajungă la Nobili.

Primul Mark Morin şi Nobilul Mhoram stăteau deja lângă ranyhyn, iar înalta Nobilă se grăbea spre ei cu Nobila Amatin pe urmele sale. Troy aruncă un braţ de surcele pe foc. Flacăra subită îl ajută să-l vadă mai bine pe Gardian. Murdăria unor lupte grele îi acoperea faţa şi printre zdrenţele hainelor se vedeau petice de sânge uscat. Descălecă încet, parcă obosit sau şovăitor.

Troy simţi cum echilibrul îl părăseşte dintr-odată, ca şi când ramura eforturilor sale pentru Tărâm i-ar fi fugit de sub picioare. H recunoscu pe Gardianul Sângelui. Era Runnik, unul dintre membrii misiunii lui Korik la Ţărmul Mării.

14

POVESTEA LUI RUNNIK

O clipă, Troy bâjbâi în jur, încercând să-şi recapete echilibrul. Runnik nu ar fi trebuit să fie acolo; era prea devreme. Trecuseră numai douăzeci şi trei de zile de la plecarea misiunii lui Korik. Nici chiar cei mai puternici ranyhyni nu aveau cum să galopeze până la Ţărmul Mării şi înapoi în acest timp. Aşadar, sosirea lui Runnik acolo însemna... înainte ca înalta Nobilă să poată vorbi, Troy se pomeni întrebând cu o voce gâtuită:

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Dar Elena îl opri cu un cuvânt tăios. Îşi dădea seama că implicaţiile prezenţei lui Runnik nu-i erau străine. Stătea cu Toiagul Legii ferm înfipt în pământ şi chipul îi era plin de flăcări.

Alături de ea Covenant avea o expresie bolnavă, ca şi cum l-ar fi îngreţoşat deja ceea ce se aştepta să audă. Când îi vorbi Gardianului, avea aspectul unui om care vrea să ştie dacă are sau nu o boală incurabilă.

— Sunt morţi?

Runnik îi ignoră şi pe Covenant şi pe Troy. Îl salută din cap pe Primul Mark Morin, apoi se înclină uşor în faţa înaltei Nobile. În ciuda inexpresivităţii sale, alura lui avea ceva ezitant, o urmă de reţinere, ceea ce îl făcu pe Troy să geamă anticipat.

— Vorbeşte, Runnik, zise sever Elena. Ce veşti ne aduci?

După ea, Morin spuse şi el:

— Vorbeşte, să te audă Nobilii.

Totuşi Runnik nu începu. Abia vizibilă în spatele privirii sale fixe exista o durere, un junghi pe care Troy nu se aşteptase niciodată să-l vadă la vreun Gardian al Sângelui.

— Iisuse, şopti. Cât de rău este?

Atunci Nobilul Mhoram vorbi:

— Runnik, zise cu blândeţe, misiunea de la Ţărmul Mării a fost pusă în mâinile Gardienilor Sângelui. E o povară grea, fiindcă voi sunteţi juraţi apărării Nobililor mai presus de orice. Nu e vina voastră că Jurământul vostru şi misiunea au intrat în conflict, cerându-vă să renunţaţi fie la un lucru, fie la altul. Nu poate exista îndoială asupra Gărzii Sângelui, indiferent ce

nenorocire te aduce la noi ostenit astfel de lupte, în toiul nopţii.

Runnik ezită încă o secundă. Apoi spuse:

— Înaltă Nobilă, am venit din adâncurile întinderii Sarangrave, de pe Cursul Murdar şi din misiunea de pe Ţărmul Mării. Mie, lui Pren şi lui Porib, Korik ne-a zis: „întoarceţi-vă la înalta Nobilă. Spuneţi-i tot, toate vorbele warhaftului Hoerkin, toate strădaniile ranyhynilor, toate atacurile celui ascuns. Spuneţi-i despre căderea Nobilei Shetra."

Amatin gemu, iar Mhoram încremeni. Dar Elena îl fixa pe Runnik cu intensitatea chipului ei.

—" Ea va şti cum să asculte această poveste despre uriaşi şi proroci deliranţi. Spuneţi-i că misiunea nu va da greş." „Pumnul şi credinţa", am răspuns noi trei. „Nu vom da greş." Dar timp de patru zile ne-am luptat cu Sarangrave, şi Pren a căzut pradă celui ascuns care se trezise. După aceea ne-am croit drum spre vestul întinderii şi acolo ne-am regăsit ranyhynii. Cât am putut de repede am alergat spre Piatra Sărbătorii. Dar când am intrat în Grimmerdhore am fost hărţuiţi de lupi şi demoni-abjecţi, cu toate că nu am văzut nici urmă de ei când am trecut spre est. Porib şi ranyhynul lui au căzut pentru ca eu să pot scăpa şi mi-am continuat drumul. La vest de Grimmerdhore am întâlnit cercetaşii Oştii şi am aflat că a început marşul Corupţiei şi că înalta Nobilă se îndreaptă spre Codrul Sărbătorii. Aşa că m-am întors de la Piatra Sărbătorii şi am venit pe urmele voastre până aici. Înaltă Nobilă, mai sunt multe lucruri care trebuiesc povestite.

— Te vom asculta, zise Elena. Vino.

Întorcându-se, se îndreptă spre un foc de tabără. Acolo se aşeză alături de Mhoram şi Amatin. La semnul ei, Runnik se aşeză în faţa lor şi îl lăsă pe unul dintre Păstrătorii înţelepciunii cu talent de Vindecător să-i cureţe rănile. Troy puse lemne pe foc ca să poată vedea mai bine, apoi se instală aproape de Nobili în partea opusă lui Covenant. Imediat Runnik începu să vorbească.

La început povestea lui fu scurtă şi şovăielnică. Gardienilor Sângelui le lipsea darul de povestitori ai uriaşilor; atingea în treacăt subiectele cruciale şi ignora lucruri pe care ascultătorii lui aveau nevoie să le ştie. Dar Nobilii îl interogau cu grijă. Iar Covenant insista în mod repetat asupra detaliilor. Uneori părea

că încearcă să împiedice naraţiunea, să amâne momentul când va trebui să-i audă deznodământul. Treptat, evenimentele misiunii începură să se lege într-o formă coerentă.

Troy asculta cu atenţie. Nu putea vedea nimic dincolo de lumina focului de tabără; nimic nu îi distrăgea atenţia. În ciuda intonaţiei inexpresive a lui Runnik, Warmarkul părea să vadă ceea ce auzea ca şi cum misiunea s-ar fi desfăşurat în aer în faţa lui.

Misiunea s-a îndreptat către est prin Grimmerdhore şi apoi timp de trei zile a călărit prin ploaie. Dar nicio ploaie nu-i putea opri pe ranyhyni, iar furtuna nu era mare. În cea de-a opta zi a misiunii, când norii s-au împrăştiat lăsând soarele să revină pe pământ, Korik şi tovarăşii lui au zărit Muntele Tunetului.

Creştea constant profilat pe cer, în timp ce ei călăreau prin lumina soarelui. Au trecut la o sută de kilometri nord de el şi au ajuns la imensa faleză a Riftului târziu în aceeaşi după-amiază. Se aflau într-unul dintre cele mai înalte puncte ale sale şi priveau Tărâmul de Jos dintr-un punct înălţat la peste o mie cinci sute de metri. Acolo Riftul era atât de abrupt, încât părea că Tărâmul de Jos fusese separat printr-o lovitură de topor. Sub el, dincolo de o fâşie vălurită de câmpie ierboasă lată de mai puţin de treizeci de kilometri, se găsea întinderea Sarangrave.

Era un teren umed, dantelat cu fire de apă ca nişte vene expuse în carnea pământului, acoperite de vegetaţie luxuriantă şi lucioasă, şi plin de pericole ascunse: animale de apă stranii, înşelătoare şi timide în faţa omului; sălcii şi cedri vicleni, bătrâni, pe jumătate putreziţi, cântând cântece tăcute prin care îi puteau lega pe cei imprudenţi; bălţi stătute, otrăvite, atât de acoperite de aluviuni, nămol şi plante acvatice, încât păreau a fi teren solid; flori bogate, minunat înrourate cu un lichid limpede care putea să-i înnebunească pe oameni; întinderi înşelătoare de pământ uscat care se transformau pe neaşteptate în nisipuri mişcătoare. Gardienii Sângelui erau obişnuiţi cu toate astea. Oricât de rău prevestitoare părea ochilor omeneşti sau de nepotrivită vieţii umane, întinderea Sarangrave nu era rea în mod natural. Mai degrabă, din cauza beznei care dormea sub ea, era pur şi simplu primejdioasă – un paradis sălbatic pentru bastarzii Tărâmului, fructul copt al unui rău demult trecut. Uriaşii, care

ştiau cum să se păzească, reuşiseră întotdeauna să străbată liberi Sarangrave şi marcaseră cărări deschise şi pentru alţii, astfel încât traversarea întinderii nu reprezenta în mod normal un risc mare.

Dar de data asta altceva a apărut în ochii misiunii. Răul adormit s-a mişcat; mâna Corupţiei lucra, trezind vechii demoni.

Pericolul era grav şi Nobilul Hyrim s-a speriat. Dar nici Nobilii, nici Gardienii Sângelui nu au fost surprinşi. Nobilii Callindrill şi Amatin, Gardienii Sângelui Morril şi Koral le vorbiseră despre aceste pericole. Şi cu toate că era speriat, Nobilul Hyrim nu a propus ca misiunea să evite primejdiile ocolind întinderea Sarangrave prin nord, la patru sute de kilometri de drumul lor. Prin urmare, în zorii celei de-a noua zile misiunea a coborât Riftul folosindu-se de o potecă pentru cai pe care Vechii Nobili o săpaseră în stâncă şi a pornit spre est peste câmpie spre principalul Drum al Uriaşilor, prin Sarangrave.

Aerul era categoric mai cald şi mai dens decât fusese mai sus de Rift. Îl respirau îmbâcsit cu fibre umede invizibile şi părea să lase ceva în urma lui în plămâni după ce era expirat.

După aceea arbuşti şi tufişuri scunde şi răsucite au început să apară printre ierburi. Iarba însăşi creştea mai lungă, mai udă. La intervale neregulate, băltoace ascunse, rătăcite plescăiau sub copitele ranyhynilor. Curând au apărut copaci noduroşi, plini de licheni, întinzându-şi crengile încărcate cu perdele de muşchi. Deveneau tot mai groşi şi mai înalţi pe măsură ce misiunea înainta în Sarangrave. În scurt timp, călăreţii au intrat pe un drum acoperit cu iarbă, care se întindea între două bălţi neclintite şi se abătea puţin către nord într-o junglă ce părea deja impenetrabilă. Ranyhynii au încetinit păşind mai prudent. Brusc s-au pomenit cufundaţi până la piept în iarba elefantului.

Când călăreţii au privit înapoi, nu se mai putea vedea nici urmă de Drumul Uriaşilor. Întinderea îşi închisese fălcile.

Dar Gardienii Sângelui ştiau că aşa era în Sarangrave. Numai cărarea din faţă era vizibilă. Ranyhynii au continuat să înainteze, împingându-şi piepturile largi prin iarbă.

Pe măsură ce jungla se îndesea, Drumul Uriaşilor se îngusta,

şi au ajuns să nu mai poată înainta decât câte cel mult trei în rând – fiecare Nobil flancat de Gardieni. Dar în final iarba elefantului s-a retras, permiţându-le să se mişte cu viteză sporită.

Înaintarea lor a fost gălăgioasă. Au deranjat întinderea, călătoria lor stârnind valuri, siaje şi zgomote pe ambele părţi. Păsări şi maimuţe bolboroseau către ei; animale mici, cu blană, care schelălăiau ca hienele săreau din iarbă în faţa lor şi fugeau; iar când jungla făcea loc într-o parte vreunei bălţi întunecate, stătute, sau unor curenţi leneşi, găinuşe de baltă cu penaj iridiscent cotcodăceau speriate în aer. Plescăituri neaşteptate răsunau peste apele nemişcate; forme pale, vag omeneşti, ţâşneau pe sub unde.

Întreaga dimineaţă, misiunea a urmat cărarea sinuoasă pe care grijuliii uriaşi o făcuseră în timpurile de demult. Nu pândea niciun pericol, totuşi ranyhynii erau tot mai încordaţi. Când călăreţii s-au oprit lângă un lac puţin adânc ca să se odihnească şi să mănânce, caii lor au devenit şi mai nărăvaşi. Câţiva scoteau pufnituri joase; ţineau urechile ridicate şi alerte, schimbând direcţia în salturi bruşte, aproape tremurând.

Unul dintre ei, armăsarul cel mai tânăr, cel care îl purta pe Gardianul Sângelui Tuli, bătea aritmie din copită. Nobilii şi Gardienii au continuat pe Drumul Uriaşilor cu prudenţă crescută.

Străbătuseră numai zece kilometri când Sili i-a chemat pe Gardienii Sângelui să se uite la Nobilul Hyrim.

Faţa Nobilului era roşie de parcă ar fi avut febră. Transpiraţia îi curgea pe obraji şi gâfâia aspru, aproape luptându-se să respire. Ochii îi sticleau. Dar nu era singurul. Şi Nobila Shetra era rumenă şi gâfâia.

Atunci până şi Gardienii Sângelui au constatat că au probleme să respire. Aerul părea tumefiat. Opunea rezistenţă când era tras în plămâni, şi odată intrat se lipea acolo cu degete noroioase, ca strânsoarea unei mlaştini.

Senzaţia s-a înrăutăţit rapid.

Subit, toate zgomotele din întindere au încetat.

Se întâmpla aşa cum spusese Nobilul Callindrill.

Dar calul Nobilei Amatin nu fusese ranyhyn. Punându-şi încrederea în caii semeţi, misiunea şi-a continuat drumul.

Călăreţii înaintau încet. Ranyhynii mergeau cu capetele întinse înainte, urechile ridicate, nările fremătând. Asudau, cu toate că aerul nu era cald.

Au parcurs astfel câteva sute de metri, forţându-şi trecerea prin aerul încăpăţânat şi murdar şi prin linişte. După aceea jungla s-a năpustit asupra lor din ambele părţi. Drumul Uriaşilor se întindea pe o cuhne cu iarbă ca un dig între două lacuri neclintite. Unul dintre ele era albastru şi strălucitor, reflectând cerul şi soarele de după-amiază, dar celălalt era întunecat şi dens.

Misiunea se afla la mijlocul distanţei când a început sunetul.

Mai întâi a fost jos, umed şi slab, ca geamătul unui muribund. Dar părea să vină din lacul întunecat. I-a hipnotizat pe călăreţi. În timp ce îl ascultau, s-a intensificat treptat. A crescut în frecvenţă şi putere – devenind un ţipăt neregulat – răsunând peste lacuri. A continuat tot mai înalt şi mai tare. Prin el, Nobilii au strigat la unison:

— *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!*

Dar abia s-au putut auzi. Atunci tânărul ranyhyn care îl purta pe Tuli şi-a pierdut controlul. A nechezat înspăimântat, s-a răsucit şi a ţâşnit spre lacul albastru. În timp ce el sărea, Tuli s-a aruncat spre siguranţa ierbii. Ranyhynul s-a năpustit în apa adâncă până la piept. Imediat a scos un scâncet de durere care aproape că se potrivea cu ţipătul din aer. Sărind frenetic, s-a săltat afară din apă şi a fugit spre vest, înapoi pe Drumul Uriaşilor.

Urletul a crescut şi mai mult.

Ceilalţi ranyhyni au cedat şi au luat-o la goană. S-au ridicat pe picioarele dinapoi, s-au rotit, au galopat după fratele lor fugit. Smucitura mişcărilor lor l-a aruncat jos pe Nobilul Hyrim, care s-a salvat de la căderea în lacul întunecat doar cu ajutorul toiagului. Imediat Nobila Shetra a sărit de pe calul ei ca să i se alăture. Sili, Cerrin şi Korik au descălecat şi ei.

Sărind, Korik le-a ordonat celorlalţi Gardieni ai Sângelui să-i apere pe ranyhyni.

Runnik şi camarazii lui s-au agăţat de caii lor. Ranyhynii l-au urmat pe armăsarul rănit. În timp ce goneau, urletul din spatele lor a scăzut şi aerul a început să se subţieze. Dar pe o distanţă considerabilă Gardienii nu au putut prelua controlul

cailor lor. Ranyhynii fugeau pe o cărare lată care le era necunoscută; Gardienii Sângelui au ştiut că rataseră Drumul Uriaşilor.

Apoi ranyhynul din frunte a trecut peste un dâmb şi s-a poticnit fără niciun avertisment într-o mlaştină. Însă restul cailor au reuşit să se oprească la timp. Gardienii Sângelui au descălecat şi au scos frâie de *clingor* din raniţele lor. Până când Korik, Cerrin, Sili, Tuli şi Nobilii au ajuns la ei, ranyhynii liberi îşi trăgeau fratele prins în capcană afară din mlaştină.

Văzând că restul ranyhynilor au scăpat teferi, Nobilii şi-au concentrat atenţia asupra armăsarului care sărise în lac. Stătea întins pe o parte, clănţănea din dinţi şi îşi smucea capul dintr-o parte în alta în agonie. Sub pătură toată pielea de pe picioare şi burtă era acoperită de băşici şi arsuri. Sângele îi curgea din răni. Prin unele dintre ele se puteau vedea oasele. În ciuda curajului din ochi, scâncea de durere.

Nobilii au fost profund mişcaţi. În ochii lui Hyrim erau lacrimi, iar Shetra blestema amar. Dar nu au putut face nimic. Ei nu erau rameni. Nici nu puteau găsi *amanibhavam,* acea iarbă puternică, cu flori galbene, care îi putea vindeca pe cai, dar îi înnebunea pe oameni. Nu puteau decât să-şi astupe urechile la durerea armăsarului şi să încerce să se gândească la ce curs va trebui să urmeze misiunea.

Curând, toţi ceilalţi ranyhyni se aflau în siguranţă pe teren solid. S-au scuturat repede de nămolul din mlaştină, dar nu se puteau curăţa de ruşinea de a fi intrat în panică. Ochii lor arătau că simţeau că s-au făcut de râs.

Dar când au auzit scâncetele fratelui lor au ciulit urechile. Şi-au târşâit picioarele şi s-au împuns cu boturile unul pe altul. Încet, cel mai bătrân dintre ei a venit în faţa calului lui Tuli. Un timp, cei doi au vorbit, nas lângă nas. De câteva ori, ranyhynul tânăr a aprobat din cap.

Bătrânul ranyhyn s-a ridicat pe picioarele dinapoi; s-a înălţat mult în străvechea exprimare a omagiului printre ranyhyni. Când s-a lăsat în jos, a lovit capul fratelui său rănit, puternic, cu amândouă copitele din faţă. Calul cel tânăr s-a mai cutremurat o dată sub forţa loviturii şi a murit.

Ceilalţi ranyhyni au privit în tăcere. Când bătrânul s-a îndepărtat de cel căzut, şi-au nechezat încet aprobarea şi

regretul.

În felul lor, Gardienii Sângelui nu au rămas indiferenţi. Dar înalta Nobilă Elena pusese nevoile uriaşilor în mâinile lor. Korik le-a spus Nobililor:

— Trebuie să mergem. Misiunea aşteaptă. Tuli poate călări cu Doar.

— Nu! A strigat Nobila Shetra. Nu ducem ranyhynii mai departe pe întinderea Sarangrave.

Iar Nobilul Hyrim a spus:

— Prietene Korik, cu siguranţă că tu ştii la fel de multe ca şi noi despre această forţă care ne interzice să traversăm întinderea. Cu siguranţă ştii că pentru a ne opri această forţă trebuie mai întâi să ne vadă. Trebuie să ne simtă, să ştie unde ne aflăm.

Korik a aprobat.

— Atunci trebuie să ştii şi că nu e uşor de depistat prezenţa fiinţelor umane. Suntem o formă de viaţă obişnuită printre cele multe din Sarangrave. Dar ranyhynii sunt neobişnuiţi. Sunt mai puternici decât noi; flacăra vieţii arde cu mai multă strălucire în ei. Prezenţa lor aici e mai uşor de simţit decât a noastră. S-ar putea ca acea forţă care e împotriva noastră să fie acordată după ei. Dispreţuitorul e destul de deştept pentru o astfel de strategie. Din acest motiv trebuie să călătorim fără ranyhyni.

— Misiunea are nevoie de viteza lor, a zis Korik. Nu avem timp să mergem pe jos.

— Ştiu, oftă Hyrim. Fără ghinioane, am petrece aproape un ciclu întreg al lunii în călătoria asta. Dar şi să ocolim Sarangrave ne-ar lua prea mult. Prin urmare, trebuie să trecem călare prin ea. Trebuie să luptăm.

— Călare, într-adevăr, se răsti Shetra. Nu ştim cum să luptăm cu aşa ceva, altfel am fi dat deja bătălia. Îţi spun cinstit, Korik, dacă întâlnim iar interdicţia aia vom pierde mai mult decât un ranyhyn. Nu! Trebuie să mergem pe altă parte.

— Pe care parte?

Pentru o clipă, Nobilii s-au privit reciproc. Apoi Nobila Shetra a spus:

— O să construim o plută şi o să încercăm să mergem pe Cursul Murdar.

Gardienii Sângelui au fost surprinşi. Chiar şi uriaşii iubitori de

navigaţie alegeau să meargă prin întinderea Sarangrave decât să se lase în voia acelui râu. Korik a întrebat:

— Se poate face?

— O s-o facem, a replicat Shetra.

Văzând hotărârea ei, Gardienii şi-au spus şi ei:

— O s-o facem.

Iar Korik a zis:

— Atunci trebuie să ne grăbim foarte mult cât timp ranyhynii sunt cu noi.

Astfel a început marea goană a ranyhynilor, în care caii lui Ra şi-au răscumpărat ruşinea. Când toţi călăreţii au fost iar pe spinările lor, s-au îndreptat prudenţi către adevăratul Drum al Uriaşilor. Dar după aceea au aruncat în vânt toate precauţiile. Mai întâi la trap uşor, apoi în galop, au alergat spre vest în afara primejdiilor din Sarangrave.

Nu era un pas lejer pentru distanţe lungi, un ritm care să le păstreze forţele. Era un galop care depăşea cele mai bune performanţe ale cailor obişnuiţi. Nu au încetinit, nu s-au împiedicat. În plină viteză ranyhynii au ieşit din întinderea Sarangrave sub streaşina Riftului înainte de răsăritul lunii. Apoi au cotit spre sud-est pe linia falezei.

Pe teren deschis, galopul lor a devenit şi mai puternic. Dealurile aspre ale Riftului le stăteau în cale ca nişte încreţituri ale pământului, îi sileau să coboare brusc şi apoi să se ridice pe pantele nesigure de câte douăzeci de ori la fiecare cinci kilometri. În sud, terenul s-a înrăutăţit. Iarba era tot mai rară pe pantele dealurilor, astfel că ranyhynii alergau peste roca goală, şisturi şi grohotiş.

Luna era aproape plină şi în lumina ei Muntele Tunetului, străvechiul Gravin Threndor, se profila vizibil pe cer. Domina deja orizontul sudic şi, pe măsură ce misiunea înainta, coroana lui se înălţa din ce în ce mai sus.

Sub umbra lui, ranyhynii stăpâneau noaptea şi dealurile. Respirând răguşit, suflând spume, asudând şi străduindu-se la extrem, dar fără să greşească, au întâmpinat lumina zilei la mai puţin de douăzeci şi cinci de kilometri de Cursul Murdar. Atunci au început să se împiedice şi să alunece pe versanţi, scuturând spuma de pe buze, rupându-şi pielea de pe genunchi. Şi totuşi refuzau să se dea bătuţi.

În dimineaţa celei de-a zecea zile au trecut de culmea unei coline şi au ajuns în valea dintre picioarele Muntelui Tunetului – valea Cursului Murdar.

În dreapta lor, la baza muntelui era începutul râului. O apă densă şi neagră erupea mugind de sub stânca goală. Acesta era Râul Alinării din Andelain, transformat. Curentul intra sub Muntele Tunetului prin Pasul Trădătorului, apoi plonja în adâncurile pământului, unde curgea prin abandonatele Catacombe ale Troglodiţilor şi prin vizuinele în care se înmulţeau demonii, deşeuri troglodite şi puţuri, osuare şi terenuri cu rămăşiţe de organe, lacuri de acid, excreţiile blestemelor îngropate. După aceea reapărea la suprafaţă dens, uleios şi fetid la baza Gravin Threndor, purtând scurgerile catacombelor, poluarea a ani întregi de utilizări murdare.

De la Muntele Tunetului la Înghiţitoarea de Vieţi, Marea Mlaştină, nu trăia nimic pe malurile Cursului Murdar decât în întinderea Sarangrave, care creştea luxuriantă de ambele părţi ale Cursului, prosperând din apa neagră. Dar sus de laturile văii existau două-trei pârâuri cu apă limpede care hrăneau iarba, tufişurile şi câţiva copaci, astfel că numai fundul văii era sterp. Acolo ranyhynii s-au putut odihni în sfârşit. Tremurând şi pufnind, şi-au coborât boturile în pârâu să bea.

Nobilii şi-au neglijat propria oboseală şi au pornit imediat în căutare de *amanibhavam.* Curând Shetra s-a întors cu două braţe de iarbă vindecătoare. Cu ea i-a îngrijit pe ranyhyni, în timp ce Hyrim s-a dus să-i mai aducă. Numai după ce toţii caii cei semeţi au mâncat din *amanibhavam* Nobilii şi-au permis să se odihnească şi ei.

Apoi Gardienii Sângelui şi-au îndreptat atenţia asupra construirii unei plute. Singurul copac suficient de rezistent ca să crească în vale era tecul, şi într-un pâlc din apropiere trei dintre cei mai înalţi muriseră. Trunchiurile lor tari ca fierul arătau ce se întâmplase cu aceştia; crescuseră peste o anumită dimensiune, rădăcinile pătrunseseră adânc până atinseseră solul scăldat de râu şi astfel muriseră.

Folosind securi şi frânghii de *clingor,* Gardienii Sângelui au reuşit să doboare acei trei copaci. L-au secţionat pe fiecare în patru buşteni de lungimi aproximativ egale. După ce au rostogolit buştenii pe malul sterp al Cursului, au început să-i

lege între ei cu funii de *clingor.*

Treaba a mers încet din cauza mărimii şi greutăţii buştenilor de tec, şi Gardienii au lucrat cu grijă ca să se asigure că pluta e stabilă. Însă ei erau cincisprezece şi progresau constant. Curând după-amiază pluta era terminată. După ce au pregătit şi câteva prăjini pentru dirijarea ei, au fost gata să continue drumul.

Şi Nobilii se pregătiseră. După un moment de contopire a minţilor şi-au luat rămas-bun ceremonios de la ranyhyni. Apoi au coborât pe malul Cursului Murdar şi i-au poruncit lui Korik să lanseze pluta.

Doi Gardieni au legat frânghiile de plută, timp în care ceilalţi s-au plasat pe laturi. Împreună au ridicat buştenii masivi de tec şi au pus pluta pe apă. S-a clătinat în curentul rapid, dar cele două frânghii au stabilizat-o. Cerrin şi Sili au sărit pe ea să vadă cât e de rezistentă. După ce ei şi-au dat aprobarea, Korik le-a făcut semn Nobililor s-o ia înainte.

Nobila Shetra o coborât pe plută şi imediat şi-a înfipt toiagul între buştenii din mijloc, ca să-i poată folosi puterea drept cârmă. Nobilul Hyrim a urmat-o, la fel ca şi ceilalţi Gardieni ai Sângelui, până când pe mal au rămas numai cei doi care ţineau de frânghii. Nobila Shetra a început să cânte încet, chemând Puterea Pământului prin toiagul ei. Când a fost gata, i-a făcut semn din cap lui Korik.

La comanda lui, ultimii doi Gardieni au sărit pe plută, iar curentul a smuls-o. Pluta se clătina, se rotea, apa în clocot a împins-o în mijlocul râului. Atunci Nobila Shetra şi-a regăsit echilibrul. Forţa toiagului ei o ţinea ca pe o cârmă Gildenlode în mâinile unui uriaş. Pluta i-a opus rezistenţă, dar treptat s-a stabilizat. Ea a pilotat-o în jos pe torent şi peste puţin timp misiunea ieşea din vale înapoi în strânsoarea întinderii Sarangrave.

Eliberat de constrângerea văii, Cursul Murdar se lărgea şi încetinea treptat. Apoi începea să şerpuiască şi să se reverse în canalele din Sarangrave. Cea mai grea parte a curentului trecuse.

Restul după-amiezii, Nobila Shetra a rămas la cârma plutei, ghidând-o prin apele negre. Albia râului cotea şi se încolăcea, Cursul Murdar devenind din ce în ce mai întreţesut în pânza

întinderii Sarangrave. Curenţi laterali intrau şi ieşeau din curentul principal şi insule pietroase acoperite cu smocuri de junglă începeau să puncteze râul. Când viteza Cursului a scăzut, ea şi-a folosit toiagul drept mijloc de propulsie; avea nevoie de forţă ca să navigheze pe canale. Până seara obosise rău.

Atunci patru Gardieni ai Sângelui au preluat prăjinile şi au început să împingă pluta în amurg şi în timpul nopţii, când numai ochii lor obişnuiţi cu întunericul puteau să vadă suficient de bine ca să deplaseze pluta în siguranţă. Nobila Shetra a mâncat mâncarea pe care i-o pregătise Hyrim la un mic foc *lillianrill,* apoi s-a cufundat într-un somn adânc în ciuda duhorii şi umezelii care se ridicau din ape.

Însă în zori s-a întors la treabă, asaltând Cursul Murdar cu toiagul ei.

Nobilul Hyrim i-a venit curând în ajutor. Împingeau alternativ pluta în timpul zilei şi noaptea se odihneau, în timp ce Gardienii Sângelui utilizau prăjinile. Astfel misiunea a călătorit pe Cursul Murdar până în seara celei de-a treisprezecea zile. Pe timpul zilelor cerul era senin şi fluturii zburau în lumina soarelui. Pluta progresa bine.

Însă în acea noapte norii au ascuns luna şi ploaia i-a udat pe Nobili, tulburându-le somnul. Când Korik i-a strigat înaintea zorilor în ultimele clipe de întuneric, amândoi şi-au aruncat imediat păturile şi au sărit în picioare.

Korik a arătat ceva în noapte în faţa plutei. În întunericul unui ostrov acoperit de junglă se zărea o lumină slabă. Clipea şi se stingea ca un foc mic de lemne ude, dar nu dezvăluia nimic.

Pe măsură ce pluta se apropia de ostrov, Nobilii se uitau cu atenţie. Atunci Shetra a şoptit:

— E o lumină făcută de om. Nu este ceva natural în Sarangrave.

Gardienii Sângelui au aprobat-o. Niciunul dintre animalele sau insectele luminiscente ale întinderii nu ieşea pe ploaie.

— Apropiaţi-vă de ostrov, a şuierat Shetra. Trebuie să vedem cine face lumina.

Korik a dat ordinele. Gardienii cu prăjinile au împins pluta astfel încât să plutească spre capătul insuliţei. Când se găseau

la zece metri de marginea ei, Doar şi Pren au alunecat în apă. Au înotat până la ostrov şi au dispărut în tufişuri. Cârmaciul a întors pluta în aval la o distanţă de la care să se poată sări pe ţărm.

Ostrovul era lung şi îngust. Cum misiunea plutea aproape sub ramurile joase, lumina a devenit curând vizibilă. Era o flacără subţire, o sclipire slabă ca focul unei torţe. Dar nu dezvăluia nimic în jur, cu excepţia umbrelor copacilor care treceau între ea şi plută.

Când pluta s-a aflat la o oarecare distanţă dincolo de ea, lumina s-a stins. Ambii Nobili au tresărit, au ridicat toiegele, dar nu au spus nimic. Gardienii care conduceau pluta au împins de prăjinile lor până când o latură a plutei a atins malul. Aproape imediat Doar şi Pren au sărit pe buşteni purtând între ei silueta lovită a unui bărbat.

Rapid, cârmaciul a trimis pluta pe canalul principal. Nobilul Hyrim s-a aplecat să aprindă o torţă *lillianrill.*

În ploaie flacăra strălucea slab, dar l-a arătat pe bărbat. Faţa şi membrele erau pătate cu murdărie şi noroi, închegat în sângele de la numeroase mici răni, tăieturi şi zgârieturi. Înconjurat de pământ şi sânge, albul ochilor sclipea. Hainele lui, ca şi rănile şi mizeria de pe el, vorbeau despre o lungă luptă pentru supravieţuire în Sarangrave. Rămăşiţele unei uniforme atârnau zdrenţuite pe el.

O singură piesă din echipament era intactă. Purta o platoşă de metal zgâriat, galbenă sub stratul de murdărie, cu o diagonală neagră pe ea.

— Pe Cele Şapte! A exclamat Nobila Shetra. Un warhaft!

L-a apucat pe bărbat de umeri. Dar s-a retras ca şi cum contactul cu omul ar fi ars-o.

— *Melenkurion Warhak,* a strigat ea, ce ţi-au făcut? Pielea ta este ca gheaţa!

Omul nu a dat niciun semn că ar fi auzit-o. Stătea acolo unde îl puseseră Doar şi Pren, cu capul atârnând pe o parte. Respira superficial. Nu se mişca deloc, doar ochii clipeau la intervale mari.

Dar Shetra nu a aşteptat răspuns.

— Hyrim, omul ăsta îngheaţă!

Şi-a smuls pătura şi a aruncat-o peste el. Nobilul Hyrim a

aprins un foc cu torţa sa. Acolo a fiert apă într-un vas de piatră până s-a limpezit, iar Shetra l-a aşezat pe om lângă foc. I-a prins capul în mâini ca să-i strecoare câteva picături de vin de primăvară printre buze.

Răceala pielii lui i-a ars degetele.

Ea şi Hyrim şi-au învelit mâinile în pături să şi le protejeze, l-au întins pe bărbat lângă foc şi l-au dezbrăcat de zdrenţe. L-au spălat cu apă fierbinte. Când a fost curat, Nobila Shetra a scos din robă un flacon de piatră cu argilă de leac şi a întins puţin nămol vindecător pe cea mai urâtă dintre răni.

Dimineaţa a sosit cu ploaie. La lumină, Gardienii Sângelui au văzut rezultatul strădaniei Nobililor. Pielea bărbatului arăta ca a unui cadavru. Peste rănile lui argila de leac era neputincioasă. Răceala din el nu ceda.

Şi totuşi respira şi clipea. Când Nobilii l-au acoperit şi l-au ridicat în capul oaselor, el a strâns ochii şi din ei a început să curgă apa ca nişte lacrimi. Se întindea pe obraji şi forma bobiţe de gheaţă în barbă.

— Pe Cele Şapte. Pe Cele Şapte! A gemut Nobila Shetra. E mort, şi totuşi trăieşte. Ce i-au făcut?

Nobilul Hyrim nu a avut niciun răspuns.

După un timp, Korik a vorbit în numele Gardienilor Sângelui:

— Este Hoerkin, un warhaft din Oaste. A comandat Primul Eoman din al Zecelea Eoward. Înalta Nobilă l-a trimis să-i caute pe uriaşii de la Ţărmul Mării.

— Da, a murmurat Hyrim. Îmi aduc aminte. Când Eomanul lui nu s-a mai întors, înalta Nobilă i-a trimis pe Callindrill şi pe Amatin să încerce să treacă prin Sarangrave. Douăzeci şi unu de războinici – warhaft Hoerkin şi cei de sub comanda lui – s-au pierdut cu toţii. Callindrill şi Amatin nu au găsit nicio urmă.

Nobila Shetra i s-a adresat bărbatului:

— Hoerkin. Warhaft Hoerkin. Mă auzi? Vorbeşte! Sunt Shetra, soţia lui Verement, Nobilă în Consiliul Pietrei Sărbătorii. Te conjur să vorbeşti.

La început, Hoerkin n-a reacţionat. Apoi falca lui s-a mişcat şi un sunet jos i-a ieşit din gură.

— Eu sunt *ahamkara,* Uşa. Sunt trimis…

Glasul i s-a stins în torentul de lacrimi.

— Trimis? Uşa? A zis Shetra. Hoerkin, vorbeşte!

Warhaftul nu părea s-o audă. Stătea tăcut, în timp ce lacrimile formau nori de gheaţă în barbă.

Atunci Nobilul Hyrim a poruncit:

— *Ahamkara,* răspunde!

Hoerkin a înghiţit în sec şi a vorbit.

— Eu sunt *ahamkara,* Uşa. Sunt trimis să aduc mărturie despre… despre…

S-a oprit, dar a continuat o clipă mai târziu:

— Sunt trimis să aduc mărturie despre căderea uriaşilor.

Din partea tuturor Gardienilor, Korik a zis:

— Minţi!

Iar Nobila Shetra a sărit asupra lui Hoerkin. Fără să-i pese de durere, i-a prins faţa în mâini şi a strigat:

— Dispreţuitorul!

El a ţipat şi s-a smuls din strânsoarea ei. Ghemuit cu faţa lipită de buştenii plutei, plângea ca un copil.

Îngrozită, Shetra s-a dat înapoi de lângă el. S-a oprit alături de Nobilul Hyrim şi a aşteptat. Au trecut câteva clipe lungi înainte ca Hoerkin să se mişte. Apoi a revenit la poziţia precedentă. Lacrimile continuau să-i curgă în barbă.

— … căderea uriaşilor. Au fost trei, fraţi dintr-o singură naştere. Prevestirea sfârşitului. Ei îl servesc pe Inima Satanei Zdrobitorul de Suflete.

S-a oprit iarăşi.

După un timp, Korik a rostit:

— Nu se poate. Este imposibil. Uriaşii de pe Ţărmul Mării simt Fraţii de Piatră ai Tărâmului.

Hoerkin n-a răspuns. Fixând buştenii plutei, stătea ca o statuie de lut. Dar, curând, a început să vorbească iar.

— … de Suflete. Se numesc Scrijelitorul în Carne, Pumnul Satanei şi celălalt al cărui nume nu poate fi rostit. A înghiţit încă o dată în sec: Ei sunt cei trei Proroci Deliranţi.

Un timp, toţi membrii misiunii au păstrat tăcerea. Apoi Hyrim şi Shetra s-au străduit să-l convingă pe Hoerkin să spună mai multe. Dar el a rămas imperturbabil, fără să mai vorbească. În cele din urmă, Nobila Shetra i-a spus lui Hyrim:

— Cum auzi tu cuvintele lui? Ce înţelesuri vezi?

— Aud adevărul, a zis Hyrim. Prevestirea sfârşitului.

Korik a replicat:

— Nu. Pe Jurământ, e imposibil.
Repede Nobilul Hyrim l-a oprit:
— Nu înjura aici de Jurământul vostru.
Reproşul lui era corect. Gardienii Sângelui ştiau despre ce vorbea. Korik nu a mai vorbit. Însă Nobila Shetra a spus:
— Eu sunt de acord cu Korik. E de neconceput ca un proroc delirant să stăpânească vreun uriaş. Dacă puterea Dispreţuitorului se întinde atât de departe, de ce nu şi i-a făcut robi pe uriaşi în trecut?
Nobilul Hyrim i-a răspuns:
— Asta e adevărat. Prorocii deliranţi nu sunt de-ajuns. Ei nu explică faptele. Însă acum Nobilul Foul posedă Piatra Bolii Pământului. Pe vremea Vechilor Nobili nu era aşa. Posibil ca prorocii deliranţi şi Piatra împreună…
— Hyrim, vorbim despre uriaşi! Dacă un asemenea necaz s-ar fi abătut asupra lor, ne-ar fi dat de ştire.
— Exact, a zis Nobilul Hyrim. Cum a făcut asta?
— Ce anume?
— Cum au fost împiedicaţi? Ce li s-a făcut?
— Lor? Pune o întrebare mai precisă. Ce i s-a făcut lui Hoerkin? Ce ni s-a făcut nouă?
— E stilul Dispreţuitorului. În bătălia de la Woodhelvenul înalt – aşa ni s-a spus – i-a rănit pe heer Llaura şi pe copilul Pietten pentru ca ei să poată ajuta la distrugerea a ceea ce iubeau.
— Au fost folosiţi drept momeală pentru o capcană. Hyrim, suntem atraşi într-o cursă!
Nu a aşteptat răspuns. A alergat în partea din spate a plutei, şi-a înfipt toiagul între buşteni şi a început să cânte. Puterea a străbătut lemnul de tec; pluta a înaintat prin ploaie.
— Ajută-mă, i-a strigat Nobilului Hyrim. Trebuie să fugim din locul ăsta!
Nobilul Hyrim s-a ridicat obosit în picioare.
— La Woodhelvenul înalt, capcana ar fi fost completă şi fără Llaura şi Pietten. Ei au fost o aroganţă, o fanfaronadă, nu erau necesari.
În timp ce vorbea, respiraţia a început să i se oprească în piept. Muşchii gâtului s-au încordat în efortul de a inhala.
Nici Gardienii Sângelui nu puteau respira uşor.

În câteva clipe, Hyrim a căzut în genunchi, strângându-şi pieptul. Nobila Shetra icnea de efort la fiecare respiraţie.

Ploaia care cădea în râu părea să nu scoată niciun sunet.

Atunci warhaftul Hoerkin a sărit în picioare. Dintre buzele lui a ieşit un geamăt de durere. Era îngrozitor. Şi-a dat capul pe spate şi strigătul a crescut în intensitate până a devenit un ţipăt.

Era acelaşi ţipăt care îi făcuse pe ranyhyni să între în panică.

Korik a fost primul dintre Gardienii Sângelui care şi-au recăpătat forţele. Imediat l-a azvârlit pe warhaft de pe plută.

Hoerkin s-a scufundat ca o piatră. Vocea a tăcut pe loc.

Însă densitatea aerului a continuat să crească. Se strângea asupra misiunii ca un pumn.

Nobilul Hyrim s-a ridicat chinuit în picioare. A gâfâit către Doar:

— Voi i-aţi stins focul? Focul lui Hoerkin?

— Nu, a zis Doar. A scăzut când am pus mâna pe el.

— Pe Cele Şapte! A exclamat Hyrim. Voi sunteţi! Gardienii Sângelui! Nu ranyhynii. Forţa aceasta demonică se supune vouă! Puterii Jurământului!

Gardienii nu au avut răspuns. Jurământul nu era ceva care să poată fi ascuns sau negat.

Dar Nobila Shetra era surprinsă. Puterea ei pe plută a scăzut.

La comanda lui Korik cei patru au luat prăjinile şi au împins pluta spre malul nordic al Cursului. Dorea să întâmpine atacul pe pământ, dacă era posibil. A lăsat pluta în responsabilitatea cârmacilor, apoi i-a chemat pe ceilalţi Gardieni în apărarea Nobililor.

În acel moment râul a erupt. Fără niciun zgomot, apa a ţâşnit în sus, azvârlind pluta în aer, răsturnând-o.

În urma exploziei, un tentacul negru a apărut din apă. S-a răsucit, s-a încolăcit şi a prins-o pe Nobila Shetra.

Cei mai mulţi dintre Gardieni s-au scufundat liber după ce au căzut de pe plută. Dar Sili şi Nobilul Hyrim au rămas chiar sub ea.

Împreună cu Pren şi Tuli, Korik a înotat spre locul unde fusese luată Nobila Shetra. Dar apa neagră îi orbea; nu puteau vedea nimic, nu puteau găsi nimic. Râul părea să nu aibă fund.

Korik a luat o decizie. Misiunea de la Ţărmul Mării era în mâinile lui. Pe un ton care nu admitea refuz, le-a ordonat Gardienilor Sângelui să iasă din apă.

Curând se afla pe malul de nord al Cursului, la marginea junglei. Majoritatea celorlalţi Gardieni erau cu el. Sili şi Nobilul Hyrim îi precedaseră. Nobilul era teafăr; Sili îl protejase de plută.

Pe râu, doi cârmaci au legat pluta, în timp ce alţi doi s-au scufundat după proviziile companiei.

Nu se vedea nici urmă de Cerrin şi Nobila Shetra.

Hyrim tuşea grav – înghiţise din apa densă –, dar s-a străduit să se ridice în picioare şi a bolborosit:

— Salvaţi-o!

Dar Gardienii Sângelui n-au făcut nicio mişcare pentru a i se supune. Misiunea de pe Ţărmul Mării era în mâinile lor. Şi ştiau că Cerrin era încă în viaţă. Îi putea chema dacă ajutorul lor ar fi meritat acest preţ.

— Am încercat, a icnit Hyrim. Dar nu ştiu să înot. Of, cât de nevrednic sunt! O convulsie l-a scuturat; şi-a desfăcut braţele larg strigând prin ploaie: Shetra!

Un fulger de putere a lovit din toiagul lui prin apă spre fundul râului. Apoi s-a prăbuşit în braţele lui Sili.

Izbitura lui a părut să aibă efect. În jurul locului unde dispăruse Nobila Shetra, râul a început să fiarbă. Furtuna din apă trimitea la suprafaţă pete de sânge şi bucăţi de carne neagră. Din curent se ridicau aburi. În adâncurile Cursului Murdar se zări scurt o sclipire albastră.

Apoi un zgomot ca de tunet zgudui pământul. Râul şuiera ca un uragan. Densitatea aerului se rupse. Pieri ca şi cum ar fi fost măturată din Sarangrave.

Gardienii Sângelui au ştiut că Cerrin murise.

Din lupta Shetrei se întoarse doar un singur semn. Porib l-a văzut primul şi s-a scufundat în râu să-l recupereze.

În tăcere, îl depuse în mâinile lui Hyrim – toiagul Nobilei Shetra.

Între capetele acoperite cu metal era complet ars şi casant. Trosnea ca o surcea în mâinile lui Hyrim.

Nobilul s-a îndepărtat de Sili şi s-a aşezat sprijinit de un copac. Cu lacrimile curgându-i liber pe obraji, strângea la piept

bucăţile toiagului Shetrei.

Însă pericolul nu se terminase. În numele Jurământului său, Korik i-a spus Nobilului:

— Cel ascuns nu e mort. Acum a fost numai împins înapoi. Trebuie să continuăm.

— Să continuăm? A repetat Hyrim. Să continuăm? Shetra e moartă. Cum să merg înainte? M-am temut de la început că Jurământul vostru ar putea fi o voce pe care răul din Sarangrave s-o audă. Dar nu am spus nimic. În glasul lui era amărăciune: Am crezut că voi aţi fi vorbit dacă temerile mele ar fi fost justificate.

Din nou Gardienii Sângelui nu au avut răspuns. Nu ştiuseră cu siguranţă dincolo de îndoială sau de orice posibilitate de greşeală că cel ascuns era alertat de prezenţa lor. Şi atât de multe manifestări ale puterii nu erau ceea ce păreau să fie. Din respect pentru suferinţa Nobilului, Gardienii Sângelui l-au lăsat singur ducându-se să pregătească pluta ca să-şi poată continua drumul.

Cârmacii reuşiseră să salveze prăjinile şi alimentele, cea mai mare parte din *clingor* şi torţele *lillianrill,* dar nimic din îmbrăcăminte şi pături. Pluta în sine era intactă.

După aceea Korik a vorbit cu Runnik, Pren şi Porib, însărcinându-i să ducă veşti despre misiune înaltei Nobile Elena. Cei trei au acceptat fără să pună întrebări, dar au aşteptat plecarea misiunii înainte de a porni pe drumul lor spre vest.

Când totul a fost pregătit, Korik şi Sili l-au ridicat pe Nobilul Hyrim şi l-au condus ca pe un copil pe mal, către plută. Nu părea să se simtă bine. Probabil că apa din râu pe care o înghiţise îi făcea rău. Când cârmacii au împins pluta în mijlocul Cursului Murdar, a murmurat ca pentru sine:

— Acesta nu este sfârşitul. Vor fi durere şi moarte care să facă ceea ce s-a întâmplat aici ceva neînsemnat. Hyrim, fiul lui Hoole, eşti un laş.

Apoi misiunea a plecat. Împreună, Runnik, Pren şi Porib au pătruns în jungla întinderii Sarangrave.

Focul se redusese la tăciuni şi fără lumina lui Troy nu putea vedea nimic – nimic care să contracareze imaginile morţii şi ale suferinţei din mintea lui. Ştia că existau întrebări pe care ar fi

trebuit să i le pună lui Runnik, dar în beznă ele nu păreau a fi importante. Era întristat la gândul că moartea Shetrei avusese loc cu zece zile în urmă; părea prea apropiată pentru un asemenea interval de timp.

Lângă el, Nobilii stăteau nemişcaţi, ca şi cum ar fi fost paralizaţi sau şi-ar fi contopit minţile; şi Covenant era tăcut, prea tulburat ca să vorbească. Dar după un timp Elena rosti cu un fior de emoţie în glas:

— Ah, Verement! Cum o să suporţi asta?

Ochii ei erau vizibili doar ca nişte tăciuni. În întuneric aveau expresia unei concentrări şi a unei vehemenţe de neîndurat.

Încet, Nobilul Mhoram cântă:

Moartea trece mai departe, face loc vieţii şi timpului pentru viaţă.

Să urăşti omorul, nu moartea.

Stai liniştită, inimă: să nu dojeneşti.

Păstrează pacea şi durerea şi stai liniştită.

15

CODRUL SĂRBĂTORII

Compania înaltei Nobile ajunse în Loresraat la căderea nopţii în cea de-a şasea zi. Pe ultimii kilometri, drumul cobora treptat spre terenurile joase din Trothgard; şi tocmai când soarele începea să se cufunde după Munţii Westron, călăreţii intrară în valea largă a celor Două Râuri.

Acolo, Rill şi Llurallin se întâlneau într-un V larg, unindu-se în capătul îngust al văii din stânga călăreţilor. Râul Llurallin, care curgea aproape drept spre est, se forma din izvoarele limpezi situate în roca dură a munţilor de dincolo de Pasul Gardienilor şi avea o forţă a purităţii care îl făcuseră de neatins în faţa sângelui, cărnii măcelărite şi pământului ars care ruinaseră Kurash Plenethor. Acum, la generaţii după Profanare, curgea cu aceeaşi limpezime de cristal care îi dăduse numele străvechi – Llurallin.

Dincolo de vale se afla Râul Rill, graniţa de sud a Trothgardului. Ca şi Maerl, Rillul fusese mult îmbunătăţit prin munca îndelungată a Nobililor, iar apa care curgea din Valea

Celor Două Râuri nu mai merita de mult numele de Cenuşie.

În centrul Văii, în interiorul V-ului larg al râurilor, se găsea Codrul Sărbătorii, oraşul din copaci al Loresraatului.

Era alcătuit dintr-un banian imens şi extins. Invocat şi întărit de noile cunoştinţe din Cea de-a Doua Parte şi de Toiagul Legii, crescuse la înălţimea unui stejar puternic, îşi trimisese în jos rădăcini aeriene groase cât parâmele de la crengile late ca nişte podeţe – rădăcini care formau noi trunchiuri cu noi crengi şi noi rădăcini – şi se extinsese în vale până când miezul central al primului copac ajunsese să fie înconjurat de alte şase, toate întreţesute, făcând parte unul din altul, fructul unei singure seminţe.

Odată fixate cele şapte trunchiuri, cei care îi dăduseră formă copacului împiedicaseră alte rădăcini aeriene să ajungă la pământ, ţesându-le în schimb ramurile groase în camere, locuinţe şi locuri de studiu pentru elevii şi profesorii de la Loresraat. Trei dintre copacii exteriori fuseseră de asemenea ţesuţi înainte ca rădăcinile lor aeriene să găsească solul, astfel că acum trunchiurile lor conţineau cavităţi suficient de mari pentru o sală de întâlniri sau o bibliotecă. Pe zona de pământ umbrit de sub copaci existau grădini şi terenuri de antrenament, arene pentru elevii atât ai Toiagului, cât şi ai Spadei. Iar deasupra ramurilor masive ale copacilor, crengile mai mici fuseseră educate şi formate alcătuind locuinţe cu acoperişuri din frunze şi platforme deschise.

Codrul Sărbătorii era un oraş înfloritor, bogat aprovizionat de câmpiile mănoase din Trothgard; iar Loresraatul era acum mai ocupat decât oricând în istorie. Păstrătorii înţelepciunii şi ucenicii Spadei şi Toiagului făceau toate muncile oraşului – bucătari, fermieri, păstori, spălători –, dar ei nu erau singurii săi locuitori. Un grup de maeştri *lillianrill* trăia acolo numai ca să aibă grijă de copacul în sine. Vizitatorii veneau din tot Tărâmul. Satele trimiteau emisari în căutarea cunoştinţelor Păstrătorilor înţelepciunii; hirebranzii veneau să studieze Copacul; gravelingasii foloseau Codrul Sărbătorii ca bază pentru vizitarea grădinilor de piatră. Iar Nobilii lucrau acolo pentru a-şi ţine promisiunea făcută Tărâmului.

Sub privirile călăreţilor, frunzele groase, lucioase reflectau focul roşu-portocaliu al soarelui, astfel că păreau să ardă

semeţe deasupra umbrelor care se alungeau în vale. Compania răspunse imaginii cu un salut vesel. Îmboldindu-şi caii cu călcâiele, coborâră în galop panta spre vadul Llurallinului.

În timpul cât Codrul Sărbătorii fusese crescut, Nobilii se îngrijiseră de apărarea lui. Făcuseră doar două vaduri în vale, câte unul prin fiecare râu. Baza lor era scufundată; trebuiau ridicate înainte de a putea fi folosite. Toţi cei din compania înaltei Nobile, în afară de Covenant, aveau cunoştinţele şi îndemânarea necesare, astfel că Troy fu oarecum surprins când Elena se opri pe malul râului şi îl rugă cu gravitate pe Trell să deschidă vadul. Troy înţelese că pentru gravelingas era o onoare, dar nu ştia de ce. Gestul ei adânci misterul care îl înconjura pe Trell.

Fără să-i întâlnească privirea, Trell descălecă şi se îndreptă spre malul Llurallinului. La început nu păru să cunoască secretul vadului. Troy învăţase câteva cuvinte scurte într-o limbă stranie şi două gesturi prin care să ridice fundul râului, dar Trell nu se folosi de niciunul dintre ele. Stătu pe mal ca şi cum s-ar fi prezentat curentului adânc şi începu să cânte un cântec mormăit, enigmatic. Restul companiei îl urmărea în tăcere. Troy nu putu distinge cuvintele cântecului, dar le simţi efectul. Aveau un ecou antic, cavernos, subpământean, ca şi cum ar fi fost cântate de albia pietroasă a văii. Pentru o clipă, îl făcură să-şi dorească să plângă.

Curând, cântecul lui Trell încetă. Îşi înălţă braţele în tăcere, şi roca plată a vadului se ridică de pe fundul râului. Împărţi apa în secţiuni cu nişte canale între ele pentru a nu zăgăzui curentul. Până să fie gata pentru traversare, era uscat de parcă nu s-ar fi aflat niciodată sub ape.

Cu capul plecat, Trell se întoarse la calul lui.

După ce şi ultimul cal traversă râul şi toată compania se afla în interiorul văii, vadul se închise singur fără vreunul dintre semnalele obişnuite.

Troy era impresionat. Amintindu-şi de atacul lui Trell asupra lui Covenant, se gândi că Necredinciosul era norocos să fie în viaţă. Şi începu să simtă că ar fi bine să dezlege misterul lui Trell înainte de a părăsi Trothgardul.

Însă pe moment nu putea face nimic. Ultimele sclipiri ale amurgului se retrăgeau din vale ca şi cum valurile râului ar fi

purtat cu ele lumina, iar el fu nevoit să se concentreze asupra propriei localizări. Păstrătorii înţelepciunii aprinseră torţe, dar lumina lor nu-i putea lua locul soarelui. Concentrându-se posomorât, călărea între Nobilul Mhoram şi Ruel prin vale către Codrul Sărbătorii.

Compania înaltei Nobile fu întâmpinată pe terenul de lângă Copac de către un grup de Păstrători ai înţelepciunii. Îi salutară pe Nobili cu o demnitate solemnă şi îşi îmbrăţişară tovarăşii care se întorceau din vizita la Cetatea Nobilă. Warmarkului Troy, pe care îl cunoşteau bine, îi adresară un salut special de bun venit. Însă când îl zăriră pe Covenant se întoarseră cu toţii către el. Îndreptându-şi umerii parcă pentru o inspecţie, îl salutară şi rostiră la unison:

— Salut, purtător al aurului alb! Tu cel care eşti numit Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredincios şi Prinţ al Inelului. Fii bine-venit în Codrul Sărbătorii! Tu eşti cheia de boltă şi axul vremurilor noastre pe Tărâm, păstrătorul magiei sălbatice care distruge pacea. Fă-ne onoarea să ne accepţi ospitalitatea.

Troy se aştepta la vreun sarcasm dezagreabil din partea lui Covenant. Dar Necredinciosul răspunse cu glas morocănos, jenat:

— Ospitalitatea voastră mă onorează.

Păstrătorii înţelepciunii îi răspunseră cu o plecăciune, şi conducătorul lor făcu un pas înainte. Era un bărbat bătrân şi ridat, cu ochi adânciţi şi adus de spate – rezultatul a zeci de ani de studiu care îndoaie. Glasul lui avea un uşor tremur datorat vârstei.

— Eu sunt Corimini, zise cel mai bătrân din Loresraat. Vorbesc în numele tuturor căutătorilor înţelepciunii, atât a Spadei, cât şi a Toiagului. Acceptarea unui dar întoarce onoarea asupra celui care oferă. Fii bine-venit.

În timp ce vorbea, întinse mâna ca să-l ajute pe Covenant să descalece.

Dar Covenant fie nu înţelese gestul, fie văzu intuitiv dincolo de el. În loc să sară de pe cal, îşi smulse verigheta de pe mâna stângă şi o aruncă în palma întinsă a lui Corimini.

Bătrânul îşi ţinu răsuflarea; o expresie de uluire îi mări ochii. Aproape imediat, se întoarse să le arate inelul celorlalţi Păstrători ai înţelepciunii. Cu murmure de veneraţie stinsă şi

de invocaţie ca nişte fragmente şoptite dintr-o rugăciune, se adunară în jurul lui Corimini ca să privească aurul alb şi să-l atingă cu degetele tremurătoare.

Însă atingerile lor nu durară mult. După scurt timp Corimini se întoarse la Covenant. Ochii Bătrânului erau umezi de emoţie şi mâna îi tremura când se întinse să-i redea inelul Necredinciosului.

— Prim-Nobil Covenant, zise cu emoţie vizibilă, ne copleşeşti. Va fi nevoie de multe generaţii pentru a răsplăti această onoare. Porunceşte-ne, ca să te putem sluji.

— Nu am nevoie să fiu slujit, replică brutal Covenant. Am nevoie de o alternativă. Găsiţi un mod de a salva Tărâmul şi fără mine.

— Nu te înţeleg întru totul, zise Corimini. Toate puterile noastre sunt închinate apărării Tărâmului. Dacă astfel te putem ajuta şi pe tine, vom fi mulţumiţi. Întorcându-se la general spre compania Nobililor, continuă: Vreţi să ne însoţiţi acum în Codrul Sărbătorii? V-am pregătit mâncare şi veselie.

Înalta Nobilă Elena răspunse graţios şi alunecă uşor de pe spatele Myrhei. Restul călăreţilor descălecară rapid. Imediat, un grup de elevi ieşi în grabă dintre umbrele Copacului ca să se ocupe de cai. Apoi compania fu condusă prin cercul de trunchiuri spre copacul central. Mai multe lumini apărură în cadrul Codrului Sărbătorii şi lumina lor combinată amelioră vederea lui Troy. Putu să păşească cu încredere alături de Nobili şi să ridice ochii cu drag printre ramurile oraşului familiar. Într-un anumit fel se simţea mai acasă aici decât în Cetatea Nobilă. În Codrul Sărbătorii învăţase să vadă.

Şi mai simţea că locul i se potriveşte şi înaltei Nobile. Pentru el, cei doi erau indisolubil legaţi. Fu răsplătit de proeminenţa ei dreaptă, de strălucirea ei de autoritate subtilă şi de graţia ei lejeră atunci când urcă scara largă de pe trunchiul central. Sub influenţa ei, găsi curajul să-i adreseze lui Covenant un cuvânt de încurajare când Necredinciosul ezită să urce în Copac.

— N-ai înţeles, răspunse Covenant vag. Mi-e frică de înălţime.

Cu o expresie de tremur rigid, îşi forţă mâinile să se prindă de treptele scării.

Bannor se plasă imediat în spatele lui Covenant, făcându-se

responsabil pentru siguranţa Prim-Nobilului. Urcară până la nivelul primelor ramuri.

Troy urcă fără dificultate în Copac în urma lor. Lemnul neted şi puternic al treptelor îl făcea să simtă că nu are cum păşi greşit; aproape că părea să-l ridice, ca şi cum Codrul Sărbătorii l-ar fi dorit cu nerăbdare. În câteva clipe era sus, ieşind de pe scară pe una din ramurile principale ale oraşului. Cei care dăduseră formă Codrului crescuseră banianul astfel ca suprafeţele superioare ale crengilor să fie plate, iar întinderea netedă pe care mergea Troy era suficient de lată pentru ca trei sau patru oameni să stea lejer unul lângă altul. Înaintând, le făcea cu mâna oamenilor pe care îi cunoştea – cei mai mulţi dintre Păstrătorii înţelepciunii Spadei şi câţiva elevi ale căror familii locuiau în Cetatea Nobilă.

Procesiunea Nobililor traversă o intersecţie în care se uneau câteva ramuri şi trecu dincolo de ea spre unul dintre trunchiurile exterioare. În acest trunchi se afla o sală mare, iar când Troy intră descoperi că încăperea fusese pregătită ca pentru un banchet. Camera sclipea de lumina torţelor *lillianrill;* între mesele lungi, covoare de muşchi acopereau podeaua; elevi de toate vârstele se agitau ducând tăvi încărcate cu vase aburinde şi urcioare.

Acolo Troy îl întâlni pe Drinishok, cel mai bătrân purtător al Spadei dintre Păstrătorii înţelepciunii şi primul maestru de război al Warmarkului. Cu excepţia sprâncenelor încărunţite, Drinishok nu arăta ca un războinic; degetele şi membrele lui subţiri ca de păianjen nu păreau suficient de robuste ca să mânuiască o sabie sau un arc. Dar trei Nobili şi trei sferturi din Oastea lui Troy se antrenaseră cu bătrânul purtător al Spadei; antebraţele lui bronzate erau însemnate cu multe cicatrici albe. Troy îşi salută mentorul cu căldură şi, după ce rostiră în picioare mulţumirile pentru mâncare obişnuite în Tărâm, se aşezară la festin.

Meniul de la Codrul Sărbătorii era simplu, dar excelent – compensa prin zel şi bună dispoziţie ceea ce îi lipsea în complexitate – şi toţi Nobilii şi Păstrătorii înţelepciunii erau aprovizionaţi din plin cu carne, orez, brânză, fructe şi vin de primăvară. Încălziţi de primirea strălucitoare, compania înaltei Nobile mânca entuziasmată, discutând şi glumind tot timpul cu

gazdele lor şi cu elevii ocupaţi. Apoi, după ce masa se termină, înalta Nobilă Elena prezidă un spectacol pregătit de elevi. Campioni ai Spadei făcură o demonstraţie de gimnastică şi lucru cu sabia, iar ucenicii Toiagului relatară o poveste complicată distilată din străvechiul basm al uriaşilor cu Bahgoon cel Insuportabil şi Thelma Doi Pumni care îl îmblânzise. Troy nu o mai auzise înainte şi fu încântat.

Îi venea greu să-şi părăsească starea de confort şi mulţumire, astfel că atunci când Nobilii plecară împreună cu Păstrătorii înţelepciunii ca să discute despre veştile aduse de Runnik din întinderea Sarangrave Troy nu îi însoţi. Acceptă în schimb invitaţia lui Drinishok şi alese să-şi petreacă noaptea în casa Bătrânului Spadei. Sus, într-unul dintre copacii exteriori, într-o cameră formată din crengi şi frunze împletite, el şi Drinishok stătură mult timp bând vin de primăvară şi discutând despre război. Drinishok era emoţionat de perspectiva unei bătălii şi mărturisi că numai nevoia de apărare a Codrului Sărbătorii îl oprise să plece alături de Oaste. Ca întotdeauna demonstră că pricepe repede ideile lui Troy, iar când Warmarkul se culcă în cele din urmă, singurul lucru care îi umbrea satisfacţia personală era misterul lui Trell.

Vântul suflând prin crengi îi asigură un somn plăcut, şi dimineaţa următoare se trezi devreme nerăbdător să înceapă o nouă zi. Fu amuzat, dar nu surprins, să constate că gazda sa se trezise înaintea lui; cunoştea orarul riguros de la Loresraat. Se spălă şi se îmbrăcă, îşi trase cizmele înalte peste pantalonii negri şi îşi potrivi cu grijă banderola de pe frunte şi ochelarii de soare. După un mic-dejun frugal, petrecu puţin timp lustruindu-şi platoşa şi sabia sclipitoare şi neagră ca abanosul. Când fu echipat corect ca Warmark al Oştii Nobililor, părăsi camerele lui Drinishok, se duse la copacul principal şi urcă în punctul de veghe al Codrului Sărbătorii.

Pe o mică platformă între crengile de sus ale Copacului, se alătură celor doi elevi care stăteau de pază. În timp ce schimba glume cu ei, respira aerul proaspăt de toamnă şi studia în lung şi în lat Valea Celor Două Râuri. Spre vest se puteau vedea crestele înzăpezite ale munţilor. Nu era prudent, căuta primejdia. Iubea colinele fertile ale Trothgardului şi voia să şi le fixeze în minte ca să nu le mai uite niciodată. Dacă era să-l

doboare ceva în războiul care urma, voia să fie sigur până la final, fie moarte, fie orbire, că văzuse cu adevărat acest loc.

Era încă la punctul de veghe când auzi semnalul de adunare la Loresraat. Îi părăsi imediat pe cei doi elevi şi porni să coboare. În scurt timp ajunse în locul larg, descoperit, în care avea loc adunarea. Sus în oraş, pe un cadru din patru crengi groase pornind din trunchiul central, creatorii Codrului Sărbătorii ţesuseră o reţea imensă din rădăcinile banianului şi o atârnaseră de trunchiul central. Forma un bazin enorm sprijinit pe cele patru crengi şi ancorat prin rădăcini de fiecare dintre cei şase copaci exteriori. Rezultatul era *viancome,* un loc de întâlnire suficient de mare pentru jumătate din populaţia oraşului. Oamenii stăteau aşezaţi pe rădăcini, cu picioarele strecurate prin spaţiile goale ale reţelei.

Acele spaţii goale aveau rareori mai mult de un metru pătrat, dar făceau din *viancome* o experienţă dificilă pentru novici. Însă locuitorii Codrului Sărbătorii se mişcau şi chiar alergau lejer peste reţea. Warmarkul Troy, cu picioarele atente şi grijulii ale unui nevăzător, putea să se îndepărteze cu încredere de trunchiul central pentru a li se alătura lui Drinishok şi celorlalţi Păstrători ai înţelepciunii Spadei acolo unde se aşezaseră, pe una din laturile bazinului.

Nobila Amatin se afla deja acolo, discutând animat cu un grup de Păstrători ai înţelepciunii Toiagului şi elevi mai experimentaţi. Majoritatea Gardienilor Sângelui se plasaseră pe marginea reţelei şi pe lângă ei se scurgea un flux constant de locuitori ai Codrului Sărbătorii. Când Troy i se alătură lui Drinishok îl zări pe Nobilul Mhoram străbătând amfiteatrul către Amatin. Dacă *viancome* îi producea lui Mhoram vreo nelinişte, nu o arăta; păşea curajos din rădăcină în rădăcină ţinând toiagul la încheietura cotului.

Curând, înalta Nobilă Elena sosi în compania Bătrânului Purtător al Toiagului, Asuraka. Troy fu oarecum luat pe nepregătite; se aşteptase ca ea să fie cu Corimini, cel mai bătrân din Loresraat. Dar când Corimini apăru în amfiteatru, îl aducea cu el pe Prim-Nobilul Covenant. Troy îşi dădu seama ce se întâmplase. Loresraatul îl plasase pe Covenant mai sus în rang decât Elena, aşadar cea mai înaltă onoare din Codrul Sărbătorii, invitaţia Bătrânului, revenise Necredinciosului. Asta

îl enervă pe Troy; nu-i plăcea s-o vadă pe înalta Nobilă diminuată în favoarea lui Covenant. Dar se consolă privind expresia îndurerată cu care Covenant privea reţeaua şi golul de sub ea.

Nu după mult timp, toţi Păstrătorii înţelepciunii erau la locurile lor. Laturile şi crengile de deasupra *viancome* erau pline de oameni. Covenant se agăţă de o rădăcină deasupra uneia dintre ramurile suport, cu Bannor ghemuit protector alături de el. Nobilii şi Warmarkul Troy constituiau într-un grup răsfirat alături de cei mai bătrâni Păstrători ai înţelepciunii, cu faţa spre sud, iar Corimini stătea în faţa lor privind peste adunare cu o înfăţişare demnă. Când toată lumea se linişti, şuşotind nerăbdători, el începu ceremonialul de bun venit.

El şi înalta Nobilă schimbară saluturile tradiţionale şi îşi cântară unul altuia invocaţiile rituale pe care le considerau potrivite scopurilor întrunirii. Alternanţa lor maiestuoasă răspândi o dispoziţie de seriozitate încărcată de respect în *viancome,* învăluindu-i pe toţi oamenii ca şi cum i-ar fi întreţesut în istoria nemiloasă, dar minunată a Tărâmului. Sub influenţa ceremonialului, Troy aproape reuşi să uite că jumătate din ceea ce se spunea şi se cânta era cu intenţia de a-l onora pe purtătorul aurului alb.

Dar Covenant nu arăta ca şi cum s-ar fi simţit onorat. Stătea ţeapăn şi jenat, parcă ar fi avut vârful unui pumnal apăsat pe şira spinării.

După ce ultimul cântec se încheie, Corimini se uită la Covenant în tăcere, oferindu-i Necredinciosului ocazia să vorbească. Dar privirea piezişă pe care i-o întoarse Covenant aproape că îl făcu pe Bătrân să tresară. Se întoarse şi rosti:

— Înaltă Nobilă Elena, Nobile Mhoram, Nobilă Amatin, Warmark Troy, bine aţi venit în *viancome* la Codrul Sărbătorii. Noi suntem Loresraatul, căutătorii şi slujitorii înţelepciunii lui Kevin. Ne-am adunat în cinstea voastră, pentru a vă oferi ajutorul şi toată ştiinţa noastră în războiul care se apropie. Apărarea Tărâmului şi a înţelepciunii este în mâinile voastre, aşa cum misterele Tărâmului şi înţelepciunii sunt într-ale noastre. Dacă există vreun mod în care vă putem ajuta, vorbiţi numai, iar noi ne vom folosi de toate puterile noastre pentru a vă întâmpina nevoile.

Cu o plecăciune adâncă, înalta Nobilă Elena răspunse oficial:

— Adunarea Loresraatului ne face cinste, iar eu sunt onorată să vorbesc în faţa oamenilor de la Codrul Sărbătorii.

Troy se gândi că rareori o văzuse mai strălucitoare.

— Cinstiţi Bătrâni, Păstrători ai înţelepciunii, elevi ai Spadei şi Toiagului, prieteni ai Tărâmului, prietenii mei, în numele tuturor Nobililor vă mulţumesc. Nu vom fi niciodată învinşi cât timp asemenea credinţă trăieşte pe Tărâm. Prieteni, trebuie să vorbesc despre câteva probleme. Nu mă refer la pericolul pe care războiul îl aduce asupra Codrului Sărbătorii. Ştiinţa Spadei nu va neglija apărarea voastră. Iar Nobila Amatin va rămâne cu voi, să facă tot ceea ce poate face un Nobil ca să apere Valea Celor Două Râuri.

Uralele începură la marginea amfiteatrului, dar ea le opri cu o privire poruncitoare şi continuă:

— Mai mult, nu mă refer la stonedownurile şi woodhelvenele care vor fi distruse de război sau la oamenii care vor rămâne fără cămine. Ştiu că cei deposedaţi vor găsi toată alinarea, confortul şi reconstrucţia pe care un suflet uman le poate cere şi oferi. Asta e sigur şi nu e nevoie de impulsionare. Nu mă refer nici la necesitatea stăpânirii înţelepciunii lui Kevin. V-aţi străduit din răsputeri şi aţi obţinut mult. Veţi dărui şi veţi obţine şi mai mult. Toate aceste lucruri sunt asigurate de credinţa voastră. Dar există două probleme despre care trebuie să vă vorbesc.

O schimbare în ritmul vocii ei indică apropierea de punctul central al venirii ei la Codrul Sărbătorii.

— Cea de-a doua este legată de un străin care a vizitat Cetatea Nobilă. Însă prima v-a fost prezentată acum un an, la cererea Warmarkului Hile Troy.

Îi oferi lui Troy posibilitatea să vorbească, dar el o declină cu o scuturare din cap, iar ea continuă:

— Sperăm că Loresraatul a descoperit un mod de a transmite şi auzi mesajele la distanţă. Warmarkul consideră că aşa ceva ar avea mare valoare în acest război.

Expresia de satisfacţie a lui Corimini trădă răspunsul înainte ca el să vorbească.

— Înaltă Nobilă, am descoperit o cale.

Inima lui Troy tresări la aflarea veştii, şi el strânse mânerul

săbiei. Planul său de luptă apărea dintr-odată impecabil. Zâmbi larg, iar Bătrânul spuse mai departe:

— Câţiva dintre cei mai buni elevi şi Păstrători ai înţelepciunii s-au dedicat acestei sarcini. Au fost ajutaţi de hirebranzii *lillianrill.* Împreună cu hirebranzii şi cu doi elevi, Bătrânul Purtător al Toiagului Asuraka a descoperit că mesajele pot fi trimise şi ascultate prin *lomillialor,* înaltul Lemn din *lillianrill.* Sarcina este dificilă şi cere putere, dar nu depăşeşte un Nobil obişnuit cu Puterea Pământului. Făcând semn cu capul către Bătrânul Purtător al Toiagului, zise: Asuraka vă va învăţa. A pregătit trei nuiele *lomillialor* în acest scop. Mai mult nu putem, căci înaltul Lemn este foarte rar.

Lomillialor. Troy auzise de el. Era echivalentul *lillianrill* al orcrest-ului – un lemn alb cu putere provenit din Copacul Unic din care Berek Jumătate-de-Mână făcuse Toiagul Legii. Hirebranzii îl foloseau, aşa cum şi gravelingasii se foloseau de *orcrest,* pentru testul adevărului. Se spunea că *lomillialor* era un test sigur al bunei-credinţe, cu condiţia ca acela testat să nu-l depăşească cu mult în putere pe acela care aplică testul. Unele din poveştile despre prima vizită a lui Covenant în Tărâm spuneau că Necredinciosul trecuse un test al adevărului la Woodhelvenul înalt.

Şi Woodhelvenul înalt fusese mai târziu distrus.

Ridicându-se să se alăture Elenei în mulţumirile adresate Loresraatului pentru ceea ce realizaseră, Troy privi în jur să vadă cum primise Covenant veştile lui Corimini.

Dintr-un motiv oarecare, Necredinciosul era în picioare. Legănându-se nesigur, temându-se să nu cadă, şopti:

— *Lomillialor.* Testul adevărului. O să aveţi încredere în asta.

Lui Troy îi veni pe limbă o replică acidă, dar ceva în aspectul lui Covenant îl reduse la tăcere. Troy îşi blocă vederea cu palma, îşi potrivi ochelarii negri, apoi privi din nou. Ciudăţenia se menţinea.

Pieptul lui Covenant părea să se unduiască la fel ca suprafaţa unei ape. Era solid, dar ceva îi deranja centrul pieptului, făcându-l să tremure ca un miraj.

Troy mai văzuse cândva un astfel de efect. Îşi aruncă rapid privirea spre înalta Nobilă. Ea se uita la el cu o expresie întrebătoare pe faţă. Nu era distorsionată. Undele nu mai

atingeau pe nimeni altcineva din *viancome.* Nici chiar Covenant nu părea conştient. Dar Gardienii Sângelui din amfiteatru deveniseră atenţi, iar Bannor stătea alături de Covenant cu o atitudine încordată care îi dezminţea lipsa de expresivitate.

Apoi Troy văzu cum zona de distorsiune se detaşă de Covenant şi pluti leneş către înalta Nobilă.

Prima dată când o văzuse apăruse atât de scurt, disipându-se atât de repede, încât în cele din urmă o considerase o amăgire a vederii, o neînţelegere. Dar acum ştia despre ce era vorba.

Se înclină intenţionat în faţa lui Corimini.

— Scuzaţi-mi întreruperea. Am uitat ceea ce voiam să spun.

Fără să aştepte răspuns, i se adresă Elenei. Spera ca ea să-l înţeleagă în ciuda nonşalanţei neglijente a tonului său.

— De ce nu continui? Mai este ceva despre care voiai să vorbeşti la Loresraat.

În timp ce vorbea, făcu câţiva paşi în direcţia ei, ca într-o exprimare firească a respectului. La limita câmpului vizual urmărea mirajul plutind către ea.

Se întoarse ca să fie mai aproape de el.

Se afla cu faţa la Covenant într-o poziţie care îi permise să mai facă nişte paşi şi remarcă insistent:

— Ştii, s-ar putea dovedi că aurul tău alb a fost până la urmă bun de ceva.

Tulburarea lui îşi croi drum în glas.

În secunda următoare se puse în mişcare. Făcu trei paşi repezi şi se aruncă în distorsiunea care unduia în aer.

Aceasta încercă să-l evite, dar el o prinse la timp. O izbi cu putere şi căzu pe reţeaua de crengi cu ea în braţe.

Se lupta, îi simţea braţele şi picioarele invizibile, dar el îşi menţinu încleştarea. Strânse până când forma încetă să mai opună rezistenţă şi rămase nemişcată. Ridicându-se în picioare, săltă pe braţe cu uşurinţă trupul uşor şi moale.

— Bine, prietene, scrâşni Troy. Arată-te. Sau trebuie s-o rog pe înalta Nobilă să-ţi gâdile coastele cu Toiagul Legii?

Covenant se holba la Troy de parcă Warmarkul şi-ar fi pierdut minţile. Însă Nobila Amatin îl urmărea avidă, iar înalta Nobilă înaintă ca să-i susţină ameninţarea. Un hohot de râs

tineresc izbucni.

— Ah, foarte bine, zise o voce fără trup debordând de veselie. Am fost capturat. Ai o vedere surprinzătoare. Dă-mi drumul, n-o să fug.

Aerul se învolbură subit şi Amok deveni vizibil în braţele lui Troy. Avea aceeaşi tinereţe antică nefirească cu care apăruse înainte în Consiliul Nobililor de la Piatra Sărbătorii.

— Salut, înaltă Nobilă! Strigă vesel. Când Troy îi dădu drumul, se înclină ironic în faţa ei, apoi se întoarse şi repetă plecăciunea pentru cel care îl capturase: Salut, Warmark! Eşti perspicace, dar brutal. Asta e ospitalitatea din Codrul Sărbătorii? Vocea îi era plină de umor, ştergând reproşul cuvintelor: Puterea ta nu era necesară. Sunt aici.

— Pe toţi dracii, murmură Covenant. Pe toţi dracii.

— Într-adevăr? Făcu Amok cu un surâs copilăros care părea să-i lumineze buclele rebele. Mă rog, eu nu pot s-o spun. Dar sunt bine creat. Tu porţi aurul alb. De dragul tău m-am întors.

Toată lumea din Codrul Sărbătorii sărise în picioare la apariţia lui Amok, iar Păstrătorii înţelepciunii formau acum un cerc în jurul Warmarkului şi prizonierului său. Corimini şi Asuraka îi puneau nedumeriţi întrebări înaltei Nobile. Dar Elena îi lăsă cinstea Nobilei Amatin. Păşind în cerc, Amatin îl întrebă pe Amok:

— Cum vine asta?

Amok răspunse:

— Nobilă, aurul alb depăşeşte ţelurile mele. Am simţit un semn atunci când *krill*-ul lui Loric a revenit la viaţă. Am venit la Piatra Sărbătorii. Acolo am aflat că nu Nobilii înţelepciunii lui Kevin au trezit la viaţă *krill-ul.* M-am temut că m-am înşelat. Dar acum am călătorit prin Tărâm şi am văzut primejdia. Şi am aflat despre aurul alb care a adus la viaţă *krill*-ul lui Loric. Acest lucru demonstrează inteligenţa creării mele. Deşi condiţiile pentru viaţa mea nu sunt întrunite, observ necesitatea şi apar.

— Eşti schimbat? Zise Amatin. Acum ne vei oferi cunoştinţele tale?

— Eu sunt cel care sunt. Respect aurul alb, dar sunt neschimbat.

— Cine e? Insistă Corimini.

Răspunzându-i Bătrânului, înalta Nobilă Elena îi oferi lui

Amatin un moment în care să se pregătească.
— El este Amok, depozitarul de cunoştinţe. A fost creat de Înaltul Nobil Kevin ca să… răspundă la anumite întrebări. Ideea lui Kevin a fost că atunci când urmaşii lor vor stăpâni *krill-ului* vor fi pregătiţi şi pentru cunoştinţele lui Amok. Dar noi nu stăpânim *krill-ul.* Nu ştim care sunt întrebările.
Auzind-o, un oftat de uluire străbătu Loresraatul. Însă Troy văzu că Păstrătorii înţelepciunii înţeleseseră imediat situaţia mai bine decât el. Ochii lor sclipeau întrevăzând posibilităţi pe care el nu le percepea.
La un semn al lui Corimini, cei doi Bătrâni, Asuraka şi Drinishok, pătrunseră în cerc şi se plasară de o parte şi de alta a lui Amatin, punându-şi ştiinţa în slujba ei. Ea îi acceptă, apoi îşi ridică chipul studios spre Amok spunând:
— Străine, cine eşti tu?
— Nobilă, eu sunt ceea ce vezi, răspunse Amok criptic. Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.
— Cine te-a creat?
— Înaltul Nobil Kevin, fiul lui Loric, fiul lui Damelon, fiul lui Berek Puterea Inimii Nobilul Părinte.
— De ce ai fost creat?
— Aştept. Şi răspund.
Zâmbetul larg al băiatului părea să-şi bată joc de incorectitudinea întrebărilor lui Amatin.
Iritat de şaradele lui Amok, Drinishok interveni:
— Băiete, posezi cunoştinţe care aparţin Ştiinţei Războiului?
Amok râse:
— Bătrâne, eu eram bătrân atunci când bunicul bunicului bunicului tău era copil. Ţi se pare că arăt ca un războinic?
— Puţin îmi pasă de vârstă, se răsti Bătrânul Purtător al Spadei. Tu te porţi ca un copil.
— Sunt ceea ce sunt. Mă port aşa cum am fost făcut să mă port.
Când Nobila Amatin vorbi iar, sublinie intenţionat cuvintele:
— Amok, ce eşti tu?
Fără să ezite, Amok răspunse:
— Eu sunt Cea de-a Şaptea Parte a înţelepciunii înaltului Nobil Kevin.
Răspunsul său provocă o tăcere încremenită în întreaga

adunare. Amândoi Bătrânii icniră, iar Corimini fu nevoit să se sprijine pe umărul Elenei. Un val de emoţie nestăpânită trecu peste faţa ei. Ochii lui Mhoram străluceau subit de focul viziunii. Nobila Amatin rămăsese cu gura căscată, uimită sau îngrozită de ceea ce dezvăluise. Chiar şi Troy, care nu îşi dedicase întreaga viaţă misterelor Părţilor, se simţi brusc dezechilibrat, ca şi cum ramura lui precară ar fi fost scuturată de ceva de nevăzut. Apoi dintre elevi izbucniră urale neregulate. Păstrătorii înţelepciunii se înghesuiră nerăbdători, parcă vrând să verifice existenţa lui Amok pipăindu-l. Prin toată larma, Troy o auzi pe înalta Nobilă Elena exclamând:

— Pe Cele Şapte! Suntem salvaţi!

Covenant o auzi şi el.

— Salvaţi? Se răsti peste gălăgie. Nici măcar nu ştiţi ce este Cea de-a Şaptea Parte!

Elena îl ignoră. Îi transmise felicitări pline de recunoştinţă Nobilei Amatin, apoi ridică braţele ca să liniştească adunarea. Când în *viancome* se restabili o oarecare ordine, rosti:

— Amok, într-adevăr eşti bine creat. Ai ales inteligent clipa întoarcerii la noi. Acum Dispreţuitorul nu ne mai este superior atât cât ar putea crede el.

Cu un efort, bătrânul Corimini încercă să-şi amintească lunga sa experienţă cu intangibilitatea Părţilor. Cu o voce slabă şi tremurată, zise:

— Dar încă nu cunoaştem întrebările care să ne descuie aceste cunoştinţe.

— O să le găsim, replică Elena. Hotărârea fermă îi răsuna în glas.

După o pauză în care se calmase, Nobila Amatin reveni la interogatoriul ei.

— Amok, Părţile pe care le-am găsit noi conţin cunoştinţe diverse în domenii diverse. La fel este şi cu Cea de-a Şaptea Parte?

Amok păru să considere că aceea era o întrebare importantă. Făcu o plecăciune în faţa ei cu câtă seriozitate îi permitea spiritul său efervescent şi spuse:

— Nobilă, A Şaptea Parte are multe utilizări, dar eu sunt un sigur răspuns.

— Ce răspuns eşti tu?

— Eu sunt calea şi poarta.
— Cum aşa?
— Acesta este răspunsul meu.
Nobila Amatin privi spre Elena şi Mhoram în căutare de sugestii, iar Troy profită de ocazie să întrebe:
— Calea şi poarta către ce?
Chicotind, Amok răspunse:
— Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.
— Da, îmi amintesc, mormăi Troy. Şi printre cei care nu te cunosc eşti numit Amok. De ce nu te gândeşti să mai spui şi altceva?
— Gândeşte-te la altă întrebare, ripostă vesel tânărul.
Troy renunţă, nedumerit, şi după o clipă Nobila Amatin era gata să continue:
— Amok, ştiinţa este calea şi poarta către putere. Puterea Pământului le răspunde celor care îi cunosc numele. Cât de mare este puterea Celei de-a Şaptea Părţi?
— Este punctul culminant al înţelepciunii lui Kevin, zise Amok cu viclenie, de parcă ar fi făcut o glumă subtilă.
— Poate fi folosită pentru a-l înfrânge pe Dispreţuitor?
— Puterea e putere. Utilizările ei depind de mâinile celui care o foloseşte.
— Amok, zise Amatin, apoi ezită. Părea că aproape se temea de următoarea întrebare. Dar îşi adună curajul şi vorbi: Cea de-a Şaptea Parte conţine cunoştinţe despre Ritualul Profanării?
— Nobilă, Profanarea nu necesită cunoştinţe. Vine de la sine în orice mână care o doreşte.
Nobila oftă, apoi se întoarse spre Asuraka şi-i ceru sfatul Bătrânului Purtător al Toiagului. Asuraka transmise întrebarea lui Drinishok, dar el nu se afla în elementul lui şi nu-i putu oferi nimic. Dintr-un impuls se întoarse spre Corimini. Cei doi discutară şuşotit un timp. Când Asuraka se întoarse spre Amok, ea spuse şovăitor:
— Amok, celelalte Părţi ne învaţă lucruri referitoare la putere. Tu eşti puterea Celei de-a Şaptea Părţi?
— Eu sunt calea şi poarta.
— Porţi puterea în sine în interiorul tău? Insistă ea.
O clipă, Amok păru să analizeze legitimitatea întrebării. Apoi răspunse simplu:

— Nu.
— Eşti un învăţător?
— Eu sunt calea şi…
Deodată Nobila Amatin prinse noua idee şi îl întrerupse pe Amok:
— Eşti un ghid.
— Da.
— Ai fost creat ca să ne înveţi despre localizarea unor cunoştinţe sau puteri?
— A, s-ar putea să se întâmple aşa. Multe lucruri sunt învăţate, dar puţine reţinute.
— Unde se află această putere?
— Acolo unde ar trebui să se afle toate puterile – ascunsă.
— Ce este puterea?
Râzând, tânărul replică:
— Este un timp pentru toate lucrurile. Apoi adăugă: Cei care mă cunosc nu au nevoie de numele meu.
Amatin oftă şi se întoarse spre înalta Nobilă. Faţa ei fină avea o expresie de încordare ca şi cum şi-ar fi recunoscut înfrângerea. În jurul ei, adunarea Păstrătorilor înţelepciunii şoptea, oamenii împărtăşindu-i dezamăgirea. Dar înalta Nobilă îi răspunse lui Amatin păşind calm înainte şi plantând Toiagul Legii în faţa lui Amok. Cu voce blândă şi încrezătoare îi spuse:
— Amok, o să mă ghidezi?
Cu o seriozitate neaşteptată, Amok făcu o plecăciune.
— Da, înaltă Nobilă. Dacă aurul alb permite.
— Nu-mi cere mie permisiunea, zise repede Covenant. Dar nimeni nu-l ascultă.
Înalta Nobilă zâmbi şi întrebă:
— Unde vom merge?
Tânărul nu vorbi, ci făcu semn din cap în general către Munţii Westron.
— Când o să mergem?
— Oricând doreşte înalta Nobilă. Dându-şi capul pe spate începu din nou să râdă parcă eliberând un val copleşitor de umor: Gândeşte-te la mine şi eu te voi însoţi.
Râzând, îşi flutură braţele într-un mod complicat şi dispăru.
Fie puterea lui era mai mare ca înainte, fie se mişca mai repede; Troy nu reuşi să surprindă ultima sa imagine.

Warmarkul descoperi că regreta intens apariţia lui Amok.

Imediat după aceea adunarea Loresraatului se despărţi. Păstrătorii înţelepciunii şi elevii Toiagului se grăbiră să analizeze ceea ce se petrecuse, iar Drinishok le porunci tuturor elevilor şi profesorilor colegi să meargă pe terenurile de antrenament. Elena, Mhoram şi Amatin plecară cu Corimini şi Bătrânul Purtător al Toiagului Asuraka în biblioteca principală. În câteva clipe, Troy, Covenant şi Bannor erau singurii oameni rămaşi în amfiteatru.

Troy simţea că ar trebui să discute cu Covenant; erau lucruri pe care trebuia să le înţeleagă. Dar se temea că nu va fi capabil să-şi stăpânească temperamentul, aşa că se îndepărtă lăsându-l pe Bannor să-l ajute pe Covenant să străbată reţeaua. Ar fi vrut să vorbească cu înalta Nobilă, s-o întrebe de ce i-a făcut o ofertă atât de nesăbuită lui Amok. Dar nu îşi putea controla emoţiile. Ieşi din *viancome* şi porni pe una dintre crengi spre locuinţa lui Drinishok.

În cămara Bătrânului Purtător al Spadei găsi puţină pâine şi carne şi bău mult vin de primăvară în încercarea de a-şi împrăştia senzaţia de prevestire întunecată pe care i-o dăduse Amok. Ideea că Elena ar putea hoinări pe undeva împreună cu tânărul, în căutarea unei puteri oculte şi probabil inutile, de care ea avea o nevoie disperată în altă parte, îl făcea să scrâşnească din dinţi de frustrare. Inima îi gemea de un presentiment care îi spunea că avea s-o piardă. Tărâmul avea s-o piardă. În căutarea liniştii, consumă o cantitate mare de vin de primăvară. Dar asta nu îl calmă; creierul îi funcţiona ca şi când înăuntru s-ar fi înghesuit vânturi periculoase.

La începutul după-amiezii plecă în căutarea Nobililor, dar unul dintre Păstrătorii înţelepciunii îi spuse în curând că erau închişi cu Asuraka, studiind comunicarea prin *lomillialor.* Astfel că reveni pe pământ, fluieră după Mehryl şi se îndepărtă în galop de Codrul Sărbătorii, cu Ruel alături. Voia să viziteze mormântul elevului care îl chemase în Tărâm.

Covenant spusese: „Nu în tine îşi pun ei încrederea. E vorba de elevul care te-a chemat.” Troy simţea nevoia să se gândească la asta. Nu putea neglija pur şi simplu. Unul dintre motivele pentru care nu avea încredere în Covenant era că Necredinciosul fusese chemat prima dată de Drool Viermele-

de-Piatră la porunca Nobilului Foul. Oare natura celui care făcea chemarea avea vreo legătură cu valoarea celui chemat?

Mai mult, Covenant se referise într-un mod ciudat la acel elev, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce Troy nu cunoştea.

Troy se duse la locul chemării sale în speranţa că regăsirea contextului fizic, a localizării concrete la Trothgard, îi va uşura temerile neclare şi presimţirile. Avea nevoie să-şi regăsească încrederea în sine. Ştia că nu se putea împotrivi deciziei Elenei de a-l urma pe Amok dacă el nu avea încredere în sine însuşi.

Dar când ajunse la mormânt îl găsi acolo pe Trell. Masivul gravelingas stătea îngenuncheat lângă movila acoperită de iarbă, ca şi cum s-ar fi rugat. Când îl auzi pe Troy apropiindu-se, îşi înălţă brusc capul, iar chipul lui era atât de pătruns de durere încât Troy fu paralizat pe moment. Nu se putea gândi la niciun motiv pentru care gravelingas Trell să fie atât de copleşit de suferinţă.

Înainte ca Troy să-şi poată aduna gândurile şi să ceară o explicaţie, Trell sări în picioare şi se grăbi spre calul său, pe care îl legase în apropiere.

— Trell…! Troy începu să-l strige, dar Ruel interveni sec:

— Warmark, lasă-l să plece.

Troy se întoarse surprins spre Gardian. Faţa lui Ruel era la fel de inexpresivă ca întotdeauna, dar ceva în felul cum ochii lui îl urmăreau pe Trell părea să exprime o simpatie neobişnuită. Troy întrebă prudent:

— De ce? Nu înţeleg.

— Asta trebuie s-o întrebi pe înalta Nobilă, răspunse Ruel fără nicio inflexiune.

— Te întreb pe tine! Se răsti Warmarkul înainte să-şi poată reţine iritarea.

— Nu contează.

Cu efort, Troy se stăpâni. Atitudinea lui Ruel spunea la fel de clar ca şi cuvintele că acţiona la indicaţiile înaltei Nobile şi că niciun lucru care nu-i ameninţa viaţa nu l-ar fi putut convinge să nu i se supună.

— Bine, zise Troy rece. Aşa o să fac.

Întorcându-l pe Mehryl, galopă în urma calului lui Trell înapoi spre Codrul Sărbătorii.

Dar când reintră în Valea celor Două Râuri şi se apropie de

Copac, îl găsi pe Drinishok aşteptându-l cu nerăbdare. Nobilii anunţaseră că vor pleca de la Codrul Sărbătorii a doua zi dimineaţa, iar Bătrânul Purtător al Spadei voia ca Troy să discute despre apărarea oraşului cu toţi Păstrătorii înţelepciunii şi ucenicii Spadei. Era o responsabilitate pe care Troy nu o putea ignora, astfel că, în timp ce ceaţa sa intimă se transforma în nori de praf şi apoi în orbirea nopţii, vorbi cu toţi cei dedicaţi disciplinei Spadei. Nici măcar nu încercă să vadă despre ce discutau; trasă strategia în Vale după memorie.

Însă după ce termină îşi dădu seama că pierduse ocazia să vorbească cu Nobilii. În întuneric curajul părea să-i lipsească la fel ca şi vederea. După întâlnire se duse acasă la Drinishok şi împărţi o masă plină de bucăţi mari şi indigeste de tăcere cu Bătrânul Purtător al Spadei. Apoi se culcă devreme; nu mai putea suporta jumătatea de vedere tulbure oferită de torţe. Drinishok îi respectă dispoziţia şi îl lăsă singur. În izolare oarbă, fixa inutil bezna şi încerca să-şi recapete echilibrul. Simţea cu certitudine că avea s-o piardă pe Elena.

Îşi dorea cu disperare să vorbească cu ea, să o convingă să renunţe, să se agaţe de ea. Însă a doua zi de dimineaţă, când toţi călăreţii se adunară cu caii lor imediat după ivirea zorilor în partea dinspre sud a măreţului Copac, constată că nu o putea confrunta pe înalta Nobilă cu temerile lui. Stând maiestuoasă pe spinarea Myrhei în lumina sclipitoare a zilei, avea prea multă prestanţă, prea multă autoritate personală. Nu putea s-o provoace sau să-i nege deciziile. Şi când era înconjurată de atât de multă lume nu-i putea pune întrebări despre Trell. Neliniştea lui era prea personală pentru a fi exprimată atât de public. Se strădui să-şi ocupe mintea cu alte lucruri până când avea să aibă şansa să discute cu cineva.

Analiză minuţios compania călăreţilor. În spatele Nobililor, pe ranyhynii lor se aflau douăzeci de Gardieni ai Sângelui, Primul Mark Morin, Terrel, Bannor, Ruel, Runnik şi încă cincisprezece. Evident, Koral urma să rămână cu Nobila Amatin la Codrul Sărbătorii. În afară de ei, grupul includea numai cinci persoane: înalta Nobilă Elena, Nobilul Mhoram, Covenant, Troy şi Trell. Când îl zări pe gravelingas Troy, simţi din nou dorinţa să vorbească cu el. Suferinţa de neascuns a expresiei lui Trell era încordată de nerăbdare, ca şi cum ar fi aşteptat o decizie din

partea Elenei cu o agonie care îl surprinse pe Troy. Dar Warmarkul se înfrână, în ciuda neliniştii crescânde, înalta Nobilă începuse să li se adreseze Nobilei Amatin şi Bătrânului Corimini:

— Prieteni, las Codrul Sărbătorii în grija voastră. Păziţi-l bine! Copacul şi Loresraatul sunt cele două mari realizări ale noilor Nobili, două simboluri ale serviciului nostru. Dacă se poate, trebuie să le păstrăm. Amintiţi-vă să fiţi vigilenţi şi supravegheaţi Câmpiile Centrale. Dacă războiul vine asupra voastră, nu trebuie să fiţi luaţi pe nepregătite. Şi mai ţineţi minte că, dacă Codrul Sărbătorii nu poate fi salvat, înţelepciunea trebuie păstrată şi Cetatea Nobilă avertizată. Loresraatul şi Părţile trebuie să-şi găsească la nevoie siguranţa în Piatra Sărbătorii. Soră Amatin, poverile acestea sunt dificile. Dar le pun pe umerii tăi fără teamă. Nu sunt peste puterile tale. Iar ajutorul lui Corimini şi al Bătrânilor Asuraka şi Drinishok este de nepreţuit. Eu nu cred că Oastea va fi învinsă în acest război. Dar trebuie să fiţi pregătiţi pentru orice s-ar întâmpla, chiar şi pentru ce-i mai rău. Voi nu veţi fi înfrânţi. Este un adevăr totuna cu voi.

Amatin clipi reţinându-şi lacrimile din ochi şi se înclină în faţa înaltei Nobile. Apoi Elena îşi înălţă capul spre Codrul Sărbătorii şi vorbi astfel încât să fie auzită din Copac:

— Prieteni! Tovarăşi! Mândri oameni ai Tărâmului! Suntem în război. Împreună ne confruntăm cu testul morţii. A venit timpul despărţirii, când toţi apărătorii Tărâmului trebuie să-şi vadă de îndatoririle lor specifice. Să nu vă doriţi să le schimbaţi pe ale voastre cu altele. Toate serviciile şi credinţele sunt egale, la fel de vrednice şi de primejdioase, în aceste vremuri de nevoi. Şi nu plângeţi la despărţire. Noi mergem către cea mai mare glorie a vremurilor noastre. Suntem onoraţi că avem şansa să dăm tot ce putem pentru Tărâm. Acesta este testul morţii, ultimul în care ne putem dovedi vrednici de ceea ce slujim. Sus inimile! Dacă cerinţele acestui război vă depăşesc puterile, nu disperaţi. Daţi tot ce puteţi şi păstraţi Pacea, dar nu disperaţi. Fiţi curajoşi şi loiali! Mai bine să cădeţi şi să muriţi în Pace decât să readuceţi Profanarea asupra Tărâmului. Prieteni, sunt onorată că am trăit alături de voi.

Sus în Codrul Sărbătorii, o voce pătrunzătoare strică:

— Salut înaltei Nobile şi Toiagului Legii!

Şi toţi oamenii din Copac şi de pe pământ răspunseră:

— Salut! Salut înaltei Nobile!

Elena se înclină adânc în faţa Codrului Sărbătorii, desfăcându-şi larg braţele în tradiţionalul gest de rămas-bun. Apoi o întoarse pe Myrha către călăreţi şi i se adresă Nobilului Mhoram:

— Acum, Mhoram, prietenul meu cel mai de încredere, trebuie să pleci. Tu şi Warmarkul Hile Troy trebuie să vă alăturaţi Oştii, să o conduceţi în lupte. M-am hotărât. Eu o să vă părăsesc şi o să-l urmez pe Amok către cea de-a Şaptea Parte a înţelepciunii lui Kevin.

Fără să vrea Troy gemu şi se agăţă de coama lui Mehryl ca şi cum s-ar fi ţinut să nu cadă. Dar înalta Nobilă nu îi dădu atenţie. Îi spuse lui Mhoram:

— Tu ştii că nu fac asta ca să evit povara războiului. Şi de asemenea ştii că eşti cel mai experimentat şi pregătit de luptă. Ştii că rezultatul războiului s-ar putea să nu ne permită o a doua şansă de a descoperi această Parte. Însă Partea poate face posibilă o victorie care altfel ne-ar fi refuzată. Nu am cum să fac o altă alegere.

Nobilul Mhoram o privi un timp cu intensitate. Când în cele din urmă vorbi, glasul îi era încărcat de rugăminţi suprimate:

— Fii atentă, înaltă Nobilă. Nici chiar cea de-a Şaptea Parte nu e suficientă.

Elena îi înfruntă privirea, dar ochii ei păreau nefocalizaţi. Cealaltă dimensiune a vederii ei era atât de pronunţată, încât ea nu părea să-l vadă deloc.

— Poate nu a fost suficient pentru Kevin Risipitorul Tărâmului, replică ea încet, dar va fi suficient pentru mine.

— Nu! Protestă Mhoram. Primejdia e prea mare. Fie puterea asta nu i-a fost de folos lui Kevin, fie pericolele implicate de ea au fost atât de mari, încât s-a temut s-o folosească. Nu-ţi asuma acest risc.

— Ai văzut asta? Întrebă ea. Vorbeşti din cauza unei viziuni?

Cu efort, Mhoram se sili să răspundă:

— Nu am văzut. Dar inima mea o simte. Vor muri oameni din cauza asta. Vor fi ucişi.

— Prietene, ai prea multă grijă de riscurile altora, dar de ale

tale deloc. Dacă tu ai avea Toiagul Legii şi nu eu, l-ai urma pe Amok până la capătul Pământului. Şi oamenii tot ar fi ucişi. Mhoram, întreabă-ţi inima.

— Crezi cu adevărat că viitorul Tărâmului poate fi câştigat în război? Pentru Kevin nu a fost aşa. Nu trebuie să pierd nicio ocazie prin care aş putea învăţa o cale de a-i rezista Dispreţuitorului.

Mhoram lăsă în jos capul, prea emoţionat ca să mai răspundă. Îşi uniră minţile în tăcere şi după un timp încordarea de pe chipul lui slăbi. Când ridică iar ochii, îşi îndreptă privirea în mod explicit către Covenant şi Troy. Spuse încet:

— Atunci… dacă trebuie să pleci… te rog nu pleca singură. Ia pe cineva cu tine, cineva care te-ar putea ajuta.

Pentru o clipă nebunească Troy se gândi că înalta Nobilă avea de gând să-i ceară lui să meargă cu ea. Cu toate responsabilităţile lui faţă de Oaste, buzele lui formau deja răspunsul – Da – când ea zise:

— Asta e şi dorinţa mea. Prim-Nobil Covenant, vrei să mă însoţeşti? Doresc să împart cu tine această căutare.

Şovăielnic, ca şi cum cererea ei l-ar fi jenat, Covenant spuse:

— Chiar crezi că aş putea să-ţi fiu de ajutor?

Un surâs blând flutură pe buzele Elenei.

— Oricum.

El fixă o clipă întinderea ochilor ei. Apoi, brusc, privi în altă parte şi ridică din umeri.

— Da. O să vin.

Troy abia dacă auzi ce se vorbi în continuare pe lângă discursurile formale ale Elenei în faţa lui Corimini, scurtul cântec de încurajare al Loresraatului, schimbul de urări de rămas-bun. Apoi înalta Nobilă îi adresă un ultim cuvânt şi abia dacă reuşi să se încline drept răspuns. Cu acel „da” îngheţat pe buze urmări sfârşitul ceremoniilor şi îi văzu pe Elena şi pe Covenant călărind împreună spre vest, însoţiţi numai de Bannor şi de Primul Mark Morin. Se simţea ca paralizat, pe punctul de a se prăbuşi, strigând „O să te pierd!” Nobilul Mhoram se apropie de el şi-i vorbi. Dar el nu se mişcă decât când îşi dădu seama prin toată supărarea lui că Trell nu îi urmase pe Covenant şi pe înalta Nobilă.

Brusc amorţirea îi trecu. Se întoarse grăbit spre gravelingas,

la timp ca să vadă cum Trell îşi smulge mâinile din păr, apucă frâiele calului şi porneşte în galop spre vadul Llurallinului din nordul Codrului Sărbătorii.

Troy se luă după el. Mehryl ţâşni pe sub Copac şi îl ajunse pe Trell din urmă în lumina soarelui dincolo de oraş. Troy îi porunci gravelingasului să se oprească, dar fu ignorat. Imediat Warmarkul îl instrui pe Mehryl să-i oprească lui Trell calul. Mehryl necheză scurt şi poruncitor, iar calul se opri atât de brusc, încât Trell aproape căzu din şa.

Când gravelingasul se forţă să ridice capul spre Troy, ochii îi erau plini de lacrimi şi gâfâia ca şi cum s-ar fi sufocat lent. Dar Troy nu avea timp de pierdut cu respectul.

— Ce faci? Scrâşni. Unde te duci?

— La Piatra Sărbătorii. Nu mai e nimic pentru mine aici.

— Şi? Noi mergem spre sud, nu ştii asta? Tu locuieşti în Câmpiile de Sud, nu-i aşa? Nu vrei să ajuţi la apărarea căminului tău?

Nu era ceea ce voia să întrebe Troy, dar nu găsi cuvintele pentru adevărata întrebare.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu mă pot întoarce. Ea e acolo… nu pot suporta. După toate astea!

În timp ce Trell îi dădea răspunsul, Mhoram ajunse în dreptul lor. Începu imediat să vorbească, însă Troy îl întrerupse cu un gest brutal.

— Ea? Vru să ştie Warmarkul. Cine? Fiica ta?

Când Trell aprobă împietrit, Troy zise:

— Stai puţin. Stai puţin. Lucrurile pe care nu le ştia îl chinuiau; trebuia să găsească răspunsuri: Nu înţeleg. De ce nu te întorci acasă la… la fiica ta? O să aibă nevoie de tine.

— *Melenkurion!* Icni Trell. Nu pot! Cum aş mai putea s-o privesc în faţă, să-i răspund la întrebări, după asta? Nu mă chinui!

— Warmark! Glasul lui Mhoram era dur şi periculos, un avertisment, aproape o ameninţare. Lasă-l în pace. Nimic din ce ar putea el să-ţi spună nu te-ar ajuta.

— Ba nu! Ripostă Troy. Trebuie să ştiu. Trell, ascultă-mă. Trebuie să ştiu. Crede-mă, ştiu ce simţi faţă de el.

Trell nu părea să-l mai audă pe Troy.

— Ea a ales, a ales! Şuiera cuvintele printre dinţii încleştaţi parcă scuipându-le: L-a ales pe el… pe el!

— Trell, răspunde-mi. Ce căutai acolo ieri? La mormânt? Trell!

Cuvântul „mormânt” străbătu prin patima lui. Îşi cuprinse brusc pieptul cu braţele, aplecându-se în faţă. Printre lacrimi, se uită pieziş la Troy.

— Eşti un prost! Şuieră. Orb! Ea şi-a irosit viaţa.

— Irosit? Se miră Troy. Irosit?

E vorba de elevul care te-a chemat. Oare Covenant avea dreptate?

— Posibil, zise Mhoram posac.

De data asta tonul lui îi atrase atenţia lui Troy. Se uită la el cu ochii îngroziţi.

— El are din plin motive să viziteze mormântul, continuă Nobilul. Acolo e înmormântată Atiaran, soţia lui Trell. A murit în timpul chemării tale în Tărâm. Şi-a dat viaţa încercând să-l readucă pe Prim-Nobilul Covenant, dar a eşuat. Prezenţa ta aici este rezultatul suferinţei ei fără Pace şi al dorinţei de răzbunare.

Explicaţia lui Mhoram îl aduse pe Trell dincolo de limitele îndurării. Durerea îi răvăşi trăsăturile. Îşi îmboldi calul cu o lovitură sălbatică de pinteni şi porni într-un galop înspăimântat spre vadul Llurallinului. Dar Troy nici măcar nu-i observă plecarea. Se întoarse şi descoperi că încă îi mai putea vedea pe Elena, pe Covenant şi pe cei doi Gardieni ai Sângelui călărind spre vestul văii. Amok era deja alături de ei, mergând lejer lângă înalta Nobilă.

Atiaran, soţia lui Trell? Soţia lui Trell? Era soţia lui? Ştia despre Atiaran. Auzise prea multe despre Covenant ca să nu ştie că ea fusese femeia care îl condusese pe Necredincios de la Mithil Stonedown la Andelain şi Râul Alinării. Dar nu ştiuse că Trell era soţul ei. Acest lucru îi fusese ascuns.

Apoi făcu încă un pas. Covenant o violase pe fiica lui Trell, fiica lui Atiaran, fiica femeii care…!

— Covenant! Nenorocitule! Răcni Troy. Ce-ai făcut?

Dar ştia că ei nu-l puteau auzi de la asemenea distanţă; zgomotul celor două râuri acoperea sunetele îndepărtate. O

rafală îngheţată de neputinţă îi înăbuşi protestul, astfel că vocea i se frânse şi se împiedică în tăcere.

Nu era de mirare că Trell nu se putea întoarce acasă să dea ochii cu fiica lui. Cum să-i spună că înalta Nobilă alesese prietenia în locul răzbunării faţă de omul care o violase? Troy nu înţelegea cum putuse ea să-i facă aşa ceva lui Trell.

Mai trecu o clipă înainte să înţeleagă ce altceva mai spusese Mhoram. Ea murise în timpul… Atiaran era cea care-l chemase, nu un elev ignorant sau inspirat. Şi acest lucru îi fusese ascuns. El era rezultatul suferinţei ei de neîndurat.

Nu în tine… Avusese Covenant dreptate? Oare toate planurile lui erau doar muncă disperată, pusă în mişcare de extravaganţa morţii lui Atiaran?

— Warmark. Tonul lui Mhoram era aspru. N-a fost bine. Durerea lui Trell e mare şi aşa.

— Ştiu, scrâşni Troy cu inima îndurerată. Dar de ce nu mi-aţi spus? Ştiaţi toate astea.

— Consiliul a hotărât de comun acord să-ţi ascundă informaţiile astea. Ţi-ar fi făcut numai rău. Am vrut să te scutim de suferinţă. Şi am sperat că o să ajungi să ai încredere în Prim-Nobilul Covenant.

— Visezi, mârâi Troy. Nemernicul ăla crede că totul e un joc al minţii. Că Necredinţa lui e doar un bluf. Crede că poate să scape din orice. Nu poţi avea încredere în el. Posac, trase concluzia argumentelor lui: Şi nici în mine nu poţi avea încredere, altfel mi-ai fi spus toate astea dinainte. Ea a încercat să-l cheme pe el. Din câte ştiţi, eu sunt un surogat.

Încerca să sune lucid, dar vocea îi tremura.

— M-ai înţeles greşit, spuse prudent Mhoram.

— Nu, eu nu înţeleg greşit.

Simţea forţe letale lucrând în jurul lui, alegând, manipulând, hotărând. Trebui să se încordeze ca să articuleze:

— Mhoram, ei o să i se întâmple ceva oribil.

Îi aruncă o privire Nobilului, apoi se întoarse să plece; nu putea suporta compasiunea din ochii lui Mhoram. Mângâind gâtul lui Mehryl, îl trimise pe ranyhyn la trap în jurul laturii răsăritene a Codrului Sărbătorii. Îi evită pe Păstrătorii înţelepciunii care aşteptau, evită să-şi ia rămas-bun. Făcându-le semn Gardienilor Sângelui şi Nobilului Mhoram să-l urmeze,

porni drept spre vad.

Îşi aştepta cu nerăbdare războiul. Se grăbea să ajungă la el.

16

MARŞUL FORJAT

Chiar şi într-o asemenea dispoziţie, nu putea traversa vadul râului Rill şi să iasă din Trothgard fără regrete. Iubea frumuseţea luminată de soare a Codrului Sărbătorii, prietenia simplă a Păstrătorilor înţelepciunii; nu voia să piardă toate astea. Dar nu se uită înapoi. Nu putea înţelege de ce Elena respinsese dreapta mânie şi suferinţă a lui Trell soţul lui Atiaran. Simţea acum, într-un mod mai profund decât îşi dăduse seama vreodată, că va trebui să-şi dovedească valoarea în acest război. Trebuia să dovedească că era rodul speranţei, nu al disperării.

Trebuia să învingă.

Dacă nu reuşea, atunci el ar fi reprezentat mai mult decât un eşec; ar fi fost un rău activ – o parte a trădării pătrunse în Tărâm în ciuda propriei sale iubiri şi voinţe – mai rău decât Covenant, căci Covenant încercase cel puţin să evite minciuna încrederii în el.

Dar el, Hile Troy, căutase în mod intenţionat încrederea, responsabilitatea, comanda.

Nu, gândul era intolerabil. Trebuia să învingă, trebuia să învingă.

După ce trecu de creasta dealului dinspre sud, îl încetini pe Mehryl până la un pas mai potrivit pentru o călătorie lungă şi le permise lui Mhoram şi celor optsprezece Gardieni rămaşi să-l ajungă din urmă. Atunci spuse printre dinţi, coborându-şi glasul ca să evite să sune acuzator faţă de Mhoram:

— De ce l-a luat pe el? A violat-o pe fiica lui Trell.

Mhoram răspunse cu blândeţe:

— Warmark Troy, prietene, trebuie să înţelegi că înalta Nobilă are puţine alegeri la dispoziţie. Calea datoriei ei este îngustă şi presărată cu primejdii. Trebuie să caute Cea de-a Şaptea Parte. Şi trebuie să-l ia cu ea pe Prim-Nobilul Covenant, din cauza aurului alb. Cu Toiagul Legii, trebuie să se asigure că

inelul lui nu cade în mâinile Nobilului Foul. Iar dacă el se întoarce împotriva Tărâmului, ea trebuie să fie aproape de el, să lupte cu el.

Troy aprobă în sinea lui. Era un raţionament pe care îl putea înţelege. Se scutură, înăbuşindu-şi protestul instinctiv. Îşi descleştă dinţii cu efort şi oftă.

— Să-ţi spun ceva, Mhoram. După ce termin cu războiul ăsta, când o să pot privi în urmă şi să-mi spun că biata Atiaran poate fi mulţumită, o să-mi iau o vacanţă de câţiva ani. O să mă stabilesc în Andelain şi n-o să-mi clintesc un muşchi până n-o să ajung să văd Sărbătoarea Primăverii. Altfel n-o să fiu niciodată capabil să-l iert pe ticălosul ăla de Covenant fiindcă a fost mai norocos decât mine.

Dar prin norocos înţelegea altceva. Cu toate că acum înţelegea că o altă alegere nu era posibilă, îl durea că Elena îl alesese pe Covenant şi nu pe el.

Chiar dacă Mhoram înţelesese, Nobilul urmă cu tact ceea ce spusese el şi nu ceea ce implicase.

— Ah, dacă vom fi victorioşi, zise Mhoram zâmbind, cu toate că tonul îi era serios, n-o să fii singurul. Jumătate din Tărâm va fi în Andelain în prima noapte din mijlocul primăverii. Puţini dintre cei care mai sunt încă în viaţă au văzut Dansul Duhurilor din Andelain.

— Ei bine, eu o să ajung primul acolo, mormăi Troy încercând să susţină conversaţia. Însă după aceea nu se putu abţine să nu revină la subiectul Necredinciosului: Mhoram, tu îl mai poţi suferi? După ceea ce a făcut?

Plat şi direct, Mhoram zise:

— Nu am vreo calitate specială care să-mi dea dreptul să-l urăsc. Trebuie să ai putere ca să judeci slăbiciunile altora. Eu nu sunt atât de puternic.

Răspunsul îl surprinse pe Troy. Pentru o clipă se holbă la Mhoram întrebând în tăcere: E adevărat? Chiar crezi asta? Dar îşi dădea seama că Mhoram credea. Năucit, întoarse capul.

Înconjuraţi de Gardienii Sângelui, el şi Mhoram urmau un drum şerpuit printre dealuri care îi ducea în general spre est-sud-est pentru a se întâlni cu Oastea.

Pe parcursul zilei, Troy reuşi să-şi îndrepte gândurile din ce în ce mai mult asupra armatei în marş. Întrebările începură să i

se înghesuie în minte. Satele de pe drum erau capabile să asigure hrană suficientă soldaţilor? Primul Haft Amorine era în stare să ţină ritmul? Astfel de griji îl ajutau să dea deoparte presimţirile, durerosul simţ al pierderii. Deveni un alt om: mai puţin străinul de Tărâm orb şi nesigur şi mai mult Warmarkul Oştii din Cetatea Nobilă.

Schimbarea îl linişti. Se simţea mai în largul lui în această ipostază.

Ar fi vrut să se grăbească, dar rezistă tentaţiei pentru că voia ca această parte a călătoriei să fie cât mai uşoară pentru ranyhyn. Totuşi, la sfârşitul zilei, a opta de când părăsise Piatra Sărbătorii, el, Nobilul Mhoram şi Gardienii Sângelui lăsaseră în urmă sănătatea revigorantă a Trothgardului. Chiar într-un ritm în care nu acopereau mai mult de nouăzeci de kilometri pe zi, aspectul terenului pe care îl străbăteau se schimba rapid. La est şi sud-est de ei se afla ţinutul auster al Câmpiilor Centrale. În acea regiune roca dură a Pământului părea mai aproape de suprafaţă decât în Trothgard. Câmpiile susţineau viaţa fără să o încurajeze, tolerau oameni aspri, robuşti.

Cei mai mulţi dintre bărbaţii şi femeile care alcătuiau Oastea proveneau din satele Câmpiilor Centrale. Era o tradiţie, şi din motive întemeiate. În toate marile războaie ale Tărâmului, armatele Dispreţuitorului trecuseră prin Câmpiile Centrale ca să atace Piatra Sărbătorii. În consecinţă, Câmpiile suportaseră cea mai mare parte din greul luptelor cu răutatea Nobilului Foul. Oamenii din Câmpii ţineau minte asta şi îşi trimiteau fiii şi fiicele la Loresraat ca să fie antrenaţi în ştiinţa Spadei.

Ridicând tabăra în acea seară, Troy era intens conştient de cât de personal depindeau de el soldaţii lui. Casele şi familiile lor erau la dispoziţia succesului sau eşecului său. La ordinul lui îndurau iadul acelui marş forţat.

Ştia şi că războiul avea să înceapă în ziua următoare. Deja avangarda armatei lui Foul ar fi trebuit să ajungă la marginea văii Mithil, unde s-ar fi întâlnit cu Hiltmarkul Quaan, şi cu Nobilii Callindrill şi Verement. Era sigur, nu mai târziu de seara celei de-a noua zile, bărbaţi şi femei aveau să înceapă să moară – soldaţii lui. Gardieni ai Sângelui aveau să moară. Ar fi vrut să fie alături de ei, ar fi vrut să-i ţină în viaţă, dar nu putea. Iar marşul către Refugiul Damnaţilor avea să continue, să tot

continue, măcinând Oastea ca o moară ale cărei necesităţi erau de neîndeplinit. Curând Troy se întinse în pături şi-şi apăsă faţa de pământ ca şi cum numai în acest fel şi-ar mai fi putut păstra echilibrul.

Îşi petrecu cea mai mare parte a nopţii revăzând fiecare aspect al planurilor de luptă, încercând să se asigure că nu făcuse vreo greşeală.

A doua zi de dimineaţă se simţea plin de nerăbdare şi constată că de fiecare dată când uita de el începea să grăbească pasul lui Mehryl. Aşa că se întoarse spre Mhoram şi îl rugă pe Nobil să-i vorbească, să-i atragă atenţia.

Drept răspuns, Nobilul ajunse încet-încet la un ton meditativ, pe jumătate cântat, şi începu să-i povestească lui Troy despre diverse părţi de legendă sau cu putere ale Tărâmului care se găseau între ei şi Refugiul Damnaţilor. În special expuse unele dintre vechile poveşti despre Pădurea Unică, pădurea puternică ce acoperea Tărâmul într-o epocă deja antică pe vremea lui Berek Jumătate-de-Mână, cu forestalii şi ferocii lor duşmani, prorocii deliranţi. În veacurile când copacii mai erau conştienţi, zise el, forestalii preţuiau conştiinţa lor şi le ghidau apărarea împotriva *turiya, moksha* şi *samadhi* Dar acum, dacă vechile legende spuneau adevărul, nu mai exista în Tărâm nicio rămăşiţă sau vestigiu activ al Pădurii Unice şi a forestalilor, cu excepţia pădurilor mohorâte din întunecimea Sufocantă şi a lui Caerroil Wildwood. Şi nimeni dintre cei care pătrunseseră în întunecimea Sufocantă, cu gânduri bune sau rele, nu se mai întorsese vreodată.

Această pădure întunecată se întindea pe lângă ruta de marş a Oştii, dincolo de Ultimele Coline.

După aceea Troy vorbi un timp despre sine şi despre reacţiile lui în faţa Tărâmului. Se simţea apropiat de Mhoram, iar acest lucru făcea posibil să comenteze felul în care înalta Nobilă Elena personifica ideea lui despre Tărâm. Treptat se relaxă, recăpătându-şi capacitatea de a-şi spune: nu contează cine m-a chemat. Sunt ceea ce sunt. O să reuşesc.

Astfel că nu fu numai surprins când el şi Mhoram întâlniră războinicii în marş forţat pe la mijlocul după-amiezii. Fu şocat.

Oastea era cu aproape jumătate de zi în urma programului.

Soldaţii îl întâmpinară cu urale, care se prefăcură în tăcere

când îşi dădură seama că înalta Nobilă nu era cu ei. Dar Troy îi ignoră. Se duse drept la Primul Haft Amorine şi se răsti:

— Mergeţi încet! Grăbiţi pasul! În ritmul ăsta o să ajungeţi cu o zi jumătate prea târziu!

Bucuria întâlnirii de pe faţa lui Amorine se transformă în supărare şi se întoarse imediat către toboşari. Cu un oftat generalizat de suferinţă, soldaţii iuţiră pasul după bătaia tobelor până când ajunseră aproape să alerge. După aceea, Warmarkul Troy călări în sus şi în jos pe lângă rândurile lor ca un bici, susţinând noul ritm cu prezenţa lui furioasă.

Când descoperi un Eoward uşor rămas în urmă, urlă în faţa tânărului toboşar:

— Pentru numele lui Dumnezeu! N-o să pierd războiul ăsta din cauza voastră!

Bătu din palme ritmul lângă urechile warhaftului ruşinat până când toboşarul îl copie exact.

Abia după ce dezamăgirea i se mai risipi observă ce-i făcuseră cele nouă zile de marş Oştii. Atunci îşi dori să-şi poată retracta severitatea. Soldaţii sufereau grav. Aproape toţi şchiopătau într-un fel sau altul, împinşi inegal dincolo de limitele durerii cauzate de tăieturi, întinderi musculare şi vânătăi. Mulţi erau atât de obosiţi, încât încetaseră să mai transpire, iar feţele lor supraîncălzite erau acoperite cu o pojghiţă de praf, dându-le un aspect îngălbenit şi dement. Foarte mulţi aveau umerii însângeraţi de la rănile provocate de curelele raniţelor. În ciuda stăruinţei lor, mărşăluiau dezordonat, de parcă şi-ar fi amintit cu greu ordinea pentru care fuseseră antrenaţi cu cinci sute de kilometri în urmă la Piatra Sărbătorii.

Şi erau în urma programului. Mai aveau încă o mie de kilometri până la Refugiul Damnaţilor.

Când ajunseră clătinându-se şi gâfâind la locul taberei de noapte, Troy căuta cu frenezie un mod de a-i salva. Simţea că simpla hotărâre nu era de-ajuns.

Imediat ce hirebranzii şi gravelingasii aprinseră focurile, Nobilul Mhoram se duse să facă tot ce se putea face pentru Oaste. Trecu de la Eoward la Eoward, ajutându-i pe bucătari. În fiecare oală focul lui albastru acţiona asupra mâncării, îmbunătăţind-o, sporindu-i sănătatea şi vitalitatea. După ce se

termină masa, se plimbă printre rânduri împărţind mângâierea prezenţei lui, ajutându-i la vânătăi şi bandaje, glumind cu cei care mai găseau putere să râdă.

În timp ce Nobilul făcea asta, Troy se întâlni cu ofiţerii lui, hafţi şi warhafţi. După ce explică absenţa înaltei Nobile Elena, reveni la problema marşului. Cu dificultate, trecu în revistă circumstanţele care făceau acest chin imperativ, iremediabil necesar. Apoi se referi la amănunte specifice. Organiză un schimb prin rotaţie pentru cărătorii bidoanelor de apă, astfel încât acestea să treacă continuu printre rândurile soldaţilor supraîncălziţi. Aranjă ca raniţele bărbaţilor şi femeilor cu umerii însângeraţi să fie transportate de cai. Porunci ca toţi ofiţerii călare cu excepţia toboşarilor să călărească doi câte doi, pentru ca soldaţii cei mai obosiţi să se poată odihni pe spatele cailor; şi le spuse ofiţerilor să adune din mers *aliantha* pentru cei aflaţi în marş. Atribui Gardienilor Sângelui îndatoririle de cercetaşi şi asigurare a apei, eliberând astfel mai mulţi cai pentru ajutorarea soldaţilor. Apoi îi trimise pe hafţi şi warhafţi înapoi la oamenii lor.

După plecarea lor, Primul Haft Amorine veni să-i vorbească. Faţa ei severă, directă, era încărcată de tristeţe, aşa că el i-o luă repede înainte:

— Nu, Amorine, n-am de gând să pun pe altcineva în locul tău.

Ea încercă să protesteze, dar el continuă cu mai multă blândeţe:

— Ştiu că a sunat ca şi cum te-aş fi învinuit de întârziere. Dar asta e numai pentru că în realitate vina îmi aparţine. Tu eşti singura potrivită pentru slujba asta. Oastea te respectă, aşa cum îl respectă şi pe Quaan. Soldaţii au încredere în experienţa şi onestitatea voastră. Posac, trase concluzia: La urma urmelor, nu sunt atât de sigur ce cred despre mine.

Imediat, îndoielile ei de sine dispărură.

— Tu eşti Warmark. Cine să îndrăznească să-ţi pună întrebări?

Tonul ei implica faptul că oricine voia să-l provoace pe el va trebui mai întâi să treacă de ea.

Loialitatea ei îl emoţionă. Nu era întru totul convins că o merita. Dar intenţiona să ajungă s-o merite. Înghiţindu-şi

tulburarea, răspunse:

— Nimeni n-o să se îndoiască de mine atâta timp cât menţinem ritmul. Şi o să-l menţinem rapid.

Adăugă pentru sine: i-am promis lui Quaan.

— O să recâştigăm timpul pierdut, şi o s-o facem aici, în Câmpiile Centrale. Terenul se înrăutăţeşte la sud de Râul Negru.

Primul Haft aprobă din cap ca şi când l-ar fi crezut.

După plecarea ei se culcă şi îşi petrecu noaptea chinuindu-şi bezna minţii sale în căutarea unei alternative la dilema lui. Dar nu-şi putu imagina nimic prin care să elimine necesitatea marşului forţat. Când adormi, visă soldaţi împleticindu-se spre sud ca înspre un mormânt deschis.

A doua zi de dimineaţă, când rândurile Oştii se agitară, slab tensionate, punându-se greoi în mişcare ca un geamăt prelung şi întunecat peste Câmpii, Warmarkul Hile Troy mărşălui alături de ei. Refuzându-şi ranyhynul, porni bătaia tobelor, o verifică şi se mişcă el însuşi în ritmul ei. În mers se deplasa înainte şi înapoi în cadrul Eowardului, vizitând fiecare Eoman, încurajând fiecare warhaft pe nume, surprinzându-i pe soldaţii amorţiţi de epuizare prin prezenţa şi grija lui – străduindu-se în pofida propriei condiţii fizice lipsite de antrenament să dea un exemplu care să fie de ajutor armatei. La capătul unei zile petrecute printre ei era atât de obosit, încât abia ajunse la micul cort pe care îl împărţea cu Nobilul Mhoram şi Primul Haft Amorine, mormăi ceva despre moarte şi se cufundă în somn.

Însă în ziua următoare se ridică şi repetă performanţa, ascunzându-şi chinul în spatele compasiunii pe care o împărţea într-un fel sau altul cu soldaţii din Oaste.

Mărşălui alături de armata sa timp de patru zile prin Câmpiile Centrale. După fiecare zi în ritmul ucigaş, simţea că îşi depăşise limitele, că întregul marş forţat era imposibil şi că trebuia să renunţe la el. Dar în fiecare noapte Nobilul Mhoram ajuta la pregătirea hranei armatei şi mergea printre soldaţi, împărţindu-le din curajul lui. De două ori în timpul celor patru zile Oastea întâlni Gardieni ai Sângelui care păzeau depozite mari de provizii pregătite de sătenii din Câmpiile Centrale. Mâncarea proaspătă şi din abundenţă avea o eficienţă surprinzătoare; refăcea forţele războinicilor care nu credeau în

posibilitatea lor de a mai înainta. La sfârşitul celei de-a patra zile de mers pe jos, a treisprezecea zi a marşului, Troy îşi permise în cele din urmă să considere că starea Oştii se stabilizase.

Parcursese pe jos mai mult de două sute de kilometri.

Temându-se să facă ceva care ar putea afecta echilibrul delicat al armatei, plănuia să-şi continue propriul marş. Şi Mhoram, şi Amorine insistară să se oprească – erau preocupaţi de epuizarea lui, de picioarele însângerate şi pasul nesigur –, dar el respinse argumentele lor. În inima lui îi era ruşine să meargă călare când soldaţii lui sufereau mergând pe jos.

Însă a doua zi gustă o ruşine şi mai mare. Când lumina zorilor îl trezi şi se luptă să iasă din pături, o găsi pe Amorine în picioare în faţa lui. Cu voce ursuză raportă că Oastea fusese atacată în timpul nopţii.

Undeva după miezul nopţii Gardienii cercetaşi raportaseră că mustangii priponiţi erau pândiţi de o haită de *kreshi.* Imediat, alarma s-a răspândit prin tabără, dar numai hafţii şi warhafţii călare au reuşit să reacţioneze rapid. Împreună cu Gardienii Sângelui au alergat în apărarea cailor.

S-au pomenit confruntându-se cu o haită imensă de lupi mari galbeni, cel puţin vreo două sute de *kreshi.* Gardienii cu ranyhynii lor au întâmpinat primul val al atacului, dar erau de zece ori depăşiţi numeric. Iar ofiţerii din spatele lor erau pe jos. Mirosul de *kresh* panicase caii, aşa că nu puteau fi încălecaţi sau mânaţi în afara pericolului. Un ranyhyn, cinci cai şi aproape o duzină de hafţi şi warhafţi fuseseră ucişi înainte ca Amorine şi Nobilul Mhoram să reuşească să mobilizeze destul de eficient apărarea ca să împingă lupii înapoi.

Înainte de a fi respinşi, cam douăzeci de *kreshi* trecuseră de ofiţeri şi năvăliseră într-o parte a taberei unde unii dintre soldaţi, paralizaţi de oboseală, încă mai dormeau. Zece dintre ei zăceau morţi sau schilodiţi în pături înainte ca Gardienii Sângelui şi Mhoram să reuşească să-i distrugă pe lupi.

Auzind asta, Troy se făcu livid. Fluturându-şi pumnii de furie şi frustrare, întrebă:

— De ce nu m-ai trezit?

Evitând să-i întâlnească privirea, Primul Haft spuse:

— Ţi-am vorbit, te-am zgâlţâit, ţi-am strigat în ureche. Dar

nu te-am putut trezi. Problema era urgentă, aşa că m-am dus acolo.

După aceea, Troy nu mai mărşălui. Nu avea de gând să se mai lase trădat de slăbiciunea lui. Călare pe Mehryl, merse împreună cu Ruel pe urmele *kreshilor;* după ce se asigură că lupii nu făceau parte dintr-o armată unită, se întoarse să-şi ocupe locul în fruntea Oştii. Din când în când îşi înconjura armata în galop uşor ca şi cum s-ar fi pregătit s-o apere de unul singur.

Kresh-ii atacară din nou în acea noapte, şi iarăşi în următoarea. Dar de ambele dăţi Warmarkul Troy fu pregătit. Cu toate că în întuneric era orb, incapabil să lupte, studia terenul şi alegea cu grijă locurile de tabără înainte de amurg. Făcea provizii pentru protecţia cailor, îşi plănuia defensiva. Apoi organiză ambuscade ale Gardienilor Sângelui, arcaşi, focuri. Mulţi *kreshi* fură ucişi, dar Oastea lui nu mai suferi pierderi.

După cel de-al treilea atac, lupii îi lăsară în pace. Însă atunci apărură alte lucruri pentru care să-şi facă griji. În dimineaţa celei de-a şaisprezecea zile de marş, un front de nori negri se deplasă dinspre est în direcţia soldaţilor. Înainte de prânz, rafalele de vânt ajunseră la ei, ciufulindu-le părul, unduind iarba înaltă a Câmpiilor. Vântul se înteţea pe măsură ce limita furtunii se apropia. Curând ploaia începu să-i biciuiască din cerul întunecat.

Negrul intens al norilor promitea o revărsare fatală. Troy era efectiv orbit. Toţi hirebranzii şi gravelingasii îşi aprinseră focurile, ca să obţină lumina care să ţină Oastea împreună în faţa forţei torentului. Dar principala parte a furtunii nu ajunse atât de departe în vest; părea să se concentreze într-un punct undeva spre răsărit, şi odată ocupată poziţia rămase staţionară.

Războinicii înaintau pe la periferiile zonei de vreme proastă. Ploaia neregulată şi chinuită care îi biciuia din adâncurile de infern ale furtunii nu le făcea prea mult rău, dar moralul lor avea oricum de suferit. Simţeau cu toţii forţa demonică din spatele vijeliei. Nu era nevoie să le spună Troy că era aproape cu siguranţă îndreptată asupra soldaţilor de sub comanda Hiltmarkului Quaan.

Până la disiparea furtunii târziu în ziua următoare, Troy pierduse aproape un Eoman întreg. În bezna şi teama de ceea ce îl atacase pe Quaan, aproape douăzeci dintre cei mai puţin rezistenţi soldaţi îşi pierduseră curajul; în mijlocul străduinţelor şi înaintării greoaie a Oştii, se întinseseră pur şi simplu pe jos în noroi şi muriseră.

Dar aceia erau doar optsprezece. Aproape şaisprezece mii de bărbaţi şi femei supravieţuiseră vijeliei şi continuau marşul. Şi de dragul celor vii Warmarkul Troy îşi împietri inima faţă de cei morţi. Călărindu-l pe Mehryl parcă fără nicio limită a curajului, îşi conduse armata spre sud, mereu spre sud, şi nu lăsă ritmul său distrugător să oscileze.

Apoi, trei zile mai târziu, în ziua de după luna plină, Oastea trebui să traverseze înot Râul Negru.

Râul forma graniţa dintre Câmpiile Centrale şi de Miazăzi. Curgea din Munţii Westron spre nord-est şi se unea cu Mithilul la sute de kilometri în direcţia Andelainului. Legende străvechi spuneau că acolo unde Râul Negru izvora de sub marea stâncă a Pietrei Crăpate, versantul estic al lui Melenkurion Zăgazul Cerului, apele lui erau roşii ca sângele unei inimi pure. Dar din Piatra Crăpată Râul Negru intra în miezul întunecimii Sufocante. Înainte de a trece printre ultimele Coline în Câmpii, traversa poalele Gorganului Spânzurătorii, străvechiul loc de execuţie al forestalilor. Apele pe care trebuia să le treacă Oastea erau de un negru roşiatic, parcă îngroşate de nişte aluviuni ciudate. În toată istoria Tărâmului, între Ultimele Coline şi Mithil Râul Negru nu tolerase niciodată un pod sau un vad; mătura pur şi simplu orice efort de a crea un drum peste el. Soldaţii nu aveau de ales decât să înoate.

Când urcau pe malul sudic, arătau secătuiţi, ca şi cum rezistenţa lor esenţială sau abnegaţia le fusese suptă din oase de foamea întunecată a curentului.

Însă continuau să meargă. Warmarkul le ordona să înainteze şi ei mergeau. Doar că acum se mişcau precum nişte carcase goale şi uzate, împinse de un vânt fără rost peste întinderea fără cărări a Câmpiilor de Miazăzi. Uneori părea că numai focul solitar al voinţei lui Troy îi făcea să se străduiască, să se împleticească, să se târâie înainte.

Şi în Câmpiile de Miazăzi îi aştepta o altă dificultate. Acolo

terenul devenea mai accidentat. În colţul de sud-vest al Câmpiilor Centrale numai şirul Ultimelor Coline separa întunecimea Sufocantă de Câmpii. Dar la sud de Râul Negru acele coline se transformau în munţi, un triunghi teşit de piscuri ascuţite cu vârful în râu, colţul dinspre est în gâtul de sticlă de la Refugiul Damnaţilor şi colţul vestic la Cravenhaw, unde întunecimea Sufocantă se deschidea către Pustiul Southron la două sute de kilometri sud-vest de Refugiul Damnaţilor. Ruta de marş a Oştii pătrundea din ce în ce mai adânc printre dealurile accidentate de la poalele acestor munţi.

După două zile de luptă cu dealurile, soldaţii arătau ca nişte morţi reanimaţi. Încă nu rămaneau prea mult în urma ritmului, dar evident era doar o problemă de timp înainte să înceapă să cadă din picioare. Când soarele începu să apună, acoperind în ceaţă vederea lui Troy, Warmarkul luă hotărârea. Starea soldaţilor îi frângea inima; simţea că armata atinsese un fel de criză. Oastea se afla încă la cinci zile distanţă de Refugiul Damnaţilor, cinci zile groaznice. Şi nu ştia unde era Quaan. Fără nicio informaţie despre poziţia Hiltmarkului şi starea lui, fără informaţii despre armata Nobilului Foul, Troy nu se putea pregăti pentru ceea ce îi aştepta. Iar armata lui nu mai părea capabilă de vreo pregătire.

Venise timpul ca el să acţioneze.

Cu toate că Oastea se găsea încă la aproximativ cinci kilometri de capătul marşului programat, o opri pentru noapte. În timp ce soldaţii se împleticeau lucrând la ridicarea taberei, el îl chemă pe Nobilul Mhoram deoparte. În amurg abia dacă putea să desluşească trăsăturile Nobilului, dar se concentră asupra lor cu toată ambiţia, străduindu-se să-i transmită lui Mhoram intensitatea apelului său.

— Mhoram, şopti, trebuie să poţi face ceva pentru ei. Ceva – orice i-ar putea ajuta să-şi revină. Să faci ceva cu toiagul tău, sau să cânţi, sau să le pui în mâncare, orice. Trebuie să fie ceva!

Nobilul Mhoram cercetă îndeaproape chipul Warmarkului.

— Posibil, zise după o clipă. Există un leac care ar putea avea efect împotriva atingerii Râului Negru. Dar mi-a fost silă să-l folosesc, căci odată folosit nu mai poate fi desfăcut. Mai sunt încă zile lungi până la Refugiul Damnaţilor – şi nevoia de

putere în luptă a soldaţilor va fi serioasă. N-ar putea fi păstrat până atunci acest leac?

— Nu. Troy încercă să-l facă pe Mhoram să-i înţeleagă profunzimea convingerii: Acum e momentul. Au nevoie de forţă acum, în cazul că vor fi nevoiţi să lupte înainte de a ajunge la Refugiu. Sau în cazul că vor trebui să alerge ca să ajungă acolo la timp. Nu ştim ce se întâmplă cu Quaan. Şi după seara asta n-o să mai avem altă ocazie s-o facem decât după ce luptele vor fi început deja.

— Cum aşa? Întrebă Nobilul atent.

— Pentru că eu plec de dimineaţă. Mă duc la Postul de Veghe a lui Kevin, vreau să arunc o privire la armata lui Foul. Trebuie să ştiu cu exactitate cât timp ne dă Quaan. Iar tu o să vii cu mine. Tu ştii cum să foloseşti nuielele de comunicaţie din înaltul Lemn.

Mhoram păru surprins.

— Părăseşti Oastea? Întrebă şoptit. Acum? Oare e înţelept?

Troy era sigur.

— Trebuie s-o fac. Am fost... neştiutor atâta timp. Acum trebuie să ştiu. De aici încolo nu ne putem permite să-l lăsăm pe Foul să ne surprindă. Iar eu – rânji ceţei eu sunt singurul care vede destul de departe ca să-şi dea seama ce face Foul. După o secundă adăugă: De asta i se spune Postul de Veghe al lui Kevin. Chiar şi el avea nevoie să ştie în ce se bagă.

Repezit, Nobilul îşi trecu mâna peste faţa încordată şi aprobă din cap.

— Foarte bine. O să se facă. Ăsta este leacul pe care li-l pot da. Fiecare gravelingas poartă cu sine o cantitate mică de argilă de leac. Iar hirebranzii au un rumeguş de lemn rar pe care îl numesc *rillinlure.* Sperasem să păstrăm leacurile astea pentru vindecarea rănilor din bătălii. Dar o să le punem în mâncare în seara asta. Roagă-te să fie eficace.

Fără să mai pună întrebări, plecă să le dea instrucţiuni hirebranzilor şi gravelingasilor.

Curând aceştia se plimbau prin tabără punând argilă de leac sau *rillinlure* în fiecare cazan de gătit. Fiecare primea numai puţin; fiecare soldat mânca doar o cantitate infimă. Dar hirebranzii şi gravelingasii ştiau cum să obţină cele mai mari beneficii din rumeguş şi argilă. Cu cântece şi invocaţii făceau

ca darul lor pentru războinici să fie puternic şi eficient. La scurt timp după masă soldaţii începură să adoarmă; mulţi dintre ei cădeau pur şi simplu la pământ şi îşi pierdeau cunoştinţa. Pentru prima dată în îndelunga uzură a marşului, unii dintre ei zâmbeau în somn.

Când Mhoram se întoarse după masă lângă Warmarkul Troy, aproape că zâmbea şi el.

Mai târziu Troy începu să-i dea instrucţiuni Primului Haft Amorine pentru bătălia de la Refugiul Damnaţilor. După ce discutară despre hrană şi ultimele etape de marş, trecură la Refugiul în sine. În ciuda asigurărilor lui, ea privea locul cu groază. În toate războaiele Tărâmului, acela fusese locul în care armatele se retrăseseră atunci când toate speranţele le fuseseră distruse. Străvechi legende sinistre vorbeau despre corbi care îşi făceau cuiburile sus pe versanţii defileului îngust, deasupra prundişului îngrămădit şi a bolovanilor de pe margini – croncănind dornici de carnea celor învinşi.

Dar Troy nu se îndoise niciodată de acea parte a planului său. Refugiul Damnaţilor era un loc ideal în care o armată mică să se lupte cu una numeroasă. Inamicul putea fi atras în canion şi lovit segment cu segment.

— Aici e frumuseţea, zise Troy încrezător. Asta e momentul în care o să întoarcem avantajele lui Foul împotriva lui. O să luăm un blestem şi o să-l transformăm într-o binecuvântare. După ce soseşte Quaan, noi o să avem mâna cea bună. S-ar putea ca Foul nici să nu afle că suntem acolo decât atunci când o să fie prea târziu pentru el. Dar şi dacă află tot o să fie nevoit să lupte cu noi. Nu-şi poate permite să ne întoarcă spatele. Tot ce trebuie să facem, adăugă, este să mai păstrăm ritmul de mers încă cinci zile.

Încruntarea lui Amorine îi aminti cât de imposibile s-ar putea dovedi aceste cinci zile. Însă de dimineaţă simţea că el avusese dreptate. Mulţumită *rillinlure* şi argilei de leac, soldaţii întâmpinară zorii cu o hotărâre reînnoită în ochi şi ceva asemănător forţei în membre.

Când se urcă pe un dâmb din apropiere ca să le vorbească, ei se îngrămădiră în jurul lui şi-l primiră cu urale care îi făcură pieptul să i se strângă de mândrie. Ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe toţi.

Stătea cu faţa la Oaste şi cu spatele spre soarele care răsărea, iar când le putu distinge feţele prin ceaţă începu:

— Prieteni, strigă, ascultaţi-mă! Eu o să mă duc la Postul de Veghe al lui Kevin ca să văd ce face Foul, aşa că probabil asta va fi ultima mea ocazie de a vă vorbi, înainte de începerea luptelor. Vreau să vă avertizez cinstit. A fost relativ uşor în ultimele douăzeci şi două de zile. Dar acum partea blândă s-a terminat. O să începem să ne câştigăm banii prin muncă.

Riscă gluma sumbră cu teamă. Dacă soldaţii îl înţelegeau s-ar fi putut relaxa puţin, s-ar mai fi scuturat puţin de suferinţe şi griji, apropiindu-se unul de altul. Dar dacă ei vedeau în cuvintele lui nepăsare, dacă se simţeau jigniţi de umorul lui negru – atunci ar fi fost pierduţi pentru el.

Simţi o enormă uşurare şi recunoştinţă când văzu că mulţi dintre soldaţi zâmbeau. Câţiva chiar râseră tare. Reacţiile lor îl făcură să se simtă dintr-odată şi în mod minunat în armonie cu ei, acordat cu armata sa, instrumentul voinţei lui. Imediat deveni iarăşi încrezător în comenzile lui.

Înviorat, continuă:

— După cum ştiţi, ne aflăm la numai cinci zile de Refugiul Damnaţilor. Mai avem de mers exact două sute şaptezeci de kilometri. După ceea ce aţi făcut deja, normal ar fi să puteţi face asta şi în somn. Dar mai sunt câteva lucruri de spus. În primul rând, trebuie să ştiţi că deja aţi realizat mai mult decât orice altă armată din istoria Tărâmului. Nicio altă Oaste nu a mai înaintat vreodată atât de repede. Astfel că fiecare dintre voi e deja un erou. Nu e laudă, faptele sunt fapte. Voi sunteţi cei mai buni. Dar, eroi sau nu, misiunea voastră nu se încheie până când nu învingem. De asta mergem la Refugiul Damnaţilor. Locul este perfect pentru o capcană, odată ajunşi acolo putem face faţă oricărei armate şi de cinci ori mai mare ca a noastră. Şi ajungând acolo, doar împingând astfel armata lui Foul spre sud, înseamnă că deja am salvat zeci de stonedownuri şi woodhelvene din Câmpiile Centrale. Pentru cei mai mulţi dintre voi asta înseamnă că v-am salvat căminele.

Se opri, sperând că propria lui încredere pătrundea în inimile soldaţilor. Apoi zise:

— Însă trebuie să ajungem la Refugiu în timp util. Acolo se aşteaptă să ne găsească Hiltmark Quaan. El şi Eowardele sale

duc bătălii infernale ca să ne mai ofere nouă încă cinci zile. Dacă noi nu ajungem la Refugiu înaintea lor, ei vor muri cu toţii. O să fie la limită. Dar pot să vă spun cu certitudine că Hiltmarkul ne-a obţinut deja trei din cele cinci zile necesare. Aţi văzut cu toţii furtuna de acum şase zile. Ştiţi ce a fost, un atac asupra Eowardelor Hiltmarkului Quaan. Voi ştiţi că el nu ar lăsa două amărâte de zile să se interpună între noi şi victorie. Va fi la limită. N-o să avem parte de prea multă odihnă. Dar odată ajunşi în Refugiu, nu mă tem de deznodământ.

Hafţii izbucniră în urale ca răspuns la bravada lui Troy, iar el ascultă tăcut ovaţiile stând cu capul plecat, acceptându-le numai fiindcă curajul din acele strigăte, curajul armatei sale, îl copleşea. Când uralele se stinseră şi Oastea redeveni tăcută, el rosti cu convingere:

— Prieteni, sunt mândru de voi toţi.

Apoi se întoarse şi coborî aproape în fugă de pe dâmb.

Nobilul Mhoram îl urmă când sări pe spatele lui Mehryl. Însoţit de Ruel, Terrel şi încă alţi opt Gardieni ai Sângelui, cei doi se îndepărtară în galop de Oaste. Troy impuse un ritm rapid până când armata dispăru din vedere în spatele dealurilor din urma lor. Apoi îl lăsă pe Mehryl la un pas lejer prin care să acopere în trei zile distanţa până la Mithil Stonedown şi baza Postului de Veghe a lui Kevin. Cu Mhoram alături porni la trap spre vest peste Câmpiile vălurite.

După un timp Nobilul spuse încet:

— Warmark Troy, i-ai emoţionat.

— Ai înţeles pe dos, replică Troy cu glas răguşit de sentimente. Ei m-au emoţionat pe mine.

— Ba nu, prietene. Ţi-au devenit foarte loiali.

— Sunt oameni loiali. Ei… mă rog, da, înţeleg ce vrei să spui. Îmi sunt loiali mie. Dacă i-aş dezamăgi vreodată, dacă aş face chiar şi o greşeală firesc umană, s-ar simţi trădaţi. Ştiu. Am concentrat prea mult din curajul şi speranţele lor asupra mea, asupra planurilor mele. Dar dacă asta îi face să ajungă la timp la Refugiul Damnaţilor, merită riscul.

Nobilul Mhoram îşi exprimă acordul printr-o mişcare din cap. După o pauză spuse:

— Dar tu ţi-ai făcut partea ta de treabă. Prietene, trebuie să ţi-o spun. Când am înţeles pentru prima dată intenţia ta de a

merge spre Refugiul Damnaţilor într-un asemenea ritm, am simţit că o asemenea sarcină e imposibilă.

— Atunci de ce m-ai lăsat s-o fac? Izbucni Troy. De ce ai aşteptat până acum ca să spui ceva?

— Ah, Warmark, replică Nobilul, tot ceea ce nu e încercat este imposibil.

Auzind asta, Troy se răsuci spre Mhoram. Dar când întâlni privirea cercetătoare a Nobilului îşi dădu seama că Mhoram n-ar fi ridicat o astfel de problemă degeaba. Silindu-se să se relaxeze, zise:

— Doar nu te aştepţi să fiu satisfăcut de un astfel de răspuns.

— Nu, ripostă simplu Nobilul. Vorbesc numai ca să-mi exprim gratitudinea pentru ceea ce ai făcut. Am încredere în tine. Voi urma ordinele tale în acest război indiferent de pericol.

Un val de recunoştinţă înecă gâtul lui Troy şi trebui să-şi încleşteze dinţii ca să se împiedice să zâmbească prosteşte. Răspunzând la încrederea lui Mhoram, şopti:

— N-o să vă dezamăgesc.

Dar mai târziu, când emoţia se retrase, fu derutat amintindu-şi câte promisiuni făcuse. Păreau să se extindă cu fiecare nouă etapă a marşului. Discursul în faţa Oştii era numai una dintr-o serie de declaraţii.

Acum simţea că garantase personal succesul practic întregului Tărâm. Se încolţise singur într-un colţ, un loc unde înfrângerea şi trădarea deveneau acelaşi lucru.

Simpla idee de eşec îi făcu pulsul să-i bubuie vertiginos în cap.

Dacă acesta era genul de gândire care inspira Necredinţa lui Covenant, atunci Troy îşi dădea seama că avea un oarecare sens. Dar el avea un nume urât pentru aşa ceva; îi spunea laşitate. Sili gândul să se retragă şi îşi îndreptă atenţia asupra Câmpiilor de Miazăzi. Departe spre munţi, terenul se nivela întru câtva şi se deschidea în întinderi largi de iarbă tare, tăioasă, combinată cu petice de ferigi cenuşii şi iarbă neagră care devenea purpurie toamna. Nu era un pământ generos – lui Troy i se spusese că existau numai cinci stonedownuri în toată Câmpia de Miazăzi –, dar sănătatea sa reţinută era vitală şi puternică, la fel ca oamenii îndesaţi şi robuşti care trăiau

acolo. Ceva din austeritatea lui îl atrăgea, ca şi cum terenul însuşi ar fi fost potrivit pentru război. Călărea liniştit, menţinând un pas vioi ca să păstreze puterile lui Mehryl pentru alergarea dificilă de la Postul de Veghe al lui Kevin la Refugiul Damnaţilor.

Dar în cea de-a doua noapte încrederea lui suferi un recul. Curând după răsăritul lunii Nobilul Mhoram se trezi brusc, ţipând cu atâta vehemenţă încât lui Troy îi îngheţă sângele în vine. Se împletici către el prin beznă, dar Nobilul îl doborî pe Warmark cu toiagul şi începu să arunce fulgere sălbatice spre cerul invulnerabil de parcă l-ar fi atacat. Era cuprins de nebunie.

Nu se opri decât atunci când Terrel îi prinse braţele şi îi strigă în faţă:

— Nobile! O să te vadă Corupţia!

Cu un efort uriaş, Mhoram se stăpâni şi-şi potoli puterea.

Atunci Troy nu mai putu vedea nimic. Fu nevoit să aştepte în întuneric până îl auzi pe Mhoram şoptind:

— A trecut. Îţi mulţumesc, Terrel.

Nobilul părea extrem de ostenit. Troy se năpusti cu întrebări, dar Mhoram fie nu vru, fie nu putu să-i răspundă. Forţa viziunii îl lăsase amorţit şi tremurând. Abia îşi putea mişca buzele ca să formeze câteva cuvinte prin care să-l liniştească pe Troy.

Warmarkul nu era convins. Ceru o lumină Dar când Ruel aprinse un foc de tabără Troy văzu fierbinţeala sticloasă a chinului şi a primejdiei în ochii lui Mhoram. Îl paraliză, refuzându-i oferta de sprijin sau de consolare. Fu silit să-l lase pe Nobil singur în durerea lui crudă de oracol.

Tot restul nopţii Troy stătu treaz, aşteptând neliniştit. Dar când sosi dimineaţa şi vederea îi reveni, îşi dădu seama că Mhoram depăşise criza. Febra din privirea lui fusese înlocuită de o sclipire dură avertizând că ar fi periculos ca să-l provoace cineva – o privire care îi aducea aminte lui Troy de tabloul din Sala Darurilor intitulat „Victoria Nobilului Mhoram”.

Nobilul nu dădu nicio explicaţie. Călăriră în linişte pe tot parcursul celei de-a treia zile. La orizont, Troy putea distinge acul subţire şi negru al Postului de Veghe al lui Kevin, cu toate că valea Mithilului se afla încă la o sută douăzeci de kilometri depărtare. După tensiunea din timpul nopţii, presiunea de a

urca la Postul de Veghe să vadă armata Nobilului Foul era şi mai mare. De ceea ce avea să vadă depindea soarta planului său de luptă. Dar nu îl forţă pe ranyhyn dincolo de ritmul potrivit pentru călătorie. Astfel că valea era deja plină de umbrele serii când el şi Mhoram ajunseră la Râul Mithil şi porniră în sus de-a lungul lui spre Masivul Southron.

Prin ceaţa lui numai întrezări Mithil Stonedown. Din vârful unui pod greu de piatră peste râu, privi spre sud pe malul răsăritean şi distinse un grup întunecat şi rotund de colibe din piatră. După aceea, ultima forţă de pătrundere a vederii lui se stinse şi trebui să călărească prin sat pe încredere.

Când Troy şi însoţitorii lui descălecară în mijlocul pieţei centrale rotunde din Stonedown, Nobilul Mhoram le vorbi liniştit oamenilor care ieşiseră să-l întâmpine. În curând, stonedownorilor li se alătură un grup de cinci oameni care duceau cu ei un vas mare cu pietriş. Îl aşezară pe un piedestal în centrul cercului, de unde lumina sa caldă şi mirosul de pământ proaspăt se răspândi de jur împrejurul lor. Lumina îi permise lui Troy să vadă ca prin ceaţă.

Grupul de cinci cuprindea trei femei şi doi bărbaţi. Patru dintre ei aveau părul alb, erau în vârstă şi plini de demnitate, dar unul dintre bărbaţi părea abia trecut de vârsta de mijloc. Părul des şi negru avea fire cărunte, iar peste trupul scund şi voinic purta tradiţionala tunică de stonedownor, cafenie şi pe umeri cu un model curios semănând cu nişte fulgere încrucişate. Avea chipul contorsionat într-o expresie de permanentă amărăciune, ca şi cum ceva ar fi fost rupt în el la începutul vieţii, amărându-i toate experienţele. Dar, în ciuda amărăciunii şi a relativei tinereţi, tovarăşii lui îl respectau. El vorbi primul.

— Salut, Mhoram, fiul lui Variol, Nobil din Consiliul Pietrei Sărbătorii. Salut, Warmark Hile Troy. Bine aţi venit în Mithil Stonedown. Eu sunt Triock, fiul lui Thuler, cel din fruntea Cercului Bătrânilor din Mithil Stonedown. Nu ne stă în obicei să le punem întrebări oaspeţilor înainte ca ospitalitatea noastră să le şteargă oboseala călătoriei. Dar trăim vremuri pline de primejdii. Un Gardian al Sângelui ne-a adus veşti despre război. Ce nevoi vă aduc aici?

— Triock, cuvintele tale de bun venit ne onorează, răspunse

Nobilul Mhoram. Şi suntem mândri de faptul că ne cunoşti. Nu ne-am mai întâlnit.

— E adevărat, Nobile. Dar am studiat un timp la Loresraat. Nobilii şi prietenii Nobililor – făcu semn din cap către Troy – mi-au fost prezentaţi.

— Atunci, Triock, Bătrâni şi oameni din Mithil Stonedown, trebuie să vă spun că într-adevăr este război în Tărâm. Armata Ucigaşului Cenuşiu mărşăluieşte în Câmpiile de Miazăzi ca să se lupte cu Oastea Pietrei Sărbătorii la Refugiul Damnaţilor. Am venit aici pentru ca Warmarkul Troy să urce la Postul de Veghe al lui Kevin şi să cerceteze mişcările duşmanului.

— Trebuie să aibă ochi grozavi dacă poate vedea atât de departe, deşi se spune că Înaltul Nobil Kevin vedea tot Tărâmul din Postul său de Veghe. Dar asta nu este problema noastră. Vă rugăm să acceptaţi ospitalitatea în Mithil Stonedown. Cum vă putem fi de folos?

Zâmbind, Mhoram răspunse:

— O masă caldă va fi o primire plină de bogăţii. Timp de multe zile am mâncat numai mâncare din tabără.

Auzindu-l, altcineva dintre Bătrâni păşi în faţă:

— Nobile Mhoram, eu sunt Terass, soţia lui Slen. Casa noastră e mare, iar soţul meu Slen e mândru de priceperea lui de bucătar. Vreţi să mâncaţi alături de noi?

— Cu bucurie, Terass, soţia lui Slen. Ne faci o onoare.

— Acceptarea unui dar îl onorează pe cel care îl oferă, zise ea grav.

Însoţită de ceilalţi bătrâni, îi conduse pe Mhoram şi pe Troy în afara pieţei rotunde din Stonedown. Casa ei era o clădire mare, plată, alcătuită dintr-o singură stâncă imensă. În interior era luminată cu pietriş. După câteva prezentări ceremonioase, Troy şi Nobilul Mhoram se pomeniră aşezaţi la o masă lungă de piatră. Mâncărurile pe care Slen le puse în faţa lor justificau pe deplin mândria lui.

După ce toţi oaspeţii mâncară, şi urcioarele şi farfuriile din piatră fuseseră îndepărtate, Nobilul Mhoram se oferi să răspundă întrebărilor Bătrânilor. Terass începu prin a întreba la modul general despre război, dar înainte de a ajunge prea departe Triock o întrerupse:

— Nobile, ce se întâmplă cu înalta Nobilă Elena? E

sănătoasă? Luptă şi ea în acest război?

Ceva brutal din tonul lui Triock îl irită pe Troy, dar lăsă răspunsurile în grija lui Mhoram. Nobilul spuse:

— Înalta Nobilă este bine. A descoperit cunoştinţele uneia dintre Părţile ascunse ale înţelepciunii lui Kevin şi a plecat în căutarea Părţii însăşi.

Vocea lui suna prudent, ca şi cum ar fi avut un motiv să nu aibă încredere în Triock.

— Şi Thomas Covenant Necredinciosul? Gardianul Sângelui a spus că s-a întors în Tărâm.

— S-a întors.

— A, da, zise Triock; părea conştient de prudenţa lui Mhoram. Dar Trell, soţul lui Atiaran? Mulţi ani a fost gravelingas în Mithil Stonedown. Cum face faţă la necesităţile războiului?

— E la Piatra Sărbătorii, unde talentele lui servesc apărării Cetăţii.

Imediat atitudinea lui Triock se schimbă.

— Trell nu e cu înalta Nobilă? Întrebă tăios.

— Nu.

— De ce nu?

Pentru o clipă, Nobilul Mhoram studie chipul lui Triock. Apoi spuse ca şi cum şi-ar fi asumat un risc:

— Prim-Nobilul Thomas Covenant, Necredincios şi Prinţ al Inelului, o însoţeşte pe înalta Nobilă.

— E cu ea? Strigă Triock, sărind în picioare. Trell a permis aşa ceva?

Îi aruncă o privire încărcată de răutate lui Mhoram, apoi se întoarse şi ieşi în fugă din casă.

Vehemenţa sa lăsă o tăcere stânjenită în cameră, iar Terass vorbi calm ca s-o uşureze:

— Te rog să nu te simţi jignit, Nobile. Viaţa lui e plină de necazuri. S-ar putea să cunoşti o parte din povestea lui.

Mhoram dădu din cap şi o asigură pe Terass că nu se simţea ofensat. Dar comportamentul lui Triock îl tulburase pe Warmarkul Troy; îi amintea viu de Trell.

— Eu nu ştiu, zise el direct. Ce treabă are înalta Nobilă cu el?

— Ah, Warmark, rosti cu tristeţe Terass, el nu mi-ar fi deloc recunoscător dacă aş vorbi despre asta. Eu…

O privire acută a lui Mhoram o reduse la tăcere. Troy se întoarse spre Mhoram, dar Nobilul îi evită ochii.

— Înainte ca Prim-Nobilul Covenant să fie pentru prima dată chemat pe Tărâm, spuse Mhoram cu grijă, Triock era îndrăgostit de fiica lui Trell şi a lui Atiaran.

Troy abia îşi reţinu o răbufnire. Ar fi vrut să-l blesteme pe Covenant; părea să nu existe niciun sfârşit pentru răul făcut de el. Dar se stăpâni din jenă faţă de gazdele lor. Abia dacă îl mai auzi pe Mhoram întrebând:

— Fiica lui Trell e bine? O putem ajuta cumva?

— Nu, Nobile, oftă Terass. Trupul ei e sănătos şi puternic, dar mintea îi e instabilă. A crezut întotdeauna că Necredinciosul va veni după ea. Le-a cerut Cercului Bătrânilor… le-a cerut permisiunea să se căsătorească cu el. Nu putem găsi niciun Vindecător capabil să se atingă de boala asta. Mă tem că voi i-aţi îndrepta şi mai mult gândurile asupra lui.

Mhoram acceptă posac raţionamentul ei.

— Îmi pare rău. Neputinţa mă întristează. Dar Nobilii cunoşteau o singură Vindecătoare Dezlegată care să aibă puteri asupra unei asemenea boli, iar ea şi-a părăsit căminul şi a trecut dincolo de limitele cunoaşterii cu patruzeci de ani în urmă, înainte de bătălia de la Woodhelvenul înalt. Ne umileşte faptul că suntem atât de nefolositori în cazul unor asemenea probleme.

Cuvintele lui lăsară în urmă un val de tăcere. Parcă într-un oftat înăbuşit, îşi fixa mâinile împreunate. Dar după aceea, revenindu-şi din reverie, zise:

— Voi cum întâmpinaţi posibilitatea războiului? V-aţi pregătit?

— Da, Nobile, răspunse una dintre femei. Avem puţine motive să ne temem de distrugerea caselor noastre, aşa că o să ne ascundem în munţi dacă vine războiul. Am pregătit depozite de alimente pentru o asemenea posibilitate. Din munţi îi putem hărţui pe cei care atacă Mithil Stonedown.

Mhoram aprobă din cap, şi după un timp Terass întrebă:

— Nobile, Warmark, o să vă petreceţi noaptea la noi? Am fi onoraţi să vă oferim paturi. Şi poate că o să vreţi să le vorbiţi oamenilor?

— Nu, zise scurt Troy. Apoi, auzindu-şi lipsa de politeţe din glas, îşi îmblânzi tonul: Mulţumesc, nu.

Trebuie să ajung cât mai repede posibil la Postul de Veghe al lui Kevin.

— Ce-o să poţi vedea? Noaptea e întunecoasă. Poţi dormi confortabil aici şi să urci la Postul de Veghe înainte de ivirea zorilor.

Însă Troy era de neclintit. Furia faţă de Covenant nu făcea decât să-i sporească nerăbdarea; avea un sentiment puternic de presiune, de criză iminentă. Sprijinul politicos şi ferm al Nobilului Mhoram îi convinse repede pe stonedownori că decizia lui era necesară, şi în scurt timp el şi Troy erau pe drum. Acceptară din partea Bătrânilor un vas cu pietriş ca să le lumineze calea, îi lăsară pe toţi Gardienii Sângelui în afară de Terrel şi Ruel să aibă grijă de ranyhyni şi să supravegheze valea, apoi porniră în pas vioi prin noapte pe malul Mithilului.

Troy nu putea vedea nimic în afara zonei luminate de vasul cu pietriş, dar când fu sigur că nu mai putea fi auzit din Stonedown îi spuse lui Mhoram:

— Ai ştiut dinainte despre Triock. Mie de ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiam cât de mare e supărarea lui. De ce să te împovărez şi pe tine? Totuşi, acum inima îmi spune că l-am tratat nedrept. Ar fi trebuit să vorbesc cu el deschis şi să am încredere că el va suporta cuvintele mele. Prudenţa mea n-a făcut decât să-i sporească suferinţa.

Troy vedea lucrurile în mod diferit.

— N-ar fi trebuit să fii prudent deloc dacă n-ar fi fost nemernicul de Covenant.

Dar Mhoram se mulţumi să călărească în tăcere prin vale.

Merseră împreună spre sud până la poalele munţilor, apoi întoarseră spre nord, urcând pe pantele lor dinspre est. Pe versanţi poteca era dificilă. Terrel îl conducea pe Nobilul Mhoram, iar Troy îi urma cu Ruel pe urme. Suind poteca, nu putea vedea nimic în jurul lui – pentru el strălucirea pietrişului era cuprinsă într-o ceaţă întunecată – dar încet-încet începu să simtă o schimbare în aer. Noaptea călduţă de toamnă din Câmpiile de Miazăzi deveni mai răcoroasă, mai rarefiată; îi făcea inima să bată cu putere. Când ajunseseră pe la vreo mie de metri înălţime ştia că mergea prin nişte munţi care deja

primiseră primele zăpezi ale iernii.

În scurt timp, el şi tovarăşii lui părăsiră panta largă a muntelui şi începură să-şi croiască drum prin viroage, crevase şi văi ascunse. Când ajunseră din nou în spaţiu deschis se aflau pe o ieşitură pe faţa stâncii, care ducea spre est sub umbra uriaşă a unui pisc. Acel prag îi duse până la baza acului de piatră lung şi înclinat al Postului de Veghe. Apoi, căţărându-se prin aerul gol ca nişte siluete solitare din vis, urcară pe scara expusă a acului de piatră. După alte cinci sute de metri se găseau pe platforma înconjurată cu parapet a Postului de Veghe al lui Kevin.

Troy se deplasă cu grijă peste dalele Postului de Veghe şi se aşeză cu spatele sprijinit de parapet. Ştia din descrieri că se afla în vârful stâncii, la o mie cinci sute de metri deasupra dealurilor subalpine ale unui promontoriu al Masivului, şi nu voia ca lipsa lui de vedere să aibă vreo posibilitate să-l trădeze. Chiar şi stând cu piatra solidă între spatele lui şi prăpastie avea senzaţia intensă a abisului. Simţul ambianţei percepea acut absenţa oricăror pereţi, garduri sau limite liniştitoare. Era ca şi cum ar fi fost aruncat în voia sorţii pe cerurile fără de cărări şi el reacţiona aşa cum reacţionează un orb, cu teamă şi convingerea unei izolări iremediabile. Puse vasul cu pietriş pe dala din faţa sa şi astfel putu să-i vadă măcar vag pe cei trei tovarăşi ai lui. Apoi se prinse cu ambele braţe de piatra de lângă el parcă pentru a se asigura că nu cade.

’

Un vânt uşor bătea peste Postul de Veghe dinspre muntele înalt situat la sud, iar aerul purta o prevestire a iernii care îl făcea pe Troy să se înfioare. După miezul nopţii, începu să vorbească sporadic, parcă pentru a încălzi priveghiul cu sunetul vocii sale. Senzaţia prezentă de suspendare, de vid îi aducea aminte de ultimele clipe din lumea pe care Covenant insista s-o numească „reală” – clipele în care apartamentul lui era cuprins de flăcări, silindu-l să atârne cu degete tremurătoare de pervazul ferestrei, cu perspectiva căderii lungi şi a zdrobirii de betonul de sub el.

Povesti la întâmplare despre acea lume până când amintirile vii păliră. Apoi zise:

— Prietene Mhoram, aminteşte-mi… aminteşte-mi să-ţi spun

uneori cât de recunoscător sunt pentru totul. Era stânjenit să spună astfel de lucruri cu voce tare, dar sentimentele erau prea importante ca să rămână neexprimate: Tu, Elena, Quaan, Amorine, toţi îmi sunteţi incredibil de dragi. Şi Oastea… cred că aş fi dispus să mă arunc de aici dacă pentru Oaste ar fi necesar.

Tăcu din nou, şi timpul trecu. Cu toate că tremura în vântul rece, faptul că vorbea îl calma. Încercă să-şi îndrepte gândurile către luptele care îi aşteptau, dar imaginea necunoscută ascunsă în ziua care avea să vină îi domina mintea, tulburându-i toate anticipările şi planurile. Iar în jurul lui noaptea rămânea neschimbată, impenetrabilă precum haosul. Avea nevoie să ştie unde se afla. În depărtare i se păru că aude un zgomot înfundat de copite. Însă niciunul dintre tovarăşii lui nu reacţionă; nu putea fi sigur că auzise într-adevăr ceva. Trebuia să-şi distragă atenţia. Pe jumătate pentru Mhoram, mormăi:

— Urăsc dimineţile. Pot să mă descurc cu nopţile. Ele mă ţin… măcar sunt ceva cu care sunt obişnuit. Dar dimineţile! Nu pot să sufăr să aştept ceea ce urmează să văd. Apoi, subit, întrebă: Cerul e senin?

— E senin, zise Mhoram blând.

Troy oftă uşurat. Pentru o clipă reuşi să se relaxeze.

Tăcerea înconjură din nou Postul de Veghe. Aşteptarea continuă. Treptat, tremuratul lui Troy se înrăutăţi. Piatra de care se sprijinea rămânea rece, neatinsă de căldura trupului lui. Ar fi vrut să se ridice şi să meargă câţiva paşi, dar nu îndrăznea. În jurul lui, Mhoram, Ruel şi Terrel stăteau nemişcaţi ca nişte statui. După un timp nu se mai putu abţine să nu-l întrebe pe Nobil dacă primise vreun mesaj de le Elena.

— A încercat să te contacteze? Ce face?

— Nu, Warmark, răspunse Mhoram. Înalta Nobilă nu are cu ea niciuna dintre nuielele *lomillialor.*

— Nu?

Vestea îl întristă pe Troy. Până în acel moment nu-şi dăduse seama câtă încredere îşi pusese în posibilitatea lui Mhoram de a o contacta pe Elena. Voia să ştie dacă ea era în siguranţă. În ultimă instanţă contase pe faptul că va putea s-o cheme. Însă acum ea era complet pierdută pentru el, ca şi cum ar fi fost

deja moartă.

— Nu? Se simţi dintr-odată atât de orb ca şi cum n-ar fi putut vedea faţa lui Mhoram, ca şi cum n-ar fi văzut niciodată cu adevărat faţa lui Mhoram. De ce?

— Nuielele din înaltul Lemn nu erau decât trei. Una a mers la Cetatea Nobilă şi una a rămas la Codrul Sărbătorii, pentru ca Loresraatul şi Piatra Sărbătorii să poată colabora la apărare. A mai rămas o nuia. Mi-a fost dată mie ca s-o folosesc în război.

Glasul lui Troy scânteia de protest.

— La ce bun?

— La nevoie voi putea să vorbesc cu Codrul Sărbătorii şi Cetatea Nobilă.

— Of, prostule.

Troy nu ştia dacă se referea la Mhoram sau la sine însuşi. Atâtea lucruri îi fuseseră ascunse. Şi totuşi nu se gândise niciodată să întrebe cine avea nuielele. Lăsase deoparte subiectul până când avea să vadă armata Nobilului Foul, până când avea să ştie ce fel de ajutor îi era necesar.

— De ce nu mi-ai spus?

Drept răspuns, Mhoram se mulţumi să-l privească. Dar Troy nu putu să-i citească sentimentele în ochi.

— De ce nu mi-ai spus? Repetă cu şi mai multă amărăciune. Cât de multe nu mi-aţi mai spus?

Mhoram oftă.

— Cât despre *lomillialor,* nu ţi-am spus pentru că nu ai întrebat. Nuielele nu sunt un instrument pe care tu să-l poţi folosi. Au fost făcute pentru Nobili, iar noi le folosim aşa cum considerăm potrivit. Nu ne-a trecut prin minte că tu ai dori altfel.

Vocea îi suna reţinută, slăbită. Pentru prima dată Troy observă cât de nereceptiv fusese Nobilul întreaga zi. Îl străbătu un fior. Visul pe care îl avusese Mhoram noaptea trecută, ce însemna? Ce ştia Nobilul ca să-l facă atât de diferit de persoana care era de obicei? Troy simţi o subită presimţire a unei orori.

— Mhoram, începu, Mhoram…

— Linişte, Warmark, şopti Nobilul. Vine cineva.

Imediat Troy sări în picioare şi se prinse de umărul lui Ruel ca să se stabilizeze. Cu toate că îşi încordă auzul, la urechile lui

nu ajungea decât sunetul jos al vântului.

— Cine e?

O clipă nu răspunse nimeni. Când Ruel vorbi, glasul său suna distant şi inexpresiv ca bezna.

— E Tuli, cel care a făcut parte din misiunea lui Korik la uriaşii de pe Ţărmul Mării.

17

POVESTEA LUI TULL

Inima lui Troy tresări şi începu să bată repede. Tuli! Îşi putea simţi pulsul bubuind în tâmple. Misiunea lui Korik! După şocul provocat de povestea lui Runnik, îşi reprimase toate gândurile despre uriaşi, refuzând să-şi permită să se mai gândească la ei. Se concentrase asupra războiului, asupra unei probleme în care putea face ceva. Dar acum gândurile reveniră. Uriaşii!

Aproape imediat începu să calculeze. Fusese plecat de la Piatra Sărbătorii timp de douăzeci şi cinci de zile. Misiunea la Ţărmul Mării plecase cu optsprezece zile înainte. Timpul era aproape suficient, aproape. Uriaşii nu puteau călători la fel de repede ca un Gardian al Sângelui pe un ranyhyn, dar cu siguranţă nu erau cu mult în urmă. Cu siguranţă…

Troy înţelegea cum ajunsese Tuli aici. Avea sens. Ceilalţi Gardieni îi conduceau pe uriaşi, iar Tuli alergase înainte ca să anunţe Oastea că soseau ajutoare.

Fiind război în Tărâm şi Nobilul Foul în marş, uriaşii nu se puteau duce la Piatra Sărbătorii, nu trebuiau să meargă deloc spre nord. Aveau să meargă spre sud, ocolind întinderea Sarangrave dacă nu de-a dreptul prin ea. Gardienii Sângelui cunoşteau planurile de luptă ale lui Troy; ştiau ce aveau de făcut. Trebuia să ia urma armatei Nobilului Foul deasupra Riftului la sud de Muntele Tunetului şi să-i urmărească, pe lângă Morinmoss, prin valea Mithilului, apoi spre sud, spre Refugiul Damnaţilor. Sperau să atace ariergarda Nobilului Foul în timpul bătăliei de la Refugiu. Iar Tuli, încercând să ocolească armata Nobilului Foul în căutarea Oştii, venise firesc spre sud pe la marginile Masivului Southron spre Refugiul Damnaţilor. Acea rută îl ducea aproape în pragul caselor din Mithil

Stonedown. Cu siguranţă…!

Când Tuli urcă scara şi păşi pe platforma Postului de Veghe, Troy era atât de nerăbdător, încât trecu peste toate întrebările preliminarii.

— Unde sunt? Cuvintele îi veneau atât de rapid, încât abia le putea articula: Cât de departe în urmă sunt?

În lumina slabă a pietrişului nu putea distinge faţa lui Tuli. Dar îşi dădea seama că Gardianul nu se uita la el.

— Nobile, zise Tuli, am fost însărcinat de Korik să-i aduc veşti înaltei Nobile. Eu, Shull şi Vale am primit misiunea… Pentru o clipă vocea sa inexpresivă se împiedică: Dar Gardienii Sângelui din Stonedown mi-au spus că înalta Nobilă s-a dus în Munţii Westron cu Amok. Trebuie să vă dau vouă veştile. Vreţi să mă ascultaţi?

Cu toată emoţia lui, Troy simţi ceva straniu în tonul lui Tuli, ceva ce suna a suferinţă. Dar nu putea aştepta să audă explicaţiile. Înainte ca Nobilul Mhoram să poată replica, Troy repetă:

— Ei unde sunt?

— Ei? Făcu Gardianul.

— Uriaşii! Cât de departe în urmă sunt?

Tuli se întoarce intenţionat de la el cu faţa spre Nobilul Mhoram.

— Te ascultăm, zise Mhoram. Vocea lui era tensionată de spaimă, dar vorbi calm, fără să ezite: Soarta războiului stă în mâinile noastre. Vorbeşte, Gardian al Sângelui.

— Nobile, ei… nu am putut… uriaşii… Dintr-odată platitudinea obişnuită a vocii lui Tuli dispăru: Nobile!

Cuvântul vibra de o durere atât de acută, încât Gardianul Sângelui nu o putea stăpâni.

Intonaţia lui îl paraliză pe Troy. Era obişnuit cu tipica şi strania lipsă de expresivitate caracteristică tuturor Gardienilor Sângelui. Încetase de mult să se mai aştepte ca ei să exprime ceea ce simt. Practic uitase că ei ar avea sentimente. Nu era pregătit pentru suferinţă; anticiparea unor veşti bune fusese atât de intensă, încât aproape îi putea simţi gustul. Imediat, înainte ca el sau Nobilul Mhoram să poată spună ceva sau să reacţioneze într-un fel, Terrel se apropie de Tuli. Răsucindu-se atât de repede încât Troy abia văzu lovitura, îl plesni pe Tuli

peste faţă. Izbitura răsună greu în aerul rarefiat.

Imediat Tuli înţepeni şi redeveni atent.

— Nobile, începu iar, şi acum glasul lui era la fel de inexpresiv ca noaptea. Eu, Shull şi Vale am fost însărcinaţi să-i aducem veşti înaltei Nobile. Înaintea dimineţii celei de-a douăzeci şi patra zile a misiunii – dimineaţa de după noaptea fără lună – am părăsit *Coercri* şi am avansat spre sud, aşa cum ne-a ordonat Korik, încercând s-o găsim pe înalta Nobilă în bătălia de la Refugiul Damnaţilor. Dar, din cauza răului care s-a trezit, am fost siliţi să mergem pe jos în jurul întinderii Sarangrave, şi astfel au trecut douăsprezece zile. Am ajuns prea aproape de Colinele Nimicite, şi astfel Shull şi Vale au căzut pradă iscoadelor şi apărătorilor Corupţiei. Dar eu am rezistat. Purtat de ranyhyn, am fugit către Rift şi Tărâmul de Sus, urmărind armata Corupţiei. Străduindu-mă s-o ocolesc, am călărit printre dealurile Masivului Southron şi astfel am ajuns în apropiere de Mithil Stonedown – opt zile în care ranyhynul a alergat fără odihnă. Nobile…

Se împiedică din nou, dar imediat se controlă.

— Trebuie să vă vorbesc despre misiunea la Ţărmul Mării şi despre osânda grea care a lovit Mâhnirea.

— Te ascultăm, zise Mhoram îndurerat. Dar iartă-mă, trebuie să mă aşez.

Ca un om bătrân se lăsă în jos sprijinindu-se în toiag, odihnindu-se cu spatele lipit de parapet.

— Îmi lipseşte puterea să stau în picioare în timp ce ascult asemenea veşti.

Tuli se aşeză şi el în faţa Nobilului dincolo de vasul cu pietriş, iar Troy stătu şi el, ca şi cum mişcarea lui Tuli l-ar fi obligat s-o facă. Vestigiile vederii sale erau fixate asupra Gardianului Sângelui.

După o clipă, Mhoram spuse:

— Runnik a venit la noi în Trothgard. A povestit despre Hoerkin şi Nobila Shetra, şi despre cel ascuns în Sarangrave. Nu mai e nevoie să ne mai vorbeşti despre aceste lucruri.

— Foarte bine.

Tuli stătea cu faţa la Nobil, dar chipul îi era învăluit în întuneric. Troy nu-i putea vedea ochii; părea să nu aibă ochi, gură, trăsături. Când îşi începu povestea, vocea lui părea să fie

vocea nopţii oarbe.

Dar el povestea clar şi coerent, ca şi cum ar fi repetat de multe ori pe parcursul călătoriei de la Ţărmul Mării. În timp ce el vorbea, Troy îşi aduse aminte că el era cel mai tânăr dintre Gardienii Sângelui, un *haruchai* nu mai bătrân decât Troy însuşi. Tuli venise la Piatra Sărbătorii ca să-l înlocuiască pe unul dintre Gardienii Sângelui care fusese ucis în timpul tentativei Nobilului Mhoram de a iscodi Colinele Nimicite. Astfel că era nou pentru Jurământ. Poate că prin asta se explica emoţia lui neaşteptată şi capacitatea de a spune o istorie într-un mod pe care ascultătorii să-l înţeleagă.

După moartea Nobilei Shetra şi a Gardianului Cerrin, a plouat întreaga zi în întinderea Sarangrave. O ploaie rece şi nemiloasă care dăuna misiunii, căci Nobilul Hyrim suferea din cauza apei din râu pe care o înghiţise, iar ploaia îi înrăutăţea boala. Gardienii Sângelui nu-i puteau oferi nicio alinare – nici căldură, nici adăpost. La răsturnarea plutei, toate păturile fuseseră pierdute. Şi apa stătută a Cursului Murdar mai făcuse un rău: stricase toate alimentele, cu excepţia celor care fuseseră ţinute în recipiente etanşe; distruseseră nuielele *lillianrill,* astfel că nu mai aveau forţă să ardă prin ploaie; pătase chiar şi hainele, iar roba Nobilului Hyrim şi veşmintele Gardienilor deveniseră negre.

Înainte de sfârşitul zilei, Nobilul nu mai avea suficientă forţă ca să împingă sau să ţină cârma plutei. Febra îi ardea ochii, buzele îi erau vinete şi avea frisoane. Stând în mijlocul plutei, îşi îmbrăţişa toiagul parcă în căutare de căldură.

În timpul nopţii a început să delireze.

Bolborosind prin apa care îi curgea pe faţă, îşi vorbea sieşi ca unui adversar şi torţionar, blestemând şi implorând alternativ. Din când în când plângea ca un copil. În delirul lui era crud faţă de el însuşi, coborându-l ca şi cum ar fi fost inutil şi nevrednic. Gardienii Sângelui nu puteau face nimic ca să-l ajute.

Dar în cele din urmă, înainte de ivirea zorilor, ploaia a încetat şi cerul s-a înseninat. Atunci Korik a poruncit ca pluta să fie trasă pe ţărm. Cu toate că era periculos să se oprească astfel în întuneric, i-a trimis pe jumătate dintre Gardienii Sângelui să caute prin junglă lemne de foc şi *aliantha.*

După ce Sili i-a dat să mănânce un pumn de fructe-comoară, Nobilul s-a restabilit suficient cât să producă o flacără cu toiagul său. De la ea Korik a aprins un foc care să ardă constant în centrul plutei. Apoi navigatorii au împins pluta în noapte şi misiunea şi-a continuat drumul.

În cursul acelei zile au ieşit încet din Sarangrave. Pe kilometri întregi, Cursul Murdar devenea din ce în ce mai larg şi mai puţin adânc, despărţindu-se în multe canale şi formând tot mai multe insuliţe şi bancuri noroioase. Canalele erau periculoase – puţin adânci, barate de diguri de nămol, pline de buşteni şi rădăcini putrede – iar efortul de a naviga printre ele încetinea şi mai mult pluta. În jurul lor, jungla se transforma treptat.

Vegetaţia din Sarangrave făcea loc diferitelor tipuri de plante: copaci înalţi de un verde întunecat cu ramuri care se extindeau larg deasupra trunchiurilor goale, perdele de muşchi, ferigi de tot felul, tufişuri care se agăţau de piatra goală cu rădăcini ca nişte degete subţiri şi păreau să bea din râu prin frunze şi crengi. Şerpi de apă fugeau înot din calea plutei. Duhoarea Cursului se transforma încet într-un miros de stagnare şi descompunere umedă. Astfel misiunea a pătruns în Înghiţitoarea de Vieţi, Marea Mlaştină.

Korik ţinea pluta prin pasajele nordice. Astfel a fost capabil să înceapă călătoria spre nord-est, spre Ţărmul Mării, şi să evite miezul Înghiţitoarei de Vieţi. La căderea nopţii au avut noroc de cer senin; pe canalul întortocheat bezna fără stele ar fi oprit misiunea cu totul.

Cu toate acestea, încă se aflau într-una dintre cele mai puţin dificile regiuni din Înghiţitoarea de Vieţi; apa curgea totuşi peste mâl şi aluviuni. Spre est, în inima Marii Mlaştini, apa se cufunda încet în pământ, formând o mocirlă continuă pe zeci de kilometri în toate direcţiile, unde nămolul curgea şi clocotea aproape imperceptibil.

În alte probleme însă nu erau la fel de norocoşi. Febra Nobilului Hyrim creştea. Cu toate că Sili îl hrănise cu *aliantha* şi cu apă fiartă şi curată, el slăbea. Deja părea mai slab şi tremura ca un paralitic.

Şi fără el, fără puterea toiagului lui, misiunea nu putea să scape din Înghiţitoarea de Vieţi. Cârmacii erau nevoiţi să ţină

pluta acolo unde apa era mai adâncă fiindcă nămolul Mlaştinii le absorbea prăjinile. Dacă vreun buştean atingea nămolul lipicios, Gardienii n-ar mai fi putut să elibereze pluta.

Chiar şi în centrul canalului progresul le era ameninţat de copacii ciudaţi din Înghiţitoarea de Vieţi. Uriaşii numeau acei copaci cocostârci-de-mlaştină. În ciuda înălţimii lor şi a întinderii ramurilor lor, nu aveau rădăcinile ancorate în pământ solid. Mai degrabă păreau că se ţin drepţi în mâl şi că se mişcă împinşi de curenţii slabi din adâncurile Mlaştinii. Pasaje care de la distanţă păreau deschise se închideau când pluta ajungea la ele; apăreau canale care fuseseră invizibile mai devreme. Nu o dată copacii s-au deplasat unii spre alţii atunci când pluta trecea printre ei, ca şi cum ar fi încercat s-o captureze.

Toate acestea se înrăutăţeau cu trecerea zilelor. Nivelul apei din canal scădea. Pe măsură ce misiunea înainta spre nord-est, râul era tot mai mult înghiţit de nămol, iar pluta se cufunda în noroaie.

Gardienii Sângelui nu puteau găsi nicio cale de scăpare. Înghiţitoarea de Vieţi nu le dădea nicio posibilitate să-şi croiască drum spre nord către pământ solid. Cu toate că se aflau întotdeauna la mai puţin de doi kilometri de mlaştina simplă care mărginea Marea Mlaştină, nu puteau ajunge acolo. Împingeau pluta, munceau neobosiţi zi şi noapte, se opreau numai ca să adune *aliantha* şi lemne de foc. Dar nu puteau scăpa. Aveau nevoie de puterea Nobilului Hyrim, iar el era pierdut în delir. Avea ochii acoperiţi de o crustă ca o spumă uscată şi numai fructele-comoară şi apa fiartă cu care Sili îl hrănea forţat îl ţineau în viaţă.

În timpul după-amiezii celei de-a optsprezecea zile a misiunii butucii plutei atinseră nămolul. Cu toate că apa încă sclipea printre copaci, pluta nu mai aluneca. Clisa o ţinea în ciuda eforturilor cârmacilor şi o trăgea spre est tot mai adânc în mlaştină, mişcându-se pe curentul lent.

Korik nu întrevedea nicio speranţă. Dar Sili nu era de acord. El insista că în trupul bolnav al Nobilului Hyrim supravieţuise un spirit nestins. Îl simţea când punea mâna pe fruntea Nobilului; ceva din Hyrim încă opunea rezistenţă febrei. Pe timpul veghei lungi din timpul zilei, el îngrijea acel spirit cu fructe-comoară şi apă sălcie fiartă. Iar seara Nobilul şi-a

revenit. Roşeaţa uscată i-a părăsit întrucâtva faţa; a început să asude. Pe măsură ce frisoanele cedau, respiraţia îi devenea mai uşoară. La căderea nopţii dormea liniştit.

Dar se părea că îşi revenise prea târziu. În plin întuneric al nopţii, strânsoarea nămolului a târât pluta într-o zonă plată lipsită de copaci. Acolo curentul se învolbura, se răsucea în sine, formând un vârtej lent suficient de larg ca să cuprindă toate cele patru laturi ale plutei şi să înceapă s-o sugă în adânc. Şi Gardienii Sângelui nu puteau face nimic. Acolo toată forţa şi credinţa îşi pierdeau valoarea; acolo niciun Jurământ nu avea înţeles. Misiunea era în mâinile Nobilului Hyrim, iar el era prea slab.

Dar când Korik l-a trezit, ochii Nobilului erau lucizi. L-a ascultat pe Korik expunându-i necazul misiunii. După un timp a întrebat:

— Cât de departe trebuie să mergem ca să scăpăm?

— Cinci kilometri, Nobile.

Korik a indicat direcţia cu o mişcare a capului.

— Atât de mult? Prietene Korik, într-o zi va trebui să-mi povesteşti cum de am ajuns la o asemenea năpastă.

Oftând, s-a tras lângă foc şi a început să mănânce din proviziile de *aliantha* ale misiunii. Nu a făcut nicio încercare să se ridice înainte de a le termina complet.

Apoi, cu ajutorul lui Sili, s-a sculat în picioare pe pluta care se rotea încet şi şi-a preluat poziţia. Sprijinindu-se de Gardian, a înfipt toiagul printre buşteni până în nămol.

O frântură de cântec i-a trecut printre dinţi; toiagul a început să-i pulseze în mâini.

Un timp, eforturile lui nu au avut efect. Puterea urca în toiag, creştea la comanda forţei lui nesigure, dar pluta continua să se scufunde şi mai adânc în mlaştină. Duhoarea de descompunere şi moarte se accentua. Nobilul Hyrim gemea în încordarea de a-şi solicita tot mai mult din puterea sa. A început să cânte cu voce tare.

Scântei albastre au ţâşnit din lemnul toiagului, coborând până în pământ. Cu un sunet puternic de sucţiune, pluta s-a eliberat din vârtej, s-a îndepărtat. Răsucindu-se în jurul vârtejului, a pornit spre nord.

Nobilul Hyrim a ţinut mult timp pluta în mişcare. Apoi a ajuns

la cocostârcii-de-mlaştină din partea nordică a vârtejului. Acolo, Gardienii Sângelui au aruncat funii de *clingor* în copacii din faţă şi s-au folosit de ele ca să tragă pluta. Imediat, Hyrim şi-a întrerupt puterea şi s-a prăbuşit înainte. Sili l-a cărat înapoi în centrul plutei. Imediat ce l-a aşezat lângă foc, a adormit.

Dar acum Gardienii Sângelui nu mai aveau nevoie de ajutorul lui.

Aruncau funii de *clingor* şi trăgeau de ele, mişcând pluta printre copaci. Înaintarea era lentă, dar ei nu şovăiau. Şi când nămolul a devenit atât de dens încât funiile lor se rupeau din cauza tensiunii, au întins frânghii între copaci şi au abandonat pluta. Sili l-a luat pe Nobilul Hyrim în spate şi a înaintat prin mlaştină trăgându-se de funii, în timp ce alţi Gardieni întindeau noile frânghii înainte şi le strângeau pe cele din urmă. Apoi în cele din urmă, la lumina zorilor, noroiul s-a transformat într-un lut umed, copacii au făcut loc peticelor de trestie şi iarbă, şi Gardienii Sângelui au început să simtă pământ solid sub picioarele goale.

Astfel au ieşit pe fâşia lată de mlaştină care împrejmuia Înghiţitoarea de Vieţi.

În depărtare se puteau vedea dealurile abrupte care formau muchia de sud a Ţărmului Mării.

Misiunea pierduse trei zile.

Totuşi, Gardienii Sângelui nu i-au refuzat Nobilului Hyrim timpul pentru pregătirea unei mese calde din ultimele provizii. Nobilul era epuizat; faţa sa cândva rotundă devenise ascuţită ca a unui lup. Avea nevoie de hrană şi de odihnă. Misiunea putea prinde o viteză bună pe Ţărmul Mării către *Coercri.* La nevoie, Gardienii Sângelui îl puteau duce pe sus pe Nobilul Hyrim.

Când au terminat de mâncat, Nobilul s-a ridicat gemând în picioare şi a pornit în direcţia dealurilor. Ritmul stabilit de el era lent; era silit să se odihnească îndelung şi des. Gardienii Sângelui şi-au dat curând seama că aşa ar fi avut nevoie de întreaga zi ca să străbată cei treizeci de kilometri până la dealuri. Dar Nobilul a refuzat oferta lor de ajutor.

— Grabă? A zis. N-am inima să mă grăbesc.

Vocea lui avea o amărăciune care i-a surprins, până când Korik le-a reamintit ceea ce auziseră de la warhaftul Hoerkin şi

care fusese reacţia Nobilului. Aparent, Hyrim credea profeţia lui Hoerkin privind căderea uriaşilor.

Totuşi, Nobilul a înaintat cu greu întreaga zi pentru a ajunge la dealuri, iar în ziua următoare s-a străduit să urce pantele ca şi cum s-ar fi schimbat peste noapte, redescoperindu-şi sentimentul urgenţei. Rostogolindu-şi ochii în faţa urcuşului dificil, se silea, se muncea să urce până la limitele forţelor sale revenite.

Când în cele din urmă trecu de creastă, el şi toţi Gardienii Sângelui se opriră să privească Ţărmul Mării.

Pământul pe care Vechii Nobili îl dăduseră uriaşilor drept cămin era întins şi frumos. Închis de dealuri la sud, de munţi la vest şi de Marea Zorilor la est, era un paradis verde pentru navigatorii eşuaţi. Dar cu toate că se foloseau de Tărâm – cultivau terenurile vălurite cu plantaţii de tot felul, vii imense, păduri întregi cu anumiţi copaci cu lemn roşu şi tec din care îşi construiau enormele nave –, nu îl populaseră. Ei iubeau marea şi preferau să-şi construiască locuinţele pe falezele coastei stâncoase, la două sute de kilometri est de locul unde stătea misiunea.

În timpurile lui Damelon Prietenul Uriaşilor, când Cei Fără Casă erau mai numeroşi, se răspândiseră de-a lungul coastei, construind case şi sate pe întreaga latură răsăriteană a Ţărmului Mării. Dar numărul lor scăzuse încet, şi acum mai erau doar o treime din câţi fuseseră cândva. Totuşi erau oameni longevivi, iubitori de poveşti, veseli, iar lipsa copiilor îi făcea să sufere cumplit. Din cauza singurătăţii îşi părăsiseră casele de la nord şi sud de Ţărmul Mării şi formaseră o singură comunitate, un oraş pe faleză unde se puteau bucura împreună de puţinii lor copii, de cântecele şi poveştile lor lungi. În ciuda vechiului obicei al numelor lungi, nume care spuneau istoria lucrului astfel numit, ei şi-au numit oraşul simplu, *Coercri,* Mâhnirea. Trăiseră acolo încă din anii tinereţii înaltului Nobil Kevin.

Privind peste pământurile uriaşilor, Nobilul Hyrim a strigat înăbuşit:

— Korik! Roagă-te ca Hoerkin să fi minţit! Roagă-te ca mesajul lui să fi fost o minciună! Ah, inima mea!

S-a strâns cu ambele mâini de piept şi a pornit să coboare

alergând panta spre Ţărmul Mării.

Korik şi Sili l-au prins rapid din urmă, punându-i câte o mână sub fiecare braţ. L-au dus pe sus ca să se poată mişca mai uşor. Astfel misiunea şi-a început călătoria către Mâhnire.

Nobilul Hyrim a mers astfel tot restul zilei, odihnindu-se numai atunci când durerea din piept devenea de nesuportat. Iar Gardienii Sângelui ştiau că avea motive întemeiate. Nobilul Mhoram spusese douăzeci de zile. Aceea era cea de-a douăzecea zi a misiunii.

În dimineaţa următoare, când Nobilul Hyrim s-a sculat din somnul lui extenuat, i-a refuzat pe Korik şi pe Sili şi a alergat singur.

Paşii au condus rapid misiunea în partea extrem vestică a podgoriilor uriaşilor. Korik i-a trimis pe Doar şi pe Shull printre vii în căutarea unor semne. Dar ei au raportat că uriaşii care lucraseră pe podgorie o părăsiseră cu toţii în grabă. Situaţia era clară. Sape şi greble mari cât un stat de om erau împrăştiate printre rânduri cu lamele şi dinţii încă purtând urmele muncii, iar câţiva dintre sacii de piele în care uriaşii îşi duceau de obicei mâncarea şi obiectele personale fuseseră aruncate pe jos şi abandonate. Aparent Cei Fără Casă primiseră un semnal oarecare şi îşi lăsaseră imediat munca pentru a-i răspunde.

Urmele paşilor lor pe terenul deschis al viei duceau în direcţia *Coercri.*

În acea zi misiunea a trecut printre podgorii, păduri de tec, lanuri. Peste tot uneltele şi proviziile împrăştiate spuneau aceeaşi poveste. Însă în ziua următoare a căzut o ploaie care a şters amprentele paşilor şi urmele lucrului. Gardienii Sângelui nu mai puteau obţine informaţii pe acea cale.

În timpul nopţii ploaia s-a oprit. În vântul slab, Gardienii puteau simţi mirosul sărat al mării. Cerul senin părea să promită o zi frumoasă, dar zorile celei de-a douăzeci şi treia zile aveau o lumină roşiatică pătată din când în când cu sclipiri respingătoare de verde şi nu-i oferea Nobilului nicio uşurare. După ce a mâncat fructele-comoară date de Sili, nu s-a ridicat. Şi-a încolăcit braţele în jurul genunchilor şi şi-a plecat capul, parcă s-ar fi ascuns. În numele misiunii, Korik a vorbit:

— Nobile, trebuie să mergem. Mâhnirea e aproape.

Nobilul nu şi-a ridicat capul. Vocea îi sima înăbuşit dintre genunchi:

— Sunteţi incapabili de frică? Ştiţi ce o să găsim? Sau asta nu vă atinge?

— Noi suntem Garda Sângelui, a replicat Korik.

— Da, a oftat Nobilul Hyrim. Gardienii Sângelui. Iar eu sunt Nobilul Hyrim, fiul lui Hoole, Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii. Am jurat să slujesc Tărâmul. Eu ar fi trebuit să mor în locul Shetrei. De-aş avea puterea ei!

Brusc, a sărit în picioare. Desfăcându-şi braţele, a rostit cuvintele vechiului ritual:

—” Noi suntem apărătorii Tărâmului, adepţi ai Puterii Pământului. Am jurat şi ne-am dedicat… ne-am dedicat… Nu ne vom odihni”. Dar n-a putut încheia: *Melenkurion!* A gemut, strângându-şi roba neagră la piept. *Melenkurion* Zăgazul Cerului! Ajută-mă!

Lui Korik îi era silă să vorbească, dar misiunea lui îl obliga.

— Dacă uriaşii au nevoie de ajutor, trebuie s-o facem.

— Ajutor? A icnit Nobilul Hyrim. Nu există ajutor pentru ei!

S-a ghemuit, apucându-şi toiagul. Timp de câteva secunde cutremurătoare l-a ţinut strâns, parcă pentru a smulge curaj din el.

— Dar mai sunt şi alte lucruri. Trebuie să aflăm… înalta Nobilă trebuie să ştie ce putere a înfăptuit această monstruozitate!

Ochii îi erau umbriţi şi pleoapele erau parcă înroşite de panică. Tremurând, s-a întors şi a pornit spre *Coercri.*

Acum misiunea nu se mai grăbea. Se deplasa cu grijă spre Mare, aşteptându-se la o ambuscadă. Însă dimineaţa a trecut repede. Înainte de amiază, Gardienii Sângelui şi Nobilul au ajuns la farul înalt din Mâhnirea.

Farul era un turn subţire şi înalt din piatră situat pe ultimul şi cel mai înalt deal înainte de stâncile de pe coastă. Uriaşii îl construiseră ca să ghideze navele lor rătăcitoare şi întotdeauna era cineva acolo ca să aibă grijă de raza concentrată de lumină a focului de semnalizare.

Dar când Gardienii Sângelui au traversat culmea dealului către baza farului, au putut să vadă că focul se stinsese. Nicio sclipire de lumină sau şuviţă de fum nu ieşea din cupola din

vârful turnului.

Pe scările farului au găsit sânge. Era uscat şi negru, suficient de vechi ca să reziste spălării ploii.

La ordinul lui Korik, Vale a urcat în fugă treptele abrupte în turn. Ceilalţi Gardieni au aşteptat, privind la *Coercri* şi Marea Zorilor.

Sub soarele amiezii pe cerul senin Marea sclipea orbitor şi valurile, ascunse vederii sub marginea falezei, se loveau cu zgomot înăbuşit de tunet de digurile şi pontoanele Mâhnirii.

Acolo, ca un stup lipit de stâncă, se afla oraşul uriaşilor. Toate locuinţele, sălile şi străzile, toate intrările şi fortificaţiile fuseseră săpate în piatra coastei. Şi era imens. Avea săli în care cinci sute de uriaşi se puteau aduna pentru Conclavurile lor şi poveştile care durau zile întregi; avea docuri pentru opt sau zece nave gigantice; vetre şi locuinţe destule pentru toţi Cei Fără Casă care mai rămăseseră.

Totuşi nu se vedea niciun semn că ar fi fost locuit. Spatele Mâhnirii, partea orientată spre uscat, părea abandonat. Deasupra ei ţipa din când în când câte un pescăruş. Iar dedesubt marea îşi mişca valurile. Dar nu arăta nimic viu.

Însă *Coercri* fusese construit cu faţa spre mare. Gardienii Sângelui încă mai sperau să găsească acolo uriaşi.

Apoi Vale a coborât din far. I s-a adresat direct Nobilului Hyrim:

— E un uriaş acolo – a arătat spre turn cu o mişcare scurtă din cap. O femeie moartă. După o clipă, a continuat: A fost ucisă. Faţa şi partea de sus a craniului au dispărut. Şi creierul a dispărut. Mâncat.

Toţi Gardienii Sângelui şi-au întors privirile către Nobilul Hyrim.

Îl fixa pe Vale cu ochii roşii. Faţa trasă era contorsionată. Din gât i s-a auzit un sunet confuz, ca un mârâit. Articulaţiile degetelor i se albiseră strânse pe toiag. Fără o vorbă s-a întors şi a început să coboare spre intrarea principală în Mâhnirea.

Korik a dat ordine. Dintre cei unsprezece Gardieni, Vale, Doar, Shull şi încă doi au primit instrucţiuni să rămână la far, să stea de veghe şi să avertizeze în caz de nevoie, iar dacă ceilalţi cădeau să continue misiunea. Trei au fost trimişi la nord să înceapă cercetarea din acea parte a *Coercri.* Împreună cu Tuli

şi cu Sili, el l-a urmat pe Nobilul Hyrim. Cei trei l-au făcut pe Nobil să se îndepărteze de intrarea principală spre sudul oraşului.

Au pătruns în Mâhnirea pe latura sudică.

Intrarea aleasă a fost un tunel care tăia drept prin stâncă, coborând uşor. L-au străbătut până la sfârşit, unde s-a deschis pe meterezele neacoperite de deasupra Mării. De pe acel bastion puteau vedea mult din faţada oraşului. Metereze precum cel pe care stăteau ei erau alternativ avansate şi retrase, dând feţei oraşului un aspect zimţat. Le puteau vedea pe multe dintre acestea înainte ca oraşul să dispară din vedere la nord, în spatele unei ridicături a falezei. Jos la nivelul mării, la sud de acea ridicătură, se afla un dig larg între două pontoane de piatră.

Digul şi pontoanele erau pustii. Pe metereze nu se mişca nimic. Cu excepţia zgomotului mării, oraşul era tăcut.

Dar când Nobilul Hyrim a deschis o poartă înaltă de piatră şi a intrat în casă, a descoperit doi uriaşi zăcând morţi într-o baltă de sânge uscat. Ambele cranii erau despicate şi golite, ca şi cum oasele ar fi fost sparte din interior.

În camerele următoare mai erau încă trei uriaşi, şi mai departe încă trei, unul dintre ei un copil, toţi morţi. Zăceau printre bălţi de sânge, şi sânge era împrăştiat peste tot în jur ca şi cum cineva ar fi tropăit prin bălţi cât erau proaspete. Toţi, inclusiv copilul, fuseseră ucişi prin zdrobirea capetelor.

Dar corpurile nu erau descompuse. Nu muriseră demult – nu mai mult de trei zile.

— Trei zile, a zis Korik.

Şi Nobilul Hyrim a repetat cu amărăciune:

— Trei zile.

Apoi au continuat cercetările.

S-au uitat în fiecare casă din lungul meterezelor până au ajuns drept deasupra digului. În fiecare apartament găseau unul, doi sau trei uriaşi, toţi ucişi în acelaşi fel. Niciunul în afară de copiii mici nu arăta vreun semn de împotrivire, de luptă.

Cele câteva trupuri tinere erau contorsionate şi chinuite; ceilalţi zăceau ca şi cum ar fi fost seceraţi în locul în care se aflau.

Intrând într-o sală rotundă de întâlniri, au găsit-o goală. Şi

bucătăria imensă de dincolo de ea era goală. Focurile din sobe se transformaseră în cenuşă, dar bucătarii nu fuseseră omorâţi acolo.

Imaginea l-a întristat pe Nobilul Hyrim. Gemând, a spus:

— S-au dus să moară în casele lor! Ştiau de primejdie şi s-au dus în căminele lor s-o aştepte. Nu s-au luptat… nu au fugit, nu au cerut ajutor. *Melenkurion abatha!* Numai copiii… Oare ce oroare i-a copleşit?

Gardienii Sângelui nu au avut răspuns. Nu cunoşteau niciun rău suficient de puternic ca să provoace un asemenea măcel fără să i se opună rezistenţă.

Părăsind sala, Nobilul Hyrim plângea nereţinut.

De pe metereze, el şi Gardienii au coborât în *Coercri* Au luat-o pe o scară întortocheată care cobora în interiorul falezei şi apoi iar către Mare. La nivelul următor s-au uitat din nou prin case. Şi acolo toţi uriaşii erau morţi.

Peste tot era la fel. Cei Fără Casă se duseseră să moară în căminele lor. Apoi un sentiment de urgenţă a pus stăpânire pe Gardienii Sângelui şi pe Nobil. Au început să se grăbească. Nobilul a coborât scările în fugă şi a alergat de-a lungul meterezelor să cerceteze casele. În hainele lor negre, cei patru au zburat ca nişte corbi în miez de noapte, ducând cu ei povestea sângelui vărsat şi a capetelor sfărâmate.

Când au ajuns la jumătatea drumului de coborâre din Mâhnirea, Korik i-a oprit. Observase o schimbare în aerul oraşului. Diferenţa era subtilă; pe moment nu a putut-o identifica. Apoi s-a repezit în cel mai apropiat apartament, grăbindu-se spre uriaşul singuratic mort într-una dintre camerele întunecate, şi a atins balta de sânge.

Acel uriaş fusese ucis de curând; în câteva locuri sângele era încă neînchegat.

Poate că ucigaşul se afla încă în oraş, pândindu-şi ultimele victime.

Imediat Nobilul Hyrim a şoptit:

– Trebuie să ajungem repede la nivelul inferior. Dacă mai sunt uriaşi în viaţă, acolo trebuie să-i găsim.

Korik a aprobat din cap. Tuli a luat-o înainte să cerceteze locurile în timp ce ceilalţi au alergat la scări coborându-le în goană. La fiecare nivel se opreau doar ca să găsească un uriaş

mort şi să testeze starea sângelui. Apoi continuau coborârea.

Sângele era din ce în ce mai proaspăt. Cu două niveluri deasupra digului, au găsit un copil a cărui carne încă mai păstra puţină căldură.

Următorul nivel l-au explorat mai cu atenţie. Şi într-o cameră au descoperit o uriaşă al cărei sânge încă mai curgea din capul spart.

Cu mare grijă au parcurs ultimele scări.

Scara se termina cu un spaţiu larg, cu baza între cele două pontoane şi capul format de digul dintre ele. Marea era în reflux şi se liniştise. Valurile se spărgeau jos la baza digului, dar vuietul lor încă mai umplea aerul. Chiar şi de acolo, Gardienii Sângelui şi Nobilul nu puteau vedea dincolo de ridicătură de stâncă situată la nord de dig. Acel bolovan şi înclinarea marginii de sud a *Coercri* formau un golf puţin adânc în jurul digului. Baza plată a oraşului pe timpul după-amiezii se afla în umbra falezei şi roca neîncălzită de soare era umedă.

Pe pontoane nu mişca nimeni, nici pe drumul care străbătea oraşul de la capătul de sud către nord în jurul curburii falezei.

La baza falezei în spatele promenadei şi a pontoanelor de piatră erau tăiate mai multe deschideri. Toate aveau porţi grele de piatră care să împiedice pătrunderea apei mării pe timp de furtună. Dar cele mai multe dintre porţi erau deschise. Duceau spre ateliere – hangare spaţioase în care uriaşii fasonau scândurile şi parâmele vaselor lor. La fel ca sălile de întruniri şi bucătăriile, şi aceste locuri erau pustii. Dar, spre deosebire de vii şi culturi, atelierele nu fuseseră părăsite în grabă. Toate uneltele erau aşezate pe rafturile de pe pereţi; mesele şi bancurile erau goale; chiar şi podelele erau curate. Uriaşii care lucrau acolo avuseseră timp să-şi pună atelierele în ordine înainte de a se duce acasă să moară. Însă una dintre uşile mai mici aproape de capătul sudic al promontoriului era bine închisă. Nobilul Hyrim a încercat s-o deschidă, dar uşa nu avea clanţă şi el nu putea apuca piatra netedă.

Korik şi Tuli au atacat-o împreună. Strecurându-şi degetele într-o crăpătură a uşii, au ridicat-o. Cu un sunet râcâit ca un icnet de durere s-a deschis în afară, permiţând luminii slabe să pătrundă în încăperea de dincolo.

Camera era goală; nu conţinea nimic în afară de un pat

scund lângă unul dintre pereţi. Nu era luminată şi aerul din interior mirosea a stătut.

Pe podea stătea un uriaş sprijinit de peretele din spate.

Chiar şi ghemuit cu genunchii strânşi era înalt cât Gardienii Sângelui. Ochii ficşi reflectau sticlos lumina.

Era în viaţă. O respiraţie superficială îi mişca pieptul şi un fir subţire de salivă i se scurgea din colţul gurii în barba căruntă.

Dar nu s-a mişcat atunci când cei patru au intrat în cameră. Nicio clipire sau scânteiere a ochilor nu a arătat că ar fi conştient de prezenţa lor.

Nobilul Hyrim s-a repezit fericit spre el, apoi s-a oprit când a văzut expresia de groază de pe chipul uriaşului.

Korik s-a apropiat de uriaş şi a atins unul din braţele goale cu care îşi strângea genunchii. Uriaşul nu era rece; nu era un alt Hoerkin.

Korik a scuturat braţul uriaşului, dar el nu a reacţionat. Stătea privind în gol spre uşă. Korik s-a uitat întrebător la Nobil. Când Hyrim a aprobat, Korik l-a lovit pe uriaş peste faţă.

Lovitura i-a zdruncinat capul, dar nu l-a făcut să-şi vină în fire. Fără să clipească, a ridicat iar capul continuând să privească fix. Korik s-a pregătit să lovească cu mai multă forţă, dar Nobilul Hyrim l-a oprit.

— Nu-l răni, Korik. Ne e prieten.

— Trebuie să ajungem la el, a zis Korik.

— Da, a recunoscut Hyrim. Da, trebuie.

S-a apropiat de uriaş şi a strigat:

— Frate de Piatră! Ascultă-mă! Sunt Hyrim, fiul lui Hoole, Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii. Trebuie să mă asculţi. În numele tuturor Celor Fără Casă, în numele prieteniei şi al Tărâmului, te implor… Deschide-ţi urechile!

Uriaşul n-a răspuns. Ritmul lent al respiraţiei lui nu s-a modificat; ochii nu i-au clipit.

Nobilul Hyrim s-a dat înapoi, studiindu-l pe uriaş. Apoi i-a zis lui Korik:

— Eliberează-i una dintre mâini.

A frecat unul dintre capetele de fier ale toiagului, şi când a ridicat palma o flacără albastră a izbucnit din metal.

— O să încerc *caamora,* focul suferinţei.

Korik a înţeles. *Caamora* era un ritual prin care uriaşii se

purificau de suferinţă şi mânie. Ei nu puteau fi arşi de focul obişnuit, dar flăcările le făceau rău şi ei se foloseau de acea durere în momentele când aveau nevoie să-şi recapete controlul. Rapid, Korik a smuls mâna dreaptă a uriaşului din strânsoarea sa, trăgându-l de braţ astfel ca palma să fie întinsă către Nobilul Hyrim.

— Piatră şi Mare, frate de piatră! Piatră şi Mare! A gemut Nobilul şi a crescut intensitatea Focului Nobililor.

A plasat flacăra direct sub mâna uriaşului, învăluindu-i degetele în foc.

La început nu s-a întâmplat nimic; ritualul nu a avut efect. Degetele uriaşului atârnau nemişcate în foc şi flacăra nu le ardea. Apoi s-au mişcat, s-au contorsionat, s-au încleştat. Uriaşul şi-a împins şi mai mult mâna în foc, cu toate că degetele i se strâmbau de durere.

Brusc a inspirat adânc şi tremurat. Capul i s-a balansat pe spate, s-a lovit de zid şi a căzut în genunchi. Totuşi nu şi-a retras încă mâna. Când a ridicat capul, avea ochii plini de lacrimi.

Tremurând, gâfâind, şi-a tras mâna. Era nevătămată.

Imediat Nobilul Hyrim a stins focul.

— Frate de piatră, a strigat încet. Frate de piatră. Iartă-mă.

Uriaşul îşi privea fix mâna. Timpul trecea şi el devenea încet-încet conştient de situaţie. În cele din urmă, i-a recunoscut pe Nobil şi pe Gardienii Sângelui. Deodată a tresărit şi şi-a dus brusc ambele mâini la tâmple, icnind:

— Trăiesc? Înainte ca Nobilul Hyrim să poată răspunde, a continuat: Ce e cu ceilalţi? Poporul meu?

Nobilul Hyrim şi-a încleştat mâinile pe toiag în căutare de sprijin.

— Sunt morţi cu toţii.

— Ah! A gemut uriaşul. Palmele i-au căzut pe genunchi şi şi-a rezemat capul de perete. O, poporul meu!

Lacrimile îi curgeau pe obraji ca sângele.

Nobilii şi Gardienii l-au privit în tăcere, aşteptându-l. Într-un târziu, durerea i s-a mai domolit şi lacrimile s-au oprit. Şi-a plecat capul şi a şoptit parcă învins:

— Pe mine m-a lăsat ultimul.

Cu vizibil efort, Nobilul Hyrim se sili să întrebe:

— Cine e?
Uriaşul a răspuns nefericit:
— A venit curând... a venit curând după ce a aflat de soarta celor trei fraţi – fraţi dintr-o singură naştere – prevestirea sfârşitului de către Damelon Prietenul Uriaşilor. În primăvara asta... ah, aşa de curând a fost? Are nevoie de mai mult timp. Ar fi trebuit să treacă ani. Ar fi trebuit... ah, poporul meu! În primăvara asta – asta – am aflat în sfârşit că străvechiul rău adormit din Sarangrave s-a trezit. Ne-am gândit să trimitem vorbă la brava Cetate Nobilă...
Pentru o secundă s-a sufocat de durere.
— Atunci i-am pierdut pe fraţi. I-am pierdut. Într-o dimineaţă, ne-am trezit şi ei nu mai erau. Nu am cerut ajutor la Nobili. Cum am fi putut să le spunem că ultima noastră speranţă era pierdută? Nu. Am preferat să căutăm. De la înălţimile Northron la Câmpiile Jefuite şi dincolo de ele am căutat. Am căutat toată vara. Nimic. Disperaţi, căutătorii s-au întors la Mâhnirea, *Coercri,* ultimul cămin al Celor Fără Casă. Atunci s-a întors şi ultimul căutător, Cosiţe Voinice, cea al cărui pântec îi purtase pe cei trei. Pentru că ea era mama lor, a continuat să-i caute şi când toţi ceilalţi renunţaseră, ea a fost ultima care s-a întors. Ajunseseră până la Colinele Nimicite. Ne-a chemat pe toţi şi ne-a povestit despre soarta celor trei înainte de a muri. Rănile căutării...
A gemut din nou.
— Acum eu am rămas ultimul. Ah, poporul meu!
Strigând s-a mişcat, s-a ridicat în picioare, stând drept sprijinit de zid. Dominându-şi ascultătorii, şi-a lăsat capul pe spate şi a început să cânte străvechiul cântec al Celor Fără Casă.
Noi suntem Cei Fără Casă, lipsiţi de rădăcini, rude şi prieteni.
Dintre alte minunate taine am întins pânzele şi ne-am întors pe propriile urme; dar vânturile vieţii nu bat aşa cum alegem noi, şi tărâmul de dincolo de mare l-am pierdut.
Era lung ca toate cântecele uriaşilor. Dar el a cântat numai un fragment. Curând a tăcut şi bărbia i-a căzut în piept.
Nobilul Hyrim a întrebat iar:
— Cine e?
Uriaşul i-a răspuns reluând povestea:

— Apoi a venit el. Prezicerile despre sfârşit şi despre Casă s-au prefăcut în nenorocire şi amărăciune. Atunci am ştiut adevărul. Îl văzusem şi mai înainte, în vremuri mai uşoare, când faptul că ştiam ne-ar fi putut fi de ajutor, dar am refuzat să credem. Văzusem răul şi l-am negat, crezând că vom reuşi să ne găsim drumul către Casă şi să scăpăm. Proştii! Când l-am văzut pe el am înţeles adevărul. Cu nebunia, sămânţa împuţinată, patimile şi nerăbdarea să ne regăsim Casa, noi am devenit obiectul urii noastre. Am văzut adevărul în el. Inimile noastre s-au prefăcut în cenuşă şi ne-am dus în locuinţele noastre, acele camere mici pe care în van le numim cămine.

— De ce nu aţi fugit?

— Unii au fugit, vreo patru sau cinci care nu cunoşteau numele lung al disperării, sau nu-l auziseră. Sau care erau prea asemănători lui ca să judece. Răul din Sarangrave i-a luat, nu mai sunt.

Împins de vechea pasiune a Gardienilor Sângelui, Korik a întrebat:

— De ce nu aţi luptat?

— Am devenit ceea ce urâm. Mai bine să murim.

— Nu contează! A zis Korik. Asta să fie loialitatea uriaşilor? Toată credinţa promisă a ajuns aici? Pe Jurământ, uriaşule! Vă autodistrugeţi şi lăsaţi răul în viaţă! Nici măcar Kevin Risipitorul Tărâmului nu a fost atât de slab!

În tulburarea lui a uitat de prudenţă şi toţi Gardienii Sângelui au fost luaţi prin surprindere. Vocea pe care au auzit-o deodată în spate era îngheţată în dispreţ; i-a secerat ca o rafală a iernii. Întorcându-se, au văzut un alt uriaş stând în cadrul uşii. Era mult mai tânăr decât cel dinăuntru, dar îi semăna. Diferenţa principală consta în dispreţul care îi umplea chipul, îi înrăia ochii, îi strâmba gura de parcă ar fi fost pe punctul să scuipe.

În mâna dreaptă strângea o piatră verde strălucitoare. Ardea cu o forţă de culoarea smaraldului care îi lumina printre degete. În strânsoarea lui fumega greu.

Duhnea a sânge proaspăt; era stropit din cap până în picioare. Iar în interiorul lui, lipită de oasele sale, era o prezenţă puternică nepotrivită formei lui. Îl înrobea din spatele ochilor cu o imensă forţă a răului şi urii.

— Hmm, a rostit cu un ton dispreţuitor, un Nobil şi trei

Gardieni ai Sângelui. Sunt mulţumit. Crezusem că prietenul meu din Sarangrave i-a luat pe toţi cei asemenea vouă, dar văd că voi avea eu plăcerea asta. O, dar nu sunteţi întru totul nevătămaţi, nu-i aşa? Aţi devenit negri. Aţi pierdut prieteni în favoarea prietenului meu?

A râs aspru, ca sunetul scos de nişte bolovani striviţi unul de altul.

Nobilul Hyrim a înaintat, a înfipt toiagul înaintea lui şi a vorbit cu mult curaj:

— Nu te apropia, proroc delirant *turiya.* Eu sunt Hyrim, Nobil din Consiliul Pietrei Sărbătorii. *Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!* Nu te las să treci.

Uriaşul a tresărit când Nobilul Hyrim a rostit cuvintele cu putere. Dar după aceea a râs iar.

— Ha! Micule Nobil! Asta să fie limita înţelepciunii tale? Nu te poţi apropia mai mult de Cele Şapte Cuvinte? Le pronunţi prost. Dar trebuie să admit că m-ai recunoscut. Eu sunt *turiya* Herem. Dar avem nume noi acum, eu şi fraţii mei. Scrijelitorul în Carne şi Pumnul Satanei. Iar eu mă numesc Ucigaşul Neamului.

Auzindu-l, uriaşul cel bătrân a gemut din greu. Prorocul delirant s-a uitat spre fundul celulei şi a zis cu un ton plin de satisfacţie:

— A, aici era. Micule Nobil, văd că ai stat de vorbă cu Braţ Puternic Meşteşugarul de Nave. Ţi-a spus că e tatăl meu? Tată, de ce nu-ţi întâmpini fiul?

Gardienii Sângelui nu se uitau la uriaşul bătrân. Dar au auzit durerea Meşteşugarului de Nave şi au înţeles-o. Ceva din sufletul uriaşului se sfărâma. Brusc, a răcnit sălbatic. Sărind peste cei patru, l-a atacat pe Ucigaşul Neamului.

Degetele lui au prins gâtul prorocului. L-a împins prin uşă afară pe ponton.

Ucigaşul Neamului n-a făcut nicio încercare să se elibereze din strânsoarea tatălui său. A rezistat impulsului până şi-a fixat bine picioarele. Atunci a ridicat piatra verde, îndreptând-o spre fruntea Meşteşugarului de Nave.

Ambii pumni şi piatra au trecut prin craniul bătrânului până în creier.

Meşteşugarul de Nave a ţipat. Mâinile i-au căzut şi corpul i-a

devenit moale. Atârna fixat în punctul de putere în care îi fusese străpuns capul.

Rânjind cu lăcomie, prorocul delirant l-a ţinut mult timp astfel pe tatăl său. Apoi a strâns pumnul. Smaraldul a fulgerat; piatra a făcut să explodeze fruntea Meşteşugarului de Nave. A căzut mort, împrăştiind sânge pe piatra digului.

Ucigaşul Neamului a tropăit prin băltoaca de sânge care se întindea.

Părea indiferent la cei patru, dar nu era aşa. Când Korik şi Tuli au înaintat să-l atace şi-a smucit braţul aruncând un fulger de energie spre ei. I-ar fi ucis înainte să ajungă la uşă, dar Nobilul Hyrim a plonjat aruncându-şi toiagul între ei. Capătul toiagului a prins fulgerul. A detonat cu asemenea forţă, încât toiagul s-a rupt în două şi i-a aruncat pe cei patru oameni în peretele din spatele camerei.

Impactul i-a lăsat inconştienţi.

Aşadar, nici măcar Jurământul nu-i putea feri pe Gardienii Sângelui de necazurile extreme.

Korik a fost primul care s-a trezit. Auzul i-a revenit înainte de vedere şi de simţul pipăitului şi a început să asculte. În urechile lui zgomotul mării creştea, devenea tot mai violent. Dar nu era zgomot de valuri în furtună; era mai neregulat, mai nesănătos. Când vederea i s-a restabilit, a fost surprins să constate că putea vedea. Se aşteptase la întunericul provocat de nori.

Dar lumina stelelor abia răsărite pătrundea prin uşă dinspre cerul senin al nopţii. Afară, Marea lovea şi se ridica peste pontoane şi dig ca îndemnată de nişte pinteni. Iar pe cer săreau fulgere, urmate de tunete atât de puternice, încât le simţea izbitura în piept. Prin apa pulverizată urla un vânt tare. Şi totuşi cerul era senin.

Deasupra Mării era un uragan.

Apoi un alt fel de fulger s-a ridicat spre cer, un arc verde ca o flacără de smarald. Venea dinspre dig. Privind prin întuneric, Korik a distins silueta prorocului delirant, Ucigaşul Neamului. Stătea jos la marginea digului, atât de aproape de apă, încât valurile i se spărgeau pe genunchi. Cu piatra lui arunca fulgere verzi spre cer şi scutura din braţe ca şi cum furtuna ar fi fost sub comanda lui.

Pe dig în spatele lui erau trei trupuri moarte, cei trei Gardieni

ai Sângelui pe care Korik îi trimisese la capătul dinspre nord al oraşului.

Un timp, Korik nu a înţeles ce făcea Ucigaşul Neamului. Apoi şi-a dat seama că marea de dincolo de pontoane se mişca în ritmul braţelor Ucigaşului Neamului. După cum gesticula uriaşul proroc delirant, se înălţau, se dădeau înapoi, se spărgeau sau se uneau între ele.

În depărtare situaţia era şi mai rea. Lent, înclinându-se şi cutremurându-se, un zid masiv de apă se ridica din ocean. Fulgerele verzi ale Ucigaşului Neamului sclipeau pe faţa lui în timp ce el creştea, înălţându-şi creasta tot mai sus. Pe măsură ce se dezvolta înainta spre faleză.

Prorocul delirant chema un tsunami.

Korik s-a întors să-şi trezească tovarăşii.

Sili şi Tuli şi-au recăpătat curând conştiinţa şi vioiciunea. Dar Nobilul Hyrim zăcea nemişcat, cu sângele picurându-i din colţul gurii. Rapid, Sili şi-a plimbat mâinile peste corpul Nobilului, declarând că Hyrim avea câteva coaste rupte, dar nicio altă rană gravă, împreună, Korik şi Sili i-au frecat încheieturile, l-au bătut cu palma peste gât. În cele din urmă a mişcat pleoapele şi s-a trezit.

Era ameţit. La început nu a priceput ce-i spunea Korik. Dar când s-a uitat afară în noapte a înţeles. Deja valul ridicat părea să fie înalt cât jumătate din faleză şi zvârcolirea lui avea un aspect întunecat, bolnăvicios. Conţinea destulă ură concentrată în el ca să zdrobească Mâhnirea. Când Nobilul Hyrim şi-a întors faţa de la el, chipul îi era tensionat de o hotărâre cumplită.

A fost nevoit să strige ca să se facă auzit peste urletul valurilor, vânturilor şi tunetelor.

— Trebuie să-l oprim! Siluieşte Marea! Dacă reuşeşte, dacă face Marea să se supună voinţei lui, Legea care o apără va fi ruptă. Îl va sluji pe Dispreţuitor la fel ca un alt proroc delirant!

Korik a răspuns:

— Da!

Gardienii Sângelui erau furioşi. Nu ar fi ascultat nicio altă decizie.

Totuşi Sili rămăsese destul de prudent ca să spună:

— Are Piatra Bolii Pământului.

— Nu!

Nobilul Hyrim a căutat pe jos bucăţile toiagului. Când le-a găsit a cerut *clingor.* Tuli i-a dat o fâşie. L-a folosit ca să lege la un loc cele două fragmente, cu capetele de metal unite. Strângând instrumentul grosolan, a zis:

— Acela nu este decât un ciob din Piatră! Piatra Bolii Pământului în sine este mult mai mare! Dar nici în cele mai rele coşmaruri ale noastre nu am fi bănuit că Dispreţuitorul ar îndrăzni să taie bucăţi din Piatră pentru slujitorii lui. Măiestria lui… trebuie să fie grozavă. Astfel este capabil să-i supună pe uriaşi – prorocii deliranţi şi Piatra împreună, Piatra dând puteri prorocului şi prorocul folosind Piatra! Şi ceilalţi, Scrijelitorul în Carne, Pumnul Satanei, trebuie să posede şi ei fragmente din Piatră. Auzi, Korik?

— Aud, a replicat Korik. Înalta Nobilă va fi avertizată.

Nobilul Hyrim a dat din cap. Durerea din coaste l-a făcut să tresară. Dar a ieşit din celulă în urletul vântului. Korik, Sili şi Tuli l-au urmat imediat.

În faţa lor, Ucigaşul Neamului lucra extaziat de putere. Cu toate că încă se afla la distanţă de dig, tsunamiul îl domina, făcând trupul lui furat să pară pitic. Acum îl invoca printr-o incantaţie. Cuvintele lui pătrundeau prin tumultul furtunii.

Vino, Mare!

Supune-te!

Ridică-te cât mai sus! Prăvale-te!

Sparge stânca! Sparge piatra; striveşte inima; macină sufletul; sfâşie carnea; distruge întregul!

Mănâncă moartea drept pâine!

Vino, Mare!

Supune-te!

Şi marea răspundea, înălţându-se tot mai sus. Acum creasta valului spumega şi se agita la nivelul meterezelor superioare din *Coercri.*

Gardienii Sângelui ar fi vrut să atace imediat, dar Nobilul Hyrim i-a reţinut. Ca să nu fie auzit de Ucigaşul Neamului, a format cuvintele cu buzele:

— Eu trebuie să dau prima lovitură.

Apoi s-a îndreptat spre ponton atât de repede cât îi permitea pieptul rănit. Când cei patru au pornit spre dig, zidul gigantic

de apă părea deja să se aplece peste ei. Numai puterea Pietrei Ucigaşului Neamului îl ţinea drept. El era prea absorbit de spectacol ca să-i simtă pe ei apropiindu-se. Însă în ultimul moment instinctul l-a avertizat. S-a întors brusc descoperindu-l pe Nobilul Hyrim la câţiva metri de el.

Răcnind sălbatic, şi-a ridicat pumnul strălucitor ca să arunce un fulger către Nobil.

Dar în timp ce prorocul delirant îşi înălţa braţul, Nobilul Hyrim a străbătut restul distanţei până la el. Cu bucăţile de toiag legate, Nobilul a ţintit în sus.

Capetele de metal au lovit mâna Ucigaşului Neamului înainte ca fulgerul să fie gata.

Cele două energii s-au împletit într-o flacără de albastru şi verde. Forţa mai mare a Ucigaşului Neamului s-a scurs ca un fulger prin braţele Nobilului Hyrim în corp şi cap. Focul verde ardea în el, consumându-i creierul şi inima. Când flacăra a încetat, el s-a prăbuşit.

Dar încleştarea i-a carbonizat mâna Ucigaşului Neamului şi reculul i-a împins braţul în spate. A pierdut Piatra. A căzut, rostogolindu-se departe de el pe dig.

Imediat cei trei gardieni au sărit; împreună au lovit prorocul delirant cu toate puterile lor. În atacul lor, Jurământul şi-a găsit exprimarea finală. Uriaşul proroc delirant era mort înainte ca trupul lui să cadă în ape.

Totuşi, mult timp după aceea, Gardienii au lovit în el, împinşi de excesul de furie şi oroare. Apoi picăturile de apă sărată i-au răcorit şi au observat că furtuna începuse să slăbească.

Fără impulsul Pietrei, vântul s-a potolit. Fulgerele au încetat. După câteva ultime bubuituri, tunetele s-au îndepărtat.

Cu un sunet ca de avalanşă, valul a căzut înapoi în mare. Stropii lui le-au udat feţele Gardienilor Sângelui şi valurile provocate de căderea lui s-au spart de dig. Apoi a dispărut. Împreună, cei trei au alergat la Nobilul Hyrim.

Se agăţa încă de viaţă, dar era aproape de final; explozia prorocului delirant îl arsese adânc. Orbitele îi erau goale şi dintre pleoapele goale un fum subţire verzui se ridica spre stele. Când Sili l-a ridicat în şezut, mâinile lui au bâjbâit prin jur parcă în căutarea toiagului, şi a rostit slab:

— Să nu… să nu atingeţi… să luaţi…

Nu a putut vorbi. Efortul i-a sfâşiat inima. Cu un geamăt, a murit în braţele lui Sili.

Un timp, Gardienii Sângelui au rămas tăcuţi lângă el, acordându-i tot respectul pe care i-l puteau acorda. Dar nu aveau cuvinte. După aceea Korik s-a dus şi a ridicat fragmentul din Piatra Bolii Pământului pe care îl folosise Ucigaşul Neamului. Fără o voinţă care să-l conducă era palid; arăta doar sclipiri sporadice în miez. Însă i-a rănit mâna cu o răceală profundă şi incandescentă. El l-a strâns în pumn.

— O să-l ducem la înalta Nobilă, a zis. Probabil că şi ceilalţi proroci deliranţi au asemenea puteri, înalta Nobilă ar putea folosi forţa asta ca să-i învingă.

Sili şi Tuli au aprobat. În ruinele misiunii, nu le mai rămăsese nicio speranţă.

— Apoi am trimis acasă trupurile camarazilor noştri căzuţi, a spus Tuli moale. Nu era nevoie să ne grăbim, ştiam că ranyhynii lor puteau găsi un drum sigur pe la nord de Sarangrave. După ce am îndeplinit şi această sarcină, ne-am întors la cei cinci care rămăseseră de pază la far. Pe doi dintre ei Korik i-a pus să se întoarcă la Cetatea Nobilă cât mai repede posibil, pentru ca Piatra Sărbătorii să fie avertizată. Şi pentru că el considera că războiul începuse deja, că înalta Nobilă mărşăluia în Câmpiile de Miazăzi alături de Oaste, eu am fost însărcinat, împreună cu Shull şi Vale, să aduc aceste veşti în sud, pe drumul pe care am venit. Alături de Sili şi Doar, Korik şi-a asumat povara Pietrei Bolii Pământului, ca să poată fi adusă în siguranţă la Piatra Sărbătorii pentru Nobili.

În cele din urmă, Gardianul Sângelui tăcu. Mult timp Troy stătu privind fără să vadă la piatra din faţa lui. Se simţea surd şi paralizat – prea şocat ca să mai audă vântul calm suflând în jurul Postului de Veghe al lui Kevin, prea amorţit ca să simtă răcoarea aerului de munte. Morţi? Se întrebă în tăcere. Toţi morţi?

Dar i se părea că nu simte nimic. În el era o durere atât de profundă, încât nu era conştient de ea.

Însă cu timpul se reculese suficient cât să ridice capul şi să privească spre Nobilul Mhoram. Îl vedea ca prin ceaţă. Fruntea îi era tensionată de suferinţă şi din ochi îi curgeau lacrimi. Cu efort, Troy îşi regăsi vocea. Era răguşită de emoţie când

întrebă:

— Asta ai văzut noaptea trecută? Asta e?

— Nu.

Răspunsul lui Mhoram fu tăios. Dar nu tăios din cauza furiei; era tăios din cauza efortului de a-şi înăbuşi suspinele.

— Am văzut Gardieni ai Sângelui luptând în slujba Dispreţuitorului.

Urmă o pauză lungă şi chinuitoare înainte ca Tuli să şuiere printre dinţi:

— Aşa ceva e imposibil.

— Nu trebuia să fi atins Piatra, şopti slab Nobilul. Nu trebuia…!

Troy vru să-l interogheze pe Mhoram, să-l întrebe ce voia să spună. Dar dintr-odată îşi dădu seama că vedea mai clar. Ceaţa lui se ridica.

Pe dată se ridică în genunchi, se întoarse şi se sprijini cu pieptul de parapet.

Instinctiv îşi fixă ochelarii de soare.

La marginea orizontului începeau să se ivească zorile.

18

REFUGIUL DAMNAŢILOR

Imediat Troy sări în picioare să întâmpine soarele.

Tovarăşii lui aşteptară alături de el într-o linişte încordată, ca şi cum ar fi intenţionat să împărtăşească ceea ce vedeau. Dar el ştia că nici chiar Gardienii Sângelui nu puteau egala vederea lui mentală. Nu-i băgă în seamă. Toată atenţia lui era acaparată de dezvăluirile treptate ale dimineţii.

La început reuşi să vadă numai un cenuşiu stins şi un vid violet. Dar după aceea razele soarelui căzură drept pe platformă şi împrejurimile începură să-şi ridice capul peste ceaţă. Deasupra imensei prăpăstii de umbră primi primele semnale vizuale dinspre spaţiul liber în care se afla Postul de Veghe al lui Kevin ca un deget întunecat ameninţând cerul. Spre vest, la o distanţă prea mare pentru orice ochi în afară de ai lui, văzu soarele atingând glugile de zăpadă ale promontoriului muntos care separa Câmpiile de Miazăzi de

întunecimea Sufocantă. Pe măsură ce soarele urca, el distinse lunga linie curbă a piscurilor care mergeau dinspre sud, apoi dinspre vest din valea Mithilului, până la Refugiul Damnaţilor.

Apoi lumina coborî pe dealurile care formau graniţa răsăriteană a Câmpiilor între Postul de Veghe al lui Kevin şi Andelain. Acum putea urmări întregul curs al Mithilului spre nord-vest, apoi spre nord, până se unea cu Râul Negru. Se simţea straniu de înălţător şi de puternic. Privirea lui nu cuprinsese niciodată atât de multe şi acum înţelegea cum trebuia să se fi simţit Înaltul Nobil Kevin. Să stai pe Postul de Veghe era ca şi cum ai sta pe o culme a Pământului.

Dar soarele continua să se ridice. Ca o maree de lumină se scurgea peste Câmpii, spălând ultimele rămăşiţe ale orbirii lui.

Ceea ce văzu îl făcu să încremenească. Oroarea îi umplu ochii cu forţa unei avalanşe. Era mai rău decât orice şi-ar fi imaginat.

Mai întâi descoperi Oastea. Armata lui tocmai îşi începuse marşul; se târa spre sud în lungul lanţului muntos. O văzu abia ca pe o pată la poalele munţilor, dar îi putu evalua viteza. Se aflau la încă două zile de mers de Refugiul Damnaţilor.

Forţele Hiltmarkului Quaan erau mai aproape de el şi la distanţă mai mare de Refugiu. Dar călăreţii se mişcau mai repede. Instinctiv le estimă rapid numărul; îşi dădu seama că fuseseră decimaţi. Mai mult de o treime din cei două sute de Gardieni ai Sângelui dispăruseră, iar dintre cele douăsprezece Eowarde ale lui Quaan rămăseseră mai puţin de şase. Mergeau dezordonat, aproape în derută.

Pe urmele lor venea o hoardă uriaşă de *kreshi,* cel puţin zece mii de lupi galbeni sălbatici. Cei mai puternici dintre ei, cam două mii, purtau în spinare demoni-abjecţi negri. *Kresh-ii* călăriţi se deplasau în rânduri strânse şi înţelepţii demonilor-abjecţi din vârful rândurilor aruncau torente de energie neagră peste fiecare călăreţ care cădea în raza lor de acţiune. În efortul de a-şi controla ritmul de înaintare, împiedicându-l să se transforme în fugă dezordonată, câte un Eoman se întorcea la intervale de timp. Douăzeci sau patruzeci de războinici se aruncau împreună în zidul galben ca să încetinească înaintarea *kreshilor.* Troy putea vedea fulgere de foc albastru printre ei; Callindrill şi Verement erau în viaţă. Dar doi Nobili nu erau de-

ajuns. Călăreţii erau copleşiţi numeric fără de speranţă. Şi trecuseră deja mult dincolo de râul Mithil în ruta lor către Refugiul Damnaţilor. Chiar şi dacă nu mergeau mai repede aveau să ajungă la Refugiu înaintea Oştii în marş.

Quaan nu fusese capabil să obţină ultima zi de care aveau nevoie soldaţii pedeştri.

Însă nici măcar asta nu era imaginea cea mai sfâşietoare. În spatele lupilor venea corpul principal al armatei Nobilului Foul. Acesta era mai aproape decât toţi ceilalţi de Postul de Veghe al lui Kevin, şi Troy îl putea vedea cu o claritate înfiorătoare.

Uriaşul care păşea în frunte era cea mai mică dintre orori. În spatele uriaşului mărşăluiau şiruri imense de troglodiţi, cel puţin douăzeci de mii de locuitori ai peşterilor diformi şi puternici. În spatele lor venea un număr egal de demoni-abjecţi, săltând pe toate cele patru membre pentru a obţine o viteză mai mare. Printre ei sute de grifoni înspăimântători, asemănători leilor, mergeau şi zburau alternativ. Iar după creaturile Demondim urma o armată cumplită, clocotitoare, atât de mare încât Troy nu-i putea măcar ghici numărul: oameni, lupi, waynhim, animale ale pădurii, creaturi din întindere, toţi emanând iraţionala poftă de sânge care îi oprima – miliarde de creaturi turbate, deformate, lucrarea perversă a Nobilului Foul şi a Pietrei Bolii Pământului.

Cea mai mare parte a acestei armate uluitoare traversase deja Mithilul în urmărirea Hiltmarkului Quaan şi a celor de sub comanda sa. Se mişca atât de repede, încât avea mai puţin de trei zile până la Refugiul Damnaţilor. Şi era atât de puternică, încât nicio ambuscadă, oricât de bine concepută, nu putea avea vreo speranţă să i se opună.

Însă nu avea să aibă loc nicio ambuscadă. Oastea nu cunoştea primejdia şi nu putea ajunge la Refugiu în timp util.

Ca nişte bucăţi ascuţite de piatră, faptele îl aduseră pe Warmarkul Troy în genunchi.

— Dumnezeule! Şopti îngrozit. Ce am făcut? Avalanşa revelaţiilor îl dobora: Dumnezeule. Dumnezeule. Ce am făcut?

În spatele lui, Nobilul Mhoram insista din ce în ce mai nerăbdător:

— Ce e? Ce vezi? Warmark, ce vezi?

Dar Troy nu putea răspunde. Lumea se rotea în jurul lui. Prin

vârtejul percepţiilor lui, mintea nu-i putea cuprinde decât un singur fapt obiectiv: era greşeala lui, toate astea erau greşeala lui. Inutilitatea misiunii lui Korik, sfârşitul uriaşilor, inevitabilul măcel al Oştii – toate apăsau pe umerii lui. El fusese la comandă. Iar când dezastrul conducerii lui se va încheia, Tărâmul va rămâne fără apărare. De la început îl slujise pe Dispreţuitor fără să ştie, iar Atiaran, soţia lui Trell, îşi dăduse viaţa pentru ceva mai rău decât nimic.

— Mai rău, gemu el.

Îşi condamnase soldaţii la moarte. Şi ei erau numai începutul tributului pe care Nobilul Foul avea să-l pretindă pentru greşeala lui.

— Dumnezeule.

Ar fi vrut să urle, dar pieptul îi era prea plin de oroare; nu mai era loc pentru strigăte.

Nu înţelegea cum de armata Dispreţuitorului putea fi atât de mare. Depăşea cele mai teribile coşmaruri ale lui.

Sări sălbatic în picioare. Îşi sfâşie pieptul, încercând să obţină destul aer din insuportabilul său eşec pentru un singur strigăt. Dar nu reuşi; plămânii îi erau încleiaţi în ruină. O deznădejde subită îi urla puternic în urechi şi el se apleca în faţă. Nu-şi dădu seama că încercase să sară decât atunci când Terrel şi Ruel îl prinseră de picioare şi îl traseră înapoi peste parapet.

Apoi simţi că îi ard obrajii. Nobilul Mhoram îl pălmuia. Când tresări, Nobilul îl trase spre el şi îi strigă în faţa lipsită de ochi:

— Warmark! Hile Troy! Ascultă-mă! Înţeleg că armata Dispreţuitorului e mare. Şi Oastea nu va ajunge la timp la Refugiul Damnaţilor. Îi pot ajuta!

Instinctiv, prosteşte, Troy încercă să-şi îndrepte ochelarii de soare şi constată că dispăruseră. Îi pierduse peste marginea Postului de Veghe.

— Ascultă-mă! Strigă Mhoram. Pot să trimit un mesaj. Dacă Verement sau Callindrill trăiesc, mă pot face auzit. Ei o pot avertiza pe Amorine. Îl apucă pe Troy de umeri şi îşi înfipse degetele încercând să-i apuce oasele: Ascultă! Pot s-o fac. Dar trebuie să am un motiv, o speranţă. Dacă e inutil nu pot. Răspunde! Îi ceru printre dinţii încleştaţi. Tu eşti Warmark. Găseşte speranţă! Nu-ţi lăsa soldaţii să moară!

— Nu, şopti Troy. Încercă să se smulgă din strânsoarea lui Mhoram, dar degetele Nobilului erau prea puternice. Nu există nicio şansă. Armata lui Foul e prea mare.

Ar fi vrut să plângă, dar Mhoram nu-l lăsă.

— Descoperă o şansă! Răcni Nobilul. Vor fi măcelăriţi. Trebuie să-i salvezi!

— Nu pot! Strigă Troy cu o furie subită. Evidenta imposibilitate a cerinţei lui Mhoram atinse o rezervă ascunsă în el, şi ţipă: Blestemata de armată a lui Foul e prea mare! Forţele noastre o să ajungă acolo prea târziu! Singurul mod în care mai pot rămâne câtva timp în viaţă este să fugă drept prin Refugiu şi să continue să alerge până cad! Nu e nimic acolo, doar Pustiul, Deşertul şi o grămadă de ruine, şi…

Brusc, inima îi tresări. Postul de Veghe al lui Kevin păru să se clatine sub el şi el se prinse de încheieturile mâinilor lui Mhoram ca să-şi recapete echilibrul.

— Iisuse, şopti. Există o şansă.

— Vorbeşte!

— Există o şansă, repetă Troy cu un ton uimit. Iisuse. Cu efort, se sili să-şi concentreze atenţia asupra lui Mhoram. Dar va trebui s-o faci tu.

— Atunci o s-o fac. Spune-mi ce trebuie.

Pentru o clipă, sentimentul plăcut al amânării îl uimi pe Troy, contrabalansând nevoia de a acţiona, aproape încremenindu-l.

— O să fie greu, murmură pentru sine. Dumnezeule! O să fie greu.

Dar strânsoarea insistentă a lui Mhoram îl reţinu. Vorbind rar ca să-şi poată aduna gândurile, zise:

— Tu va trebui s-o faci. Nu se poate altfel. Dar mai întâi va trebui să ajungi la Callindrill sau Verement.

Privirea pătrunzătoare a Nobilului Mhoram îl sondă pe Troy. Apoi Mhoram îl ajută pe Warmark să se ridice în picioare. Încet, Nobilul întrebă:

— Callindrill sau Verement mai trăiesc?

— Da. Le-am văzut focurile. Poţi ajunge la ei? Ei nu au nicio nuia din înaltul Lemn.

Mhoram zâmbi trist.

— Ce mesaj trebuie să transmit?

Acum Troy îl studie pe Mhoram. Se simţea ciudat de

vulnerabil fără ochelarii lui negri, ca şi cum ar fi fost expus reproşurilor, chiar şi aversiunii, dar îl putea vedea limpede pe Mhoram. Ceea ce văzu îl linişti. Ochii Nobilului sclipeau cu un potenţial periculos şi oasele capului său aveau o nuanţă neîmblânzită. Contrastul cu propria sa slăbiciune îl umili pe Troy. Se întoarse să privească din nou peste Câmpii. Deplasarea masivă a hoardelor Nobilului Foul continua la fel ca înainte şi la vederea lor simţi panica reizbucnind. Dar se agăţă de puterea sa de comandant, se folosi de ea ca să-şi ţină ruşinea în frâu. În cele din urmă spuse:

— Bine. Hai să mergem. Tuli, mai bine întoarce-te în Stonedown. Adu-i pe ranyhyni cât de sus poţi. Ne aşteaptă un drum lung.

— Da, Warmark.

Tuli părăsi fără zgomot Postul de Veghe.

— Acum, Mhoram. Tu ai avut ideea cea bună. Amorine trebuie avertizată. Trebuie să ajungă la Refugiu înaintea lui Quaan.

Îi trecu prin minte că era posibil ca Quaan să nu mai fie în viaţă, dar respinse acea teamă.

— Nu mă interesează cum o face. Trebuie să aibă ambuscada pregătită atunci când sosesc călăreţii. Dacă nu… Fu nevoit să-şi înţepenească maxilarul ca să împiedice glasul să-i tremure. Poţi să comunici asta?

Se cutremură gândindu-se la chinul soldaţilor. După un marş de douăzeci şi cinci de zile vor fi nevoiţi să alerge ultimii optzeci de kilometri numai ca să afle că necazurile lor nu s-au încheiat. Răsucindu-se să-l privească pe Mhoram în faţă, întrebă:

— Ei bine?

Mhoram scosese deja nuiaua de *lomillialor* din robă şi o lega de toiagul lui cu o fâşie de *clingor.* Fixând nuiaua, spuse:

— Prietene, ar trebuie să pleci din Postul de Veghe. O să fii mai în siguranţă jos.

Troy se supuse fără să comenteze. Mai privi încă o dată armatele ca să se asigure că evaluase corect vitezele lor relative, apoi îi ură succes Nobilului Mhoram şi începu coborârea. Simţea treptele ude sub mâinile şi picioarele lui, dar îl liniştea prezenţa lui Ruel chiar sub el. Curând stătea pe

pragul de la baza Postului de Veghe şi privea în sus cerul albastru în direcţia Nobilului Mhoram.

După o pauză care păru nemeritat de lungă pentru nerăbdarea lui Troy, auzi frânturi de cântec din vârful acului de piatră. Cântecul urcă în aer, apoi se stinse brusc. Imediat flăcările erupseră în jurul Nobilului Mhoram. Învăluiră întreaga platformă a Postului de Veghe şi umplură aerul cu o senzaţie de reverberare, ca şi cum suprafaţa stâncii reflecta un ţipăt prelung şi inaudibil. Vaierul tăcut făcea urechile lui Troy să ardă, îl împingea să şi le acopere şi să-şi ascundă capul, dar se forţă să-l suporte. Nu-şi desprinse privirea de pe Postul de Veghe.

Din fericire reverberaţia fu scurtă. La câteva clipe după ce ultima sa vibraţie se stinse, Terrel coborî scara, aproape cărându-l pe Nobilul Mhoram.

Lui Troy îi era teamă ca Nobilul să nu fi păţit ceva. Dar Mhoram suferea numai de o epuizare extremă – preţul eforturilor lui. Toate mişcările îi erau slabe, instabile, transpiraţia îi curgea pe faţă, dar reuşi un surâs vag pentru Troy:

— Nu mi-ar plăcea să fiu adversarul lui Callindrill, spuse palid. E puternic. Trimite călăreţi cu veşti la Amorine.

— Bine. Glasul lui Troy era răguşit de afecţiune şi uşurare. Dar dacă nu ajungem la Refugiul Damnaţilor până mâine după-amiază, totul va fi în zadar.

Mhoram aprobă din cap. Se sprijini de umărul lui Terrel şi porni împiedicat pe prag urmat de Troy şi Ruel.

La început înaintară lent din cauza epuizării lui Mhoram, dar nu după mult timp ajunseră într-o vale mică mărginită de pini în care *aliantha* creştea din belşug. Un mic dejun din fructe-comoară îl înzdrăveni pe Nobilul Mhoram şi după aceea se mişcară mai rapid.

În spatele lui Mhoram şi Terrel, cu Ruel pe urme, Troy călătorea împins de un vânt al urgenţei, o presiune a grabei care ameninţa să devină furtună. Era nerăbdător să ajungă la ranyhyni. Când se întâlniră cu Tuli şi cu ceilalţi Gardieni ai Sângelui care urcau poteca, încălecă imediat pe Mehryl şi-l grăbi pe ranyhyn în trap rapid înapoi spre Mithil Stonedown. Intenţiona să treacă direct pe lângă sat spre Câmpii unde

ranyhynii puteau alerga. Însă când el şi tovarăşii lui se apropiară de Stonedown văzură Cercul Bătrânilor aşteptând lângă drum. Ezitant, se opri şi îi salută.

— Salut, Warmark Troy, răspunse Terass soţia lui Slen. Salut, Nobile Mhoram. Am auzit veştile despre război şi ştim că trebuie să vă grăbiţi. Dar Triock, fiul lui Thuler, ar vrea să vă vorbească.

După introducerea lui Terass, Triock păşi în faţă.

— Salut, Bătrâni din Mithil Stonedown, zise Mhoram. Vă mulţumim din nou pentru ospitalitate. Triock, fiul lui Thuler, te vom asculta. Dar vorbeşte repede, timpul ne presează rău.

— Nu e cine ştie ce problemă, zise Triock rigid. Vreau doar să-mi cer iertare pentru purtarea mea. Am motive să fiu necăjit, după cum ştiţi. Dar mi-am respectat Legământul Păcii la porunca lui Atiaran, soţia lui Trell, în momente când tânjeam să-l încalc. Nu doresc să-i dezonorez curajul acum. Speram ca gravelingas Trell să poată rămâne alături de înalta Nobilă, s-o protejeze.

Spuse acest lucru sfidător, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Mhoram să-i reproşeze.

— Acum el nu e lângă ea, şi nici eu nu sunt lângă ea. Inima mea se teme. Dar dacă ar fi posibil, mi-aş retrage vorbele aspre pe care vi le-am adresat.

— Nu e nevoie de iertare, răspunse Mhoram. Propria mea credinţă slabă te-a provocat. Dar trebuie să-ţi spun că eu cred că Thomas Covenant e un prieten al Tărâmului. Povara crimei lui îl apasă. Cred că-şi va găsi ispăşirea alături de înalta Nobilă.

Făcu o pauză şi Triock se înclină într-un fel care arăta că accepta cuvintele Nobilului fără să fie convins. Apoi Mhoram continuă:

— Triock, fiul lui Thuler, te rog acceptă un dar din partea mea – în numele înaltei Nobile, care este iubită de întreg Tărâmul. Căutând în robă, scoase nuiaua sa de *lomillialor:* Acesta este înalt Lemn, Triock. Ai fost la Loresraat şi cunoşti câteva dintre utilizările sale. Eu n-o să-l mai folosesc vreodată.

Spuse asta cu o hotărâre care îl surprinse pe Troy.

— Iar tu vei avea nevoie de el. Mi se spune vizionar şi oracol – vorbesc din ceea ce ştiu, cu toate că nevoia în sine îmi e refuzată. Te rog acceptă-l – în numele iubirii pe care o

împărtăşim – şi ca ispăşire pentru îndoielile mele.

Ochii lui Triock se măriră şi încordarea de pe chipul lui se relaxă scurt. Troy întrezări cum ar fi putut arăta Triock dacă viaţa lui nu ar fi fost distrusă.

În tăcere, acceptă nuiaua din Mâinile Nobilului Mhoram. Dar când luă înaltul Lemn, vechea sa amărăciune îi cuprinse din nou trăsăturile şi spuse cu tristeţe:

— S-ar putea să-i găsesc o utilizare care te va surprinde.

Apoi se înclină, şi ceilalţi bătrâni se aplecară odată cu el, eliberându-i pe Mhoram şi pe Troy să-şi vadă de drumul lor.

Troy îi salută în viteză şi profită de oportunitate. Nu avea timp de pierdut pentru ciudatul dar al lui Mhoram sau pentru promisiunile dubioase ale lui Triock. Îl îmboldi pe Mehryl cu călcâiele şi îşi conduse tovarăşii în galop afară din valea unde se afla Mithil Stonedown. În scurt timp ocoliseră pintenul vestic al munţilor şi ieşiră în Câmpii. Analizându-şi tovarăşii, fu surprins să constate că şi calul lui Tuli putea ţine pasul. Acel ranyhyn alergase printre pericole cu o viteză ucigătoare în ultimele opt zile, iar solicitarea îi afectase mersul. Dar era un ranyhyn; ţinea capul sus, ochii mândri, iar coama încâlcită îi juca pe gât ca un steag străduindu-se să se desfăşoare maiestuos. Pentru o clipă Troy înţelese de ce ramenii nu călăreau. Dar nu făcu nicio concesie oboselii ranyhynului. Pe tot parcursul zilei îşi menţinu compania într-o alergare ca un fulger spre vest.

Tânjea să se alăture soldaţilor săi, să împartă cu ei lupta şi disperarea, să le arate singura cale prin care ar putea reuşi să fure o victorie dintre fălcile armatei Nobilului Foul. Numai exigenţa necesităţii de a dormi îl obliga să se oprească pentru o parte din noapte.

Ruel îl trezi înainte de ivirea zorilor şi conţinură să călărească în lungul bazei Masivului Southron. Când lumina zilei îi redădu vederea, putu să vadă în faţă stâncile de lângă Refugiul Damnaţilor. Acum drumul direct spre Refugiu îl purta rapid mai aproape de avangarda armatei Nobilului Foul. Însă îşi menţinu direcţia. În apropierea hoardei de *kreshi* şi demoni-abjecţi avea să găsească ceea ce mai rămăsese din Eowardul călare.

Zări forţele lui Quaan mai devreme decât se aşteptase.

Probabil Hiltmarkul îşi dusese călăreţii pe un drum ocolit prin sud, către Refugiu, pentru a-şi ţine urmăritorii cât mai departe posibil de Oastea în marş. La scurt timp după prânz Troy şi tovarăşii lui traversară un deal înalt, de unde reuşiră să vadă la distanţă spre nord peste Câmpii. Şi acolo, la numai cinci kilometri depărtare, observară rămăşiţele dezordonate, în derivă, ale armatei lui Quaan.

La început, Troy simţi un fior de uşurare. Îl putea vedea pe Hiltmarkul Quaan călărind alături de purtătorul său de drapel printre soldaţi. Cel puţin optzeci de Gardieni ai Sângelui galopau printre Eowarde. Iar robele albastre ale Nobililor Callindrill şi Verement erau clar vizibile prin valul întunecat al retragerii.

Dar mai apoi Troy îşi dădu seama cum se mişcau călăreţii. Erau aproape complet în derută. Într-o masă strânsă ca o undă de panică peste Câmpii, se împingeau şi se înghesuiau unul în altul, aruncau priviri frenetice în urmă cu mişcări care le dezechilibrau caii, izbucneau în strigăte furioase şi speriate. Unii dintre ei îşi biciuiau caii.

În spatele lor, *kresh-ii* alergau ca un uragan galben pătat cu negru.

Oricum, distanţa dintre soldaţi şi lupi rămânea constantă. După o clipă, Troy înţelese. Eowardul lui Quaan se străduia să copieze exact pasul de vânătoare al *kreshi*-lor. Lupii nu puteau păstra la infinit ritmul ucigaş. Erau siliţi de greutatea călăreţilor şi de lungimea urmăririi să alerge cu pasul rapid, săltat al unei haite la vânătoare. Iar soldaţii lui Quaan făceau tot posibilul să continue să fugă exact sub nasul lupilor. Astfel atrăgeau *kresh-ii.* Cu prada atât de aproape, lupii nu puteau nici să se odihnească, nici să renunţe.

Strategia lui Quaan era isteaţă – isteaţă şi fatală. Nici soldaţii nu se puteau odihni. Erau vulnerabili faţă de orice sporire a vitezei *kreshi*-lor*.* Şi orice soldat care dintr-un motiv oarecare ar fi căzut ar fi fost instantaneu sfâşiat în bucăţi. Un alt Eoward fusese deja pierdut în acest fel. Însă dacă Quaan putea menţine tactica, Eowardele în marş ar fi avut timp până după-amiaza târziu ca să-şi ocupe poziţiile la Refugiul Damnaţilor.

Warmarkul nu se osteni să calculeze şansele. Îl îmboldi pe Mehryl. Cu pas întins, ranyhynul alergă să se alăture lui Quaan.

Când îi văzură pe Troy şi pe Nobilul Mhoram, soldaţii izbucniră în urale răguşite, seci. Quaan, Callindrill şi Verement alergară spre Warmark. Dar în întâlnirea lor era prea puţină bucurie. Situaţia Eowardului era disperată. Când ajunse lângă ei, Troy observă că majoritatea cailor abia se mai ţineau pe picioare; numai teama de lupi îi făcea să continue goana. Nici soldaţii nu erau într-o stare mai bună. Călăriseră zile întregi fără o masă sau un somn decent. Toţi erau răniţi. Praful Câmpiilor li se lipea de feţe şi îmbâcseau rănile, făcând tăieturile şi zgârieturile să arate ca nişte cicatrici premature. Troy trebui să-şi smulgă privirea îndurerată de la ei ca să-l salute pe Hiltmark. Prin tropotul copitelor, Quaan strigă:

— Salut, Warmark! Bine că ne-am întâlnit! Când Troy îl conduse pe Mehryl în rând cu el, adăugă: Nu au fost opt zile, mă tem!

— I-ai trimis vorbă lui Amorine?

— Da!

— Atunci e în regulă! Şapte sunt suficiente!

Îl bătu pe Hiltmark pe umăr, apoi îl încetini pe Mehryl, rămânând în urmă printre soldaţi.

Imediat, praful, teama şi tensiunea se rotiră în jurul lui ca respiraţia fierbinte a unui *kresh.* Acum putea să audă pufăitul lupilor la vânătoare şi lătratul sinistru al demonilor-abjecţi. Le simţea prezenţa ca şi cum ar fi fost vina lui, ca şi cum ar fi fost creaţi de nebunia lui. Totuşi se sili să le zâmbească soldaţilor, să răcnească încurajări prin toată zarva. Nu-şi putea permite să se învinovăţească. Povara salvării Oştii apăsa acum pe umerii lui.

Câteva clipe mai târziu se simţi o modificare în comenzile lătrate ale demonilor-abjecţi. Troy bănui că urmăritorii se pregăteau să încerce un alt sprint.

Privi rapid în faţă spre stâncile golaşe ale Refugiului Damnaţilor. Se aflau la mai puţin de zece kilometri depărtare. Acolo vârful de vest al Masivului Southron se întorcea spre nord ca să se unească cu colţul de sud-est al pintenului care separa Câmpiile de Miazăzi de întunecimea Sufocantă, şi între cele două lanţuri muntoase se găsea defileul Refugiului Damnaţilor. Canionul îngust se întindea ca o tăietură prin piatră, iar parcursul lui întortocheat reprezenta singura cale de

acces a Tărâmului către Pustiuri şi Deşertul Cenuşiu.

Privirea lui Troy sări la intrarea în canion.

Ultimele Eowarde în marş încă mai intrau în Refugiu.

Dacă nu li se dădea timp, aveau să fie prinse în afara canionului de către *kreshi.* Ambuscada avea să eşueze.

Warmarkul se mişcă repede fără să ezite. Când fu sigur că Oastea îi zărise pe călăreţii lui Quaan, îl îmboldi pe Mehryl înainte, depărtându-se de *kreshi,* şi îi atrase atenţia Hiltmarkului fluturându-şi braţul. Apoi îi făcu un semn cu mâna prin care-i ordona Eowardului să se întoarcă şi să atace.

Quaan nu şovăi; înţelegea necesitatea ordinului. În ciuda stării jalnice a oamenilor lui, fluieră ascuţit şi pătrunzător chemându-şi ofiţerii la el. Cu semnale din mână dădu instrucţiuni hafţilor şi warhafţilor.

Călăreţii reacţionară aproape imediat. Eowardul din exterior se retrase şi soldaţii din centru încercară să se întoarcă în loc. Frenetic, îşi rotiră caii să înfrunte lupii.

Dezastrul lovi în clipa în care făcură manevra. Imediat ce călăreţii îşi încetară fuga *kresh-ii* năvăliră printre ei. Întreaga ariergardă a lui Quaan căzu pradă măcelului; înţelepţii demonilor-abjecţi îşi roteau ţepuşele de fier, aruncând cu răutate energie acidă peste oameni şi cai. Ţipetele cailor se auzeau peste tumultul de pufnituri şi strigăte. Într-o clipă, o brazdă largă de ferigi gri-verzui deveni roşie ca sângele.

Dar abundenţa subită de cadavre blocă atacul *kreshi*-lor. Conducătorii lor se opriră să ucidă, să sfâşie şi să mănânce, zăpăcindu-i pe ceilalţi lupi urmăritori. Numai falangele demonilor-abjecţi înaintau drept către miezul agitat al Eowardului.

Gardienii Sângelui alergară în ajutorul soldaţilor. Cei trei Nobili se aruncară asupra celor mai apropiaţi demoni-abjecţi. Alţi soldaţi se regrupară şi atacară. În mijlocul bătăliei, Warmarkul Troy lovea ca un nebun, ciopârţind orice lup care îi venea la îndemână.

Un timp *kresh-ii* fură ţinuţi pe loc. Soldaţii luptau cu furie disperată, iar calmii Gardieni ai Sângelui împrăştiau lupii în toate direcţiile. Lucrând împreună, Nobilii spulberau una câte una falangele demonilor-abjecţi. Dar asta însemna numai o zecime dintre demonii-abjecţi călare. Ceilalţi se regrupau,

începeau să restabilească ordinea şi coordonarea printre *kreshi.* Unii dintre cai îşi pierdeau echilibrul pe terenul alunecos. Alţii scăpau de sub control din cauza fricii, îşi azvârleau călăreţii şi se pierdeau în plonjoane inutile printre lupi.

Troy îşi dădu seama că, dacă voia ca vreun soldat să supravieţuiască acestei bătălii, trebuiau să fugă cât se putea de repede.

Îşi croi drum către Nobili. Dar deodată o haită întreagă de *kreshi* se năpusti asupra lui. Mehryl se roti, ferindu-se de colţi şi lovind cu copitele. Troy luptă cât putu de bine, dar mişcările lui Mehryl îl dezechilibrau. De două ori fu pe punctul să cadă. Un lup sări la el şi abia reuşi să se salveze înfigându-i sabia în burtă.

Atunci Ruel îi aduse alţi Gardieni în ajutor. Într-un atac concertat, zece dintre ei loviră haita, împrăştiind-o. Troy se îndreptă, încercă în zadar să-şi aranjeze ochelarii lipsă, apoi înjură şi îl trimise din nou pe Mehryl către Nobili. Din mers aruncă o privire către Refugiu. Ultimele rânduri în marş tocmai dispăreau în canion.

— Fă ceva! Răcni când se apropie de Nobilul Mhoram. Suntem măcelăriţi!

Mhoram se răsuci şi strigă la Callindrill şi la Verement, apoi se întoarse la Warmark.

— La semnalul meu! Urlă prin larmă. Fugiţi la semnalul meu!

Fără să aştepte răspuns, îşi îndreptă ranyhynul în galop spre Refugiu alături de ceilalţi Nobili.

După o sută de metri, se despărţiră. Verement se opri exact între zona de conflict şi Refugiu, în timp ce Mhoram alerga drept spre nord şi Callindrill spre sud. Ocupându-şi poziţiile, formau o linie lungă de-a curmezişul drumului către Refugiul Damnaţilor.

Descălecară. Nobilul Verement îşi fixă toiagul vertical în pământul din centru, iar Mhoram şi Callindrill îşi rotiră toiegele şi strigară incantaţii stranii peste zgomotul bătăliei. În timp ce ei se pregăteau, Troy îşi croi drum până lângă Quaan şi îi comunică ceea ce-i spusese Mhoram. Hiltmarkul acceptă fără să facă nicio pauză. Se despărţiră, îndreptându-se în luptă spre flancuri şi împărţind ordine.

Troy se temea să nu vină prea târziu chemarea lui Mhoram. Puterea celor aproximativ două sute de demoni-abjecţi îi organiză rapid pe turbulenţii *kreshi.* În timp ce Eowardul se aduna să fugă, demonii-abjecţi îi smulseră pe *kreshi* de la sfâşiatul cadavrelor, înghesuindu-i iar în falange de luptă, şi îi aruncară asupra soldaţilor.

În acel moment, Nobilul Mhoram făcu semn cu toiagul.

Călăreţii îşi puseră caii pe fugă drept spre Refugiul Damnaţilor. Păreau să izvorască de sub grămada de lupi. Încă o dată ariergarda căzu la pământ sub fălcile unei cete masive de *kreshi.* Dar de data asta călăreţii rămaşi nu ripostară. Dădură frâu liber spaimei cailor lor şi fugiră.

Bruscheţea retragerii lor lăsă un spaţiu între ei şi lupi, care se lărgi încet pe măsură ce caii îşi găsiră în sfârşit posibilitatea de eliberare a groazei acumulate. În câteva clipe, Troy şi Quaan cu ultimele trei Eowarde şi mai puţin de o sută de Gardieni ai Sângelui ţâşniră de o parte şi de alta a Nobilului Verement. Când ei trecură de el, Nobilul îşi luă toiagul de unde îl înfipsese între Mhoram şi Callindrill, îl apucă de un capăt cu ambele mâini şi îl înălţă deasupra capului.

După ce ultimul călăreţ trecu linia, Verement smuci toiagul şi lovi pământul din toate puterile.

Imediat, un perete sclipitor de energie se ridică între Mhoram şi Callindrill. Când primul *kresh* îl atacă, izbucniră flăcări strălucitoare albastre şi atacatorul fu aruncat înapoi.

Văzând că zidul rezista, Nobilul Mhoram sări pe ranyhyn şi galopă în urma soldaţilor. Nobilul Verement îl urmă atât de repede pe cât putea să-l ducă robustul său mustang. Apropiindu-se de Troy şi Quaan, Mhoram strigă:

— Grăbiţi-vă! Interdicţia s-ar putea să nu reziste mult! Demonii-abjecţi o s-o spargă! Fugiţi!

Soldaţii nu aveau nevoie de îndemnuri şi Quaan ţâşni după ei, împingându-i către Refugiu. Troy merse cu el. Pentru o clipă, Mhoram şi Verement fură chiar în spatele lui. Dar deodată Nobilii se opriră. Imediat, toţi Gardienii Sângelui îşi întoarseră ranyhynii, îndreptându-se spre interdicţie.

Blestemând posac, Troy întoarse capul să vadă ce se petrecea.

Nobilul Callindrill era la pământ lângă zid. Câţiva soldaţi grav

răniţi căzuseră de pe cai în apropierea focului albastru şi Callindrill încerca să-i ajute. Le rupse repede hainele fâşii, confecţionând din ele garouri şi bandaje.

Nu privi în sus să vadă primejdia.

Deja demonii-abjecţi se pregăteau să lupte cu zidul. Îi trimiseseră pe cei mai mulţi dintre *kresh-ii* fără călăreţi să ocolească marginile focului. Trei falange ale demonilor-abjecţi înaintau să atace. Restul se retrăgeau la mică distanţă şi începeau să se reorganizeze într-o unică şi imensă falangă.

Troy îl împinse pe Mehryl în galop şi se alătură Gardienilor Sângelui care îi urmau pe Mhoram şi Verement.

Nobilul Mhoram se afla la douăzeci de metri în faţa lui Troy, dar nu putu ajunge la timp la Callindrill. Cele trei falange ale demonilor-abjecţi din apropierea focului atacară. Nu încercau să spargă zidul Nobililor. În schimb, înţelepţii lor îşi concentrau toată puterea într-un singur punct. Cu un pocnet aspru îşi uniră ţepuşele de fier. O revărsare gigantică de energie lichidă răbufni în urma impactului, se izbi de focul interdicţiei şi trecu prin el.

În picături negre fierbinţi, lichidul coroziv se îndreptă spre Callindrill. Căzu aproape de el, dar nu-l atinse. Însă izbi pământul cu o zguduire care îi aruncă şi pe el şi pe soldaţii răniţi în aer ca pe nişte momâi neputincioase.

Când căzură înapoi pe jos rămaseră nemişcaţi.

Imediat cele trei falange se dădură la o parte şi falanga unică şi masivă începu să înainteze greoi spre zid.

Simultan, primii *kreshi* ocoliră ambele capete ale focului.

În secunda următoare, Nobilul Mhoram se aruncă de pe spatele ranyhynului său, aterizând lângă Callindrill. O privire rapidă îl asigură că soldaţii erau morţi; forţa impactului cu solul îi omorâse. Se concentră asupra lui Callindrill. Atingând pieptul Nobilului cu mâinile, îşi confirmă ceea ce îi spuseseră şi ochii; în Callindrill mai rămăsese o urmă de viaţă, dar inima nu-i mai bătea.

Apoi Troy ajunse lângă Mhoram şi Gardienii Sângelui se plasară astfel încât să-i apere pe Nobili. De pe spinarea calului, Verement lucra la zidul interdicţiei, strângându-l împotriva asaltului falangei. Dar nu putea face faţă la o mie cinci sute de demoni-abjecţi. Falanga se mişca încet, dar se afla la numai

douăzeci de metri de foc. Iar *kresh-ii* se scurgeau acum pe lângă marginile zidului, aruncându-se asupra Gardienilor şi Nobililor. Gardienii Sângelui îi întâmpinară pe lupi, dar o sută de Gardieni nu puteau ţine în loc pentru mult timp cinci mii de *kreshi.*

— Fugiţi! Strigă Mhoram. Duceţi-vă! Salvaţi-vă! Nu trebuie să murim toţi aici!

Dar nu aşteptă să observe că nu îl asculta nimeni. Se aplecă în schimb asupra Nobilului căzut.

Muşcându-şi buza de jos, îi masă pieptul lui Callindrill, frecându-l ca să-i revină pulsul. Dar inima lui rămânea nemişcată.

Mhoram inspiră brusc şi puternic, ridică pumnul şi lovi din toate puterile în pieptul lui Callindrill.

Lovitura făcu inima Nobilului să tresară. Se clătină, se împiedică, apoi începu să bată neregulat. Mhoram strigă după Morril. Imediat Gardianul Sângelui sări de pe ranyhyn, îl luă pe Callindrill în braţe şi încălecă din nou. Văzând asta, Nobilul Verement se desprinse de zidul interdicţiei şi porni înapoi către Refugiul Damnaţilor. Mhoram şi Troy încălecară şi plecară de lângă zid în urma lui.

Gardienii Sângelui formară un inel protector în jurul Nobililor.

O clipă mai târziu, falanga demonilor-abjecţi lovi zidul şi îl străpunse. O energie întunecată, lichidă, sfâşie flacăra albastră, rupând-o în bucăţi şi împrăştiind-o. Imediat restul *kreshi-lor* se repeziră după ranyhynii care fugeau. Şi lupii care ocoleau capetele zidului de foc schimbară direcţia ca să-i intercepteze pe călăreţi.

Însă ranyhynii măreau distanţa. Semeţii cai ai lui Ra treceau pe lângă Verement şi alergau ca un tunet spre Refugiul Damnaţilor.

În faţă, sub umbrele stâncilor în amiază, Hiltmarkul Quaan îşi grăbea ultimii soldaţi să între în canion.

Înnebuniţi să scape atâta pradă, *kresh-ii* urlară de furie şi se întoarseră asupra Nobilului Verement.

Mustangul lui alerga curajos din răsputeri. Dar era deja extenuat; treptat *kresh-ii* reduseră distanţa. Înainte de a acoperi jumătate din drumul către Refugiu, Troy îşi dădu seama că va pierde cursa.

Strigă după ajutor, însă Gardienii Sângelui nu răspunseră. Numai Thomin, Gardianul responsabil personal cu siguranţa lui Verement, rămase în urmă. Iritat, Troy porni el însuşi înapoi, dar Mhoram îl opri strigând:

— Nu e nevoie!

Thomin aşteptă până în ultimul moment posibil, până când *kresh-ii* se năpustiră asupra picioarelor mustangului. Apoi îl trase pe Nobil pe ranyhynul său şi îl duse cu el către Refugiu.

Aproape imediat, mustangul căzu nechezând sub avalanşa de lupi.

Pentru o clipă, ceaţa provocată de umbra stâncii se prefăcu într-un roşu bolnăvicios în ochii lui Troy. Dar după aceea galopul tensionat al lui Mehryl îl purtă dincolo de ţipete, drept spre deschizătura dintre stânci. Se afundă în semiîntunericul tot mai adânc al defileului. Cu excepţia fâşiei de lumină din faţă, nu putea vedea nimic. Schimbarea subită îl făcu să simtă că se prăbuşea. Tropotul copitelor se reflecta din pereţii de piatră, iar în spatele ecoului venea croncănitul batjocoritor şi strident al corbilor. Simţi apele beznei închizându-se deasupra capului său. Când trecu de capătul Refugiului în lumina palidă şi târzie a zilei, fu aproape ameţit de uşurare.

Când el trecu, Primul Haft Amorine scoase un strigăt ascuţit, şi mii de soldaţi apărură de pe stânci pe ambele părţi ale deschizăturii. În pofida epuizării vizibile, alergau cu precizie, îşi ocupau poziţiile, formând un arc la capătul canionului şi sigilând capcana.

Curând primul *kresh* ieşi urlând din Refugiu şi se năpusti asupra lor. Întregul arc de soldaţi se clătină sub şocul impactului. Dar Amorine avea optsprezece Eowarde pregătite să înfrunte măcelul. Arcul dădu înapoi, dar nu se rupse.

Cu efort, Troy îşi recăpătă controlul. Dintr-o laterală îl auzi pe Nobilul Verement răstindu-se:

— Dă-mi drumul! Chiar sunt copil, trebuie să fiu purtat în braţe?

Troy zâmbi trist, apoi îl conduse pe Mehryl în spatele arcului astfel încât să poată fi gata să-şi ajute soldaţii dacă lupii îi copleşeau. Îşi dorea să vadă efectul capcanei, dar întunericul Refugiului îi împiedica vederea.

Însă curând putu să audă zgomotele bătăliei răsunând în

defileu. Peste larma arcului angajat în luptă distinse urletul sălbatic al *kreshi-lor* din Refugiu care se pomeneau atacaţi de sus de cele douăzeci de Eowarde ascunse între pereţii canionului. La început urletul exprimă surpriză şi ferocitate, dar nu şi teamă; lupii nu înţelegeau pericolul în care se aflau.

Demonii-abjecţi erau mai inteligenţi. Comandanţii lor interveniră brutal în furia lupilor. Şi pe dată urletul se modifică. Spre supărarea lor, *kresh-ii* începură să înţeleagă bucuria corbilor. Vaierele demonilor-abjecţi deveniră mai stridente, mai disperate. În defileul îngust nu se puteau folosi eficient de falangele lor de luptă, iar fără acea concentrare a puterii erau vulnerabili în faţa săgeţilor, lăncilor şi căderilor de pietre. Prinşi în masa clocotitoare şi confuză a lupilor, falangele începură să se destrame.

Pe măsură ce falangele cedau, frica şi incertitudinea pătrundeau lăcomia de sânge a lupilor. În grupuri răzleţe, *kresh-ii* se despărţiră, încercând să fugă prin canion. Dar panica paralizantă în numărul lor mare nu făcea decât să-i încurce şi să-i facă pe demonii-abjecţi şi mai vulnerabili. Moartea îi secera în batjocura corbilor. Într-o nebunie sălbatică şi frenetică de a lupta cu un inamic la care nu puteau ajunge, *kresh-ii* începură să-i atace pe demonii-abjecţi.

Niciun lup şi niciun demon-abject nu scăpară. Când bătălia luă sfârşit, întreaga avangardă a armatei Scrijelitorului în Carne zăcea moartă în Refugiul Damnaţilor.

Pentru o clipă, tăcerea învălui câmpul de luptă; chiar şi corbii tăceau. Apoi urale răguşite răsunară în canion. Eowardul care închidea capătul Refugiului răspunse cu putere. Şi corbii începură să coboare în defileu, unde se puteau ospăta cu cei din neamul Demondim şi cu *kresh.*

Încet, Troy deveni conştient de prezenţa alături de el a Primului Haft Amorine. Când se întoarse spre ea, simţi că rânjea ca un nebun, dar chiar şi fără ochelarii lui de soare, nu-i păsa.

— Felicitări, Amorine, zise. Te-ai descurcat bine.

Ceaţa serii peste privirea sa era deja atât de deranjantă, încât trebui să întrebe despre numărul pierderilor.

— Am pierdut doar puţini soldaţi, răspunse ea cu satisfacţie tristă. Planul tău a fost bun.

Însă lauda ei nu făcu decât să-i amintească de restul armatei Nobilului Foul şi de chinurile care încă aşteptau Oastea. Scutură din cap.

— Nu suficient de bun. Dar, decât să-i explice la ce se referea, preferă să-i spună: Prim Haft, mulţumeşte-le soldaţilor din partea mea. Dă-le mâncare şi instalează-i pentru noapte, nu va mai fi nicio luptă azi. După ce ei o să fie bine îngrijiţi, avem consiliu.

Privirea lui Amorine arăta că ea nu-i înţelegea atitudinea, dar îl salută fără să pună întrebări şi plecă să îndeplinească ordinele. Ceaţa lui o învălui imediat.

Bezna sufla în jurul lui ca adusă de vântul strigătelor Oştii. Îl chemă pe Ruel şi îi ceru Gardianului Sângelui să-l conducă la Nobilul Mhoram.

Îl găsiră pe Mhoram lângă un mic foc de tabără la adăpostul munţilor dinspre vest. Îl îngrijea pe Nobilul Callindrill, care îşi recăpătase cunoştinţa, dar pielea lui era palidă ca alabastrul şi părea slab. Mhoram prepara o fiertură deasupra focului şi între timp îi făcea masaj lui Callindrill.

Nobilul Callindrill îl felicită şoptit pe Warmark, iar Troy răspunse cu plăcere. Era fericit să vadă că Nobilul nu era rănit mortal; urma să aibă nevoie de el. Urma să aibă nevoie de orice ajutor sau putere pe care o putea obţine.

Dar avea alte lucruri care trebuiau luate în calcul înainte să înceapă să se gândească la nevoia de ajutor. După ce se asigură că Nobilul Callindrill avea să-şi revină, îl luă pe Mhoram deoparte pentru o discuţie privată.

Aşteptă până când nu mai puteau fi auziţi din tabăra Oştii. Apoi oftă sfârşit:

— Mhoram, n-am terminat. Nu ne putem opri aici. Fără tranziţie, ca şi cum nu ar fi schimbat subiectul, continuă: Ce-ai de gând să faci cu Nobilul Verement? Unul dintre noi trebuie să-i spună… despre Shetra. O fac eu dacă vrei. Probabil o merit.

— O să-i spun eu, murmură Mhoram distant.

— În regulă. Troy se simţea acut uşurat fiind eliberat de această responsabilitate. Acum, ce zici despre… despre ceea ce ne-a povestit Tuli? Nu-mi place ideea de a spune tuturor că… că misiunea… Nu se putu determina să rostească

cuvintele „uriaşii sunt morţi”. Nu cred că soldaţii ar face faţă la ce îi aşteaptă dacă ar şti ce s-a întâmplat cu misiunea. E prea mult. Trei uriaşi luaţi de prorocii deliranţi e destul de rău. Şi va trebui să le spun chiar eu lucruri cu mult mai rele.

Mhoram oftă încet.

— Merită să ştie adevărul.

— Merită? Sentimentul profund de vinovăţie al lui Troy fu inundat de mânie. Ceea ce merită ei e o victorie. Pentru Dumnezeu, nu-mi spune mie ce merită! E puţin cam târziu să începi să-ţi faci griji pentru ceea ce ştiu sau nu ştiu. Tot timpul ţi s-a părut potrivit să-mi ascunzi lucruri. Dumnezeu ştie despre câte orori încă nu mi-ai spus. Ţine-ţi gura închisă în privinţa asta.

— Alegerea a făcut-o Consiliul. Nicio persoană nu are dreptul să-i ascundă alteia informaţii. Nimeni nu are suficientă înţelepciune.

Mhoram vorbea ca şi cum s-ar fi luptat cu sine însuşi.

— E prea târziu. Dacă vrei să vorbeşti despre drepturi, nu ai dreptul să-mi distrugi armata.

— Prietene, tu… tu ai suferit – ascunderea unor informaţii ţi-a făcut rău?

— De unde să ştiu? Poate, dacă mi-ai fi spus adevărul despre Atiaran, nu am mai fi acum aici. Poate riscurile m-ar fi speriat. Tu să-mi spui dacă a fost ceva bun sau ceva rău.

Apoi furia i se mai domoli.

— Mhoram, se rugă, ei sunt chiar la limită. I-am împins deja până acolo. Şi încă nu am terminat. Vreau doar să-i scutesc de ceva care îi va face să sufere atât de mult…

— Foarte bine, oftă Mhoram cu o intonaţie de înfrângere. N-o să vorbesc despre uriaşi.

— Mulţumesc, îi spuse Troy din suflet.

Mhoram îl privi cercetător, dar prin întuneric el nu putu citi expresia Nobilului. Pentru o clipă, se temu că Mhoram avea să-i spună ceva, să-i dezvăluie ultimele enigme despre Trell, Elena şi Covenant. Nu voia să audă astfel de lucruri – nu acum, când era deja supraîncărcat de poveri. Dar în cele din urmă Nobilul se întoarse tăcut şi porni înapoi spre Callindrill.

Troy îl urmă. Dar pe drum se opri să discute cu Terrel, cel mai înalt în grad dintre Gardienii Sângelui.

— Terrel, vreau să trimiţi iscoade în Câmpiile de Miazăzi. Nu mă aştept ca armata lui Foul să apară mai devreme de mâine la amiază, dar nu trebuie să ne asumăm riscuri, soldaţii sunt prea obosiţi. Şi mai e ceva. Dacă Foul sau Scrijelitorul în Carne, sau oricine ar fi la comandă, trimite vreo iscoadă încoace, asiguraţi-vă că află că noi suntem aici. Nu vreau să aibă vreo îndoială asupra locului unde să ne găsească.

— Da, Warmark, zise Terrel şi plecă să facă pregătirile. Troy şi Mhoram îşi continuară drumul spre focurile lor de tabără.

D găsiră pe Nobilul Verement hrănindu-l pe Callindrill. În timp ce ducea lingura de supă la buzele lui Callindrill, Nobilul cu faţă de şoim vorbea continuu cu un ton jos şi exasperat, ca şi cum mândria i-ar fi fost ofensată; dar mişcările îi erau blânde şi nu abandonă sarcina în seama lui Mhoram. Stătu aplecat asupra lui Callindrill până când lichidul cald readuse o urmă de culoare în obrajii săi palizi. Apoi Verement se ridică în picioare şi scrâşni printre dinţi:

— Aţi fi fost mai puţin temerari dacă nu aţi fi călărit pe ranyhyni. Un cal mai slab v-ar fi învăţat limitele puterilor voastre.

Repetarea inversată a vechii autoacuzaţii a lui Verement îl copleşi momentan pe Nobilul Mhoram. Îi scăpă un geamăt şi ochii i se umplură de lacrimi. Pentru o clipă, curajul păru să-l părăsească şi întinse mâna spre Verement parcă bâjbâind printr-o durere oarbă. Dar îşi reveni, zâmbi forţat la expresia brută de surpriză şi îngrijorare de pe faţa lui Verement.

— Vino, frate, murmură el. Trebuie să-ţi vorbesc.

Împreună se îndepărtară în noapte, lăsându-l pe Troy să-l vegheze pe Callindrill.

Cu o voce slabă, Callindrill întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Ce-l tulbură pe Mhoram?

Oftând din greu, Troy se aşeză alături de Nobil.

Se simţea încărcat de tot răul pe care îl provocase. Trebui să înghită în sec de mai multe ori înainte să-şi poată regăsi glasul şi să spună:

— Runnik s-a întors din misiunea lui Korik. Nobila Shetra a murit în Sarangrave.

Fu recunoscător lui Callindrill că nu vorbi. Nu credea că ar fi putut suporta reproşul încă unei suferinţe. Stătură împreună în

linişte până când Nobilul Mhoram se întoarse de unul singur.

Mhoram se mişca atent, ca şi cum tocmai ar fi fost bătut cu bâtele. Avea ochii roşii şi umflaţi, plini de regrete. Însă în sclipirea lor era pericolul arzător, şi privirile lui semănau cu nişte lănci. Nu spuse nimic despre Nobilul Verement. Cuvintele erau inutile; expresia lui Mhoram arăta cum primise Verement vestea morţii soţiei lui.

Ca să se calmeze, Mhoram se apucă să pregătească de mâncare pentru Troy şi pentru sine. Cina lor avu loc sub un giulgiu de tristeţe, dar în timp ce mânca Nobilul Mhoram îşi recăpătă treptat stăpânirea de sine, îşi relaxă suferinţa de pe chip. Ca să-i facă faţă, Warmarkul Troy se luptă să găsească în sine tonul plin de încredere de care urma să aibă nevoie atunci când avea să înceapă Consiliul. Nu voia să-şi trădeze îndoielile; nu intenţiona ca armata lui să plătească pentru nepotrivirile şi dilemele lui personale. Când Hiltmarkul Quaan se apropie de foc şi anunţă că toţi hafţii erau gata, atât Troy, cât şi Mhoram îi răspunseră calm, cu hotărâre.

Nobilul aruncă un braţ mare de lemne în foc, în timp ce Quaan îşi aduse ofiţerii într-un cerc larg în jurul lui. Dar, în ciuda luminii puternice a flăcărilor, hafţii îi păreau înceţoşaţi şi nesubstanţiali lui Troy. Pentru o secundă iraţională se temu că se vor sparge ca o iluzie şi vor dispărea atunci când le va spune ce au de făcut. Dar îşi reveni. Hiltmarkul Quaan şi Primul Haft Amorine stăteau lângă el ca nişte stâlpi de o parte, iar Nobilul Mhoram îl supraveghea de cealaltă. Dregându-şi glasul, deschise Consiliul:

— Aşadar, am ajuns aici. În ciuda tuturor problemelor, am realizat ceva ce oricare dintre noi am fi spus că e imposibil. Înainte de a trece la ce ne aşteaptă, vreau să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut. Sunt mândru de voi, mai mult decât aş fi vreodată capabil să exprim.

Vorbind, trebui să reziste tentaţiei de a-şi pleca capul ruşinat de lipsa lui de ochi expusă şi neacoperită. Îndurerat, se întrebă ce efect avea această imagine a lui asupra hafţilor. Dar se sili să-şi ţină capul sus şi continuă:

— Însă trebuie să vă spun deschis că încă nu ne-am apropiat de câştigarea acestui război. Am avut un început bun, dar e numai un început. Lucrurile vor deveni mult mai rele… îşi

pierdu vocea pentru o clipă şi trebui să se încordeze ca să şi-o recapete: N-o să meargă aşa cum am plănuit eu. Hiltmark Quaan, Prim Haft Amorine, aţi făcut tot ce se putea face, tot ce v-am cerut eu. Dar lucrurile nu vor merge aşa cum v-am spus eu că ar trebui. Dar să începem cu începutul. Avem rapoarte. Hiltmark, vrei să începi tu?

Quaan se înclină şi păşi în interiorul cercului. Faţa sa pătrată, încadrată de păr alb, purta dâre de praf, sânge şi osteneală, dar privirea sa deschisă nu ezita. Într-un limbaj direct, neafectat, descrise tot ce se petrecuse cu cei de sub comanda lui de când părăsiseră Piatra Sărbătorii – călătoria cu plutele şi galopul până în valea Mithilului, blocada de acolo, progresul luptelor când Scrijelitorul în Carne, uriaşul corupt despre care vorbise Roaba Coamei Rue, organizase atacuri succesive ca să înfrângă rezistenţa apărătorilor. Timp de cinci zile, Gardienii Sângelui, soldaţii şi cei doi Nobili se împotriviseră troglodiţilor, *kreshi-lor,* creaturilor umane diforme ale Pietrei Bolii Pământului, demonilor-abjecţi.

— Dar, în cea de-a şasea zi, continuă Quaan, Scrijelitorul a venit el însuşi împotriva noastră.

Acum vocea îi exprima oboseala lungilor bătălii şi a soldaţilor pierduţi.

— Cu o putere pe care n-o s-o numesc, a chemat o furtună mare împotriva noastră. Creaturi monstruoase ca acelea despre care a vorbit Roaba Coamei Rue au căzut asupra noastră din cer. Ele au răspândit teama printre caii noştri şi am fost împinşi înapoi. Atunci Scrijelitorul în Carne a rupt interdicţia şi a trimis *kreshi* şi demoni-abjecţi să ne urmărească. Iar şi iar ne-am întors să ne luptăm, pentru ca inamicul să fie ţinut în loc, şi de fiecare dată am fost copleşiţi. De multe ori am trimis soldaţi călare cu avertismente, dar toţi mesagerii au fost ucişi – stoluri de corbi sălbatici îi atacau din cer şi îi distrugeau pe toţi, cu toate că unii dintre ei erau Gardieni ai Sângelui. Totuşi am continuat lupta, concluzionă el. În cele din urmă am ajuns aici. Dar jumătate dintre Gardienii Sângelui şi opt Eowarde au pierit. Iar caii au ajuns la capătul puterilor. Mulţi n-o să mai poată fi călăriţi niciodată şi toţi au nevoie de zile lungi de odihnă. Bătăliile care urmează vor trebui purtate pe jos.

După ce termină, îşi reluă locul în cerc. Curajul lui era vizibil, dar când se mişca umerii săi solizi păreau că poartă deja toată greutatea pe care o puteau suporta. Şi pentru că Troy nu reuşi să găsească cuvinte care să-i exprime respectul şi recunoştinţa, nu spuse nimic. În tăcere, îi făcu semn din cap Primului Haft Amorine.

Ea descrise pe scurt ultimele zile ale marşului Oştii, apoi făcu un raport despre starea prezentă a armatei.

— Apa şi *aliantha* nu se găsesc din plin aici, dincolo de Refugiul Damnaţilor. Oastea duce alimente care se pot întinde pe cinci sau şase zile, nu mai mult. Soldaţii înşişi sunt rău afectaţi de marş. Chiar şi cei care nu sunt răniţi sunt ologiţi de epuizare. Foarte mulţi au răni la picioare şi la umeri, răni care nu se vindecă. Vreo şaizeci dintre cei mai slăbiţi au murit în timpul ultimului marş forţat către Refugiu. Şi mai mulţi vor muri dacă Oastea nu se odihneşte acum.

Vorbele ei îl făcură pe Troy să geamă în sinea lui; erau pline de reproşuri neintenţionate. El era Warmark. Promisese mereu victoria unor oameni care aveau încredere îl el. Şi acum… Simţi o dorinţă acută să se autoacuze, să le spună hafţilor cât de greşit îşi făcuse calculele. Dar înainte să poată începe, Nobilul Callindrill luă cuvântul. Nobilul rănit era sprijinit de doi Gardieni, dar reuşi să-şi facă auzită vocea slabă.

— Trebuie să vă vorbesc despre puterea pe care Hiltmarkul Quaan nu a numit-o. Încă nu înţeleg cum Dispreţuitorul a obţinut controlul asupra unui uriaş, depăşeşte capacitatea mea de înţelegere. Dar Scrijelitorul în Carne este cu adevărat un uriaş şi posedă o mare putere. Poartă cu el un fragment din Piatra Bolii Pământului.

Nobilul Mhoram aprobă îndurerat.

— Vai, prieteni, zise, sunt vremuri întunecate pentru întreg Tărâmul. Primejdiile şi moartea ne împresoară pretutindeni, iar răul sfidează orice apărare. Ascultaţi-mă. Ştiu cum acest uriaş, acest Scrijelitor în Carne, a fost făcut să se întoarcă împotriva noastră. Asta s-a realizat prin forţele combinate ale Pietrei şi ale prorocilor deliranţi. Fiecare în parte n-ar fi fost suficient, uriaşii sunt tari şi siguri pe ei. Dar împreună…! Cine în Tărâm ar îndura aşa ceva? Aşadar, uriaşul poartă cu sine un fragment din Piatra Bolii Pământului pentru ca puterea Dispreţuitorului

să fie mereu cu el, iar prorocul delirant posedă o armă în plus. *Melenkurion abatha!* Răul este imens.

Rămase un timp tăcut şi trist, iar supărarea îi copleşea pe hafţi pe măsură ce gustau enormitatea răului descris de el. Însă după aceea se îndreptă de spate şi ochii îi fulgerară de jur împrejurul cercului.

— Totuşi, cu Dispreţuitorul întotdeauna e aşa. Nu lăsaţi răul să vă orbească sau să vă slăbească. Nobilul Foul încearcă să preschimbe tot ce e bun în Tărâm în rău şi corupţie. Misiunea noastră e clară. Noi trebuie să găsim puterea să transformăm răul şi corupţia în bine. Pentru aceasta luptăm noi. Dacă şovăim acum vom deveni la fel ca Scrijelitorul în Carne, inamici fără voie ai Tărâmului.

Cuvintele lui sumbre îi calmară pe hafţi, îi ajutară să-şi regăsească hotărârea. Însă înainte ca el sau Troy să poată continua, Nobilul Verement zise aspru:

— Ce-i cu uriaşii, Mhoram? Ce s-a întâmplat cu misiunea? Câte alte suflete s-au pierdut deja în mâinile Dispreţuitorului?

Verement pătrunsese în cerc în partea opusă lui Troy în timp ce Callindrill vorbea. Norii de pe ochii lui Troy îl împiedicau să vadă expresia lui Verement, dar când Nobilul vorbi glasul lui era răguşit de amărăciune.

— Răspunde, Mhoram. Vizionar şi oracol! Hyrim e mort şi el? A mai rămas vreun uriaş în viaţă?

Troy simţi amărăciunea lui Verement ca pe un atac asupra Oştii şi se folosi de cuvinte ca de nişte bice ca să riposteze:

— Nu e principala noastră grijă. Nu putem face nimic în privinţa asta. Suntem înţepeniţi aici – o să trăim sau o să murim aici! N-are importanţă ce se întâmplă în altă parte.

În sufletul lui simţea că îi trăda pe uriaşi, dar nu avea de ales.

— Tot ce putem face noi e să luptăm! M-aţi auzit?

— Te-am auzit.

Nobilul Verement tăcu, înţelegând vehemenţa lui Troy, iar Warmarkul profită de ocazie să schimbe subiectul.

— Bine, se adresă el întregului cerc. Cel puţin acum ştim cum stăm. O să vă spun ce e de făcut. Am un plan, şi cu ajutorul Nobilului Mhoram o să-l punem în practică. Încordându-se, vorbi direct: O să plecăm de aici. Scrijelitorul în

Carne şi armata lui probabil nu vor sosi mai devreme de mâine pe la prânz. Atunci noi o să fim deja departe.

Hafţii căscară gurile şi clipiră uimiţi pe moment, dându-şi seama că el ordona un alt marş. Apoi câţiva gemură cu zgomot, iar alţii se chirciră ca şi cum i-ar fi lovit. Chiar şi Quaan tresări vizibil. Troy ar fi vrut să se grăbească cu explicaţiile, dar se reţinu până când Amorine păşi în faţă şi protestă:

— Warmark, de ce nu mai e bun vechiul tău plan? Soldaţii au făcut tot ce le-a stat în puteri să apere Refugiul Damnaţilor aşa cum ai ordonat. De ce trebuie să plecăm?

— Pentru că armata lui Foul este a dracului de mare!

Nu voia să ţipe, dar pentru un timp nu se putu abţine.

— Am ucis zece mii de *kreshi* şi vreo două mii de demoni-abjecţi. Dar restul armatei e încă acolo! Nu e de trei ori mai mare ca a noastră sau chiar de cinci ori mai mare! Scrijelitorul în Carne are de douăzeci de ori mai mulţi soldaţi decât noi, de douăzeci de ori! I-am văzut. Cu efort, îşi stăpâni furia inutilă, scuturându-se de ea. Vechiul meu plan a fost bun atâta timp cât a fost valabil, continuă el. Dar pur şi simplu nu lua în considerare faptul că armata lui Foul ar putea fi atât de mare. Acum sunt două lucruri care se pot întâmpla. Dacă acel uriaş îşi trimite armata încoace în valuri de zece sau douăzeci de mii, lupta ar dura săptămâni de-a rândul. Dar noi avem hrană doar pentru şase zile, am muri de foame aici. Iar dacă pătrunde dintr-o singură lovitură puternică, ar avea controlul asupra ambelor capete ale Refugiului. Atunci noi am fi prinşi în capcană şi ne-ar putea culege unul câte unul după plac. Acum ascultaţi-mă! Strigă din nou la hafţii supăraţi. N-o să permit să fim măcelăriţi atâta timp cât pot face ceva ca să împiedic asta – ceva, orice! Şi există un singur lucru, unul singur! Mai am o şmecherie în jocul ăsta, şi am s-o fac chiar dacă o să fiu nevoit să vă car pe toţi în spate!

Privi sever de jur împrejurul cercului, încercând să-şi încarce privirea fără ochi de autoritate, putere de comandă, orice forţă care ar fi putut convinge Oastea să i se supună.

— Pornim în marş mâine în zori.

Întunericul îi învăluia vederea, dar în lumina focului putea vedea faţa lui Quaan. Bătrânul veteran se lupta cu sine însuşi, străduindu-se să găsească puteri pentru noua cerinţă. Închise

scurt ochii şi toţi hafţii îl aşteptară, ca şi cum curajul lor ar fi stat în mâinile lui, să-l susţină sau să-l nege după cum ar fi considerat potrivit. Când deschise ochii, chipul lui părea ofilit de oboseală. Dar vocea îi era calmă.

— Warmark, încotro mărşăluim?

— Spre vest, răspunse Troy repede, spre ruinele vechi. N-o să fie chiar aşa de rău. Dacă ne descurcăm bine, putem merge mai încet ca până acum.

— O să ne spui care e planul tău?

— Nu. Troy fu tentat să răspundă „dacă v-aş spune aţi fi aşa de îngroziţi că nu m-aţi mai urma niciodată". În schimb, adăugă: Vreau să-l păstrez pentru mine un timp, să-l pun la punct. Va trebui să aveţi încredere în mine.

În propriile lui urechi suna ca un om căzând dintr-un copac şi strigându-le în cădere celor de dedesubt că el o să-i prindă.

— Warmark, zise Quaan rece, ştii că întotdeauna o să am încredere în tine. Toţi avem încredere în tine.

— Da, ştiu, oftă Troy.

O sfârşeală subită îl copleşi, abia îşi mai putea auzi vocea. Căzuse deja mult de când plecase din Piatra Sărbătorii. Calculele greşite îi secaseră ideile de toată vitalitatea lor, le lipsiseră de toată puterea lor salvatoare. Se întreba câte alte lucruri avea să mai piardă înainte ca acel război să se încheie. O clipă lungă se scurse până să-şi găsească energie suficientă să vorbească.

— Încă ceva. Trebuie – nu mai avem de ales. Vom fi nevoiţi să lăsăm în urmă câţiva oameni. Care să încerce să apere Refugiul, să-l facă pe Scrijelitor să creadă că suntem încă aici, să-l ţină în loc. Asta înseamnă sinucidere, aşa că vom avea nevoie de voluntari. Două sau trei Eowarde ar trebui să fie de-ajuns.

Quaan şi Amorine primiră vestea impasibili; erau războinici, obişnuiţi cu acest mod de gândire. Dar înainte ca Troy să mai poată spune ceva, Nobilul Verement sări în cerc.

— Nu! Se răsti el, lovind pământul cu toiagul. Nimeni nu va fi lăsat în urmă. O interzic!

Acum Troy îl putea vedea limpede. Faţa lui suptă părea ca ascuţită pe tocilă şi ochii îi ardeau pătimaş. Troy îşi simţi dintr-odată gâtul uscat. Cu dificultate, rosti:

— Nobile Verement, îmi pare rău. Nu am de ales. Marşul ar ucide soldaţii dacă nu putem merge mai încet. Aşadar, cineva trebuie să câştige timp pentru ei.

— Atunci o s-o fac eu! Tonul lui Verement era brutal. O să apăr eu Refugiul Damnaţilor. E un loc potrivit pentru mine.

— Nu poţi, obiectă Troy, aproape bâlbâindu-se. Nu te pot lăsa. O să am nevoie să fii cu noi.

Incapabil să înfrunte forţa privirii lui Verement, se întoarse spre Nobilul Mhoram după ajutor.

— Warmarkul Troy are dreptate, zise Mhoram cu grijă. Moartea n-o să-ţi vindece suferinţa. Şi o să fie multă nevoie de tine în zilele care urmează. Tu trebuie să vii cu noi.

— Pe Cele Şapte! Strigă Verement. Nu m-ai auzit? Am spus că o să rămân eu! Shetra soţia mea s-a dus! Ea, pe care am iubit-o din tot sufletul meu, şi totuşi nu am iubit-o destul. *Melenkurion!* Nu-mi spune mie că nu se poate sau că trebuie! Eu rămân. Niciun soldat n-o să fie lăsat în urmă.

Mhoram îl întrerupse:

— Nobile Verement, crezi că eşti în stare să-l înfrângi pe Scrijelitorul în Carne?

Dar Verement nu răspunse la întrebare.

— Vindecă-l pe Callindrill, zise aspru. O să am nevoie de voi amândoi. Şi cheamă-i pe Gardienii Sângelui din Câmpii. Încep în zori.

Apoi se răsuci şi părăsi cercul dispărând în noapte.

Plecarea lui îl lăsă pe Troy buimăcit şi epuizat. Simţea că povara Oştii atârna pe umerii lui, îi îndoia spatele, astfel încât se mişca parcă îmbătrânit. Oboseala confuză îl făcea nepotrivit pentru discursuri, aşa că îi concedie rapid pe hafţi. Făcând asta, simţea că îi înşela – că ei aveau nevoie de el ca să-i conducă, să le ofere personajul puternic în jurul căruia să se adune. Dar el nu avea putere. Se duse la patul lui ca şi cum ar fi sperat să-şi găsească forţă printr-un vis.

Căzu epuizat şi dormi până când somnul nu mai fu posibil pentru el, până când soarele înălţându-se peste munţi îi umplu mintea de forme şi culori. Când se sculă, constată că dormise cu tot zgomotul Oştii care ridica tabăra şi îşi începea marşul. Deja ultimul Eoward se retrăgea din Refugiul Damnaţilor. Se târau ca şi cum ar fi fost schilodiţi pe întinsul uscat şi fierbinte

al Pustiului Southron.

Blestemându-şi osteneala, luă câteva înghiţituri din mâncarea pe care i-o oferi Ruel, apoi se grăbi spre Refugiu.

Acolo îi găsi pe Callindrill şi pe Mhoram împreună cu un mic grup de Gardieni ai Sângelui. De ambele părţi ale capătului sudic al defileului, Nobilii urcaseră cât puteau de sus prin grohotiş pe bolovanii îngrămădiţi lângă pereţii canionului. Din acele poziţii îşi plasaseră toiegele astfel încât să arunce o ceaţă în aerul dintre ele.

În spatele lor, chiar în interiorul Refugiului Damnaţilor, Nobilul Verement se căţăra peste pietrele şi pietrişul căzut. Din mişcare flutura focul toiagului său ca o torţă în întunericul dintre stânci. Numai Thomin îl însoţea.

Troy se uită atent la Callindrill. Nobilul rănit părea tras la faţă şi obosit, transpiraţia îi sclipea pe fruntea palidă, dar stătea singur în picioare şi îşi ţinea ferm toiagul. Troy îl salută, apoi urcă pe grohotişul de pe cealaltă parte ca să i se alăture Nobilului Mhoram.

Lângă Mhoram, stătu şi urmări cum ceaţa se mişca şi prindea formă. Părea să se rotească lent ca o roată uriaşă la capătul Refugiului. Circumferinţa ei se potrivea perfect între pietriş şi stânci, astfel că bloca efectiv canionul, şi se rotea ca fixată pe un ax între Mhoram şi Callindrill. În spatele ei, Troy vedea numai Refugiul gol – oasele curăţate de corbi ale demonilor-abjecţi şi ale lupilor – şi pe Nobilul singur agitându-se pe marginile canionului cu flacăra sa legănându-se ca un miraj.

Însă în curând Mhoram şi Callindrill îşi încheiară eforturile. Îşi plantară toiegele ca nişte ancore la marginile ceţei şi se lăsară pe spate să se odihnească. Nobilul Mhoram îl salută obosit pe Troy.

După o secundă de ezitare, Troy făcu semn din cap în direcţia lui Verement:

— Ce face?

Mhoram închise ochii şi vorbi ca şi cum i-ar fi răspuns lui Troy:

— Am creat un Cuvânt de Avertizare.

Gândindu-se la un mod în care să-şi reformuleze întrebarea, Troy întrebă:

— La ce foloseşte?

— Sigilează Refugiul Damnaţilor.

— Cum o să funcţioneze? Eu pot să-l văd. N-o să-l surprindă pe Scrijelitorul în Carne.

— Vederea ta e ageră în anumite feluri. Eu nu pot să văd Cuvântul.

Şovăitor, Troy întrebă:

— Mai e cineva acolo… în afară de Verement?

— Nu. Toţi soldaţii au plecat. Iscoadele au fost retrase. Nimeni nu poate trece pe aici fără să înfrunte Cuvântul.

— Deci s-a angajat… e blocat acolo.

— Da.

Mhoram muşcă furios Cuvântul.

Troy reveni la prima întrebare.

— Ce speră să obţină? E sinucidere curată.

Mhoram deschise ochii şi Troy simţi forţa privirii Nobilului.

— O să câştigăm timp, zise Mhoram. Ai spus că avem nevoie de timp. Apoi oftă şi privi în jos în canion: Iar Nobilul Verement, soţul Shetrei, îşi va găsi sfârşitul suferinţelor.

Amorţit, Troy îl urmări pe Verement. Nobilul cu chip de şoim nu arăta ca un om în căutarea alinării. Urca şi cobora pe marginile accidentate ale defileului, îşi croia drum prin grohotiş, printre oasele fără carne şi tăcerea atentă a corbilor, ca şi cum ar fi fost posedat. Se epuiza. Deja paşii îi erau nesiguri şi căzuse de câteva ori. Totuşi acoperise mai mult de o treime din Refugiu cu firul invizibil al focului său. Dar o forţă, o constrângere neobosită a voinţei îl ţinea în mişcare. În timpul dimineţii, îşi continuă progresul bizar în lungul canionului, oprindu-se doar arareori ca să accepte apa şi fructele-comoară de la Thomin. Spre mijlocul dimineţii, terminase cam jumătate.

Însă acum nu mai putea ţine pasul. Trebuia să se sprijine pe Thomin în bâjbâiala lui printre pietre, iar focul toiagului slăbise şi fumega. Câţiva corbi zburară din cuiburile lor de sus şi planau în jurul lui parcă pentru a vedea cât mai putea să reziste. Dar el îşi văzu de treabă; forţa care ardea în el nu şovăia. În cele din urmă fu silit să lase ultimii metri ai Refugiului neţesuţi. Thomin îi arătă praful ridicat de apropierea Scrijelitorului în Carne. În scurt timp valul lupilor galbeni apăru în raza vizuală. Nobilul Verement îşi abandonă treaba şi îşi

îndreptă umerii; îi dădu ultimele ordine lui Thomin.

Apoi ieşi din Refugiul Damnaţilor să întâmpine armata Dispreţuitorului.

Frontul larg al lupilor năvăli spre el, dintr-odată lacomi de pradă. Dar în ultimul moment ezitară, se opriră. Provocarea nestrămutată a atitudinii lui îi zăpăci. Cu toate că mârâiau şi pufneau feroce, nu atacară. Îi înconjurară pe cei doi oameni şi alergară urlând în jurul lor, în timp ce restul armatei se apropia.

Armata Scrijelitorului în Carne apăru dinspre nord-est până când linia sa neagră acoperi orizontul şi tropotul miliardelor de picioare zgudui pământul. Hoardele Dispreţuitorului păreau să acopere întreaga Câmpie, iar numărul lor imens îl copleşi pe Nobilul Verement ca un ocean. Când uriaşul înaintă, croindu-şi drum printre lupi ca să-i înfrunte pe Nobil şi pe Gardianul Sângelui, numai dimensiunile lui îi făcură pe cei doi oameni să pară firavi şi neînsemnaţi.

Dar când uriaşul ajunse la mai puţin de zece metri de el, Verement făcu un gest de interdicţie.

— Nu te mai apropia, proroc delirant *moksha!* Strigă aspru. Te cunosc, Jehannum Scrijelitor în Carne! Întoarce-te! Întoarce-te la răul care te-a creat. Îţi interzic trecerea, eu, Verement, soţul Shetrei, Nobil în Consiliul Pietrei Sărbătorii! Nu poţi să treci pe aici!

Scrijelitorul în Carne se opri.

— A, un Nobil, zise, privind în jos la Verement ca şi cum Nobilul ar fi fost prea mic ca să poată fi văzut uşor. Sunt uimit.

Chipul îi era contorsionat, iar privirea lacomă îi dădea o expresie de durere acută, ca şi cum carnea lui n-ar fi putut ascunde rana provocată de prezenţa turbată din el. Dar vocea părea să absoarbă şi să se lipească de aer ca nisipurile mişcătoare. Nu conţinea decât batjocură şi lăcomie atunci când continuă:

— Ai venit să mă întâmpini la masacrul armatei tale? Dar desigur tu ştii că e prea neînsemnată ca să fie numită armată. Am luptat şi v-am urmărit din Andelain, dar să nu crezi că m-ai depăşit prin isteţime. Ştiu că aţi vrut să ne întâlnim la Refugiul Damnaţilor pentru că armata voastră e prea slabă ca să lupte în altă parte. Sau poate ai venit să te predai – să mi te alături.

— Vorbeşti ca un prost, lătră Verement. Niciun prieten al Tărâmului nu se va preda, nici nu se va alătura vouă. Recunoaşte adevărul şi pleacă. Pleacă, îţi spun! *Melenkurion abatha!* Brusc, prinse toiagul cu ambele mâini şi îl ridică deasupra capului: *Duroc minas mill khabaal!* Cu toate numele Puterii Pământului, îţi poruncesc! Aici nu există victorie pentru Dispreţuitor!

Când Verement îşi strigă Cuvintele, prorocul delirant tresări. În apărare, băgă mâna sub vesta sa de piele şi scoase o piatră netedă, verde, mare cât pumnul. O flacără scânteietoare de culoarea smaraldului juca în adâncurile ei şi piatra fumega ca o bucată de gheaţă încinsă. O strânse, o făcu să fumege şi mai rău, şi exclamă:

— Verement, soţul Shetrei, pe cinci sute de kilometri am mânat înaintea mea doi Nobili ca pe nişte furnici! De ce crezi că tu ai putea să-mi rezişti acum?

— Pentru că ai ucis-o pe soţia mea, Shetra! Strigă Nobilul furios. Pentru că întreaga mea viaţă am fost nevrednic de ea! Pentru că nu mă tem de tine, proroc delirant! Sunt liber de orice constrângere! Nicio teamă şi nicio iubire nu-mi limitează puterile! Suntem ură contra ură, proroc delirant *moksha! Melenkurion abatha!*

Toiagul se roti deasupra capului şi un fulger albastru livid de putere ţâşni din lemn înspre Scrijelitorul în Carne. Simultan, Thomin sări cu degetele strânse ca nişte gheare, aruncându-se în gâtul uriaşului.

Scrijelitorul în Carne întâmpină atacul cu uşurinţă, dispreţuitor. Prinse fulgerul lui Verement pe piatra sa şi îl reţinu arzând acolo ca într-o cădelniţă. Aproape imediat flacăra albastră deveni de un verde-întunecat şi sclipitor, strălucind mai tare. Cu cealaltă mână, uriaşul îi aplică lui Thomin o lovitură care îl trimise dezorientat în spatele lui Verement.

Apoi Scrijelitorul în Carne aruncă focul înapoi.

Furia Nobilului nu se clinti. Legănându-şi toiagul, izbi cu capătul de metal, ca şi când ar fi fost o lance, în revărsarea de energie. Crăpături feroce se auziră din lemnul care se clătină şi se îndoi, dar toiagul rezistă. Verement strigă cuvinte puternice spre flacără şi o supuse din nou voinţei sale. Treptat, verdele luci iarăşi în albastru pe toiagul lui. Când o stăpâni cu totul o

aruncă înapoi spre prorocul delirant.

Scrijelitorul în Carne începu să râdă. Atacul lui Verement, multiplicat de puterea proprie a uriaşului, se prinse de Piatră ca şi cum roca verde ar fi fost fitilul său. Acolo spori cu lăcomie până când coloana de foc ca smaraldul crescu înaltă în aer.

Râzând, prorocul delirant aruncă acel foc către Verement. Toiagul se fisură, bucăţile arseră devenind cenuşă, pe el îl mătură. Apoi flacăra se mulă pe forma lui, îl cuprinse, se lipi şi se târî peste el ca o aură. Braţele lui căzură, capul i se prăbuşi în faţă până când bărbia îi atinse pieptul, ochii i se închiseră; atârna în mijlocul focului ca şi cum ar fi fost răstignit acolo.

Triumfător, Scrijelitorul în Carne strigă:

— Verement, soţul Shetrei! Unde ţi-e sfidarea acum?

O clipă batjocura lui crescu, răsunându-şi ecoul pe stânci. Apoi continuă:

— Eşti înfrânt, după cum văd. Dar fii atent la mine, păpuşă. S-ar putea să te las să trăieşti. Desigur, ca să-ţi câştigi viaţa trebuie să-ţi schimbi credinţa. Repetă cuvintele astea: „Îl venerez pe Nobilul Foul Dispreţuitorul. El este singurul adevăr."

Buzele Nobilului Verement rămaseră lipite. În interiorul focului paralizant, muşchii obrajilor se umflau pregătind mişcarea fălcilor.

— Vorbeşte! Răcni Scrijelitorul în Carne. Cu o smucitură a Pietrei, strânse aura în jurul lui Verement. Un icnet de agonie desfăcu buzele Nobilului. Începu să vorbească.

— Îl... venerez...

Nu ajunse mai departe. În spatele său, Thomin sări să-şi îndeplinească ultima sa datorie. Dintr-o lovitură, Gardianul Sângelui frânse spatele Nobilului Verement. Nobilul căzu mort pe loc.

Dorinţa de moarte încorda chipul lui Thomin când se repezi din nou la gâtul Scrijelitorului în Carne. De data asta atacul Gardianului fu atât de rapid şi de nemilos, încât trecu de apărarea prorocului delirant. Se agăţă de Scrijelitorul în Carne şi-şi înfipse degetele în gâtul uriaşului. Pentru o clipă uriaşul nu se putu desprinde de el. Îşi afunda degetele în gâtul gros cu asemenea ardoare, încât Scrijelitorul nu putea scăpa din strânsoarea lui.

Apoi prorocul delirant aduse Piatra în ajutorul lui. Cu o

explozie prefăcu oasele lui Thomin în scrum. Gardianul Sângelui se prăbuşi într-o grămadă de carne informă.

După aceea, un timp, Scrijelitorul în Carne păru să înnebunească. Urlând ca un cataclism, sări şi măcină cu picioarele trupul lui Thomin până când rămăşiţele însângerate ale Gardianului fură strivite complet în iarbă. Când termină, îşi trimise hoardele de lupi urlând în trecătoarea Refugiului Damnaţilor. Conduşi de furia lui, alergau orbeşte în canion şi se izbeau de Cuvântul de Avertizare.

Primul lup care atinse Cuvântul îl declanşă. În clipa aceea stâncile din pereţi părură să se sfarme. Puterea pe care Verement o plasase acolo aruncă în jos pantele laterale ale defileului. O ploaie letală de bolovani şi pietriş căzu în canion, strivind mii de lupi atât de repede, încât haita nu avu timp decât pentru un unic urlet de groază.

Când praful se linişti, Scrijelitorul în Carne văzu că Refugiul era acum blocat, plin de pietrele sfărâmate şi grohotiş. O armată ar fi cheltuit zile întregi luptându-se cu dărâmăturile.

Oprirea păru să-l calmeze. Foamea de răzbunare nu-i părăsi ochii, dar glasul îi era liniştit atunci când începu să strige ordine. Îi chemă pe grifoni. Zburând greu cu demonii-abjecţi în spinare, intrară în Refugiu să se lupte cu Cuvântul lui Verement. În spatele lor, Scrijelitorul în Carne îi trimise pe troglodiţii lui cunoscători ai pietrei ca să elibereze drumul pentru restul armatei.

Silite de puterea lui, creaturile munceau cu o disperare năvalnică. Mulţi dintre grifoni piereau fiindcă zburau fără cugetare direct în Cuvânt. Zeci de troglodiţi se omorâră unii pe alţii în graba lor de a curăţa molozul din canion. Dar înţelepţii demonilor-abjecţi sparseră în cele din urmă Cuvântul de Avertizare. Şi troglodiţii îndepliniră sarcini uluitoare. Fiind suficient de numeroşi şi având destul timp la dispoziţie, aveau puterea şi capacitatea să mute munţi. Acum ridicau şi smulgeau grohotişul. Lucrară toată noaptea, şi până dimineaţă eliberaseră o potecă lată de zece metri prin centrul Refugiului.

Ţinând Piatra sus, Scrijelitorul în Carne îşi conduse armata prin canion. La capătul sudic al Refugiului descoperi că Oastea dispăruse. Ultimii lui adversari – un mic grup de călăreţi cuprinzând şi doi Nobili – galopau în depărtare. Răcni blesteme

în urma lor, jurând că îi va urmări până la moarte.

Apoi ochii săi puternici de uriaşi distinseră Oastea, la patruzeci-patruzeci şi cinci de kilometri în faţa călăreţilor. Îşi notă direcţia marşului lor – văzuse încotro se îndreptau. Şi începu din nou să râdă. Hohote de sarcasm şi triumf se reflectau pe pereţii goi ai Refugiului Damnaţilor.

Oastea mărşăluia către întunecimea Sufocantă.

19

RUINELE DIN PUSTIUL SOUTHRON

Când Warmarkul Troy se îndepărtă de Refugiul Damnaţilor, împreună cu Nobilii Mhoram şi Callindrill şi cu un grup de Gardieni ai Sângelui, lăsase deoparte slăbiciunea, dorinţa semiconştientă de a-şi ascunde capul. Îi dispăruse şi sentimentul ororii care îl paralizase atunci când murise Nobilul Verement. Respinsese aceste lucruri în timpul nopţii întunecoase, când Mhoram şi Callindrill se luptau să întreţină Cuvântul de Avertizare. Acum se simţea cauterizat în mod bizar. El era Warmark şi trebuia să se întoarcă la treaba lui. Gândea – măsura distanţe, evalua vitezele relative, prevedea ritmul de uzură al Oştii. El se afla la comandă.

Vedea necesitatea de a-şi conduce armata atât de limpede, încât părea într-un anumit fel atroce. În faţa lui, Oastea coti uşor spre sud ca să evite poalele munţilor, şi peste terenul mai lejer să se deplaseze într-un ritm mai rapid ca să parcurgă nu mai puţin de patru sute de kilometri pe zi. Însă condiţiile de marş rămâneau îngrozitoare. Armata lui mergea prin semideşertul arid al Pustiului Southron.

Nicio urmă sau vreun indiciu al toamnei nu înmuia vântul uscat care sufla spre nord din pârjolitul şi aridul Deşert Cenuşiu. Cea mai mare parte a ierbii se ofilise deja şi cele câteva ueduri şi pârâuri care curgeau dinspre munţi se evaporau înainte de a pătrunde treizeci de kilometri în Pustiu. Chiar şi la sud de poalele dealurilor terenul era dificil – erodat, răzuit şi tăiat de milenii de vânturi sterile care formaseră dune ascuţite, viroage şi şanţuri. Rezultatul era un teritoriu sterp, pălit de arşiţă, posedat de o frumuseţe stranie şi

neprietenoasă. Oastea trebuia să mărşăluiască peste pământuri care păreau dure şi ostile ca roca sub picior, şi totuşi aruncau praf greu ca şi cum solul nu ar fi fost compus decât din pulbere.

La mai puţin de douăzeci de kilometri de Refugiu, Troy şi tovarăşii lui găsiră primul soldat mort. Cadavrul unui woodhelvennin zăcea chircit pe pământ ca victima unor torturi. Epuizarea îi înnegriseră buzele şi limba, iar ochii holbaţi îi erau plini de praf. Troy avu un impuls nebunesc să se oprească şi să-l îngroape pe soldat. Dar era sigur de calculele lui; în canicula muşcătoare, pierderile Oştii aveau probabil să se dubleze cu fiecare zi. Niciunul dintre cei vii nu-şi putea permite să cheltuiască timp şi energie îngrijindu-se de cei morţi.

Când Warmarkul ajunse din urmă Oastea, numărase încă zece soldaţi căzuţi. Numerele i se înşirau în creier: unsprezece morţi în prima zi, douăzeci şi doi în a doua, patruzeci şi patru în a treia. Şase sute nouăzeci şi trei de oameni ucişi de crudele cerinţe ale marşului înainte ca el să ajungă la destinaţie. Şi Dumnezeu mai ştie câţi alţii. Se pomeni întrebându-se dacă va mai fi vreodată în stare să doarmă.

Se sili însă să fie atent când Quaan şi Amorine îi raportară despre eforturile lor de a-i ţine pe soldaţi în viaţă. Hrana era raţionalizată; toate bidoanele de apă erau reumplute la fiecare pârâu întâlnit, indiferent cât de mic; toţi hafţii şi warhafţii mergeau pe jos pentru ca pe caii lor să poată fi transportaţi oamenii cei mai slăbiţi; călăreţii rămaşi ai lui Quaan mergeau şi ei pe jos, iar caii lor răniţi purtau raniţe şi soldaţi căzuţi; toată munca de cercetare şi de colectare a apei era făcută de Gardienii Sângelui. Şi fiecărui soldat care nu mai putea merge i se dădea hrană şi i se ordona să-şi caute adăpost în munţi.

Comandanţii nu puteau face mai mult.

Troy fu îndurerat auzind toate acestea. Dar după aceea Quaan îi spuse cât de puţini soldaţi aleseseră să renunţe la marş şi să se ascundă în munţi. Vestea îl linişti pe Troy; i se părea în acelaşi timp îngrozitor şi minunat faptul că atât de mulţi bărbaţi şi femei erau dispuşi să-l urmeze până la capăt pentru ideile sale. Făcu uz de toată încrederea sa ca să răspundă inevitabilelor întrebări ale lui Quaan şi Amorine.

Quaan trecu direct la problema cea mai urgentă.

— Scrijelitorul în Carne ne urmăreşte?

— Da, răspunse Troy. Nobilul Verement a câştigat pentru noi aproximativ o zi. Dar uriaşul vine după noi, şi vine repede.

Quaan nu avu nevoie să întrebe ce se întâmplase cu Nobilul Verement. Zise în schimb:

— Scrijelitorul o să se mişte repede. Când o să ne ajungă din urmă?

— Undeva în timpul după-amiezii de mâine. Mâine-seară cel mai târziu.

— Atunci suntem pierduţi, zise Amorine, şi glasul îi tremura. Nu putem înainta mai rapid. Soldaţii sunt prea obosiţi ca să se întoarcă şi să lupte. Warmark, imploră ea, ia problema asta de pe umerii mei. Dă altcuiva rangul de Prim Haft. Nu pot îndura… nu pot da astfel de ordine.

El încercă s-o liniştească prin încrederea lui.

— Nu-ţi face griji. Încă nu suntem învinşi.

Dar în propriile lui urechi suna mai mult isteric decât încrezător. Simţi o dorinţă subită să urle.

— Nu trebuie să mergem mai repede. O să cotim încă puţin mai spre sud, cât să ajungem la acel vechi oraş în ruine, „Doriendor Corishev” îl numeşte Nobilul Mhoram. Ar trebui să fim acolo mâine înainte de amiază.

I se părea că vorbea prea repede. Se sili să încetinească pe măsură ce îşi explica intenţiile. Atunci fu uşurat să observe o aprobare posacă pe chipurile ofiţerilor săi. Primul Haft Amorine inspiră adânc, tremurat, adunându-şi curajul, iar ochii lui Quaan sclipiră de promisiuni sângeroase adresate duşmanului, întrebă scurt:

— Cine va comanda Eowardul care rămâne?

— Dă-mi mie voie, zise Amorine. Sunt la capătul puterilor din cauza marşului. Vreau să lupt.

Hiltmarkul deschise gura să-i răspundă, dar Troy îi opri pe amândoi cu un gest. Pentru o clipă jonglă cu sarcinile în minte, căutând un punct de echilibru. Apoi i se adresă lui Quaan:

— Eu şi Nobilii vom rămâne în urmă cu Primul Haft Amorine. Avem nevoie de opt Eowarde de voluntari şi toţi caii care mai pot să stea în picioare. Gardienii Sângelui probabil vor rămâne cu noi. Dacă ne descurcăm bine, cei mai mulţi dintre noi vom supravieţui.

Quaan se încruntă auzind decizia. Dar acceptarea era la fel de sinceră ca şi faptul că nu-i plăcea. Îi zise lui Amorine:

— Trebuie să-i găsim pe cei care vor şi să-i pregătim astăzi, pentru ca mâine să nu se mai piardă timp.

Drept răspuns, Primul Haft îi salută pe Quaan şi pe Troy, apoi se îndreptă spre Oaste. Mergea mai drept decât în ultimele zile şi vioiciunea ei îi demonstră lui Troy că făcuse alegerea corectă. Dădu aprobator din cap în urma ei, felicitându-se sardonic că făcuse ceva bine.

Însă Quaan încă mai avea întrebări.

— Iertare, Warmark, dar noi am fost prieteni şi trebuie să vorbesc despre asta. O să-mi explici de ce mai facem marşuri acum? Dacă Refugiul Damnaţilor nu este terenul de luptă pe care îl doreşti, poate Doriendor Corishev va fi de folos. De ce trebuie să continue marşul ăsta cumplit?

— Nu, n-am să explic. Nu încă.

Troy păstra pentru sine planul final şi prin tăcere şi secret îşi putea stăpâni spaimele.

— Iar Doriendor Corishev nu ne va fi de folos. Am putea lupta acolo o zi sau două. Dar după aia Scrijelitorul în Carne ne-ar înconjura şi ne-ar strivi. Trebuie să ne descurcăm mult mai bine.

Hiltmarkul aprobă ursuz. Refuzul lui Troy îl întrista considerându-l o expresie a lipsei de încredere. Dar reuşi să etaleze un zâmbet strâmb şi zise:

— Warmark, planurile tale nu au sfârşit?

— Ba da, oftă Troy. Şi o să ajungem acolo. După aceea, Mhoram va trebui să ne salveze. A promis…

Pentru că nu suporta să-l confrunte pe Quaan cu incompetenţa lui, îşi feri privirea. Îmboldindu-l pe Mehryl cu călcâiele, plecă în căutarea Nobililor. Voia să le explice intenţiile referitoare la Doriendor Corishev şi să afle ce ajutor suplimentar ar putea oferi Oştii Mhoram şi Callindrill.

Pe parcursul restului zilei şi în dimineaţa următoare primi rapoarte regulate de la Gardienii Sângelui privind înaintarea Scrijelitorului în Carne. Armata uriaşului proroc delirant era mare şi greu de mânuit; acoperise numai cincizeci de kilometri în ziua de după traversarea Refugiului Damnaţilor. Troy calculă că uriaşul avea să ajungă la Doriendor Corishev pe la mijlocul

după-amiezii. Informaţia îl făcu să-şi dorească să împingă Oastea să meargă mai repede. Însă nu putea.

Prea mulţi soldaţi părăsiseră armata sau muriseră în acea noapte ori în dimineaţa următoare. Spre necazul lui, pagubele se triplau. Litania numerelor i se înşira în minte: unsprezece, treizeci şi trei, nouăzeci şi nouă – în acest ritm, numai marşul în sine şi-ar revendica patru mii de victime la capătul a şase zile. Şi alte vieţi se vor pierde la Doriendor Corishev. Avea nevoie de ecuaţii complexe ca să evalueze chinurile armatei lui. Nu încercă să o mai grăbească.

În consecinţă, soldaţii se aflau la numai cinci kilometri în faţa Scrijelitorului în Carne atunci când începură să urce lunga pantă spre ruinele de la Doriendor Corishev. Oraşul antic se găsea pe culmea unui deal înalt sub încruntarea perpetuă a munţilor, dealul fiind situat pe o creastă îndreptată spre sud. Ruinele se ridicau pe o linie care separa, ascunzându-le una de cealaltă, părţile de est şi de vest ale Pustiului Southron. În vremurile de demult, când oraşul trăia şi prospera, stăpânise la perfecţie marginea de nord a acelei regiuni, iar acum rămăşiţele scunde şi masive ale fortificaţiilor stăteau mărturie faptului că locuitorii oraşului cunoscuseră valoarea poziţiei lor. Conform legendelor păstrate de înţelepciunea lui Kevin, acei oameni fuseseră războinici; localizarea strategică le era necesară. Nobilul Callindrill traducea denumirea prin „locul stăpânilor” sau „dezolarea duşmanului”.

Legendele spuneau că timp de secole Doriendor Corishev fusese capitala neamului din care se născuse Berek Jumătate-de-Mână.

Era pe vremurile domniei Pădurii Unice pe Tărâm. Pe atunci nu existau Pustiuri la sud de munţi; regiunea era înverzită şi populată. Însă cu timpul devenise prea populată. Grupuri de oameni din teritoriile din sud se mutaseră încet-încet în Tărâm şi începuseră să atace Pădurea. La început nu voiseră decât lemn pentru civilizaţia din Doriendor Corishev. Apoi doriseră câmpii pentru agricultură. Apoi locuri de case. Cu ajutorul inconştient al altor imigranţi din nord, reuşiseră în cele din urmă să schilodească Pădurea Unică.

Însă acele răni avuseseră multe implicaţii. Pe de o parte, căderea copacilor desfăcuseră interdicţia pe care Colosul

Toamnei o pusese Tărâmului de Jos. Prorocii deliranţii scăpaseră – o scăpare care dusese inevitabil la distrugerea monarhiei din Doriendor Corishev în marele război al lui Berek Jumătate-de-Mână. Pe de altă parte, pierderea a aproximativ trei sute de milioane de hectare de Pădure alteraseră echilibrul natural al Pământului. Fiecare copac căzut împingea tot mai aproape osânda de locul stăpânilor. Pe măsură ce copacii mureau, teritoriile din sud pierdeau revărsările de ape care le feriseră de Deşertul Cenuşiu. La secole după ce ravagiile asupra Pădurii Unice deveniseră ireversibile, acele ţinuturi se transformaseră în nişte ruine uscate.

Dar oraşul fusese părăsit încă din timpurile lui Berek, primul Nobil. Acum, după milenii de vânturi şi praf, nu mai rămăsese nimic din locul stăpânilor decât fragmente de ziduri şi clădiri, un fel de hartă la nivelul solului formată din cioturile secătuite de sânge ale grandorii sale. Warmarkul Troy şi-ar fi putut ascunde întreaga armată printre spaţiile şi drumurile labirintice. În spatele zidurilor dărâmate care se mai înălţau inutil spre cer, soldaţii ar fi putut să poarte un război de gherilă zile în şir, împotriva unei armate de o mărime relativ egală.

Troy avea încredere că Scrijelitorul în Carne ştia acest lucru. Planurile lui se bazau mult pe capacitatea lui de a-l convinge pe uriaş că Oastea a ales ca ultim punct de rezistenţă Doriendor Corishev, preferabil morţii sigure din întunecimea Sufocantă. Îşi duse armata drept în sus pe pantă şi prin poarta ruinată a locului stăpânilor. Apoi traversară oraşul şi ieşiră pe latura dinspre vest, unde creasta pe care se afla oraşul îi ascundea de Scrijelitorul în Carne.

Acolo îi dădu lui Quaan toate instrucţiunile şi încurajările de care fu în stare. Apoi îl salută pe Hiltmark şi privi cum grosul Oştii se îndepărta coborând dealul. Când aceasta dispăru, el şi voluntarii se întoarseră în oraş împreună cu cei doi Nobili, Primul Haft Amorine, toţi Gardienii Sângelui şi toţi caii suficient de în putere ca să poarte un călăreţ.

Trecut de zidurile prăbuşite, se adresă celor opt Eowarde care se oferiseră să asigure scăparea Oştii din Doriendor Corishev. Îşi simţea gâtul uscat şi strâns când începu:

— Sunteţi cu toţii voluntari, aşa că nu o să vă cer scuze pentru că facem ceea ce facem. Dar vreau să fiu sigur că ştiţi

de ce o facem. Am două motive principale. În primul rând, o să le dăm celorlalţi soldaţi o şansă de a se îndepărta de Scrijelitorul în Carne. În al doilea rând, o să ajutăm la obţinerea unei victorii în acest război. Pregătesc o mică surpriză pentru armata lui Foul şi noi o să ajutăm la punerea ei în practică. Unele părţi ale acelei armate se mişcă mai repede decât altele, iar dacă se împrăştie prea mult nu vor cădea toate în capcana mea. Aşa că o să-i împingem pe toţi aici.

Se opri să se uite la soldaţi. Stăteau drepţi înaintea lui, cu feţe exprimând toate nuanţele tristeţii, oboselii şi hotărârii, iar oasele lor păreau să radieze moartea. Văzându-i, începu să înţeleagă afirmaţia lui Mhoram cum că ei merită să cunoască adevărul; executau ordinele lui cu sufletul. Răguşit, reluă:

— Dar mai e un lucru. Scrijelitorul în Carne s-ar putea să ne pregătească şi el ceva surprize. Mulţi dintre voi aţi fost cu Hiltmarkul Quaan în timpul acelei furtuni, ştiţi la ce mă refer. Uriaşul are putere şi intenţionează s-o utilizeze. O să-i dăm ocazia. Noi o să fim ţinta, pentru ca, indiferent ce ar face, să ne lovească pe noi în loc de restul Oştii. Cred că noi putem, dacă facem lucrurile cum trebuie. Dar nu va fi uşor.

Se întoarse brusc spre Amorine şi îi ordonă să desfăşoare Eowardele în poziţii strategice pe latura de est a locului stăpânilor.

— Asigură-ţi rutele de retragere. Nu vreau să se piardă oamenii prin labirint atunci când o să vină momentul să ieşim.

Apoi se adresă Gardienilor Sângelui, cerându-le să cerceteze locurile de dincolo de oraş, de-a lungul crestei.

— Trebuie să aflu imediat dacă Scrijelitorul încearcă să ne înconjoare.

Terrel aprobă din cap şi câţiva Gardieni plecară.

Primul Haft Amorine îşi duse Eowardele înapoi prin Doriendor Corishev. Îşi lăsară toţi caii, inclusiv ranyhynii, la poarta de vest, în grija unor Gardieni ai Sângelui. Însoţiţi de restul Gardienilor, Troy şi cei doi Nobili porniră pe jos spre zidul estic.

În timp ce treceau printre ruine, Nobilul Mhoram întrebă:

— Warmark, crezi că Scrijelitorul în Carne nu va încerca să ne înconjoare? De ce ar face altfel?

— Instinctul, replică Troy scurt. Cred că va avea foarte multă grijă să ne lase să scăpăm prin partea de vest. L-ai auzit

râzând acolo la Refugiul Damnaţilor când a văzut încotro mergem. Cred că ceea ce vrea el în realitate este să ne prindă în capcană lângă întunecimea Sufocantă. El e proroc delirant. Probabil consideră ilară ideea de a folosi pădurea împotriva noastră.

După aceea fu recunoscător că Mhoram se abţinu să-l întrebe care erau propriile lui păreri despre întunecimea Sufocantă. Nu voia să se gândească la asta. În schimb, încerca să se concentreze asupra aşezării oraşului, ca la nevoie să-şi poată găsi drumul prin el şi noaptea. Dar inima nu-i era acolo. Prea multe alte nelinişti îl asaltau.

Când ajunse la zidul estic şi se urcă pe o grămadă de moloz să privească peste el, văzu armata Scrijelitorului în Carne.

Se apropia ca o pată de culoare, o vânătaie întunecată pe pământul palid al Pustiurilor. Se întindea atât la nord, cât şi la sud de ruine. Se afla la mai puţin de cinci kilometri distanţă. Şi era imensă, dincolo de orice posibilitate de înţelegere. Troy nu-şi putea imagina cum reuşise Nobilul Foul să-şi creeze o asemenea armată.

Înainta pană la poalele dealului pe care se înălţa Doriendor Corishev.

Privind, Troy strânse mânerul săbiei ca şi cum aceasta ar fi fost singurul lucru care îl mai împiedica să între în panică. De câteva ori ridică mâna să-şi îndrepte ochelarii negri pe care nu-i mai avea. Mişcarea era ca o rugăciune involuntară sau ca o cerinţă. Dar niciunul dintre Nobili nu-l observă. Feţele lor erau îndreptate către Scrijelitorul în Carne.

Troy aproape că strigă de bucurie când uriaşul proroc delirant îşi opri armata la poalele dealului. Oprirea străbătu hoardele ca un şoc, ca şi cum forţa care îi condusese s-ar fi lovit de un zid. Lupii adulmecaseră prada; urlară frustraţi din cauza întreruperii. Demonii-abjecţi urlară furioşi. Oamenii deformaţi gemeau, iar troglodiţii săreau nerăbdători de pe un picior pe altul. Dar comanda Scrijelitorului în Carne îi stăpânea pe toţi. Se răspândiră formând un arc în jurul întregii laturi de est a dealului, apoi se aşezară să aştepte.

Când fu satisfăcut de poziţia armatei, prorocul delirant urcă încet câţiva paşi pe deal, îşi puse mâinile în şolduri şi strigă diabolic:

— Nobili! Soldaţi! Ştiu că mă auziţi! Ascultaţi-mi cuvintele! Predaţi-vă! Nu puteţi scăpa, sunteţi prinşi în capcană între deşert şi întunecime. Vă pot şterge de pe faţa Pământului cu numai o zecime din forţele mele. Predaţi-vă! Dacă vă alăturaţi mie, aş putea avea milă.

La cuvântul milă, un vaier de protest şi lăcomie se ridică dinspre armata sa. El aşteptă ca zgomotul să se stingă înainte să continue:

— Dacă nu, o să vă distrug! O să vă ard şi o să vă arunc în aer casele. Voi face măcel în Pădurea Sărbătorii, iar Piatra Sărbătorii o voi folosi drept teren de aruncat resturile. Voi nărui şi voi pustii Tărâmul până când Timpul însuşi o să se întrerupă! Ascultaţi-mă şi disperaţi! Predaţi-vă sau muriţi!

Auzindu-l, un impuls irezistibil îl copleşi pe Warmark; frustrarea şi furia fierbeau în el. Fără niciun avertisment sări pe zid. Îşi fixă bine picioarele şi ridică sfidător pumnul.

— Scrijelitorule în Carne! Strigă. Vierme! Eu sunt Warmark Hile Troy! Eu comand aici! Te scuip în faţă, proroc delirant! Nu eşti decât un sclav! Şi stăpânul tău tot un sclav el Este sclavul lăcomiei şi îşi mestecă nevrednicia ca pe un os vechi. Întoarce-te! Părăseşte Tărâmul! Noi suntem oameni liberi! Disperarea nu are nicio putere asupra noastră. Dar o să te învăţ pe tine ce e disperarea dacă îndrăzneşti să te lupţi cu mine!

Scrijelitorul în Carne răcni un ordin. O duzină de arcuri se încordară; săgeţile zburară pe lângă capul lui Troy când Ruel îl smulse de pe zid. Troy se împiedică în cădere, dar Ruel îl susţinu. Când Warmarkul îşi recăpătă echilibrul, Mhoram îi zise:

— Ţi-ai asumat un risc grav. Ce ai câştigat?

— L-am înfuriat, răspunse Troy clătinându-se. Lucrurile trebuie făcute bine, şi eu aşa o să le fac. Cu cât e el mai furios, cu atât mai bine pentru noi.

— Eşti atât de sigur în privinţa lui?

— Da. Troy simţea o încredere ciudată, o convingere că în cele din urmă va avea dreptate. Deja a făcut-o.

— S-a oprit. Dacă e suficient de furios, o să ne atace el primul. Armata lui va rămâne pe loc. Asta vrem şi noi.

— În cazul ăsta, cred că ai reuşit, interveni liniştit Nobilul Callindrill.

Privea peste zid în timp ce vorbea. Mhoram şi Troy i se

alăturară şi văzură la ce se referea. Scrijelitorul în Carne se retrăsese lăsând un spaţiu plat între el şi deal. În jurul lui se mişca armata. Câteva mii de demoni-abjecţi formau falange în frunte cu înţelepţii lor, plasate pe ambele laturi ale acelui spaţiu. Aşteptară acolo cât uriaşul proroc delirant trasă un cerc larg pe pământ, folosind vârful unuia dintre ţăruşii înţelepţilor. Apoi Scrijelitorul în Carne porunci ca toţi în afară de demonii-abjecţi să stea afară din cerc.

Când spaţiul fu eliberat, înţelepţii îşi începură lucrarea.

Psalmodiind aritmic la unison ca un cor de câini hipnotizaţi, demonii-abjecţi îşi proiectară puterile în mâinile înţelepţilor lor. Înţelepţii aruncară vârfurile lănciilor lor pe marginea cercului trasat de Scrijelitorul în Carne şi începură să mişte încet ţăruşii de fier înainte şi înapoi.

Se auzi un zgomot jos ca un bâzâit. Demonii-abjecţi cântau în propria lor limbă şi cântecul lor făcea terenul solid şi plat să vibreze. Treptat, bâzâitul crescu, ca şi cum un roi imens de albine înnebunite ar fi fost închise în pământ. Porţiunea din interiorul cercului începu să vibreze vizibil. O schimbare semănând cu o creştere de temperatură trecu peste piatră şi sol; sclipiri roşii încinse se jucau eratic prin cerc şi suprafaţa sa fierbea. Bâzâitul deveni mai puternic, mai ascuţit.

Procesul era lent, dar fascinaţia oribilă îl făcea să pară rapid pentru privitori. Pe măsură ce lumina zilei începea să se scurgă din cerul crăpat, bâzâitul o înlocui ca un ţipăt de durere al pământului. Cercul prorocului delirant pulsa şi fierbea ca şi cum solul din interiorul lui ar fi fost topit.

Sunetul îl chinuia pe Troy; se agăţa de urechile lui, se târa ca păduchii peste piele. Sudoarea îi scălda sprâncenele lipsite de ochi. Un timp se temu că va fi forţat să ţipe. Dar în cele din urmă ţiuitul depăşi limitele simţurilor lui. Fu în stare să se întoarcă şi să se odihnească puţin.

Când se uită înapoi la cerc, descoperi că demonii-abjecţi se retrăseseră de lângă el. Scrijelitorul în Carne stătea singur acolo. O expresie demonică îi strâmba faţa în timp ce privea pământul roşu, fierbinte şi clocotitor.

Ţinea în mâini pe unul dintre înţelepţi. Acela se zbătea speriat, se agăţa de ţăruşul lui, dar nu putea scăpa din strânsoare.

Râzând, Scrijelitorul în Carne îl ridică pe înţelept deasupra capului şi îl azvârli în cerc. La contactul cu solul, ţipetele lui muriră într-o izbucnire de foc. Numai ţăruşul rămase, topindu-se lent pe suprafaţă.

La apusul soarelui, Scrijelitorul începu să-şi folosească fragmentul lui de Piatră ca să remodeleze fierul topit, forjându-l într-o formă nouă.

Încet, parcă temându-se că uriaşul proroc delirant l-ar putea auzi, Troy îi întrebă pe Nobili:

— Pentru ce e asta? Ce face?

— Îşi fabrică o unealtă, şopti Mhoram, ceva prin care să-şi sporească sau să-şi concentreze puterea.

Implicaţiile îi dădură lui Troy un sentiment de satisfacţie amară. Strategia lui era justificată măcar prin faptul că principalul corp al Oştii era scutit de acest anume atac. Dar el ştia că o asemenea justificare nu era suficientă. Planul final îl apăsa ca o piatră în stomac. Se aştepta să piardă comanda Oştii imediat ce îl dezvăluia; i-ar fi îngrozit atât de mult pe soldaţi, încât s-ar fi revoltat. După toate promisiunile lui de victorie, se simţea ca un profet fals. Şi totuşi planul său era singura speranţă a Oştii, singura speranţă a Tărâmului.

Se ruga ca Nobilul Mhoram să fie la înălţimea lui.

Odată cu amurgul vederea lui slăbi. Era silit să se bazeze pe Mhoram pentru rapoartele asupra progreselor prorocului delirant. În întuneric se simţea prins în capcană, privat de comandă. Tot ce putea vedea era strălucirea amorfă, mată a pământului lichefiat. Ocazional distingea flăcări şi fulgere de un verde sinistru peste roşu, dar pentru el nu însemnau nimic. Singura lui consolare stătea în faptul că pregătirile Scrijelitorului în Carne consumau timp.

În lungul zidului, de ambele părţi ale lui, Eowardele Primului Haft Amorine supravegheau lucrările prorocului delirant. Nimeni nu dormea; ameninţarea iminentă a armatei Scrijelitorului în Carne fascina pe toată lumea. Răsăritul lunii nu îi uşură bezna; peste numai trei nopţi, luna avea să lipsească complet. Însă forja prorocului delirant era destul de strălucitoare ca să facă să pălească stelele.

În tot timpul veghei, Scrijelitorul nu părăsi niciodată cercul lui topit. Undeva după miezul nopţii îşi culese sceptrul nou

creat şi îl răci scuturându-l într-un val de scântei deasupra capului. Apoi îi fixă la capăt fragmentul de Piatră. Dar şi după ce făcu acest lucru rămase lângă cerc. Când noaptea se apropia de sfârşit, gesticulă şi cântă deasupra rocii topite, ţesând incantaţii din forţa ei fierbinte. Mişcările îi erau luminate lugubru, iar Piatra scăpăra din timp în timp deasupra rocii cu sclipiri verzi ale răutăţii.

Însă pentru Troy toate astea erau neclare. Se agăţa de speranţă. În întuneric, calculele erau singura realitate care îi rămăsese şi le recita ca într-o contracarare a nopţii. Când prima rază a zorilor îl atinse, simţi un fel de exaltare.

Încet, întrebă de Amorine.

— Warmark.

Ea se afla chiar lângă el.

— Amorine, ascultă. Monstrul a făcut o greşeală: a pierdut prea mult timp. Acum noi o să-l facem să plătească pentru asta. Scoate soldaţii de aici. Trimite-i după Oaste. Orice s-ar întâmpla, uriaşul n-o să doboare atât de mulţi dintre ai noştri cum crede el. Păstrează numai un soldat pentru fiecare cal bun pe care îl avem.

— Poate ar trebui să plece cu toţii acum, replică ea, înainte să atace prorocul delirant.

Ideea îl făcu pe Troy să zâmbească. Îşi putea imagina furia Scrijelitorului în Carne dacă atacul lui ar găsi Doriendor Corishev pustiu. Dar ştia că încă nu câştigase suficient timp. Răspunse:

— Vreau să-i mai storc încă o jumătate de zi. Cu Gardienii Sângelui şi câteva sute de soldaţi, o să reuşim s-o facem. Acum du-te.

— Da, Warmark.

Plecă imediat de lângă el şi în curând putu auzi cum majoritatea soldaţilor se retrăgeau. Se sui din nou pe zid şi fixă răsăritul, aşteptându-şi vederea.

În scurt timp deveni conştient că vântul uscat dinspre sud se răcise.

Apoi ceaţa de pe ochii lui se rări. Mai întâi reuşi să vadă zidul ruinat, apoi panta dealului; în cele din urmă zări armata care aştepta.

Nu se mişcase în timpul nopţii.

Nu avea nevoie să se mişte.

Scrijelitorul în Carne stătea încă lângă cercul lui. Focul din pământ se stinsese, dar înainte să moară îl folosise ca să se înfăşoare într-un cocon translucid şi sclipitor de putere. În interiorul acele puteri stătea drept ca un idol. Ţinea sceptrul rigid deasupra capului; nu se mişca, nu scotea niciun sunet. Dar când lumina soarelui îl atinse, vântul suflă dintr-odată într-o izbucnire ca un suflu violent printre dinţii deşertului. Şi continuă să crească în rafale neregulate ca frontul unui sirocco.

Apoi un strigăt înăbuşit al unuia dintre soldaţi îi atrase atenţia lui Troy. Întorcând capul, privi direct în vântul crescând. Dinspre sud-est, acolo unde Masivul Southron se întâlnea cu Deşertul Cenuşiu, o tornadă se îndrepta în grabă spre Doriendor Corishev. Coloana ei unduitoare se arunca direct asupra Pustiurilor.

Furniza o asemenea impresie de forţă, încât trecură câteva secunde înainte ca Troy să-şi dea seama că nu era genul de tornade pe care îl cunoştea.

Nu aducea cu ea ploaie sau nori; era la fel de uscată ca şi deşertul. Nu purta nici nisip sau praf, fiind la fel de curată ca aerul pur. N-ar fi trebuit să fie deloc vizibilă. Dar însăşi forţa ei o făcea perceptibilă vederii lui Troy. O putea simţi venind. Pentru el era atât de vie, încât la început nu putu observa faptul că tornada nu se deplasa împreună cu vântul. Uraganul sufla drept din sud, smulgând cu sălbăticie praful din drumul lui. Tornada îl tăia pe diagonală, ignorând vântul pentru a se năpusti direct spre Doriendor Corishev.

Troy se holbă la ea. Praful îi încleia gura, dar nu îşi dădu seama decât când încercă să strige ceva. Atunci, tuşind convulsiv, se smulse îndepărtându-se de privelişte. Imediat fu lovit de sirocco. Când se opri să se uite la tornadă, forţa vântului îl aruncă înapoi. Ruel îl prinse. Pivotă în jurul Gardianului şi se aruncă în direcţia Nobilului Mhoram.

Când ajunse la Mhoram răcni:

— Ce e asta?

— Creatorul să ne apere! Răspunse Mhoram. Urletul vântului şterse vocea de pe buzele lui şi Troy abia îl auzi: E un vortex de trepidaţii.

Troy trebui să-şi arunce cuvintele dincolo de vânt în urechile

lui Mhoram.

— Ce o să facă?

Strigându-i drept în faţă lui Troy, Mhoram răspunse:

— O să ne facă să ne temem!

În secunda următoare smuci braţul lui Troy şi arătă în sus, spre vârful tornadei. Acolo zburau câteva zeci de creaturi întunecate, călărind marginile superioare ale vortexului. Tornada parcursese deja mai mult de jumătate din distanţa până la Doriendor Corishev şi Troy văzu creaturile clar. Erau păsări mari cât un *kresh.* Aveau feţe demonice şi contorsionate ca ale liliecilor, aripi largi de vulturi şi gheare masive încovoiate. În zbor ţipau una la alta, arătând şiruri duble de dinţi ascuţiţi. Aripile lor băteau lacome. Erau cele mai înspăimântătoare creaturi pe care Troy le văzuse vreodată. Privindu-le, încerca să se organizeze împotriva lor – să le evalueze viteza, să calculeze timpul rămas până la sosirea lor, să planifice o apărare. Dar ele îi paralizau mintea; nu putea să conceapă cum de era permisă existenţa lor.

Se strădui să se mişte, să-şi regăsească echilibrul destul cât să-şi spună că percepea deja vortexul de trepidaţii. Dar era paralizat. Voci strigau în jurul lui. Avea vaga impresie că hoardele Scrijelitorului în Carne întâmpinau vortexul cu bucurie – sau şi ele se temeau? Nu-şi putea da seama.

Atunci Ruel îl apucă de braţ, smulgându-l de lângă zid, şi îi strigă în ureche:

— Warmark, vino! Trebuie să organizăm apărarea!

Troy nu-şi amintea să fi auzit vreodată înainte un Gardian al Sângelui strigând. Dar nici chiar acum în glasul lui Ruel nu se simţea panica. Troy se gândi că era ceva teribil în asemenea imunitate. Încercă să se uite în jur, dar vântul aducea prea mult praf peste ruine şi toate detaliile se pierdeau. Ambii Nobili dispăruseră. Soldaţii alergau în toate direcţiile, împleticindu-se în vânt. Gardienii Sângelui apăreau şi dispăreau din vedere ca nişte fantome.

Ruel strigă la el din nou:

— Trebuie să salvăm caii! O să înnebunească de frică!

Un timp îndelungat, Troy îşi dori ca înalta Nobilă Elena să fi fost cu el, ca să-i poată spune că nu era vina lui. Apoi, deodată, îşi dădu seama că făcuse o altă greşeală. Dacă el ar fi fost ucis,

nimeni n-ar fi ştiut cum să salveze Oastea. Planul lui final ar fi murit odată cu el, şi ca rezultat fiecare bărbat şi fiecare femeie din armata lui ar fi fost măcelăriţi.

Ideea păru să-l împingă dincolo de limite. Căzu în genunchi. Siroccoul şi praful îl sufocau.

Ruel răcni:

— Warmark! Corupţia atacă!

La cuvântul Corupţie, o luciditate totală coborî asupra lui Troy. Frica îi umplu toate gândurile cu o incisivitate de cristal. Imediat înţelese că Gardianul încerca să-l abată; impenetrabila credinţă a lui Ruel era un atac deliberat asupra capacităţii lui de comandă.

Înţelegerea faptului îl făcu să dea înapoi, dar reacţionă lucid, cu abilitate. Aruncă o ultimă privire în jurul lui, văzu una sau două siluete agitându-se încă prin neliniştea lividă a prafului. Ruel se mişcă încercând să-l apuce. Deasupra capetelor, păsările se năpusteau spre ruine. Troy luă o piatră şi se ridică în picioare. Când Ruel îl atinse, arătă brusc în spatele Gardianului. Ruel se întoarse să se uite. Troy îl lovi în ceafă cu piatra.

Apoi Warmarkul fugi. Nu putea înainta contra vântului, aşa că o luă de-a curmezişul lui. Pereţii clădirilor îl pândeau din praf. Porni spre o uşă. Fără avertisment, se împiedică de Primul Haft Amorine.

Ea se agăţă de el, copleşindu-l cu ţipete de spaimă. Dar şi ea era o persoană credincioasă, cineva care îl ameninţa. O îmbrânci cu umărul şi o trânti pe jos. Imediat după aceea dispăru în labirintul locului stăpânilor.

Căzu de câteva ori când vântul ţâşnea prin spărturi neaşteptate în ziduri. Dar se sili să înainteze. Claritatea terorii lui era completă; ştia ce avea de făcut.

După o scurtă luptă haotică, găsi ceea ce îi trebuia. Grăbit, se împletici până în centrul unui spaţiu larg şi deschis, rămăşiţele unei săli de întruniri din Doriendor Corishev. În acel loc neadăpostit, forţa vântului îl chinuia cu ură. O întâmpină cu bucurie. Simţea o fericire paradoxală în frică; propria lui teroare îl încânta. Stătea ca un fanatic exaltat în spaţiul liber, privind în sus să vadă cât mai avea de aşteptat.

Când se uită în spatele lui inima îi tresări. Una dintre păsări

plana fără efort spre el, ca şi cum ar fi avut control absolut asupra vântului. Se apropia clar de el. Uşurinţa cu care se mişca îl înfioră, şi se pregăti să sară în fălcile ei.

Dar când se apropie mai mult, observă că purta în ghearele puternice trupul mototolit al lui Ruel. Putea distinge trăsăturile plate, inexpresive ale lui Ruel. Gardianul arăta ca şi cum ar fi fost trădat.

Troy fu scuturat de o convulsie. Când pasărea se năpusti spre el, îşi aduse aminte cine era. Forţa terorii îi galvaniză muşchii; smulse sabia şi lovi. Lovitura sparse craniul păsării. Reculul îl răsturnă. Sânge verde i se scurse peste cap şi umeri. Îl ardea ca o substanţă corozivă fierbinte şi mirosea atât de puternic a ulei de trandafiri încât îl asfixia. Cu un ţipăt sufocat îşi zgârie fruntea, încercând să smulgă durerea. Dar focul acid îi arse banda de pe frunte, pătrunse prin craniu în creier. Îşi pierdu cunoştinţa.

Se trezi în linişte şi în întunericul nopţii.

După un lung interval de timp ca un ţipăt interminabil, înălţă capul. Vântul aruncase nisip peste el şi mişcările lui îl deranjară. Praful îi umplu gâtul, gura şi plămânii. Îşi înăbuşi însă spasmul de tuse şi ascultă întunericul.

De jur împrejurul lui, Doriendor Corishev era nemişcat ca un cavou. Vântul şi vortexul dispăruseră, lăsând numai praful miezului de noapte şi moartea ca semn al trecerii lor. Liniştea acoperea ruinele ca un blestem.

În cele din urmă fu silit să tuşească. Icnind, sughiţând, se forţă să se ridice în genunchi. Sunetul părea exploziv în urechile lui. Încercă să-şi controleze violenţa tusei, dar nu reuşi nimic până nu trecu spasmul.

Când îşi mai reveni, îşi dădu seama că ţinea încă în mână sabia. Instinctiv spori strânsoarea. Îşi blestemă orbirea din timpul nopţii, apoi îşi spuse că întunericul era singura lui speranţă.

Faţa îi pulsa dureros, dar o ignoră.

Stătu nemişcat, gândindu-se.

La atât de mult timp după vortex, calculă el, toţi aliaţii lui erau fie morţi, fie plecaseră deja. Dacă vortexul şi păsările nu-i uciseseră, atunci fuseseră alungaţi dintre ruine de armata Scrijelitorului în Carne. Aşadar, nu îl puteau ajuta. Nu ştia cât

de mare era partea din acea armată care rămăsese pe locul stăpânilor.

Şi nici nu putea vedea. Era vulnerabil până la venirea dimineţii. Numai întunericul îl proteja; nu se putea apăra singur.

Prima lui reacţie fu să rămână acolo unde se afla şi să se roage să nu fie descoperit. Dar îşi dădu seama că planul era inutil. În cel mai bun caz nu făcea decât să-i amâne moartea. La ivirea zorilor ar fi fost singur împotriva unui număr necunoscut de adversari. Nu, unica lui şansă era să se strecoare imediat afară din oraş şi să se piardă în Pustiuri. Acolo ar fi putut găsi un şanţ sau o groapă în care să se ascundă.

Acea evadare era posibilă, cu greu posibilă, pentru că el avea un avantaj; niciuna dintre creaturile Scrijelitorului în Carne, cu excepţia demonilor-abjecţi, nu se putea strecura noaptea printre ruine la fel de bine ca el. Iar prorocul delirant nu şi-ar fi lăsat în urmă demonii-abjecţi. Erau mult prea valoroşi. Dacă Troy reuşea să-şi recheme fostele talente – simţul mediului înconjurător, memoria terenului –, ar fi reuşit să se descurce prin oraş.

Ar fi trebuit să se bazeze pe auz ca să-l avertizeze de prezenţa duşmanului.

Începu prin a-şi aşeza încet sabia în teacă. Apoi îşi pipăi drumul peste nisipul fierbinte. Trebuia să verifice unde se afla şi cunoştea numai un singur mod de a face asta.

În apropiere, mâinile lui descoperiră un petic de pământ care părea ars. Praful care i se lipi de degete duhnea a ulei de trandafir. Pe acea porţiune de teren găsi trupul contorsionat al lui Ruel. Simţul pipăitului îi spuse că Ruel fusese carbonizat. Pasărea întunecată probabil luase foc atunci când murise, şi arzând lăsase în urmă corpul Gardianului.

Atingerea acelui loc îi făcu greaţă şi se retrase de acolo. Asuda abundent. Arsurile îl usturau din cauza transpiraţiei. Noaptea era fierbinte; apusul soarelui nu adusese nicio uşurare ruinelor. Strângându-şi braţele peste stomac, se ridică în picioare.

Stând nesigur în spaţiul deschis, încercă să-şi elibereze mintea de imaginea lui Ruel şi a păsării. Trebuia să-şi aducă

aminte cum să facă faţă orbirii, cum să se orienteze printre ruine. Dar nu-şi putea da seama pe unde venise în acest loc deschis. Fluturând braţele în faţă, porni în căutarea unui perete.

Picioarele lui nu aveau încredere în teren – nu putea păşi în siguranţă – şi se mişca şovăitor. Simţul echilibrului îl părăsise. Îşi simţea faţa carne vie şi transpiraţia îi ardea orbitele goale. Dar se concentră şi măsură distanţele.

La douăzeci de metri dădu de un zid. Îl atinse oblic, se alinie repede, apoi se deplasă în lungul lui. Avea nevoie de o spărtură care să-i permită să atingă ambele feţe ale zidului. Orice diferenţă de temperatură i-ar fi indicat direcţia.

După alţi douăzeci de metri ajunse la un colţ. Cotind în unghi drept, urmări noul perete. Se ţinu paralel cu el, atingând piatra cu degetele. Curând se împiedică în moloz şi găsi o intrare.

Acolo peretele era gros, dar putu atinge feţele opuse fără să întindă braţele. Ambele părţi erau foarte calde, dar i se păru că percepe o temperatură uşor mai crescută pe faţa dinspre spaţiul deschis. Acea direcţie era vestul, judecă el; soarele după-amiezii încălzise faţa apuseană a zidului.

Acum trebuia să se decidă încotro să se îndrepte.

Dacă mergea spre est, era mai puţin probabil să întâlnească inamici. Întrucât ei nu îl găsiseră, ar fi putut trece pe lângă el, iar căutarea lor să se îndrepte de la est la vest în urma Oştii. Dar dacă era să-i rămână vreo şansă de ajutor din partea prietenilor sau a lui Mehryl, aceasta se găsea în partea de vest.

Dilema părea să nu aibă o soluţie. Se pomeni scuturând din cap şi mormăind printre dinţi. Imediat tăcu. Se hotărî să se îndrepte spre vest către Mehryl. Riscurile suplimentare erau preferabile unei evadări mai sigure spre est, o evadare care l-ar fi lăsat singur în Pustiurile Southron, fără hrană şi apă şi fără cal.

Se sprijini câteva clipe de zidul nefiresc de cald, respirând adânc ca să se calmeze. Apoi se ridică, îşi regăsi simţul direcţiei şi toată concentrarea pe care o putu aduna, şi porni drept înainte prin sala ruinată.

Înaintarea sa era lentă. Nesiguranţa paşilor îl făcu să se abată repetat de la adevărata direcţie spre vest. Dar îşi corectă deviaţiile cât putea de bine şi continuă să meargă. Fără

sprijinul peretelui, echilibrul i se deteriora cu fiecare pas. Înainte să fi străbătut treizeci de metri, terenul se răsuci în jurul lui şi el căzu în genunchi. Trebui să-şi strângă gâtul ca să se împiedice să plângă.

Când reveni pe picioare, auzi un râs puternic – mai întâi o voce, apoi mai multe. Era un sunet crud, îndreptat parcă spre el. Se reflecta uşor pe ziduri, astfel că nu îl putu localiza, dar părea să vină de undeva din faţă.

Încremeni pe loc. Neajutorat, se ruga ca întunericul să-l acopere. Dar o voce îi reteză şi această speranţă.

— Ia uitaţi-vă, fraţilor. Un om, singur.

Pronunţia era ezitantă, îmbâcsită de sclavie, dar Troy o putea înţelege. Putu percepe răutatea în corul jos de râsete care constitui răspunsul.

Alte voci vorbiră.

— Un om, da. Să-l ia Ucigaşul!

— Uite. Ce haine drăguţe. E un duşman.

— Ha! Mai uită-te o dată, prostule. Ăsta nu-i om.

— N-are ochi.

— O fi un demon-abject?

— Ba nu, e om, îţi spun eu. Un om fără ochi! Avem distracţie, fraţilor.

Toate vocile râseră iar.

Troy nu se putea abţine să nu se mire cum de îl vedeau cei care vorbeau. Se întoarse şi începu să alerge înapoi pe drumul pe care venise.

Ei îl urmară imediat. Putea auzi plescăitul tălpilor lor goale pe piatră, respiraţiile şuierate. Îl prinseră uşor din urmă. Ceva coti aproape de el şi îl opri. Când căzu, picioarele care alergaseră îl înconjurară.

— Uşurel, fraţilor. Nu omorâţi repede. O să avem parte toţi de distracţie.

— Nu-l omorâţi.

— Să nu-l omorâm? Eu vreau să omor. Să omor şi să mănânc.

— Uriaşul o să-l vrea pe ăsta.

— După ce ne distrăm noi.

— De ce i-am spune uriaşului, fraţilor? El e lacom.

— Ne ia carnea.

— Să-l păstrăm pentru noi, da.

— Să-l ia Ucigaşul pe uriaş.

— Preţioşii lui demoni-abjecţi. Când e vorba de vreo primejdie, oamenii trebuie să meargă primii.

— Da! Fraţilor, carnea asta o s-o mâncăm noi.

Troy se ridică în picioare. Prin trăncănitul rapid al vocilor auzi „să meargă primii”, şi aproape căzu din nou. Dacă aceste creaturi erau primii din armata Scrijelitorului în Carne care pătrundeau în locul stăpânilor…! Dar respinse implicaţiile acestui gând şi smulse sabia.

— O spadă? O-ho-ho!

— Ia uitaţi-vă, fraţilor. Omul fără ochi vrea să se joace.

— Să ne jucăm!

Troy auzi plesnetul unui bici; coarda i se înfăşură pe încheietura mâinii. Strânse şi smuci, dezechilibrându-l. Mâini puternice îi luară sabia. Ceva îl izbi în piept, răsturnându-l pe spate. Dar platoşa îl protejă.

Una dintre voci ţipă:

— Pe Ucigaş! La naiba!

— Prostule! Veni răspunsul. Urmară râsete.

— Omorâţi-l!

O armă metalică i se lovi de scut şi căzu pe jos. Bâjbâi după ea prin praf, dar mâini grăbite îl împinseră. Îşi reveni şi se ridică din nou în picioare.

Auzi şuieratul biciului şi coarda i se înfăşură pe glezne. Dar de data asta nu se mai prăbuşi.

— Nu-l omorâţi încă. Unde-ar mai fi distracţia?

— Făceţi-l să se joace.

— Da, fraţilor. Să se joace.

— Joacă-te cu noi, omule fără ochi.

Biciul îl arse peste gât. Se clătină sub lovitură. Năucitorul amestec de voci continuă.

— Joacă-te, lua-te-ar Ucigaşul!

— Distrează-ne!

— De ce distracţie? Eu vreau carne. Carne udă de sânge.

— Uriaşul ne hrăneşte cu nisip.

— Joacă-te când îţi spun! Eşti orb, omule fără ochi? Te orbeşte soarele?

Ultima batjocură fu întâmpinată de râsete puternice. Dar

Troy rămase nemişcat în disperarea lui. Soarele? Se gândi, paralizat. Atunci însemna că alesese direcţia greşită, estul în loc de vest; nimerise direct între creaturi. Îi veni să ţipe. Dar deja depăşise momentul ţipatului. Putea să simtă cum se stinge lumina vieţii lui. Mâinile îi tremurau căutând să-şi îndrepte ochelarii.

— Doamne Dumnezeule, gemu.

Amorţit, parcă neştiind ce face, duse degetele la buze şi fluieră pătrunzător.

Biciul i se înfăşură în jurul taliei şi îl răsturnă la pământ.

— Joacă-te! Cerură vocile la unison, distonant.

Dar când se sculă, clătinându-se pe picioare, auzi zgomotul copitelor. O clipă mai târziu, nechezatul lui Mehryl acoperi vocile bolborosite. Atinse inima lui Troy ca sunetul unei trâmbiţe cereşti. Sări în sus; capul şi urechile lui cercetau, încercând să localizeze ranyhynul.

Vocile se transformară în strigăte de foame când copitele atacară.

— Un ranyhyn!

— Omorâţi-l!

— Carne!

Mâini îl apucară pe Troy. Se luptă cu un pumn care ţinea un cuţit. Însă zgomotul copitelor se auzea tot mai aproape de el. Impactul îi aruncă pe atacatori în lături. Se răsuci şi încercă să sară pe spatele lui Mehryl. Dar nu reuşi decât să se pună în calea lui Mehryl. Umărul ranyhynului îl lovi, doborându-l.

Atunci auzi tălpile goale sărind la atac. Biciul pocni, cuţitele şuierară. Mehryl fu împins departe de el. Copitele tropăiră pe piatră când ranyhynul se retrase. Urlând triumfător, creaturile porniră la vânătoare. Sunetele se stinseră.

Troy se ridică în picioare. Inima îi bubuia în piept; durerea pulsa acut pe faţă. Zgomotele urmăririi păreau să indice că fusese lăsat singur. Dar nu se clinti. Concentrându-şi întreaga atenţie, se strădui să asculte dincolo de loviturile durerilor lui.

Un timp, spaţiul din jurul lui i se păru gol, nemişcat. Flutură braţele şi nu atinse nimic.

Apoi auzi o respiraţie şuierătoare.

Tremura violent. Vru să se întoarcă şi să fugă. Dar se sili să-şi păstreze poziţia. Se concentră, adunându-şi întreaga atenţie

asupra sunetului. În depărtare, celelalte creaturi îl pierduseră pe Mehryl. Se întorceau; le putea auzi.

Dar vocea din apropiere şuieră:

— Te omor. M-ai rănit la picior. Să-i ia Ucigaşul pe ei! Tu eşti mâncarea mea.

Troy simţi creatura apropiindu-se. Apăru din beznă ca o presiune uşoară pe faţa lui. Gâfâitul respiraţiei crescu. Îi simţea apropierea tot mai acut, cu fiecare pas.

Tensiunea era chinuitoare, dar el rămase nemişcat. Aştepta. Trecu un timp interminabil.

Brusc simţi creatura ghemuindu-se să sară.

Smulse de la centură funia Roabei Coamei Rue şi, atunci când creatura îl lovi, o aruncă în jurul gâtului atacatorului său şi trase. Trase din toate puterile. Saltul fiinţei îl răsturnă, dar el se agăţă de frânghie, se ridică ţinându-se de ea. Creatura ateriză peste el. Îşi mută greutatea şi ajunse deasupra creaturii. Continua să tragă. Acum putea să simtă corpul de sub el moale. Dar nu renunţă la strânsoare. Ţinând de frânghie, izbi de mai multe ori capul inamicului de piatră.

Gâfâia întretăiat. Vag, putea auzi celelalte creaturi atacându-l. Dar nu slăbi strânsoarea.

Apoi o energie trosni prin aer. În jurul lui izbucniră flăcări. Auzi strigăte şi ciocniri de săbii. Corzile arcurilor vibrând. Creaturile ţipau, fugeau, cădeau cu bufnituri grele.

O clipă mai târziu, nişte mâini îl ridicară pe Troy.

I se luă frânghia lui Rue dintre degetele ţepene. Primul Haft Amorine strigă:

— Warmark! Warmark! Slavă Creatorului, eşti teafăr!

Plângea de uşurare. Oamenii se mişcau în jurul lui. Îl auzi pe Nobilul Mhoram spunând:

— Prietene, frumoasă cursă ne-ai întins. Fără ajutorul lui Mehryl nu te-am fi găsit la timp.

Glasul venea din beznă, lipsit de trup.

La început, Troy nu putu să vorbească. Inima i se lupta cu criza. Îl făcea să icnească atât de puternic, încât abia se putea ţine pe picioare. Parcă ar fi încercat să plângă cu suspine.

— Warmark, zise Amorine, ce ai păţit?

— Soarele, gâfâi el, soarele… străluceşte?

Efortul de a articula părea să-i înfigă un cuţit în inimă.

— Warmark? Ah, Warmark! Ce ţi-au făcut?

— Soarele! Icni el. Insista disperat, dar nu putea decât să bată inutil din picior.

— Soarele este deasupra capului, răspunse Mhoram. Am supravieţuit vortexului şi creaturilor lui. Însă acum armata Scrijelitorului în Carne intră în Doriendor Corishev. Trebuie să plecăm repede.

— Mhoram, tuşi Troy aspru. Mhoram.

Înaintând împleticit, se prăbuşi în braţele Nobilului.

Mhoram îl reţinu într-o strânsoare liniştitoare. Fără un cuvânt, Nobilul îl sprijini până îi mai trecu din durere şi începu să respire mai uşor. Apoi rosti încet:

— Am văzut că ai ucis una dintre păsările Dispreţuitorului. Te-ai descurcat bine, prietene. Nobilul Callindrill şi cu mine rămânem aici. Probabil au supravieţuit cam şaptezeci de Gardieni ai Sângelui. Primul Haft Amorine a păstrat o mână de soldaţi. După trecerea vortexului, toţi ranyhynii s-au întors. Ei au salvat mulţi cai. Prietene, trebuie să plecăm.

Ceva din calmul lui Mhoram ajunse până la Troy şi începu să-şi recapete controlul. Nu voia să-i fie o povară Nobilului. Se retrase lent, stând singur pe picioare. Acoperindu-şi fruntea arsă cu palmele ca şi cum ar fi încercat să ascundă lipsa ochilor, zise:

— Trebuie să-ţi spun şi restul planului meu.

— Nu poate să aştepte? Trebuie să plecăm imediat.

— Mhoram, gemu Troy distrus, nu mai văd.

20

ÎNTUNECIMEA SUFOCANTĂ

Două zile mai târziu, la scurt timp înaintea amiezii din ziua dinaintea nopţii fără lună, Nobilul Mhoram conduse Oastea la Cravenhaw, limita de sud a întunecimii Sufocante. În arşiţa amiezii, armata ocolise poalele dealurilor împleticindu-se şi clătinându-se ca un muribund şi se îndreptase spre nord, oprindu-se tremurând chiar în buza fatalei întunecimi. Războinicii stăteau într-o câmpie largă acoperită de iarbă, primul verde sănătos pe care îl vedeau de când părăsiseră Câmpiile de Miazăzi. În faţă se afla pădurea. La doi-trei kilometri de o parte şi de alta, spre est şi spre vest, se înălţau munţi, piscuri abrupte şi inaccesibile ca şi fălcile întunecimii. Şi în spate era armata Scrijelitorului în Carne, *moksha.*

Uriaşul proroc delirant îşi mânase sălbatic hoardele. În ciuda întârzierii de la Doriendor Corishev, nu era mai departe de zece kilometri.

Informaţia spori groaza rece, trudită a Nobilului Mhoram. Avea atât de puţin timp în care să încerce planul lui Troy. Din acest punct nu mai existau scăpări sau speranţe în afara celei pe care o prevăzuse Troy. Dacă Mhoram nu reuşea – dacă nu reuşea repede!

— Oastea avea să fie strivită între prorocul delirant şi întunecimea Sufocantă.

Totuşi, el se îndoia că ar putea reuşi, indiferent de timpul pe care l-ar fi avut la dispoziţie. Într-un an sau în douăzeci de ani, tot ar fi putut eşua. Cerinţele erau atât de mari… Nici chiar vortexul de trepidaţii nu-l făcuse să se simtă atât de neajutorat.

Gândindu-se la vortex se cutremură. Cu toate că Troy salvase practic întreaga Oaste, bărbaţii şi femeile care rămăseseră în locul stăpânilor plătiseră greu pentru supravieţuirea lor. Atacul Scrijelitorului în Carne îi dăunase Nobilului Callindrill. Tensiunea luptei împotriva amarilor demoni îl umilise cumva, îi insuflase o profundă neîncredere în sine. Nu fusese capabil să reziste fricii. Acum ochii săi senini şi blânzi erau umbriţi, îndureraţi. Când îşi unea gândurile cu

Nobilul Mhoram împărtăşea cunoştinţe şi preocupare, dar nu putere; el nu mai credea în puterea lui.

În felul ei, Primul Haft Amorine suferea şi ea. În timpul măcelului prorocului delirant susţinuse rămăşiţele prăbuşindu-se ale celor de sub comanda ei doar prin simpla forţă a curajului. Preluase asupra ei teroarea soldaţilor săi. De fiecare dată când unul dintre ei cădea sub puterea vortexului, sau murea în ghearele păsărilor, ea îşi intensifica influenţa asupra supravieţuitorilor. Iar după aceea, când siroccoul trecuse, pornise într-o căutare febrilă a Warmarkului Troy. Creaturile diforme, cu aspect uman, care năvăleau spre ruine – unele cu gheare în loc de degete, altele cu feţe despicate şi membre acoperite de ventuze, altele cu ochi sau braţe în plus, toate deformate într-un fel sau altul pe puterea Pietrei – aduceau din ce în ce mai mult din oraş sub controlul lor. Dar ea îşi croise drum printre ei ca şi când ar fi fost doar nişte stafii care o bântuiau în timpul vânătorii. Ideea de a-l urma pe Mehryl fusese a ei.

Însă orbirea Warmarkului fusese prea mult pentru ea. Cauza era clară. Sângele coroziv al păsării ucise îi distrusese faţa şi arsura îi luase darul vederii primit în Tărâm. Niciunul dintre Nobili nu avea argilă de leac, *rillinlure* sau alte mijloace de vindecare prin care să se opună rănii. Când înţelese chinul lui Troy păruse să se piardă; voinţa independentă o părăsi. Până ajunsese iarăşi alături de Oaste urmase orbeşte instrucţiunile şi cerinţele Nobilului Mhoram, ca o marionetă a cărei autoritate se evaporase. Iar când îl revăzuse pe Hiltmarkul Quaan se transferase asupra lui. Expunându-i planul lui Troy, fusese atât de amorţită, încât nici măcar nu clipise.

Warmarkul însuşi nu mai spusese nimic altceva după ce îşi descrisese strategia finală. Se învăluise în orbirea sa şi îl lăsase pe Mhoram să-l aşeze pe spatele lui Mehryl. Nu întrebase despre armata Scrijelitorului în Carne, cu toate că numai viteza ranyhynului îl salvase pe el şi pe tovarăşii lui de capcana din oraş.

În ciuda urletelor frustrate care răsunau în urma călăreţilor, el se purtase ca un invalid care se întorsese cu faţa la perete.

Şi Nobilul Mhoram suferea. După bătălia din locul stăpânilor, oboseala şi teroarea îşi împinseseră tentaculele tenace prin

crăpăturile şi spărturile sufletului său, astfel că nu se mai putea scutura de ele. Însă îi ajuta cum putea pe Primul Haft şi pe Nobilul Callindrill. Ştia că numai timpul şi victoria ar putea să le aline rănile; dar el prelua acele părţi ale poverilor lor care îi stăteau în putinţă şi le oferea toată consolarea de care era capabil.

Nu exista nimic care să atenueze şocul simţit de Quaan atunci când Amorine îi raportă planul final al Warmarkului. Pe măsură ce ea vorbea, îngrijorarea Hiltmarkului pentru ea se transformă într-o oroare lividă pentru soldaţi. Chipul i se aprinse şi izbucni:

— E o nebunie! Toţi oamenii o să fie ucişi! Troy, ce s-a întâmplat cu tine? Pe Cele Şapte! Troy… Warmark… Şovăi înainte să-şi exprime gândul: Delirezi? Prietene, şuieră apucându-l pe Troy de umeri, cum ai putut să concepi o asemenea nebunie?

Troy vorbi pentru prima dată de când părăsiseră Doriendor Corishev.

— Sunt orb, zise cu o voce cavernoasă, ca şi cum acel lucru ar fi explicat totul. N-am ce face.

Se desprinse din strânsoarea lui Quaan şi se aşeză lângă foc. Localizând flăcările după căldură, se aplecă spre ele ca un om care studia tainele în tăciuni.

Quaan se întoarse spre Mhoram:

— Nobile, accepţi nebunia asta? Ar însemna moarte pentru noi toţi şi distrugere pentru Tărâm.

Protestul lui Quaan îndureră inima Nobilului. Dar, înainte ca el să-şi găsească cuvintele de răspuns, Troy vorbi pe neaşteptate.

— Nu, nu acceptă, zise Warmarkul. De fapt, el nu crede că eu aş delira. Suferinţa interioară îi făcea glasul aspru: El crede că Foul are o legătură cu chemarea mea – a interferat cumva cu Atiaran ca să apar eu în locul altcuiva care ar fi putut arăta mai puţin prietenos.

Accentuă cuvântul „arăta”, ca şi cum vederea însăşi ar fi fost inerent nedemnă de încredere.

— Foul a vrut ca Nobilii să aibă încredere în mine pentru că ştia ce fel de om sunt. Dumnezeule! Nu contează cât de mult îl urăsc. El ştie că sunt genul de om care se retrage în colţ atunci

când simplul fapt de a nu fi perfect înseamnă acelaşi lucru cu trădarea. Dar voi uitaţi că acum nu mai depinde de mine. Eu mi-am făcut partea mea, v-am adus în punctul în care nu mai aveţi nicio alegere. Acum Mhoram trebuie să vă salveze. Greutatea e pe umerii lui.

Quaan părea sfâşiat între teama pentru Oaste şi îngrijorarea pentru Troy.

— Chiar şi un Nobil poate fi înfrânt, replică posac.

— Nu vorbesc despre un Nobil, scrâşni Troy. Vorbesc despre Mhoram.

Epuizat cum era, Mhoram ar fi dorit să nege asta, să refuze povara. Spuse:

— Warmark, cu siguranţă voi face tot ce-mi stă în puteri. Dar dacă Nobilul Foul a ales pentru tine sarcina distrugerii noastre… atunci, prietene, toate ajutoarele din lume n-ar fi de folos. Povara acestui plan se va întoarce la tine în cele din urmă.

— Ba nu. Troy rămase cu faţa spre foc, parcă retrăind arsura acidă care îl orbise. Voi v-aţi închinat întreaga viaţă Tărâmului, şi o să i-o daţi acum.

— Dispreţuitorul mă cunoaşte bine, şopti Mhoram. Îşi bate joc de mine în vise.

Putea să audă ecourile acelui râs batjocoritor, dar le ţinu la distanţă.

— Să nu mă înţelegi greşit, Warmark. Nu ezit în faţa acestei poveri. O accept. La Postul de Veghe al lui Kevin am făcut o promisiune şi tu ai îndrăznit acest plan datorită acelei promisiuni. N-ai făcut rău. Dar trebuie să spun ce am pe suflet. Tu eşti Warmark. Eu consider că la tine trebuie să se întoarcă în cele din urmă povara acestui destin.

— Eu sunt orb. Nu mai pot să fac nimic. Nici măcar Foul nu mai poate cere nimic de la mine.

Căldura focului făcea urmele de arsuri de pe faţa lui să pară sângerii. Îşi ţinea mâinile încleştate şi încheieturile degetelor i se albiseră.

Supărat, Quaan îl privi pe Mhoram cu o expresie în ochi care întreba dacă greşise să se încreadă în Troy.

— Nu, îi răspunse Nobilul Mhoram. Nu judeca acest mister înainte de a se încheia. Până atunci trebuie să ne păstrăm

credinţa.

— Foarte bine, oftă Quaan din greu. Dacă am fost trădaţi, acum nu mai avem ce face. Fuga în deşert nu ne va aduce decât moarte. Iar Cravenhaw e un loc de luptat şi de murit la fel de bun ca oricare altul. Oastea nu trebuie să se întoarcă asupra ei însăşi atunci când bătălia va fi aproape. H voi susţine pe Warmarkul Troy.

Apoi se duse să se culce în căutarea unui somn printre temeri. Amorine îi urmă apatică exemplul, lăsându-i pe Callindrill şi Mhoram împreună cu Troy.

Callindrill căzu curând într-un somn greu. Şi Mhoram era prea obosit ca să mai stea treaz. Dar Troy rămase lângă tăciunii focului de tabără. Când ochii Nobilului se închiseră, Troy stătea încă aplecat spre flăcări ca peste un cifru vechi, în căutarea unei dezlegări din răceala sa.

Aparent, Warmarkul descoperi un răspuns în timpul veghei îndelungate. Când Nobilul Mhoram se trezi în dimineaţa următoare îl găsi pe Troy drept, cu braţele încrucişate peste platoşă. Nobilul îl studie îndeaproape, dar nu-şi putu da seama ce fel de răspuns descoperise Troy. Îl salută pe nevăzător cu amabilitate.

La auzul vocii lui Mhoram, Troy se întoarse. Îşi ţinea capul uşor într-o parte, ca şi cum acea poziţie l-ar fi ajutat să-şi concentreze auzul. Urma de zâmbet pe care o afişase de obicei în timpul anilor petrecuţi la Piatra Sărbătorii dispăruse, i se ştersese de pe buze.

— Cheamă-l pe Quaan, zise plat. Vreau să vorbesc cu el.

Quaan se afla în apropiere; îl auzi pe Troy şi veni imediat.

Fixându-l pe Hiltmark cu auzul, Troy spuse:

— Condu-mă. Vreau să trec în revistă Oastea.

— Troy, prietene, murmură Quaan, nu te chinui singur.

Troy rămase ţeapăn, rigid în exigenţa lui.

— Eu sunt Warmark. Vreau să le arăt soldaţilor mei că orbirea n-o să mă oprească.

Mhoram presimţi ivirea unor lacrimi, dar şi le reţinu. Îi zâmbi forţat lui Quaan, aprobând din cap ca răspuns la întrebarea bătrânului veteran. Quaan îl salută pe Troy, ignorând curajos incapacitatea Warmarkului de a-l vedea. Apoi îl apucă pe Troy de braţ şi îl conduse spre Eowarde.

Nobilul Mhoram îi urmări trecând printre soldaţi – văzu suferinţa plină de respect a lui Quaan, conducând neajutorarea verticală a lui Troy de la Eoman la Eoman. Îndură scena cât putu de bine şi îşi refuză propria durere din inimă. Din fericire, tortura nu dură mult; vânătoarea Scrijelitorului în Carne nu-i lăsa lui Troy timp pentru o trecere în revistă completă a Oştii. În curând, Mhoram încălecă pe ranyhynul său, Drinny fiul lui Hynaril, şi se îndreptară spre Cravenhaw.

Petrecu cea mai mare parte a zilei supraveghindu-l pe Warmark. Dar în dimineaţa următoare, în timp ce Oastea se apropia tot mai mult de întunecimea Sufocantă, se sili să-şi îndrepte atenţia asupra misiunii lui. Trebuia să găsească un plan prin care să-şi ţină promisiunea. Îşi uni gândurile cu Nobilul Callindrill şi împreună căutară printre cunoştinţele şi intuiţiile lor combinate o soluţie la dilema lui Mhoram. Îngrozit, spera să câştige curaj din uniune, dar durerea neîncrederii în sine a lui Callindrill i-l refuză. În loc să primească putere, Mhoram o dărui.

Cu ajutorul lui Callindrill pregăti o abordare a misiunii, aranjă o serie de rezolvări posibile în funcţie de pericole şi probabilităţi de succes. Dar până la prânz nu găsise nimic hotărâtor. După aceea nu mai avu timp. Oastea se opri chiar la marginea întunecimii Sufocante.

Acolo, faţă în faţă cu ultima rămăşiţă de conştiinţă a Pădurii Unice, Nobilul Mhoram începu să simtă gustul întregii amărăciuni a nepotrivirii sale. Furia profundă şi atavică a întunecimii îl făcea ineficient; se simţea ca un om fără degete. Primii copaci se aflau la mai puţin de zece metri de el. Ca nişte coloane neregulate apăreau brusc din pământ, fără tufişuri sau subarboret înaintea lor, şi fără lăstari care să întrerupă pajiştea pe care se înălţau. La început erau rari. Cât putea el să vadă de departe, nu se îndeseau suficient ca să oprească razele soarelui. Însă umbrele se adânceau între ei; semiîntunericul crescând respingea lumina zilei. În depărtare, voinţa întunecată a Pădurii devenea o interdicţie a trecerii aproape palpabilă. Simţea că se uită într-un abis. Ideea că s-ar putea încheia orice fel de înţelegere cu un astfel de loc părea să fie o nebunie, o vanitate ţesută din vise. Timp îndelungat stătu în faţa Pădurii privind în gol, cu un geamăt de groază rece în

suflet.

Dar Troy nu arătă nicio ezitare. Când Quaan îi spuse unde se afla, îl întoarse pe Mehryl şi începu să împartă ordine.

— În regulă, Hiltmark, hai să ne pregătim. Mâncare pentru toată lumea. Terminaţi proviziile, dar făceţi-o repede. Pe urmă mută soldaţii dincolo de raza de acţiune a săgeţilor şi formaţi un arc de cerc în jurul Nobilului Mhoram. Cât de larg posibil, dar gros, nu vreau să treacă Scrijelitorul în Carne prin el. Nobile Callindrill, cred că ar trebui să lupţi alături de Oaste. Quaan, o să le vorbesc soldaţilor în timpul mesei. O să le explic tot.

— Foarte bine, Warmark.

Quaan părea distant, retras în adăpostul curajului său; trăsăturile feţei îi erau tensionate de hotărâre.

Întoarse salutul orb al lui Troy, apoi îi dădu şi el ordine lui Amorine. Împreună plecară să facă ultimele pregătiri ale Oştii.

Troy îl roti din nou pe Mehryl. Încercă să ajungă în faţa lui Mhoram, dar rată cu câţiva metri.

— Poate ar fi mai bine să începi, zise. N-ai prea mult timp.

— O să aştept să vorbeşti cu Oastea.

Cu tristeţe, Mhoram observă grimasa lui Troy, supărat de constatarea că apreciase greşit poziţia Nobilului.

— Am nevoie de putere. Îmi trebuie puţin timp ca s-o găsesc.

Troy aprobă cu o mişcare bruscă din cap şi se îndepărtă intenţionând să urmărească pregătirile Oştii.

Împreună aşteptară semnalul lui Quaan. Nobilul Callindrill rămase lângă el numai atât cât să-i spună:

— Mhoram, înalta Nobilă nu s-a îndoit că eşti pe măsura poverilor acestor timpuri. Şi ea nu e o oarecare în ceea ce priveşte judecarea oamenilor. Frate, credinţa ta va fi de-ajuns.

Vocea îi era blândă, dar exprima implicit convingerea că propria lui credinţă nu era suficientă. Când se îndepărtă de întunecime ca să-şi ocupe locul între războinici, îl lăsă pe Mhoram luptându-se cu lacrimile insistente.

La scurt timp după aceea, Quaan raportă că Oastea era pregătită să-l asculte pe Troy. Warmarkul îi ceru lui Quaan să-l conducă într-un loc de unde putea vorbi şi porniră împreună la trap. Nobilul Mhoram îi urmă. Dorea să audă discursul Warmarkului.

Troy se opri în interiorul arcului format de soldaţi. Nu fu nevoit să ceară linişte. Cu excepţia zgomotelor oamenilor mâncând, soldaţii erau liniştiţi, prea epuizaţi ca să mai vorbească. Mărşăluiseră şi suferiseră în tăcere ultimele trei zile, iar acum îşi mestecau hrana cu un fel de lipsă de viaţă înspăimântată, mâncau parcă împinşi de o veche obişnuinţă neamestecată cu nicio urmă de rezistenţă, de dorinţă. Mişcându-şi fălcile, holbându-se cu ochi uscaţi, arătau ca nişte schelete prăfuite, oase seci şi dezgolite animate numai de o obsesie care nu le aparţinea.

Mhoram nu-şi mai putu reţine lacrimile. Îi curgeau pe obraji şi se spărgeau ca o durere călduţă pe mâinile care ţineau toiagul.

Totuşi, se bucura că Troy nu putea să vadă ce făcuseră Oştii planurile sale.

Warmarkul Hile Troy stătu drept în faţa soldaţilor, cu capul sus parcă oferindu-şi arsurile spre inspecţie. Stând pe spinarea lui Mehryl, disciplina îl ţinea ţeapăn — un refuz rigid al propriei mizerii. Începând să vorbească, glasul îi suna răguşit de impulsuri în conflict, dar deveni din ce în ce mai echilibrat pe parcurs.

— Soldaţi! Rosti brusc. Am ajuns aici. Fie victorie, fie înfrângere, acesta este sfârşitul. Astăzi se va decide deznodământul acestui război. Situaţia noastră e disperată, dar voi ştiţi asta. Scrijelitorul în Carne se află deja la numai cinci kilometri distanţă. Suntem prinşi între armata lui şi întunecimea Sufocantă. Vreau să ştiţi că nu am ajuns aici din întâmplare. Nu am intrat în panică şi am fugit încoace de frică. Nu am venit aici pentru că ne-a obligat Scrijelitorul în Carne. Nu suntem nişte victime. Am venit aici la ordinul meu. Eu am luat decizia. Când am urcat la Postul de Veghe al lui Kevin, am văzut cât de mare e armata Scrijelitorului. E atât de mare, încât nu am fi avut nicio şansă la Refugiul Damnaţilor. Aşa că am luat o decizie. V-am adus aici. Eu cred că o să învingem astăzi. O să provocăm distrugerea acelei hoarde, sunt convins. V-am adus aici pentru că eu cred. Acum o să vă spun şi cum o s-o facem.

Se opri o clipă şi deveni şi mai ţeapăn, mai drept, pregătindu-se pentru ceea ce avea de spus. Apoi continuă:

— O să luptăm cu acea armată aici dintr-un motiv. Nobilul Mhoram are nevoie de timp. El o să facă planul meu să funcţioneze, iar noi o să-i asigurăm protecţia până va fi el gata. Când va fi gata – Troy păru să se încordeze – o să alergăm cât ne ţin puterile în întunecimea Sufocantă.

Dacă se aşteptase la strigăte, fu surprins; soldaţii erau prea slăbiţi ca să protesteze. Dar un freamăt de nelinişte trecu printre ei, iar Mhoram putu să vadă groaza pe multe feţe. Troy reluă prompt:

— Ştiu cât de rău sună asta. Nimeni nu a supravieţuit vreodată întunecimii, nimeni nu s-a întors vreodată. Ştiu toate astea. Dar Foul e greu de învins. Singura noastră şansă este ceva ce pare imposibil. Eu cred că n-o să fim ucişi. În timp ce noi luptăm, Nobilul Mhoram îl va chema pe Caerroil Wildwood, forestalul. Şi Caerroil Wildwood o să ne ajute. O să ne lase să trecem liberi prin întunecimea Sufocantă. El o să înfrângă armata Scrijelitorului în Carne. Eu cred asta. Vreau să credeţi şi voi. O să meargă. Forestalul nu are motive să ne urască pe noi, ştiţi asta. Şi are toate motivele să-l urască pe Scrijelitorul în Carne. Uriaşul e un proroc delirant. Dar singura cale prin care Caerroil Wildwood poate ajunge la Scrijelitorul în Carne este să ne lase nouă trecerea liberă. Dacă noi fugim în întunecimea Sufocantă şi Scrijelitorul vede că rămânem nevătămaţi, atunci o să ne urmeze. Ne urăşte pe noi şi urăşte întunecimea prea mult ca să rateze o astfel de şansă. O să meargă. Singura problemă este chemarea forestalului. Asta depinde de Nobilul Mhoram.

Făcu din nou o pauză, cântărindu-şi cuvintele înainte de a spune:

— Mulţi dintre voi l-aţi cunoscut pe Nobilul Mhoram de mai mult timp decât mine. Ştiţi ce fel de om este. O să reuşească. Voi ştiţi asta. Până reuşeşte el, singurul lucru pe care trebuie să-l facem noi este să luptăm, să-l ţinem în viaţă în timp ce lucrează. Asta e tot. Ştiu cât de greu o să fie pentru voi. Eu… aud cât de obosiţi sunteţi. Dar sunteţi războinici. O să găsiţi putere. Eu cred asta. Orice s-ar întâmpla, o să fiu mândru să lupt alături de voi. Şi n-o să mă tem să vă conduc în întunecimea Sufocantă. Voi sunteţi adevăraţii apărători ai Tărâmului.

Se opri, aşteptând un răspuns de orice fel.

Soldaţii nu izbucniră în urale, strigăte sau proteste; extraordinara lor epuizare îi făcea tăcuţi. Dar se sculară cu toţii în picioare. Douăsprezece mii de bărbaţi şi femei se ridicară să-l salute pe Warmark.

El păru să le audă mişcarea şi s-o înţeleagă. Îi salută imediat, rigid. Apoi îşi întoarse semeţul ranyhyn şi porni la trap înapoi spre locul unde îl lăsase pe Mhoram.

Îl luă pe Mhoram prin surprindere şi Nobilul nu îi ieşi în întâmpinare. Se mişca de parcă ar fi fost ţinut în poziţie de drepţi de o necesitate presantă; vocea îi tremura când vorbi aerului din locul unde fusese Mhoram:

— Sper că înţelegi ce s-ar întâmpla dacă eşuezi. Nu vom mai avea de ales. Vom fi nevoiţi să intrăm în Întunecime. Şi atunci, să ne rugăm să nu ne omoare forestalul înainte să ne urmeze Scrijelitorul. Am muri cu toţii astfel, dar poate că şi prorocul delirant.

Mhoram se grăbi spre Troy. Dar Terrel se afla mai aproape de Warmark şi vorbi înainte ca Mhoram să-l poată opri:

— Nu vom permite asta, zise el sec. E sinucidere. Nu vorbim despre Oaste. Dar noi suntem Garda Sângelui. Nu vom permite ca Nobilii să-şi hotărască propria moarte. Nu am reuşit să prevenim autodistrugerea Nobilului Kevin. Nu vom rata din nou.

— Te aud, replică Mhoram tăios. Dar acel moment nu a sosit încă. Mai întâi trebuie să lucrez. Întorcându-se spre Troy, zise: Prietene, rămâi cu mine în timpul încercării. Am nevoie… o să am nevoie de sprijin.

Troy păru să se clatine pe spatele lui Mehryl. Dar se prinse de coama ranyhynului şi se echilibră.

— Spune-mi ce pot să fac.

Întinse mâna, şi când Mhoram i-o prinse alunecă jos de pe spinarea lui Mehryl.

Mhoram îi strânse mâna o clipă, apoi îi dădu drumul. Nobilul privi Oastea, văzu că se pregătea să întâmpine atacul Scrijelitorului în Carne. Îşi întoarse atenţia asupra întunecimii. Spaima îi strângea inima. Se temea că forestalul Caerroil Wildwood o să-l lovească pur şi simplu pe loc pentru afrontul chemării sale, că o să lovească întreaga armată. Însă el era

propriul lui stăpân. Făcu un pas înainte, ridică toiagul sus deasupra capului şi începu ritualul apelului către pădure.

— Salut, întunecime Sufocantă! Pădure din Pădurea Unică! Duşman al duşmanilor noştri! Întunecime Sufocantă, te salut! Noi suntem Nobili, adversari ai duşmanilor tăi, ucenici în învăţătura *lillianrill.* Trebuie să trecem! Ascultă, Caerroil Wildwood! Noi urâm toporul şi flacăra care te răneşte. Duşmanii tăi sunt şi duşmanii noştri. Noi nu am adus niciodată lama unui topor sau un foc care să te atingă, şi nici n-o vom face. Forestal, ascultă! Lasă-ne să trecem!

Nu primi niciun răspuns. Glasul lui cădea fără ecou peste copaci şi iarbă; nimic nu se mişca şi nu răspundea din adâncurile întunecate. Îşi încordă simţurile ca să audă sau să vadă vreun semn, dar nu apăru nimic. Când fu convins de linişte, repetă ritualul. Din nou nu primi răspuns. După al treilea apel, bezna tăcută a întunecimii păru să sporească, devenind mai profundă şi mai prevestitoare de rele pe măsură ce el o implora.

Peste lipsa de reacţie a Pădurii auzi primele strigăte vesele dinspre armata Scrijelitorului în Carne, la vederea Oştii. Răcnetele flămânde îi multiplicară teama; încheieturile degetelor i se albiră în încercarea de a-i rezista. Fixându-şi ferm toiagul în iarbă, făcu încă o tentativă de abordare.

În timp ce soarele cobora în mijlocul după-amiezii, Nobilul Mhoram se strădui să se facă auzit în inima Întunecimii Sufocante. Folosi toate numele de forestali care fuseseră păstrate în înţelepciunea Tărâmului. Combină apeluri şi incantaţii din toate invocările şi chemările cunoscute la Loresraat. Aplică formule familiare în alte scopuri decât cele obişnuite, sperând ca ele să dezlege liniştea. Folosi chiar şi Cântecul

Chemării care îl adusese pe Covenant în Tărâm, modificându-l ca să se potrivească nevoii sale, şi îl cântă întunecimii. Nu avu efect. Pădurea rămânea impenetrabilă, fără răspuns.

În spatele lui, ultima bătălie a Oştii începu. Când hoardele Scrijelitorului în Carne se năpustiră asupra lor, soldaţii izbucniră în urale neregulate ca o flamură scurtă sfidătoare. Însă apoi tăcură, păstrându-şi resturile puterilor pentru luptă.

Cu armele pregătite, înfruntară valul rapace care îi asalta dinspre Pustiu.

Armata prorocului delirant îi izbi ucigătoare. Trăgând săgeţi la mică distanţă, încercară să spargă momentul atacului. Dar prin numărul mare hoarda îi mătură pe demonii-abjecţi, troglodiţii şi celelalte creaturi moarte, strivindu-le sub picioare, şi lovi în Oaste.

Primele linii cedară măcelului; mii de bestii demonice pătrunseră în mijloc. Dar Hiltmarkul Quaan regrupă un flanc şi Primul Haft Amorine îl sprijini pe celălalt. Pentru prima dată de când părăsise Doriendor Corishev, părea să fi redevenit ea însăşi.

Scuturându-şi lipsa de voinţă, îşi aduse Eowardul în ajutorul primelor linii. Nobilul Callindrill îşi păstra poziţia în centrul armatei. Rotindu-şi toiagul deasupra capului, arunca energie albastră în toate direcţiile. Creaturile cedau în faţa lui; zeci de demoni-abjecţi dezorganizaţi căzură sub focul lui.

Apoi Quaan şi Amorine ajunseră lângă el din ambele părţi.

Din adâncurile fiinţei lor, dincolo de cea mai completă epuizare, bărbaţii şi femeile Tărâmului găsiră forţa să riposteze. Confruntaţi cu cruda răutate a creaturilor perverse ale Nobilului Foul, soldaţii descoperiră că încă mai pot opune rezistenţă. În măduva oaselor, iubirea şi repulsia îi exaltau. Cu patimă, se aruncară asupra duşmanului. Căzură cu sutele la pământ, dar respinseră primul atac al prorocului delirant.

Scrijelitorul în Carne răcni ordine; creaturile se retraseră să se regrupeze. Demonii-abjecţi se adunară ca să formeze o falangă împotriva Nobilului Callindrill, iar restul armatei se reorganiză aducându-i pe troglodiţi în faţă ca să ducă greul următorului atac.

Încercând să întrerupă aceste pregătiri, Quaan lansă el un atac. Soldaţii se aruncară după bestiile care se retrăgeau. Nobilul Callindrill cu un Eoward alergară să prevină formarea falangei demonilor-abjecţi. Timp de câteva momente de furie aruncară negrele progenituri Demondim în haos.

Apoi uriaşul proroc delirant lovi, folosindu-se de Piatră în sprijinul demonilor-abjecţi. Câteva fulgerări ale focului de smarald îl siliră pe Callindrill să cedeze teren. Imediat falanga se adună. Eowardul trebui să se retragă.

Bătălia era îndârjită şi tăcută. După primele urlete flămânde de atac, armata Scrijelitorului în Carne lupta cu o ferocitate idioată, maniacă. Iar soldaţii nu mai aveau forţe pentru strigăte sau exclamaţii. Numai tumultul picioarelor şi zăngănitul armelor, gemetele celor schilodiţi sau pe moarte şi ordinele lătrate punctau încleştarea mută. Totuşi, Nobilul Mhoram simţea aceste sunete înfundate ca pe o larmă asurzitoare; păreau a fi ecoul spaimelor sale. Efortul de a ignora bătălia şi de a se concentra asupra muncii lui îi storcea sudori, îi făcea pulsul să bată ca un prizonier în tâmplele lui.

Când numele tradiţionale şi invocaţiile nu reuşiră să-l aducă pe forestal, începu să folosească semne şi simboluri oculte. Trasă pentagrame şi cercuri în iarbă cu toiagul, aprinse focuri în interiorul lor, flutură gesturi misterioase deasupra lor. Murmură incantaţii labirintice şoptite.

Toate fură inutile. Tăcerea întunecimii suna ca un hohot de râs în urechile lui. Însă sunetele masacrului se apropiau constant. Toată vitejia soldaţilor nu era de-ajuns; erau împinşi înapoi.

Troy auzea şi el retragerea. În cele din urmă, nu se mai putu abţine:

— Dumnezeule, Mhoram! Şopti nerăbdător. Sunt măcelăriţi.

Mhoram se întoarse spre Troy cuprins de furie.

— Crezi că eu nu-mi dau seama?

Dar când îl văzu pe Warmark se opri. Chinul lui era evident. Înţepătura sudorii făcea arsurile Warmarkului să ardă viu; pulsau de durere. Mâinile lui bâjbâiau fără ţintă în jur, ca şi cum s-ar fi rătăcit. Era orb. Cu toată capacitatea lui de a planifica şi concepe, era neajutorat când venea vorba de execuţia chiar şi a celei mai simple idei.

Nobilul Mhoram îşi canaliză furia în altă direcţie. Cu forţa ei luă o decizie.

— Foarte bine, prietene, oftă din greu. Se mai pot face şi alte tentative, dar poate că una singură este destul de periculoasă ca să aibă vreo şansă de reuşită. Fii pregătit. Trebuie să-mi iei locul dacă eu cad. Legendele spun că acest cântec pe care intenţionez să-l cânt este fatal.

Păşind în faţă, simţi un val nou de calm. Confruntându-şi groaza, îşi dădu seama că nu era decât o simplă frică. O

întâlnise şi o stăpânise atunci când un proroc delirant îşi pusese mâinile pe el. Iar cunoştinţele pe care le obţinuse puteau salva acum Oastea. Cu primejdia în priviri, se îndreptă spre întunecime până ajunse între primii copaci. Acolo îşi aprinse toiagul şi îl înălţă deasupra capului, ţinându-l cu grijă departe de ramuri. Apoi începu să cânte.

Cuvintele îi veneau ezitant pe buze şi accentele melodiei păreau să piardă ritmul. Cânta un cântec pe care niciunul dintre Nobilii dinaintea lui nu-l mai exprimase. Era una dintre tainele întunecate ale Tărâmului, interzisă din cauza pericolelor pe care le atrăgea. Totuşi cuvintele cântecului erau clare şi simple. Pericolul lor se afla în altă parte. Conform înţelepciunii lui Kevin, ele aparţineau ca o comoară nepreţuită forestalilor Pădurii Unice. Forestalii ucideau orice muritor care profana aceste cuvinte.

Cu toate acestea, Nobilul Mhoram îşi înălţă glasul şi cântă cu curaj.

Ramurile se întind şi trunchiurile cresc Prin ploaie, căldură, zăpadă şi frig:

Cu toate că vânturile lumii bat prea timpuriu,

Şi cutremure desfac rocile şi stâncile,

Frunzele mele cresc verzi şi puieţii înfloresc,

Încă dinainte ca Pământul să fi îmbătrânit Şi Timpul să-şi înceapă drumul către osândă, Pădurile căleau piatra goală a lumii,

Stăvilind deşertul de praf şi moarte.

Eu aparţin Creatorului Tărâmului:

Inhalez tot ceea ce se expiră,

Şi expir viaţă care întăreşte şi vindecă.

Când cântecul lui se pierdu în depărtare, auzi răspunsul. Muzica sa o depăşea cu mult pe a lui. Părea să cadă dintre ramuri ca nişte frunze înrourate cu o melodie rară, să cadă şi să fluture în jurul lui, astfel că el rămase holbându-se ameţit. Vocea avea un sunet uşor, înalt, limpede, ca susurul unui pârâu, dar puterea pe care o implica îl umplea de teamă şi respect.

Dar toporul şi focul m-au ucis.

Cunosc ura mâinilor devenite îndrăzneţe.

Pleacă, salvează-ţi seva roşie a inimii:

Ura mea nu cunoaşte nici odihnă, nici împăcare.

Privirea lui prinse un licăr de muzică. Atunci când se clarifică, îl văzu pe Caerroil Wildwood mergând către el pe pajişte.

Forestalul era un bărbat înalt cu o barbă lungă albă şi plete albe. Purta o robă din mătase pură şi ţinea o creangă noduroasă ca un sceptru la încheietura cotului. O ghirlandă de orhidee purpurii şi albe în jurul gâtului nu făcea decât să-i sublinieze demnitatea austeră. Apăru din întunericul Pădurii parcă ieşind de după un văl şi se deplasă ca un monarh printre copaci. Copacii se înclinau la trecerea lui. La fiecare pas împrăştia în jurul lui picături de melodie, ca şi cum întreaga lui persoană ar fi fost scăldată în muzică. Vocea lui scânteietoare îndulcea severitatea atitudinii. Dar ochii nu îi erau blânzi. De sub sprâncenele groase şi albe, o lumină argintie strălucea din orbitele fără pupilă sau iris, iar privirea lui avea forţa unui impact fizic.

Încă murmurând refrenul cântecului, se apropie de Nobilul Mhoram. Ochii lui îl ţintuiră pe Nobil pe loc până ajunseră aproape la distanţă de un braţ unul de celălalt. Mhoram se simţi sondat. Sunetul muzicii continua, şi trecu ceva timp înainte să-şi dea seama că forestalul îi vorbea, întrebându-l:

— Cine îndrăzneşte să-mi întineze cântecul?

Cu efort, Nobilul Mhoram îşi lăsă teama deoparte şi răspunse:

— Caerroil Wildwood, forestal şi slujitor al Sufletului-copac, te rog să-mi ierţi impertinenţa. Nu intenţionez să jignesc sau să murdăresc. Dar nevoia mea este urgentă, depăşeşte şi teama, şi precauţiile. Sunt Mhoram, fiul lui Variol, Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii, şi un apărător al Tărâmului în piatră şi lemn. Doresc o favoare, Caerroil Wildwood.

— Favoare? Cugetă muzical forestalul. Aduci un foc printre copacii mei şi apoi ceri o favoare? Eşti un prost, Mhoram, fiul lui Variol. Eu nu mă târguiesc cu oamenii. Nu acord favori niciunei creaturi care cunoaşte lama sau flacăra. Pleacă.

Nu ridică vocea, nici nu îşi ascuţi cântecul, dar forţa poruncii sale îl făcu pe Mhoram să se clatine.

— Forestal, ascultă-mă. Mhoram se strădui să-şi păstreze glasul calm: Am folosit acest foc numai ca să fiu observat. Stingându-şi toiagul, îl coborî pe pământ şi se agăţă de el ca de

un punct de sprijin contrar refuzului forestalului. Eu sunt Nobil, un slujitor al Puterii Pământului. Încă de la începuturile Nobililor, toţi au jurat să-şi închine puterile apărării Tărâmului şi Pădurii. Noi iubim şi onorăm pădurile lumii. Nu am făcut niciun rău acestor copaci şi n-o s-o fac niciodată, chiar dacă tu îmi refuzi favoarea şi condamni Tărâmul la foc şi la moarte.

Şoptind ca pentru sine, Caerroil Wildwood spuse:

— Eu nu ştiu nimic despre Nobili. Pentru mine ei nu înseamnă nimic. Dar îi cunosc pe oameni, pe muritori. Ritualul Profanării nu a fost uitat în întunecime.

— Totuşi, ascultă-mă, Caerroil Wildwood!

Mhoram putea auzi zgomotele luptei aproape de spatele lui. Dar îşi aminti ceea ce învăţase din istoria Pădurii Unice şi rămase pe loc, calm.

— Nu cer o favoare pentru care nu am nimic de dat în schimb. Forestale, îţi ofer un proroc delirant.

Auzind cuvintele proroc delirant, Caerroil Wildwood se schimbă. Aura sclipitoare, înrourată a muzicii lui căpătă inflexiuni de mânie. Ochii i se întunecară; lumina lor argintie făcu loc fulgerelor. Din orbite se răspândi o ceaţă care pluti în sus spre sprâncene. Dar nu spuse nimic, iar Mhoram continuă:

— Oamenii Tărâmului luptă în război împotriva Dispreţuitorului, străvechiul distrugător al copacilor. Numeroasa lui armată ne-a împins aici şi ultima bătălie se poartă acum în Cravenhaw. Fără ajutorul tău vom fi cu siguranţă învinşi. Dar odată cu moartea noastră Tărâmul va rămâne fără apărare. Atunci distrugătorul copacilor va porni război împotriva tuturor Pădurilor – împotriva copacilor din minunatul Andelain, împotriva adormitului Grimmerdhore şi neliniştitului Morinmoss. În cele din urmă, va ataca întunecimea şi pe tine. El trebuie să fie înfrânt acum.

Aparent forestalul nu fu mişcat de acest apel. În loc să-i răspundă, murmură sumbru:

— Ai vorbit despre un proroc delirant.

— Armata care ne distruge chiar în acest moment este sub comanda unui proroc delirant, unul dintre cei trei decimatori ai Pădurii Unice.

— Dă-mi o dovadă că spui adevărul.

Nobilul Mhoram nu îndrăzni să şovăie. Cu toate că terenul pe

care păşea era complet virgin, necercetat de nicio ştiinţă în afară de propria lui intuiţie, răspunse prompt:

— El este prorocul delirant *moksha,* de asemenea numit Jehannum şi Scrijelitorul în Carne. În vremuri de mult trecute, el şi fratele său *turiya* i-au învăţat să dispreţuiască copacii pe cândva prietenoşii Demondim. *Samadhi,* fratele lor, l-a sfătuit pe monarhul din Doriendor Corishev când regele nebun a căutat să stăpânească viaţa şi moartea Pădurii Unice.

— *Moksha* prorocul delirant, cântă uşor, ameninţător, Caerroil Wildwood. Am o foame deosebită pentru prorocii deliranţi.

— Forţa lor a crescut mult acum. Împart puterea nefirească a Pietrei Bolii Pământului.

— Nu-mi pasă de asta, replică forestalul aproape brusc. Dar tu mi-ai oferit un proroc delirant. Cum poţi face aşa ceva, dacă el te înfrânge chiar în clipa asta?

Zgomotele bătăliei se apropiau inexorabil pe măsură ce Oastea era respinsă. Nobilul Mhoram auzea tot mai puţină luptă şi tot mai mult masacru cu fiecare clipă care trecea. Şi îl putea auzi pe Warmarkul Troy gâfâind în spatele lui. Cu toată seninătatea greu obţinută, răspunse:

— Asta e favoarea pe care o cer, Caerroil Wildwood. Cer trecere liberă pentru toţi oamenii mei prin întunecimea Sufocantă. Astfel *moksha* prorocul delirant va cădea în mâinile tale. El şi toată armata lui, toţi demonii-abjecţi, troglodiţii şi creaturile îţi vor aparţine. Când prorocul delirant va vedea că noi fugim în întunecime şi nu suntem distruşi, ne va urma. Va crede că eşti slab sau că ai murit. Ura lui faţă de noi şi faţă de copaci îi va atrage pe el şi pe toate forţele lui pe teritoriul tău.

Trecu o secundă care pulsă dureros în urechile lui Mhoram până se gândi Caerroil Wildwood. Zgomotul luptei părea să spună că în curând nu va mai rămâne nimic de salvat din Oaste. Dar Mhoram stătu în faţa forestalului şi aşteptă.

În cele din urmă, forestalul înclină din cap.

— E un târg bun, cântă el lent. Copacii sunt dornici să se lupte iarăşi. Eu sunt pregătit. Dar trebuie să plătiţi un mic preţ pentru ajutorul meu şi pentru că mi-aţi întinat cântecul.

Avântul speranţelor lui Mhoram făcu dintr-odată loc fricii, şi se întoarse încercând să-l oprească pe Warmarkul Troy. Dar

înainte ca el să-şi poată striga avertismentul, Troy zise febril:

— Atunci o să plătesc! O să plătesc orice. Armata mea e măcelărită.

Mhoram tresări auzind irevocabila promisiune, încercând să protesteze. Dar forestalul cântă pătrunzător:

— Foarte bine. Accept plata voastră. Adu-ţi cu grijă armata printre copaci.

Troy reacţionă instantaneu; se roti şi sări pe spinarea lui Mehryl. Instinctul îl ghidă; ateriză călare pe Mehryl la fel de sigur ca atunci când putea vedea. Imediat porni în galop spre zona de luptă, răcnind din toate puterile:

— Quaan! Retragerea! Retragerea!

În timp ce el striga, Oastea se prăbuşea. Rândurile soldaţilor se rupeau şi creaturile Scrijelitorului în Carne secerau sângeroase printre ei. Mai mult de două treimi din Eowarde căzuseră deja. Dar ceva din ordinul lui Troy îi animă pe soldaţi într-un ultim efort. Despărţindu-se, se întoarseră şi începură să alerge.

Fuga lor subită lăsă pentru scurt timp un spaţiu între ei şi armata Scrijelitorului în Carne. Imediat Nobilul Callindrill se plasă astfel încât să mărească spaţiul. Protejat de un cerc de Gardieni ai Sângelui, dezlănţui un fulger care aprinse iarba şi trosni printre primele rânduri ale duşmanilor. Explozia făcu puţine pagube, dar făcu forţele prorocului delirant să ezite pentru un moment în urmărirea lor. Folosindu-se de acel moment, îi urmă şi el pe soldaţi. A... Împreună, supravieţuitorii – nu mai mult de zece Eowarde – alergară drept în direcţia lui Mhoram.

Când îi văzu venind, Nobilul Mhoram ieşi în întâmpinarea lui Troy. Îl trase pe Warmark de pe spinarea lui Mehryl – mersul călare nu era sigur pe sub ramurile întunecimii – îl apucă de braţ şi îl conduse spre copaci. Soldaţii care fugeau erau aproape în spatele lor când Mhoram şi Troy păşiră în întunecimea Sufocantă.

Caerroil Wildwood dispăruse, dar cântecul lui rămăsese. Părea să rezoneze uşor din fiecare frunză a pădurii. Mhoram îl putea simţi ghidându-l şi îl urma. În spatele lui îi auzea pe soldaţi consumându-şi epuizarea într-o ultimă năvală către sanctuarul morţii. H auzea pe Quaan strigând ca de la mare

distanţă că acum toţi supravieţuitorii se aflau printre copaci. Dar nu se uită înapoi. Cântecul forestalului exercita o fascinaţie asupra lui. Strângând braţul lui Troy şi privind mereu cu atenţie în penumbră, se mişca în pas alert pe poteca trasată de melodie.

Alături de Callindrill, Troy, Quaan, patruzeci de Gardieni ai Sângelui, toţi ranyhynii şi peste patru sute de soldaţi, Nobilul Mhoram ieşi pentru un timp afară de lumea umană.

Treptat, muzica îi transformă vioiciunea conştiinţei, îl atrase într-un fel de transă. Simţea că încă mai era conştient de tot, dar că acum nimic nu-l mai atingea. Vedea lăsarea serii în schimbarea penumbrei întunecimii, dar nu simţea trecerea timpului. Prin spaţiile dintre copaci putea vedea Munţii Westron. După modificarea poziţiei piscurilor, reuşea să-şi evalueze viteza. Părea să se mişte mai repede decât un ranyhyn în galop. Dar nu simţea oboseala sau tensiunea călătoriei. Respiraţia cântecului îl purta ca o adiere înainte, ca şi cum el şi tovarăşii lui ar fi fost inhalaţi de întunecime. Era o trecere stranie, de vis, o călătorie a sufletului, încărcată de o viteză pe care nu o putea experimenta şi de evenimente pe care nu le putea percepe.

Noaptea veni – luna lipsea cu desăvârşire –, dar el continua să vadă drumul. Licăriri luminoase în iarbă, frunze şi cântec îi arătau limpede cărarea, iar el înainta încrezător, neatins de vreo nevoie de odihnă. Cântecul forestalului îl elibera de mortalitate, îl învăluia într-o pace lipsită de griji.

Cândva în timpul nopţii auzi o modificare a cântecului. Alterarea nu avea niciun efect asupra lui, dar îi înţelese sensul. Cu toate că Pădurea înghiţea orice alt sunet, astfel că niciun urlet, ţipăt sau plânset nu ajungea la urechile lui, el ştia că armata Scrijelitorului în Carne era distrusă. Cântecul descria epoci de ură în aşteptare, de suferinţă pentru terenuri vaste de rude pierdute, epoci de furie mocnită care urca prin seva pădurii până când era împărtăşită de fiecare creangă şi fiecare frunză, trăită, tânjind după acţiune. Prin acea naraţiune melodică veneau şoapte de moarte când rădăcinile, ramurile şi trunchiurile se uneau ca să zdrobească şi să sfâşie.

Împotriva imensei întunecimi chiar şi armata Scrijelitorului în Carne era mică şi lipsită de apărare, o insultă meschină

aruncată unui ocean. Copacii măturau puterea demonilor-abjecţi, forţa troglodiţilor şi frica turbată, încolţită, disperată a tuturor celorlalte creaturi. Conduşi de cântecul lui Caerroil Wildwood, îi sugrumau pur şi simplu pe invadatori. Flăcările erau stinse, purtătorii de lame erau ucişi, înţelepciunea şi forţa erau copleşite. Apoi copacii beau sângele şi mâncau corpurile – ştergeau orice urmă a inamicului într-o apoteoză a unei furii speciale şi străvechi. Când cântecul îşi reluă plutirea placidă, părea să respire satisfacţie sinistră şi victorie.

Curând după aceea – Mhoram consideră că era curând – un huruit ca un tunet trecu peste pădure. La început crezu că aude lupta cu moartea a Scrijelitorului în Carne. Dar apoi observă că sunetul avea o sursă cu totul diferită. Departe în faţă şi spre vest se petrecea ceva teribil de violent în munţi. Focuri roşii se revărsau pe o latură a lanţului muntos. După fiecare erupţie, o undă de şoc se rostogolea peste întunecime şi o emanaţie sclipitoare făcea să pălească cerul nopţii. Dar Mhoram era imun. Privea cu interes, dar cântecul îl învăluia cu farmecele lui şi îl ferea de orice grijă.

Nu simţi nicio îngrijorare nici când îşi dădu seama că Oastea nu mai era în spatele lui. Era singur, numai cu Nobilul Callindrill, Troy, Amorine, Hiltmarkul Quaan şi doi Gardieni ai Sângelui, Terrel şi Morril. Dar nu era neliniştit; cântecul îl calma aducându-i pacea şi încrederea. Îl conducea mereu şi mereu înainte printr-o noapte infinită spre zorii unei noi zile.

Odată cu revenirea luminii, constată că se deplasau printr-o pădure presărată cu orhidee purpurii şi albe. Culorile lor pure şi blânde se aliniau muzicii parcă ar fi fost notele cântecului lui Caerroil Wildwood. Îl îmbrăţişau strâns pe Mhoram în consolarea melodiei. Cu un surâs larg, inconştient, se lăsă dus ca şi cum curentul ar fi fost un calmant pentru toate suferinţele lui.

Viteza lui stranie era şi mai evidentă acum. Deja prin spaţiile libere dintre frunze putea vedea turnurile gemene ale Melenkurion Zăgazul Cerului, cele mai înalte piscuri din Munţii Westron. Vedea platoul înalt şi golaş al Pietrei Crăpate în timp ce bătălia pe care o ascundea continua. Erupţii şi bubuituri înfundate răsunau din adâncurile muntelui şi izbucniri roşii de energie loveau cerul la intervale neregulate. Dar el rămânea

tot neatins. Viteza, rapiditatea lejeră şi îmbătătoare îi umplea inima de bucurie şi veselie. Acoperise o sută cincizeci sau două sute de kilometri de când pătrunsese în întunecime. Se simţea pregătit să meargă astfel la infinit.

Dar ziua se duse cu aceeaşi evanescenţă atemporală care îl purtase şi în timpul nopţii. Curând soarele se apropie de apus, însă el nu avea o percepţie a duratei, oboseală sau vreo impresie solidă fizică a faptului că mersese întreaga zi.

Apoi cântecul se modifică iarăşi. Treptat, nu îl mai purtă plutind înainte. Sfârşitul zborului îl umplu de o tristeţe tăcută, dar îl acceptă. Fulgerele şi erupţiile de pe Piatra Crăpată se aflau acum aproape la sud-vest faţă de el. Evaluă că el şi tovarăşii lui se apropiau de Râul Negru.

Cântecul îi conduse drept prin Pădure spre un deal înalt despădurit care se ridica dintre copaci ca un chist de ariditate. Dincolo de el se auzea susurul apei – Râul Negru –, dar dealul în sine îi captă atenţia, îi redădu un oarecare autocontrol. Solul de pe deal era complet lipsit de viaţă, ca şi cum în erele trecute ar fi fost scăldat în prea multă moarte ca să mai poată înflori vreodată. Imediat sub creasta sa pe partea apropiată se găseau doi copaci rigizi ca nişte santinele, sau martori, la o distanţă de aproximativ zece metri unul de altul. Erau la fel de morţi ca şi dealul, înnegriţi, lipsiţi de crengi şi frunze, fără sevă. Fiecărui trunchi mort îi rămăsese numai câte o ramură. La cincisprezece metri deasupra pământului, copacii se aplecau unul spre celălalt şi crengile se împleteau formând o bară transversală între ei.

Acela era Gorganul Spânzurătorii, străvechiul loc de execuţie al forestalilor. Acolo, conform legendelor Tărâmului, Caerroil Wildwood şi fraţii lui de sânge îşi ţinuseră procesele în vremurile demult trecute când Pădurea Unică încă se mai lupta să supravieţuiască. Acolo fuseseră executaţi prorocii deliranţi care căzuseră în mâinile forestalilor.

Acum *moksha* Scrijelitorul în Carne atârna în spânzurătoare. O furie neagră îi congestiona faţa, limba umflată îi ieşea ca o batjocură printre dinţi şi ochii i se holbau în gol. Un rictus de ură îi încorda şi îi întindea toţi muşchii. Turbarea morţii fusese atât de extraordinară, încât multe vase de sânge se spărseseră, pătându-i pielea cu hematoame întunecate.

În timp ce privea în sus prin amurgul tot mai dens, Nobilul Mhoram se simţi deodată obosit şi însetat. Trecură câteva momente înainte să observe că în apropiere se afla Caerroil Wildwood. Forestalul stătea pe o latură a dealului, cântând încet, şi ochii îi străluceau cu o lumină argintiu-roşiatică.

Lângă Mhoram, Warmarkul Troy se mişcă parcă trezindu-se şi întrebă confuz:

— Ce se întâmplă? Ce vezi?

Mhoram trebui să înghită în sec de câteva ori ca să-şi poată regăsi vocea.

— E Scrijelitorul în Carne. Forestalul l-a ucis.

O expresie de intensitate acută trecu peste chipul lui Troy, ca şi cum s-ar fi încordat ca să vadă. Apoi zâmbi.

— Slavă Domnului.

— A meritat târgul, cântă Caerroil Wildwood. Ştiu că nu pot ucide spiritul unui proroc delirant. Dar e o mare satisfacţie să-i ucid trupul. E sufocat. Ochii îi sclipiră roşu pentru o clipă, apoi păliră din nou spre argintiu: Aşadar să nu credeţi că îmi revoc cuvântul. Oamenii tăi sunt nevătămaţi. Prezenţa a atât de mulţi muritori necredincioşi deranjează copacii. Ca să le scurtez neplăcerea, i-am scos pe oamenii tăi din întunecimea Sufocantă pe la nord. Dar din cauza târgului şi a preţului care mai trebuie plătit, pe voi v-am adus aici. Iată răzbunarea Pădurii.

Ceva din glasul său înalt şi limpede îl făcu pe Mhoram să se înfioare. Dar se regăsi suficient ca să întrebe:

— Ce s-a întâmplat cu Piatra prorocului delirant?

— Era un mare rău, mormăi sever forestalul. Am distrus-o.

În tăcere, Nobilul Mhoram aprobă din cap.

— Asta e bine.

Apoi încercă să-şi concentreze atenţia asupra problemei preţului lui Caerroil Wildwood. Ar fi vrut să susţină că Troy nu putea fi făcut responsabil pentru târg; Warmarkul nu înţelegea ce i se cerea. Dar în timp ce Mhoram încă îşi căuta cuvintele, Terrel îi distrase atenţia. Tăcut, Gardianul Sângelui arătă în depărtare în amonte.

Noaptea era aproape complet neluminată; numai sclipirea stelelor şi strălucirea ochilor lui Caerroil Wildwood iluminau Gorganul Spânzurătorii. Dar când Nobilul urmări direcţia

arătată de Terrel, văzu două lumini diferite. Foarte departe era vizibil holocaustul fierbinte al Pietrei Crăpate. Violenţa de acolo părea să-şi atingă culmile. Focurile scuipau furios şi tunete negre se rostogoleau peste întunecime ca şi cum stâncile enorme ar fi plesnit. Cealaltă lumină se afla mult mai aproape. O sclipire mică gravă şi albă strălucea printre copacii aflaţi între Mhoram şi râu. Chiar în timp ce se uita dispăru din raza vizuală în spatele Gorganului.

Cineva călătorea prin întunecimea Sufocantă de-a lungul Râului Negru.

O străfulgerare de intuiţie îl prinse pe Nobilul Mhoram şi imediat îşi dădu seama că se temea. Frânturi de viziuni pe care le uitase în timpul ultimelor zile reveniră. Se întoarse repede către forestal.

— Cine vine? Ai mai făcut şi alte târguri?

— Dacă am făcut, cântă forestalul, ele nu sunt problema voastră. Dar aceia doi trec cu suferinţă. Ei nu au vorbit cu mine. Le permit trecerea deoarece lumina pe care o poartă nu prezintă niciun pericol pentru copaci, şi pentru că ei deţin o putere pe care trebuie să o respect. Sunt legat prin Legea creaţiei.

— *Melenkurion!* Şopti Mhoram. Creatorul să ne apere!

Apucând braţul lui Troy, porni să urce dealul golaş. Tovarăşii lui se grăbiră să-l urmeze. Trecu de spânzurătoare, urcă pe culmea Gorganului şi privi în spatele lui spre râu.

Doi oameni urcau pe deal spre el venind dinspre malul râului. Unul dintre ei ţinea o piatră strălucitoare în mâna dreaptă şi îşi sprijinea însoţitorul cu braţul stâng. Se mişcau cu greu, ca şi cum ascensiunea ar fi înfruntat greutatea aridităţii. Când ajunseră aproape de vârf, sub ochii lui Mhoram şi ai tovarăşilor săi, se opriră.

Încet, Bannor ridică *orcrest*-ul astfel încât să lumineze culmea dealului. Cu o înclinare din cap îi salută pe Nobili.

Când Thomas Covenant îşi dădu seama că toţi oamenii de pe deal îl priveau, se desprinse de Bannor stând singur pe picioare. Efortul îl costa mult. Se legăna nesigur. În lumina orcrest-ului, fruntea îi lucea atroce. Ochii lui aveau privirea oarbă, o privire fixă fără obiect, şi totuşi cu o asemenea intensitate, încât ochii îi păreau încrucişaţi, ca şi cum el ar fi

fost atât de conştient de propria duplicitate, încât nu putea vedea fără ajutor. Ţinea mâinile încleştate una de alta peste piept. Atunci o explozie violentă de pe Piatra Crăpată îl lovi şi el aproape îşi pierdu echilibrul. Fu silit să întindă jumătatea de mână către Bannor. Mişcarea îi eliberă pumnul stâng.

Pe inelar, inelul argintiu pulsa fierbinte.

Partea a III-a SÂNGELE PĂMÂNTULUI

21

FIICA LENEI

Troy numise Necredinţa lui Thomas Covenant un bluf. Dar Covenant nu juca un joc al minţii. El avea lepră. Se lupta pentru viaţa lui.

Necredinţa era singura lui apărare împotriva Tărâmului, singura lui cale de a controla intensitatea potenţial sinucigaşă a reacţiei lui la Tărâm. Simţea că pierduse orice altă formă de autoprotecţie. Şi fără autoprotecţie avea să sfârşească la fel ca bătrânul pe care îl întâlnise la leprozerie – infirm şi fetid dincolo de orice putere de îndurare. Chiar şi nebunia ar fi fost preferabilă. Dacă ar fi înnebunit, ar fi fost cel puţin scutit de a şti ce se întâmplă cu el, orb, surd şi amorţit în faţa bolii necrofage care îi rodea carnea.

Totuşi, în timp ce călărea spre vest îndepărtându-se de Piatra Sărbătorii alături de înalta Nobilă Elena, Amok şi cei doi Gardieni ai Sângelui, în căutarea celei de-a Şaptea Părţi a înţelepciunii lui Kevin Risipitorul Tărâmului, ştia că era pe cale să se schimbe.

În convulsii şi tresăriri, terenul i se modifica sub picioare; o Putere a Pământului viguroasă şi subtilă îi altera teritoriul personal. Paşii nesiguri îl duceau către o prăpastie. Iar el se simţea incapabil să facă ceva în privinţa asta.

Cel mai ameninţător aspect al situaţiei lui imediate era Elena. Forţa ei interioară fără nume, descendenţa ei şi strania lui incapacitate de a o refuza în acelaşi timp îl tulburau şi îl atrăgeau. Pe când părăseau Valea Celor Două Râuri, el se blestema deja pentru că acceptase invitaţia ei. Şi totuşi ea

avea puterea să-l influenţeze. Îi controla emoţiile şi trăgea sfori neaşteptate de asentiment din ghemul lor.

De data asta nu era la fel ca toate celelalte acceptări ale lui. Când Nobilul Mhoram îi ceruse să meargă cu Oastea, el fusese de acord pentru că îi lipseau complet alternativele. Avea nevoie urgentă să se mişte, să continue să caute o scăpare. Nu fusese motivat de un raţionament similar atunci când înalta Nobilă îi ceruse s-o însoţească. Simţea că se îndepărta de punctul culminant al dilemei lui, bătălia împotriva Nobilului Foul – evitând-o ca un laş. Dar, în momentul deciziei, nici măcar nu se gândise să refuze. Şi presimţea că ea l-ar putea atrage şi mai departe. Fără speranţă, fără nici cea mai mică urmă de credinţă din partea lui, putea fi făcut s-o urmeze, chiar dacă ea s-ar fi dus să-l atace pe însuşi Dispreţuitorul. Frumuseţea ei, prezenţa ei fizică, modul cum se purta cu el rupeau porţiuni din armura lui, expunându-i carnea vulnerabilă.

Călătorind prin toamna răcoroasă a Trothgardului, el o urmărea atent, intimidat. Dreaptă şi mândră pe spatele Myrhei, ranyhynul ei, semăna cu o vestală încoronată, cumva în acelaşi timp puternică şi fragilă, ca şi cum ea ar fi putut să-i sfarme oasele cu o privire şi totuşi ar fi căzut din şa la un singur pumn de noroi aruncat spre ea. Îl speria.

Când Amok apăru lângă ea concretizat parcă din aer, ea se întoarse să vorbească cu el. Schimbară politeţuri şi pălăvrăgiră plăcut ca nişte vechi prieteni, în timp ce Codrul Sărbătorii se pierdea în depărtare în urma lor. Reticenţa lui Amok în privinţa Părţii sale nu-l împiedica să se exprime vesel şi prolix în alte subiecte. În curând, cânta şi discuta fericit de parcă singurul lui scop ar fi fost s-o întreţină pe înalta Nobilă.

În timp ce Amok îşi petrecea în mod plăcut dimineaţa, Covenant privea peisajul din jurul lui. Grupul căutării părăsea treptat ţinuturile joase din Trothgard. Mergeau spre sud-vest, oarecum paralel cu albia Râului Rill spre Munţii Westron. Marginea vestică a Trothgardului, aflată încă la trei sute sau trei sute cincizeci de kilometri depărtare, era cu cel puţin o mie de metri mai înaltă decât Valea Celor Două Râuri, şi întreaga regiune se înălţa încet spre munţi. Deja grupul înaltei Nobile urca treptat. Covenant putea simţi suişul relaxat în timp ce călăreau printre zone împădurite încununate de toamnă,

arzând în flăcări de frunze portocalii, galbene, aurii, roşii, şi peste pante cu iarbă grasă, unde cicatricile vechilor războaie de la Piatra Spartă fuseseră şterse de timoftică şi iarbă neagră ca de o piele nouă şi sănătoasă peste răni, vindecând în verde.

Ultimele indicii ale convalescenţei Trothgardului abia puteau fi simţite. Totuşi, sub pătura de iarbă şi lăstari, toate rănile ultimului război al lui Kevin nu fuseseră încă şterse. Din timp în timp călăreţii treceau pe lângă petice dezgolite şi infectate care încă refuzau orice vindecare, iar unele coline păreau să se întindă şovăitoare, ca nişte oase rupte imperfect sudate. Dar Nobilii făcuseră o treabă bună. Atmosfera Trothgardului era proaspătă, animată, plină de viaţă. Foarte puţini dintre copaci arătau că rădăcinile lor se înfigeau într-un pământ cândva profanat. Noul Consiliu al Nobililor găsise un mod vrednic de a-şi petrece viaţa. Din cauza suferinţelor îndurate, Trothgardul atingea inima lui Covenant. Constată că îi plăcea, că îi inspira încredere. Pe măsură ce ziua înainta către amiază, îşi dori să nu mai plece nicăieri. Ar fi vrut să hoinărească fără ţintă prin Trothgard, de preferat singur, fără să se mai gândească la Oşti, inele sau războaie. Odihna ar fi fost bine-venită.

Amok părea un ghid potrivit pentru astfel de vizite. Purtătorul Celei de-a Şaptea Părţi mergea cu pas vioi, tineresc, care deghiza faptul că ritmul impus nu era unul leneş. Buna lui dispoziţie deborda irezistibilă. Cânta cântece lungi pe care pretindea că le învăţase de la feericii Elohim – cântece atât de stranii, încât Covenant nu putea să distingă nici cuvinte, nici fraze, şi totuşi atât de ciudat de sugestive, atât de asemănătoare luminii lunii într-o pădure, încât îl aduceau aproape în transă. Amok spunea poveşti tainice despre stele şi ceruri, descriind vesel dansul cerului ca şi când ar fi luat parte el însuşi la el. Glasul lui voios completa aerul limpede, răcoros al serii şi amurgul înflăcărând copacii, legându-şi ascultătorii ca printr-o incantaţie, o vrajă.

Însă în amurgul Trothgardului dispăru subit, devenind invizibil printr-un gest, lăsând singur grupul înaltei Nobile. Covenant fu trezit brusc din reverie.

— Unde...?

— Amok o să se întoarcă, răspunse Elena.

În semiîntuneric nu-şi dădea seama dacă ea privea la el, prin

el, în adâncul lui sau în ciuda dorinţei lui.

— Ne-a părăsit numai pentru noapte. Vino, Prim-Nobil, zise ea alunecând uşor de pe spinarea Myrhei. Să ne odihnim.

Covenant îi urmă exemplul, lăsându-şi calul în grija lui Bannor. Myrha şi ceilalţi doi ranyhyni se îndepărtară în galop, destinzându-şi picioarele după o zi de mers. După aceea Morin se duse la Rill să ia apă şi Elena începu să instaleze tabăra. Scoase o mică urnă cu pietriş şi folosi pietrele de foc ca să gătească o masă frugală pentru ea şi Covenant. Faţa ei urmărea mişcările mâinilor, dar strania ei privire defocalizată era distantă, ca şi cum în lumina pământului ar fi citit despre evenimente petrecute la celălalt capăt al Tărâmului.

Covenant se uita la ea; chiar şi în îndeplinirea celor mai simple treburi îl fascina. Dar în timp ce îi studia silueta suplă, mişcările sigure, privirea bifurcată, el încerca să-şi recapete autocontrolul, încerca să recâştige percepţia poziţiei lui faţă de ea. Ea reprezenta un mister pentru el. Dintre toţi oamenii puternici şi învăţaţi ai Tărâmului, ea îl alesese pe el s-o însoţească. El îi violase mama – şi totuşi ea îl alesese pe el. În Glimmermere îl sărutase... Amintirea îi aducea durere în inimă. Ea îl alesese pe el. Dar nu din mânie sau dorinţă de răzbunare – din niciun motiv pe care Trell l-ar fi aprobat. Putea vedea în zâmbetul ei, în vocea ei, în purtarea ei că nu intenţiona să-i facă vreun rău. Atunci de ce? Din ce uitare tainică sau pasiune venea dorinţa ei pentru compania lui? Avea nevoie să ştie. Şi totuşi îi era oarecum frică de răspuns.

După cină, când stătea bându-şi raţia de vin de primăvară în partea opusă a vasului cu pietriş faţă de Elena, îşi adună curajul ca s-o întrebe. Ambii Gardieni ai Sângelui se retrăseseră din tabără şi el era mulţumit că nu trebuie să concureze cu ei. Frecându-şi degetele de barbă, amintindu-şi de pericolele senzaţiilor fizice, începu prin a o întreba dacă învăţase ceva de la Amok.

Ea scutură din cap fără grijă şi părul îi pluti ca un halou în lumina pietrişului.

— Cu siguranţă ne aflăm la o distanţă de câteva zile de zona Celei de-a Şaptea Părţi. Acolo vom avea timp destul să-l interogăm pe Amok.

El acceptă, dar nu era ceea ce avea nevoie. Intensificându-şi

autocontrolul, o întrebă de ce îl alesese pe el.

Ea se uită la el sau prin el câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Thomas Covenant, ştii că nu eu te-am ales. Niciun Nobil de la Piatra Sărbătorii nu te alege. Drool Viermele-de-Piatră a îndeplinit prima ta chemare, dar a fost îndrumat de Dispreţuitor. În felul ăsta noi suntem victimele tale, la fel cum tu eşti victima lui. S-ar putea să fie aşa cum crede Nobilul Mhoram – poate că alegeri face şi Creatorul Tărâmului. Sau poate Nobilii care au murit – poate însuşi Înaltul Nobil Kevin are vreo influenţă de dincolo de mormântul lui pierdut. Dar eu nu fac alegeri. Apoi tonul ei se schimbă: Şi totuşi am ales…

Covenant o întrerupse.

— Nu la asta mă refeream. Ştiu de ce mi se întâmplă asta. Pentru că sunt lepros. O persoană normală s-ar mulţumi să râdă… Nu, eu voiam să aflu de ce mi-ai cerut să vin cu tine să căutăm A Şaptea Parte. Cu siguranţă existau şi alţi oameni pe care i-ai fi putut alege.

Ea replică blând:

— Eu nu înţeleg boala asta care te face să fii… lepros. Ai descris o lume în care cei nevinovaţi sunt chinuiţi. De ce se întâmplă asemenea lucruri? De ce sunt permise?

— Nici aici nu e chiar atât de diferit. Ce crezi că i s-a întâmplat lui Kevin? Dar schimbi subiectul. Vreau să ştiu de ce m-ai ales pe mine.

Se înfioră amintindu-şi supărarea lui Troy atunci când înalta Nobilă îşi anunţase alegerea.

— Foarte bine, Prim-Nobil, zise ea cu un ton şovăitor. Dacă este nevoie de un răspuns la această întrebare, o să răspund. Există multe motive pentru alegerea mea. Vrei să le auzi?

— Dă-i drumul.

— Ah, Necredinciosule. Uneori cred că Warmarkul Troy nu este chiar aşa de orb. Adevărul… eviţi adevărul. Dar eu o să-ţi spun care sunt motivele mele. În primul rând, mă pregătesc pentru viitor. Dacă până la urmă o să-ţi doreşti să foloseşti aurul tău alb, atunci cu Toiagul Legii eu o să fiu cea mai în măsură să te ajut. Eu nu cunosc secretul magiei sălbatice, dar nu există alt instrument cu mai mult discernământ decât Toiagul. Iar dacă în final o să te întorci împotriva Tărâmului, cu

Toiagul eu o să-ţi pot opune rezistenţă. Nu posedăm nimic altceva cu care să ne putem împotrivi aurului alb. Dar eu mai urmăresc şi alte scopuri. Tu nu eşti războinic; Oastea va întâlni pericole mari, unde numai puterea şi îndemânarea în luptă te poate păstra în viaţă. Nu vreau să risc moartea ta. Trebuie să ţi se dea timp să-ţi găseşti propriile răspunsuri. Cât despre mine, eu caut companie. Nici Warmarkul Troy, nici Nobilul Mhoram nu pot fi scutiţi de război. Doreşti mai multe explicaţii?

El simţi lipsa răspunsului total şi se sili s-o urmărească în pofida temerilor sale. Cu o grimasă de dezgust faţă de incorectitudinea penetrantă a comportamentului său în Tărâm, rosti chibzuit:

— Companie? După tot ce am făcut? Eşti remarcabil de tolerantă.

— Nu sunt tolerantă. Nu fac alegeri fără să-mi consult inima.

Pentru o clipă, el înfruntă deschis implicaţiile vorbelor ei. Era exact ceea ce în acelaşi timp voise şi se temuse să audă. Apoi o lipsă complexă de voinţă, compusă din simpatie, oroare şi autocritică, îl făcu să se abată. Glasul îi suna aspru când zise:

— Îi frângi inima lui Trell. Şi a mamei tale.

Faţa ei îngheţă.

— Mă acuzi pe mine de suferinţa lui Trell?

— Nu ştiu. Ne-ar fi urmat dacă ar mai fi avut vreo speranţă. Acum ştie sigur că tu nici măcar nu te gândeşti să mă pedepseşti.

Se opri, dar văzând ce suferinţă îi provocase vorbi din nou, grăbindu-se să răspundă replicilor şi acuzaţiilor pe care ea nu le exprimase încă.

— Cât despre mama ta – nu am dreptul să vorbesc. Nu mă refer la ceea ce i-am făcut. Asta pot cel puţin să înţeleg. Trăiam într-o asemenea… lipsă… şi ea părea atât de bogată. Nu, la ranyhyni mă refer, acei ranyhyni care au venit la Mithil Stonedown în fiecare an. Am făcut un târg cu ei. Încercam să găsesc o soluţie, ceva ca să nu înnebunesc complet. Şi ei mă urau. Erau exact la fel ca Tărâmul: mari, puternici, superiori, şi le era silă de mine.

Scrâşni cuvântul „silă”, ca pe un ecou la „Lepros proscris necurat”.

— Dar ei s-au ridicat pe picioarele dinapoi în faţa mea – o

sută. Erau… Aşa că am făcut un târg cu ei. Le-am promis că nu voi călări, nu voi sili pe niciunul dintre ei să mă poarte în spate. Şi i-am pus să promită… încercam să găsesc o cale ca să împiedic toată acea putere, mărime, sănătate şi fidelitate să mă înnebunească. I-am pus să promită că vor răspunde dacă îi voi chema vreodată. Şi i-am pus să promită că o vor vizita pe mama ta.

— Promisiunea rămâne valabilă.

Spuse asta ca şi cum ar fi făcut-o să se simtă extrem de mândră. El oftă.

— Asta a spus şi Rue. Dar nu asta e ideea. Vezi? Eu încercam să-i dau ei ceva, să mă revanşez cumva. Dar nu merge aşa. Când ai rănit pe cineva atât de rău, nu poţi scăpa oferindu-i daruri. Aşa ceva e arogant şi crud. Gura i se strâmbă de la gustul amar al faptelor sale: În realitate doar încercam să mă fac pe mine să mă simt mai bine. Oricum, nu a mers. Foul poate întina orice. Pe când ajunsesem la finalul Căutării Toiagului Legii, lucrurile deveniseră atât de rele, încât niciun târg nu m-ar mai fi putut salva.

Rămase brusc fără cuvinte. Ar fi vrut să-i spună Elenei că nu o acuza pe ea, că nu putea să o acuze, şi în acelaşi timp o parte din el o acuza. Acea parte a lui simţea că suferinţa Lenei merita mai multă loialitate.

Însă înalta Nobilă părea să înţeleagă. Cu toate că privirea ei nefocalizată nu îl atingea, răspunse gândurilor lui:

— Thomas Covenant, tu nu o înţelegi deloc pe Lena, mama mea. Eu sunt femeie – un om ca oricare altul. Şi te-am ales pe tine să-mi fii tovarăş în această căutare. Cu siguranţă, alegerea mea reprezintă sufletul mamei mele la fel ca şi pe al meu. Eu sunt fiica ei. De când m-am născut, am trăit în grija ei şi ea mi-a fost învăţător. Necredinciosule, ea nu m-a învăţat ura sau amărăciunea faţă de tine.

— Nu! Şopti Covenant. Nu.

Nu! Nu şi ea! Imaginea sângelui îi întunecă vederea – sângele de pe coapsele Lenei. Nu putea îndura să se gândească la faptul că ea îl iertase, tocmai ea!

Se întoarse cu spatele. O simţea pe Elena urmărindu-l, îi simţea prezenţa întinzându-se spre el într-un efort de a-l aduce înapoi. Dar nu putea s-o privească în faţă. Îi era teamă de

sentimentele care o motivau; nici măcar nu voia să le dea un nume. Se întinse sub pături cu spatele la ea până când ea acoperi pietrişul pentru noapte şi se culcă.

A doua zi dimineaţa, la scurt timp după ivirea zorilor, Morin şi Bannor reapărură. O aduceau cu ei pe Myrha şi iapa lui Covenant. El se sculă şi i se alătură Elenei la masă, în timp ce Gardienii Sângelui strângeau păturile. Curând după ce ei porniră din nou spre vest, Amok deveni vizibil lângă înalta Nobilă.

Covenant nu mai avea chef de farmecele lui Amok. În timpul nopţii luase o decizie. Trebuia să-şi asume un risc – un gest periculos care spera să-l ajute să-şi poată recupera o oarecare integritate. Înainte ca tânărul să înceapă, Covenant se concentră să-şi reţină bătăile bruşte ale inimii şi îl întrebă pe Amok ce ştia despre aurul alb.

— Multe şi puţine, Purtătorule, răspunse Amok cu un surâs şi o plecăciune. Se spune că aurul alb declanşează magia sălbatică prin care este distrusă pacea. Dar cine e capabil să descrie pacea?

Covenant se încruntă.

— Jocuri de cuvinte. Eu ţi-am pus o întrebare directă. Ce ştii despre el?

— Să ştiu, Purtătorule? E un cuvânt mic, care ascunde măreţia înţelesurilor sale. Am auzit ce mi s-a spus, şi am văzut ceea ce au văzut ochii mei, dar numai tu porţi aurul alb. Numeşti acest lucru ştiinţă?

— Amok, sări Elena în ajutorul lui Covenant, aurul alb are vreo legătură cu Cea De-a Şaptea Parte? Este aurul alb subiectul sau cheia acestei Părţi?

— O, înaltă Nobilă, toate lucrurile au legături între ele. Tânărul părea să se bucure de abilitatea lui de a evita întrebările: A Şaptea Parte poate să ignore aurul alb, iar stăpânul aurului alb ar putea să nu aibă nicio nevoie de Cea de-a Şaptea Parte, totuşi ambele sunt puteri, forme şi feţe ale Puterii unice a vieţii. Însă Purtătorul nu e stăpânul meu. El mă umbreşte dar nu mă întunecă. Respect ceea ce are el, dar scopul meu rămâne valabil.

Răspunsul Elenei fu ferm:

— Atunci nu ai niciun motiv să eviţi întrebarea lui. Vorbeşte

despre ceea ce ai auzit şi ai aflat în privinţa aurului alb.

— Eu vorbesc în felul meu, înaltă Nobilă. Purtătorule, am auzit multe şi am aflat puţine despre aurul alb. Este paradoxul care înconjoară arcul Timpului, limita nedisciplinată a creaţiei Pământului, rigiditatea apei şi fluxul rocii. Declanşează magia sălbatică prin care e distrusă pacea. Despre el se vorbeşte încet la Bhrathair şi este pomenit cu respect de către Elohim, cu toate că ei nu l-au văzut niciodată. Marele *Kelenbhrabanal* visează la el în mormântul său şi sinistrele Gorgone ale Nisipurilor se zvârcolesc în coşmaruri tăcute la atingerea numelui lui. În ultimele sale zile Înaltul Nobil Kevin a tânjit în van după el. Este abisul şi culmea destinului.

Covenant oftă în sinea lui. Se temuse că va primi un astfel de răspuns. Acum era nevoit să meargă mai departe, să-şi împingă întrebările până la limita ororii lui. Vexat şi neliniştit, se răsti:

— Destul. Scuteşte-mă! Spune-mi cum aurul alb… Pentru o secundă, se împiedică. Dar amintirea Lenei îl sili să continue: …cum să folosesc inelul ăsta blestemat.

— Purtătorule, râse Amok, întreabă Marea Zorilor sau Melenkurion Zăgazul Cerului. Întreabă focurile de pe Gorak Krembal sau lemnul uscat din întunecimea Sufocantă. Întreg Pământul ştie. Aurul alb este folosit ca orice altă putere – prin pasiune şi mister, cel mai onest subterfugiu al inimii.

— Pe focurile iadului, mormăi Covenant străduindu-se să-şi mascheze uşurarea. Nu-i plăcea să recunoască deloc cât de fericit era să rămână ignorant asupra acestui subiect. Dar ignoranţa aceea era vitală pentru autoapărarea lui. Atâta timp cât nu ştia cum să utilizeze magia sălbatică, nu putea fi învinovăţit pentru soarta Tărâmului. Într-o parte tainică şi perfidă a sufletului lui riscase să pună întrebarea numai fiindcă avusese încredere că Amok îi va da un răspuns care nu dezvăluia nimic. Acum se simţea ca un mincinos. Chiar şi tentativele lui de integritate erau afectate. Însă uşurarea era mai mare decât dezgustul de sine.

Uşurarea îi permise să schimbe subiectul, să încerce o conversaţie normală cu înalta Nobilă. Se simţea nesigur ca un infirm; nu mai purtase o discuţie amicală cu o altă persoană de dinainte de instalarea leprei. Dar Elena reacţiona binevoitor,

chiar cu plăcere; întâmpina cu bucurie atenţia lui. Curând nu mai trebui să caute întrebări-cheie.

Un timp, discuţiile lor se învârtiră în jurul ambianţei Trothgardului. Urcând spre vest printre dealuri, păduri şi smârcuri, aerul de toamnă devenea tot mai rece. Păsările colindau prin zonă în zboruri rapide, agile şi avântate. Lumina veselă a soarelui se întindea ca şi cum în fiecare clipă ar fi putut exploda în scântei şi sclipiri. Sub ea culorile toamnei deveneau ameţitoare. Călăreţii începură să vadă tot mai multe animale – iepuri şi veveriţe, bursuci durdulii, uneori vulpi. Întreaga atmosferă părea să i se potrivească înaltei Nobile Elena. Treptat, Covenant ajunse să înţeleagă acest aspect al titlului de Nobil. Elena se afla acasă în Trothgard. Vindecarea din Kurash Plenethor devenise o parte din ea.

Pe parcursul întrebărilor lui, ea evită un singur subiect, experienţele ei din copilărie cu ranyhynii. Ceva din iniţierea ei în anii tinereţii era prea personal ca să fie discutat sub cerul liber. Însă în celelalte probleme răspundea fără reţineri. Îşi permise să se lase atrasă în povestiri despre anii petrecuţi la Loresraat, despre Codrul Sărbătorii, calitatea de Nobil şi putere. Simţea că ea îl ajuta, dându-i voie, cooperând, iar el îi era recunoscător. Cu timpul nu se mai simţi handicapat în pauzele din conversaţie.

A doua zi trecu în mod similar. Dar după aceea dispoziţia lipsită de pericole îl părăsi. Îşi pierdu lejeritatea. Limba îi înţepeni amintindu-şi de singurătate, iar barba îi provoca mâncărimi iritante, ca o amintire a primejdiilor. E imposibil, se gândi. Nimic din toate astea nu mi se întâmplă mie. Deliberat, împins de boala lui şi de întreaga disciplină a supravieţuirii pe care o pierduse, ridică problema înaltului Nobil Kevin.

— Sunt fascinată de el, zise ea, şi esenţa de linişte din glasul ei suna ciudat ca ochiul calm al unui uragan. A fost cel mai mare din întreaga descendenţă a lui Berek Puterea Inimii, Nobilul cel mai încărcat de suveranitate din toată istoria cunoscută a Tărâmului sau din legende. Credinţa lui faţă de Tărâm şi de Puterea Pământului nu are cusur. Prietenia lui cu uriaşii a făcut subiectul unui cântec minunat. Ranyhynii îl adorau, iar Gardienii Sângelui şi-au asumat Jurământul datorită lui. Dacă a avut un defect, acesta a fost încrederea excesivă;

dar cum ar putea încrederea să fie considerată vină? La început a fost spre onoarea lui faptul că Dispreţuitorul a putut obţine calitatea de Nobil din partea sa – calitatea de Nobil şi accesul la inima lui. Oare pentru Prinţul Colţului nu au mărturisit şi aprobat testele adevărului făcute cu *orcrest* şi *lomillialor?* Nevinovăţia îi e glorificată de însăşi vulnerabilitatea ei.

El nu era orb. În îngrozitoarea taină a îndoielii lui, a refuzat chemările care i-ar fi adus moartea în Pasul Trădătorului. În viziunile sau profeţiile care îi frângeau inima, el a luat decizii prin care apăra viitorul Tărâmului. A pregătit Părţile. A avut grijă de supravieţuirea uriaşilor, ranyhynilor şi a Gardienilor Sângelui. A avertizat oamenii. Apoi a distrus cu propria lui mână.

Thomas Covenant, există persoane care consideră că Ritualul Profanării a exprimat culmea înţelepciunii înaltului Nobil Kevin. Puţine, dar elocvente. Concepţia generală susţine că Kevin s-a străduit să atingă paradoxul purităţii prin distrugere şi a eşuat, căci el şi toată munca Nobililor au fost şterse şi cu toate acestea Dispreţuitorul a rezistat. Dar aceste puţine persoane argumentează că disperarea finală sau nebunia cu care Kevin a invocat Ritualul a fost un sacrificiu necesar, un preţ care să facă posibilă victoria finală. Ei susţin că pregătirile lui şi apoi Ritualul au obligat atât binele, cât şi răul să-şi înceapă munca de la capăt – că au fost promulgate pentru ca să ne poată oferi calea de înfrângere a Prinţului Colţului, în această concepţie, Kevin a prevăzut necesitatea care îl va împinge pe Dispreţuitor să cheme aurul alb pe Tărâm.

— Înseamnă că a fost mai nebun decât am crezut, mormăi Covenant. Sau poate că pur şi simplu îi plăceau profanările.

— Niciuna, nici alta, cred, replică ea acid, sever. A fost un om vrednic şi curajos împins la limita extremă. Orice suflet muritor sau lipsit de apărare ar fi fost condus la disperare, din acest motiv ne agăţăm noi de Legământul Păcii. Şi din acelaşi motiv Înaltul Nobil Kevin mă fascinează. A recunoscut Tărâmul şi l-a întinat – din aceeaşi suflare a afirmat şi a denunţat. Glasul i se ridică pe vântul interior al emoţiilor: Cât de mare trebuie să fi fost suferinţa lui? Şi cât de mare puterea, dacă a

supravieţuit acelui ultim moment arzător – dacă, după ce a privit Profanarea şi a auzit bucuria Dispreţuitorului, a mai trăit să lovească încă o dată! Thomas Covenant, eu cred că există o forţă de nemăsurat în consumul durerii, o forţă de neconceput pentru un suflet care nu este total distrus. Cred că dacă Înaltul Nobil Kevin ar putea vorbi de dincolo de mormânt, ar pronunţa cuvinte care să sece oasele Dispreţului Nobilului Foul.

— Asta-i o nebunie! Şopti Covenant răguşit. Privirea Elenei plutea la marginea focalizării şi el nu putea suporta să se uite la ea. Tu crezi că o existenţă după moarte o să te răzbune după ce ai extirpat pur şi simplu viaţa de pe Pământ? Exact asta a fost greşeala lui Kevin. Îţi spun eu, el arde în iad!

— Posibil, zise ea calm. Spre surprinderea lui, furtuna implicată de glasul ei dispăruse. Noi n-o să avem niciodată asemenea cunoştinţe, şi nici nu avem nevoie de ele ca să ne trăim vieţile. Dar eu găsesc periculoasă convingerea Nobilului Mhoram că tu ai fi fost ales de Creatorul Pământului ca să aperi Tărâmul. Inima îmi spune că nu aşa se explică prezenţa ta. Oricum, eu m-am gândit uneori că morţii noştri trăiesc în lumea ta. Poate că Înaltul Nobil Kevin colindă acum neliniştit Pământul, căutând o voce care să-i rostească aici cuvintele.

Covenant gemu; sugestia Elenei îl îngrozea. Percepu legătura pe care ea o făcea între Kevin Risipitorul Tărâmului şi el. Implicaţiile acestei înrudiri îi făcură inima să-i tremure ca asaltată de rafale puternice prevestitoare de rele. Continuându-şi călătoria, noua linişte lăsată între ei sclipea ca nişte ochi albi de frică.

Senzaţia deveni tot mai puternică în cursul zilei şi în ziua următoare. Dimensiunea mizelor îl paraliza pe Covenant; nu avea mâini să jongleze cu ele. Se retrase în tăcere ca o crisalidă, ca într-o armură pentru o vulnerabilitate aparte sau pentru o metamorfoză. Un impuls obscur provenit dintr-o amintire a zilelor petrecute cu Atiaran îl făcu să nu mai călărească alături de Elena, ci în urma ei. Din spate îl urmă pe Amok în ţinuturile înalte ale Trothgardului.

Apoi în a şasea zi, a treisprezecea de când părăsiseră Piatra Sărbătorii, îşi reveni oarecum. Cu o încruntare prevestitoare de furtună înălţă capul şi văzu Munţii Westron înşirându-se deasupra lui. Grupul înaltei Nobile Elena se apropia de colţul de

sud-vest al Trothgardului, unde Râul Rill urca în munţi; deja piscurile şi zăpezile masivului umpleau întregul cer de apus. Trothgard se desfăşura în spatele lui parcă expunând lucrările Nobililor unui control; strălucea în lumina soarelui parcă încrezător în aprobare. Covenant se încruntă la el şi mai întunecat şi îşi îndreptă atenţia în altă parte.

Călăreţii se deplasau pe lângă marginea defileului Rillului. Zgomotul jos, neîncetat al apelor sale nevăzute sub pragul canionului dădeau Trothgardului o dimensiune sonoră ca un zumzet subliminal produs de munţi şi dealuri. Toate peisajele aveau o sugestivitate nouă, o nuanţă plină de implicaţii. Îi aduceau aminte lui Covenant că urcau într-unul dintre cele mai înalte puncte ale Tărâmului, iar lui nu îi plăceau locurile înalte. Dar se încruntă strâns ca să-şi ţină sub control reacţiile involuntare ale feţei şi se întoarse alături de Elena. Ea îi oferi un zâmbet la care el nu putu răspunde şi continuară să călărească împreună spre munţi.

După-amiaza târziu se opriră şi ridicară tabăra lângă un mic lac aproape de canion. Apa venea stropind de pe versantul muntelui direct în faţa lor şi se aduna într-un bazin de piatră înainte de a se scurge peste prag către Rill. Lacul ar fi putut servi drept semn pentru colţul Trothgardului. Imediat la sud de el se afla defileul Rillului; la vest, munţii păreau să ţâşnească brusc din pământ, ca o secvenţă îngheţată a unei ambuscade; iar Kurash Plenethor se întindea spre nord-est peste terenul coborâtor. Iminenţa agresivă a munţilor contrasta viu cu panoplia liniştită a Trothgardului, şi acest contrast, multiplicat de zgomotul scânteietor al nevăzutului Rill, dădea întregului loc o expresie de surpriză, un aspect sau o impresie de bruscheţe. Atmosfera din jurul lacului avea o senzaţie aproape tangibilă de limită de separare.

Lui Covenant nu-i plăcea asta. Aerul conţinea prea multă pândă crepusculară. Îl făcea să se simtă expus. Călăreţii nu erau obligaţi să se oprească acolo; mai rămăsese destul din zi ca să mai călătorească. Dar înalta Nobilă decisese să facă tabăra lângă lac. Îl eliberă pe Amok, îi trimise pe cei doi Gardieni ai Sângelui cu ranyhynii şi calul lui Covenant, apoi aşeză un vas cu pietriş pe o lespede de piatră lângă lac şi îi ceru lui Covenant să o lase singură ca să poată face o baie.

Pufnind ca şi cum aerul în sine l-ar fi deranjat, se strecură la adăpostul unui bolovan de unde nu mai putea vedea lacul. Stătu cu spatele sprijinit de piatră, îmbrăţişându-şi genunchii, şi privi în jos peste Trothgard. Descoperi că dealurile împădurite erau extrem de atrăgătoare atunci când umbra munţilor începea să cadă peste ele. Piscurile păreau să împrăştie o penumbră austeră, care treptat îneca luxurianţa Trothgardului. Prin simpla lor mărime şi grandoare, ele îşi impuneau supremaţia. Dar el prefera Trothgardul. Era mai jos şi era mai uman.

Atunci înalta Nobilă îi întrerupse reveria. Îşi lăsase roba şi Toiagul Legii pe iarbă lângă pietriş.

Învelită numai într-o pătură şi frecându-şi părul cu un colţ al ei, veni alături de el. Cu toate că pătura atârna groasă în jurul ei, dezvăluind şi mai puţin decât roba din silueta suplă, prezenţa ei era mai puternică decât oricând. Simpla mişcare a membrelor ei în timp ce se aşeza lângă el exercita o influenţă neliniştitoare asupra lui. Ea pretindea reacţii. Simţi că îl doare din nou pieptul, aşa cum se întâmplase în Glimmermere.

Străduindu-se să se apere împotriva unei tandreţi imposibile, se desprinse de bolovan şi se îndreptă rapid către lac. Mâncărimea din barbă îi reamintea că şi el avea nevoie de o baie. Înalta Nobilă nu se afla în raza lui vizuală; Bannor şi Morin nu erau prin jur. Îşi lăsă hainele lângă vasul cu pietriş şi se duse la lac.

Apa era rece ca gheaţa, dar el se aruncă în ea ca un om cerându-şi penitenţa şi începu să-şi frece pielea ca şi cum ar fi fost pătată. Îşi asaltă scalpul şi obrajii până când buricele degetelor începură să-l usture, apoi se scufundă îndelung până începură să-l ardă plămânii. Însă, când ieşi din apă şi se duse lângă pietriş în căutare de căldură, constată că nu făcuse decât să-şi agraveze dificultăţile. Se simţea aţâţat, vorace, dar nu mai curat.

Nu putea înţelege puterea Elenei asupra lui, nu-şi putea controla reacţiile. Ea era o iluzie, un rod al imaginaţiei; nu avea cum să fie atât de atras de ea. Iar ea nu ar fi trebuit să fie atât de dornică să-l atragă. Deja era responsabil pentru ea; singurul său act de putere în Tărâm îl osândise la asta. Cum putea ea să nu-l învinovăţească?

Cu mişcări smucite netemperate, se şterse pe una dintre pături, apoi o întinse lângă vasul cu pietriş ca să se usuce şi începu să se îmbrace. Îşi puse sălbatic hainele pe el, ca şi cum s-ar fi încins pentru o bătălie, înnodă şireturi, trase, închise fermoare şi nasturi la bocancii lui solizi, tricou şi blugii groşi protectori. Verifică să fie sigur că încă mai purta briceagul şi *orcrest*-ul hearthrallului Tohrm în buzunare.

Când fu aranjat corespunzător, se întoarse prin amurg la înalta Nobilă. Tropăi ca s-o avertizeze de apropierea lui, dar iarba îi atenua obscura vehemenţă şi nu reuşi să facă mai mult zgomot decât un spectru indignat.

O găsi stând în picioare la mică distanţă de bolovan. Privea peste Trothgard, cu braţele încrucişate peste piept, şi nu se întoarse spre el când se apropie de ea. Un timp, el rămase la doi paşi în spatele ei. Cerul era încă prea luminat pal de soare ca să se vadă stelele, dar Trothsardul se întindea în umbra prematură a munţilor. În amurg, chipul promisiunii Nobililor în faţa Tărâmului era voalat şi întunecat.

Covenant îşi răsuci verigheta, rotind-o pe deget parcă strângând-o împotriva unei izbucniri. Apa din părul ud i se scurgea în ochi. Când vorbi, glasul îi era asprit de o frustrare pe care nu o putea nici uşura, nici reprima.

— Pe focurile iadului, Elena! Sunt tatăl tău!

Ea nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit, dar după un timp zise cu o intonaţie joasă, meditativă:

— Triock, fiul lui Thuler, ar crede că ţi s-a făcut o onoare. N-ar spune-o cu amabilitate, dar inima lui ar rosti acele cuvinte sau ar păstra acel gând. Dacă tu nu ai fi fost chemat în Tărâm, poate că el s-ar fi căsătorit cu mama mea Lena. Şi nu s-ar fi dus la Loresraat, căci el nu tânjea după cunoştinţe – grija pentru viaţa stonedownorilor i-ar fi fost suficientă. Dar dacă el şi Lena, mama mea, ar fi avut un copil care să ajungă Înalt Nobil în Consiliul de la Piatra Sărbătorii, el s-ar fi simţit onorat, în acelaşi timp înălţat şi umilit de partea lui în acea fiică. Ascultă-mă, Thomas Covenant. Triock, fiul lui Thuler, din Mithil Stonedown, este adevăratul meu tată, părintele sufletului meu, chiar dacă nu este şi al sângelui meu. Lena, mama mea, nu s-a căsătorit cu el, cu toate că el a implorat-o să-şi împartă viaţa amândoi. Ea nu mai dorea să împartă nimic, viaţa copilului tău

o mulţumea îndeajuns. Dar, deşi ea nu şi-a împărţit viaţa, el a împărţit-o pe a sa. A avut grijă de ea şi de mine. A ocupat locul unui fiu al lui Trell tatăl Lenei şi Atiaran mama ei. Ah, a fost un părinte aspru. Dragostea din inima lui alerga pe făgaşe neregulate – dorinţa mistuitoare şi suferinţa şi, da, ura faţă de tine nu scădeau, găsind noi căi când cele vechi erau abătute sau barate. Dar ne-a oferit mamei mele Lena şi mie întreaga tandreţe şi devotamentul unui tată. Judecă-l după mine, Thomas Covenant. Când, visând la tine, gândurile Lenei se îndepărtau de la mine, când Atiaran îşi pierdea în chinurile ei capacitatea de a mă îngriji şi solicita pentru sine întreaga atenţie a soţului ei Trell, atunci Triock, fiul lui Thuler, era lângă mine. El este tatăl meu.

Covenant încercă să-şi şteargă emoţiile în acid.

— M-ar fi ucis dacă ar fi avut ocazia.

Ea continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— El mi-a apărat inima de cerinţe nedrepte. M-a învăţat că neliniştile şi furiile părinţilor mei şi ale părinţilor lor nu trebuie să mă ruineze sau să mă înrăiască pe mine – că eu nu sunt nici cauza, nici leacul durerilor lor. M-a învăţat că viaţa mea îmi aparţine, că pot să împărtăşesc grija şi alinarea rănilor fără să împărtăşesc şi rănile, fără să mă străduiesc să fiu stăpână şi peste vieţile altcuiva în afară de a mea. El m-a învăţat asta – el, care şi-a închinat viaţa Lenei, mama mea. Te urăşte, Thomas Covenant. Şi totuşi, fără el drept tată, te-aş fi urât şi eu.

— Ai terminat? Scrâşni Covenant printre dinţii încleştaţi. Cât crezi că mai pot îndura?

Ea nu răspunse cu voce tare. În schimb, se întoarse spre el. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Se profila pe peisajul întunecat al Trothgardului când păşi către el, îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută.

El icni şi respiraţia ei îi invadă plămânii. Era paralizat. O ceaţă neagră îi acoperea vederea în timp ce buzele ei le mângâiau pe ale lui.

Atunci îşi pierdu pentru o clipă controlul. O respinse ca şi cum răsuflarea ei ar fi purtat o infecţie. Strigând „Ticăloaso!”, se roti şi o lovi peste faţă cu toată puterea.

Lovitura o făcu să se clatine.

El se aruncă spre ea. Degetele lui apucară pătura şi o smulse de pe umerii ei.

Dar violenţa lui nu o intimidă. Îşi recăpătă echilibrul şi nu tresări, nici nu dădu înapoi. Nu făcu niciun efort să se acopere. Cu capul sus, stătea dreaptă şi calmă; goală, i se înfăţişa ca şi cum ar fi fost invulnerabilă.

Covenant fu cel care tresări. Începu să tremure ca şi cum ea l-ar fi îngrozit.

— N-am comis şi aşa destule crime? Gâfâi răguşit. Nu eşti mulţumită?

Răspunsul ei păru să apară curat şi limpede din strania defocalizare a privirii ei.

— Nu mă poţi silui, Thomas Covenant. Nu e nicio crimă aici. Vreau eu. Eu te-am ales.

— Nu! Gemu el. Nu spune asta! Îşi strânse braţele în jurul pieptului parcă pentru a ascunde o gaură în armură. Iar încerci să-mi faci daruri. Încerci să mă mituieşti.

— Nu. Te-am ales. Doresc să-mi împart viaţa cu tine.

— Nu! Repetă Covenant. Nu ştii ce faci. Nu înţelegi cu câtă disperare… eu…?

Dar nu putu rosti cuvintele „am nevoie de tine”. S-ar fi sufocat cu ele. O voia, voia ceea ce îi oferea ea mai mult decât orice. Dar nu o putu spune. Un sentiment mai fundamental decât dorinţa îl reţinea.

Ea nu făcu nicio mişcare către el, dar vocea ei îl atinse:

— Cum poate să-ţi facă rău dragostea mea?

— Pe focurile iadului! Frustrat, îşi desfăcu larg braţele ca un om dezvăluind un secret urât. Eu am lepră! Nu vezi asta?

Dar ştiu imediat că ea nu vedea, nu putea să vadă deoarece îi lipseau cunoştinţele sau amărăciunea pentru a percepe lucrul pe care el îl numea *lepră.* Se grăbi să încerce să-i explice înainte ca ea să mai facă un pas spre el şi să fie pierdut.

— Uite. Uite! Arătă spre pieptul lui cu un deget acuzator: Nu înţelegi de ce mă tem eu? Nu înţelegi pericolul? Mă tem să nu devin un alt Kevin! Mai întâi o să încep să te iubesc pe tine, după aia o să învăţ cum să folosesc magia sălbatică sau alte lucruri, şi atunci Foul o să mă încolţească în disperare, iar eu voi fi distrus. Totul va fi distrus. Ăsta a fost tot timpul planul lui. Odată ce încep să te iubesc pe tine sau Tărâmul, sau orice

altceva, el nu mai are decât să se relaxeze şi să râdă! La naiba, Elena! Nu vezi?

Ea se mişcă. Atunci când se afla la distanţă de un braţ, se opri şi întinse mâna. Cu vârfurile degetelor îi atinse fruntea parcă vrând să-i netezească bezna de acolo.

— Ah, Thomas Covenant, şopti blând. Nu pot suporta să te văd încruntându-te aşa. Nu te teme, iubitule. Tu nu vei suferi soarta lui Kevin Risipitorul Tărâmului. Te voi apăra eu.

La atingerea ei, ceva din interiorul lui se frânse. Tandreţea pură a gestului Elenei îl copleşi. Dar nu reţinerea lui se frânse, ci frustrarea. Un val de tandreţe îl străbătu în replică. O putea vedea în ea pe mama ei, şi văzând-o îşi dădu seama subit că nu furia îl făcuse să fie violent cu ea, nu mânia îi întuneca într-atât iubirea, ci suferinţa şi dispreţul faţă de sine. Răul pe care îl făcuse mamei sale era numai un mod complicat de a se răni pe sine, o exprimare a leprei lui. Nu trebuia să repete acel act.

Era imposibil, totul era imposibil, ea nici măcar nu exista. Dar în clipa aceea nu îi păsa. Era fiica lui. Cu blândeţe se lăsă în jos, luă pătura, îi înveli cu ea umerii. Îi prinse tandru faţa în mâini, îi atinse chipul dulce cu sensibilitatea imposibilă a degetelor. Şterse tristeţea sărată a lacrimilor şi o sărută drăgăstos pe frunte.

22

ANUNDIVIAN YAJNA

În dimineaţa următoare părăsiră Trothgardul şi intrară în teritoriul nefamiliar al munţilor. La vreo doi kilometri în interior, Amok îi duse la un pod natural de piatră care traversa defileul îngustat al Rillului. Atât ca să-şi potolească propria frică de înălţimi, cât şi pentru a-şi linişti calul, Covenant traversă pe jos. Podul era larg şi Gardienii Sângelui îl flancau cu ranyhynii lor; nu avu nicio dificultate.

De acolo, Amok conduse grupul înaltei Nobile în străfundurile dintre piscuri.

Pasul lui deveni mai atent, în timp ce îi conducea pe călăreţi de-a lungul văilor pline de grohotiş şi sfărâmate ca nişte epave, în sus pe pante înşelătoare şi cascade de pietriş întinse peste

stânci, şei şi prăpăstii, parcă regurgitate din măruntaiele de rocă ale muntelui, în lungul pragurilor care străbăteau stânca erodată ca nişte cicatrici. Dar nu încăpea îndoială că el cunoştea drumul. Întotdeauna se îndrepta direct către unica ieşire posibilă dintr-o vale închisă sau găsea singura potecă accesibilă cailor printre stâncile prăbuşite, sau avansa fără ezitare într-o crevasă care traversa un pisc golaş. Printre rocile brute şi învălmăşeala muntelui, el o conducea pe înalta Nobilă cu siguranţa unui om străbătând un labirint familiar.

În primele câteva zile, scopul lui păru să fie pur şi simplu câştigarea altitudinii. Îi duse pe călăreţi în sus până când frigul păru să se reverse peste ei de pe vârfurile cele mai înalte. Aerul rarefiat îi dădea lui Covenant impresia că atacau munţi inaccesibili şi neîndurători, şi acceptă jumătatea de robă groasă de la Bannor cu un fior care nu era provocat numai de frig.

Dar după aceea Amok schimbă direcţia. Ca şi cum ar fi fost în cele din urmă satisfăcut de aerul rece şi peisajele de munte extrem, nu mai căută altitudinea, începu în schimb să-şi urmeze poteca întortocheată privată spre sud. În loc să pătrundă tot mai adânc în Munţii Westron, se deplasa paralel cu graniţa lor de est. În timpul zilei îşi conducea tovarăşii pe drumurile nemarcate, iar noaptea îi lăsa la adăpost în văi, peşteri şi trecători, unde găseau petice neaşteptate de iarbă pentru cai şi se descurcau cum puteau cu răcoarea sau cruzimea gerului. El personal nu părea să simtă frigul. Cu hainele delicate fluturându-i peste membre, păşea în frunte cu o veselie inepuizabilă, ca şi când ar fi fost intangibil oboselii sau gerului. Adesea trebuia să încetinească pentru ca ranyhynii sau mustangul lui Covenant să poată ţine pasul cu el.

Cei doi Gardieni ai Sângelui erau la fel ca el, neafectaţi de frig sau de altitudine. Dar ei erau *haruchai,* născuţi în aceşti munţi. Nările li se dilatau în atmosfera vaporoasă a zorilor sau a apusului. Ochii lor hoinăreau cercetători peste colţurile de stâncă avântate spre soare, prin văile ocazional acoperite cu umbre azurii, peste gheţarii cărunţi ghemuiţi în cele mai înalte vizuini, peste torentele alimentate de zăpezi. Cu toate că nu purtau nimic altceva decât robele scurte, niciodată nu tremurau şi nu gâfâiau în frig. Frunţile largi, obrajii laţi şi

atitudinea încrezătoare nu trădau nicio tresăltare a inimii, nicio emoţie viscerală. Totuşi, exista ceva curat şi pasional în zelul cu care îi vegheau pe Elena, Covenant şi Amok.

Elena şi Covenant nu erau atât de imuni la frig. Sensibilitatea se lipea de ei, îi făcea dornici de orice progres zilnic către aerul mai cald din sud. Dar păturile şi hainele suplimentare le ţineau de cald. Înalta Nobilă nu părea să sufere. Şi atâta timp cât ea nu suferea, Covenant nu simţea niciun necaz. Disconfortul îl putea ignora. Era mai împăcat decât fusese vreodată în ultimul timp.

De când părăsiseră Trothgardul – de când făcuse descoperirea care îi permitea să o iubească pe ea fără să-i fie silă de sine –, îşi scosese orice altceva din minte şi se concentrase asupra fiicei lui. Nobilul Foul, Oastea, chiar şi căutarea însăşi, toate erau irelevante pentru el. O privea pe Elena, o asculta, îi simţea mereu prezenţa. Când ea avea chef de vorbă, îi punea cu dragă inimă întrebări, când nu, o lăsa în tăcerea ei.

În orice dispoziţie ar fi fost, el îi era recunoscător, adânc mişcat de oferta pe care i-o făcuse ea, ofertă pe care o refuzase.

Nu putea neglija conştiinţa faptului că ea nu era la fel de mulţumită. Nu-şi făcuse oferta în mod neserios şi nu părea dispusă să-i înţeleagă refuzul. Dar regretul de a o fi îndurerat nu făcea decât să-i ascută atenţia faţă de ea. Se concentra asupra ei aşa cum numai un om profund obişnuit cu singurătatea putea. Iar ea nu avea cum să nu vadă asta. După primele zile pe drumul lor prin munţi, ea se relaxă iar în compania lui şi zâmbetul ei exprima o sinceritate a afecţiunii pe care mai înainte nu şi-o permisese. Atunci el se simţea în armonie cu ea şi călătorea fericit alături. Din când în când îi vorbea calului său ca şi cum s-ar fi bucurat să călărească.

Dar, în zilele care urmară, dispoziţia ei se modifică treptat – o modificare ce nu avea nimic de-a face cu el. Pe măsură ce timpul trecea, pe măsură ce se apropiau de zona secretă a Celei de-a Şaptea Părţi, ea deveni tot mai preocupată de scopul căutării sale. Îl chestiona tot mai des pe Amok, îl interoga cu mai multă intensitate. Din când în când, Covenant putea citi în privirea ei defocalizată că se gândea la război – o

datorie de la care ea se îndepărtase – şi vocea ei avea uneori sclipiri de urgenţă când se străduia să pună întrebări care să dezlege misterioasele cunoştinţe ale lui Amok.

Această povară Covenant nu o putea ajuta s-o poarte. El însuşi nu cunoştea nimic din faptele cruciale.

Zilele treceau; luna crescu devenind plină, apoi scăzu spre ultimul pătrar, dar ea nu progresa. În cele din urmă, dorinţa lui de a o sprijini în vreun fel îl împinse să-i vorbească lui Bannor.

Într-un mod curios, el nu se simţea în siguranţă alături de Gardienii Sângelui – nu fizic, ci emoţional. Între el şi Bannor exista tensiunea unei inegalităţi. Privirea lui împietrită de *haruchai* avea aerul magisterial al unui om care nu catadicsea să emită judecăţi asupra însoţitorilor lui. Covenant avea şi alte motive să nu se simtă în largul lui cu Bannor. Nu numai o dată îl făcuse pe Bannor să ducă greul ultrajului lui fără rost. Dar nu avea spre cine altcineva să se întoarcă. Îi era complet inutil Elenei.

Încă de la Piatra Sărbătorii fusese alertat de o fină umbră de discrepanţă în atitudinea Gardienilor Sângelui faţă de Amok, o discrepanţă care fusese clarificată, dar nu explicată, la Codrul Sărbătorii. Oricum, nu ştia cum să abordeze subiectul. Era greu de scos informaţii de la Bannor; rezerva obişnuită a Gardianului dejuca interogatoriile. Iar Covenant era hotărât să nu spună nimic care ar fi putut suna ca o ofensă la integritatea lui Bannor. Bannor îşi dovedise deja credinţa în Catacombele de sub Muntele Tunetului.

Covenant începu prin a încerca să afle de ce Gardienii Sângelui consideraseră potrivit să-i trimită numai pe Bannor şi pe Morin s-o apere pe înalta Nobilă în căutarea ei. Era acut conştient de jena lui atunci când remarcă:

— Presupun că voi nu credeţi că am fi în vreun pericol mare pe parcursul călătoriei.

— Pericol, Prim-Nobil?

Ritmul săltăreţ reprimat al pronunţiei lui Bannor părea să sugereze că nimeni protejat de Gardienii Sângelui nu avea nevoie să se gândească la pericole.

— Pericol, repetă Covenant cu o urmă din vechea sa asprime. E un cuvânt obişnuit în zilele astea.

Bannor se gândi o clipă, apoi spuse:

— Suntem în munţi. Întotdeauna există pericole.

— Cum ar fi?

— Pot cădea pietre. Pot veni furtuni. La altitudinea joasă umblă tigri. Vulturi mari vânează pe aici. Munţii… — Lui Covenant i se păru că aude o urmă de satisfacţie în tonul lui Bannor – sunt periculoşi.

— Atunci de ce… Bannor, chiar aş vrea să ştiu de ce sunt numai doi Gardieni ai Sângelui aici.

— E nevoie de mai mulţi?

— Dacă am fi atacaţi de tigri sau de altceva? Sau dacă vine o avalanşă? Voi doi sunteţi suficienţi?

— Noi cunoaştem muntele, răspunse plat Bannor. Suntem de-ajuns.

Declaraţia nu era una pe care Covenant s-o poată contrazice. Făcu un efort să abordeze în alt mod ceea ce voia să afle, cu toate că tentativa îl aducea pe un teren sensibil, un teren pe care ar fi preferat să-l evite.

— Bannor, simt că încep încet-încet să vă cunosc pe voi Gardienii Sângelui. Nu pretind că înţeleg, dar cel puţin pot să vă recunosc devotamentul. Ştiu cum arată asta. Acum am sentimentul că aici se petrece ceva… ceva… inconsistent. Ceva ce eu nu recunosc. Urcăm prin munţi şi se poate întâmpla orice. Îl urmăm pe Amok spre cine ştie unde, chiar dacă habar n-avem ce face, indiferent de ce o face. Iar voi sunteţi mulţumiţi că înalta Nobilă este în siguranţă, deşi nu are decât doi Gardieni ai Sângelui s-o apere. Nu aţi învăţat nimic de la Kevin?

— Noi suntem Garda Sângelui, răspunse Bannor încăpăţânat. Ea e în siguranţă, atât cât se poate.

— În siguranţă? Protestă Covenant.

— Douăzeci sau douăzeci de mii de Gardieni ai Sângelui nu i-ar aduce mai multă siguranţă.

— Îţi admir încrederea.

Covenant tresări la propriul său sarcasm şi făcu o scurtă pauză ca să-şi reconsidere întrebările. Apoi lăsă capul în jos ca şi cum ar fi vrut să înfrângă rezistenţa lui Bannor cu fruntea, şi întrebă direct:

— Ai încredere în Amok?

— Dacă am încredere în el, Prim-Nobil? Tonul lui Bannor

sugera că întrebarea ar fi fost într-un anume fel nefirească. Nu ne-a condus la întâmplare. A ales un drum bun prin munţi. Înalta Nobilă a vrut să-l urmeze. Noi nu cerem mai mult.

Însă Covenant mai simţea încă pândind prezenţa a ceva neexplicat.

— Îţi spun eu, ceva nu e bine, se răsti el. Ascultă-mă. E cam târziu pentru astfel de nepotriviri. Eu m-am cam dat bătut, mie nu-mi mai aduc nimic bun. Dacă şi ţie ţi se întâmplă la fel, aş prefera să aud ceva ce are logică. Bannor, tu… Ascultă-mă cu răbdare. Nu pot să nu observ. La început a fost ceva ce nu înţelegeam, ceva… aparte… în modul cum voi Gardienii Sângelui aţi reacţionat faţă de Amok când a venit la Piatra Sărbătorii. Voi… nu ştiu ce a fost. În orice caz, la Codrul Sărbătorii nu prea aţi sărit să-l ajutaţi pe Troy atunci când l-a prins pe Amok. Şi după toate astea, numai doi Gardieni! Bannor, nu are sens.

Bannor era de neînduplecat.

— Ea este înalta Nobilă. Ea poartă Toiagul Legii. E uşor de apărat.

Răspunsul zădărnicea eforturile lui Covenant. Nu îl satisfăcea, dar nu avea nicio idee cum să-l ocolească. Nu ştia ce anume căuta. Intuiţia îi spunea că întrebările lui erau importante, dar nu le putea concepe sau justifica în vreun mod util. În faţa inexpresivităţii tranşante a lui Bannor reacţiona ca şi cum aceasta ar fi fost un fel de piatră de încercare, un criteriu de corectitudine în mod paradoxal privat, dar şi inevitabil. Bannor îl făcea să fie conştient că exista ceva nu cu totul onest în faptul că o însoţea pe înalta Nobilă.

Se retrase aşadar de lângă Bannor şi îşi reîndreptă atenţia asupra Elenei. Nici ea nu avusese mai mult noroc cu Amok, şi sentimentul ei de evadare atunci când se întoarse către Covenant se potrivea cu al lui. Continuară să călărească unul lângă altul, ascunzându-şi diversele nelinişti în spatele discuţiilor plăcute şi compătimirii reciproce.

Apoi, în cea de-a unsprezecea seară a călătoriei lor prin munţi, ea îşi exprimă o părere. Ca şi cum presupunerea ar fi fost întâmplătoare, spuse:

— Amok ne conduce către Melenkurion Zăgazul Cerului. A Şaptea Parte este ascunsă acolo.

Iar a doua zi, a optsprezecea de când părăsiseră Codrul Sărbătorii, a douăzeci şi cincea după Consiliul de Război al Nobililor, ritmul călătoriei lor fu întrerupt.

Ziua începu rece şi mohorâtă, ca şi cum lumina soarelui ar fi fost acoperită cu un giulgiu cenuşiu. Necazul se simţea în aer. Rafale fragmentate de vânt măturară tabăra din toate direcţiile cât timp Elena şi Covenant îşi luară micul dejun, iar în depărtare se putea auzi un sunet exploziv, uniform, ca o răzbunare a pânzelor duşmănoase pe catargele dezlegate. Covenant prevedea o furtună. Dar Primul Mark scutură din cap într-o negare indiferentă, iar Elena spuse:

— Nu e anotimpul furtunilor. Privea îngrijorată în sus spre piscuri în timp ce vorbea: E o suferinţă în aer. Pământul este rănit.

— Ce se petrece? O rafală de vânt împrăştie vocea lui Covenant şi el trebui să-şi repete întrebarea, strigând ca să se poată auzi pe sine: Foul o să ne atace aici?

Vântul îşi modifică direcţia, apoi se opri; ea reuşi să răspundă normal:

— S-a făcut ceva rău. Pământul a fost atacat. Noi îi simţim reacţia. Dar distanţa e foarte mare şi a trecut timp. Nu simt niciun pericol îndreptat împotriva noastră. Poate că Dispreţuitorul nu ştie ce facem. La următoarea respiraţie glasul i se înăspri: Dar el a folosit Piatra Bolii Pământului. Miroase aerul! Ceva rău a lucrat în Tărâm.

Covenant începea să perceapă ceea ce voia ea să spună. Indiferent ce îngrămădise norii şi tulburase vânturile, nu era violenţa naturală şi impasibilă a unei furtuni. Aerul părea să poarte ţipete inaudibile şi urme de putreziciune, parcă ar fi suflat peste urmările unei atrocităţi. Şi la un nivel subliminal, aproape de nedesluşit, piscurile înalte şi abrupte păreau să se cutremure.

Atmosfera îl făcea să simtă nevoia să se grăbească. Dar, deşi pe chipul ei se instalaseră trăsături neîndurătoare, înalta Nobilă nu se grăbea. Îşi termină mâncarea, apoi împachetă cu grijă alimentele şi pietrişul înainte de a o chema pe Myrha. După ce încălecă, îl chemă pe Amok. El apăru aproape imediat înaintea ei şi îi oferi o plecăciune veselă. Răspunzându-i cu o aplecare a capului, ea îl întrebă dacă putea explica răul din

aer. El scutură din cap şi spuse:

— Înaltă Nobilă, eu nu sunt oracol.

Dar ochii lui îi trădau sensibilitatea la atmosferă; erau aprinşi, şi o sclipire tăioasă pândind în spatele lor demonstra pentru prima dacă că era capabil de mânie. Însă o clipă mai târziu întoarse capul, ca şi când nu ar fi dorit să expună vreo parte intimă a lui. Cu un gest sănătos îi făcu semn înaltei Nobile să-l urmeze.

Covenant sări pe şaua de *clingor* a calului lui şi încercă să ignore atmosfera sumbră din jurul lui. Dar nu putea rezista senzaţiei că pământul de sub el tremura.

În pofida tuturor experienţelor recente, încă nu era un călăreţ încrezător – nu se putea scutura de sâcâitoarea lui neîncredere în cai – şi se temea că şi-ar putea confirma profeţia spaimei lui de înălţimi căzând de pe cal.

Din fericire, fu scutit de praguri pe stânci şi cărări expuse. Un timp, drumul lui Amok urmă axa unui defileu întortocheat între pereţii ameninţători ai muntelui. Valea închisă nu supunea la provocări îndemânarea incertă de călăreţ a lui Covenant. Dar exploziile înfundate din aer continuau să crească. Pe măsură ce dimineaţa trecea, sunetul devenea tot mai clar, răsunând ca nişte gemete casante de pe versanţii de piatră.

La începutul după-amiezii, Amok îi conduse pe călători după o ultimă cotitură. Dincolo de ea descoperiră o imensă alunecare de teren. Crestături imense neregulate se vedeau sus pe munte, iar masa amestecată de stânci şi grohotiş care căzuse de pe ambele părţi se îngrămădea la vreo treizeci de metri deasupra fundului văii.

Valea era complet blocată.

Acolo era sursa detonaţiilor. Nu exista nicio mişcare în imensa cascadă; avea un aspect de vechi, ca şi cum formarea ei ar fi fost de mult uitată de munţi. Dar trosnetele şi scârţâiturile chinuite care veneau din măruntaiele ei erau sfâşietoare.

Amok înaintă, dar călăreţii se opriră. Morin studie un moment bariera, apoi spuse:

— Nu se poate trece. Se sfarmă. Pe jos poate că am putea încerca pe la margini. Dar greutatea ranyhynilor ar declanşa o

nouă prăbuşire.

Amok ajunse la poalele alunecării de teren şi le făcu semn, dar Morin declară net:

— Trebuie să găsim altă trecere.

Covenant se uită de jur împrejurul văii.

— Cât o să dureze?

— Două zile. Poate trei.

— Aşa de rău e? Aş fi zis că deja călătoria a durat destul. Sunteţi convinşi că nu e sigur pe aici? Amok n-a făcut nicio greşeală până acum.

— Noi suntem Garda Sângelui, rosti Morin.

Iar Bannor explică:

— Prăbuşirea asta e mai tânără decât Amok.

— Înseamnă că nu a fost aici când a învăţat el drumul ăsta? La naiba! Mormăi Covenant. Alunecarea de teren îi accentua dorinţa de grabă.

Amok se întoarse la ei cu o expresie de seriozitate pe chip.

— Trebuie să trecem pe aici, zise îngăduitor, ca şi când ar fi explicat ceva unui copil recalcitrant.

Morin rosti:

— Trecerea nu e sigură.

— Asta-i adevărat, replică Amok. Nu există alta. Întorcându-se spre înalta Nobilă, repetă: Trebuie să trecem pe aici.

În timp ce însoţitorii ei vorbiseră, Elena privise cercetător de sus până jos bariera. Când Amok i se adresă direct, ea dădu din cap şi răspunse:

— O să trecem.

Morin protestă inexpresiv:

— Înaltă Nobilă.

— Eu am ales, răspunse ea, apoi adăugă: S-ar putea ca Toiagul Legii să poată menţine alunecarea de teren până trecem noi.

Morin acceptă cu o înclinare din cap lipsită de emoţie. Se îndepărtă la trap cu spatele de cascadă, pentru ca înalta Nobilă să aibă loc să lucreze. Bannor şi Covenant îl urmară. După o clipă, Amok li se alătură şi el. Cei patru bărbaţi o urmăreau de la mică distanţă.

Ea nu făcu pregătiri complexe sau obositoare. Ridicând Toiagul, stătu o clipă dreaptă şi înaltă pe spatele Myrhei, cu

faţa la alunecarea de teren. Din unghiul lui Covenant, roba ei albastră şi părul lucios al ranyhynului se profilau pe fundalul gri marmorat de grohotiş şi bolovani. Ea şi Myrha păreau mici în valea adâncă de piatră, dar combinarea culorilor şi formelor lor le dădeau un aspect puternic, de icoană. Apoi ea se mişcă.

Cântând o melodie în tonuri joase, avansă până la picioarele prăbuşirii. Acolo apucă Toiagul de un capăt şi îl coborî pe celălalt pe sol. Părea că pulsează în timp ce ea călărea de-a lungul liniei frontale a alunecării de teren, trăgând pe pământ o linie paralelă cu grohotişul. O conduse pe Myrha spre unul dintre pereţi, apoi înapoi la celălalt. Continuând să atingă pământul cu Toiagul, reveni în centru.

Când se întoarse din nou cu faţa la alunecarea de teren, ridică Toiagul şi lovi uşor o dată în linia pe care o trasase.

Un ghem fremătător de scântei coclite urcă în sus peste grohotiş dinspre linia ei. Sclipeau ca nişte interstiţii de energie pe fiecare creastă sau bolovan care ieşea în relief pe pantă. După o fracţiune de secundă dispăreau, lăsând în urmă un miros nedefinit asemănător parfumului de orhidee. Gemetele înfundate ale îngrămădirii de pietre slăbiră puţin.

— Veniţi, zise înalta Nobilă. Trebuie să urcăm imediat. Cuvântul nu va rezista.

Rapid, Morin şi Bannor porniră înainte. Amok sări după ei. Ţinea uşor pasul cu ranyhynii.

Privind în sus, Covenant simţi greaţa ca o presiune în măruntaie. Muşchii fălcilor i se încordară de teamă. Dar îşi îmboldi calul cu călcâiele şi se îndreptă spre bariera care trosnea.

Îi prinse din urmă pe Gardienii Sângelui. Ei se postară de fiecare parte a lui, urmându-i pe Elena şi Amok pe pantă.

Grupul înaltei Nobile se deplasa în zigzag peste pietre. Urcarea lor punea în echilibru pericolul de a întârzia cu riscurile unui atac direct asupra terenului. Mustangul lui Covenant făcea eforturi serioase, strădaniile sale contrastând cu forţa lină a ranyhynilor. Copitele lor făceau să alunece pământ şi pietre în jos, dar pasul le era sigur, încrezător. Nu se întâmplă nimic rău. Nu peste mult timp, Covenant stătea pe culmea rotunjită a alunecării de teren.

Nu era pregătit pentru ceea ce se găsea dincolo de barieră.

Se aşteptase în mod firesc ca sudul văii să se asemene cu nordul. Dar de pe creasta grămezii de pietre putea vedea că tăieturile crestate de deasupra lui erau prea mari ca să poată fi explicate numai prin alunecarea de teren, aşa cum apărea dinspre nord.

Îngropat undeva drept sub el, fundul văii cobora dramatic. Cele două avalanşe îngropaseră o prăpastie. Faţa sudică a alunecării de teren era de trei sau patru ori mai mare decât cea nordică. Departe, jos, sub el valea se lărgea într-o depresiune acoperită de iarbă punctată de pâlcuri de pini şi un pârâu care izvora dintr-unul dintre pereţi. Dar pentru a ajunge în acel loc ispititor trebuiau să coboare mai mult de trei sute de metri peste suprafaţa ondulată a detunăturii.

Înghiţi în sec.

— Pe toţi dracii. Poţi menţine asta?

— Nu, răspunse Elena direct. Dar ceea ce am făcut o să stabilizeze terenul. Şi mai pot face şi altele, dacă va fi nevoie.

Cu o mişcare smucită a capului îi făcu semn lui Amok să înceapă să coboare.

Bannor îi spuse lui Covenant să stea aproape în spatele lui, apoi îşi îndemnă ranyhynul peste culme după Amok. Pentru o clipă, Covenant se simţi prea paralizat de o vibraţie prevestitoare ca să se mişte. Gâtul lui uscat şi strâns şi limba şovăitoare nu puteau forma cuvinte. Pe focurile iadului, şopti în sinea lui. Pe focurile iadului.

Se lăsă în voia sorţii, împingându-şi mustangul după Bannor.

O parte din el ştia că Morin şi Elena îl urmau, dar nu le dădu atenţie. Îşi fixă ochii pe spatele lui Bannor şi încercă să se lipească acolo pe toată durata coborârii.

Înainte să fi străbătut treizeci de metri, nervozitatea calului său îi alungă orice altceva din minte. Ţinea urechile ciulite ca şi cum ar fi fost gata să se ascundă la fiecare nou geamăt din interiorul avalanşei. El se înălţa şi trăgea de frâie străduindu-se să-şi controleze calul, dar nu reuşea decât să-i agraveze necazul. Slab, se putea auzi pe sine şoptind:

— Ajutor. Ajutor.

Atunci, un bubuit puternic ca un bolovan sfărâmându-se cutremură aerul. O brazdă din grohotiş tresări şi se mişcă. Terenul de sub Covenant începu să alunece.

Calul lui încercă să fugă de lângă mişcare. Se dădu într-o parte şi porni în galop drept în josul pantei.

Saltul său nu făcu decât să precipite alunecarea. Aproape imediat mustangul se scufunda în pământul care i se scurgea peste genunchi.

Se luptă să scape coborând şi mai mult. Fiecare salt sporea greutatea grohotişului care se aduna peste ei.

Covenant se agăţa frenetic de şaua de *clingor.* Se strădui să întoarcă într-o parte capul calului, să-l facă să se depărteze de direcţia principală a alunecării. Dar deja mustangul muşca. Nu-l mai putea întoarce.

Următorul plonjon îl îngropă până la şolduri în valul tot mai rapid de pietre. Covenant o auzea pe Elena strigând ceva strident. La ţipătul ei, ranyhynul lui Bannor ţâşni în faţa lui. Arând prin pietriş, îşi aruncă greutatea asupra calului. Impactul aproape îl aruncă din şa, dar reuşi să abată calul. Ghidat de Bannor, ranyhynul îmbrâncea calul, silindu-l să se îndrepte spre stâncă.

Dar avalanşa se mişca deja cu prea multă putere. Un bolovan mai mic izbi crupa calului; animalul căzu. Covenant alunecă pe pantă şi Bannor nu îl mai putu ajunge. Grohotişul îl răsturnă de câteva ori, dar la un moment dat reuşi să rămână deasupra lui. Îşi aduse picioarele sub el, încercând să se deplaseze de-a curmezişul valului.

Prin urletul crescând al avalanşei îl auzi pe Morin strigând:

— Înaltă Nobilă!

În clipa următoare ea ţâşni pe lângă el, călărind pe Myrha chiar pe marginea exterioară a valului de pământ. La cincisprezece metri mai jos de el se aruncă în avalanşă. Cu un strigăt sălbatic, roti Toiagul Legii şi lovi cascada de pietre.

Focul se înălţă peste alunecarea de teren. Ca un pumn brusc încleştat, grohotişul din jurul lui Covenant încetă să se mai mişte. Propria inerţie îl răsturnă pe spate, dar sări în picioare la timp ca să-l întâmpine pe Bannor, care îşi adusese ranyhynul pe un mic petec de teren stabil. Bannor îl apucă pe Covenant cu o mână, aruncându-l pe spatele ranyhynului, apoi se îndepărtă în grabă de val.

Când ajunseră pe terenul relativ nemişcat de lângă peretele de stâncă, Covenant îşi dădu seama că Elena îl salvase pe el

punându-se pe sine în pericol. Staza aplicată tonelor de rocă alunecând nu era destul de mare ca să includă şi propria ei poziţie. Şi o clipă mai târziu staza încetă. Un val suplimentar de grohotiş căzu spre ea.

Nu avu o a doua şansă să-şi folosească Toiagul. Aproape imediat valul de pământ se prăbuşi peste ea şi Myrha.

O clipă mai târziu, Elena reapăru puţin mai jos de Myrha.

Uriaşa forţă a ranyhynului o adăpostise pe moment.

Dar pietrele se îngrămădeau peste pieptul Myrhei. Mustangul lui Covenant, încă luptându-se nebuneşte cu avalanşa, se repezea spre ranyhyn. Instinctiv, Covenant încercă să se arunce înapoi în avalanşă s-o salveze pe Elena. Dar Bannor îl reţinu cu o mână.

El începu să se opună, dar se opri când o funie lungă de *clingor* flutură peste avalanşă şi se lipi de încheietura înaltei Nobile. Cu ranyhynul său fixat lângă peretele de stâncă ceva mai jos de Covenant şi de Bannor, Primul Mark Morin aruncase frânghia şi pielea adezivă o prinsese pe Elena. Ea reacţionă imediat.

— Fugi! Strigă spre Myrha, apoi apucă Toiagul şi se ridică din valul de grohotiş ajuns la înălţimea taliei când Morin o trase spre o zonă mai sigură.

Deşi semeaţa iapă era lovită şi sângera, avea alte intenţii. Cu un efort uluitor, sări în afara traiectoriei mustangului. Când calul nechezând se rostogoli pe lângă ea, se întoarse şi-i apucă frâul cu dinţii.

În câteva clipe intense, opri mustangul, îl ridică pe picioare şi îl trase în direcţia peretelui.

Apoi avalanşa îi aruncă peste un bolovan neregulat. Plonjonul brusc o făcu să se scufunde. Cu un ţipăt precipitat, greutatea alunecării de teren se prăbuşi peste ea.

Cumva mustangul rămase în picioare, chinuindu-se în josul pantei. Dar Myrha nu mai apăru.

Covenant îşi strânse stomacul cu braţele ca şi cum ar fi fost pe punctul să vomite. Mai jos de el, Elena ţipa:

— Myrha! Ranyhynul meu!

Pasiunea din glasul ei îl îngrozi. Trecură câteva secunde înainte să-şi dea seama că salvarea lui îi adusese pe tovarăşii lui la mai mult de două treimi din lungimea pantei în jos.

— Vino, zise Bannor plat. Echilibrul s-a rupt. O să mai fie alunecări de teren. Suntem în pericol aici.

Eforturile nici măcar nu-i acceleraseră respiraţia.

Amorţit, Covenant se aşeză în spatele lui Bannor şi ranyhynul acestuia îşi găsi drumul pe lângă perete până la înalta Nobilă şi Morin. Elena arăta distrusă, paralizată de durere. Covenant vru s-o ia în braţe, dar Gardianul Sângelui nu-i dădu posibilitatea. Bannor îl duse în josul pantei şi Morin îl urmă cu înalta Nobilă călărind fără chef la spatele lui.

Îl găsiră pe Amok aşteptându-i pe iarba din fundul văii. În ochii lui se citea ceva asemănător îngrijorării atunci când se apropie de înalta Nobilă şi o ajută să descalece.

— Iartă-mă, zise încet. Ţi-am provocat suferinţă. Ce puteam să fac? Nu am fost creat să fiu de folos în asemenea situaţii.

— Atunci pleacă, replică Elena cu asprime. Nu mai am nevoie de tine astăzi.

Privirea lui Amok se încordă ca şi cum înalta Nobilă l-ar fi rănit. Dar o ascultă prompt. Cu o plecăciune şi o fluturare din mână, dispăru din vedere.

Scăpând de el cu o grimasă, Elena se întoarse spre alunecarea de teren. Grohotişul îngrămădit trosnea şi se răsucea acum şi mai sălbatic, promiţând în orice moment alte prăbuşiri, dar ea ignoră pericolul şi îngenunche la poalele avalanşei. Se apleacă parcă oferindu-şi spatele unei biciuiri, şi lacrimile îi presărau vocea atunci când gemu:

— Vai, ranyhynul meu! Vai, Myrha! Eşecul meu te-a ucis.

Covenant se grăbi spre ea. Îşi dorea cu ardoare s-o cuprindă cu braţele, dar durerea ei îl reţinu. Cu efort, spuse:

— E vina mea. Nu te învinovăţi. Ar fi trebuit să ştiu să călăresc mai bine.

Ezitant, întinse mâna şi o mângâie pe gât.

Atingerea lui păru să-i transforme suferinţa în furie. Nu se mişcă, dar ţipă la el:

— Lasă-mă-n pace! Într-adevăr e vina ta. N-ar fi trebuit să trimiţi ranyhynii la Lena, mama mea.

El dădu înapoi ca şi cum ar fi fost lovit. Imediat propria lui furie instinctuală luă foc. Panica din timpul căderii îi umpluse venele cu o iască uşor de aprins. Scurta ei acuzaţie îl transformă într-o clipă. Fu ca şi când pacea ultimelor zile i-ar fi

fost preschimbată brusc în suspiciune şi violenţă de lepros. Furia îl amuţi. Tremurând, se întoarse şi se îndepărtă.

Nici Bannor nici Morin nu îl urmară. Erau deja ocupaţi să îngrijească tăieturile şi juliturile ranyhynilor şi ale mustangului. Trecu pe lângă ei, coborând în vale ca un rest de mânie fragilă fluturând neajutorat în vânt.

După un timp, detonaţiile surde ale alunecării de teren începură să se stingă în spatele lui. Continuă să meargă. Mirosul ierbii încerca să-l ademenească, iar în interiorul pâlcurilor de pini un susur alinător şi o penumbră, o linişte dulce, calmă, blândă îl atrăgea. Le ignoră, păşind cu pas smucit, mecanic. Mânia densă îi tulbura mintea, împingându-l înainte. Iarăşi! Strigă în sinea lui. Toate femeile pe care le iubea…! Cum putea să se întâmple acelaşi lucru de două ori în aceeaşi viaţă?

Continuă să meargă aproape cinci kilometri. Apoi se pomeni lângă un pârâu vioi. Acolo fundul văii era neregulat pe ambele părţi ale apei. Căută de-a lungul ei până găsi un şanţ cu iarbă de unde nu putea vedea nimic în partea dinspre nord a văii. Acolo se aruncă pe burtă să mestece osul uscat al supărării sale.

Timpul trecea. Curând umbrele traversară valea odată cu soarele care se îndrepta spre seară. Amurgul începu parcă supt din pământul dintre stânci. Covenant se răsturnă pe spate. La început privi cu un fel de satisfacţie amară cum întunericul urca pe peretele dinspre est. Se simţea pregătit pentru izolarea nopţii şi pierderii.

Apoi amintirea lui Joan îi reveni cu forţe dublate. Îl făcu să se ridice în capul oaselor. Încă o dată se pomeni uluit de cruzimea iluziei sale, de răutatea care îl despărţise de Joan – şi pentru ce? Pe focurile iadului! Icni. Semiîntunericul îl făcea să se simtă orbit de mânie. Când o văzu pe Elena îndreptându-se prin vale spre el, i se păru că se mişcă printr-o ceaţă a leprei.

Îşi feri privirea de ea, încercând să-şi ocupe ochii cu lumina care scădea pe versantul dinspre est; în timp ce faţa lui era întoarsă, ea se apropie şi se aşeză pe iarbă lângă picioarele lui. Îi putea simţi viu prezenţa. La început, ea nu vorbi. Dar când el continuă să refuze să-i întâlnească privirea, zise blând:

— Iubitule. Am făcut o sculptură pentru tine.

Cu efort, întoarse capul. O văzu aplecată, cu un surâs plin de speranţă pe buze. Ambele ei mâini întindeau spre el un obiect alb care părea făcut din os. Nu-i dădu atenţie; ochii lui se aţintiră pe faţa ei ca şi cum i-ar fi fost duşman. Cu un ton de rugăminte stăruitoare, ea continuă:

— Am creat-o pentru tine din oasele Myrhei. Am incinerat-o, i-am oferit toate onorurile posibile. Apoi din oasele ei am alcătuit asta. Pentru tine, iubitule. Te rog să accepţi.

El aruncă o privire sculpturii. Fără să vrea, îi stârni interesul. Reprezenta un bust. Iniţial i se păru prea gros ca să fie făcut din vreun os de cal. Apoi văzu că patru oase fuseseră cumva sudate între ele şi topite. Luă sculptura din mâinile ei ca s-o studieze mai îndeaproape. Faţa îl interesa. Trăsăturile erau mai puţin rudimentare decât în orice lucrare de modelare a măduvei pe care o văzuse. Era uscăţivă, suptă şi impenetrabilă: un chip de profet, tensionat de hotărâre. Exprima pe cineva cunoscut, dar trecu o clipă înainte să-i recunoască înfăţişarea. Apoi, delicat, parcă temându-se să nu greşească, zise:

— E Bannor. Sau unul dintre ceilalţi Gardieni ai Sângelui.

— Mă tachinezi, replică ea. Nu sunt un artist atât de prost. În zâmbetul ei se reflecta o foame stranie: Iubitule, te-am sculptat pe tine.

Încet, mânia lui se stinse. La urma urmelor, ea era fiica lui, nu soţia. Avea dreptul să-i aducă orice reproş i se părea potrivit. Nu putea rămâne supărat pe ea. Cu grijă, puse bustul pe iarbă, apoi se întinse spre ea şi o cuprinse în braţe sub soarele apunând.

Ea îi primi îmbrăţişarea cu entuziasm, şi pentru un timp se lipi de el ca şi cum s-ar fi bucurat pur şi simplu să lase mânia deoparte. Dar, treptat, el îi simţi tensiunea din trup modificându-se. Afecţiunea ei păru să devină cruntă, presantă. Încordarea îi făcu membrele dure, degetele să se înfigă în el ca nişte gheare. Cu un glas tremurând de pasiune, zise:

— Prinţul Colţului va distruge şi asta.

Îi ridică obrazul din părul ei, mişcându-se astfel încât el să-i poată vedea faţa.

Imaginea îl înfioră. În ciuda luminii slabe, privirea ei îl şocă precum o scufundare în mările polare.

Defocalizarea privirii ei, dimensiunea stranie a puterii ei se concentrase, fixându-se până când devenise punctul culminant a ceva sălbatic şi nelimitabil. O forţă teribilă i se revărsa din orbite. Cu toate că ochii ei nu erau îndreptaţi spre el, îl pătrundeau ca un sfredel. Când se retrase, îi lăsă o stare de bine scăldată în sânge. Era privirea apocalipsei.

Nu se putea gândi la alt nume pentru ea decât *ură.*

23

ŞTIINŢA

Imaginea îl făcu să se îndepărteze de ea. Îi era greu să se ţină pe picioare; se apleca de parcă o rafală l-ar fi culcat la pământ. Îi auzi strigătul înfundat:

— Iubitule!

Dar nu se putu întoarce înapoi. Viziunea îi făcea inima să fumege ca gheaţa uscată şi avea nevoie să găsească un loc în care să se ghemuiască peste durerea lui şi să suspine de unul singur.

Un timp, ceaţa îi ascunse conştiinţa de sine; se lovi de Bannor şi căzu pe spate ca şi cum s-ar fi izbit de un bolovan. Impactul îl surprinse. Trăsăturile inexpresive ale lui Bannor aveau forţa unei denunţări. Instinctiv, dădu înapoi.

— Nu mă atinge!

Se îndreptă clătinându-se în altă direcţie, împleticindu-se prin noapte până când puse un dâmb abrupt între el şi Gardianul Sângelui. Acolo se aşeză pe iarbă, strângându-şi braţele în jurul pieptului şi făcu eforturi deliberate să plângă.

Nu reuşi. Slăbiciunea lui, lepra lui perpetuă, îi bloca acel canal emoţional; petrecuse prea mult timp dezvăţându-se de eliberarea suferinţei. Iar frustrarea eşecului îl făcea feroce. Deborda de furie veche, nerezolvată. Nici chiar într-o iluzie nu putea să scape din capcana bolii lui. Sărind în picioare, flutură pumnii spre cer ca un galion eşuat şi singuratic trăgând cu tunurile într-o sfidare zadarnică în faţa oceanului invulnerabil. La naiba!

Apoi autocontrolul îi reveni. Furia îi deveni rece şi amară, şi el îşi înăbuşi strigătul, trase oblonul peste turbarea lui. Simţea

că se trezeşte dintr-un somn orb. Şuierând puternic printre dinţi, se furişă spre pârâu.

Nu se osteni să-şi scoată hainele. Se aruncă sălbatic pe burtă în apă, scufundându-se parcă în căutarea unei cauterizări sau anestezii în răceala glacială a pârâului.

Nu putu îndura frigul mai mult de o secundă; îi ardea toată carnea, îi strângea inima ca într-o convulsie. Gâfâind, sări în sus şi se ridică tremurând pe malul pietros al apei. Apa şi vântul îi trimiteau o durere nesăţioasă în oase, de parcă frigul le-ar fi consumat măduva. Părăsi pârâul.

În clipa următoare reîntâlni privirea Elenei, o simţi pârjolindu-i amintirile. Se opri. O idee subită îi înlătură fiorii. Îi apăru aproape pe deplin formată înaintea ochilor ca şi cum s-ar fi maturat zile în şir în bezna minţii, aşteptându-l pe el să fie pregătit.

Îşi dădu seama că avea acces la un nou tip de tranzacţie – un aranjament sau compromis oarecum similar, dar cu mult superior celui pe care îl încheiase cu ranyhynii. Ei erau prea limitaţi; nu puteau îndeplini condiţiile lui, contractul pe care el îl încheiase pentru propria supravieţuire. Dar persoana cu care putea acum să negocieze era aproape ideală pentru a-l ajuta.

Era destul de posibil să-şi poată cumpăra salvarea de la înalta Nobilă.

Văzu imediat dificultăţile. El nu ştia ce conţinea Cea de-a Şaptea Parte. Trebuia să îndrepte impulsul apocaliptic al Elenei printr-un viitor imprevizibil către un ţel nesigur. Dar acel impuls era ceva ce putea folosi. Făcea ca personalitatea ei să fie puternică – puternică şi vulnerabilă, orbită de patimă – şi ea deţinea Toiagul Legii. Ar fi putut s-o determine să-i ia locul, să-şi asume poziţia lui de răspunzător pentru maşinaţiunile Nobilului Foul. Ar fi putut să-i conducă extraordinara pasiune astfel încât să înlocuiască aurul lui alb drept cheie de boltă a osândei Tărâmului. Dacă ar fi putut-o convinge să preia amara responsabilitate care fusese atât de inevitabil aţintită spre el, ar fi putut fi liber. Astfel şi-ar fi putut îndepărta capul de ghilotina iluziei lui. Iar tot ce avea de făcut în schimb era să se pună în slujba Elenei în orice mod care ar fi concentrat, în loc să disipeze, forţele ei interioare – să o ţină sub control până la momentul potrivit.

Era un târg mai costisitor decât cel pe care îl încheiase cu ranyhynii. Nu îi permitea să rămână pasiv; Îi cerea s-o ajute, s-o manipuleze. Dar era justificat. În timpul căutării Toiagului Legii, el luptase numai ca să supravieţuiască unui vis imposibil de atrăgător. Acum înţelegea mai clar pericolele.

Trecuse atâta timp de când nu mai considerase libertatea ca fiind posibilă, încât inima lui aproape se opri de la fiorul ideii. Dar după primele emoţii îşi dădu seama că tremura violent. Hainele îi erau complet ude.

Simţind dureri la fiecare mişcare, plecă înapoi spre viroagă şi spre înalta Nobilă.

O găsi stând descurajată şi gânditoare lângă un foc viu de tabără. Îşi pusese o pătură peste robă; celelalte erau împrăştiate în jurul flăcărilor ca să se încălzească. Când intră în viroagă, ea ridică ochii nerăbdătoare. El nu-i putu suporta privirea. Dar ea nu păru să observe necazul din spatele buzelor lui vinete şi frunţii încordate. Ridicând o pătură caldă pentru el, îl trase aproape de foc. Puţinele ei comentarii erau pline de îngrijorare, dar nu îl întrebă nimic până când flăcările nu îi calmară cea mai rea parte din tremurat. Apoi, timid, ca şi cum s-ar fi întrebat unde stătea în relaţia cu el, se întinse spre el şi îl sărută.

El îi întoarse mângâierea buzelor, iar mişcarea păru să-l treacă peste un obstacol interior. Descoperi că acum putea să se uite la ea. Ea îi surâse blând; puterea vorace a privirii ei se pierduse din nou în defocalizarea ei îndepărtată. Păru să-i accepte sărutul la valoarea lui de suprafaţă. Îl îmbrăţişă, apoi se aşeză lângă el. După o clipă întrebă:

— Ai fost surprins să afli cât sunt de vehementă?

El încercă să se scuze.

— Nu sunt obişnuit cu astfel de lucruri. Nu mi-ai dat niciun avertisment cinstit.

— Iartă-mă, iubitule, zise ea cu ton de căinţă. Apoi continuă: Ai fost foarte speriat… de ceea ce ai văzut în mine?

El se gândi un timp înainte de a răspunde:

— Cred că dacă te-ai uita vreodată aşa la mine aş fi ca şi mort.

— Eşti în siguranţă, îl asigură ea cu căldură.

— Dar dacă te răzgândeşti?

— Îndoiala ta e o pedeapsă pentru mine. Iubitule, tu eşti o parte din viaţa şi răsuflarea mea. Crezi că aş putea renunţa la tine?

— Nu ştiu ce crezi tu.

Tonul lui exprima ofensă, dar o îmbrăţişă din nou ca să-l contracareze.

— Visul e ca… exact ca atunci când eşti sclav. Visele tale vin din toate părţile tale asupra cărora nu ai niciun control. Din cauza asta… din cauza asta singurul pericol este nebunia.

Îi era recunoscător că nu încerca să-l contrazică. Când tremuratul îi părăsi oasele, îl copleşi somnolenţa. Când ea îl culcă şi îl înveli călduros în pături lângă foc, singurul lucru care îl împiedica să se încreadă complet în ea era convingerea că târgul lui conţinea ceva necinstit.

În general, uită de această convingere în următoarele trei zile. Atenţia îi era umbrită de o febră slabă care părea să-l fi prins după ce plonjase în pârâu. Pete febrile apăreau pe obrajii lui palizi şi împietriţi; fruntea îi era încleiată de sudoare şi răceală; ochii îi sclipeau ca sub influenţa unei emoţii secrete. Din când în când aţipea pe spatele calului său uzat şi se trezea bolborosind în delir. Nu-şi putea aminti întotdeauna ce spusese, dar cel puţin o dată insistase maniacal că singurul mod în care putea să rămână sănătos era să stea mereu treaz. Niciun antiseptic nu-i putea curăţa rănile căpătate în vise. Inocenţii nu visează.

Când nu mormăia pe jumătate adormit, era ocupat cu călătoria în sine.

Grupul înaltei Nobile se apropia oarecum de destinaţie.

În dimineaţa de după traversarea alunecării de teren se treziseră într-o lumină rece şi curată, o prospeţime vie ca o răscumpărare pentru necazurile zilei precedente. Când Amok apăruse să o conducă pe înalta Nobilă, Elena fluieră ca şi când ar fi chemat-o pe Myrha, dar alt ranyhyn răspunse chemării. Covenant îl urmări galopând prin vale cu uimire pe faţă. Fidelitatea ranyhynilor faţă de aleşii lor depăşea toate concepţiile lui despre mândrie sau loialitate. Imaginea îi readuse aminte de târgul lui precedent – un târg despre care atât Elena, cât şi Rue spuseseră că încă era ţinut de semeţii cai. Însă după aceea se chinui să se urce pe mustangul lui şi

alte probleme se amestecară printre gândurile lui atinse de febră. Abia dacă îşi păstrase destulă conştienţă ca să plaseze darul sculptat în oase al Elenei în grija lui Bannor.

După ce călăreţii îl urmară pe Amok afară din vale, Covenant întrezări pentru prima dată Melenkurion Zăgazul Cerului. Cu toate că se afla încă la mulţi kilometri spre sud-est, semeţul munte îşi înălţa piscurile gemene acoperite de gheaţă deasupra liniei zimţate a lanţului muntos şi gheţarii săi sclipeau albaştri în lumina soarelui ca şi cum picioarele azurii ale cerului ar fi fost înfipte acolo.

Presupunerea Elenei părea corectă: traseul neregulat şi oblic al lui Amok tindea în mod consistent către înaltul Zăgaz al Cerului. Dispăru aproape imediat ce Amok îl lăsă la adăpostul unei alte stânci, dar reapăru cu frecvenţă sporită pe parcursul zilei. La amiaza următoare domina orizontul la sud-est.

Dar noaptea Covenant nu mai avu munţii rotindu-se în jurul lui. Nu putea vedea Melenkurion Zăgazul Cerului. Iar după cină, febra îi scăzu puţin. Eliberat de acele cerinţe şi secătuiri ale concentrării lui slăbite, ajunse o vagă împăcare cu târgul lui.

Nu avea nevoie de consimţământul ei; ştia şi se mustra pentru asta. După ce fiorul speranţei se stinsese în febră şi nelinişte, ardea de dorinţa să-i spună la ce se gândise. Iar solicitudinea ei faţă de el îl făcea şi mai dornic. Pregătea pentru el fierturi vindecătoare şi mâncăruri speciale; se abătea din drum ca să-i aducă *aliantha.* Dar sentimentele lui faţă de ea se schimbaseră. Reacţia lui la tandreţea ei însemna viclenie şi flatare. Îi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi expus gândurile sale.

Stând treaz târziu în noapte, tremurând febril, simţea în gură gustul rău al raţionamentului. Atunci nu jena sau încrederea îl împiedicau să se explice. Fălcile îi erau blocate de nevoia stringentă de supravieţuire, de furia împotriva propriei lui morţi.

În cele din urmă, febra cedă. Târziu în după-amiaza celei de-a treia zile, a douăzeci şi una de când grupul înaltei Nobile părăsise Codrul Sărbătorii, un val subit de transpiraţie trecu peste el şi o coardă interioară extrem de încordată păru să plesnească. Se simţi în sfârşit relaxat. În acea noapte adormi în timp ce Elena încă discuta despre ignoranţa sau incapacitatea

de a înţelege ce anume o împiedica să înveţe ceva de la Amok.

Un somn profund şi lung îi restabili senzaţia de sănătate, iar în dimineaţa următoare reuşi să dea mai multă atenţie situaţiei. Călărind alături de Elena, scruta Melenkurion Zăgazul Cerului. Se înălţa deasupra lor ca o pavăză, copleşind zorile spre sud-est. Cu o vagă tresărire de teamă, aprecie că grupul înaltei Nobile avea să ajungă acolo probabil înainte de sfârşitul zilei. Cu grijă, o întrebă despre Zăgazul Cerului.

— Puţine lucruri pot să-ţi spun, răspunse ea. Este cel mai înalt munte cunoscut în Tărâm, iar numele lui cuprinde unul dintre cele Şapte Cuvinte. Dar înţelepciunea lui Kevin nu împărtăşeşte multe despre el. Poate există alte cunoştinţe în celelalte Părţi, dar Prima şi A Doua conţin prea puţine indicii sau referinţe. În vremurile noastre, Nobilii nu au câştigat nimic prin forţele proprii în ceea ce priveşte acest loc. Nimeni nu s-a apropiat atât de mult de Zăgazul Cerului de când oamenii s-au întors pe Tărâm după Ritualul Profanării. Inima îmi spune că piscurile semeţe marchează un loc cu putere, un loc care depăşeşte chiar şi Gravin Threndor. Dar nu am nicio dovadă în sprijinul acestei convingeri în afară de bizara tăcere a înţelepciunii lui Kevin. Melenkurion Zăgazul Cerului este unul dintre cele mai înalte locuri ale Tărâmului, şi totuşi Prima şi A doua Parte nu conţin informaţii despre el în afară de câteva hărţi vechi, un fragment de cântec şi două propoziţii inexplicabile care, dacă traducerea lor nu e greşită, vorbesc despre *comandă* şi *sânge.* Aşadar, zise ea crispându-se, incapacitatea mea de a-l desluşi pe Amok nu e întru totul surprinzătoare.

Spunând asta, reveni la contemplarea ignoranţei ei şi recăzu în tăcere. Covenant încercă să se gândească la un mod prin care s-o ajute. Dar era un efort ca şi cum ar fi încercat să vadă printr-un zid de piatră; el avea chiar şi mai puţin din cunoştinţele necesare. Dacă intenţiona să se ţină de partea lui de târg, trebuia s-o facă în alt fel.

Intuitiv credea că se va ivi o ocazie.

Între timp, se pregăti să-l aştepte pe Amok ca să-i ducă pe munte.

Abordarea finală veni mai repede decât se aştepta. Amok îi duse printr-o şa lungă dintre două vârfuri teşite, apoi printr-o

ravină întortocheată care continua să coboare în timp ce se orienta către est. Până la prânz pierduseră aproximativ şapte sute de metri altitudine. Acolo ravina se termina, lăsându-i pe un platou larg, plat şi arid lipit de versanţii munţilor înalţi. Platoul se întindea la est şi la sud cât putea Covenant să vadă în jurul lui Melenkurion Zăgazul Cerului. Terenul plat semăna cu o bază pentru cele cinci sau şapte sute de metri ai turnurilor pereche. Iar la est de platou nu se găseau deloc munţi.

Ranyhynii erau dornici să alerge după zilele lungi de căţărare limitativă şi tropăiau pe roca netedă. Cu o viteză surprinzătoare, Amok se păstra înaintea lor. Râdea alergând şi chiar grăbea ritmul. Ranyhynii întinseră pasul, porniră nerăbdători în galop, lăsându-l în urmă pe mustangul lui Covenant. Dar mersul jucăuş al lui Amok tot îi depăşea. Vesel, îi conduse pe călăreţi spre est şi apoi spre sud în centrul platoului.

Covenant îi urma într-un ritm mai relaxat. Curând trecu prin faţa primului pisc. Aici platoul avea câteva sute de metri lăţime şi se extindea către sud până se pierdea din vedere dincolo de poalele celui de-al doilea pisc. Vârfurile se uneau la sute de metri deasupra platoului, dar linia de îmbinare dintre ele rămânea clară, ca şi cum cele două laturi ar fi diferit prin textură. În punctul în care acea linie atingea platoul apărea o despicătură în piatra orizontală. Crevasa străbătea platoul drept către marginea estică.

În faţa lui Covenant ranyhynii îşi încheiară galopul în apropierea buzei crevasei. Elena continuă la trap în lungul ei spre partea exterioară a platoului. Covenant îşi întoarse mustangul în acea direcţie şi o întâlni acolo.

Împreună, descălecară şi se întinseră pe burtă să privească peste prăpastie. La o mie cinci sute de metri sub stânca goală, o pădure deasă şi întunecată se întindea cât vedeau cu ochii. Codrul prospera peste terenul accidentat – o pătură veche şi groasă de copaci care acoperea picioarele Munţilor Westron ca pentru a ascunde, pentru a oferi mângâierea intimităţii peste o teamă rigidă şi imediată. Iar la nord-est dincolo de întinderea acoperită se zărea linia neagră-roşiatică a râului care se vărsa de la baza crevasei. De neauzit la acea distanţă, ieşea chinuit din stâncă şi tăia prin inima ţinutului împădurit. Râul semăna

cu un rânjet al pădurii, o tăietură peste trăsăturile sumbre şi verzi. Cicatricea dădea feţei rănite şi rigide o expresie de ferocitate, parcă ar fi visat să sfâşie membru cu membru duşmanul care îl însemnase.

Elena îi explică imaginea lui Covenant.

— Acela este Râul Negru, zise ea cu respect; era prima dintre noii Nobili care vedea acea privelişte. De aici, curge peste opt sute de kilometri şi se uneşte cu râul Mithil în drum spre Andelain. Se spune că izvorul lui se găseşte adânc sub Melenkurion Zăgazul Cerului. Noi ne aflăm pe Piatra Crăpată, poarta sau intrarea dinspre est a munţilor semeţi. Iar sub noi este întunecimea Sufocantă, ultima pădure de pe Tărâm unde mai există un forestal, unde conştiinţa schilodită a Pădurii Unice încă mai păstrează legătura cu ea însăşi.

O clipă respiră aerul rece. Apoi adăugă:

— Iubitule, cred că nu suntem departe de Cea De-a Şaptea Parte.

Împingându-se de la margine, el se sculă nesigur în picioare. Vântul părea să-i aducă în sus spre el vertijul abisului. Se îndepărtă câţiva paşi de buza prăpastiei înainte să răspundă.

— Aşa sper. Din câte ştim, e posibil ca războiul să se fi încheiat deja. Dacă planurile lui Troy nu au funcţionat, Foul s-ar putea să fie la jumătatea drumului spre Piatra Sărbătorii.

— Da. Şi eu mă tem de asta. Dar rămân la convingerea că viitorul Tărâmului nu va fi câştigat în război. Iar acea bătălie nu se află în mâinile noastre. Noi avem altfel de lucruri de făcut.

Covenant studie depărtarea din ochii ei, măsurând riscul de a o jigni, apoi spuse:

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să nu fii în stare să-l desluşeşti pe Amok?

— Bineînţeles, replică ea tăios. Nu sunt oarbă.

— Atunci, ce o să faci, dacă el nu vorbeşte?

— Eu am Toiagul Legii. E o cheie cu multă forţă. Când Amok ne va conduce la Cea De-a Şaptea Parte, nu voi fi neajutorată.

Covenant privi în depărtare cu o expresie acră pe chip. El nu credea că avea să fie atât de uşor.

Alături de Elena, se întoarse de-a lungul crevasei spre cei doi Gardieni ai Sângelui şi Amok. După-amiaza nu începuse de mult, dar deja umbra Zăgazului Cerului se lăsase peste Piatra

Crăpată. Umbra îndesea penumbra naturală a crevasei, astfel că se întindea ca un defect întunecat peste platou. În punctul maxim nu avea mai mult de şapte metri lăţime, dar părea nemăsurat de adâncă, parcă ducând drept spre rădăcinile îngropate ale muntelui. Dintr-un impuls, Covenant aruncă o piatră mică în despicătură. Ricoşă din perete în perete în coborâre; numără douăzeci şi două de bătăi de inimă înainte să treacă de limita auzului său. Instinctiv păstră o distanţă sigură faţă de crevasă îndreptându-se către Bannor şi Morin.

Cei doi Gardieni ai Sângelui despachetaseră alimentele, iar Covenant şi Elena pregătiră o masă uşoară pentru ei înşişi. Covenant mâncă încet, ca şi când ar fi încercat să amâne următoarea fază a căutării. Prevedea numai trei alternative – în sus pe munte, în jos în prăpastie sau dincolo de crevasă – şi toate trei arătau rău pentru el. Nu voia să facă niciun fel de ascensiune sau salt; simpla proximitate a prăpastiei îl făcea nervos. Dar, când observă că înalta Nobilă îl aştepta, îşi reaminti termenii târgului său. Termină ceea ce avea de mâncat şi încercă să se pregătească pentru orice ar fi avut Amok de gând.

Apucând ferm Toiagul Legii, Elena se întoarse spre ghidul ei:

— Amok, noi suntem gata. Ce trebuie să facem cu ranyhynii? O să călărim sau o să mergem pe jos?

— E alegerea ta, înaltă Nobilă, zise Amok cu un zâmbet. Dacă ranyhynii rămân, nu va fi nevoie de ei. Dacă pleacă, vei fi obligată să-i rechemi.

— Atunci va trebui acum să te urmăm pe jos?

— Să mă urmaţi? Nu am spus nimic despre părăsirea acestui loc.

— A Şaptea Parte se află aici? Întrebă ea repede.

— Nu.

— Atunci e în altă parte.

— Da, înaltă Nobilă.

— Dacă e în altă parte, atunci trebuie să mergem la ea.

— Asta e adevărat. A Şaptea Parte nu poate fi adusă la tine.

— Ca să ajungem la ea trebuie să mergem pe jos sau să călărim.

— Şi asta e adevărat.

— Care variantă anume?

Ascultând schimbul de cuvinte, Covenant simţi o admiraţie tăcută faţă de modul în care Elena trata ambiguitatea lui Amok. Experienţele trecute păreau s-o fi învăţat cum să-l încolţească pe tânăr. Dar el o evită cu următorul răspuns.

— Asta e alegerea ta, repetă el. Decide şi să pornim.

— O să ne conduci?

— Nu.

— De ce nu?

— Eu acţionez conform naturii mele. Fac ceea ce am fost creat să fac.

— Amok, nu eşti tu calea şi poarta către A Şaptea Parte?

— Ba da, înaltă Nobilă.

— Atunci trebuie să ne ghidezi.

— Nu.

— De ce nu? Întrebă ea iar. Eşti capricios?

Covenant auzi o urmă de disperare în tonul ei.

Amok replică dojenind-o blând:

— Înaltă Nobilă, eu am fost creat pentru scopul pe care îl servesc. Dacă par a avea toane, trebuie să-i ceri creatorului meu să explice.

— Cu alte cuvinte, exclamă exasperat Covenant, suntem blocaţi fără celelalte patru Părţi. Ăsta a fost modul lin Kevin de a proteja… ce era de protejat. Fără indiciile semănate cu atâta inteligenţă în celelalte Părţi, ne lovim de un zid.

— *Krill*-ul lui Loric a revenit la viaţă, zise Amok. Acela era cuvântul desemnat. Iar Tărâmul este în pericol. În consecinţă m-am făcut accesibil. Mai mult nu pot. Trebuie să-mi servesc scopul.

Înalta Nobilă îl studie o clipă, apoi spuse aspru:

— Amok, tovarăşii mei sunt în vreun fel nepotriviţi cu scopul tău?

— Tovarăşii tăi trebuie să fie potriviţi cu ei înşişi. Eu sunt calea şi poarta. Eu nu îi judec pe cei care caută.

— Amok, se opri, mişcându-şi buzele în tăcere ca şi cum ar fi recitat o listă de posibilităţi, există condiţii care trebuie îndeplinite înainte ca tu să ne poţi ghida mai departe?

Amok făcu o plecăciune recunoscând justeţea întrebării şi răspunse cu un chicotit:

— Da, înaltă Nobilă.

— Ne vei conduce la Cea De-a Şaptea Parte atunci când condiţiile vor fi îndeplinite?
— Acesta este scopul creării mele.
— Care sunt condiţiile tale?
— Există doar una. Dacă doreşti mai multe, trebuie să le concepi fără ajutorul meu.
— Care este condiţia ta, Amok?
Tânărul îi aruncă Elenei o privire piezişă de drăcuşor.
— Înaltă Nobilă, zise cu un ton de veselie înălţătoare, trebuie să numeşti puterea Celei De-a Şaptea Părţi.
Ea rămase o clipă cu gura căscată, apoi exclamă:
— *Melenkurion!* Ştii că îmi lipseşte asemenea cunoştinţă.
El era de neclintit.
— Atunci poate că ar fi bine să nu plece ranyhynii. Ei te pot duce la Piatra Sărbătorii. Dacă câştigi înţelepciune acolo, te poţi întoarce. O să mă găseşti aici.
Cu o plecăciune enervant de lipsită de griji, flutură braţele şi dispăru.
Ea se holbă în urma lui, strângând Toiagul ca şi cum ar fi vrut să lovească aerul din absenţa lui. Stătea cu spatele la Covenant; el nu putea vedea ce se petrece pe chipul ei, dar tensiunea umerilor îl făcea să se teamă că ochii i se focalizau. La gândul acela, sângele îi bubui în tâmple. Întinse mâna, încercând s-o întrerupă sau s-o distragă.
Atingerea lui o făcu să se răsucească spre el. Faţa ei părea emaciată, pielea îi era întinsă peste intensitatea palidă a oaselor, şi părea uluită, ca şi când tocmai şi-ar fi descoperit capacitatea de a intra în panică.
Dar nu veni în braţele lui. Se opri, închizând deliberat ochii. Fălcile, pometţii obrajilor şi fruntea se concentrau asupra lui.
El simţi un abis deschizându-i-se în minte.
Nu înţelese senzaţia de deschidere, de beznă. Elena stătea în faţa lui în umbra Melenkurion Zăgazul Cerului ca o icoană de os strălucitor îmbrăcată în albastru; dar în spatele ei, în spatele rocii solide a Pietrei Crăpate, întunericul se lărgea ca o crăpătură în recipientul gândurilor lui. Riftul îl atrăgea; se pierdea.
Senzaţia venea dinspre Elena.
Brusc, înţelese. Ea încerca să-şi unească mintea cu a lui.

O sclipire de teamă fulgeră prin vertijul negru care îl atrăgea. Îi lumină primejdia; dacă s-ar fi abandonat unirii, ea ar fi aflat adevărul despre el. Nu-şi putea permite un asemenea plonjon, niciodată nu ar fi trebuit s-o permită. Strigând, Nu*!* Se retrase, împleticindu-se înapoi de lângă ea în sine însuşi.

Presiunea slăbi. Descoperi că şi trupul se retrăgea. Cu efort, se opri şi înălţă capul.

Ochii Elenei erau larg deschişi de dezamăgire şi durere, şi se sprijini cu greu în Toiagul Legii.

— Iartă-mă, iubitule, şopti ea. Ţi-am cerut mai mult decât eşti pregătit să dai. O clipă rămase nemişcată, dându-i o şansă să răspundă. Apoi gemu: Trebuie să mă gândesc.

Şi se întoarse. Sprijinindu-se pe Toiag, se îndreptă încet de-a lungul despicăturii către marginea exterioară a platoului.

Cutremurat, Covenant se aşeză jos pe piatră şi îşi prinse capul în mâini. Sentimente conflictuale îl sfâşiau. Îl demoraliza îngustimea căii de scăpare şi era furios pe slăbiciunea lui. Ca să se salveze pe sine o rănise pe Elena. Se gândi că ar trebui să se ducă după ea, dar ceva în izolarea concentrată a expresiei ei îl avertiza să nu se amestece. Un timp se uită în urma ei cu durere în inimă. Apoi se ridică în picioare, mormăind aerului inutil:

— Ar fi putut avea măcar decenţa să ne spună, cel puţin înainte ca ea să-şi fi pierdut ranyhynul.

Spre surprinderea lui, Primul Mark îi răspunse:

— Amok acţionează conform legii creării sale. Nu poate încălca această lege doar ca să evite suferinţa.

Covenant ridică braţele dezgustat. Spumegând inutil, se îndepărtă traversând platoul.

Petrecu restul după-amiezii hoinărind neliniştit dintr-un loc în altul pe Piatra Crăpată, căutând un indiciu al continuării drumului lui Amok. După un timp, se calmă suficient cât să înţeleagă comentariul lui Morin despre Amok. Morin şi Bannor erau prizonierii Jurământului lor; erau o autoritate în privinţa exigenţelor unei legi implacabile. Dar dacă Gardienii Sângelui simpatizau cu Amok, asta nu era decât un alt cui de coşciug în nenorocirea căutării înaltei Nobile.

Ineficienţa lui Covenant era un alt asemenea cui. Acum putea auzi îngâmfarea prostească a târgului său bătându-şi joc

de el. Cum putea s-o ajute el pe Elena? Nici măcar nu ştia destule ca să priceapă problemele ridicate de Amok. Plimbându-se neconsolat, acoperi o secţiune mare a platoului, fără să înveţe nimic cât de cât semnificativ. Piatra goală era ca şi ineficacitatea lui – ireductibilă şi obligatorie. În timp ce ultimele raze ale soarelui se stingeau pe cer, îşi îndreptă paşii spre strălucirea pietrişului care marca tabăra înaltei Nobile. Medita asupra ideii familiare că inutilitatea îi guverna întreaga existenţă.

O găsi pe Elena lângă vasul ei cu pietriş. Arăta în acelaşi timp uzată şi tulburată, ca şi cum presiunea asupra ei i-ar fi măcinat individualitatea, potrivind-o în tiparul datoriei ei de Nobil. Hotărârea sclipea în patina lustruită a oaselor ei. Acceptase toate implicaţiile poverii ei.

Covenant îşi drese vocea ezitant.

— Ai obţinut ceva? Ţi-ai dat seama?

Cu voce distantă, ea întrebă:

— Cât de mult ştii despre planurile de luptă ale warmarkului Troy?

— Ştiu în linii mari ce încearcă să facă – nimic specific.

— Dacă planul lui nu a eşuat, bătălia a început ieri.

El se gândi un moment, apoi întrebă cu grijă:

— Şi ce înseamnă asta pentru noi?

— Trebuie să îndeplinim condiţia lui Amok.

El îşi manifestă printr-un gest lipsa de înţelegere.

— Cum?

— Nu ştiu. Dar cred că se poate face.

— Îţi lipsesc patru Părţi.

— Da, oftă ea. Kevin a specificat clar că noi nu ar trebui să obţinem A Şaptea Parte decât după ce le stăpânim pe primele Şase. Dar Amok a încălcat deja regula asta. Ştiind că nu am înţeles *krill-ul* lui Loric, s-a întors totuşi la noi. A văzut pericolul în care se află Tărâmul şi s-a întors. Asta demonstrează o oarecare libertate, o oarecare precauţie. Nu e pe de-a-ntregul legat de legea lui în toate aspectele.

Făcu o pauză, şi după un timp Covenant spuse:

— Fără să mă gândesc prea mult, aş spune că asta îl face periculos. De ce să ne fi târât atâta drum până aici ştiind că vom rămâne blocaţi – doar dacă nu încearcă să-ţi abată atenţia

de la război.

— Amok nu intenţionează să trădeze. Nu percep nicio răutate la el.

Ca să treacă de abstracţiile ei, se răsti:

— Poţi fi înşelată. Sau uiţi că Kevin l-a acceptat chiar şi pe Foul ca Nobil?

Calmă, Elena răspunse:

— Poate că primele Şase Părţi nu conţin numele acestei puteri. Posibil ca ele să te înveţe numai modul în care Amok poate fi făcut să-şi rostească singur numele.

— În cazul ăsta…

— Amok ne-a condus aici pentru că într-un anumit fel este posibil ca noi să-i îndeplinim condiţia.

— Dar poţi găsi întrebările corecte?

— Trebuie. Ce alternative am? Acum nu mă mai pot alătura Oştii.

Glasul ei avea o finalitate posacă, de parcă şi-ar fi dat sieşi o sentinţă. A doua zi dimineaţa devreme îl chemă pe Amok.

El apăru, zâmbind copilăreşte. Elena apucă Toiagul Legii cu ambele mâini şi îl fixă pe piatră în faţa ei.

În lumina zorilor, sub Melenkurion Zăgazul Cerului, începură să se dueleze pentru accesul la Cea de-a Şaptea Parte.

Timp de două zile, înalta Nobilă Elena se luptă să smulgă de la Amok numele cerut. Pe parcursul celei de-a doua zile, o furtună masivă întunecă orizontul spre sud-est, dar nu se apropie de Piatra Crăpată şi toată lumea o ignoră. În timp ce Covenant îşi răsucea verigheta pe deget, se plimba neliniştit pe lângă combatanţi sau pleca să hoinărească din când în când ca să scape de tensiune, ea îl sonda pe Amok cu toate întrebările pe care le putea inventa. Uneori lucra metodic; alteori intuitiv. Elabora idei pe care el să le aprobe sau să le nege. Îl silea să-şi recite răspunsurile prin tot mai multe cuvinte. Îl conducea prin chinuitoare repetiţii ale lucrurilor cunoscute şi îl arunca spre necunoscut cu toată precizia. Construia capcane logice, încerca să-l prindă în contradicţii. Căuta să-şi unească mintea cu a lui.

Era ca un duel cu un lac. Fiecare lovitură şi contrare a întrebărilor ei îl atingea ca şi cum ea ar fi izbit un iaz cu latul spadei. Răspunsurile lui săreau ca stropii. Iar când se lupta să-l

prindă în vârful acului, trecea prin el fără să lase urme. Ocazional el îşi permitea să râdă, dar în cea mai mare parte a cazurilor îi para întrebările cu obişnuita lui evitare veselă. Truda ei nu avea succes. La apus tremura din cauza frustrării, a furiei suprimate şi a înfometării psihice. Însăşi soliditatea Pietrei Crăpate părea să-şi bată joc de ea.

Seara, Covenant o alina în conformitate cu termenii târgului său. Nu spunea nimic despre propriile lui temeri şi îndoieli, despre neajutorarea lui, despre convingerea tot mai serioasă că Amok era de nepătruns; nu spunea absolut nimic despre el însuşi. În schimb, îi acorda cea mai bună atenţie, se concentra asupra ei cu toate resursele pe care le poseda.

Dar toate eforturile lui păreau să nu atingă miezul necazului ei. Afla că nu era suficientă pentru nevoile Tărâmului, iar pentru asemenea supărare nu exista consolare. Noaptea târziu, scotea sunete înăbuşite, parcă ar fi scrâşnit din dinţi ca să se împiedice să plângă. În dimineaţa celei de-a treia zile, a treizeci şi doua de când părăsiseră Piatra Sărbătorii, se apropie de capătul rezistenţei ei. Avea ochii înfometaţi şi goi şi o expresie de final.

Răguşit, Covenant o întrebă ce avea de gând să facă.

— O să-l implor.

Vocea ei suna aspru, chinuit. Arăta fragilă ca un schelet – doar nişte oase delicate, dar curajoase, stând în calea cuiva care, cu toată veselia lui copilăroasă, era la fel de imposibil de controlat ca şi o avalanşă. O apăsare ca o alarmă în cap îi spunea lui Covenant că criza ei se apropia. Dacă Amok nu reacţiona la rugăminţile ei, ea ar fi putut să recurgă la ultima resursă a straniei ei forţe interioare.

Violenţa acestei posibilităţi îl înspăimânta. Se surprinse pe punctul de a-i cere să se oprească, să renunţe la tentativă. Dar îşi aminti de târg; creierul lui se grăbi în căutarea alternativelor.

Îi accepta argumentul cum că răspunsul la condiţia lui Amok ar fi accesibil. Dar el credea că nu avea să-l găsească; ea aborda problema dintr-un unghi greşit. Totuşi părea a fi unicul unghi. Dând cu piciorul prostiilor care îi îmbâcseau mintea, încercă să-şi imagineze alte abordări.

În timp ce gândurile lui bâjbâiau după o intuiţie salvatoare,

înalta Nobilă Elena îşi reluă atitudinea şi îl chemă pe Amok. Tânărul apăru imediat. O întâmpină cu o plecăciune înflorită şi zise:

— Înaltă Nobilă, care îţi este dorinţa astăzi? Să lăsăm deoparte adversităţile şi să cântăm împreună cântece vesele?

— Amok, ascultă-mă. Glasul îi suna scrâşnit. Covenant îi putea auzi profunzimile autopedepsirii. N-o să mă mai joc de-a interogatoriul cu tine. Tonul ei exprima în acelaşi timp demnitate şi disperare: Nevoile Tărâmului nu mai permit întârzieri. Deja în depărtare este război – vărsare de sânge şi moarte. Dispreţuitorul a pornit la luptă împotriva a tot ce Înaltul Nobil Kevin a căutat să apere atunci când şi-a creat Părţile. Insistenţa asta asupra condiţiei este o falsă loialitate faţă de intenţiile lui. Amok, te implor, în numele Tărâmului, ghidează-ne către Cea De-a Şaptea Parte.

Rugămintea ei păru să-l impresioneze şi răspunsul lui fu neobişnuit de grav:

— Înaltă Nobilă, nu pot. Eu sunt aşa cum am fost făcut să fiu. Dacă aş face o asemenea încercare aş înceta să exist.

— Atunci învaţă-ne calea, ca să o putem urma singuri.

Amok scutură din cap.

— Şi atunci aş înceta să exist.

O clipă, ea se opri ca şi cum ar fi fost învinsă. Dar umerii ei se îndreptară în tăcere. Brusc ridică Toiagul Legii, ţinându-l orizontal în faţa ei ca pe o armă.

— Amok, porunci ea, pune mâinile pe Toiag.

Tânărul privi fără să clipească autoritatea de pe chipul ei. Lent, se supuse. Mâinile lui se aşezară uşor între ale ei pe lemnul sculptat cu rune.

Ea scose un strigăt acut, straniu. Imediat focul izbucni în lungul Toiagului; flăcări albastru-verzui apărură peste tot lemnul. Flama trecu peste mâinile ei şi ale lui Amok; se intensifică parcă hrănindu-se cu degetele lor. Zumzăia cu o energie profundă şi iradia o aromă iute ca mirosul violenţei.

— Amok cel creat de Kevin! Exclamă ea prin zumzet. Calea şi poarta spre Cea De-a Şaptea Parte! Prin puterea Toiagului Legii, în numele înaltului Nobil Kevin fiul lui Loric, cel care te-a creat, te implor. Spune-mi numele puterii Celei De-a Şaptea Părţi!

Covenant simţi forţa poruncii ei. Cu toate că nu era îndreptată spre el, cu toate că el nici nu atingea Toiagul, se sufocă în efortul de a rosti un nume pe care nu-l cunoştea.

Dar Amok o înfruntă fără să clipească şi vocea lui răsună limpede prin flacăra Toiagului.

A

— Nu, înaltă Nobilă. Sunt imun la constrângeri. Nu mă poţi atinge.

— Pe Cele Şapte! Strigă ea. Să nu mă refuzi! Era furioasă ca şi cum şi-ar fi folosit mânia pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. *Melenkurion abatha!* Spune-mi numele!

— Nu, repetă Amok.

Cu sălbăticie, ea smulse Toiagul Legii din mâinile lui. Flăcările se adunară, crescură, apoi ţâşniră cu zgomot spre cer ca un fulger.

El ridică din umeri şi dispăru.

O clipă lungă, de şoc, înalta Nobilă rămase încremenită, holbându-se la absenţa lui Amok. Apoi o străbătu un fior, şi se întoarse spre Covenant ca şi cum ar fi avut toată greutatea muntelui pe umeri. Chipul ei arăta pustiit. Făcu doi paşi împleticiţi şi se opri să se sprijine pe Toiag. Privirea îi era goală; toată forţa se concentrase spre interior, împotriva ei însăşi.

— Am ratat, icni. Suntem condamnaţi. Teama îi strâmba gura: Am condamnat Tărâmul.

Covenant nu putu îndura imaginea. Uitând de toate gândurile sale fără sens, se grăbi să spună:

— Trebuie să mai fie ceva de făcut.

Ea răspunse cu o blândeţe înspăimântătoare. Delicat, aproape mângâietor, rosti:

— Crezi în aurul alb? Îl poţi folosi ca să îndeplineşti condiţia lui Amok?

Vocea ei avea o nuanţă de nebunie. Dar, în secunda următoare, pasiunea ei izbucni. Din toate puterile lovi cu Toiagul în Piatra Crăpată şi strigă:

— Atunci fă-o!

Energia pe care o descătuşă făcu o porţiune largă a platoului să se clatine ca o plută lovită. Stânca săltă şi se lăsă în jos; valuri continui de forţă se rostogoliră prin ea din punctul de contact cu Toiagul.

Mişcarea îl dezechilibră pe Covenant. Se împiedică şi căzu în direcţia crevasei.

Aproape imediat Elena îşi recăpătă controlul. Retrase puterea Toiagului şi strigă după Gardienii Sângelui. Dar reflexele lui Bannor erau mai rapide. În timp ce stânca încă se clătina, el o traversă sigur pe picioare şi îl prinse pe Covenant de braţ.

O clipă Covenant fu prea anesteziat ca să mai facă altceva în afară de a atârna moale în strânsoarea lui Bannor. Violenţa înaltei Nobile îl inundă, spălând totul din sfera conştienţei lui. Apoi observă durerea strânsorii lui Bannor pe braţul său. Putea simţi ceva profetic în forţa antică cu care îl încleşta Bannor, cu care îl ţinea în viaţă. Gardianul Sângelui avea o mână de fier, mai sigură decât roca Pietrei Crăpate. Când o auzi pe Elena gemând „Iubitule! Ţi-am făcut ceva rău?” el deja mormăia cu jumătate de glas:

— Stai. Aşteaptă. M-am prins.

Ţinea ochii închişi. Îi deschise şi constată că Bannor îl ţinea în poziţie verticală. Elena era în apropiere; îl prinse în braţe şi îşi ascunse faţa în umărul lui. El zise:

— M-am prins.

Ea îl ignoră, începând să-şi murmure remuşcările pe umărul lui. Ca s-o oprească, rosti tăios:

— Las-o baltă. Probabil mi-am pierdut minţile. Ar fi trebuit să-mi dau seama cu zile în urmă.

În cele din urmă ea îl auzi. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Faţa ei devastată încremeni. Îşi reţinu răsuflarea, trecu o mână prin păr. Încet, redeveni o Nobilă. Glasul îi suna nesigur dar lucid:

— Ce ai aflat?

Bannor îi dădu şi el drumul lui Covenant şi Necredinciosul rămase şovăitor pe picioarele lui. Tălpile lui nu aveau încredere în piatră, dar îşi blocă genunchii şi încercă să nu ia în seamă senzaţia. Problema era în mintea lui; toate concepţiile se modificaseră. Voia să vorbească repede, să liniştească supărarea presantă a Elenei. Dar îi lipseau prea multe puncte-cheie. Era necesar să-şi abordeze intuiţia treptat, astfel încât să poată uni toate pistele.

Încercă să-şi limpezească capul scuturându-l. Elena se

cutremură ca şi când el i-ar fi reamintit de izbucnirea ei. Făcu un gest de împăcare spre ea şi se întoarse să se confrunte cu Gardienii Sângelui. Scrută atent metalul inexpresiv al feţelor lor, căutând o tresărire sau o urmă de duplicitate, de scop ascuns, care să-i confirme intuiţia. Dar ochii lor străvechi lipsiţi de somn nu păreau să ascundă nimic, nici să dezvăluie nimic. Simţi o împunsătură de panică la ideea că ar putea să se înşele, dar o respinse şi întrebă cât de calm putea:

— Bannor, cât de bătrâni sunteţi?

— Noi suntem Garda Sângelui, replică Bannor. Ne-am depus Jurământul în anii de început ai înaltului Nobil Kevin.

— Înainte de Profanare?

— Da, Prim-Nobil.

— Înainte ca Kevin să-şi dea seama că Foul era în realitate un duşman?

— Da.

— Dar tu personal, Bannor? Câţi ani ai?

— Am fost printre primii *haruchai* care au intrat în Tărâm. Am împărtăşit primul Jurământ.

— Asta a fost cu secole în urmă. Covenant făcu o pauză înainte de a întreba: Cât de bine ţi-l aminteşti pe Kevin?

— Ia-o încet, îl atenţionă Elena. Nu-ţi bate joc de Garda Sângelui.

Bannor nu luă în seamă atenţionarea ei. Îi răspunse inflexibil Necredinciosului:

— Noi nu uităm.

— Presupun că nu, oftă Covenant. Ce viaţă a naibii.

Un timp privi în depărtare spre munţi, căutând curaj. Apoi, cu o asprime subită, reluă:

— L-aţi cunoscut pe Kevin atunci când a creat Părţile. L-aţi cunoscut şi ţineţi minte. Aţi fost cu el atunci când le-a dat Prima Parte uriaşilor. Aţi fost cu el când a ascuns-o pe A Doua în catacombele alea nenorocite de sub Muntele Tunetului. De câte ori aţi venit cu el aici, Bannor?

Gardianul Sângelui ridică treptat o sprânceană.

— Înaltul Nobil Kevin nu a făcut călătorii la Piatra Crăpată sau la Melenkurion Zăgazul Cerului.

Răspunsul îl zgudui pe Covenant.

— Niciuna? Protestul răbufni înainte ca el să-l poată controla:

Vrei să spui că nu ai mai fost aici niciodată?

— Noi suntem primii Gardieni ai Sângelui care stau pe Piatra Crăpată, replică plat Bannor.

— Atunci cum...? Stai aşa. Aşteaptă. Covenant se holbă ameţit, apoi îşi lovi fruntea cu palma dreaptă: Corect. Dacă Partea e un fel de fenomen natural, ca Piatra Bolii Pământului, dacă nu e ceva pus de el aici, Kevin nu era nevoit să vină ca să ştie despre el. Loric sau altcineva ar fi putut să-i spună. Loric i-ar fi putut spune oricui. Inspiră adânc ca să se liniştească: Dar toată lumea care ar fi putut să ştie despre asta a pierit la Profanare. Cu excepţia voastră.

Bannor clipi către Covenant ca şi când cuvintele lui nu ar fi avut niciun înţeles.

— Ascultă-mă, Bannor, continuă el. În sfârşit o mulţime de lucruri încep să aibă sens. Aţi reacţionat bizar atunci când Amok a apărut pentru prima dată la Piatra Sărbătorii. Aţi reacţionat bizar când a apărut la Codrul Sărbătorii. Şi aţi lăsat-o pe însăşi înalta Nobilă să-l urmeze în munţi apărată de numai doi Gardieni ai Sângelui. Numai doi, Bannor! Şi când am ajuns să fim blocaţi aici pe stânca asta uitată de Dumnezeu, Morin a avut tupeul să-l scuze pe Amok. Pe focurile iadului! Bannor, ai fi putut cel puţin să-i spui înaltei Nobile ceea ce ştii despre Partea asta. Cât de loial îţi închipui că eşti?

Elena îl atenţionă din nou pe Covenant. Dar tonul ei se schimbase; raţionamentul lui o intriga.

— Noi suntem Garda Sângelui, zise Bannor. Nu poţi ridica îndoieli împotriva noastră. Nu cunoaştem intenţiile lui Amok.

Covenant percepu uşoara încordare pe care Bannor o plasase în cuvântul *cunoaştem.* Spre propria lui surprindere, simţi o dorinţă subită să-l creadă pe Bannor pe cuvânt, să renunţe la ceea ce ştiau Gardienii Sângelui. Dar se sili să întrebe:

— Nu cunoaşteţi, Bannor? Cum puteţi să nu le cunoaşteţi? Aţi avut prea multă încredere în el.

Bannor îl contră ca şi mai înainte:

— Noi nu avem încredere în el. Înalta Nobilă a ales să-l urmeze. Noi nu cerem mai mult.

— Pe naiba nu. Efortul de autoconstrângere îl făcea să fie brutal. Şi nu mă mai priviţi cu feţele astea inexpresive. Voi aţi

venit în Tărâm şi aţi depus un Jurământ ca să-l apăraţi pe Kevin. Aţi jurat să-l protejaţi sau cel puţin să vă daţi viaţa pentru el, pentru Nobili şi Piatra Sărbătorii până când Timpul în sine se va încheia, dacă nu pentru totdeauna, altfel de ce sunteţi privaţi chiar şi de simpla decenţă a somnului? Dar acel biet om disperat a fost mai deştept decât voi. Practic v-a salvat atunci când s-a distrus pe sine şi orice altceva în care credea el. Aşa că iată-vă, atârnaţi de Jurământul vostru într-un spaţiu gol din care toate motivele din lume au dispărut deodată. Şi atunci! Atunci primiţi o a doua şansă să vă îndepliniţi corect Jurământul când apar noii Nobili. Dar ce se întâmplă? Amok se materializează de nicăieri, e război împotriva lui Foul însuşi, şi voi ce faceţi? Lăsaţi creaţia lui Kevin s-o ducă departe pe înalta Nobilă ca şi când totul ar fi în regulă şi ea nu are nimic mai bun de făcut. Să-ţi spun ceva, Bannor. Poate tu nu îl cunoşti propriu-zis pe Amok. Trebuie să fi învăţat o urmă de neîncredere de la Kevin. Dar sunt al dracului de sigur că voi înţelegeţi ce face Amok. Şi aprobaţi!

Brusca ferocitate a propriului strigăt îl opri pentru o clipă. Se simţea zguduit de judecăţile morale pe care le vedea la Bannor. Răguşit, continuă:

— Altfel de ce aţi risca integritatea ei pentru ceva creat de singurul om care a reuşit vreodată să arunce o umbră de îndoială asupra incoruptibilităţii voastre?

Fără niciun avertisment, Amok reapăru. Sosirea tânărului îl făcu să tresară pe Covenant, dar o luă ca un semn că se afla pe drumul cel bun. Cu un oftat greu, zise:

— De ce în numele Jurământului vostru sau cel puţin al simplei prietenii nu i-aţi vorbit înaltei Nobile despre Amok atunci când a apărut prima oară?

Privirea lui Bannor nu oscilă. Cu intonaţia lui obişnuită, respectuoasă şi atonală, răspunse:

— Prim-Nobil, noi am văzut Profanarea. Am văzut roadele unei ştiinţe periculoase. Înţelepciunea nu înseamnă ştiinţă. Înţelepciunea este o armă, o sabie sau o suliţă. Gardienii Sângelui nu au nevoie de arme. Orice cuţit se poate întoarce şi răni mâna care îl ţine. Totuşi, Nobilii doresc înţelepciune. Ei fac lucrări de valoare cu ea. În consecinţă, noi nu ne opunem ei, cu toate că nu o atingem, nu ne servim de ea şi nu o păstrăm.

Înaltul Nobil Kevin şi-a făcut Părţile pentru a apăra înţelepciunea şi pentru a micşora riscul ca armele lui să cadă în mâini nepregătite. Acest lucru noi îl aprobăm. Noi suntem Garda Sângelui. Noi nu vorbim despre înţelepciune. Noi vorbim numai despre ceea ce cunoaştem.

Covenant nu putu continua. Simţea că deja îşi înmulţise prea mult ofensele la adresa lui Bannor. Şi era mişcat de ceea ce spusese Bannor, în ciuda intonaţiei inexpresive a Gardianului Sângelui.

Dar Elena înţelesese destul ca să-i urmeze raţionamentul. Glasul ei era în acelaşi timp liniştit şi autoritar când rosti:

— Prim Mark, Bannor, Garda Sângelui trebuie să ia o hotărâre acum. Ascultaţi-mă. Eu sunt Elena, înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului. Este o problemă de loialitate. Veţi sluji înţelepciunea răposatului Kevin sau mă veţi sluji pe mine? În trecut voi aţi slujit două cauze, pe cei morţi şi pe cei vii. Pe ambele le-aţi slujit bine. Dar acum trebuie să alegeţi. Pentru nevoile Tărâmului nu mai există cale de mijloc. Ne vom murdări de sânge şi vinovăţie dacă vom permite Corupţiei să învingă.

Încet, Bannor se întoarse spre Primul Mark. Se priviră reciproc în linişte timp îndelungat. Apoi Morin o fixă pe înalta Nobilă cu o expresie magistrală în ochi.

— Înaltă Nobilă, zise, noi nu cunoaştem numele puterii Celei de-a Şaptea Părţi. Am auzit multe nume, unele false, altele moarte. Dar un singur nume l-am auzit rostit numai în şoaptă de Înaltul Nobil Kevin şi de Consiliul său. Acel nume este *Puterea de Comandă.*

Când Amok auzi acest nume, aprobă din cap până când părul parcă începu să-i danseze de fericire.

24

COBORÂREA LA RĂDĂCINA PĂMÂNTULUI

Covenant descoperi că transpirase. În pofida vântului rece, avea fruntea umedă. Îl mânca barba şi o sudoare rece îi curgea pe spate. Supunerea lui Morin îl lăsase în mod ciudat epuizat. Pentru o clipă, privi în sus la soare ca pentru a-l întreba de ce nu îl încălzea.

Turnurile Melenkurion se înălţau în lumina dimineţii ca nişte degete încercând să cuprindă soarele. Vârfurile gheţarilor sclipeau; strălucirea reflectată îl făcu pe Covenant să lăcrimeze. Stânca masivă a piscurilor îl intimida. Clipind rapid, îşi sili privirea să revină la înalta Nobilă Elena.

Prin orbirea provocată de soare părea să vadă numai părul ei castaniu cu nuanţe de blond. Şuviţele mai deschise străluceau ca lustruite. Dar pe măsură ce clipea vederea i se limpezea. Îi distinse faţa. Era animată de zâmbet. Un nou fior de viaţă îi ilumina trăsăturile cu speranţă renăscută. Nu vorbi, dar buzele ei formară un singur cuvânt: *Iubitule.*

Covenant simţi că o trădase.

Morin şi Bannor stăteau aproape umăr la umăr în spatele ei. Nimic din echilibrul lor alert sau din siguranţa relaxată a braţelor nu exprima surpriza sau regretul pentru decizia pe care o luaseră. Totuşi Covenant ştia că ei modificaseră fundamental caracterul serviciului lor către Tărâm. El le pretinsese asta. Dori să-şi poată cere scuze într-un mod care să aibă un înţeles pentru Gardienii Sângelui.

Dar nu exista nimic care să poată fi spus. Erau prea perfecţi ca să accepte vreun gest de remuşcare. Comuniunea solitară cu Jurământul lor nu-i lăsa nicio cale prin care să se apropie de ei. Nicio scuză nu era suficientă.

— Puterea de Comandă, şopti el slab. Fie-vă milă.

Incapabil să suporte imaginea uşurării Elenei, zâmbetul ei recunoscător şi triumfător, nici rânjetul lui Amok, se întoarse şi se îndreptă obosit peste platou spre marginea Pietrei Crăpate, ca şi cum picioarele lui ar fi încercat să se înveţe iar cu soliditatea pietrei.

Merse paralel cu despicătura, dar se ţinu la o distanţă sigură

de ea. Imediat ce putu vedea o bucată substanţială din întunecimea Sufocantă dincolo de marginea falezei se opri. Rămase acolo, sperând în acelaşi timp şi că Elena va veni la el, şi că nu o va face.

Briza reconfortantă dinspre Pădure îi sufla în faţă, şi pentru prima dată în multe zile reuşi să distingă aroma anotimpului. Constată că toamna Tărâmului trecuse pragul, făcuse cotitura anuală dintre bucurie şi regret. Aerul nu mai sclipea de abundenţă şi recolte bogate, de pârg fie fericit, fie trist. Acum vântul avea gustul unui început de iarnă – un semn de uscăciune, prevestind nopţi lungi, ariditate şi frig.

În timp ce mirosea aerul, îşi dădu seama că întunecimea Sufocantă nu îşi schimbase culorile pentru toamnă. Putea distinge petice de un negru sever acolo unde copacii îşi pierduseră deja frunzele, dar nicio culoare nu îndulcea întunecimea Pădurii. Trecea fără tranziţie sau înfrumuseţare de la vară la iarnă. Percepea motivul cu ochii şi cu nările; bătrâna Pădure se agăţa de conştiinţă cu o furie care îi consuma toate puterile şi voinţa, nelăsându-i nici capacitatea, nici dorinţa de a se cheltui cu etalări ale splendorii sale.

Apoi auzi zgomot de paşi în urma lui şi recunoscu mersul Elenei. Ca să preîntâmpine ceea ce voia ea să-i spună sau să-l întrebe, zise:

— Ştii, acolo de unde vin eu oamenii care fac aşa ceva unei păduri sunt numiţi pionieri – un tip special de eroi, întrucât în loc să ucidă alte fiinţe umane ei se concentrează asupra masacrării naturii în sine. Chiar cunosc oameni care pretind că întreg disconfortul nostru social se trage din faptul că nu a mai rămas nimic pentru pionierat.

— Iubitule, zise ea cu blândeţe, nu te simţi bine. Ce nu e în regulă?

— În regulă? Nu se putea convinge să se uite la ea. Târgul îi stătea în gât, şi trebui să înghită în sec înainte de a putea vorbi: Nu mă lua în seamă. Eu sunt ca Pădurea de jos. Uneori nu mă pot împiedica să nu-mi amintesc.

În tăcere, simţi cât de puţin o mulţumea răspunsul lui. Ea ţinea la el, voia să-l înţeleagă. Dar renaşterea speranţei reinstaurase urgenţa îndatoririlor ei. Ştia că ea nu putea pierde timp acum explorându-l. Aprobă posac când îi spuse:

— Trebuie să plec, nevoile Tărâmului apasă greu asupra mea. După aceea adăugă: Tu o să rămâi aici… să aştepţi întoarcerea mea?

În sfârşit, găsi puterea să se uite în ochii Elenei, întâlni trăsăturile solemne ale chipului ei, defocalizarea deplasată a privirii ei, şi spuse morocănos:

— Să rămân în urmă? Şi să ratez riscul de a-mi rupe gâtul? Nici vorbă. N-am mai avut o asemenea şansă de când cu Muntele Tunetului.

Sarcasmul lui era mai tăios decât intenţiona, dar ea păru să-l accepte. Zâmbi şi îl atinse uşor pe braţ cu degetele de la o singură mână:

— Atunci vino, iubitule, zise. Gardienii Sângelui sunt gata. Trebuie să plecăm înainte ca Amok să ne aşeze şi alte obstacole în cale.

El încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar muşchii nesiguri ai feţei lui tratară tentativa ca pe o grimasă. Supărat pe eşecul lui, se întoarse împreună cu ea la Gardienii Sângelui şi Amok. În mers îi privi profilul, o evaluă pe ascuns. Tensiunea ultimelor trei zile fusese înlăturată; pasul drept şi trăsăturile hotărâte exprimau un nou ţel, o nouă forţă. Reapariţia speranţei îi permitea să nu ţină cont de epuizare. Dar încheieturile degetelor îi erau încordate pe Toiag şi ţinea capul plecat în faţă într-un unghi lacom. Făcea ca târgul lui Covenant să fie neliniştit în interiorul lui, ca şi cum el i-ar fi fost un mormânt nepotrivit şi neobligatoriu.

În mintea lui încă mai putea simţi Piatra Crăpată săltând. Avea nevoie de un teren mai sigur; nimic nu-l putea salva dacă nu-şi păstra echilibrul.

Vag, remarcă că Primul Mark şi Bannor erau într-adevăr gata de călătorie. Adunaseră toate proviziile în legături şi şi le prinseseră de spate cu fâşii de *clingor.* Şi Amok scânteia de nerăbdare; viziunile păreau să-i ciufulească părul vesel. Cei trei îi provocară lui Covenant o senzaţie acută de nepregătire. Nu se simţea pe măsura a ceea ce se întindea în faţa grupului înaltei Nobile. Un impuls de nelinişte alergă prin dispoziţia sa ostenită. Era ceva ce era nevoie să facă; trebuia să încerce să-şi recapete într-un fel integritatea. Dar nu ştia cum.

Urmări cum înalta Nobilă îşi luă rămas-bun de la ranyhyni. Ei

o salutară fericiţi, bătând din copite şi nechezând de plăcere la perspectiva activităţii după trei zile de aşteptare răbdătoare. Ea îi îmbrăţişă pe fiecare în parte, apoi păşi înapoi, luă Toiagul şi îi salută în stilul ramen.

Ranyhynii răspunseră scuturându-şi coamele. O priviră cu ochii lor mândri şi râzători în timp ce ea li se adresa:

— Bravi ranyhyni, prima iubire a vieţii mele, vă mulţumesc pentru serviciile voastre. Am fost onoraţi.

Dar acum trebuie să mergem un timp pe jos. Dacă vom supravieţui drumului, vă vom rechema să ne duceţi înapoi la Piatra Sărbătorii, victorioşi sau înfrânţi, vom avea nevoie de forţa spinărilor voastre largi. Deocamdată sunteţi liberi. Alergaţi pe unde doresc inimile şi copitele voastre. Iar dacă se va întâmpla să nu vă mai chemăm, dacă vă veţi întoarce în Câmpiile lui Ra fără să vă chemăm, atunci, bravi ranyhyni, spuneţi neamului vostru despre Myrha. Ea mi-a salvat viaţa în alunecarea de teren şi s-a sacrificat pentru un cal de rang mai mic. Spuneţi tuturor ranyhynilor că Elena, fiica Lenei, înaltă Nobilă prin alegerea Consiliului şi deţinătoare a Toiagului Legii, e mândră de prietenia voastră. Voi sunteţi Cozile Cerului, Coamele Lumii. Ridicând Toiagul, strigă: Ranyhyni! Vă salut!

Semeţii cai răspunseră cu un nechezat care se reflectă pe versanţii Zăgazului Cerului. Apoi se rotiră şi plecară în galop, luându-l cu ei şi pe mustangul lui Covenant. Copitele lor bubuiră ca un tunet de foc peste piatră, ducându-i spre nord până dispărură din vedere după curbura muntelui.

Când Elena se întoarse către tovarăşii ei, sentimentul de pierdere i se citea limpede pe faţă. Cu voce tristă spuse:

— Haideţi. Dacă trebuie să călătorim fără ranyhyni, atunci cel puţin să călătorim repede.

Se uită imediat spre Amok. Anticul tânăr răspunse cu o plecăciune extravagantă şi porni voios spre punctul unde versantul Zăgazului Cerului se unea cu despicătura din platou.

Covenant se trase de barbă şi se uită fără speranţă cum Elena şi Morin îl urmează pe Amok.

Apoi, dintr-odată ca dintr-o răsuflare, exclamă:

— Aşteptaţi! Degetele de la mâna dreaptă gâdilau barba. Staţi puţin!

Înalta Nobilă se uită întrebător la el. El spuse:

— Am nevoie de un cuţit. Şi de nişte apă. Şi o oglindă, dacă aveţi, nu vreau să-mi tai gâtul.

Elena rosti plat:

— Prim-Nobil, trebuie să mergem. Am pierdut mult timp, iar Tărâmul este în primejdie.

— E important, se răsti el. Aveţi un cuţit? Lama de la briceagul meu nu e destul de lungă.

Pentru o clipă, ea îl studie ca şi cum comportamentul lui ar fi fost un mister. Apoi, lent, îi făcu semn din cap lui Morin. Primul Mark îşi dezlegă bagajul, îl deschise şi scoase un cuţit de piatră, un burduf de piele cu apă şi un bol puţin adânc. I le întinse Necredinciosului. Imediat Covenant se aşeză pe piatră, umplu bolul şi începu să-şi umezească barba.

Putea să simtă prezenţa înaltei Nobile care stătea exact în faţa lui – aproape că percepea încordarea cu care ţinea Toiagul –, dar se concentră asupra frecării tuleielor cu apă. Inima îi bătea repede de parcă s-ar fi angajat la ceva periculos. Avea senzaţia vie că cedează. Dar îl impulsiona convingerea subită că târgul lui era fals din cauză că nu îl costa destul. Când luă cuţitul, o făcu pentru a pecetlui compromisul cu soarta.

Elena îl opri. Cu glas jos şi aspru rosti:

— Thomas Covenant.

Ceva în felul în care îi pronunţase numele îl sili să ridice capul.

— Ce e aşa de urgent în asta? Îşi controla severitatea vorbind încet, dar indignarea era sesizabilă în vocea ei. Am petrecut trei zile întârziind din ignoranţă. Acum îţi baţi joc de nevoile Tărâmului? E dorinţa ta deliberată să împiedici succesul acestei căutări?

O replică furioasă îi veni pe buze. Dar termenii târgului său îi cereau să şi-o reprime. Aplecă din nou capul, stropindu-şi barba cu şi mai multă apă.

— Stai jos. O să încerc să-ţi explic.

Înalta Nobilă se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa lui.

Nu se simţea confortabil în faţa ochilor ei. Nu voia să privească nici la Melenkurion Zăgazul Cerului; era prea auster, prea rece, în spatele ei. Îşi privi în schimb mâinile care se jucau cu cuţitul de piatră.

— Bine, zise ezitant. Nu sunt genul care să poarte barbă.

Provoacă mâncărimi. Şi mă face să arăt ca un fanatic. Este… Mi-am lăsat-o să crească dintr-un singur motiv. E un fel de dovadă… un mod de a demonstra că până şi cineva atât de greu de cap şi în general incoerent cum sunt eu o poate vedea – atunci când o să mă trezesc în lumea reală şi o să constat că nu am barba pe care am lăsat-o să crească, o să ştiu cu siguranţă că totul e o iluzie. E o dovadă. Patruzeci sau cincizeci de zile cu barbă nu dispar pur şi simplu. Doar dacă în realitate nu a fost niciodată aici.

Ea continua să-l fixeze. Dar tonul ei se schimbă. Recunoştea importanţa revelaţiei lui.

— Şi atunci de ce vrei acum s-o îndepărtezi?

Se cutremura gândindu-se la riscurile pe care şi le asuma. Dar avea nevoie de libertate, iar târgul său promitea să i-o ofere. Străduindu-se să-şi înlăture teama descoperirii din glas, îi destăinui din adevăr atât cât îşi putea permite.

— Am mai încheiat un târg, la fel ca acela cu ranyhynii. Nu mai încerc să demonstrez că Tărâmul nu e real.

În sinea lui, se rugă: „Te rog, nu mă întreba mai mult. Nu vreau să te mint.”

Ea îl sondă cu ochii.

— Crezi atunci… accepţi Tărâmul?

Uşurat, aproape că oftă tare. Putu să o privească în faţă când îi răspunse:

— Nu. Dar nu mai sunt dispus să mă lupt cu asta. Ai făcut atât de multe pentru mine.

— Ah, iubitule! Suspină ea cu o subită intensitate. Eu nu am făcut nimic, doar mi-am urmat inima. Prin datoria mea de Nobil aş face orice pentru tine.

Lui i se păru că îi vede afecţiunea pentru el în chiar nuanţa pielii ei. Vru să se aplece în faţă, s-o atingă, s-o sărute, dar prezenţa Gardienilor Sângelui îl opri. În schimb, îi înmână cuţitul.

Se abandona în mâinile ei, iar ea ştia asta. Strălucirea plăcerii îi umplu chipul atunci când luă cuţitul.

— Nu te teme, iubitule, şopti. O să te apăr.

Atent, ca şi cum ar fi îndeplinit un ritual, se apropie de el şi începu să-i taie barba.

Tresări instinctiv când lama îl atinse pentru prima dată. Apoi

se sili să stea nemişcat, îşi blocă fălcile, îşi spuse că era mai în siguranţă în mâinile ei decât în ale lui. Putea simţi tăişul letal când trecea peste pielea lui – chema imagini cu răni purulente şi cangrenă –, dar închise ochii şi rămase încremenit.

Cuţitul trăgea de barbă, dar ascuţimea lamei împiedica mişcarea să devină dureroasă. Curând degetele ei ajunseră la muşchii încordaţi ai maxilarului. Îl mângâie, calmându-l. Cu efort, deschise ochii. Ea îi primi privirea ca un surâs printr-o ceaţă a iubirii. Delicat, îi împinse capul pe spate şi îi curăţă barba de pe gât cu mişcări line şi încrezătoare.

Apoi termină. Îşi simţea pielea dezgolită vie în aer şi îşi frecă faţa cu mâinile, bucurându-se de prospeţimea obrajilor şi a gâtului. Din nou vru să o sărute pe Elena. Ca răspuns la surâsul ei, se ridică şi spuse:

— Acum sunt gata. Să mergem.

Ea apucă Toiagul Legii, sărind uşor în picioare. Cu un ton foarte vesel, îl întrebă pe Amok:

— Acum o să ne conduci la Cea De-a Şaptea Parte?

Amok le făcu semn vioi, parcă invitându-i la un joc, şi porni iarăşi spre locul unde despicătura Pietrei Crăpate dispărea sub Melenkurion Zăgazul Cerului. Morin reîmpachetă repede lucrurile şi se poziţionă în spatele lui Amok; Elena şi Covenant îl urmau pe Primul Mark; Bannor constituia ariergarda.

În această formaţie începură ultima fază a căutării Puterii de Comandă.

Traversară platoul în pas vioi; Amok ajunse repede la punctul unde crevasa se îmbina cu faleza. Acolo flutură mâna către tovarăşii săi, zâmbi fericit şi sări în crevasă.

Covenant icni fără să vrea şi se grăbi împreună cu Elena către margine. Uitându-se în întunericul îngust al abisului, îl zăriră pe Amok stând pe un prag pe peretele opus. Pragul începea la cinci-şase metri dedesubt şi puţin sub munte. Nu era foarte vizibil. Piatra şi semiîntunericul din crevasă formau un abis lipsit de detalii. Amok părea că stă pe o beznă care conducea spre altă beznă.

— Pe focurile iadului! Gemu Covenant privind în jos. Deja se simţea ameţit. Las-o baltă. Uitaţi că am pomenit de aşa ceva.

— Haideţi! Strigă Amok vesel. Urmaţi-mă.

Glasul lui răsuna peste susurul îndepărtat, subteran, al

râului. Cu pas nepăsător, înaintă în munte. Imediat penumbra îl înghiţi complet.

Morin îi aruncă o privire înaltei Nobile. Când ea aprobă din cap, el sări în crevasă şi ateriză acolo unde stătuse Amok cu o clipă înainte. Făcu un pas într-o parte şi aşteptă.

— Nu fi ridicol, mormăi Covenant ca şi cum i-ar fi vorbit brizei umede şi reci care se ridica din crevasă. Eu nu sunt Gardian al Sângelui. Sunt carne şi oase obişnuite. Ameţesc şi când stau în picioare pe un scaun. Uneori ameţesc şi numai stând în picioare.

Înalta Nobilă nu îl asculta. Murmură câteva vechi cuvinte Toiagului şi îl urmări atentă cum izbucneşte în flăcări. Apoi făcu pasul în întuneric. Morin o prinse când tălpile ei atinseră pragul. Ea trecu pe lângă el şi se poziţionă astfel încât lumina Toiagului să lumineze saltul pentru Covenant.

Necredinciosul observă că Bannor îl privea speculativ.

— Ia-o înainte, zise. Dă-mi timp să-mi adun curajul. O să vă ajung din urmă într-un an sau doi.

Asuda din nou şi transpiraţia făcea să-l usture pielea proaspăt rasă de pe obraji şi gât. Ridică ochii spre munte ca să se calmeze, să-şi şteargă din minte efectele abisului.

Fără avertisment, Bannor îl apucă din spate, îl ridică şi îl purtă spre crevasă.

— Nu mă atinge! Scuipă Covenant. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui Bannor era prea puternică. La dracu'! O să…!

Glasul lui urcă devenind ţipăt atunci când Bannor îl aruncă peste buza crevasei. Morin îl prinse cu abilitate şi îl aşeză, tremurând şi cu ochii lărgiţi, alături de Elena pe prag.

O secundă mai târziu Bannor sări şi el, iar Primul Mark trecu pe lângă Covenant şi Elena ca să-şi ocupe poziţia între ea şi Amok. Covenant le urmărea mişcările printr-o ceaţă paralizantă. Amorţit, se lipi cu spatele de roca solidă şi se uită în adâncurile prăpastiei de parcă ar fi fost un mormânt. Păru să treacă ceva timp înainte să observe mâna mângâietoare a înaltei Nobile pe braţul său.

— Nu mă atinge, repetă el fără rost. Nu mă atinge.

Când ea se îndepărtă, o urmă automat, întorcând spatele luminii soarelui şi cerului liber de deasupra crevasei.

Merse frecându-şi umărul stâng de peretele de piatră şi se păstră aproape de Elena, în apropierea luminii ei. Incandescenţa Toiagului arunca o aură albastru-verzuie peste grupul înaltei Nobile şi se reflecta strident pe faţetele întunecate şi netede ale stâncii. Ilumina drumul lui Amok fără să pătrundă în bezna din faţă. Pragul, nicăieri mai lat de un metru, ducea constant în jos. Deasupra lui, tavanul crevasei se lăţea treptat, căpătând dimensiunile unei caverne. Despicătura însăşi se lărgea pe măsură ce înainta către un gol imens în miezul Melenkurion Zăgazul Cerului.

Covenant simţea că tăietura căscată în muntele de piatră îi face semn, seducându-l să accepte copleşitorul abandon al vertijului, să se încreadă în adâncurile abisului. Se apăsă şi mai tare de stâncă şi îşi lipi ochii de spatele Elenei. În jurul lui, întunericul şi greutatea masivă striveau marginile luminii Toiagului. Iar în spatele lui putea auzi aripile de corb ale osândei lui personale. Treptat, înţelese că se îndrepta către o criză.

Sub pământ! Gâfâi aspru în faţa nechibzuinţei lui. Nu putea uita cum căzuse într-o crevasă sub Muntele Tunetului. Acea experienţă îl adusese faţă în faţă cu eşecul vechiului său compromis, târgul său cu ranyhynii. Pe focurile iadului! Simţea că nu făcuse nimic ca să se pregătească pentru torturile unei peşteri.

În faţa lui, înalta Nobilă îi urma pe Morin şi pe Amok. Ei se conformau ritmului ei, iar ea se mişca atât cât putea de repede pe pragul îngust. Covenant era obligat să ţină pasul cu ea. Viteza ei îi sporea frica; îl făcea să simtă că riftul îşi deschidea fălcile sub el.

Înainta cu teamă pe prag. Acest lucru îi solicita întreaga putere de concentrare.

Nu avea nicio posibilitate să măsoare durata sau distanţa – nimic prin care să evalueze timpul, cu excepţia acumulării de teamă, încordare şi oboseală –, dar treptat natura tavanului cavernei se modifică. Se lărgea ca un dom. După un timp, focul Elenei nu mai lumina decât un mic arc de piatră. În jurul lui forme spectrale populau întunericul. Apoi curbura brută a pietrei luminate de Toiag deveni plină de noduri şi găuri, ca o încruntare lentă pe fruntea peşterii. În cele din urmă

încruntarea făcu loc stalactitelor. Apoi aerul din partea de sus începu să sclipească printre străvechi ace şi prăjini îndoite, suliţe în echilibru şi cuie bătute strâmb, vrăjitoare spânzurate – excrescenţe lente, contorsionate ale sudorii interne a muntelui. Unele aveau faţete plate care reflectau în fragmente focul Toiagului, proiectându-l ca pe un clarobscur în măruntaiele retrase ale peşterii. Altele se întindeau către prag parcă într-o nesfârşită încercare de a lovi capetele intruşilor umani.

Un timp stalactitele crescură din ce în ce mai groase, mai lungi, mai complicate, până ajunseră să umple întreg domul cavernei. Când Covenant îşi adună suficientă tărie ca să se uite dincolo de crevasă, i se păru că priveşte într-o pădure inversată, neagră, luminată în albastru – un pâlc des de copaci noduroşi şi rău-prevestitori cu rădăcinile în tavan. Îi creau impresia că ar fi fost posibil, pe poteca unică a pragului, să se rătăcească. Senzaţia îi zgândări teama care îl făcea să şovăie. Când Elena se opri brusc, aproape că o cuprinse în braţe.

Dincolo de ea, în lumina catifelată a Toiagului, observă o stalactită masivă care se apleca în jos şi se lipea de buza pragului. Stalactita stătea acolo ca şi cum ar fi fost izbită violent în locul respectiv. În ciuda vechimii ei, părea să tremure încă de forţa impactului. Între stalactită şi perete nu rămânea decât un pasaj drept.

Amok se opri în faţa acelei treceri înguste. Aşteptă până când tovarăşii lui se strânseră în spatele său. Apoi, vorbind peste umăr cu un ton aproape reverenţial, spuse:

— Iată Uşa lui Damelon – intrarea către Puterea de Comandă. Şi din acest motiv, nimeni nu se poate apropia de Putere în absenţa mea. Ştiinţa deschiderii ei nu se găseşte în niciuna dintre Părţile înaltului Nobil Kevin. Cine forţează Uşa lui Damelon fără această ştiinţă nu va găsi Puterea. Va rătăci pentru totdeauna sfâşiat şi dezorientat în pustietatea de dincolo. Să treceţi repede prin intrare atunci când e deschisă. Nu rămâne aşa pentru mult timp.

Elena aprobă energic. În spatele ei, Covenant se sprijini de umărul acesteia cu mâna dreaptă. Avea sentimentul incipient că ea era ultima lui şansă să se întoarcă, să se lepede sau să refacă deciziile care îl aduseseră aici. Dar ocazia – dacă fusese o ocazie – trecu la fel de repede cum venise. Amok se apropie

de Uşă.

Cu o solemnitate lentă, tânărul întinse mâna dreaptă şi atinse planul deschizăturii cu arătătorul. Stătu în tăcere cu degetul în acel punct, la nivelul pieptului. Un filigran galben fin începu să se formeze în aer. Pornind din vârful degetului lui Amok, păienjenişul delicat de lumină se extinse în exterior pe tot planul pasajului. Ca o jurubiţă cristalizându-se încet în vizibilitate, se întinse până când umplu întreaga Uşă.

Amok porunci:

— Veniţi.

Şi păşi vioi prin păienjeniş. Firele delicate de lumină nu se rupseră. Mai mult, dispăru şi el când le atinse. Covenant nu vedea nici urmă de el pe pragul de dincolo de Uşă.

Morin îl urmă pe Amok. Dispăru şi el la contactul cu reţeaua galbenă.

Apoi înalta Nobilă porni înainte. Covenant rămase alături de ea. Îşi păstra strânsoarea pe umărul ei; îi era frică să se despartă de ea. Ea păşi cu curaj prin deschizătură. El se ţinu de ea şi o urmă. Când atinse plasa sclipitoare tresări, dar nu simţi nicio durere. Doar un scurt gâdilat ca trecerea unor furnici trecu peste pielea lui atunci când traversă intrarea. Putea simţi prezenţa lui Bannor aproape în spatele lui.

Se trezi stând într-un loc complet diferit de cel la care se aştepta.

În timp ce el privea în jur, reţeaua păli şi dispăru. Dar Toiagul Legii continua să ardă. În spate se putea vedea pragul, stalactitele şi prăpastia. Dar de cealaltă parte a Uşii lui Damelon nu exista prăpastie. Acolo se întindea o podea largă de piatră pe care stalagmitele şi stalactitele formau o colonadă stângace, şi un tavan marmorat cocoşat peste spaţiul gol. O linişte speriată umplea aerul; trecu o clipă înainte ca să-şi dea seama Covenant că nu mai putea auzi murmurul jos şi înfundat al râului din Melenkurion Zăgazul Cerului.

Cu un gest cuprinzător, Amok rosti oficial:

— Iată Sala de Audienţe de la Rădăcina Pământului. Aici, în vremuri de mult uitate, lacul fără de soare se ridica la nevoie în întâmpinarea celor care căutau apele sale. Acum, când Puterea Pământului piere din cunoştinţele celor muritori, Sala de Audienţe este secată. Totuşi mai posedă încă o putere

labirintică prin care să-i încurce pe cei nepregătiţi în suflet şi în minte. Toţi cei care pătrund aici fără să deschidă corect Uşa lui Damelon vor fi pierduţi pentru totdeauna pentru viaţă, folos şi nume.

Zâmbind, se întoarse spre Elena:

— Înaltă Nobilă, luminează puţin Toiagul.

Ea păru să-i ghicească intenţiile. Se îndreptă parcă anticipând respectul; nerăbdarea părea să strălucească pe fruntea ei. Murmurând ritual, izbi capătul Toiagului de piatră. Toiagul se aprinse şi o izbucnire de flăcări ţâşni spre tavan.

Rezultatul îl zgudui pe Covenant. Flacăra declanşă o reacţie în toate stalactitele şi stalagmitele. Deveniră instantaneu sclipitoare şi reflectorizante. Lumina se aprinse pe fiecare coloană, răsunând, bătând ca un clopot ameţitor înainte şi înapoi prin peşteră. Îi ardea în ochi din toate direcţiile până când se simţi ca prins sub un clopot imens de lumină. Încercă să-şi acopere ochii, dar zăngănitul continuă în mintea lui. Gâfâind, căutând orbeşte un sprijin, începu să se scufunde.

Atunci Elena stinse Toiagul. Lumina zgomotoasă dispăru, cu ecouri îndepărtate ca notele unui clarinet. Covenant se pomeni stând în genunchi cu mâinile strânse peste urechi. Ezitant, privi în sus. Toate reflexiile dispăruseră; coloanele reveniseră la vechea lor opacitate brută. Când Elena îl ajută să se ridice în picioare, şopti slab:

— Pe toţi dracii. Pe toţi dracii.

Nici chiar faţa ei afectuoasă şi trăsăturile plate şi inexpresive ale Gardienilor Sângelui nu-i puteau compensa sentimentul că nu mai ştia unde se afla. Iar când Amok conduse mai departe grupul înaltei Nobile, Covenant continuă să se împiedice ca şi cum nu şi-ar fi putut găsi echilibrul paşilor pe piatră.

După ce părăsiră peştera plină de primejdii, timpul şi distanţele se derulară confuz pentru el. Retina lui reţinea o sclipire jucăuşă care îl dezorienta. Putea vedea că înalta Nobilă şi Amok coborau o pantă care se extindea în afara razei de acţiune a luminii Toiagului ca un ţărm prelungit, o plajă cu colonade lăsată uscată de retragerea unei mări subterane. Dar picioarele lui nu puteau urma drumul lor. Ochii îi spuneau că Amok îi conducea direct în jos, dar simţul echilibrului său înregistra alterări ale direcţiei, schimbări în înclinarea şi

unghiul de coborâre. Ori de câte ori închidea ochii, pierdea orice senzaţie de drum drept; oscila pe suprafaţa inegală a unei cărări întortocheate.

Nu ştia unde sau cât de departe înaintaseră când Elena făcu o scurtă pauză de masă. Nu ştia cât de mult durase pauza sau ce distanţă parcurseseră după terminarea ei. Toate simţurile îi erau dezarticulate. Când înalta Nobilă se opri iar şi îi spuse să se odihnească, alunecă în jos pe o stalagmită şi adormi fără să pună întrebări.

În vise rătăci ca unul dintre nefericiţii care avuseseră nenorocul să sfideze Uşa lui Damelon în căutarea Rădăcinii Pământului – putea să audă ţipete, vaiere îndurerate de pierdere, ca şi cum ar fi plâns pentru tovarăşii lui, ca şi cum ar fi plâns pentru el însuşi – şi se trezi în confuzie totală. Întunericul îi dădea senzaţia că i-ar fi scos cineva siguranţele electrice ale casei în timp ce el zăcea sângerând neajutorat pe podea lângă măsuţa de cafea. Amorţit, bâjbâi după receptor, sperând că Joan încă nu-i închisese telefonul. Dar atunci degetele lui recunoscură textura pietrei. Cu un geamăt înăbuşit, sări în picioare în miezul de noapte din Melenkurion Zăgazul Cerului.

Aproape imediat Toiagul se aprinse. În lumina albastră, Elena se ridică să-l prindă cu mâna liberă şi să-l ţină strâns.

— Iubitule! Murmură ea. Ah, iubitule. Fii tare. Sunt aici.

El o îmbrăţişă dureros, apăsându-şi faţa în părul ei dulce până când îşi putu linişti suferinţa, recăpătându-şi autocontrolul. Apoi îi dădu încet drumul. Se strădui să-şi exprime mulţumirea printr-un zâmbet, dar nu reuşi şi i se sparse în bucăţi pe chip. Cu o voce aspră, răguşită, întrebă:

— Unde suntem?

În spatele lui, Amok cântă:

— Ne aflăm în Coridorul de Acces. În curând vom ajunge la Scara Rădăcinii Pământului.

— Ce… Covenant încercă să-şi limpezească mintea: Ce oră e?

— Timpul nu are măsură sub Melenkurion Zăgazul Cerului, replică tânărul impenetrabil.

— Of, pe naiba.

Covenant gemu percepând ecoul răspunsului lui Amok. I se

spusese mult prea des că aurul alb era cheia de boltă a arcului Timpului.

Elena sări în ajutorul lui:

— Soarele s-a ridicat la jumătatea dimineţii, zise ea. E a treizeci şi treia zi a călătoriei noastre de la Piatra Sărbătorii. Ca un gând întârziat, adăugă: În noaptea asta nu va fi lună.

Noaptea fără lună, murmură muşcător în sinea lui. Fie-vă milă… Se întâmplau lucruri oribile când luna era întunecată. Duhurile din Andelain fuseseră atacate de demonii-abjecţi – Atiaran nu-l iertase niciodată pentru asta.

Înalta Nobilă păru să-i citească gândurile pe faţă.

— Iubitule, zise cu calm, nu fi aşa convins de nenorocire.

Apoi se întoarse şi începu să prepare o masă uşoară.

Urmărind-o, văzându-i hotărârea şi forţa personală implicită chiar şi în felul în care îndeplinea această sarcină simplă, Covenant îşi încleştă dinţii şi păstră tăcerea asupra târgului său.

Abia putu mânca din mâncarea pe care i-o dădu ea. Efortul făcut ca să tacă îl îmbolnăvea; reţinerea minciunii pasive părea să-i înnoade măruntaiele, să facă hrana de neînghiţit. Totuşi simţea că era lihnit. Ca să-şi potolească foamea, se sili să înghită puţin din pâinea uscată şi carnea şi brânza conservate. Restul i-l returnă Elenei. Aproape că se simţi uşurat când ea se luă din nou după Amok prin întuneric.

O urmă amorţit.

Cândva, în cursul zilei trecute, grupul Înaltei Nobile lăsase în urmă Sala de Audienţe. Acum călătoreau printr-un tunel larg şi anost ca o şosea prin stâncă. Lumina Elenei ajungea uşor la tavan şi pereţi. Suprafaţa lor era ciudat de netedă, ca şi cum ar fi fost frecată ani de-a rândul prin mişcarea a ceva aspru şi energic. Netezimea făcea tunelul să semene cu o conductă sau cu o arteră. Lui Covenant nu-i inspira încredere; se aştepta oarecum să năvălească prin el sânge gros, ca o lavă. Mergând, se juca nervos cu verigheta, ca şi cum acel mic cerc reprezenta o legătură a autocontrolului său.

Elena grăbi pasul. El putea vedea pe spatele ei că era împinsă de nerăbdarea crescândă după Puterea de Comandă.

În cele din urmă, tunelul îşi modifică aspectul. Făcea o curbă strânsă la stânga, iar peretele din dreapta se întrerupea

deschizându-se peste o nouă crevasă. Riftul deveni imediat un golf destul de mare. Pragul de piatră al drumului se îngusta până ajungea la abia trei metri lăţime, apoi coborând se diviza în două scări abrupte. În câteva clipe, grupul înaltei Nobile se afla pe o scară care se rotea în spirală în jurul unui pilon central înfipt în abis.

La sute de metri dedesubtul lor, o strălucire roşie fioroasă ilumina fundul golfului. Lui Covenant i se părea că priveşte într-un infern.

Îşi aminti unde mai văzuse o asemenea lumină. Era focul de piatră – strălucirea iradiantă a pietrei pe care troglodiţii o utilizau sub Muntele Tunetului.

Coborârea îl afectă ca o ameţeală. După trei ocoluri în jurul stâlpului, capul i se învârtea. Numai lumina neclintită a Elenei şi concentrarea acută la negocierea treptelor inegale îl salva de la o cădere cu capul înainte peste margine. Dar era ferm hotărât să nu îi ceară ajutorul nici Elenei, nici lui Bannor. Nu-şi mai permitea să rămână dator; i-ar fi anulat târgul, ar fi ridicat costurile în defavoarea lui. Nu! Şopti în sinea lui, împleticindu-se pe trepte. Nu. Ajunge. Nu mai fi atât de neajutorat. Păstrează ceva cu care să poţi negocia. Mergi înainte. Îndepărtat, se auzea murmurând: *Nu mă atinge. Nu mă atinge.*

Un impuls de greaţă îl îmboldi. Muşchii i se încordară ca şi cum s-ar fi pregătit de o cădere. Dar el îşi strânse pieptul cu braţele şi se agăţă de lumina Elenei drept suport. Flacăra se înălţa deasupra ei ca o suliţă de curaj.

Treptat lumina albastră căpătă o nuanţă roşiatică pe măsură ce ea cobora către strălucirea golfului.

El îşi urmă coborârea sumbru, mecanic, ca o marionetă lipsită de voinţă strecurându-se pe treptele neregulate ale sfârşitului destinat. Ocol după ocol, se apropia de sursa focului de piatră. Curând lumina roşie făcu să nu mai fie necesară lumina Toiagului şi înalta Nobilă Elena o stinse. În faţa ei, Amok porni să se mişte mai repede, parcă nerăbdător, gelos pe toate întârzierile care amânau ţelul existenţei sale. Dar Covenant îl urma în ritmul lui propriu, practic inconştient de orice în afară de scările în spirală şi ameţeala imperativă. Coborî ultima distanţă printr-un val înalt de lumină roşie, amorţit ca şi cum ar fi umblat în somn.

Când ajunse pe terenul plat, mai coborî câteva trepte de lemn spre lac, apoi se opri, acoperindu-şi ochii împotriva luminii roşii pătrunzătoare şi sălbatice şi se cutremură ca şi cum nervii i-ar fi vibrat la limita isteriei.

În faţa lui, Amok cânta jubilant:

— Priveşte, înaltă Nobilă! Lacul fără de soare de la Rădăcina Pământului! Seva şi nectarul fără cer al măreţului Melenkurion Zăgaz al Cerului, părintele munţilor! Ah, priveşte. Lungii ani ai scopului meu sunt aproape de împlinire.

Cuvintele lui răsunau limpede, ca şi cum ar fi fost secondate de zeci de voci uşoare cristaline.

Inspirând adânc şi tremurat, Covenant deschise ochii. Stătea pe ţărmul înclinat al unui lac nemişcat care se întindea în faţa lui cât putea vedea de departe. Tavanul de piatră era înalt, ascuns în umbre, dar lacul era luminat peste tot de focul de piatră arzând în stâlpi imenşi care se ridicau din lac ca nişte coloane sau ca nişte rădăcini ale muntelui întinse în jos spre apă. Aceste coloane sau rădăcini erau împrăştiate în mod egal prin toată peştera; se repetau regulat până în depărtare. Lumina lor de piatră şi nemişcarea vibrantă a lacului dădeau întregului loc un aer de recluziune, în pofida dimensiunilor sale. Rădăcina Pământului era un loc care să-i facă pe simplii muritori umili şi devotaţi.

Pe Covenant îl făcea să se simtă ca un sacrilegiu în templul august şi sacru al munţilor.

Lacul era atât de neclintit – transmitea o asemenea impresie de greutate, de masivitate – încât părea mai degrabă bronz fluid decât apă, un acoperământ lichid pentru abisurile de neconceput ale Pământului. Focul de piatră sclipea pe el ca şi cum ar fi fost lustruit.

— Este...? Cârâi Covenant, apoi se întrerupse când întrebarea lui pluti răsunând uşor peste ape, fără să se diminueze prin distanţă. Nu se putu determina să continue. Chiar şi foşnetul slab al bocancilor lui pe piatră răsuna parcă încărcat de semnificaţii profetice.

Dar Amok preluă întrebarea cu voioşie.

— Dacă este Puterea de Comandă aici, la Rădăcina Pământului? Ecoul râse când râse şi el: Nu. Rădăcina Pământului doar împarte. Inima Celei de-a Şapte Părţi se află

dincolo de ea. Trebuie să traversăm.

Înalta Nobilă Elena puse următoarea întrebare cu prudenţă, ca şi cum şi ea s-ar fi simţit timidă în faţa minunatului lac.

— Cum?

— Înaltă Nobilă, ni se va oferi un drum. Eu sunt calea şi uşa, nu te-am adus pe un drum înfundat. Dar utilizarea acestui drum stă în mâinile tale. Acesta este ultimul test. Îmi e permis să spun doar un singur cuvânt: nu atinge apa. Rădăcina Pământului este puternică şi aspră. Nu ţine cont de carnea muritoare.

— Ce trebuie să facem acum? Întrebă ea încet ca să minimizeze ecourile.

— Acum? Chicoti Amok. Doar să aştepţi, înaltă Nobilă. Nu va dura mult. Uite! Drumul se apropie deja.

Stătea cu spatele la lac, dar în timp ce vorbea făcu semn spre el cu o mână. Parcă răspunzând la semnalul său, apăru o barcă de după o coloană situată la o oarecare distanţă de ţărm.

Barca era goală. Era lucrată din lemn, îngustă şi ascuţită la ambele capete. Cu excepţia unei fâşii aurii lucioase de-a lungul bordului şi al scândurilor transversale, nu avea niciun ornament – o ambarcaţiune simplă din lemn cafeniu-deschis şi suficient de lungă ca să încapă cinci persoane. Dar nu era ocupată; nimeni nu vâslea sau stătea la cârmă. Fără să creeze valuri, se roti graţios în jurul coloanei şi alunecă spre ţărm. Totuşi, în atmosfera de sacralitate a Rădăcinii Pământului nu părea ciudat; constituia un auxiliar firesc al lacului de bronz. Covenant nu fu surprins să observe că nu avea vâsle.

Îi urmări apropierea ca şi cum ar fi fost un instrument de tortură. Îi provoca mâncărimi de la verighetă în jurul degetului. Aruncă o privire rapidă spre mână, aşteptându-se întrucâtva să vadă inelul strălucind sau schimbându-şi culoarea. Metalul argintiu arăta straniu de viu în lumina focului de piatră; îi atârna greu pe deget, gâdilându-i pielea. Dar nu dezvăluia nimic.

— Ai milă, şopti parcă adresându-se direct aurului alb. Apoi tresări când glasul lui reverberă în ecouri uşoare, împrăştiind o mulţime de repetiţii cristaline.

Amok râse de el şi clopoţei limpezi de veselie îi însoţiră

imitaţia.

Înalta Nobilă Elena era acum prea vrăjită de Rădăcina Pământului ca să se mai îngrijească de Covenant. Stătea pe mal ca şi când ar fi putut deja simţi parfumul Puterii de Comandă şi aştepta ca un ucenic barca goală.

Curând ambarcaţiunea ajunse lângă ea. În tăcere alunecă cu prova pe uscat şi se opri pregătită, în aşteptare.

Amok o întâmpină cu o reverenţă profundă, apoi sări sprinten la bord. Picioarele lui nu făcură niciun sunet când loviră scândura. Se deplasă la capătul opus al bărcii, se întoarse şi se aşeză cu braţele sprijinite de copastie, rânjind ca un monarh.

Primul Mark Morin îl urmă pe Amok. După el, înalta Nobilă Elena urcă în barcă şi se aşeză pe o bancă din mijloc. Ţinea Toiagul Legii pe genunchi. Covenant văzu că venise rândul lui. Tremurând, coborî pe ţărm până la prora de lemn. Spaima îi bătea în tâmple, dar şi-o reprimă. Luă copastiile cu ambele mâini şi se sui în ambarcaţiune. Bocancii lui căzură cu zgomot înfundat şi ecouri pe scânduri. Aşezându-se, părea să fie înconjurat de huruitul unor greutăţi obscene. Bannor împinse barca pe lac şi sări imediat la bord. Dar, până să-şi ocupe şi el locul, barca alunecă şi se opri. Stătea ca şi cum ar fi fost sudată pe apa lucioasă la câţiva metri de ţărm.

O clipă, nimeni nu se mişcă şi nu vorbi. Stăteau tăcuţi ţinându-şi răsuflarea, aşteptând ca aceeaşi forţă care adusese barca să o şi ducă de acolo. Însă ambarcaţiunea rămânea nemişcată, fixată ca o cădelniţă pe suprafaţa roşie şi neclintită a lacului.

Pulsul din tâmplele lui Covenant se înteţi. Brutal, sfidă ecourile:

— Acum ce facem?

Spre surprinderea lui, barca alunecă înainte câţiva metri. Dar se opri când repetiţiile glasului său se stinseră. Încă o dată grupul înaltei Nobile era prins în capcană.

Se holbă mirat în jur. Nimeni nu vorbea. Putea vedea cum gândurile încordau muşchii de pe spatele Elenei. Se uită o dată spre Amok, dar zâmbetul fericit al tânărului îl dezamăgi atât de mult, încât îşi smulse privirea. Junghiul suspansului începu să devină de neîndurat.

Mişcarea neaşteptată a lui Bannor îl sperie. Întorcându-se, văzu că Gardianul Sângelui se ridicase în picioare. Scoase scândura pe care stătuse din lăcaşul ei.

O vâslă! Gândi Covenant. Simţi un val subit de emoţie.

Bannor apucă scândura cu ambele mâini, se sprijini de marginea bărcii şi se pregăti să vâslească.

Atunci când capătul scândurii atinse apa, o putere necunoscută o prinse, smulgând-o instantaneu din strânsoarea lui. Fu suptă drept în lac. Nu se văzu niciun plescăit sau vreo undă, dar scândura dispăru ca o piatră aruncată în adâncuri.

Bannor se uită după ea şi înălţă o sprânceană ca şi când ar fi speculat teoretic pe seama puterii care putea să smulgă atât de uşor ceva de la un Gardian al Sângelui. Dar Covenant nu era aşa de calm. Căscă gura fără vlagă:

— Pe focurile iadului.

Din nou barca înaintă. Se deplasă câţiva metri până când ecourile uluirii lui Covenant dispărură. Apoi se opri, reluându-şi încremenirea respectuoasă.

Covenant se întoarse cu faţa la Elena, dar nu avu nevoie să-şi exprime întrebarea cu voce tare. Chipul ei strălucea de înţelegere.

— Da, iubitule, şopti ea uşurată şi triumfătoare. Văd. Şi cum barca începu iarăşi să alunece peste lac, continuă: Sunetul vocilor noastre pune barca în mişcare. Aşa se foloseşte calea lui Amok. Ambarcaţiunea îşi caută propria destinaţie. Dar ca să ne poarte pe noi trebuie să călătorească pe ecourile glasurilor noastre.

Adevărul percepţiei ei fu imediat vizibil. În timp ce vocea ei limpede arunca replici ca nişte unde peste Rădăcina Pământului, barca aluneca uşor pe ape. Se strecura printre coloane ca atrasă de magnetul scopului său. În curând, Scara Rădăcinii Pământului ieşi din raza vizuală. Dar când ea încetă să vorbească – atunci când ecourile delicate se stinseră ca nişte clopoţei – ambarcaţiunea se opri iar.

Covenant gemu în sinea sa. Dintr-odată îi era teamă că i se va cere să vorbească, să ajute la propulsia bărcii. Se temea că îşi va trăda târgul dacă va fi împins la orice fel de discurs prelungit. În autoapărare, transmise cererea în jurul său înainte să-i poată fi adresată direct lui.

— Ei bine, spune ceva, mormăi către Elena.

Un surâs uşor şi ambiguu atinse buzele ei – o reacţie nu faţă de el, ci la ceva ce îi satisfăcea căutările interioare.

— Iubitule, replică ea blând, n-o să avem nicio dificultate. Sunt multe lucruri între noi care nu au fost spuse. Există secrete, mistere şi surse de putere în tine pe care eu nu le percep decât vag. Şi într-un anumit fel nici despre mine nu am vorbit încă. E un loc potrivit pentru a ne deschide inimile. O să-ţi povestesc despre călătoriile ranyhynilor care au dus-o pe micuţa fiică a Lenei din Mithil Stonedown până în Masivul Southron, şi acolo la măreţul ritual al cailor pe care l-a învăţat – de la ei a învăţat multe lucruri.

Cu o mişcare statuară, se ridică în picioare cu faţa la Covenant. Aşeză ferm Toiagul Legii pe fundul bărcii şi înălţă capul spre tavanul peşterii Rădăcinii Pământului:

— Prim-Nobil Thomas Covenant, zise ea, şi ecourile răsunară în jurul ei ca un ghem din fire de foc de piatră sclipitoare întreţesute în apa lucioasă, Necredincios şi purtător al aurului alb, Prinţ al Inelului, iubitul meu, trebuie să-ţi vorbesc despre asta. Tu ai cunoscut-o pe Myrha. În tinereţea ei, ea a venit la mama mea Lena, conform promisiunii ranyhynilor. Ea m-a purtat la marele eveniment al copilăriei mele. În acest fel cauza necunoscută ai fost tu. Înainte ca acest război să ajungă la un final, bun sau rău, trebuie să-ţi spun ce au determinat promisiunile tale.

Fie-ţi milă de mine! Strigă el din nou în incapacitatea încăpăţânată a inimii lui. Dar era prea amorţit, prea intimidat de lac şi de ecouri, ca s-o mai oprească. Stătu amuţit de groază şi ascultă cum Elena îi relată povestea experienţei ei cu ranyhynii. Şi în tot acest timp barca îi purtă pe un curs oblic şi familiar printre coloanele lacului, plutind pe rezonanţa vocii ei parcă transportându-i către un ţărm teribil.

Aventura ei avusese loc a treia oară când mama ei, Lena, îi dăduse voie să călărească pe un ranyhyn. În timpul precedentelor două vizite anuale la Mithil Stonedown, dictate de promisiunea ranyhynilor în faţa lui Covenant Prinţul Inelului, bătrânul cal de pe Câmpiile lui Ra îşi rostogolise bizar ochii la vederea fetiţei pe care bunicul ei, Trell, o aşezase pe spatele său lat. Iar în anul următor, tânăra Myrha îi luase locul

bătrânului armăsar. Iapa o privea pe Elena cu acea expresie de atentă concentrare care îi caracteriza pe toţi ranyhynii – şi Elena, percepând oferta ranyhynilor fără s-o înţeleagă, se abandonase fericită Myrhei. Nu privise înapoi atunci când iapa o dusese din Mithil Stonedown în munţii Masivului Southron.

Myrha galopase o zi şi o noapte, ducând-o pe Elena departe spre sud, pe cărări de munte şi prin trecători necunoscute oamenilor Tărâmului. După aceea ajunseseră într-o vale înaltă, un defileu îngust şi acoperit de iarbă între stâncile golaşe, cu o băltoacă neregulată alimentată de apele primăverii în apropierea centrului. Acel mic iaz era misterios, căci apele lui întunecate nu reflectau lumina soarelui. Valea în sine era minunat de privit, fiindcă acolo erau sute de ranyhyni, sute de iepe şi armăsari mândri, lucioşi, cu stele în frunte, adunaţi pentru un ritual rar şi secret al cailor.

Dar uimirea Elenei se transformase rapid în frică. În mijlocul unui cor de salutări nechezate, sălbatice, Myrha o purtase pe fetiţă spre iaz, apoi o depusese pe pământ şi dispăruse în tropot de copite. Şi restul ranyhynilor începuseră să alerge de jur împrejurul văii. La început se rotiseră în toate direcţiile, împingându-se unul pe altul şi trecând pe lângă copilă ca şi cum abia ar fi putut evita s-o strivească. Dar treptat ritmul lor se înteţise. Câţiva ranyhyni părăsiseră mulţimea ca să bea din iaz, apoi se năpustiseră înapoi în aglomeraţie ca şi cum apele negre s-ar fi rotit cu furie prin venele lor. În timp ce soarele trecea pe deasupra lor, semeţii cai sprintaseră şi se înclinaseră, băuseră din iaz, alergaseră înapoi să participe la neliniştita frenezie a unui dans nebun. Iar Elena stătea printre ei, temându-se pentru viaţa ei din cauza fulgerelor copitelor, înlemnită de spaimă. În teama ei se gândise că şi numai o tresărire i-ar putea aduce instantaneu moartea.

Stând acolo, cuprinsă de căldură, tunet şi spaime abisale finale ca sfârşitul vieţii, îşi pierduse cunoştinţa pentru un timp. Stătea încă în picioare când ochii ei începuseră din nou să vadă; era dreaptă şi împietrită sub ultima strălucire a serii. Dar ranyhynii nu mai alergau. O înconjuraseră; se întorseseră cu faţa la ea, studiind-o cu forţa unei constrângeri în ochi. Unii se aflau atât de aproape de ea, încât le putea inhala respiraţia umedă şi fierbinte. Voiau ca ea să facă ceva, putea simţi

insistenţa dorinţei lor bătând în teama ei imobilă. Lent, înlemnită, fără să vrea, începuse să se mişte. Se dusese la iaz şi băuse.

Dintr-odată înalta Nobilă îşi întrerupse povestirea şi începu să cânte – un cântec vibrant, furios şi neliniştit care arunca unde de pasiune prin aerul Rădăcinii Pământului. Din motive pe care Covenant nu le putea decât intui, ea se lansă în Tânguirea Nobilului Kevin ca şi cum ar fi fost un bocet al ei intim şi de nevindecat.

Unde este Puterea care protejează frumuseţea de descompunerea vieţii? Care apără adevărul pur de falsitate? Care asigură credinţa împotriva petelor de haos care corupe?

Cum de suntem atât de mici în faţa Dispreţului?

De ce nu erup chiar şi stâncile ca să se cureţe, sau nu se prefac în praf de ruşine?

În timp ce ecourile suferinţei cântecului alergau peste lac, ea întâlni privirea lui Covenant pentru prima oară de când îşi începuse povestea.

— Iubitule, spuse cu un glas jos, înfiorat, am fost transformată, readusă la viaţă. La atingerea acelor ape, orbirea şi ignoranţa din sufletul meu au pierit. Frica mi s-a topit şi am fost inclusă în comuniunea ranyhynilor. Într-o clipă de viziune am înţeles totul. Am văzut că în onoarea promisiunii făcute ţie fusesem adusă la ritul lui *Kelenbhrabanal,* Părintele Cailor, un ritual ranyhyn îndeplinit o dată într-o generaţie pentru transmiterea şi perpetuarea măreţei lor legende, povestea morţii puternicului *Kelenbhrabanal* între fălcile Prinţului Colţului Distrugătorul. Am înţeles că alergarea furtunoasă a ranyhynilor era modul lor de a-şi împărtăşi durerea, furia şi supărarea faţă de sfârşitul Părintelui lor. Fiindcă *Kelenbhrabanal* a fost Părintele Cailor, Armăsarul Primei Herghelii. Câmpiile lui Ra erau moşia şi protectoratul său. El i-a condus pe ranyhyni în marele lor război împotriva lupilor Prinţului Colţului.

Dar războiul a continuat fără un deznodământ clar, iar duhoarea sângelui vărsat şi a cărnii sfâşiate a devenit greţoasă pentru nările Armăsarului. În consecinţă, s-a dus la Prinţul Colţului. A stat în faţa Distrugătorului şi a spus: „Hai să încheiem războiul.

Îţi adulmec ura, ştiu că tu ai nevoie de victime, altfel în

patima ta te-ai autoconsuma. O să fiu eu victima ta. Ucide-mă pe mine şi lasă poporul meu să trăiască în pace. Descarcă-ţi ura asupra mea şi pune capăt acestui război.” Prinţul Colţului a fost de acord. Astfel că *Kelenbhrabanal* şi-a dat gâtul colţilor Distrugătorului şi a stropit pământul cu sacrificiul său.

Însă Prinţul Colţului nu s-a ţinut de cuvânt, lupii au atacat din nou. Ranyhynii nu mai aveau conducător, aveau inima frântă. Nu puteau lupta bine. Ranyhynii rămaşi au fost siliţi să fugă în munţi. Nu s-au putut întoarce pe dragile lor Câmpii până nu au obţinut serviciile ramenilor, şi cu acest ajutor i-au alungat pe lupi.

Prin urmare, fiecare generaţie de ranyhyni participă la ritualul cailor ca să păstreze legenda Armăsarului, să menţină pură în memorie întreaga lor mândrie faţă de sacrificiul lui şi toată durerea lor pentru moartea lui, şi ura faţă de Dispreţul care i-a trădat. Astfel, ei beau din apa unirii minţilor şi îşi lovesc de pământ furia lor extremă timp de o zi şi o noapte. Când am gustat şi eu din apa iazului, am alergat, am plâns şi am fost mânioasă împreună cu ei pe parcursul lungii nopţi exaltate. Cu inima, mintea şi cu totul m-am abandonat visului morţii Prinţului Colţului.

Ascultând-o, agăţându-se cu ochii de chipul ei, Covenant se simţea şi el prins în strânsoarea suferinţei nealinate. Ea era femeia care i se oferise lui. Îi înţelegea acum patima, înţelegea primejdia în care se afla ea.

Privirea ei defocalizată se concentra; putea deja să simtă conflagraţiile explodând la periferia viziunii ei.

Groaza de această concentrare îi dădu impulsul să vorbească. Cu glasul sfâşiat între teamă şi dragoste, rosti răguşit:

— Ceea ce nu înţeleg eu este ce obţine Foul din toate astea.

25

A ŞAPTEA PARTE

Mult timp, înalta Nobilă Elena strânse Toiagul Legii şi privi încruntat în jos spre el. Concentrarea trosnea la marginile privirii ei; era pe punctul să se dezlănţuie şi să-l biciuiască.

Apoi ea păru să-şi aducă aminte cine era el. Încet, patima păli pe chipul ei, trecu înapoi în spatele vălului interior. Se lăsă pe locul ei de pe bancă. Şoptit, cu ton periculos, întrebă:

— Din toate astea? Întrebi ce are de câştigat Nobilul Foul din ceea ce ţi-am spus eu?

El răspunse promptitudinii ei înfiorate. Acum, nepăsător în faţa domeniului nelimitat de implicaţii cu care ecourile îi multiplicau vocea, se grăbi să explice, să îmbunătăţească măcar astfel falsitatea poziţiei lui.

— Şi asta. Chiar tu ai spus-o, acel vechi târg insuportabil pe care l-am făcut eu cu ranyhynii te-a adus unde eşti acum. Indiferent de ce i-am făcut eu mamei tale. Şi asta. Dar de fapt eu mă gândesc la momentul de faţă. Tu m-ai chemat şi suntem pe drumul către A Şaptea Parte, şi vreau să ştiu ce obţine Foul din asta. El nu ar irosi o astfel de şansă.

— Asta nu face parte din intenţiile lui, replică ea rece. Alegerea de a te chema mi-a aparţinut mie, nu lui.

— Corect. Aşa lucrează el. Dar ce te-a făcut să te decizi să mă chemi? Adică în afară de faptul că oricum m-ai fi chemat la un moment dat pentru că eu am simplul ghinion de a purta o verighetă din aur alb şi să-mi lipsească două degete. Ce te-a făcut să te decizi atunci… când ai făcut-o?

— Waynhimul *dukkha* ne-a adus noi informaţii despre puterea Prinţului Colţului.

— Noi informaţii pe naiba! Mârâi Covenant. Chiar crezi că a fost un accident? Foul l-a eliberat. Strigă cuvântul „eliberat” şi ecourile sporovăiră în jurul lui ca nişte semnificaţii cumplite. L-a eliberat pe bietul drăcuşor chinuit pentru că ştia exact ce o să faceţi voi cu el. Şi a vrut ca eu să mă aflu în Tărâm atunci, în acel moment precis, nu mai devreme sau mai târziu.

Importanţa cuvintelor lui pătrunse până la ea; începu să îl asculte cu seriozitate. Dar glasul îi rămase neutru atunci când întrebă:

— De ce? Cum îi sunt servite scopurile?

O clipă el se feri de ceea ce gândea.

— De unde să ştiu eu? Dacă aş şti, poate aş putea să lupt cumva împotriva lui. În afară de ideea că eu ar trebui să distrug Tărâmul…

Dar atenţia gravă a Elenei îl reţinu. De dragul ei îşi adună

curajul.

— Ei bine, uite ce se întâmplă din cauza mea. Am făcut ceva *krill-ului* lui Loric, ca urmare a apărut Amok, astfel că tu încerci să dezlegi A Şaptea Parte. Eu un mecanism limpede. Dacă m-ai fi chemat mai devreme, atunci când am fi ajuns în acest punct tu nu ai fi fost atât de presată să foloseşti o ştiinţă pe care nu o înţelegi. Iar dacă toate astea s-ar fi petrecut mai târziu, nu ai fi venit deloc aici, ai fi fost prea ocupată să lupţi în război. Cât despre mine… înghiţi în sec şi privi o secundă în altă direcţie, apoi mai făcu un pas către esenţa târgului său: Acesta este singurul mod în care am posibilitatea să scap. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut diferit, ar fi existat mult mai multă presiune asupra mea, din toate direcţiile, ca să învăţ cum să folosesc inelul. Iar Joan… Dar în felul ăsta atenţia ta e distrasă, te gândeşti la A Şaptea Parte în loc de magie sălbatică sau altceva. Şi Foul nu vrea ca eu să învăţ la ce e bun aurul alb. L-aş putea folosi împotriva lui. Nu vezi? Foul ne-a adus unde suntem. L-a eliberat pe *dukkha* pentru ca noi să ne aflăm acum exact aici. Trebuie să aibă un motiv. Îi place să distrugă oamenii cu ajutorul lucrurilor care le dau speranţă. Astfel îi poate împinge să profaneze… Nu e de mirare că e o noapte fără lună.

Era acut conştient că îşi punea în pericol propria cauză, aşa că trase concluzia cu blândeţe:

— Elena, A Şaptea Parte ar putea fi cel mai rău lucru care urmează să se întâmple.

Dar ea avea răspunsul pregătit:

— Nu, iubitule. Eu nu cred asta. Înaltul Nobil Kevin şi-a alcătuit Părţile în vremurile dinainte ca înţelepciunea lui să cadă pradă disperării. Mâna Prinţului Colţului nu le-a atins. S-ar putea ca Puterea de Comandă să fie periculoasă, dar nu e un rău.

Declaraţia ei nu-l convinse. Dar nu avu inima să protesteze. Ecourile puneau prea mult stres chiar şi pe cele mai simple cuvinte. Stătu în schimb privind morocănos la picioarele ei, scărpinându-şi mâncărimea provocată de verighetă. În timp ce ecourile se stingeau şi barca aluneca uşor pe apă până la oprire, simţi că pierduse ocazia de a fi cinstit.

Pentru vin timp, niciun glas nu se ridică să împingă barca.

Covenant şi Elena stăteau în tăcere, analizându-şi gândurile intime. Apoi ea vorbi din nou. Blând, respectuos, recită versurile Tânguirii Nobilului Kevin. Barca pluti iar înainte.

Curând ambarcaţiunea ocoli o altă coloană şi Covenant se pomeni că avea în faţa ochilor o cascadă înaltă, sclipitoare şi tăcută. Partea superioară dispărea în umbrele tavanului peşterii. Dar torentele care curgeau fără zgomot pe suprafaţa sa neregulată reflectau flăcările focului de piatră în mii de puncte arzătoare, astfel încât cascada părea o prăvălire de pietre preţioase roşii, bogate şi fierbinţi.

Barca pluti uşor datorită recitării Elenei spre un ponton de piatră de pe o latură a cascadei şi se opri acolo. Imediat Amok sări din ambarcaţiune şi îşi aşteptă tovarăşii la marginea Rădăcinii Pământului. Dar timp de o clipă ei nu îl urmară. Stăteau vrăjiţi de splendoarea şi tăcerea cascadei.

— Vino, înaltă Nobilă, zise tânărul. A Şaptea Parte este aproape. Trebuie să aduci la final existenţa mea.

Tonul lui se potrivea cu seriozitatea neobişnuită a atitudinii sale.

Elena clătină vag din cap, ca şi cum şi-ar fi amintit de limitările ei, de oboseala şi lipsa ei de cunoştinţe. Iar Covenant îşi acoperi ochii ca să se ferească de deconcertanta cădere tăcută şi sclipitoare a cascadei. Apoi Morin păşi pe ponton şi Elena îl urmă cu un oftat. Apucând bordul cu ambele mâini, Covenant coborî din ambarcaţiune. Când Bannor li se alătură şi el, grupul înaltei Nobile fu complet.

Amok îi privea cu seriozitate. Părea să fi îmbătrânit în timpul călătoriei cu barca. Veselia se ofilise pe faţa lui, lăsând oasele străvechi necontrazise. Buzele i se mişcau ca şi când ar fi dorit să vorbească. Dar nu spuse nimic. Ca un om în căutarea unui sprijin, privi scurt la fiecare dintre tovarăşii lui. Apoi se întoarse şi se îndreptă cu un pas ciudat de greu spre cascadă. Când ajunse la primele pietre ude, se căţără pe ele şi păşi în apa care cădea.

Cu picioarele bine fixate contra greutăţii cascadei, privi înapoi spre tovarăşii lui.

— Nu vă temeţi, rosti prin torentul tăcut, asta e doar apă aşa cum o cunoaşteţi voi. Energia Rădăcinii Pământului izvorăşte din altă parte. Veniţi.

Cu un gest de chemare, dispăru sub cascadă.

Elena înţepeni. Apropierea celei de-a Şaptea Părţi îi copleşea trăsăturile. Uitând de oboseală, se grăbi în urma lui Morin spre cascadă.

Covenant o urmă. Epuizat, distrus, plin de o teamă de neînţeles, totuşi acum nu mai putea da înapoi. Când Elena trecu prin cascadă şi dispăru din vedere, se aruncă şi el pe îngrămădirea de pietre ude, începând să se târască spre căderea de apă. Picăturile pulverizate îi loveau faţa. Piatra era prea alunecoasă pentru el; era silit să meargă de-a buşilea. Dar continuă să se mişte ca să evite ajutorul lui Bannor. Ţinându-şi răsuflarea, scormoni prin apă ca printr-o avalanşă.

Aproape îl doborî; îl lovea ca o greutate acumulată a iluziei lui. Dar se sili să rămână în picioare împotriva ei – când căderea de apă îl udă, umplându-i ochii, gura şi urechile, simţi ceva din vitalitatea ei. Îl ataca precum o spălare rituală involuntară, o curăţare îndeplinită ca ultimă condiţie a Puterii de Comandă. Îl freca parcă în intenţia de a-i lustrui oasele. Dar forţa apei îi evita faţa şi pieptul. Îi lăsa dezgoliţi toţi nervii, dar nu reuşea să-i purifice esenţa nepotrivirii lui. O clipă mai târziu, se târî jupuit, dar nemetamorfozat, în întunericul de dincolo de cascadă.

Tremurând, scutură din cap, suflă apa din gură şi din nas. Mâinile îi spuneau că se află pe piatră netedă, dar o simţea ciudat în acelaşi timp uscată şi alunecoasă. Se opunea contactului solid cu palmele lui. Nu putea vedea nimic, nu auzea zgomot de paşi sau şoapte dinspre însoţitorii lui. Dar simţul mirosului reacţionă violent. Se găsea într-o atmosferă atât de încărcată cu energie, încât acoperea orice alt miros al vieţii lui. Îl scălda ca duhoarea de cangrenă, îl ardea ca emanaţiile suflului, dar nu semăna cu ele şi nici cu alt miros cunoscut. Era la fel ca întinderea masivă şi lustruită a Rădăcinii Pământului, ca imensitatea peşterii luminate de focul de piatră, ca greutatea continuă, prevestitoare a cascadei, ca ecourile – ca stabilitatea fără de moarte a lui Melenkurion Zăgazul Cerului. Îi reducea conştiinţa neliniştită la dimensiunile de simplu trup muritor.

Era mirosul Puterii Pământului.

Nu-l putu suporta. Stătea în genunchi înaintea lui, cu fruntea

apăsată de piatra rece şi mâinile încleştate pe ceafă.

Apoi auzi un fâşâit slab când Elena aprinse Toiagul Legii. Încet, înălţă capul. Aerul îi înţepă ochii până la lacrimi, dar clipi şi se uită în jurul lui.

Se afla într-un tunel drept şi neluminat care pornea de la cascadă. În centrul lui, de departe până la apă, curgea un pârâu mic de mai puţin de un metru lăţime. Chiar şi la lumina albastră a Toiagului, fluidul din pârâu era roşu ca sângele proaspăt. Aceea era sursa mirosului, izvorul periculoasei puteri a Rădăcinii Pământului. Îi putea vedea forţa concentrată.

Se ridică în picioare, împleticindu-se spre peretele tunelului; voia să se îndepărteze cât mai mult de pârâu. Bocancii lui alunecau pe podeaua neagră de piatră ca şi cum ar fi fost acoperită cu gheaţă. Trebuia să se lupte ca să-şi păstreze echilibrul. Dar ajunse la perete şi se lipi de el. Apoi se uită la Elena.

Ea privea prin tunel parcă ţinându-şi răsuflarea. Avea pe chip o expresie vrăjită, exultantă, şi părea mai înaltă, statura înălţându-i-se prin Toiagul Legii, ca şi cum flacăra Toiagului ar fi alimentat un foc din interiorul ei, o flamă ca o viziune a victoriei. Arăta ca o preoteasă punând în scenă ritualuri sacre şi eficiente, aducându-şi aproape terenul ocult al puterii ei. Însăşi distanţa defocalizată din privirea ei era încărcată de posibilităţi exaltate şi feroce. Ele îl făcură pe Covenant să simtă energia inconfortabilă din aer, să uite de lacrimile care îi curgeau din ochi de parcă ar fi plâns şi să facă un pas înainte pentru a o avertiza.

Imediat îşi pierdu echilibrul, abia reuşind să evite să cadă. Înainte să încerce iar, îl auzi pe Amok spunând:

— Veniţi. Finalul e aproape.

Cuvintele tânărului sunau spectrale ca o invocaţie a morţilor, şi înalta Nobilă porni prin tunel ca răspuns la chemarea lui. Covenant privi repede în jur, descoperindu-l pe Bannor în spatele lui. Îl prinse de braţ ca şi cum ar fi intenţionat să-i ceară: „Opreşte-o! Nu vezi ce are de gând să facă?” Dar nu o putu spune; făcuse un târg. În schimb se aruncă înainte, încercând să se grăbească după Elena.

Tălpile lui nu găseau priza. Bocancii lunecau pe piatră; părea să-şi fi pierdut simţul echilibrului. Dar se împletici sumbru

înainte. Cu un intens efort de voinţă, îşi relaxă picioarele, apăsă mai uşor în pământ. Ca urmare, îşi recăpătă într-o oarecare măsură controlul asupra mişcărilor, reuşind să ţină pasul cu înalta Nobilă.

Dar nu o putu prinde din urmă. Şi nu putea vedea încotro se îndrepta ea; propriii paşi îi cereau prea multă concentrare. Nu ridică privirea până când mirosul copleşitor reizbucni aproape punându-l din nou în genunchi. Lacrimile îi inundară ochii cu atâta forţă, încât îi lăsară vederea total înceţoşată, incapabilă să se focalizeze. Dar mirosul îi spuse că ajunseseră la izvorul pârâului roşu.

Prin lacrimi putea vedea flacăra Elenei clătinându-se. Îşi şterse apa din ochi, câştigând un moment în care să poată distinge împrejurimile. Stătea în spatele Elenei într-o peşteră ceva mai mare la capătul tunelului. În faţa lui, încastrată în roca neagră a peretelui din fund ca o faţetă a unui filon expus, se afla o suprafaţă plană de piatră udă. Întreaga suprafaţă sclipea; radierile ei îi distorsionau vederea ineficientă, dându-i impresia că se uita la un miraj, o oscilaţie în materialul solid al existenţei. Îi apărea ca o membrană poroasă de la baza timpului şi spaţiului. De sus până jos, din ea izvora umezeală, care se scurgea pe pantă, se aduna într-un jgheab rudimentar şi continua să curgă prin centrul tunelului.

— Iată, zise Amok încet. Iată Sângele Pământului. Aici se împlineşte scopul creării mele. Eu sunt A Şaptea Parte a înţelepciunii înaltului Nobil Kevin. Puterea pentru care eu sunt calea şi poarta se află aici.

În timp ce vorbea, vocea sa devenea mai adâncă şi mai seacă, îmbătrânea. Povara apăsătoare a anilor îi îndoia umerii. Când continuă, părea conştient de nevoia de a se grăbi, nevoia de a vorbi înainte ca imunitatea sa în faţa timpului să expire.

— Înaltă Nobilă, ai grijă. Atmosfera acestui loc mă dezleagă. Trebuie să-mi îndeplinesc scopul acum.

— Atunci vorbeşte, Amok, replică ea. Te ascult.

— O, asculţi, zise Amok cu ton trist, meditativ, ca şi cum răspunsul ei l-ar fi cufundat în reverie. La ce bun să asculţi, dacă nu o faci cu înţelepciune?

Apoi îşi reveni. Cu voce mai puternică, rosti:

— Atunci ascultă, fie ce-o fi. Eu împlinesc legea creării mele.

Creatorul meu nu-mi poate cere mai mult. Înaltă Nobilă, iată Sângele Pământului. Acesta este sângele pasional şi esenţial al rocii muntelui, Puterea Pământului care înalţă şi ţine piscurile sus. Curge aici – poate pentru că imensa greutate a lui Melenkurion Zăgazul Cerului îl stoarce din piatra densă sau poate pentru că muntele vrea să-şi dezgolească inima celor care au nevoie şi pot să o găsească. Indiferent de cauză, rezultatul rămâne acelaşi. Orice suflet care bea din Sângele Pământului obţine Puterea de Comandă.

Întâlni privirea ei intensă şi continuă:

— Această putere e preţioasă şi tare şi plină de primejdii. Odată ce a fost preluată din Sânge, trebuie utilizată repede, altfel forţa ei îl distruge pe cel care a băut-o. Şi nimeni nu poate îndura mai mult de o singură înghiţitură; niciun trup muritor nu poate rezista dacă bea mai mult de o dată din Sânge. Fluidul e prea preţios ca să fie reţinut de orice recipient făcut din carne. Însă asemenea primejdii nu explică de ce Înaltul Nobil Kevin însuşi nu a încercat Puterea de Comandă. Căci această Putere este puterea care îndeplineşte orice acţiune dorită, poţi da orice poruncă pietrei, pământului, ierbii, copacilor, apei şi trupurilor vii, iar ea va fi îndeplinită. Dacă cel care bea ar spune către Melenkurion Zăgazul Cerului „Zdrobeşte-te şi cazi!”, măreţele piscuri se vor supune imediat. Dacă cel care bea ar spune Leilor de Foc de pe Muntele Tunetului „Părăsiţi pantele voastre aride, atacaţi şi pustiiţi Ridjeck Thome”, ei imediat s-ar strădui din toate puterile să asculte. Această Putere poate realiza orice pentru îndeplinirea scopului în care s-a dat comanda. Totuşi, Înaltul Nobil Kevin nu s-a folosit de ea. Eu nu cunosc toate motivele care i-au condus inima atunci când a ales să nu guste din Sângele Pământului. Dar dacă pot, aş vrea să explic primejdiile profunde ale Puterii de Comandă.

Amok vorbea cu ton cavernos profund şi spectral, iar Covenant asculta disperat, ca şi cum s-ar fi ţinut cu degete zdrelite, învineţite, de marginea abisului cuvintelor lui Amok. Venele îi pulsau fierbinţi şi lacrimi ca nişte râuri de foc îi curgeau neîncetat pe obrajii asudaţi. Simţea că mirosul Sângelui Pământului îl sufocă. Inelul îi provoca mâncărimi teribile. Nu-şi putea ţine echilibrul; picioarele îi alunecau

continuu de sub el. Totuşi, percepţiile lui treceau dincolo de toate astea. Simţurile sale inundate se extindeau ca şi cum în sfârşit ar fi ieşit cu capul deasupra apei. În timp ce Amok vorbea despre primejdii profunde, Covenant deveni conştient de ceva nou în peşteră.

Prin asaltul Sângelui, începu să perceapă izul a ceva nepotrivit, a ceva rău. Se târa insidios peste mirosul copleşitor ca o sfidare indirectă, care părea să aibă succes în pofida imensei forţe căreia i se opunea, pe care o submina, o trăda. Dar nu îi putea localiza sursa. Fie Puterea de Comandă însăşi era într-un anumit fel falsă, fie răul se afla în altă parte, făcându-şi încet apariţia prin aerul dens. Nu-şi putea da seama.

Nimeni altcineva nu părea să observe subtilul damf de boală. După o scurtă pauză obosită, Amok îşi continuă explicaţia:

— Prima dintre aceste primejdii – prima, dar poate nu cea mai de seamă – este unica mare limitare a Puterii. Nu are influenţă asupra a nimic din ce nu e o parte naturală a creaţiei Pământului. În consecinţă, nu este posibil să i se poruncească Dispreţuitorului să-şi înceteze războiul. Nu este posibil să i se comande moartea. El a trăit înainte ca arcul Timpului să fie construit, Puterea nu îl poate supune. Poate că numai acest fapt să-l fi oprit pe Kevin. Posibil ca el să nu fi băut din Sânge pentru că nu-şi putea da seama cum să aplice Comanda împotriva Dispreţuitorului. Dar există şi un pericol mai subtil. Orice suflet care are curajul să bea poate da o comandă, dar puţini sunt cei care pot prevedea deznodământul a ceea ce au pus în mişcare. Când o asemenea forţă incomensurabilă este dezlănţuită asupra Pământului, orice realizare se poate întoarce asupra celui care a pus-o în practică. Dacă cel care bea ar comanda distrugerea Pietrei Bolii Pământului, posibil ca răul din Piatră să supravieţuiască fără un suport şi să nenorocească întregul Tărâm. Aici băutorul care nu e şi profet riscă trădarea. Există posibilităţi de Profanare pe care chiar şi Înaltul Nobil Kevin în disperarea lui le-a lăsat adormite şi neatinse.

Duhoarea răului sporea în nările lui Covenant, dar încă nu o putea identifica. Şi nu se putea concentra asupra ei; avea o întrebare pe care ardea să i-o pună lui Amok. Dar atmosfera tenebroasă îi închega gâtul, îl paraliza.

În timp ce Covenant se lupta să respire, ceva se întâmpla cu Amok. Pe parcursul discursului său, glasul îi devenea tot mai bătrân şi mai cadaveric. Acum, în pauza de după ultima frază, se clătină subit ca şi cum o coardă întinsă din interiorul său ar fi plesnit. Se împletici un pas către jgheabul cu Sânge. Trecu o clipă înainte să se poată îndrepta, să ridice din nou capul.

O expresie de teamă, durere sau suferinţă îi lărgea ochii, şi în jurul lor ridurile vârstei se întindeau vizibil, ca şi cum pielea lui ar fi fost mototolită. Pielea moale a obrajilor se erodase; şuviţe cărunte îi presărau părul. Ca un burete uscat, absorbea numărul firesc al anilor lui. Când vorbi iar, vocea îi era slabă şi găunoasă:

— Nu pot spune mai multe. Timpul meu s-a încheiat. Cu bine, înaltă Nobilă. Să nu dezamăgeşti Tărâmul.

Convulsiv, Covenant îşi aruncă întrebarea:

— Ce este cu aurul alb?

Amok răspunse de peste golful larg al anilor:

— Aurul alb există dincolo de arcul Timpului. Lui nu i se poate Comanda.

Un alt cutremur interior îl clătină; se smuci mai aproape de jgheab.

— Ajutaţi-l! Cârâi Covenant. Dar Elena doar înălţă Toiagul Legii într-un salut mut, arzător.

Cu un efort tremurător din cauza vârstei, Amok se îndreptă de spate. Lacrimile îi curgeau pe dantelăria ridată a obrajilor, când ridică faţa spre tavanul peşterii şi strigă cu glas îndurerat:

— O, Kevin! Viaţa e dulce, iar eu am trăit atât de puţin timp! Trebuie să mor?

Un al treilea cutremur îl scutură ca un răspuns la apelul său. Se împiedică de parcă oasele i s-ar fi dezarticulat şi căzu peste jgheab. Într-o fracţiune de secundă, Sângele îi dizolvă carnea, şi el dispăru.

Covenant gemu neajutorat:

— Amok!

Prin ceaţa lacrimilor sale inutile, se holba la pârâul roşu de Sânge al Pământului. Dezechilibrul îl năpădea venind dinspre piatră, urca în muşchii lui ca un vertij. Pierdu orice noţiune a spaţiului în care se afla. Ca să se calmeze, întinse mâna să se prindă de umărul Elenei.

Umărul ei era atât de încordat şi întărit, atât de încărcat de hotărâre rigidă, încât îl simţea ca pe un os dezgolit sub materialul robei. Ea se afla la limita propriului său punct culminant; pasiunea ei era tangibilă sub atingerea lui.

Îl îngrozi. În ciuda ameţelii care îi destabiliza mintea, localiză sursa izului nenumit al răului.

Răul era în Elena, în însăşi înalta Nobilă.

Ea nu părea conştientă de asta. Cu o emoţie abia stăpânită, zise:

— Amok s-a dus, scopul lui a fost îndeplinit. Acum nu trebuie să mai întârziem. De dragul întregului Pământ, trebuie să beau şi să Comand.

Pentru urechile lui Covenant, glasul ei suna atât de încărcat de concluzii lacome, atât de înţesat de nevoi, datorii şi intenţii, încât era pe punctul de a se sparge.

Înţelegerea îl prinse ca o mână umedă pe ceafă, forţându-i sufletul să cadă în genunchi. Când ea ieşi din raza lui de acţiune, îndreptându-se spre jgheabul cu Sânge, simţi că îi sfâşiase şi ultima apărare. Elena! Plânse în sinea lui. Elena! Vaietele lui erau vaiete de umilinţă.

O clipă se lăsă îngenuncheat în interior ca prins în strânsoarea unei viziuni. Ameţit, văzu toate felurile clare în care era responsabil pentru Elena, toate modurile în care el determinase ca ea să fie cine, ce era şi unde era. Duplicitatea lui era cauza, violenţa lui, neputinţa, nevoia. Şi îşi aduse aminte de apocalipsa ascunsă în privirea ei. Acela era răul. Îl făcu să se cutremure de groază. O privi prin ceaţa lacrimilor. Când o văzu aplecându-se spre jgheab, sări sfidând cu toată fiinţa sa roca alunecoasă şi strigă răguşit:

— Elena! Nu! Nu face asta!

Înalta Nobilă se opri. Dar nu se întoarse. Întreaga rigiditate a spatelui ei se condensă într-o unică întrebare:

— De ce?

— Nu vezi? Icni el. Totul este un complot al lui Foul. Suntem manipulaţi – *tu* eşti manipulată. O să se întâmple ceva îngrozitor.

Un timp ea rămase tăcută, spre durerea lui. Apoi, cu un ton de convingere austeră, zise:

— Nu pot să las să-mi scape ocazia de a sluji Tărâmul. Am

fost avertizată. Dacă ăsta e planul Prinţului Colţului ca să ne învingă, atunci este şi cea mai bună cale de a-l lovi şi noi pe el. Nu mă tem să-mi măsor voinţa cu a lui. Iar eu deţin Toiagul Legii. N-ai învăţat că Toiagul nu e potrivit cu mâinile lui? Nu ni l-ar fi cedat dacă l-ar fi putut folosi în vreun fel pentru scopurile lui. Nu. Toiagul e garanţia mea. Nobilul Foul nu-mi poate amăgi viziunea.

— Viziunea ta! Covenant îşi întinse braţele implorând-o: Nu vezi ce e asta? Nu vezi de unde vine? Vine de la mine, de la acel târg diabolic pe care l-am făcut cu ranyhynii. Un târg eşuat, Elena!

— Totuşi se pare că ai negociat mai bine decât crezi. Ranyhynii şi-au păstrat promisiunea făcută mai mult decât ai fi putut tu să prevezi sau să controlezi.

Răspunsul ei păru să-l amuţească, şi în tăcerea lui ea continuă:

— Ce te-a schimbat, Necredinciosule? Fără ajutorul tău nu am fi putut ajunge în acest loc. La Piatra Crăpată ai ajutat fără să te zgârceşti sau să ceri ceva în schimb, cu toate că propria mea mânie te-a pus în pericol. Şi totuşi, acum mă ţii în loc. Thomas Covenant, tu nu eşti atât de fricos.

— Fricos? Pe focurile iadului! Sunt un laş nenorocit! Ceva din vechea lui furie îi reveni, şi scuipă cuvintele prin sudoarea şi lacrimile care i se scurgeau în gură: Toţi leproşii sunt laşi. Suntem nevoiţi să fim aşa!

În cele din urmă, ea se întoarse spre el, înfruntându-l cu concentrarea, cu holocaustul fierbinte al privirii ei. Forţa sa îi distruse echilibrul şi se prăbuşi în bucăţi pe piatră. Dar se sili din nou să se ridice, împins de frica de ea şi pentru ea, îndrăzni să-i înfrunte puterea. Stătu pur şi simplu abandonându-se şi plonjă.

— Manipulare, Elena, se răsti. Vorbesc despre manipulare. Înţelegi ce înseamnă asta? Înseamnă să te foloseşti de oameni. Să-i faci să urmeze ţeluri pe care nu şi le-au ales ei înşişi. Manipulare. Nu a lui Foul – a mea! Eu te-am manipulat, m-am folosit de tine. Ţi-am spus că am încheiat un alt târg, dar nu ţi-am spus despre ce e vorba. M-am folosit de tine ca să mă eliberez. Am promis să fac tot ce pot ca să te ajut să găseşti această Parte. Şi în schimb mi-am promis să fac tot posibilul să

te conving să preiei responsabilităţile mele. Te-am urmărit şi te-am ajutat pentru ca atunci când ajungi aici să fii exact aşa cum eşti acum – să-l provoci tu însăţi pe Foul fără să te mai gândeşti ce faci, pentru ca indiferent ce s-ar întâmpla cu Tărâmul să fie din vina ta şi nu a mea. Pentru ca eu să pot scăpa! Pe toţi dracii, Elena! Mă asculţi? Foul o să ne învingă cu siguranţă!

Ea păru să audă numai parţial ce spunea el. Îşi îndreptă privirea arzătoare direct spre el şi întrebă:

— A existat vreodată un moment în care să mă fi iubit?

În agonia protestului, aproape că ţipă:

— Bineînţeles că te-am iubit! Apoi se stăpâni, punându-şi iarăşi toate forţele în rugăminte: Nu mi-a trecut niciodată prin minte că m-aş putea folosi de tine până… până după alunecarea de teren. Când am început să înţeleg de ce eşti capabilă. Te-am iubit înainte. Te iubesc acum. Sunt doar un ticălos lipsit de scrupule şi m-am folosit de tine, atâta tot. Acum regret. Cu toate resursele glasului său, o rugă stăruitor: Elena, te rog nu bea substanţa aia. Uită de Puterea de Comandă şi întoarce-te la Piatra Sărbătorii. Lasă Consiliul să decidă ce e de făcut cu toate astea.

Dar felul în care privirea ei îi părăsi faţa şi parcurse pereţii peşterii îi spuse că nu ajunsese la sufletul ei. Când vorbi, nu făcu decât să-i confirme eşecul.

— Aş fi nedemnă de calitatea de Nobil dacă nu aş acţiona acum. Amok ne-a oferit A Şaptea Parte pentru că a simţit că nevoile urgente ale Tărâmului depăşesc condiţiile creării lui. Prinţul Colţului a atacat Tărâmul acum, poartă războiul acum, Tărâmul, viaţa şi toate celelalte sunt în pericol acum. Atâta timp cât orice putere sau armă îmi stă la îndemână, nu-i voi permite! Vocea i se îmblânzi, adăugând: Iar dacă m-ai iubit, cum să nu mă lupt pentru salvarea ta? Nu ar fi trebuit să închei târgul în secret. Eu te iubesc. Vreau să te slujesc. Regretul tău nu face decât să întărească ceea ce am de făcut.

Răsucindu-se înapoi spre jgheab, ridică flacăra tremurătoare a Toiagului sus deasupra capului, strigă ca o chemare de război:

— *Melenkurion abatha!* Păzeşte-te bine, Prinţ al Colţului! Vreau să te distrug!

Apoi se aplecă spre Sângele Pământului.

Covenant se zbătu frenetic să înainteze spre ea, dar picioarele îi alunecară iar de sub el şi căzu doborât ca de un şoc al incapacităţii. Când ea îşi coborî faţa spre jgheab, strigă:

— Nu e un răspuns bun! Cum rămâne cu Legământul Păcii?

Dar strigătul lui nu pătrunse prin exaltarea ei. Fără să ezite, sorbi o singură dată din Sânge şi îl înghiţi.

Imediat sări în picioare, stând dreaptă şi rigidă ca şi cum ar fi fost posedată. Părea să se umfle, să se extindă ca o imagine distorsionată. Focul Toiagului alerga pe lemnul din mâinile ei. Într-o secundă, întreaga ei siluetă fu înghiţită de flăcări.

— Elena!

Covenant se târî spre ea. Dar forţa exploziei ei albastre, trosnitoare, îl aruncă înapoi ca un vânt puternic. Îşi şterse lacrimile din ochi ca să vadă mai clar. Învăluită în foc, ea era nevătămată şi sălbatică.

În timp ce focul ardea în jurul ei, o acoperea din cap până la picioare într-un giulgiu arzător, ea îşi ridică braţele, înălţă capul. O clipă cumplită stătu nemişcată, prinsă în flăcări. Apoi vorbi ca şi cum ar fi rostit cuvinte de foc:

— Vino! Eu am gustat Sângele Pământului! Trebuie să te supui voinţei mele. Zidurile morţii nu contează. Kevin fiul lui Loric! Vino!

Nu! Urlă Covenant. Nu! Nu face asta! Dar chiar şi urletul lui interior era înăbuşit de glasul măreţ care tremura şi gemea în aer, atât de mare încât părea să-l audă nu cu urechile, ci cu întreaga suprafaţă a corpului.

— Nebuno! Încetează! Valuri nesigure de spaimă curgeau dinspre glas. Nu face asta!

— Kevin, ascultă-mă! Strigă Elena cu ton transfigurat. Nu poţi să mă refuzi! Sângele Pământului te obligă. Am ales ca tu să-mi îndeplineşti Comanda. Kevin, vino!

Glasul măreţ repetă:

— Nebuno! Nu ştii ce faci!

O secundă mai târziu, ambianţa peşterii se schimbă violent, de parcă un mormânt s-ar fi deschis în ea. Valuri de agonie se rostogoliră prin aer. Covenant tresărea la fiecare undă. Se înţepeni acolo unde îngenunchease şi privi în sus.

Spectrul lui Kevin Risipitorul Tărâmului se profila în lumina

palidă în faţa Elenei. O domina prin înălţime, domina peştera însăşi. Monumental de vertical şi pustiit, era vizibil mai degrabă prin piatră decât în interiorul peşterii. Se înălţa deasupra Elenei ca o parte din stânca muntelui. Avea o gură ca o despicătură, ochi încărcaţi de efectele Profanării, iar pe frunte purta un bandaj care părea să acopere o rană mortală.

— Dă-mi drumul! Gemu el. Am făcut destul rău pentru un singur suflet.

— Atunci slujeşte-mă! Strigă ea în extaz către el. Îţi ofer o Comandă prin care să răscumperi acel rău. Eşti Kevin fiul lui Loric, Risipitorul Tărâmului. Ai cunoscut disperarea până la fund, ai gustat întreaga cupă de fiere. Asta înseamnă cunoştinţe şi puteri pe care nicio fiinţă nu le poate egala. Înalt Nobil Kevin, îţi poruncesc să te lupţi şi să-l înfrângi pe Nobilul Foul Dispreţuitorul! Distruge-l pe Prinţul Colţului! Prin puterea Sângelui Pământului, îţi Comand.

Spectrul o fixă îngrozit şi ridică pumnii parcă vrând să o lovească.

— Nebuno! Repetă, teribil.

În clipa următoare, o ciocnire ca închiderea unei cripte zgudui peştera. Un ultim puls de teamă lovi grupul înaltei Nobile; flacăra Elenei fu spulberată ca o lumânare slabă; bezna inundă peştera.

Apoi Kevin dispăru.

Trecu mult timp. Când Covenant îşi recăpătă cunoştinţa, se odihni vlăguit un timp pe mâini şi genunchi, bucuros de întuneric, de dimensiunea redusă a peşterii şi de absenţa spectrului. Dar, în cele din urmă, îşi aminti de Elena. Împingându-se în picioare, vorbi spre ea:

— Elena? Vino. Elena? Hai să ieşim de aici.

La început nu primi niciun răspuns. Apoi focul albastru sfârâi când Elena aprinse Toiagul. Stătea pe jos ca o epavă. Când întoarse spre el chipul pustiit, uzat, el văzu că criza ei trecuse. Toată exaltarea îi fusese consumată de actul Comenzii. Se duse la ea, ajutând-o blând să se ridice în picioare.

— Vino, zise din nou. Să mergem.

Ea clătină vag din cap şi spuse cu o voce epuizată:

— El a spus că sunt nebună. Ce am făcut?

— Sper să nu aflăm niciodată.

O urmă de simpatie îl făcu să sune aspru. Ar fi vrut să aibă grijă de ea, dar nu ştia cum. Ca să-i dea timp şi intimitate ca să-şi adune forţele, se îndepărtă. Privind plictisit în jurul peşterii, îl observă pe Bannor, observă uşoara expresie de surpriză de pe faţa lui. Ceva din acea expresie neobişnuită îi dădu lui Covenant un fior de teamă. Părea să fie îndreptată spre el. Sondă după o explicaţie, întrebând:

— Era Kevin, nu-i aşa?

Bannor aprobă din cap; surpriza contemplativă îi rămase pe faţă.

— Ei bine, măcar nu era cerşetorul ăla… Cel puţin acum ştim că nu Kevin m-a ales pentru treaba asta.

Privirea lui Bannor tot nu se schimbă. Îl făcea pe Covenant să se simtă inconfortabil de expus, ca şi cum ar fi fost ceva indecent cu el şi nu-şi dădea seama.

Confuz, se întoarse spre înalta Nobilă.

Brusc, o explozie tăcută ca un urlet al pietrei zgudui peştera, o făcu să tremure şi să tresalte ca un cutremur. Covenant şi Elena îşi pierdură echilibrul, căzură pe jos. Strigătul de avertizare al lui Morin răsună inexpresiv:

— Kevin se întoarce!

Atunci mormântul se deschise din nou; prezenţa lui Kevin rezonă pe pielea lui Covenant. Însă de data asta spectrul aduse cu el un iz îngrozitor de carne putredă şi ulei de trandafir, iar în spatele lui se auzea un huruit profund de stânci zdrobite. Când Covenant ridică capul de jos, îl văzu pe Kevin în piatră într-o atitudine furioasă, cu pumnii înălţaţi. Un verde-aprins umplea orbitele ochilor, aruncând aburi otrăvitori spre frunte; o lumină ca smaraldul curgea pe el ca şi când tocmai ar fi ieşit cu greu dintr-o mlaştină.

— Nebuno! Răcni într-un paroxism al chinului. Trădătoare blestemată! Ai încălcat Legea Morţii ca să mă chemi, ai dezlănţuit nenumărate posibilităţi pentru rău pe Pământ, şi Dispreţuitorul mă stăpâneşte la fel de uşor ca pe un copil! Piatra Bolii Pământului mă topeşte. Luptă-te, nebuno! Mi s-a Comandat să te distrug!

Urlând ca o mulţime de diavoli, se aplecă prinzând-o în pumn pe Elena.

Ea nu se mişcă. Era îngrozită, încremenită în faţa rezultatului

marii ei îndrăzneli.

Dar Morin reacţionă pe loc. Sări în ajutorul ei, strigând:

— Kevin! Stai!

Spectrul păru să-l audă pe Morin – să-l audă şi să-l recunoască. O amintire de demult îl atinse pe Kevin şi ezită. Acea ezitare îi dădu timp lui Morin să ajungă la Elena, să o arunce în spatele lui. Când Kevin îşi scutură incertitudinile, degetele lui se strânseră în jurul lui Morin în loc de înalta Nobilă.

Îl strânse pe Gardianul Sângelui şi îl ridică în aer.

Braţul lui Kevin trecu uşor prin rocă, dar Morin nu putu. Se zdrobi de tavan cu o forţă imensă.

Impactul îl smulse din strânsoarea lui Kevin. Dar lovitura fu suficientă. Primul Mark căzu mort ca o creangă ruptă.

Văzând asta, Elena se însufleţi. Îşi dădu seama imediat de pericolul în care se afla. Roti Toiagul Legii rapid deasupra capului. Flacăra sa începu să strălucească şi un fulger albastru fierbinte izbi drept în Kevin.

Explozia îl lovi ca un pumn fizic, împingându-l un pas înapoi prin piatră. Dar el se scutură. Cu un mârâit profund de durere, înaintă întinzându-se din nou spre ea.

Strigând frenetic Melenkurion abatha*!”,* ea îi blocă atacul cu Toiagul. Vârful lui arzător îi arse palma.

Dădu iarăşi înapoi, strângându-şi degetele arse şi gemând.

În acea pauză de moment, ea strigă invocaţii stranii Toiagului şi îi roti flacăra de trei ori în jurul ei, înconjurându-se cu un scut de energie. Când spectrul încercă iar s-o înşface, nu reuşi s-o reţină. Apucă scutul cu degetele picurând de rău verde-smarald, dar nu o putu atinge. Ori de câte ori îi îndoia apărarea, ea o repara cu forţa Toiagului.

Urlând de frustrare şi durere, el schimbă tactica. Dădu înapoi, îşi încleştă pumnii şi izbi podeaua peşterii. Piatra se zgudui sălbatic. Oscilaţia îl doborî pe Covenant şi îl aruncă pe Bannor în peretele opus.

Un fior ca o convulsie în chinuri traversă muntele. Pereţii peşterii săltară; huruitul de pietre zdrobite umplu aerul; puterea urlă.

O spărtură apăru jos direct sub Elena. Chiar înainte ca ea să-şi dea seama, începu să se desfacă. Apoi, ca nişte fălci

diabolice, se lărgi.

Înalta Nobilă Elena căzu în abis.

Kevin sări după ea şi dispăru din vedere.

Urletele lui răsunară din despicătură ca ţipetele unui nebun.

Dar chiar în timpul în care dispăreau lupta lor continua. Focul Nobililor ţâşnea fierbinte în peşteră. Tunetul pietrelor torturate bubuia prin tunel, iar peştera se înclina dintr-o parte în alta ca o greaţă în măruntaiele Zăgazului Cerului. Oripilat, Covenant se gândi că întregul edificiu al muntelui avea să se prăbuşească.

Apoi fu smuls şi ridicat în picioare, ţinut vertical de Bannor. Degetele Gardianului Sângelui îl forţau, iar el îi striga prin tumult:

— Salveaz-o!

— Nu pot!

Durerea răspunsului îl făcu să ţipe. Cererea lui Bannor punea prea multă sare pe rana inutilităţii lui esenţiale încât abia putea suporta.

— Nu pot!

— Trebuie!

Strânsoarea lui Bannor nu admitea alternative.

— Cum? Fluturându-şi mâinile goale în faţa lui Bannor răcni: Cu astea?

— Da!

Gardianul Sângelui prinse mâna stângă a lui Covenant, silindu-l să se uite la ea. Pe deget inelul îi pulsa sălbatic, cu energia şi lumina unui instrument puternic cerând să fie utilizat.

Pentru o clipă se holbă la banda argintie ca şi cum l-ar fi trădat. Apoi, uitând de scăpare, uitând de sine, uitând chiar şi că nu ştia cum să exercite magia sălbatică, se trase cu disperare de lângă Bannor şi se împletici spre crevasă. Ca un om luptându-se într-o neputinţă ciungă cu un destin implacabil, sări după înalta Nobilă.

26

GORGANUL SPÂNZURĂTORII

Însă eşuă înainte de a începe. Nu ştiuse cum să se pregătească pentru genul de bătălie turbată de sub el. Când trecu peste marginea crevasei, fu izbit de o izbucnire de forţă ca o erupţie din interiorul riftului. Împotriva ei era lipsit de apărare; îi stinse conştiinţa ca pe o flacără fragilă.

După aceea, un timp, se rostogoli prin întuneric, alergă printr-un vid orb şi zgomotos care se înălţa şi se rupea peste el, până când ajunse să se clatine ca o navă încărcată cu buşteni nelegaţi. Nu era conştient de nimic în afară de forţa care îl biciuia. Dar ceva îl apucă de mână, îl ancoră. La început se gândi că strânsoarea de pe mâna lui era a Elenei, că ea îl ţinea acum de mână aşa cum o făcuse în timpul nopţii care urmase chemării lui. Dar când se scutură de întuneric îl văzu pe Bannor. Gardianul Sângelui îl trăgea afară din crevasă.

Vederea lui – perceperea eşecului – îl demolă. Când Bannor îl puse pe picioare, stătu trăgând cu urechea la larma bătăliei – detonaţii, trosnete adânci ca nişte gemete ale pietrei torturate, căderi zgomotoase de stânci – ca o carcasă goală, o carenă de cargou absorbind moartea printr-o rană sub linia de plutire. Nu se opuse şi nici nu-i puse întrebări lui Bannor când acesta îl cără aproape pe sus afară din peştera Sângelui Pământului.

Tunelul era neluminat, cu excepţia reflexiilor focurilor luptei, dar Bannor se mişca sigur de el pe piatra neagră. În câteva clipe îşi aduse povara târşâită la cascadă. Acolo îl ridică pe Necredincios în braţe şi îl purtă ca pe un copil prin greutatea căderii de apă.

La lumina focului de piatră din Rădăcina Pământului, Bannor se mişcă încă şi mai repede. Se grăbi spre ambarcaţiunea care aştepta, îl instală pe Covenant pe o bancă, apoi sări la bord împingând barca pe lacul lucios. Fără să ezite, începu să recite ceva în limba sa nativă, *haruchai.* Liniştit, barca îşi urmă drumul printre coloanele ca de mănăstire.

Dar eforturile lui nu îi duseră prea departe. După câteva sute de metri prora începu să împingă împotriva direcţiei intenţionate. Încetă să vorbească şi imediat barca se roti într-o parte. Treptat, prinse viteză.

Fusese prinsă de un curent. Stând în dreptul privirii fără vedere a lui Covenant, Bannor ridică uşor o sprânceană, parcă presimţind un necaz. Aşteptă îndelung ca uşoara accelerare a

curentului să-şi dezvăluie destinaţia.

Apoi zări în depărtare ce anume provocase curentul. Departe, în faţa bărcii, focul de piatră strălucea în lungul unei linii pe lac ca o despicătură care se întindea în ambele sensuri dincolo de cât se putea pătrunde cu vederea. În acea despicătură, Rădăcina Pământului se arunca în cataracte tăcute.

Reacţionă cu o eficienţă fluidă, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru acest test în decursul secolelor sale de slujire. Mai întâi smulse un colac de *clingor* din raniţă; cu el îl legă de barcă pe Covenant. Ca răspuns la întrebarea vagă de pe faţa lui Covenant, rosti:

— Bătălia dintre Kevin şi înalta Nobilă a deschis o crevasă la baza Rădăcinii Pământului. Trebuie să coborâm pe apă şi să căutăm o cale de scăpare dedesubt.

Nu aşteptă un răspuns. Întorcându-se, se fixă pe picioare, apucă unul din bordurile poleite şi îl rupse. Ţinând în mâini bucata lungă şi curbată de lemn ca pe o cârmă, se roti măsurând distanţa dintre barcă şi cataractă.

Linia arzătoare a crevasei se afla acum la mai puţin de o sută de metri şi ambarcaţiunea aluneca rapid spre ea, prinsă de sucţiunea sporită. Dar Bannor mai pregăti ceva. Aplecându-se spre Covenant, spuse calm:

— Prim-Nobil, trebuie să foloseşti *orcrest*-ul.

Vocea lui răsună cu autoritate în liniştea înconjurătoare. Covenant se holba la el fără să înţeleagă.

— Trebuie. E în buzunarul tău. Scoate-l.

Pentru o clipă, Covenant continuă să se holbeze.

Dar în cele din urmă ordinul Gardianului Sângelui pătrunse prin amorţeala lui. Încet, căută în buzunar şi scoase piatra netedă şi translucidă. O ţinu nesigur în mâna dreaptă, ca şi cum nu ar fi putut-o apuca bine numai cu două degete şi degetul mare.

Acum cataracta pândea direct în faţa bărcii, dar Bannor vorbi calm, ferm:

— Ţine piatra în mâna stângă. Ridic-o deasupra capului, ca să ne lumineze drumul.

Când Covenant atinse *orcrest-ul* de inelul chinuit, o lumină pătrunzătoare argintie izbucni din miezul pietrei. Fulgeră peste

scândura din mâinile lui Bannor făcând să pălească focul de piatră din jur. Covenant înălţă amorţit pumnul, ţinând piatra ca pe o torţă, şi Gardianul Sângelui aprobă din cap. Chipul lui avea o expresie de satisfacţie, ca şi când toate condiţiile Jurământului său ar fi fost îndeplinite.

Apoi prora bărcii căzu. Bannor şi Covenant plutiră pe torentul Rădăcinii Pământului în adâncurile întunecate.

Apa clocotea şi sălta sălbatic. Dar unul din capetele crevasei se deschidea într-o altă peşteră. Cataractele se răsuceau în cădere biciuind prin crevasă ca printr-un canal sau jgheab. La lumina orcrest-ului*,* Bannor vedea din timp în ce direcţie curgea apa. Împingea barca astfel încât să înainteze drept în jos pe torent.

După aceea, ambarcaţiunea se repezi pe cursul frenetic într-un lung coşmar tumultuos printre pietre ascuţite, căderi subite şi înguste care făceau inima să se oprească în pragul morţii. Curentul se prăvălea, tuna, alerga din cavernă în cavernă prin spărturi labirintice, tunele şi despicături în măruntaiele insondabile ale lui Melenkurion Zăgazul Cerurilor. De multe ori barca dispărea sub ferocea fierbere, dar de fiecare dată lemnul ei puternic capabil să facă faţă Rădăcinii Pământului o aducea din nou la suprafaţă. Şi de multe ori Bannor şi Covenant se scufundară în cascade care se prăbuşeau peste ei de sus, dar apa nu le făcu rău – fie îşi pierduse puterile pe parcursul căderii, fie era deja diluată de alte izvoare şi lacuri subterane.

În tot acest timp, Covenant ţinu ridicată bucata de *orcrest* O ultimă resursă inconştientă de rezistenţă îi păstră degetele încleştate şi braţul sus. Focul neclintit al pietrei lumina drumul bărcii, astfel încât, chiar şi în cele mai isterice momente ale curentului, Bannor era capabil să ghideze ambarcaţiunea evitând pietrele şi contracurenţii, parând valurile – să se apere pe sine şi pe Necredincios. Violenţa torentului îi rupse curând vâsla, dar el o înlocui cu celălalt bord. Când şi acesta dispăru, folosi o bancă de scândură drept cârmă.

Luptând neînfricat, trecu peste criza finală a călătoriei.

Fără avertisment, barca se prăbuşi pe un torent uriaş într-o peşteră care nu părea să aibă ieşire. Apa se agita furioasă, căutându-şi scăparea, presiunea aerului creştea, devenea clipă de clipă tot mai nemiloasă. Un vârtej rapid prinse

ambarcaţiunea, o roti şi o trase sub curgerea masivă a apei.

Neajutorată, barca era atrasă în adâncuri.

Bannor se târî spre Covenant. Îşi strânse picioarele în jurul taliei lui, smulgându-i *orcrest-ul.* Apucând piatra de parcă ar fi vrut să se sprijine pe ea, Bannor îşi lipi cealaltă mână peste nasul şi gura lui Covenant.

Rămase aşa când barca se scufundă.

Greutatea apei îi împinse direct în jos. Presiunea îi strivi până când ochii lui Bannor se umflară în orbite şi urechile îi bubuiau pe punctul de a se rupe. Îl putea simţi pe Covenant urlând în strânsoarea lui. Dar îşi menţinu apăsarea prin extremitatea credinţei lui, se agăţă de forţa luminoasă a *orcrest*-ului cu o mână şi cu cealaltă îl împiedică pe Covenant să respire.

Apoi fură absorbiţi într-un tunel lateral, un fel de supapă. Imediat, toată presiunea aerului închis şi a apei îi aruncă în sus. Covenant deveni moale; plămânii lui Bannor ardeau. Dar îşi păstră suficientă energie ca să se rotească în sus prin apa care ţâşnea eliberându-se. Printr-un gât înalt şi arcuit cei doi bărbaţi ajunseră în crevasa de la Piatra Crăpată şi fură aruncaţi afară în dimineaţa Râului Negru şi a întunecimii Sufocante.

Pentru o clipă, lumina soarelui, cerul liber şi pădurea se învârtiră în jurul lui Bannor şi scântei datorate presiunii îi fulgerară pe dinaintea ochilor. Apoi forţa morală a Jurământului său reveni. Cuprinzându-l pe Covenant cu ambele braţe, îl smuci o singură dată, făcând plămânii Necredinciosului să lucreze din nou.

Cu un icnet violent, Covenant începu să respire rapid, febril. Trecu ceva vreme până să dea vreun semn de conştienţă, însă tot timpul inelul lui pulsă ca şi cum l-ar fi susţinut. În cele din urmă, deschise ochii şi se uită la Bannor.

Imediat începu să se zbată slab în legăturile de *clingor.* Bannor îi apărea ca un *djinn* care are grijă de cei blestemaţi. Apoi cedă. Recunoscu locul unde se afla, cum ajunsese acolo, ce lăsase în urmă. Continuă să privească în gol cât Bannor dezlega frânghiile care îl ţineau legat de barcă.

Peste umărul Gardianului Sângelui putea vedea măreaţa Piatră Crăpată – şi dincolo de ea Melenkurion Zăgazul Cerului – micşorându-se pe măsură ce barca era împinsă în josul apei.

Din crevasă, un fum negru umflat se ridica în valuri subliniate când şi când de fulgerele bătăliei din adâncurile muntelui. Explozii înăbuşite de chinuri sfâşiau măruntaiele de stâncă, dând frâu liber ravagiilor chiar în mormântul erelor. Covenant simţea că plutea pe o undă de devastări şi distrugeri.

Cu teamă, îşi coborî privirea pe inel. Spre groaza lui descoperi că încă mai pulsa ca un semn de exclamaţie. Instinctiv încleştă mâna dreaptă peste el, ascunzându-l. Apoi se întoarse cu faţa în direcţia de înaintare, cu spatele la Bannor şi Piatra Crăpată, parcă ferindu-şi ruşinea de o analiză atentă.

Stătu astfel ghemuit, vlăguit şi trist, pe tot parcursul înaintării rapide din acea zi. Nu vorbi cu Bannor, nu-l ajută să propulseze barca, nu privi înapoi. Curentul revărsându-se din Piatra Crăpată ridica apele Râului Negru aproape la cotele de inundaţii şi uşoara ambarcaţiune a Rădăcinii Pământului aluneca îndrăzneţ printre zidurile sumbre ale pădurii. Soarele dimineţii strălucea şi dansa reflectându-se de pe apa întunecată în ochii lui Covenant, dar el o fixa fără să clipească, de parcă însuşi reflexul protector al pleoapelor sale era epuizat.

După aceea nimic nu mai interferă cu privirea lui nevăzătoare. Hrana udă pe care i-o oferi Bannor o înghiţi automat, cu mâna stângă ascunsă între coapse. Miezul zilei şi după-amiaza trecură neobservate şi, la lăsarea serii, rămase ghemuit pe locul său, strângându-şi inelul la piept parcă pentru a se proteja de junghiul final al înţelegerii.

Apoi, când amurgul se îndesi asupra lor, deveni conştient de muzică. Aerul întunecimii era încărcat de un cântec vibrant, fără cuvinte, o melodie stranie care părea să se înalţe ca o patimă din gâturile slabe ale tuturor frunzelor. Contrasta puternic cu criza distantă şi furtunoasă de pe Melenkurion Zăgazul Cerului, cântecul violenţei care lovise şi zguduise Piatra Crăpată. Încet-încet, îşi înălţă capul ca să asculte. Cântecul întunecimii avea o inflexiune de suferinţă, ca şi cum şi-ar fi reţinut intenţionat o furie puternică a melodiei, protejându-l.

La lumina *orcrest-ului* văzu că Bannor împingea barca spre un deal înalt lipsit de copaci care se profila pe cerul nopţii aproape de malul dinspre sud. Dealul era dezolant, fără viaţă,

ca şi cum capacitatea lui de a hrăni chiar şi cele mai dure plante îi fusese arsă cu desăvârşire. Şi totuşi părea să fie sursa cântecului întunecimii. Melodia care adia spre râu dinspre deal suna ca un cor de furii satisfăcute.

Privi fără curiozitate dealul. Nu mai avea energie să-i pese de astfel de locuri. Toate rămăşiţele sănătăţii lui mentale se concentrau asupra bătăliei din Melenkurion Zăgazul Cerului şi asupra strânsorii care îi ascundea inelul. Când Bannor ancoră barca şi îl prinse de cotul drept ca să-l ajute că coboare pe ţărm, Covenant se sprijini pe Gardianul Sângelui şi se lăsă ghidat ca paralizat.

Bannor se îndreptă spre dealul arid. Fără să pună întrebări, Covenant începu să se lupte cu urcuşul.

În ciuda sfârşelii lui, dealul îi stimula atenţia. Îi putea simţi moartea cu picioarele ca şi cum s-ar fi urcat pe un cadavru. Totuşi, era o moarte pătimaşă; atmosfera era încărcată de măcel şi duşmănie. Ura încarnată făcea să-l doară încheieturile în timp ce urca. Începu să asude şi să tremure de parcă ar fi purtat pe umeri povara unor atrocităţi.

Apoi, aproape de vârf, Bannor se opri. Gardianul Sângelui ridică *orcrest-ul.* La lumina lui, Covenant văzu spânzurătoarea de pe culmea dealului. În ea atârna un uriaş. Iar între el şi spânzurătoare, holbându-se la el ca la un coşmar concentrat, erau oameni, oameni pe care îi cunoştea.

Nobilul Mhoram stătea drept în roba lui pătată în lupte. Ţinea strâns toiagul în mâna stângă şi chipul îi era încordat de viziuni. În spatele lui erau Nobilul Callindrill şi doi Gardieni ai Sângelui. Nobilul avea o expresie întunecată de eşec în priviri. Quaan şi Amorine stăteau alături de el. Iar la dreapta lui Mhoram, sprijinit de mâna dreaptă a lui Mhoram, se afla Hile Troy.

Troy îşi pierduse ochelarii negri şi banderola de pe frunte. Pielea fără ochi de pe faţa sa era ridată ca şi cum s-ar fi străduit să vadă. Ţinea capul ridicat, mişcându-l dintr-o parte în alta ca să-şi focalizeze auzul. Covenant înţelese intuitiv că Troy îşi pierduse vederea câştigată în Tărâm.

Alături de aceşti oameni se afla un bărbat pe care Covenant nu îl cunoştea. El era cel care cânta, un bărbat înalt, cu părul alb şi ochi argintii strălucitori, care fredona pentru sine ca şi

cum ar fi înrourat pământul cu muzica. Fără să se gândească prea mult, Covenant bănui că acela era Caerroil Wildwood, forestalul întunecimii Sufocante.

Ceva în privirea forestalului, ceva sever, totuşi ciudat de plin de respect, îl făcu pe Covenant să-şi revină. În cele din urmă, percepu teama de pe chipurile care îl priveau. Se desprinse de sprijinul lui Bannor, preluând greutatea tuturor poverilor sale pe propriii umeri. Pentru o clipă, înfruntă trepidaţia din faţa lui cu o privire atât de intensă, încât îi făcea fruntea să vibreze. Apoi, când era pe punctul să vorbească, o detonaţie puternică dinspre Piatra Crăpată îi zgudui oasele, dezechilibrându-l. Întinzându-se spre Bannor, îşi dezvălui ruşinea inelului.

Privindu-i cât putea de drept în faţă pe Mhoram şi Troy, gemu:

— Ea e pierdută. Am pierdut-o.

Dar chipul i se contorsionă şi cuvintele îi ieşiră sparte printre buze, ca nişte fragmente ale inimii lui.

Declaraţia lui păru să facă muzica să pălească, întărind zgomotele înăbuşite dinspre Piatra Crăpată. Simţea fiecare explozie a luptei ca pe o lovitură interioară.

Dar moartea de sub picioare îi devenea din ce în ce mai clară. Iar uriaşul spânzurat atârna înaintea lui atât de real, încât nu-l putea evita. Începu să-şi dea seama că stătea în faţa unor oameni care supravieţuiseră propriilor chinuri. Se clătină, dar nu căzu, atunci când începură protestele – când Troy strigă gâtuit:

— Pierdută? Pierdută?

Şi Mhoram întrebă cu voce spartă:

— Ce s-a întâmplat?

Sub cerul nopţii pe dealul lipsit de viaţă – luminat de stele, de strălucirile gemene ale ochilor lui Caerroil Wildwood şi de focul orcrest-ului –, Covenant stătu sprijinit de Bannor ca un martor schilodit împotriva lui însuşi, şi descrise în propoziţii împiedicate calvarul înaltei Nobile Elena. Nu menţionă concentrarea privirii ei, pasiunea ei consumatoare. Dar povesti tot restul: târgul lui, sfârşitul lui Amok, chemarea lui Kevin Risipitorul Tărâmului, căderea solitară a Elenei. Când termină, i se răspunse printr-o tăcere îngrozită care răsuna în urechile lui ca un denunţ.

— Îmi pare rău, concluzionă el în liniştea care se lăsase. Forţându-se să bea zaţul amar al inutilităţii lui personale, adăugă: Am iubit-o. Aş fi salvat-o dacă aş fi putut.

— Ai iubit-o? Murmură Troy. Şi e singură?

Glasul lui era prea dezarticulat ca să exprime întreaga măsură a durerii lui.

Nobilul Mhoram îşi acoperi brusc ochii, lăsând capul în jos.

Quaan, Amorine şi Callindrill stăteau unul lângă altul ca şi cum nu ar fi putut îndura singuri ceea ce auziseră.

O altă explozie dinspre Piatra Crăpată cutremură aerul. Îl făcu pe Mhoram să ridice capul, privindu-l pe Covenant cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— E aşa cum am zis, şopti îndurerat. Nebunia nu e singurul pericol în vise.

Auzindu-l, faţa lui Covenant se contorsionă din nou. Dar nu mai avea nimic de spus; chiar şi uşurarea asentimentului îi era refuzată. Însă Bannor păru să audă ceva diferit în intonaţia Nobilului. Ca pentru a corecta o nedreptate, se îndreptă spre Mhoram. Din mers scoase din raniţă sculptura în măduvă a lui Covenant.

Îi înmână lucrarea lui Mhoram.

— Înalta Nobilă i-a dat-o în dar.

Nobilul Mhoram apucă strâns sculptura de os şi ochii îi străluciră dintr-odată de înţelegere. El cunoştea legătura dintre Elena şi ranyhyn; înţelegea ce însemna un asemenea dar către Covenant. Un icnet de plâns îi traversă faţa. Dar după ce trecu îl lăsă intact autocontrolul. Buzele lui crăpate îşi recăpătară aspectul omenos. Întorcându-se spre Covenant, zise cu blândeţe:

— E un dar preţios.

Sprijinul neaşteptat al lui Bannor şi gestul conciliant al lui Mhoram îl mişcară pe Covenant. Dar nu avu timp pentru niciunul dintre ei. Privirea îi era fixată asupra lui Hile Troy.

Warmarkul clipi fără ochi sub valurile repetate ale înţelegerii, şi în interiorul lui se formă furtuna.

Părea să o vadă pe Elena în minte, să şi-o amintească, să-i guste frumuseţea, să savureze întreaga putere a vederii învăţate de la ea. Părea să-i vadă sfârşitul solitar şi fără rost.

— E pierdută? Gâfâi el cu furie crescândă. Ai pierdut-o? E

singură?
Deodată izbucni. Cu un răcnet livid se năpusti asupra lui Covenant:
— Numeşti asta iubire?! Leprosule! Necredinciosule! Scuipă cuvintele ca şi cum ar fi fost cele mai cumplite blesteme pe care le cunoştea: Pentru tine totul nu e decât un joc! Capcane mentale. Scuze. Tu ai lepră! O lepră morală! Eşti prea egoist ca să iubeşti pe cineva în afară de tine. Tu ai puterea pentru orice, dar nu o foloseşti. Pur şi simplu i-ai întors spatele atunci când a avut nevoie de tine. Lepros vrednic de dispreţ! Lepros!
Ţipa cu atâta forţă, încât muşchii gâtului i se încordau ca nişte funii. Venele din tâmple i se umflaseră şi pulsau parcă pe punctul de a exploda de scârbă.
Covenant simţi adevărul acuzaţiei lui. Târgul lui expunea atât de multă vinovăţie, iar Troy lovea în inima vulnerabilităţii lui ca şi cum o intuiţie profetică i-ar fi ghidat orbirea. Mâna dreaptă a lui Covenant se crispă într-o inutilă mişcare de negare. Dar stânga i se agăţa de piept ca pentru a-i localiza ruşinea în acel unic loc.
Când Troy făcu o pauză ca să se adune pentru un alt atac, Covenant rosti slab:
— Necredinţa nu are nicio legătură cu asta. Era fiica mea.
— Ce?!
— Fiica mea. Covenant pronunţă cuvintele ca pe o punere sub acuzare: Am violat-o pe copila lui Trell. Elena era nepoata lui.
— Fiica ta.
Troy era prea uluit ca să mai strige. Scântei de aluzii la depravare îl legănau. Gemu ca şi cum crimele lui Covenant erau atât de numeroase, încât nu le putea cuprinde în minte pe toate într-un singur moment.
Mhoram îi vorbi cu grijă:
— Prietene… acesta este faptul pe care ţi l-am ascuns. Secretul ţi-a provocat o suferinţă neintenţionată. Te rog să mă ierţi. Consiliul s-a temut că această informaţie te-ar putea face să-l urăşti pe Necredincios.
— Al dracului de corect, icni Troy. Al dracului de corect.
Dintr-odată patima lui acumulată trecu la acţiune. Ghidat de un instinct sigur, se întinse brusc, smulgând toiagul Nobilului

Mhoram. Se roti o dată ca să câştige viteză şi izbi cu forţă zdrobitoare capul lui Covenant.

Atacul neaşteptat îl surprinse chiar şi pe Bannor. Dar el îşi reveni şi sări la Troy îmbrâncindu-l suficient de tare ca să-i debalanseze rotirea. Ca rezultat, numai capătul toiagului atinse fruntea lui Covenant. Dar şi atât îl făcu să cadă pe spate rostogolindu-se pe deal.

Se opri şi se ridică pe genunchi. Când duse mâna la cap, constată că sângera puternic de la o rană în centrul frunţii.

Putea să simtă străvechea ură şi moarte infiltrându-se în el din pământul pârjolit. Sângele îi curgea pe obraji ca un scuipat.

În clipa următoare, Mhoram şi Quaan îl prinseră pe Troy. Mhoram îi smulse toiagul din mâna lui; Quaan îi imobiliză braţele.

— Prostule! Se răsti Nobilul. Ai uitat de Legământul Păcii. Loialitatea este o datorie!

Troy se luptă cu Quaan. Furia şi suferinţa îi pătau faţa.

— Nu am depus niciun Legământ! Dă-mi drumul!

— Eşti warmark al Oştii, zise Mhoram ameninţător. Legământul Păcii te leagă. Dar dacă acest motiv nu te împiedică de la crimă, atunci să te împiedice faptul că armata Dispreţuitorului a fost distrusă. Scrijelitorul în Carne atârnă mort în ştreangul de pe Gorganul Spânzurătorii.

— Numeşti asta victorie? Am fost decimaţi! La ce bună o victorie care costă atât de mult? Furia lui Troy se înălţă până la un scâncet: Ar fi fost mai bine dacă am fi pierdut! Atunci n-ar mai fi fost aşa o risipă!

Patima din gât îl făcu să icnească după aer ca şi cum s-ar fi asfixiat de duhoarea perfidiei lui Covenant.

Însă Nobilul Mhoram era neclintit. Îl apucă pe Troy de platoşă şi îl scutură.

— Atunci opreşte-te, pentru că înalta Nobilă nu e moartă.

— Nu? Gâfâi Troy. Nu e moartă?

— Chiar şi acum auzim bătălia ei. Nu înţelegi sunetul? În timp ce noi ascultăm, ea se luptă cu răposatul Kevin. Toiagul o susţine, iar el nu are puterea pe care credea ea că ar avea-o. Dar dovada rezistenţei ei e aici, în Necredinciosul însuşi. Ea l-a chemat, va rămâne în Tărâm până la moartea ei. Aşa a fost când Drool Viermele-de-Piatră l-a chemat prima dată.

— Încă mai luptă? Prinse Troy ideea. Părea să o privească drept dovada definitivă a trădării lui Covenant. Dar după aceea se întoarse spre Mhoram şi strigă: Trebuie s-o ajutăm!

Auzindu-l, Mhoram tresări. O undă de durere îi trecu peste faţă. Cu vocea gâtuită, întrebă:

— Cum?

— Cum? Răbufni Troy. Nu mă întreba pe mine cum. Tu eşti Nobilul! Trebuie să o ajutăm!

Nobilul se îndreptă de spate, încleştându-se de toiag în căutare de sprijin.

— Ne aflăm la trei sute de kilometri de Piatra Crăpată. Ar trece o noapte şi o zi înainte ca vreun ranyhyn să ne poată duce la poalele stâncii. Apoi ar trebui să-i cerem lui Bannor să ne ghideze prin munte în căutarea locului luptei. Probabil că efectele bătăliei au distrus toate căile posibile de apropiere. Poate că ne-ar distruge şi pe noi. Totuşi, chiar dacă am ajunge la înalta Nobilă, nu am avea nimic să-i oferim în afară de forţele slabe a doi Nobili. Având Toiagul Legii, ea ne depăşeşte cu mult. Cum am putea s-o ajutăm?

Stăteau faţă în faţă, parcă întâlnindu-şi minţile peste lipsa de ochi a lui Troy. Mhoram nu se clinti sub furia warmarkului. Suferinţa pentru inutilitatea lui i se citea clar pe faţă, dar nici nu negă, nici nu îşi blestemă slăbiciunea.

Însă Troy tremura de nerăbdare şi fu nevoit să-şi plaseze cererea în altă parte.

Se întoarse către Covenant.

— Tu! Strigă acut. Dacă eşti mult prea laş ca să faci ceva de unul singur, măcar dă-mi mie şansa s-o ajut! Dă-mi inelul tău! Îl pot simţi de aici. Dă-mi-l! Hai, ticălosule. E singura ei şansă.

Îngenuncheat pe pământul mort şi nisipos al Gorganului, Covenant privi în sus la Troy prin sângele din ochi. Un timp nu fu capabil să răspundă. Rugămintea lui Troy părea să cadă peste el ca o avalanşă de pietre. Îi îndepărta ultima apărare şi lăsa dezgolită ruşinea finală. Ar fi trebuit să fie în stare s-o salveze pe Elena. Avea puterea; pulsa ca o rană pe inelarul lui. Dar el nu o folosise. Ignoranţa nu era o scuză. Pretextul inutilităţii nu îl mai acoperea.

Atmosfera aridă a Gorganului îi arse pieptul atunci când se ridică în picioare. Cu toate că abia putea vedea ceea ce se

petrecea, porni să urce dealul. Efortul îi provoca dureri de cap ca şi cum aşchii de os i-ar fi înjunghiat creierul, iar inima îi tremura. O voce tăcută striga spre el *Nul Nu!* Dar el o ignoră. Cu jumătatea de mână bâjbâi după inel. Părea să i se opună, îi era dificil să-l apuce, dar când ajunse lângă Troy îl smulse în sfârşit de pe deget. Cu voce încleiată ca şi când ar fi avut gura plină de sânge, zise:

— Ia-l. Salveaz-o.

Puse verigheta în palma lui Troy.

Atingerea inelului pulsând îl aduse pe Troy în extaz. Încleştându-şi degetele peste el, se întoarse şi alergă fără frică spre creasta dealului. Căută rapid cu auzul, localiză direcţia Pietrei Crăpate, se întoarse cu faţa spre luptă. Ca un titan, înălţă pumnul spre cer; energia izbucni ca o flacără din aurul alb ca un răspuns la pasiunea lui. Cu voce lividă strigă:

— Elena! Elena!

Atunci cântăreţul înalt şi alb apăru lângă el. Muzica prinse o intonaţie de interdicţie care împrăştie o paralizie involuntară ca o ceaţă peste culmea dealului. Toată lumea încremeni, pierzându-şi puterea de a se mişca.

În tăcere, Caerroil Wildwood îşi ridică sceptrul noduros.

— Nu, cântă el. Nu pot permite asta. E o încălcare a Legii. Şi tu uiţi ce îmi datorezi. Poate atunci când vei fi dobândit un control nemeritat asupra magiei sălbatice o să-l foloseşti ca să te răscumperi.

Atinse cu sceptrul lui pumnul ridicat al lui Troy; inelul căzu la pământ. În cădere, toată căldura şi energia puterii lui se stinseră. Arăta ca un simplu metal atunci când lovi solul fără viaţă, rostogolindu-se în ritmul muzicii şi oprindu-se lângă picioarele lui Covenant.

— Nu voi permite asta, continuă cântăreţul. Promisiunea este irevocabilă. În numele Copacului Unic şi al Pădurii Unice, în numele întunecimii neiertătoare, pretind preţul ajutorului meu. Cu un gest solemn ca sunetul unui corn îndepărtat, atinse cu sceptrul capul lui Troy: Tu cel fără ochi, ai promis să plăteşti. Cer viaţa ta.

Nobilul Mhoram încercă să protesteze. Dar paralizia forestalului îl reţinea. Nu putu face nimic în afară de a privi cum Troy începea să se transforme.

— Cer ca tu să fii discipolul meu, intonă cântăreţul. Vei fi Caer-Caveral, ajutorul şi supusul meu. De la mine vei învăţa munca unui forestal, cu rădăcină şi ramuri, seminţe, sevă, frunze şi totul. Vom merge împreună prin întunecime, iar eu te voi învăţa cântecele copacilor, numele tuturor pădurilor străvechi, curajoase şi treze şi antica încrengătură de gânduri şi dispoziţii. Cât există copaci, noi vom sluji împreună, bucurându-se de fiecare nou lăstar şi satisfăcând nevoia de răzbunare a pădurii asupra fiecărei detestate intruziuni umane. Uită de proştii tăi prieteni umani. Pe ea nu o poţi ajuta. Caer-Caveral, rămâi şi slujeşte!

Cântecul topi silueta lui Troy. Încet, picioarele lui se uniră. Din tălpi începură să se întindă rădăcini în pământ. Hainele deveniră muşchi des şi întunecat. Se prefăcu într-un trunchi bătrân cu o singură creangă înălţată. Din pumnul său se desfăcură frunze verzi.

Blând, cântăreţul declară:

— Împreună vom restaura viaţa pe Gorganul Spânzurătorii.

Apoi se întoarse către Nobili şi Covenant. Strălucirea argintie a ochilor lui crescu, făcând să pălească până şi focul *orcrest*-ului; cântă cu o intonaţie de prospeţime înrourată:

Toporul şi focul m-au ucis.

Cunosc ura mâinilor devenite îndrăzneţe.

Pleacă, salvează-ţi seva roşie a inimii:

Ura mea nu cunoaşte nici odihnă, nici împăcare.

Pe măsură ce cuvintele pluteau prin ei, el dispăru în muzică, de parcă s-ar fi înváluit în ea şi ar fi ieşit dincolo de raza lor vizuală. Dar melodia ce îl avertiza stărui în urma lui ca un ecou în aer, repetându-i comanda, repetând-o până când nu mai putea fi uitată.

Treptat, ca nişte siluete trezindu-se amorţite dintr-un vis, oamenii de pe deal reîncepură să se mişte. Quaan şi Amorine se repeziră la buturuga acoperită de muşchi. Suferinţa le umplea chipurile. Dar înduraseră prea mult, se luptaseră prea din greu în lungul lor calvar. Nu mai aveau forţă pentru oroare sau proteste. Amorine privea în gol ca şi cum nu ar fi putut înţelege ce se întâmpla, şi în ochii bătrâni ai lui Quaan sclipeau lacrimi. Strigă:

— Te salut, Warmark!

Dar vocea lui suna slabă şi ştearsă pe Gorgan, şi nu mai spuse altceva.

În spatele lor, Nobilul Mhoram se încovoie de spate. Mâinile îi tremurau când ridică toiagul într-un rămas-bun mut. Nobilul Callindrill i se alătură şi stătură împreună parcă sprijinindu-se unul pe celălalt.

Covenant căzu ţeapăn pe genunchi şi ridică inelul.

Se întinse după el ca un acolit plecându-şi fruntea la pământ, iar când degetele i se închiseră asupra lui îl făcu să alunece la locul lui pe inelar. Apoi, cu ambele mâini, încercă să-şi şteargă sângele din ochi.

Dar, în timp ce făcea asta, o explozie dinspre Piatra Crăpată cutremură aerul. Muntele gemu ca şi când ar fi fost rănit grav. Lovitura îl trânti cu faţa la pământ. Întunericul îi umplu rămăşiţele vederii de parcă s-ar fi scurs asupra lui de pe Gorganul arid. Şi în spatele lui auzi explozia urlând ca un triumf vânăt al duşmanilor.

Un fior prelung străbătu întunecimea şi în urma lui veni un sunet puternic ca un trosnet, ca şi cum întreaga faleză a Pietrei Crăpate s-ar fi prăbuşit. Oamenii se puseră în mişcare; voci răsunau în toate direcţiile. Dar Covenant nu le putea auzi cu claritate. Urechile îi erau inundate de tumult, un răcnet multiplu de veselie. Şi sunetul se apropia. Deveni tot mai puternic şi mai presant până când îi copleşi timpanele, trecu dincolo de limitele percepţiei fizice şi ţiui direct în creierul lui.

După aceea, vocile ajunseră la el stinse, înregistrate cumva prin auzul lui suprasolicitat.

Bannor spuse:

— Piatra Crăpată a sărit în aer. O să fie mare potop.

Nobilul Callindrill spuse:

— O să iasă şi ceva bun din asta. O să se cureţe Catacombele de sub Muntele Tunetului.

Nobilul Mhoram spuse:

— Uitaţi-vă, Necredinciosul pleacă. Înalta Nobilă a căzut.

Dar astfel de lucruri îl depăşeau; nu se putea agăţa de ele. Ţărâna neagră de pe Gorganul Spânzurătorii îl pândea ca o încarnare a beznei. Şi în jurul lui, înconjurându-l, consumându-l şi pe el şi pământul, ţipetele duşmănoase creşteau, umplându-i capul, pieptul şi membrele şi măcinându-i oasele. Urletul trecu

de el, iar el răspunse cu un strigăt care nu formă niciun sunet.

27

LEPRA

Ţipătul crescu în intensitate, devenind tot mai puternic, mai presant şi mai dăunător. Îl putea simţi doborând barierele înţelegerii sale, alterându-i terenul existenţei. În cele din urmă, păru să se spargă; căzu peste el de la o înălţime imensă, zdrobindu-se de suprafaţa lui lipsită de remuşcări. Ricoşă din cauza forţei impactului. Când se linişti, putu simţi ceva dur apăsându-l rece pe faţă şi pe piept.

Treptat îşi dădu seama că suprafaţa era umedă şi lipicioasă. Mirosea a sânge închegat.

Această percepţie îl purtă dincolo de o graniţă. Descoperi că putea face distincţia între ţiuitul plat, amar şi insultător de afară şi durerea ascuţită din capul lui. Cu un efort agonizant, îşi mişcă o mână ca să-şi şteargă sângele uscat de pe ochi. Apoi, chinuit, îi deschise.

Vederea i se focaliză ca printr-o lentilă pătată rău, dar după un timp începu să-şi dea seama fragmentat de locul în care se afla. Peste tot era o lumină galbenă lipsită de suflet. Picioarele canapelei se întrezăreau la câţiva metri distanţă dincolo de covorul gros defensiv. El zăcea întins pe podea lângă măsuţa pentru cafea de parcă ar fi căzut de pe un catafalc. Cu mâna stângă ţinea ceva puternic apăsat pe ureche, ceva care ţiuia brutal.

Când mişcă mâna, descoperi că era receptorul telefonului. De acolo venea ţipătul, scâncetul pătrunzător al telefonului ridicat din furcă. Telefonul în sine zăcea pe podea în apropiere.

Un moment lung, încremenit, se duse înainte să-şi revină în fire suficient cât să se întrebe cât timp trecuse de când îi închisese Joan.

Gemând, se rostogoli pe o parte şi ridică ochii la ceasul de pe perete. Nu-l distingea; ochii îi erau încă prea tulburi. Dar printr-o fereastră putu vedea primele raze ale unei dimineţi inconfortabile. Fusese inconştient jumătate de noapte.

Începu să se ridice, apoi căzu la loc cu durerea răsunându-i

în cap. Se temu să nu-şi piardă încă o dată cunoştinţa. Dar după un timp zgomotul se limpezi, topindu-se în ţipătul general al telefonului. Reuşi să se salte în genunchi.

Se odihni aşa, privind în jur la ordinea controlată a livingului. Poza lui Joan şi ceaşca sa de cafea se găseau exact acolo unde le lăsase, pe masă. Lovitura capului său de marginea mesei nici măcar nu vărsase cafeaua.

Sanctuarul locului familiar nu-i oferi nicio consolare. Când încercă să se concentreze asupra curăţeniei premeditate a camerei, privirea lui continua să alunece înapoi la sângele uscat, aproape negru, care păta covorul. Pata îi viola securitatea ca un şancru. Ca să scape de ea, se încordă şi se ridică în picioare.

Camera se clătină ca şi cum ar fi căzut pradă unui vertij, dar se sprijini de braţul capitonat al canapelei şi, după o clipă, îşi recăpătă în mare măsură echilibrul. Atent, ca şi când s-ar fi temut să nu deranjeze un demon, puse receptorul la loc în furcă, apoi oftă adânc când ţiuitul din aer încetă brusc. Ecoul continua să-i răsune în urechea stângă. Îi tulbura echilibrul, dar îl ignoră cât putu mai bine. Începu să se deplaseze prin casă ca un orb, croindu-şi drum de la un suport la altul – de la canapea la tocul uşii şi la masa din bucătărie. De acolo fu nevoit să meargă câţiva paşi fără sprijin până la baie, dar reuşi să traverseze distanţa fără să cadă.

Se propti de chiuvetă şi se odihni din nou.

Când îşi recăpătă suflul, dădu drumul la apă cu un gest automat şi îşi săpuni mâinile, primul pas în ritualul lui de curăţare, o parte vitală a apărării lui împotriva unei recăderi. Un timp îşi frecă mâinile fără să ridice capul. Dar în cele din urmă se uită în oglindă.

Vederea propriei lui feţe îl opri. Se privea pe sine cu ochi aspri, chinuiţi, şi recunoscu chipul pe care îl sculptase Elena. Ea nu aşezase o rană pe fruntea sculpturii ei, dar tăietura nu făcea decât să completeze imaginea pe care ea o crease. Putea vedea o sclipire de os prin sângele uscat şi negru care îi întuneca fruntea şi obrajii, se întindea în jurul ochilor scoţându-i în evidenţă, umbrindu-i cu hotărâri teribile. Rana şi sângele de pe faţa lui cenuşie şi scofâlcită îl făceau să arate ca un profet fals, un trădător al celor mai frumoase vise ale lui.

Elena! Strigă răguşit. Ce am făcut?

Incapabil să suporte propria sa imagine, se întoarse şi privi amorţit de jur împrejurul băii. Iluminatul fluorescent, porţelanul căzii şi metalul cromat al accesoriilor sale periculoase sclipeau ca şi cum nu ar fi avut absolut nicio legătură cu lacrimile. Superficialitatea lor goală părea să insiste că durerea şi pierderea erau ireale, irelevante.

Le fixă cu privirea îndelung, măsurându-le goliciunea. Apoi ieşi din baie şchiopătând. Sumbru, deliberat, îşi lăsă fruntea nespălată, neatinsă. Nu voia să renege acuzaţia înscrisă acolo.

GLOSAR

Acence: stonedownoră, sora lui Atiaran ***ahamkara:*** Hoerkin, „Uşa”
Ahanna: pictoriţă, fiică a Hannei
aliantha: fructe-comoară
amanibhavam: iarba de leac pentru cai, otrăvitoare pentru oameni
Amatin: Nobilă, fiica lui Matin
Amok: îndrumător misterios, slujitor al vechii înţelepciuni
Amorine: mai întâi Haft, apoi Hiltmark ***anundivian yajna:*** arta ramenă „pierdută” a sculpturii în oase
Asuraka: Bătrân Purtător al Toiagului în Loresraat
Atiaran, soţia lui Trell: stonedownoră, mama Lenei
aussat Befylam: forma de copii a *jheherrin* **Banas Nimoram:** Sărbătoarea Primăverii
Bann: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Trevor
Bannor: Gardian al Sângelui, numit lângă Thomas Covenant
Baradakas: Hirebrand în Woodhelven înalt
Berek Jumătate-de-Mână: Puterea Inimii, fondatorul dinastiei Nobililor, primul dintre Vechii Nobili
Bhrathair: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori **Birinair:** Hirebrand, mai târziu şi Hearthrall în Cetatea Nobilă
Borillar: Hirebrand şi Hearthrall în Cetatea Nobilă
Brabha: ranyhyn, calul lui Korik
caamora: încercare a uriaşilor prin suferinţă, cu ajutorul focului
Cabinetul: camera de consiliu din Cetatea Nobilă
Caer-Caveral: ucenic forestal din Codrul Morinmoss
Caerroil Wildwood: forestal din întunecimea Sufocantă
Callindrill, soţul lui Faer: Nobil
camera din inima lemnului: locul de adunare într-un woodhelverin
Casa: ţara de origine a uriaşilor
Casa Făuritorului: Creşa lui Foul
Cascada Vălurită: cascadă din Piatra Sărbătorii **Catacombele Troglodiţilor:** căminul troglodiţilor de Muntele Tunetului
Căutarea: încercarea de a salva Toiagul Legii

Cei Fără Casă: uriaşii
Cele Şapte Cuvinte: cuvinte înzestrate cu putere
Cele Şapte Părţi: colecţie de cunoştinţe lăsate de Nobilul Kevin
Cercul Bătrânilor: conducătorii dintr-un stonedown
Cerrin: Gardian al Sângelui, numit lângă Nobila Shetra
Cetatea Nobilă: Piatra Sărbătorii
clingor: piele adezivă
Coamă: ranyhyn
Codrul Sărbătorii: locul în care se află Loresraat
Colosul: străveche statuie de piatră care străjuia Tărâmul de Sus
Conclavul Uriaşilor: adunare a uriaşilor
Copacul Unic: copac mistic, din lemnul căruia a fost făcut Toiagul Legii
Cord: cel de-al doilea rang ramen
Cording: ceremonia de învestire în rangul de Cord
Corimini: cel mai bătrân din Loresraat **Corupţia:** nume al Gardienilor Sângelui pentru Nobilul Foul
Creatorul: legendar Nobil al Timpului şi Stăpân al Tărâmului, duşman al Nobilului Foul
Creşa lui Foul: casa Dispreţuitorului
Crowl: Gardian al Sângelui
Cuvânt de Avertizare: interdicţie puternică, distructivă
Damelon Prietenul Uriaşilor: vechi Înalt Nobil, fiul lui Berek Jumătate-de-Mână
Dansul Duhurilor: Sărbătoarea Primăverii **Demondim:** neamul demonilor-abjecţi şi al waynhimilor
demoni-abjecţi: progeniturile Demondim, creaturi malefice ale puterii
Dezolarea: eră de ruină a Tărâmului, în urma Ritualului Profanării
Dezlegaţii: elevi în înţelepciune, eliberaţi de responsabilităţile convenţionale
dharmakshetra: „a sfida duşmanul”, nume waynhim
Dispreţuitorul: Nobilul Foul
Dispreţ: Putere a Răului
Doar: Gardian al Sângelui
Drinishok: Bătrân deţinător al Spadei din Loresraat

Drinny: ranyhyn, calul Nobilului Mhoram, mânzul lui Hynaril
Drool Viermele de Piatră: troglodit, mai târziu conducător al troglodiţilor, cel care a găsit Toiagul Legii
dukkha: „victimă”, nume waynhim
Dura Coastă Aurie: mustang, calul lui Thomas Covenant
Elena: înaltă Nobilă în timpul primului atac al Nobilului Foul, fiica Lenei
Elohim: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori
Eoman: douăzeci de războinici, plus un Warhaft **Eoward:** douăzeci de Eomane, plus un Haft
fael Befylam: forma de şarpe a *jheherrin*
Faer: soţia Nobilului Callindrill

Făuritorul: nume *jheherrin* pentru Nobilul Foul **Focul Nobililor:** foc provenit din toiagul folosit de Nobili
Focul Vălurit: foc de atenţionare în Piatra Sărbătorii
forestal: protector al Pădurilor Tărâmului
Frate de Piatră, Soră de Piatră: termeni afectuoşi între oameni şi uriaşi **fructele-comoară:** *aliantha*, fructe hrănitoare, găsite pretutindeni în Tărâm
Gardieni ai Sângelui: apărători ai Nobililor **Garth:** Warmark al Oştii din Cetatea Nobilă
Gay: Winhome dintre rameni
Gilden: copac asemănător cu arţarul, cu frunze aurii
Gildenlode: lemn înzestrat cu putere, obţinut din copacii gilden
Glimmermere: lac pe platoul de deasupra cetăţii Piatra Sărbătorii
Gorak Krembal: Hotash Slay
Gorganul Spânzurătorii: loc de execuţie în întunecimea Sufocantă
Grace: unul dintre Corzii rameni
Gravelingas: maestru al înţelepciunii pietre **Gravin Threndor:** Muntele Tunetului
grifoni: animale asemănători leilor, cu aripi **Haft:** comandant al unui Eoman
Haruchai: rasa originară a Gardienilor Sângelui **Hearthrall al Cetăţii Nobile:** administrator responsabil cu lumina, căldura şi ospitalitatea **Heer:** conducător al unui woodhelven

Herem: proroc delirant, Ucigaşul Neamului, *turiya*
Hile Troy: Warmark al Oştii înaltei Nobile Elena **Hiltmark:** al doilea în conducerea Oştii **Hirebrand:** maestru al ştiinţei lemnului **Hoerkin:** Warhaft
Howor: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobila Loerya
Hurn: ranyhyn, calul lui Terrel
Hynaril: ranyhyn, calul Tamaranthei şi apoi al lui Mhoram
Hyrim: Nobil, fiul lui Hoole
Imoiran, soţia lui Tomal: locuitoare din stonedown
incinta sacră: sală din Piatra Sărbătorii în care se oficiază Vecerniile
Inima Tunetului: peşteră a puterii în Muntele Tunetului
Inima Satanei Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriaşi Nobilului Foul
Interdicţie: forţă de respingere, zid de forţă
Irin: războinică din cel de-al Treilea Eoman al Oştii
Împlinirea unui Cord: ceremonie prin care cineva devine Cord
Împlinirea unui Rob al Coamei: ceremonia prin care cineva devine Rob al Coamei
Înalt Nobil: conducător al Consiliului Nobililor **Înaltul Lemn:** *lomillialor* lăstar din Copacul Unic **Înghiţitoarea de Vieţi:** Marea Mlaştină **Înţelepciunea lui Kevin:** cunoştinţe despre putere, lăsate de Kevin sub forma Celor Şapte **Înţelept:** conducător al demonilor-abjecţi
Jain: unul dintre Robii Coamei rameni **Jehannum:** proroc delirant, Scrijelitorul în Carne, *moksha*
jheherrin: cei moi, produse secundare vii, provenite din eşecurile Nobilului Foul **Jurământul:** legământ haruchai de slujire a Nobililor
Kam: unul dintre Robii Coamei rameni ***Kelenbhrabanal:*** Părinte al Cailor din legendele ranyhynilor
Kevin Risipitorul Tărâmului: fiul lui Loric Amuţitorul Demonilor, ultimul Înalt Nobil dintre Vechii Nobili
Kiril Threndor: cameră a puterii, situată adânc sub Muntele Tunetului, Inima Tunetului
Koral: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobila Amatin
Korik: Gardian al Sângelui, comandant în armata iniţială haruchai

kresh: lupi galbeni, sălbatici, uriaşi
krill: sabia fermecată a lui Loric, un mister pentru Noii Nobili, trezită la viaţă de către Thomas Covenant
Kurash Plenethor: regiune numită, cândva, Piatra Spartă şi, mai târziu, Trothgard
Kurash Qwellinir: Colinele Distruse
Lal: unul dintre Corzii rameni
Legea Morţii: separarea celor morţi de cei vii **Leii de Foc:** scurgere de foc de pe Muntele Tunetului
Legământul Păcii: legământ depus de către oamenii Tărâmului împotriva violenţelor fără rost
Lena: stonedownoră, fiica lui Atiaran şi a lui Trell, mama Elenei
licoare-diamant: băutura uriaşilor
lillianrill: ştiinţă a lemnului, sau maestru al ştiinţei lemnului
Lithe: una dintre Roabele Coamei ramene **Llaura:** Heer din Woodhelven înalt
Loerya, soţia lui Trevor: Nobilă
Lomillialor: înaltul Lemn, lemn cu putere **Loresraat:** şcoala trothgardă din Codrul Sărbătorii, unde se studiază înţelepciunea lui Kevin
Loric Amuţitorul Demonilor: Vechi Înalt Nobil, fiul lui Damelon Prietenul Uriaşilor
Lucrări înţelepte: ateliere ale puterii neamului Demondim
Lup de Mare Navigatorul Spumei: uriaş, prieten al lui Thomas Covenant
lor-liarill: lemn Gildenlode
Malliner: Heer din woodhelven, fiul lui Veinnin **Marny:** ranyhyn, calul lui Tuvor
Mâhnirea: *Coecri*, oraşul uriaşilor
modelarea măduvei: sculptură în oase
Mehryl: ranyhyn, calul lui Hile Troy
Melenkurion abatha: frază prin care se invocă puterea
Mhoram: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Variol
moksha: proroc delirant, Jehannum, Scrijelitorul în Carne
Morin: Prim Mark al Gărzii de Sânge, comandant în armata iniţială haruchai
Morril: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Callindrill
Murrin, soţul Odonei: stonedownord
Myrha: ranyhyn, calul Elenei

Necredinciosul: Thomas Covenant
Nobil: cel care stăpâneşte domeniile Spadei şi Toiagului din înţelepciunea lui Kevin
Nobilul Foul: duşmanul Tărâmului
Nobilul Părinte: Berek Jumătate-de-Mână **Oastea:** armata din Cetatea Nobilă
Odona, soţia lui Murrin: stonedownoră **Omournil:** Heer din Woodhelven, fiica lui Mourni
Osondrea: Nobilă, mai târziu înaltă Nobilă, fiica Sondrei
orcrest: piatră înzestrată cu putere
Padrias: Heer din Woodhelven, fiul lui Mill
Parte: unitate a înţelepciunii lui Kevin
Pădurea Unică: codru străvechi, care acoperea cea mai mare parte a Tărâmului
Păstrător al înţelepciunii: învăţător din Loresraat
Piatra Bolii Pământului: piatră găsită sub Muntele Tunetului, sursă a puterilor răului
Piatra Sărbătorii: Cetatea Nobilă, oraşul din munte al Nobililor
Piatra Spartă: regiune din Trothgard înainte de restaurare
pietriş: pietre de foc, făcute să strălucească cu ajutorul ştiinţei pietrei
pietre de foc: pietriş
Pietten: fiul lui Soranal, copil din Woodhelven, îmbolnăvit de creaturile Nobilului Foul
platoul: podiş deasupra Pietrei Sărbătorii
Podul Catacombelor: intrare în catacombele de sub Muntele Tunetului
Porib: Gardian al Sângelui
Pren: Gardian al Sângelui
Prieten al Pământului: titlu acordat pentru prima oară lui Berek Jumătate-de-Mână
Prim Nobil: titlu dat lui Thomas Covenant **Prima Parte a înţelepciunii lui Kevin:** cunoştinţele primare lăsate de Nobilul Kevin **Primul Half:** al treilea la comandă în Oaste **Primul Mark:** comandantul Gardienilor Sângelui
Prinţul Colţului Distrugătorul: nume ramen pentru Nobilul Foul
Prinţul Inelului: nume ramen al lui Thomas Covenant

proroci deliranţi: cei trei străvechi slujitori ai Nobilului Foul
Prothall: Înalt Nobil, fiul lui Dwillian
Puhl: unul dintre Corzii rameni
Pumnul Satanei: uriaş proroc delirant, Sheol, *Samadhi*
Puterea Inimii: Berek Jumătate-de-Mână **Puterea de Comandă:** Cea de-a Şaptea Parte a înţelepciunii lui Kevin
Puterea Pământului: sursa tuturor puterilor din Tărâm
Quaan: Warhaft al celui de-al treilea Eoman al Oştii, mai târziu Hiltmark, apoi Warmark **Quirrel:** stonedownor, tovarăş al lui Triock **ramen:** popor care îi slujeşte pe ranyhyni **ranyhyn:** semeţii cai liberi de pe Câmpiile lui Ra ***rhadhamaerl:*** ştiinţă a pietrei sau maestru al ştiinţei pietrei
Ridjeck Thome: Creşa lui Foul
rillinlure: rumeguş vindecător
Ritualul Profanării: act disperat prin care Înaltul Nobil Kevin i-a distrus pe Vechii Nobili şi a adus în ruină cea mai mare parte a Tărâmului **Riturile Dezlegării:** ceremonia prin care cineva devine Dezlegat
Rob al Coamei: cel mai înalt rang printre rameni
Rue: Roabă a Coamei, a purtat numele de Gay
Ruel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Hile Troy
Runnik: Gardian al Sângelui
Rustah: unul dintre Corzii rameni
samadhi: proroc delirant, Sheol, Pumnul Satanei
Sărbătoarea Primăverii: Dansul Duhurilor din Anderlain la lună nouă, în noaptea din mijlocul primăverii
sculptură în oase: veche artă ramen, modelarea măduvei
Scrijelitorul în Carne: uriaş proroc delirant, Jehannum, *moksha*
Sheol: proroc delirant, Pumnul Satanei, *Samadhi*
Shetra, soţia lui Verement: Nobilă
Shull: Gardian al Sângelui
Sill: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Hyrim
Slen, soţul lui Terass: stonedownor
Soranal: Heer din Woodhelven, fiul lui Thiller
Stindardul înaltului Nobil: steagul unui Înalt Nobil
stonedown: sat de piatră
stonedownor: locuitor al unui sat de piatră ***suru-pa-maerl:*** artă în piatră

Spada: ramură a înţelepciunii lui Kevin, studiată la Loresraat
Ştiinţa Războiului: ştiinţa „Spadei” din înţelepciunea lui Kevin
Tamarantha, soţia lui Variol: Nobilă, fiica Enestei
Tărâmul: la modul general, teritoriul găsit pe Hartă
Tărâmul de Jos: ţinutul situat la est de Rift **Tărâmul de Sus:** ţinutul situat la vest de Rift **Terass, soţia lui Sien:** bătrână din Mithil Stonedown, fiica Annoriei
Terrel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Mhoram, comandant în armata iniţială haruchai
testul adevărului: test de sinceritate efectuat cu ajutorul *lomillialor* sau *orcrest*
Thew: unul dintre Corzii rameni
Thomin: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Verement
Tohrm: Gravelingas şi Hearthrall la Cetatea Nobilă
Toiagul: ramură a înţelepciunii lui Kevin, studiată la Loresraat
Toiagul Legii: a fost creat de către Berek, din Copacul Unic
Tomal: artist stonedownor
Trell, soţul lui Atiaran: Gravelingas din Mithil Stonedown, tatăl Lenei
Trevor, soţul Loeryei: Nobil
Triock: stonedownor, fiul lui Thuler
troglodiţi: creaturi malefice care trăiesc sub Muntele Tunetului
Tull: Gardian al Sângelui
turiya: proroc delirant, herem, Ucigaşul Neamului
Tuvor: Prim Mark al Gărzii Sângelui, comandant în armata iniţială haruchai
Ucigaşul Cenuşiu: numele din câmpii al Nobilului Foul
Ucigaşul Neamului: uriaş proroc delirant, Herem, *turiya*
Uriaşii: Cei Fără Casă, străvechi prieteni ai Nobililor
Vailant: fost Înalt Nobil
Vale: Gardian al Sângelui
Valea celor Două Râuri: locul în care se află Codrul Sărbătorii
Variol Vizionarul, soţul Tamaranthei: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Pentil, tatăl lui Mhoram
Vatra Oamenilor: aşezarea principală a ramenilor
Vârful Leilor de Foc: Muntele Tunetului

Vechii Nobili: Nobilii de dinainte de Ritualul Profanării
Verement, soţul Shetrei: Nobil
viancome: loc de întâlnire în Codrul Sărbătorii **„Victoria Nobilului Mhoram”:** pictură a Ahannei
vin de primăvară: băutură răcoritoare slabă **Vindecător:** medic
Warhaft: comandant al unui Eomar.
Warmark: comandant al unei Oşti
waynhim: îngrijitori ai Popasurilor, creaturi Demondim, însă adversare ale demonilor-abjecţi **Whane:** unul dintre Corzi
Winhome: cel mai de jos rang dintre rameni **woodhelven:** sat-copac
woodhelvennin: locuitor al unui sat-copac **Yeurquin:** stonedownor, însoţitor al lui Triock **Yolenid:** fiica Loeryei
Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriaşi Nobilului Foul

„Thomas Covenant este unul dintre cei mai neobişnuiţi eroi din fantasy-ul modern.”

Entertainment Weekly

„Capodopera lui Donaldson este o declaraţie poetică, filosofică şi literară care transcende particularităţile lumii pe care a creat-o. Dacă trilogia lui Thomas Covenant este fantasy, atunci acelaşi lucru se poate spune despre Candide sau Călătoriile lui Gulliver.”

Fantasy Science Fiction Magazine

Îşi spune Thomas Covenant Necredinciosul, fiindcă nu îndrăzneşte să creadă în lumea în care s-a trezit pe neaşteptate – Tărâmul. Dar Tărâmul îl ispiteşte. Ca lepros, fusese un proscris, un necurat un paria. Acum este privit ca un mântuitor, reîncarnarea celui mai mare erou al Tărâmului – Berek Jumătate-de-Mână. Numai puterile mistice ale aurului alb pe care îl poartă i-ar putea proteja pe Nobilii Tărâmului de străvechea putere malefică a Dispreţuitorului, Nobilul Foul. Şi totuşi Thomas Covenant nu are nicio idee despre cum şi-ar putea folosi aceste puteri…